

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

F 275

a) 598
1858.

De finiani corolus et corolipis cf.
Mubertum in Zimmern. Feil Chr.

1752. n. 140 z p. 175

F 275

Samuel (p. 175) n. 140 z p. 175
Wolf. Anst. T. 1. p. 2.

Musica illos finiani zimmern
de Michelfolge n. 140
- Berl. Anst. T. 1. p. 2. 1751. p.
1759

Národní knihovna ČR
Historické fondy

5 F 275/16.1

Národní knihovna

1003028651

La Croze (p. 105. 106. in Luc. (Mss. Bezae
v. 26)

Lucianus, scripsit Jacob. An. Sec.
badii bibl. crit. sed scholasticae.
a. 1821 fasc. 1. p. 105. fasc. 2. p. 281. a. 182.
fasc. 1. p. 195.

Rehm. Eleg. Kempfer. p. 86.

Fuerunt quibus in Lucianum orationem
de nimis curatibus videretur; a
quibus petimus et quaerimus,
ut ejus curatationem compa-
rent cum alterius, qui post
eum ad eundem scriptorem edn.
tum aggressus est festinatione.
Reperient profecto, illum cum
sando non resistuisse; hunc festi-
nando perdidisse.

Wyttenb. F. Rehm. p. 59.

Idem quoddam de Kempferis judicant
audiri cum dicunt eum Luciani
editionem deposuisse, quodjam omnium
animarum asinum materiam confusisset
ut haberet, unde oleris quodamferis
horis libros eadem coram ornaret.

Luciani quoniam Sacerdos appellatus esse
videmus per Schol. Theonem in hoc
dict. ubi.

Luciani philosophum barbentum laudet
Apuleius in Metamorphosis §. 12.

Luciani philosophum Lucianum (per Theonem)
ubi

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

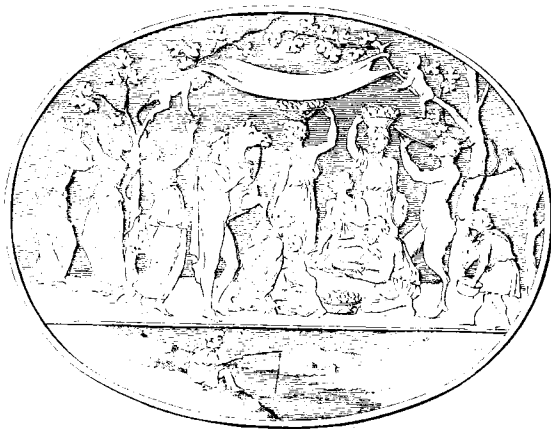
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

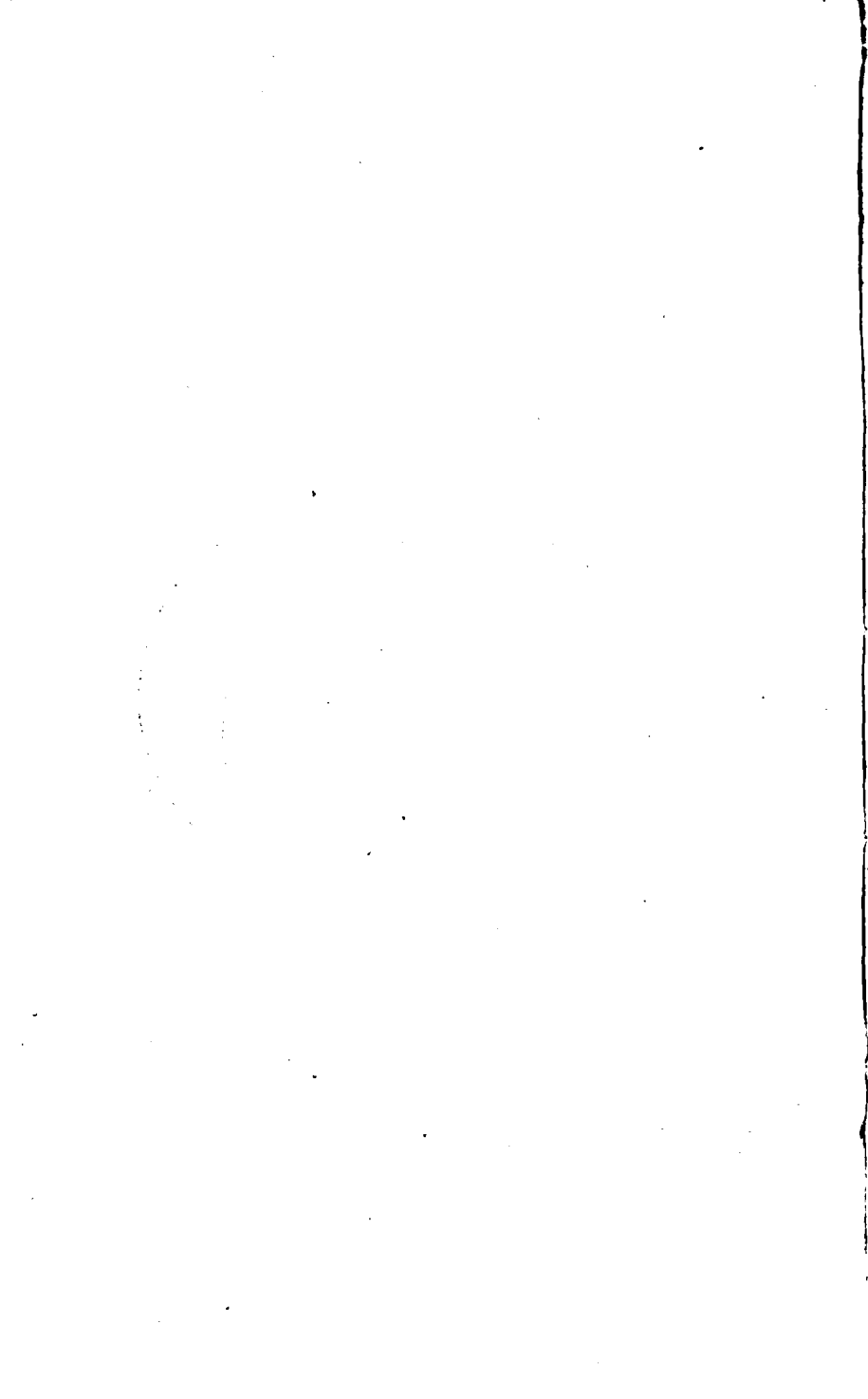
STUDIIS SOCIETATIS BIPONTINAE

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

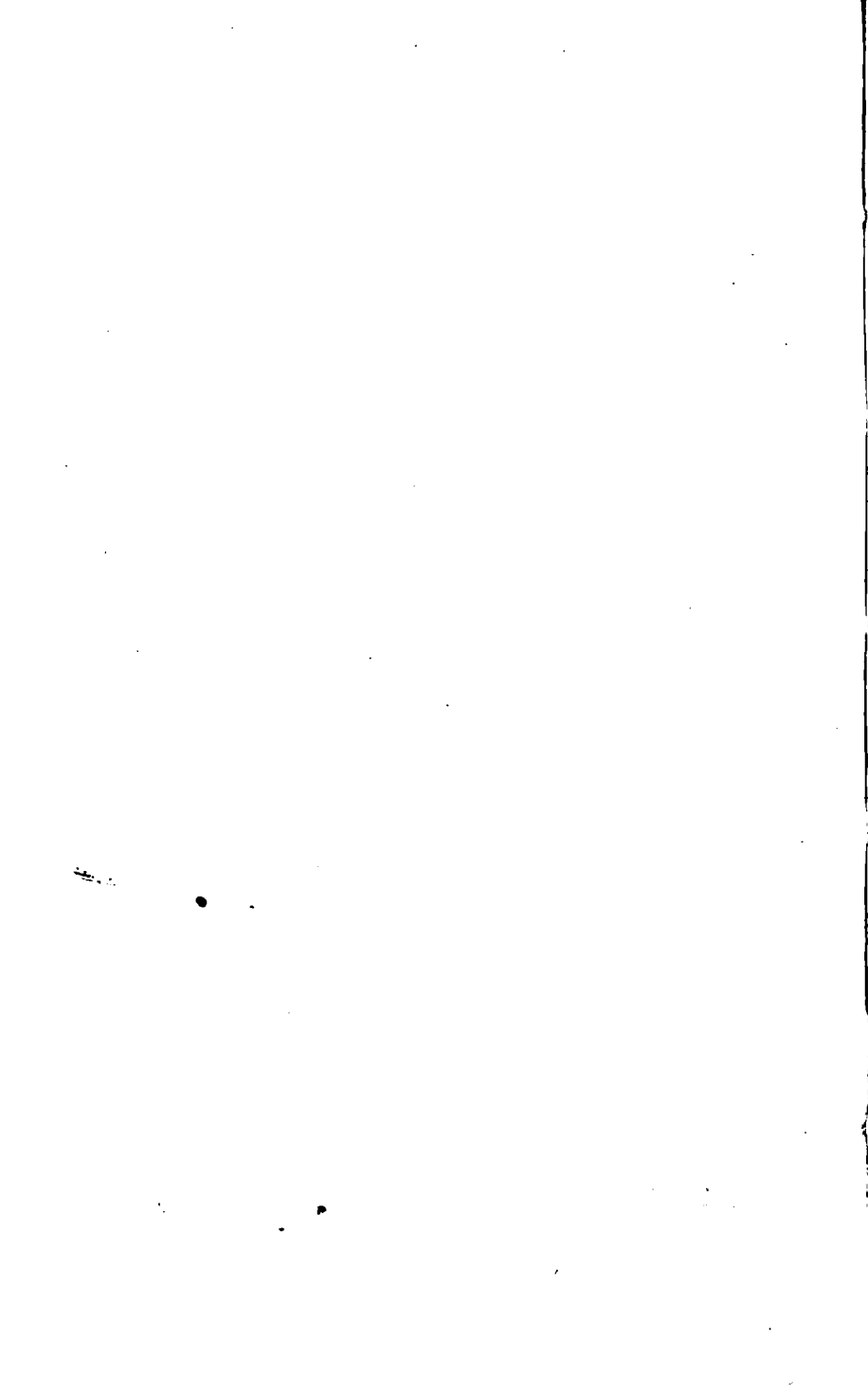
CICIDCCLXXXIX

LUCIANI SAMOSATENSIS

O P E R A.

I. F. REITZII SYLLOGE

DE AETATE, VITA SCRIPTISQUE

L U C I A N I.

PRO exiguo quod mihi conceditur temporis spatio, (causam in fine praefationis indicavi) vitam Luciani concinnaturus ab nemine adhuc plene conscriptam, satisque investigatu difficilem, si singula persequi velis, ea incedam via, ut prius omnia quae investigare potui sparsim ab aliis tractata colligam, atque in una tabella, immixtis observatiunculis quibusdam, proponam; postremo vero meam de Nostro sententiam subiungam, aetatemque eius ex ipsius scriptis, quantum licebit, eliciam, ibi desiturus, ubi typographorum efflagitatio manum de tabula tollere iusserit: cumque plerique, maxime *Zvingerus* & *Bourdelotius*, in suis praefationibus nimis amplificatis, quam ut totae repeti mereantur, suum de Luciani scriptis atque aetate iudicium ita coniunxerint, ut aegrius disiungi queant, eundem sequar morem, de aetate, vita scriptisque Nostri simul agendo, & ex amborum praefatt. ea tantum, quae huc pertinent, ante excerpando, quam ad alios trans-eam. Praemittimus autem ecce vitam LUCIANI ex SUIDA, qualem *Zvingerus* editioni suae Basileensi tertiae praefixit.

Lucian. Vol. I.

Lucianus Samofatenfis, cognomento blasphemus, five maledicus, aut atheus potius appellatus, eo quod in Dialogis fuis ridicula etiam illa effe proponit, quae de rebus divinis & facris prodita funt. Dicitur autem vixiffe temporibus Traiani Caefaris, & deinceps. Ceterum fuit ab initio caufidicus, Antiochiae, quae in Syria eft; fed cum ea res illi non fatis ex fententia succederet, ad fcribendum feſe convertit, ſcripſitque adeo infinita. Obiſſe autem ipſum, fama eſt, a canibus laceratum, quoniam & contra veritatem velut rabiem exercuiſſet. Nam in vita Peregrini Chriſtianiſmum quoque infectatur, ipſum Chriſtum contumelioſe inceſſit, ſceleſtus ille. Quare & rabiei iſtius poenas ſufficientes in praefenti vita dedit, & in futurum heres aeterni ignis una cum Satana erit. Haec ille. Addit autem Volaterranus, neſcio quo auctore: cum ab initio Chriſtianus fuiſſet, poſtea eiufdem religionis defertorem factum eſſe, diſſitantiem ſe nihil ex ea conſecutum, quam quod nomen ipſius corruptum eſſet, ex *Lucio*, *Lucianus* factum. Fuit autem Samofata, ut hoc quoque addamus, urbs non longe ab Euphrate ſita, Commagenes metropolis. Plinius & Stephanus.

Haec partim vera, partim ficta aliquanto melius exſequitur *Bourdelotius*. Luciani vitam hiſce verbis conſcribens:

Luciani Samofatenſis Philoſophi vitam ſcripturum, ope ſumma niti decet, ne temere voluntati & opinioni eorum videatur aſſentiri, qui aggreſſi haecenus falſa veris miſcuerunt, & ex tribus vel pluribus huius nominis vel rhetoribus vel ſophiſtis, longo inter ſe intervallo viventibus, Luciani noſtri vitam texuerunt. Suidas, qui ex an-

tiquis βιογράφοις solus Lucianum nobis tradidit, proh Iuppiter! quae mendacia blateravit? Satis ad eum refutandum, quae nos in contrarium scribimus. Volateranus non Suidae contentus nugis alias insuper de suo liberalis adiunxit. Ceteri aut non viderunt viam, qua iretur ad illam, aut viam similibus aliisque mendaciis refarferunt. Igitur ne simili coinquiner audacia, Lucianum de se narrantem exscribo, ut verus ad oculos legentis accedat. LUCIANUS natione Syrus fuit, urbe Samosata, ¹ quae iuxta Euphratis confluenta sita est: circa Traiani ² tempora videtur natus, cum Epictetus, illud virtutis exemplar, velle esse desineret. Patris ignoratur conditio, sed tamen ut appareat, eum ex hoc genere hominum fuisse, qui in extrema paupertate morientes non multum heredem adiuvant. Nam cum deliberandum esset de futura Luciani filii conditione, videretque patrem suum & uxoris fratrem eximios audiri statuarios, ne deliberavit quidem ut videretur constatus, sed statim fortunae statuariae filium addixit: qui nescio an ingenii bona indole, an-fato ³

¹ Urbe Samosata) *Lucian. Q. Hist.* § 24 τὰ Σαμοσάτα dicit plur. num. ut etiam *Strabo*: itaque *Samosatis* natus dicendum fuisse. *I. Alb. Fabricius* in *Bibl. Graec. L. IV*, p. 485, eandem hanc vitam ex *Bourdelotio* exhibet, additis notulis; ad haec autem verba ait: Lucianum patriam indicantem vid. in *Q. Hist.* l. d. Item in *Scythia* ad fin. § 9: τοὺς Σύρους ἡμᾶς. In *Revivisc.* § 19: πατρὶς δὲ

τίς; Σύρος — τῶν Εὐφρατιδῶν. Porro Luciani nomen iam *Λυκῖνος* efferrī, iam *Λυκιανός*.

² Traiani) *Fabric.* hic *Suidam* indicat; qui ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ καὶ ἐπέκεινα. Sed conferendum *Vossium II*, 25 de *Hist. Gr.* Immo c. 15. ubi eum ferius collocat, quod pluribus referemus deinde, in hac Dissert.

³ An fato) Quid dubitemus? ipse causam refert, in *Somn.* §. 3 seq. quod seu-

quodam, artis statuariae desertor efficitur, & ad meliorem frugem se recipit, atque statim ut sibi reliquam aetatem a statuaria procul habendam decrevit, meliora pollicitus, rei familiaris inopia, relicta Samosata, ubi levioribus studiis instructus fuerat, Antiochiam petiit, ut causis dicendis ¹ operam daret: sed cum non illi ad mentem succederet caufidicinae conditio, videreturque nominis illustrior gloria futura, si Rhetoricam, qua plurimum pollebat, profiteretur: ut illa notefceret, varias animo concepit peregrinationes, & suscepit: iuvenis in Galliam ² profectus, auditorum frequenti corona, & laudem meruit & retulit: ex Gallia Macedoniam ³ petiit, ubi variis dissertationibus perfectissimum dicendi robur exponebat: quales sunt, Herodotus, Scythia, Harmonides. Sed cum videret, Rhetores inductionibus & fallaciis divitias, & cetera, quae prima mortales putant, potius sibi quaerere, quam verae virtutis mercedem, ea relicta philosophiam ⁴ aggressus

tica percussus ab avunculo, ac nimis duriter habitus sit.

¹ Causis dicendis) *Fabric.* monet vidend. *Reviv.* § 29, ubi propter fraudes, mendacia ac temeritates, quibus caufidicis utendum, se illam artem deseruisse & ad philos. transiisse refert.

² In Galliam) Vid. *Apollog. pro Merced. Cond.* § 15, ubi Sabinum alloquitur. Observatque *Fabr.* Eloquentiam & Atticam dicendi suavitatem in Luciano praedicat *Photius Cod.* 128.

³ Macedoniam) *Lucian.*

Herod. vers. fin. sed & in *Ioniam* & *Achaia* audisse se scriptores Historiam belli Parthici (A. C. 165 gesti) recitantes, testatur lib. *Quom. Hist.* § 14. Confer eius *Bis Acc.* § 27. *I. A. Fabric.*

⁴ Philosophiam) Moralem potissimum, cuius argumenti sunt pleraque eius scripta. Ita cum Socrate existimabat, reliquam philosophiam universam parum ad nos pertinere, certe parum esse utilem, nisi ad usum vitae referatur. In *Convivio* philosoph. § 34: ὡς οὐδ' ἐν ὄφελος

est: in qua quid profecerit, est incredibile memoratu. Sed tamen ipsi etiam philosophi plus divitiis quam philosophiae parentabant, auditores invicem sibi aut vellebant, aut vellicabant: & civitates, quibus fucatam illam ostentabant philosophiam, factionibus infestabant. At Lucianus non fuco cum fucatis, non factione cum factioso, sed cum strenuo virtute, cum modesto pudore, cum innocente abstinentia certabat ¹, semper ingenio ut conditione liber, tandem sub Divo Marco Aegypti procurationi ² praepositus, & suo & amicorum nomine innotuit. Qui mendaciis suis invicem credunt, Christianum fuisse ³ arbitrantur,

ἢν ἄρα ἐπίστασθαι τὰ μαθήματα, εἰ μὴ τις ἄρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. Neque philosophiam ex foliis libris, sed & consuetudine cum honestis hominibus hauriendam ratus, prope verum esse duxit, quod multi dicerent, ὅτι τὸ πεπαιδευθῆναι ἀπάγῃ τῶν ὁρθῶν λογισμῶν τοὺς ἐς μὲν τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φροντίδας συνεχρῆς ἀφορῶντας, eruditionem a recto sensu bonisque institutis abducere istos, qui solos libros eorumque sensa assidue spectarent. Ceterum Epicureum se fuisse indicat in Pseudomante: & a Graeco Scholiaste diserte fuisse τῆς Ἐπικούρου αἰρέσεως traditur, licet ex scriptis eius rantum non omnibus rectius collegeris, eum perinde, ut, cuius vitam scripsit, Democritum, Philosophiae non

unam sectam peculiariter coluisse. *Demon.* § 5. *Idem.*

¹ Abstinentia certabat) *Revivisc.* § 20: μισαλαζὼν εἰμι, καὶ μισο-ψευδῆς, καὶ μισότυφος — φιλαλήθης δὲ καὶ φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. *Arrogantiae, imposturae, mendacii, & fastus sum osor — amator veritatis, honestatis, sinceritatis, & eorum quaecunque amore digna sunt omnium.* *Idem.*

² Aegypti procur.) *Apol. pro Merced.* § 6. Immo potissimum § 11 & seqq. sed hoc *Tillemont.* iam egit.

³ Christianum fuisse) Confer *Baronium* ad A. C. 171, num. 7, & *Tillemont.* *Hist. Imperat. T. 2, p. 709.* (sed eum nos totum addidimus) *Scholiastes Graecus ad Mort. Peregr.* § 13: Οἷα ληρεῖς, ὃ κατὰρατε, κατὰ τοῦ Σωτῆ-

supposititiorum pravitate decepti. Ipsa de Morte Peregrini narratio satis evincit errorem. Nec famior eorum opinio; qui a canibus laceratum¹ asseverarunt. Nam senio, vel, quod verius est, podagra² nonagenarius obiit: superstiti unico filio³,

pos Χριστοῦ &c. Eidem Scholiastae ad Sacras historias Lucianus alludere videtur, notat *Fabric.* aliaque Scholiastae affert, ubi is Luciano male dicit, quod in S. Prophetas, in virgum Aaronis, in Mo- sen & Iosephum scommata iacere videatur, sed Scholiasten fugisse rationem, ut editor bene observavit. Ad- ditque: ab Atheismi crimine Lucianum absolvit D. Io. Phil. Treunerus in Diff. de Theologia Luciani. Ien. 1697, 4.

¹ A canibus lacer.) *Suidas* in Λευκ. nimirum sole- mne fuit multis, horrenda mortis genera comminisci de iis, quorum dogmata impro- bassent. Confer, quae de Epi- curio idem *Suid.* in Ἐπικ. & quae de Zoilo notavi Lib. 2, c. 7, p. 365. *I. A. Fabr.*

² Podagra) Podagra la- borasse Lucianum, colligi- tur ex iis, quae in laudem podagrae scripsit. Ita Agrip- pinum Pafonium refert Sto- baeus solitum, rorum, quae ipsi adversae accidissent, en- comia componere, si qui- dem febrirer, febris, si no- taretur infamia, infamiae, si

exfularet, exsilii. *I. A. Fabr.*

³ Superstite — filio) Haec verba *Fabricius* a vita Lucia- ni Bourdelotiana rescidit, ut aliena; sed p. 488 ea refe- rens merito refellit, dicens: parachronismus est, cum a M. Aurelii obitu ad primum annum Iuliani Imp. interce- dat spatium annorum am- plius CLXXX. Equidem in Iuliani epistolis tricesima se- cunda inscribitur Λουκιανῷ σοφιστῇ —. Sed utrum iste Luciani Samosatensis vel ne- pos fuerit (quos avorum no- mine frequentius, quam pa- rentum, appellabant; licet nec hoc inauditum fuisse, Antisthenis exemplo pateat) vel pronepos, vel utrum ul- la eum cognatione attigerit, neutiquam constat; nam fi- lium quidem non fuisse, cer- tos nos facit temporum ra- tio. Meminit Luciani nostri etiam *Lactantius* L. I, c. 9: *Non enim ista Lucilius narrat aut Lucianus, qui Dīs & ho- minibus non pepercit; sed hi potissimum, qui Deorum laudes canebant.* Latinae se linguae utcumque peritum fuisse re- statur Lib. de errore in salu- tatione § 13. Haec ille, opti-

qui summus sophista Iuliani tempore, & ad quem huius Imperatoris exstat epistola.

De Luciani autem moribus, vita, scriptisque haec fere IA. ZVINGERUS loco sub init. indicato. Primo autem plures Lucianos refert, *Politicum* unum, cuius Suidas mentionem facit, *Philosophum* alterum, qui hic noster Samosatensis, cui, an quae leguntur in Antholog. tribuenda sint epigrammata, adhuc sub iudice litem vigere haud unquam decidendam: pergitque *ibid.* Sunt ea quidem *αὐτῶν* nonnulla: at plura, quod notat H. Stephanus, tam elegantis pietatis, ut ne Christiano quidem auctori pudori essent.

Theologos quoque Lucianos complures fuisse. mox commemorat; & apud Cyprianum esse, cui IV & XVII epistolarum adscribatur. Fuisse & hoc nomine Antiochenae ecclēs. presbyterum, item Hierosolymitanae, qui & monumentis literarum posteris innotuerit, *ib.* commemorat. Sed cum de his Biographi possint consuli, nihilque ad nostrum institutum faciant, sufficiat eos tantum nominasse, & potissima Zvingeri ad Nostrum spectantia excerpere; de quo ille p. 2 & seqq. ait:

Parentes nostri Luciani tenuis fortunae homines puerum Lucianum praeclara indole ad literarum studia natum, arti statuariae addixere, maius inde certiusque lucrum, quo sublevarentur, captantes, & sumtus disciplinae minores. [Sed vide haec ipsum plenius narrantem in Dial. omnium primo.] Nominare quidem eos videtur in Piscatore, vocans se Parrhisiasten Alethionis Elenxiclei.

me. Sed Bourdelotii error
forſan inde natus, quod
Chronologos conſulens, Di-

dium Iulianum, pro altero
longe poſteriore acceperit fe-
ſtinans.

At ficta sunt nomina, quibus studium, quo ducatur, veritatis, & personatae sapientiae odium designat.

Patria Samosata, Syriae civitas, non longe ab Euphrate, ut se ipsum Syrum & Assyrium non semel cognominet: alibi etiam Patrensem, quae civitas est Achaiae: tanquam natus hinc, oriundus illinc, ait Beroaldus in octavum Apuleii. [locus, quem Zvingerus ob oculos habuit, est T. 2, in *Afin.* c. 55, ubi ait: *Patria nobis Patrae, urbs Achaiae*; sed errare virum doctum, & alium esse istum Lucium Patrensem, & Biographi, & nostri commentatores satis indicarunt.]

De tempore nativitatis nihil certi. *Suidas* eum sub Traiano, ante quem etiam fuerit, floruisse dicit: alii de Adriano quoque meminerunt. [aliquanto certiora tamen de Nostri aetate dabuntur deinde.]

Quanta vero fuerit ingenii praestantia Luciani, pergit *Zvingerus* p. 3 f. non est in dubium vocandum. A prima pueritia emicuerant indicia artificis ingenii, ut eum pater ad praeclaram fingendi artem dexterrimum arbitraretur.

Sed ad maiora natus puer, cui non lapidum, sed humanorum animorum scabrities erat emendanda: innutritus ergo liberalibus disciplinis, Rhetor fuit, Poëta, Logicus. Testantur id ipsius scripta: inprimis quanta dexteritate adversarios disputando convicerit: quanta facundia causas in foro peregerit, quanta facilitate Comicozum personam non tam ligato, quam soluto, dicendi genere repraesentavit.

Ad Dei cognitionem & verum cultum si spectemus, hac parte vel maxime impium fuisse eum

& παμμιαρὸν, ut ait *Suidas*. libenter fatemur, qui non solum Dei providentiam risui habere, sed & Christum ipsum, humani generis vindicem, cavillis & maledictis insectari fuerit ausus: tam ferali rabie, ut per ludibrium ἀνεσκολοπισμένον σοφιστὴν scelerate calumniaretur, & quod *Ponticus Virunius* in quadam epistola observat, Ioannis quoque Evangelium incesset: quod de *Philopatre* dictum existimari potest. [At neque *Philopatrini* ab Nostro scriptum, nec *Peregrini* nomine Christum, sed aliquem *Cynicum*. *Pario Hellepontii* oppido oriundum, de quo *Gellius* aliique diserte meminerunt, vel martyrum quendam sub *Antonino Vero* designari, fatis apertum est. Vide *Gesneri* Dissert. de *Philopatr.* notaeque eiusdem & *Solani Fabrique* ad *Peregrin.* pr. & quid de Christiana religione sciverit senseritque *Lucianus*, ipsi dicemus ad finem huius Vitae.]

Deos certe *Ethnicos* coelo deducit graphice, tantam impietatem, tam profana scelera nullo divino honore dignanda arguens. Id quidem hactenus nec indigne nec impie: at quod inde ingratum homuncio, nec ex sui ipsius quidem, ut alia taceam, vel corporis vel animi mira structura, ad aliquam veri Dei, & vel saltem ignoti, *Atheniensium* exemplo, reverentiam erigere sese vel voluerit, vel potuerit, sed *Epicureorum* fatalem necessitatem, omni metu Deorum sublato, exosculatus admiserit, id vero extremae impietatis esse, ipsius gentilis arbitrio, non ignoratur: a qua infame nomen ἀθέου optimo iure promeritus est. [Immo nemo magis fatalem illam necessitatem rixit: inspicere nostri *Iov. Confut.* maxime c. 4. f. & c. 7. ubi servos *Parcarum* vocat Deos, si facto obnoxii forent. Sed ante omnia c. 18, ubi fa-

tum directe & valide impugnatur. De Atheismo autem videbimus in fine.]

Quod si ad Physicam & Mathematicam nos convertamus, pergit *Zvinger*. plus quod laudemus, quam reprehendamus, sese obiciet. [Immo in mathematicis parum versatum fuisse, bene aliquoties demonstravit *Solan.* in notis errores eius indicans.]

In practicis autem, ait *Zvingerus*, habitibus, maior est ipsius praestantia. Ethicus fuit, minimeque deses veritatis & virtutis sectator; sed & alios secus agentes re & calamo acerrime est persecutus, ut ab antiquis *δύσφημος καὶ βλάσφημος*, a *Vive* subfannator Deorum & hominum, ab *Erasmo* mitius, nugator festivus, quod ludendo acerbitatem animi ceu velo obducto occultare sciret, cognominaretur. Huius philosophiae (Ethicae) se admiratorem fuisse & sectatorem, ipse fatetur in *Dial. Piscatoris*, ubi apertis verbis interroganti Philosophiae profitetur, *duarum artium se scientem esse. Amandi virtutem. & Odio prosequendi vitia.* Saevissimus autem adversus philosophos fuit virtutum nomine abutentes, qui summi boni vice honorem, lucrum, voluptatem luxuriose ambirent, effeminati mimi instar Achillem vel Theseum exprimerent, leonina pelle induti, ad Cumanum asini exemplum, barba nimirum, incessu, induvio, philosophiam mentiri infami studio contenderent.

Vives equidem ad proscindendam philosophiam invidia Plutarchi Chaeronensis impulsus fuisse scribit, quem in magno honore esse apud Traianum Caesarem invitum & dolens vidisset. [sed errat *Vives*. ut *Vossius*. post paucas paginas allegandus, ostendit.]

Politiae etiam & Oeconomiae studiosus fuit, quod idem scripta eius testantur: ut cum jam senior, quod scribit *Gilb. Cognatus*, in aulam & familiam Caesaris se contulisset, Procuratoris Principis conditionem acceperit.

Quod ad exercitationem, docuit viva voce, & scriptis similiter inclaruit. Adhuc iuvenem in Gallia, & aliis in locis Rhetoricam professum se esse, ipsemet testatur: quo non succedente, ut *Suidas* vult, ad scribendum se contulit.

Sunt autem eius scripta quam plurima, quorum causas omnes quanta licebit brevitate enumerabimus. Finis illorum fuit veritas & virtus asserenda, & ut vel suis saltem monitis exorbitans humanum genus in viam rediret, & sapere disceret.

Verbis ad hoc usus est, cum Asianus fuerit, tersis, ingenio ac moribus suis congruentibus: tam apta facilitate, ut communem loquendi elegantiam miro successu exprefferit, rebusque dicendis accommodarit, ut & his simul & iis lector magna animi voluptate perfundatur. In forma scribendi Platonis exemplum secutus, Dialogos scripsit, quibus res ipsa ceu geri videatur, magisque audientium & legentium animis imprimi. Comica tamen facilitate & argutia illorum diluit gravitatem tam dextre, ut, si quis ullus miscuit utile dulci, is *Thomae Moro* & *Erasmo* Lucianus sit.

Materia scriptorum eius varia est, & Historica, & Philosophica. Historiam partim in genere perpendit, quomodo tractanda sit, praeceptis propositis in Dialogo **QUOMODO HISTORIA SCRIBENDA SIT**: & exemplis, fictis licet, ad praecepta tamen accommodatis, duobus libris **DE VERA HISTORIA**: partim in specie: varia nimirum,

quae vel aliis contigerunt, vel sibi. De sua ipsius adolescentia in *SOMNIO* agit: de senectute vero, in qua ne tum quidem eloquentiae exercitia deferuerit, in *HERCULE GALLICO*. Quae ad alios spectant, diversa sunt: Theologica, in dialogo *DE DEA SYRIA*. Naturalia, de grandaevis, in *MACROBIIIS*.

Politicam attinentia, tum ad plures, de amicitia Scytharum & Graecorum, in *TOXARI*. De philosophis diversarum sectarum apud Aristaeonem convivantibus, in *CONVIVIO*: tum ad unum aliquem: sic Demonactis vitam in *DEMONACTE* persequitur. Lucii transmutationem in *ASINO*: Alexandri cuiusdam res gestas & vitam, qui se Podalirii filium mentiebatur, in *ALEXANDRO*. Neronis conatus perfodiendi Isthmi, in *NERONE*. Peregrini cuiusdam mortem voluntariam, in oratione de *MORTE PEREGRINI*.

Ipsi praeterea Dialogi meras continent narrationes antiquae & gentilitiae religionis, fideique superstitiosae, quam scoptice traducere, & narrando dumtaxat, in contemtum audientium, quibus, modo vellent, facile liceret inter lupinos & aera facere discrimen, abripere voluit.

Organica eius sunt multiplicia, & quidem Grammatica nonnulla: de literis, in *JUDICIO VOCALIUM*: de Soloecismo, in *PSEUDOSOPHISTA*: de dictionis apophradis proprietate, in *PSEUDOLOGISTA*: de oratione affectata, in *LEXIPHANE*.

Poëtica tangit in cavillatione poëtarum, quae inscribitur *DISSERTATIO CUM HESIO*. In *TRAGOPODAGRA* & *OCYPO* dramatum duorum specimen dat.

Ad Rhetoricam pertinent eiusdem *BACCHUS*,

de ELECTRO, eamque contra reprehensores defendit in ZEUXI & Apologia contra eum, a quo PROMETHEUS IN VERBIS fuerat appellatus; tum exemplo orationis in Macedonia habitae illustrat in HERODOTO. Confirmat in RHETORUM PRAECEPTIS, in quo de corrupta suorum temporum eloquentia & affectato genere dicendi conqueritur. Orationes sunt aliquot illustres omnium generum. Demonstrativi, Encomium balnei in HIPPIA: DEMOSTHENIS: PATRIAE: DOMUS: Macedonum quorundam in SCYTHA: podagrae, in TRAGOPODAGRA: pulchritudinis in CHARIDEMO: studii sui erga auditores, in DIPSADIBUS. Deliberativi sunt: dum suadet taurum, supplicii genus, dono oblatum nequaquam parvi pendendum esse, in PHALARIDE SECUNDO: commendatitia in HARMONIDE. Iudicialis generis, ut cum quaeritur, dignusne sit praemio Tyrannicidae, qui filium tyranni occidit, in TYRANNICIDA: an receptus in familiam possit abdicari, in ABDICATO; an Phalaris taurum aeneum missurus Delphos iure ac necessitate tyrannidem arripuerit, in PHALARIDE PRIMO.

Ad Philosophiam in genere pertinent ea, quae tum contra sectas philosophorum sui temporis declamat in BIS ACCUSATO, & HERMOTIMO: tum de auditore philosophiae, qualis is sit, esseve debeat, lectioni potius quam multitudini deditus, in Dialogo ADVERSUS INDOCTUM: & an eunuchus possit esse philosophus, in EUNUCHO.

Contemplatio de Deo & spiritibus metaphysica est hic apud nostrum auctorem, & positiva (verba sunt Zvingeri) in ALCYONE, ubi de Dei potestate, quod illi omnia sunt possibilia, differit, licet secundum *Athen.* & *Laërt.* is dialogus sit Leo-

nis philosophi Academiei: [huius, non Luciani esse, Commentatores etiam nostri persuadent ad § 1 *Halcyonis*.] & negativa, dum festive & acriter contra Deos ethnicos eorumque ridiculos cultus invehitur, in CONCILIO DEORUM, IOVE TRAGOEDO, ac ceteris DEORUM DIALOGIS.

Religionem omnem, tum Christianam in PHILOPATRE, tum Ethnicam in CYNISCO, ludibrio habet. [sed Philopatrin ab ipso non scriptum, iam diximus.] In Saturnalia invehitur in SATURNALIBUS: in Sacrificia, in Dial. de SACRIFICIIS. Contra incantamenta & spectra in PHILOPSEUDE.

Mathematica attigit in ASTROLOGIA.

Physica inferuit subinde, ut in Dial. MUSCAE, ALCIONIS, DIPSADUM.

Inter Ethica sunt, quae de fine, summo bono agunt contra philosophos, in TIMONE MISANTHROPO, NAVIGIO, CYNICO. De virtute ac moribus in ICAROMENIPPO, NIGRINO, VITARUM AUCTIONE, PISCATORE, FUGITIVIS.

Contra libidinem in AMORIBUS & DIALOGIS MERETRICIIS. Contra calumniantes in oratione de NON TEMERE CREDENDO CALUMNIAE. Contra assentatores, in Dial. PRO IMAGINIBUS. Pro arte assentandi, in PARASITO. De humanitate in salutando; in Dial. PRO EO QUI INTER SALUTANDUM VERBO LAPSUS FUERAT: de avaritia, de incommodis divitiarum, & commodis paupertatis in SOMNIO s. GALLO.

De amicitia colenda in TOXARI. De luctus vanitate in Dial. DE LUCTU.

Politica sunt mere particularia, ut DE GYMNASIIS, in quibus adolescentes boni cives evadant. De aulicae vitae molestiis, quas ingenuus subire

non debeat, in MERCEDE CONDUCTIS: de *Salutatione*, in Dialogo eiusdem inscriptionis.

Oeconomicum etiam aliquid tetigisse videtur in IMAGINIBUS, describens mulierum virtutes praecipuas, & bona corporis & animi: quae imprimis in domestica administratione sese proferre solent.

BOURDELOTIUS eadem singulis de Luciani scriptis praedicat in praefatione, sed ordine aliquantum immutato & argumento multum dilatato, auctorem summis ubique laudibus cumulat. Missis autem illis ambagibus, ac rescissis, quae perlonga & ad pompam composita oratione de fatis praeae philosophiae praemittit *Bourdelotius*, quomodo ab antiqua simplicitate ac virtute desciverit, quam revocare Epictetus, Favorinus, Musonius, Demonax, Nigrinus, & alii quidam boni, frustra tentabant, ac potius exemplo virtutis austeræ invidiam sui provocabant: ideoque elephantorum exemplo taciti servitutem deplorabant, donec unicum continentiae exemplum LUCIANUS, vitiorum omnium inimicus, unius virtutis & philosophiae perfectæ sectator, cui (ut ille ait) *Nec viget quidquam simile aut secundum*, aliam viam ingressus, ubi rectum iter vitae coëpit inspicere, cum ipsis ingeniis, ipso fato, & ipsis, quod aiunt, Diis conflictari, liberrimaque indignatione corruptos totius orbis mores mordaci Vero radere voluit.

Delibemus igitur breviter ea tantum, quae de scriptis eius accuratius, quam *Zvingerus*, exposuit, ne bis eadem propinemus.

Si quis, ait, desiderio flagret divinam virtutis imaginem ab Luciano depictam intueri, videat Dialogos, quorum tituli IMAGINES, in quibus
Lucian. Vol. I. b

dum Pantheam Abradatae coniugem effingit, virtutem praebeat absolutam. Sed non solum virtutem efformandam decreverat, verum omnia insuper, quibus coniungi Dea, & a quibus disiungi solet. Ne igitur incomitata procederet, eximios viros, unicum ornamentum decusque seculi, addidit comites & assessores NIGRINUM & DEMONACTEM.

Qui autem veros philosophos a fictis & simulatis discernere decreverit, exemplum utriusque rei perfectissimum habet in Dialogis VITARUM AUCTIO, PISCATORES, NIGRINUS: quantum enim virtutis comites laudibus extulit, & aemulatione persecutus est, tantum pessimas illas & execrandas aves in his dialogis infectatus est, vanos & fucatos eos clamitans, qui falso se nomine iactarent, cum veram philosophiam ignorarent, ac plane diversa docerent, ob quaedam verbula virtutis nomine intexta non continuo in Heliconem venisse; nec solum circa res humanas incerta ac stulta docere, sed & de mundo, de Deo, de fideribus, de providentia divina, falsa, ementita & impia iactare, quae neque viderint ipsi, nec aliunde cognoverint. Quae omnia diligenter exsequitur sublimis ille ICAROMENIPPUS. Veros philosophos, qualem *Nigrinum*. *Demonactem* & CYNICUM exhibet, nusquam scientia tumuisse, Socratis exemplo se nihil scire professos, cum imperitiae professio summa prudentia sit. Simias vero & mimos suos ob quaedam ventosa & obscura argumenta, & falsas rerum definitiones ita ferre supercilium & elatos incedere, ut vix salutatione quemquam dignarentur.

Veros philosophos amicitiae symbolum summa

conservasse diligentia, ut probat eximiis decem exemplis TOXARIS sive *Amicitia*.

Nullum esse pretium operae, si verbis virtutem laudemus, disciplinas omnes perdiscamus, omnes artes fuerimus adepti, nisi simul vitae societatem, qua nihil melius Divi humano generi quidquam largiti sunt, profiteamur. Quae omnia diligenter in LAPITHIS, in EUNUCHO & DE SECTIS amplexus est. Virtutis assessores modestia & frugalitate cenferi, nihil in vitam, nihil in mores peccare. Elatos illos & tumidos torrenti ambitione vanaeque gloriae appetitu torqueri, in summam interim temeritatem & infamiam praecipitari, nihil intentatum relinquere, nec sibi nec alteri parcere, ut vel post mortem superstitem nominis gloriam relinquant, Empedoclis duri sensuum damnatoris, sed simulati, & inani gloriolae petitoris exemplo, ut patet tractatu DE MORTE PEREGRINI.

Alios, dum poëtarum carmina & vaniloquam Theologiam praedicant, non solum homines in densissimas tenebras iniicere, verum Deos Deorumque principem Iovem: ut patet in DEORUM CONCILIO, PROMETHEO, in IOVE TRAGOEDO, IOVE CONFUTATO, DISSERTATIONE CUM HESIO. Ineptam etiam & nugacem esse de fato persuasionem, quale scilicet plebecula poëtarum fabulis decepta effingit sibi, Deos etiam huic fato subiici; ut testatur IUPPITER CONFUTATUS.

Si quis regnandi desiderio teneatur, videat miseros tyrannorum casus, domesticos luctus, insidias omnium, servilem metum, cum antithesi vitae paupertinae amplificata exhibent CATAPLUS, TYRANNICIDA; privatorum vitam praestantissimam ac tutissimam esse. Nam divitias, imperia,

regna, magistratus, & cetera prima mortalium, ad quae mundus avidissime suspirat, quae fidei philosophi totis viribus quaerunt, vana, fluxa, caduca.

Eorum animos in pecudes, & praecipue asinos transire, quorum antea vita inerti pigritia languescebat, in LUCIO f. *Asino*.

Omnium vitam eorundem iudicum sententiis subiici, nullam aestimationem cuiuscunque fortunae futuram, nullam personarum rationem, nullam potentiae, divitiarum, famae, dignitatum; pro virtute, pro vitiis, praemia & supplicia parari: DE MORTUIS.

Vana esse perditorum sacrificia, nisi vitam virtuti sacrificent: Iovem non placari donis hostiis eorum, qui periuris linguis minus audientem fatigant: litabilem esse hostiam, animum purum, rectam mentem, & sinceram conscientiam: quae omnia proposuerunt VOTA & tractatus DE SACRIFICIIS.

Denique Lucianum fuisse Grammaticum, Rhetorem, Advocatum, Medicum, Historicum, Philosophum, Poëtam, Politicum, ex ceteris eius Dialogis eodem fere more *Bourdelotius* demonstrat, quo *Zvingerus*. Quare illa non repetentes, haec notabiliora, quibus praefationem concludit, tantum addimus:

Scripta haec (Luciani) postquam ingeniosorum hominum manibus teri coeperunt, crevit scientiarum & virtutis amor, qui usque in hodiernum diem quorundam pectoribus insidet. Et ex hac pingui segete philosophicum illud semen concretum est, cuius progenies & surculi Philostratum, Eunapium, & alios occuparunt. Tantumque potuit aemulatio, ut Syri antea praedae intenti & latrociniis accincti, quibuscum odium virtutis & literarum innatum erat, relicta ferarum &

praedonum natura. philosophiam summo desiderio sint profecuti. Nam ab antiquissimis Pherecyde & Isaeo. paucissimisque aliis Syris, quibus philosophia cordi fuerat. usque ad Luciani tempora vix ullum Syrum inter tot philosophantium sectas poteris numerare. licet Laërtium. Philostratum & alios evolveris. Atqui post Lucianum. mirandaque Luciani scripta. cetera sunt philosophorum Syrorum maria. Haec posterior aetas. uno seculo Lucianum attingens. avis longe melior tulit Iamblichum. Epiphanium. Libanium. Magnum. innumerosque alios Syros: qui si cum coaetaneis. qui Iuliani Caesaris tempora illustrabant. conferantur. longe a primis erant secundi.

Tandem Lucianum suum ab obtreſſatoribus defendit, in quos acerbissime invehitur, eos pestes hominum vocans, qui nihil possunt, quam meliores carpere; cumque primum obiciant, ceteros philosophos aliam ostendisse viam, qua iretur ad virtutem; tum quod Christum rerum omnium dominum infectatus sit; denique quod amatoris dialogis adolescentulos flagitiis nobilitet. Ad ea respondet, Lucianum ipsum satis haec refutare scriptis suis, & accusationem falsi convincere, ipsumque a principio ad risum provocasse. Fateor (ait) aliud proposuisse philosophos, nec quidquam simile proposuisse. Nam si a philosophiae restauratione talem viam fuissent ingressi, qualem Lucianus; non tam diu, Andabatarum more, de vero virtutis tramite digladiassent.

Longe acrius pungit (pergit idem) quod sequitur. Christum contumeliosis verbis laesisse. Impium. sceleratum. damnandum fateor. nisi superstitionum erroribus etiam tum irretito parcatur: poenam in se reponere. quam Tacitus. Suetonius & alii Christiano-

rum hostes acriores passi sunt. Nam eum nunquam Christianum fuisse. alibi docuimus.

Restant amores meretricii, (Dialogum amorum non esse Luciani probabimus) in quibus quid aliud describitur, nisi pessima & sceleratissima meretricum vita, nefanda vitia, corruptelae iuvenum, avaritia, gula, scelera in unum collecta? Ut enim in ceteris Dialogis solus Lucianus interiora virorum examinat, ita quarundam feminarum vasserrimum & pravissimum ingenium explorat. In haec facinora quaere supplicium

Tu qui. nasute. scripta distringis sua.

Haec autem Bourdelotii promissa probatio, Amores non esse Luciani, huc rediit, ut in notis ad huius Dial. initium diceret: *Non esse Luciani. --- sed alicuius. qui Lucianum supervixerit. iam monui praefatione ad Lectorem. videtur esse Aristaeneti.* Interim & mihi aequae ac Kuftero, non videtur Luciani esse, tam ex affectato & inflato stilo, quam ex longioribus digressionibus ante quam ad ipsam disputationem veniatur, aut redeatur: nam si Luciano tribuendus sit, coniicere licet, scriptum esse, ut Philosophis παιδεραστία exprobretur, ut vid. § 35 eius Dial. ubi manifesto pungit eosdem, dicens, cum divina philosophia hunc etiam amorem adolevisse. At non mihi satisfacit illa coniectura, & pessimus hic exprobrandi est mos, qui nec satis ab auctore ridetur, nec ridendo sanatur, sed abominatione dignus.

G. I. VOSSIUS de Hist. Graec. L. 2, c. 15, Lucianum Samosatensem aequalem facit Athenaeo Naucratae, qui sub M. Aurelio vixit, sed post Commodum etiam, immo usque ad Pertinacem & Severum vitam protaxerit. [quod non adeo mi-

rum: si enim post Commod. vixit, facile Severum attingere potest, propter perbreve Pertinacis & Did. Iuliani, duorum triumve mensium imperium] paulo maiorem natu facit *Suidas*: nam vixisse ait ἐπὶ τοῦ Καίσαρος Τραϊανοῦ, καὶ ἐπέκενα. Suntque in hac sententia *Gilb. Cognatus* & *Iac. Zvingerus*; quin *Ludovicus Vives*, vir acris iudicii, suspicatur eum ad infectandos philosophos impulsu fuisse invidia Plutarchi Chaeronensis, quem summo apud Traianum loco esse cerneret ac dole-ret. Mihi secus videtur, nec levi de causa; quippe meminit *Lucianus Marci Caesaris*, ac belli *Marcomannici* ab eo gesti, [in *Alex. f. Pseudom.* § 48.] Διαπέμπεται ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε δεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνέπλεκετο. Vides, ut non tantum belli meminerit cum *Marcom.* & *Quadis*; sed *Marcum* δεὸν *Divum* vocet, quod arguit eum naturae cessisse. Quare extra controversiam poni debet, *Lucianum* tum *Marci Antonini Philosophi* aetate vixisse, cum referat sermones, quos habuit ipse cum *Alexandro Pseudomante*, tum sub *Commodi Antonini philosophi* filio. --- Meretur locum inter *Historiae* scriptores, non ob *Ver. Hist.* libros, sed propter tractatum *Quom. Hist. sit scrib. de Dea Syria*, ac *Macrobios*. *Eunapio* vero refertur inter *vitae* scriptores propter unam *Demonactis* vitam. --- *Gul. Philander* ad *Vitruv.* *Apollonii* vitam *Luciano* huic adscribit, & *G. Cognatum* in nott. ad *Pseudom.* eodem propendere arbitror: sed *Lucianum* minime esse huius vitae scriptorem, facile probabo; nam *Epicurei* rident omnes praestigias ac vaticinia. *Lucianus* autem tam *Epicureae* sectae addictus erat, quam qui maxime. Quorum neutrum negabit, qui vel eius *Alexandrum* oculis

percurrerit non conturbatis. [at non ita totus Epicureus fuit, ut ex aliis eius scriptis patebit; & qui etiam Epicletum probarit.] Illud quoque valide hanc rem confirmat, pergit *Voss.* quod Lucianus, ostensurus a cuiusmodi praeceptoribus hauserit hoc vitae genus, refert, quomodo eum primo in contubernium receperit ἐραστής γόης, --- huic se eum prostituuisse, ac mercedis loco κακίαν, seu maleficii artem, reportasse: fuisse autem doctorem hunc genere Tyaneum, e comitibus Apollonii Tyanei; cuius omnes imposturas probe caluerit. Sic enim inquit: Ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς τῶν Ἀπολλωνίων τῶ Τυανεῖ πάνυ συγγινομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδότες. Quae manifeste indicant, quo loco Apollonium habuerit Lucianus. Quemadmodum & illud, quod mox subiicit; Ὅρᾳς ἐξ οἷας σε διατριβῆς ἀνθρώπων λέγω; Haec pluribus commemorare visum fuit, quo pateat cuivis, quam inanis sit suspicio eorum, qui libros de Apollonii vita, contra Codicum omnium fidem, contra auctoritatem Eunapii, B. Hieronymi, Photii, Suidae, & tot aliorum, abiudicant Philostrato.

Vossio maximam partem adstipulatur HEMSTERHUSIUS, in praef. ad Polluc. p. 29 b. scribens: *Variis e Luciani locis patet, eum floruisse sub Antoninorum imperio & Commodi: hac sane de re nemo Luciano paululum familiarior addubitet: legendus enim solus eius Pseudomantis seu Alex. qui omnem, si quis est, scrupulum demat: in eo θεὸν vocat Marcum Philosophum, ex quo recte collegit Vossius, l. d. eum de hoc Imperatore iam defuncto & in Deos relato loqui: huc accedit, quod oraculum illud Alexandri mendax Antonini Pii & Marci aetate sit exortum. --- ea vero de re Lucianus tanquam*

sibi comperta & explorata. quaeque se contigerit vivente & vidente, scribit, quod recte Marcil. cum alibi, tum ad Philopatrin observavit: de hoc autem oraculo legendum suadeo prodigiali doctrina virum Ezech. Spanh. de Us. & Praest. numism. p. 176. Demonax, cuius buccinatorem egit Lucianus, iisdem vixit temporibus: inter alia vero meminit Herodis Sophistae, quem Marci Philosophi praeceptorem fuisse Capitolinus tradit: cetera de Sostrato, quae ibi sequuntur, etiam allegavit Solan. ad Demonactis § 1.

IOAN. IONSIUS de Scriptoribus Historiae philosophicae, L. III, c. 10, § 6, p. 60, de Nostro haec praedicat: Lucianus patria erat Samosatensis, teste ipso de se libro, *quomodo Historia sit scribenda*, quo libro Avidii Cassii post Lucium Verum defunctum Anticaesaris sub Marco occisi aequalem se esse indicat: & Vologesi, Frontonis, Titani & Severiani meminit, ut coetaneorum, ad Celsum quoque dialogum scripsit. Hic vero laudari debet, quod *Demonactis* philosophi vitam literis prodidit etiamnum superstitem. Vixit Demonax ille sub Antonino Pio & M. Antonino, aequalis Epicteti, Luciani, Timocratis Heracleotae, Peregrini, qui & Proteus dicebatur, & sub Marco flammis se devovebat, Herodis, Onocrati Cynici, Favorini, Pollucis, qui nobis Onomasticum Commodi Imperatori nuncupatum reliquit, Agathoclis Peripatetici, Cethegi viri consularis, Rufini Peripatetici, ut ex *Demonactis* vita apud Lucianum intelligimus. Laudat illam vitam *Eunapius* prooem. Λουκιανὸς δ' ἐκ Σαμοσάτων, ἀνὴρ σπουδαῖος εἰς τὸ γελασθῆναι, Δημόνακτος Φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἑκείνῳ δὲ τῷ βιβλίῳ καὶ ἄλλοις ἐλαχίστοις δι' ὅλου σπουδάσας. *Lucianus Samasatensis, vir ad concitandum risum fa-*

etus, *Demonastis* sua aetate philosophi vitam in literas retulit, atque eo in libro, ut perpaucis aliis, *seriam operam consumpsit*. Edidit quoque Demosthenis encomium, Dialogum de Sectis, de moribus Philosophorum, & Vitarum auctionem, quo dialogo cuiuscunque sectae philosophos mire exagitat. Fuerunt, qui Apollonii Tyanei Pythagorici vitam a Philostrato scriptam Luciano adscribere malint, quorum sententiam iure improbat *Vossius* Hist. Gr. II, 15. Diversus a nostro est *Lucianus* ille, cuius meminit Laërtius L. VI, *Diog.* [i. e. L. VI, Sect. 73, p. 349, ubi ait: ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέστη ποιεῖ. εἰ γε αὐτοῦ αἱ τραγωδίαί, καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου, ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συγγράψαι. quod nihil mirum, aliquot enim ille seculis antiquior nostro, qui ante Diogenem etiam, ut ex *Laërt.* patet, vixit, & cuius alia quoque patria ibi commemoratur.]

De Theologia autem Luciani, dissertationem Ienae habitam sub praesidio *I. Phil. Treuneri*, idem *Ionsius* prodit p. 208 L. III, cuius & *Fabricius* meminit in Bibl. Gr. eamque indicat Ienae prodisse 1697, ut supra vidimus. Si illius compos fieri potuisssem, nonnihil inde delibasssem: sed cum eam investigare ἀδύνατον sit, videamus, num quid *I. A. FABRIC.* amplius de nostro habeat, praeter iam indicata ad vitam Lucian. a *Bourd.* scriptam. Concinnavit *Fabric.* catalogum singulorum Luciani scriptorum, cum brevissimo eorum argumento; sed satis de his iam actum: ideo pauca, ad aetatem Nostri facientia, & alia quaedam singularia tantum inde exhibeamus. Pag. igitur 496 de *Dissert. Quom. Hist.* agens, ait: liber ad Philo-

nem, quo Milesium quendam, tum Creperium Calpurnianum Pompeiopolitam, Callimorphum Medicum hastatorum legionis sextae, Philosophum Corinthium Antiochianum Hieronicem Apollinis, Demetrium Sagalassensem, Pisidium, aliosque ineptos illa aetate belli Romanor. cum Parthis A. C. 165 commissi scriptores perstringit, tum docet historicum alienum esse debere a rationibus encomii & invektivae, nec voluptati consulere alii lectorum, nisi quae ex veritate consequatur --- res narrare libere, perspicue, graviter, non paucis illis, ad quos scribentis amor, odium, metus & spes forte spectat, sed omnibus, & posteris praecipue. Lucianus promittit *ib.* § 23, se in alio opere ostensurum, prooemia quaedam Historiarum esse, vulgus lectorum latentia. Nisi respicit alterum locum § 52 seq. quod mihi non videtur. Sic *Fabric.* Non video tamen commodiorem alium locum, ubi hoc egerit Lucian. quam in eod. tractatu *Quom. Hist.* a § 52 ad 56, ubi prooemiorum virtutes, absentiam, exempla prodit; nisi dicas, promissum eius § 23, verbis *ὥς ἐν ἄλλοις δείξομεν* comprehensum, spectare prooemia sua aliis dialogis praefixa.

De MACROBIIS Luciani ad Quintillum scriptis notat idem, alterum librum de Longaevis Romanis [quem promisit § ult. *Macrob.*] ad eundem Quintillum vel intercidisse, vel a Luciano non esse scriptum. Sed unde hi suppleri queant, vide ad *Macrob.* § 29, in not. *Maii.*

De MERCEDE CONDUCTIS dissertationem ad philosophum *Timoclem* esse conscriptam, qui id vitae genus amplexurus erat, observat idem, nihil vero de tempore, quo scripta sit, hinc eliciendo, (forfan quia difficile diiudicatu, Stoicufne

is Timocles, an alius, vid. not. ad Dialog. *Merc. Cond.* c. 2. id ergo disquiremus deinde.)

Apologiam vero PRO MERCED. COND. ad *Sabinum* philosophum & ipsum, atque amicum suum esse conscriptam, qua probet, ad se non spectare, quae superiore libro differuit, licet aetate provectus (ἐν γήρᾳ ὑστάτῳ, § 4.) sub Imperatore Remp. suscepit tractandam, (procurator, ut videtur, in Aegypto constitutus a M. Antonino Imp.) notat idem.

Tum DE MORTE PEREGRINI differit: eum philosophum Cynicum Parianum ex-Christianum fuisse, qui senex se ipsum post Olympia celebrata A. C. 169, die 16 Iulii, in Arpina, quae viginti stadiis Olympia distabat, conscenso rogo, spectantibus omnibus combussit, Epistola ad Cronium de *Mort. Peregr.* Non integrum ad nos pervenisse hunc libellum, contendit idem *Fabr.* in nott. ad eiusd. *Peregr.* § 11. [sed refutatur a *Solano & Gesnero.*] Peregrinum a Christianis reiectum fuisse, innuit Lucianus § 16, quod de idolothyti comedisset --- ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων. Varias hinc inde in CHRISTUM & Christianos effudit blasphemias § 11 & 13; & per νομοθέτην πρῶτον Christianorum, *ibid.* videtur intelligere Ioannem Evangelistam, qui in Evangelio & Epistolis unus maxime omnium commendat illam, de qua Lucianus, ἀδελφότητα. Quae § 39 de vulture ex rogo Peregrini evolante leguntur, iis cum doctissimo *Lemnio* vix crediderim perstringi acta Martyris Polycarpi: viderint etiam alii, num ad imitationem S. Ignatii fecerit Peregrinus, quod § 41 traditur, ante mortem omnibus fere celebrioribus civitatibus Epistolas misisse, διαθήκας sive praecepta, ad-

monitiones & leges. Fuit haec sententia magni *Pearsonii* in *Vindiciis Ignatii*, parte 1, p. 6.

Dein de RHETORUM PRAEC. ait: hoc libello Iulium Pollucem perstringi, cuius Onomasticon habemus, auctor est Graecus Luciani Scholiast. Sed vide, quae adversus hanc sententiam differit Pollucis editor *Hemsterh.* in prolegomenis p. 31 seq. qui Dioscoridem quendam Rhetorem illius aetatis a Luciano exagitari existimat. Idem ex eod. notat *Solan.* noster ad c. 1 h. l.

De DEA SYRIA haec observat: scriptus est hic liber dialecto Ionica, & Luciano hinc abiudicatur a Petro Iurieo in *Hist. Critica rituum Iudaicorum*, Gallice non ita pridem edita. Sed *Arrianus* quoque, cum reliqua Attice scripsisset, nonnulla (ut Indica) scripsit Ionice. De Dea Syria consulendus praeter laudatum Iurieum *Seldenus syntagm.* 2 de Diis Syris cap. 2. Quae de arca Deucalionis § 12, & columba § 33, a Luciano traduntur, illustrat *Octav. Falconerius* in *diff. ad numum Apameensem* T. X *Antiq. Graec.* p. 678.

TIMON, de quo ultimo loco agit *Fabric.* qui ad seriem alphab. Gr. dialogos disposuerat, fusius eidem enarratur: quae omittimus, ex nota eiusdem historica hoc addentes, (quia *Solan.* ait, aetatem eius assignari non posse:) *Timon Atheniensis Echecratides e tribu Colytto, clarus fuit circa tempora belli Peloponnesiaci, quod gestum ab Olymp. LXXXVII. 1, ante Christ. 432. Timonem se ipsum deferentem ob Alcibiadis amores finxit Liban. Decl. IX. T. 1, p. 343. Callim. in eum Epigr. III. 7 Anthol. Ab hoc Antonius ab Augusto victus regiam suam vocavit Timonium, in ea deinceps Timonis instar procul ab hominum consortio victurus, teste Strab. L. 17,*

p. 745. *Conf. Plutarch. in Ant. p. 948 seq. qui praeter dicta eius quaedam & Callimachi Epigramma affert Timonis Epitaphium. & ab Aristophane & Platone Comicis ob misanthropiam reprehensum refert. At Pseudo-Plato philosophus Ep. 24, inter eas, quas Allatius edidit: συνέγων ὅτι Τιμῶν οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος, μὴ εὐρίσκων μέντοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδύνατο δηρὰ φιλεῖν. De hoc Timone & morte eius Suidas in ἀποβῶγας. Hunc inferorum ianitorem fingit Lucianus. Ver. Hist. c. 31. Fuit & alius Timon iunior Silographus poeta, patria Phliasus, ἰδιοπράγμων & ipse, teste Laërtio IX, 112, discipulus Pyrrhonis Sceptici, de quo supra L. III, c. ult. Praetereo Timonem Aegyptium, memoratum Ptolemaeo Hephaestioni L. 4, & Timonem, quem in Symposiasticis suis colloquentem inducit Plutarch. Faber in nott. quas seorsum adiecimus, eum ad annum ante Christum 429 refert; sed Fabricius Chronologorum recentiorum calculum videtur secutus. Multa de Timone etiam Hemsth. in ed. Luciani minore, ubi summis laudibus hoc ingenii Luciani monumentum effert, at nihil de eius aetate, quam curiosius hic investigare nihil opus credo. Addo tantum Phorium, qui Epist. CIV, p. 149: Timon ille, apud antiquos improbitate hominum fortassis intolerabili motus, prudenter egisse quidem visus est, cum pro Philanthropo misanthropus haberi volebat.*

Philopatrin demum quod Fabricius contra aliorum sententiam Luciano tribuat, nihil esse, iam occupavimus supra, ad Diff. Gesneri de illo provocantes.

Celebratissimus PETR. BAYLIUS in Lex. Historico Critico, quod miror, de Luciano separatim non agit; in transitu tamen suum de eo iudicium profert in notis ad tit. PERRIERS, T. III, p. 678,

b. ubi ait: Patres Ecclesiae, qui omnia ridicula falforum Deorum exposuere, omnino sunt laudandi; id enim egere, ut Ethnicis oculos aperirent, fidelesque confirmarent. Non ignorabant, se contemptum cultus Ethnici inspirando efficere, ut credentes fortius verae fidei adhaererent, simulque bona arma Christianis contra persecutionis impetum subministrare. Sed Lucianus, qui adeo subfannavit falsos Ethnorum Deos, omni-que iucunditate perfudit descriptionem ineptiarum & fraudum, quibus Graecorum religio abundabat, non ideo minus detestatione dignus est; quandoquidem id non agens utili consilio, nil aliud quaesivit, quam ut ad deridendum nato suo satisfaceret ingenio, & ut liberum evagandi campum aperiret Satyrico suo stilo, & quia se aequae indifferentem, vel aequae aversum a veritate prae-
bet, quam a mendacio.

Idem BAYL. T. I, tit. APELLES, not. p. 258 b. anachronismum Luciani multis exagitat, quod in *Calumn.* § 2, Apellem prodicionis accusatum cum Theodoto Phoenices praefecto, referat, cuius tamen conspiratio spectet regnum Ptolemaei Philopatoris, quae coeperit centum annis post Alexandri mortem, adeoque Apelles in vivis esse non potuerit. Confudisse igitur existimat quandam conspirationem sub Ptolem. Philadelpho, cum prodicione Theodoti, quod & mihi haud improbabile videtur.

Idem ibid. p. 653, tit. BRACHMANES, observat, Lucianum horum sese cremandi intrepidum morem opponere morti Peregrini, medias in flammis subito insilientis, ac velle methodum Brachmanum, qui sese tenebant immobiles, dum igne affarentur, multo esse gloriosiore, superque his

Baylius ita iudicat: Ecce quomodo homo derisor omnia carpere novit. Si Peregrinus istos philosophos Indos esset imitatus, Lucianus eum accusasset inertiae, ac dixisset. pacisci cum morte quaerit, ac sensim sensimque se confirmare studet: plus enim animi ostenderet, ubi se uno saltu in rogam coniiceret.

At iustius, ingeniose Bayli, forsitan obiiceret, quod eundem subito in ignem insiliendi actum laudet, ac generosi animi esse praedicet *pro Merced. Cond. § 4*, ἐκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος. Sed & haec ironice, & alterius nomine cum dicat, mihi non videntur contraria. Cumque & Brachmanum dementiam, & Peregrini aequae rideat, omnino licuit ei dicere, Brachmanes esse fortiores: si tamen ea mens est Baylii, oportuisse Lucianum in Peregrini facto improbando subsistere intra vanae gloriae exprobrationem, non vero extenuare eiusdem audaciam aut fortitudinem, contra veritatem, recte iudicavit.

D. TILLEMONTIUS in Hist. Imperatorum T. II, part. 2, art. 29, p. 707 -- 10. cuius verba sic verto: Celsus philosophus Epicureus, (qui Ecclesiam scriptis oppugnare aggressus est) tempore Commodi adhuc vivebat, aequae ac LUCIANUS, qui ad eum post Aurelii excessum misit historiam Alexandri impostoris, quam eius rogatu conscripserat. (vid. Alex. f. Pseudomant. § 1 & 48.) Ille LUCIANUS & hodie perceleber est scriptis suis, quae ob linguae Graecae puritatem stilumque politum, iucundum, vividum, & acuminis plenum, magna cum voluptate leguntur. Sed palam profitetur impietatem, aequae sublians veram religionem, de qua diversis in locis loquitur, ac superstitiones Ethnicorum, quas vere ridiculas esse demonstrat. Inde cognomen blasphemii & Athei

traxit, teste Suida. Namque & philosophiam Epicuri sectabatur, ut vid. in ipsius *Lucian.* Pseud. c. 61, *Phot.* c. 128, p. 309, (quae ab atheismo parum distat) vel potius neque ulli religioni additus fuit, neque dogma certum & constans fovit, omnia vero ut incerta ac problematica considerans, & omnia ridere volens. Quod ipsum apparet ex quatuor versibus, qui tempore Photii eius operibus praefixi legebantur, [iam Epigrammatum primum est.] Sed quod praeterea scripta eius reddit lectu periculosa, illud est, quod saepe non maiorem pudori, quam religioni, reverentiam exhibet.

Oriundus erat Samosatis in Syria, (vid. *Quom. Hist.* c. 24.) fortuna tenui, per aliquod tempus causas dixit, (adi *pro Merced. Cond.* § ult.) & extrema senectute munus Graphiarii praefecti Aegypti accepit, (conf. *pro Merc.* c. 5, 9 & 12.) non aliam forte occasionem nactus, qua paupertatem effugeret. (ipse nos & alia plura figularia de sua vita docet, quae non necessaria duximus referre. Vidimus, eum scripsisse canones suos historicos haud serius anno Christi 166, vitamque Alexandri post mortem Marci Aurelii.) Itaque non possumus sequi illos, qui ex narratione *Suidae* eum collocarunt in tempus Traiani (Baron. 171, § 7.) *Suidas* addit, referri, eum a canibus discerptum interiisse, in poenam, quod ausus esset cavillari IESUM CHRISTUM, (quod forsitan ne ipsi quidem daemones unquam sunt ausi. Nos vero optaremus id testimoniis melius comprobatum.) Creditur etiam, nonnullorum dictum, quod Christianus fuerit, haud aliunde natum, quam ex verbo *Suidae* male intellecto, & ex eo, quod maiorem Christianismi notitiam habuerit, quam multi alii Ethnici. (*Bar.* 171, § 7.)

Non habemus historiam, quam conscripserat de Socrato Boeotio philosopho illis temporibus celebratissimo, (vid. *Lucian. Demonact.* § 1.) cuius vita maxime dura fuit atque austera, & cuius vice alii contra omnem rationem atque auctoritatem eidem tribuunt vitam Apollonii Tyanensis, quam Philostratus reliquit. (*Voss. Hist. Gr. L. 2, c. 15, p. 233 & 234.*)

Eunapius pr. p. 12 & 13 asseverat, hunc, qui tam pauca composuit seria opera, auctorem esse vitae philosophi Demonactis, cuius per longum temporis spatium discipulus fuerit. Eum omnium, quos noverit, maximum nobis philosophum facit. Interim apparet, eundem tamen modo fuisse Cynicum aliquantum humaniorem ac magis politum, quam ceteros. (*Luc. Vit. Demon. c. 3, 4 &c.*) Nullam religionem amplectebatur, aut certe nulli fatis favebat. [Verba Tillemontii erant: *Il avoit peu ou point de religion*, & ut id demonstret, allegat *Demon. p. 547* ed. Par. i. e. § 5 editionis nostrae; sed locum inspicienti patebit, non id dicere Lucianum, ut ad finem huius vitae ostendam.] quod tamen in eo melioris notae est, in eo consistit, quod claro loco natus, (*Dem. c. 3.*) opibusque, eloquentia ac scientia instructus, (*ib. c. 6.*) interea duram ac pauperem egit vitam, neminem sibi asciscere volens, qui ei ministraret aut serviret. (*ib. c. 5.*) Sed finis huius splendidae virtutis fuit, quod videns se centesimum fere annum agentem auxilio alterius indigere, nec ipsum sibi amplius ministrare posse, fame interire maluerit. (*c. 65 & 66.*) Natus erat Cypri, (*c. 3.*) sed vitam transegit Athenis, (*c. 11.*) ibique obiit magna cum exultatione Atheniensium, tam in vita, quam post mortem. (*ib. c. 66.*)

Narratur de eo, cum Athenienses pugnam gladiatariam vellent instituere, ne Corinthiis hac in re quidquam cederent, ipsum eos monuisse, *ut ante quam hoc agerent. aram. quam misericordiae consecrassent. destruerent.* (c. 57.) Cumque Imperator ex eo quaeri iussisset, quatenus optime gubernandi ratio esset, respondit, *pauca loqui. audire multa. & nunquam irasci.* Nullo casu commovebatur; praeterquam morbis ac morte amicorum, non maius bonum in vita agnoscens, quam amicitiam. (c. 10.)

Optaremus, pergit idem, hic enarrare posse complura iucunda, quae acciderunt, & ad bene instituendam vitam utilia, quae Lucianus suis operibus immiscet, & imprimis historias, quae ipsius tempore contigere, quasque in dialogo de Amicitia commemorat; sed hoc ab instituto nostro longius nos abduceret. In quadam harum historiarum (*Tox.* c. 39.) loquitur de variis bellis Scytharum ad Tanaim habitantium, adversus ceteros Septemtrionis barbaros, maxime contra Bospori accolae, quorum Leucanor ac deinde Eubiotus frater nothus eo tempore reges erant. (*Tox.* c. 44, 51 & 54.) Leucanor forsitan successerat Rhoemetalci, qui erat rex Bospori, tempore Antonini. (*T. Ant.* v. p. 20. *Lucian.* Pseud. c. 57.) Naves, quae Lucianum servaverant, ut mox videbimus, vehebant legatos Eupatoris eiusdem terrae regis, quae in Bithyniam proficiscebantur ad solvendam pecuniam quotannis a se debitam, aut ad accipiendam eam, quam Romani ipsi solvebant: verba enim auctoris ἐπὶ κομίδῃ, dicto c. 57 *Pseudom.* [sed locum diligentius examinanti patebit, non in utramque partem accipi posse haec verba] utrumque sensum admittunt. Eubiotus in bello

contra Scythas dux praerat omnibus Graecis, secundum verba Luciani, (Tox. c. 54.) id est, ut existimo, incolis urbium Graecarum Chersonesi: idque eorum confirmat sententiam, qui credunt, istam regionem paruisse imperio regis Bospori.

Idem *Tillemontius* eod. T. 2, p. 711, historiam Alexandri impostoris ex Lucian. enarrat, quam ex Nostro petendam non repetemus, haec tamen ex p. 713 seq. ad aetatem Luciani facientia non omittemus: Fama Alexandri mox in Italiam usque delata est, & venerabantur eum etiam in aula *M. Aurelii*. ubi patronum habuit Rutilianum, virum primae dignitatis, sed admodum superstitiosum, quique eo dementiae processit, ut aetate valde profecta filiam huius impostoris duceret, credens Lunam eius esse matrem. Falsa quae ediderat oracula *Severiano* & *Vindici* ducibus exercituum Romanorum, (*Pseudom.* c. 27.) auctoritatem eius non minuebant in mentibus illorum, quos daemon captivos tenuit, quique merebant, ut spiritui erroris relinquerentur, ut crederent mendacio, quod non receperant ac dilexerant veritatem, quae eos ad salutem perduxisset.

Eo porro insolentiae progressus est, ut ab Imperatore veniam rogaret monetae percutiendae, quae imaginem suam ab altera parte, & Glyconis ab altera referret. Non additur, num id obtinuerit. [sed ex parte obtinuisse existimat *Solanus* in nota ad c. 58 *Pseudom.*]

Fraus tandem desiit mortē impostoris. --- Periit enim ante *M. Aurelium*. (si ille idem est Alexander) de quo *Athenagoras* p. 29 & 30 ait, circa annum 180 conspici sepulcrum in area, *grande place* (foro maiore) Pariae urbis Hellepontii, in eodemque foro statua etiam erat Alexandri, cui sa-

erificabatur ut Deo, festaue publica instituebantur, spe obtinendae sanationis a variis morbis.

Lucianus tandem accusare Alexandrum tentavit coram praefecto Bithyniae & Ponti: sed cum nihil obtineret a praefecto metuente, ne Rutilianum offenderet, non aliam Lucianus de Alexandro vindictam sumere potuit, quam eius vitam, postquam obiisset, scribendo. Ibi se inimicum eius profitetur, adeoque accidentia quaedam addidisse potuit, quibus hunc impostorem magis diffamaret. Ipsi tamen historiae textus adeo certus atque in vulgus notus erat, ut suspicari non liceat, veritatem ab eo esse adulteratam.

Eiusdem Tomi p. 724 *Tillemont.* quaedam de *Lucio Patrensi* refert, qui auctor fertur Dialogi de mutatione in asinum, ex quo *Lucianus* aequae atque *Apuleius* suam hauserint narratiunculam. [Sed cum ex *Vossii* Hist. Gr. haec tantum afferat, *Solanusque* & *Gesnerus* in notis ad istum Dial. cap. 1, hoc aliquanto pluribus dixerint, isthoc mitto, *Gesneri* sententiae interim omnino assentiens, Lucianum ista scripsisse; stilus enim & ingenium plane respondent: sed fictionem forsan ex altero hausisse, infertis suis iocis, quibus absurditatem fabulae, & hominum turpes mores ac superstitionem derideret; licet idcirco lascivum hoc scribendi genus minime probem.]

BIOGRAPHI ceteri vix quidquam de Luciano fingulare asserunt; sed Suidam fere solum sequuntur, vel Bourdelotium, a quo circa iter Luciani tamen aliquantum discrepat *I. C. Iselinus* in Lexico universalis Historico-Geographico haec referens, quae addere visum fuit, quia corpus illud Germanice conscriptum paucorum in manibus est: Initio, ait, caustidicus evadere studuit; sed

cum lites forenſes ei diſplicerent, philoſophiae ac praecipue oratoriae operam dedit; tumque primo Antiochiam habitatum conceſſit, ac deinde Ioniam totamque Graeciam peragravit, unde in Galliam atque Italiam ſe contulit, ac tandem per Macedoniam in patriam rediit. Ex nonnullorum relatione vitam ad 90 annos produxit, ſcilicet a tempore Imperatoris Traiani, ultra finem imperii M. Aurelii, ſub quo magna in dignitate vixit, praefectusque Imperatorius Aegypti eſt conſtitutus. Fuit quidem ſummi vir ingenii atque eruditionis, ſed nulli religioni addictus, ac ſcurra Chriſtianae Ethnicaeque doctrinae. Fertur quondam Chriſtianiſmum profeſſus, & propter diſſolutam vitam a fide rurfus deſciviſſe. *Suidas* a canibus diſcerptum prodit. Auctores vero, unde haec hauſerit, *Iſelinus* allegat hoſce: *S. Hieron.* in catal. Phot. cod. 128, *Suidam*, *Voff.* de rhetor. antiq. c. 12, de Hiſt. Graec. L. 2, c. 15, *Ablancourt.* & *Ionſ.* de Script. hiſtor. philoſ. l. 3, c. 10, ac *Fabr. Bibl. Gr.* p. 485.

HOOGSTRATANUS vero in Lexico eiufdem tituli, nulla quidem addita auctoritate, eadem habet; hoc tamen de eodem haud ineptum, ſi ea, quae de Philopatri ab antiquiore Chriſtiano ſcripto praedicat, excipias, iudicium addens: non ſolum ex maximis ſui aevi ingeniis fuit, ſed & omnis antiquitatis. In operibus ſuis utile dulci miſcere ſciuit, erudire ſimul ac deridere, doctrinamque cum eloquentia coniungere. Perpetuum in eius ſcriptis videas iocum contra Theologiam Ethnicorum Deorum, vitamque ac mores philoſophorum. In iſdem ſubinde ingentia praebet virtutis exempla, imaginesque philoſophiae repurgatae, ubique contentum vitiorum inſpirans, quae ita

deridicula proposuit, ut odio digna appareant. Nonnulli credere eum Christianum fuisse; & si Dialogus de Peregrino revera ab ipso profectus esset, verosimile foret, eum in mysteriis Christianorum fuisse exercitatum: sed hoc opus est antiquioris Christiani, qui Paulum viderat atque audierat, quod Luciano, qui sub Traiano natus fuit, contingere non potuit. Illi, qui Lucianum impium ac sine religione nobis describere, recte iudicaverunt, si religionis nomine intellexere Theologiam poetarum Ethnicorum, aut opinionum philosophicarum portenta. Sed nullo iure impietatis vel Atheismi accusatur, respectu existentiae & cultus veri Dei; quia nunquam alterutrum impugnavit.

HENR. DODWEL in Dissert. de *Isidoro Characeno*. quae reperitur in Geograph. veteris Scriptt. Graecis minoribus, Vol. 2, p. 62 & seqq. accuratius, quam quisquam priorum, de aetate Luciani egit; quare haec ex eodem ad verbum descripta inferere non pigebit, quando ait:

Athenaeo paulo antiquior erat, ut puto, Lucianus. qui nostrum, ut existimo, advocat *Isidorum* [in *Macrobiis* c. 15.] Nam a Parthiae finibus aliena non sunt, quaecunque ille ab *Isidoro* mutuatus est, de Persarum novo rege *Artaxerxe*, de *Gofethro* illius fratre, & *Goaese Omanorum*, aliisque *Characis Spasinis* Principibus. Non alium librum intellexit *Lucianus*. quam hunc ipsum, quem habemus, quamvis illum ipsum legerit multo, quam habemus, *auctiorem*. Nec alium proinde *auctorem* quam illum, de quo agimus, *Isidorum Characenum*. Hinc rursus intelligimus, *Persarum* regem, de quo *Isidorum* testem advocat, *Artaxerxem* illum intelligi non posse, qui Persarum regum iura in Parthorum ditionem quasi e postliminio re-

vocavit. Hunc certe si intellexisset, *Persiae mansiones*, non *Parthiae* appellavisset, & *Persiae*, non *Parthiae*, Periegesin. Sic enim loqui solent de illo ipso Romanorum aemulo imperio Scriptores *iuniores*, iure imperii ad *Persas* translato. Immo, ne is intelligi possit, obstat certe hoc ipsum testimonium *Luciani*. Se quidem ad *senectutem* pervenisse non uno in loco ipse testatur: *Apol. pr. Merc. Cond.* sub init. πρὸς αὐτῷ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ (*Charontis* πορθμείου intelligit) ἔχοντα. Rursus *ib.* c. 4 f. ἐν γῆρᾳ ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Iterum *γῆρας* caufatur c. 10. Sic etiam in *Baccho*, de *senibus*. οἱ κατ' ἐμὲ, c. 6 f. *Ibid.* suos de *Sileni* *senectute* iocos in se quadrare fatetur c. 8. In *Hercule Gallico*, *Herculem* illum *Gallorum* *Ogmium*, quem γέροντα εἰς τὸ ἔσχατον, cap. 1, sibi confert τηλικῶδε ὄντι cap. 7. Vereturque, ne ad leviora stilum convertens videretur κομιδῇ μετριακῶδῃ ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, *ibid.* Τὸν χαλεπὸν γῆρας c. eod. a *iunioribus* sibi exprobratum esse fingit, & se ἡλικιώτην τῆς εἰκότος, illius nempe, quem dixi, *Herculis* agnoscit, & ὑποπόλιον γέμειον. Additque denique: ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ.

Hac demum aetate studiorum suorum mercedem reportavit *Lucianus* ἀρχὴν quandam sub *Caesare*, de qua hac egit *Apologia*. Eam *Aegyptiacam* fuisse, testatur *pro Merc.* c. 12. Et *Soloecist.* c. 5. *Procuratoriam* fuisse, innuunt verba *Apolog.* οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες c. 11. Ius etiam dixit, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν imposuit. *ib.* De *fisco*, ut opinor, quod a *procuratoris* officio alienum non erat. Sed maiorem praeterea habuit dignitatem, quam fuerit illa *Procuratoris*, quaeque a

*principis persona illum abesse non pateretur: τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξάπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν καὶ παραδίδουσι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρέον ἀποκεισομένας. ibid. cap. 12. Itaque stipendium accepit, non ιδιωτικὸν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. ibid. Et quidem illud πολυτάλαντον. Nempe τῆς μεγίστης ἀρχῆς quodammodo κοινωνῶς, ibid. cap. 12. Quia scilicet principis ipsius negotia aulica tractabat. Erat ergo tum etiam in *Aegypto Princeps* ipse, sub quo *Commentarios* publicos confecit *Lucianus*. Annus erat, ni fallor, aerae nostrae 202, quo *persecutionem* in *Christianos* decrevit *Septimius Severus*. & quo scripsit hac occasione in *Christianos Philopatridem* ipse *Lucianus*. [non scripsisse, quoties dicendum est?]*

Edidit enim edictum illud *Severus Alexandriae*, teste *Spartiano* in *Sever.* c. 47. quem nos potius credimus fuisse *Lampridium*. Nam praevias huic *persecutionis Christianorum κωμωδίας* memorat testis horum temporum exceptione maior *Theophilus Antiochenus* ad *Autolyc.* quod nescio quorsum commodius retulerimus, quam ad scurrae celeberrimi *Philopatridem*, si minus *solum*, ad saltem cum aliis *minoris notae Comoedis Antiochenis*. *Comicae* enim *lasciviae infamia* urbs utraque inclauit, tam *Antiochiae*, quam *Alexandriae*: *Antiochia* in *Iulianum Apostatam*, *Alexandriae* in *Caracallam*. [sed non tam sero collocandum *Lucianum* mox videbimus.]

Erat certe *Alexandriae*, ut videtur, *Lucianus*, cum scriberet *Philopatridem*. (*Philopat.* c. 22.) Hoc e nomine mensis colligimus *Mesori Alexandrini*.

non *Syri*, non *Graeci*, non *Romani*. Hostes quidem *Persas* & regiam *Susa* nominat *Lucianus*, pro *Parthis* & regia illorum urbe *Ctesiphonte*. Nempe quia stilum affectat *Comicum* e veterum poëtarum *Atticorum* aliorumque laciniis, quibus ignoti *Parthi* atque *Ctesiphon*. Habet ipse *Lucianus* exempla similia in libro, *quomodo scribenda sit Historia*, coaevorum scil. scriptorum, qui pro *Parthorum* nomine *Persarum* nomen reposuerint. Hinc ergo belli *sedes* vel *tempus* intelligi non potuit. Facitque illa affectatio, ut difficillimus fuerit *Lucianus* in *coaevis historiis*, quod raro admodum *res* vel *homines* iisdem *nominibus* appellarit, quibus tum vulgo appellari solebant. Idem autem cum *Arabas* hostibus accenset, facit, opinor, ne quis alius *Princeps* praeter *Severum* intelligi possit. Bellum enim designavit in *Atrenos Arabes*, quos nemo Principum *Romanorum*, quod meminerim, aggressus est, a temporibus *Traiani* usque ad *Severum*, uterque autem satis infelicitur. Sed melius *Severus*. Et quidem *mala* illa *Christianorum* mundi *finem* in dies expectantium de *Republ. Romana auguria*, quae perstrinxit in *Philopatride Luciano*, causam *persecutioni* dedisse verisimillimum est, quae *Christiani* nominis *hostes* pro argumento animi in *patriam* infensi alienique habuerint. Tanti erant certe hoc ipso tempore *Christianorum* metus, ut *Iudas* decimum *Severi* annum pro *Danielis συντελεία* habuerit, ap. *Euseb. H. E. VI, 7. S. Hieronymi* de *Script. Eccl. in Iud. & Chron.* Non est certe, cur hoc miremur in Principe *saevissimo*, eodemque *Astrologiae* *ominumque* studiosissimo. Satis autem erat *Luciano* ad illam, de qua loquitur, *senectutem*, si fuerit *sexagenario* maior. Ea certe aetate suum fuisse dicit *Hermotimum* c. 13 & seqq.

item *ib.* c. 77. Sic autem de eo postea: γέρων ἤδη, καὶ πάντος ἡδέος ἔξωρος ὢν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν ἐν τῇ σαρφῇ ἔχων. c. 78 f. Verba fere ipsa sunt, quibus *suam* ipse tum *senectutem* descripserat. Erat certa aetas illa ὠμογέροντος, illius nimirum, qui *primam* senectutis metam fuisset ingressus. Hoc anno *veteranis* honesta *missio* erat. Hoc anno a *muneribus* Reipubl. gerendis excusabantur. Ut proinde *fera*. esset *honorum* merces, cum alii a *capeffendis* honoribus excusarentur. Ego tamen illo anno paulo *seniorem* existimo *Lucianum*. Illius aetatem ita colligo. Erat, ut fatetur ipse, cum scriberet *Hermotimum*, quadragenarius, c. 13. Scripsit autem, ut suspicor, in gratiam *Avidii Cassii*, ut studium *philosophiae*, quo flagrabat *Marcus*, viro *principi* indignum ostenderet. Sic *Marcum Cassius* anum *philosopham* appellaverat, & *Dialogistam*. Vit. *Avid. Cass.* c. 2 & 3, cum aliud praeterea nihil haberet, quod obiiceret. *Marcus Antoninus*, inquit, *philosophatur*, & *quaerit de clementia*, & *de animis*, & *de honesto* & *iusto*. *nec sentit pro Republica*. Hunc ergo traducit *Lucianus* in persona *Hermotimi Glazomenii*, cuius *animam* pro arbitratu suo e corpore egredi solitam fabulantur *Muscae Encom.* p. 376 ed. Graev. Fingit nimirum, in *Marco* iam agere illam ipsam *Hermotimi* animam. Et certe personam non *suam* agit in hoc *Luciani* dramate *Hermotimus*, sed *Marci*. *Stoicum Hermotimum* facit *Lucianus*, ut fuit *Marcus*. *Sexagenarium* illum facit, *maioremque* natu, quam fuerit *Marcus*. Hoc, ut videtur, consilio, ut personam senis *elementarii* sustineret, quod *Marco* obiectum, *scholas philosophorum* frequentanti plusquam quinquagenario. Egit tum annum aetatis LIV. Paulo tamen ab exemplo *Marci* in aetate discessit, ne illum videretur dedi-

ta opera designare, & quod aetas illa, quam dixi, magis ad *senectutem* videretur accedere. Sed quod conversus tandem *Hermotimus pallium philosophicum* exuit, induitque *purpuram*; hoc certe eo spectabat, ut similiter *philosophi* personam *Marcus* exueret, indueretque illam, quam *Respubl.* contulerat, personam *Principis*. Sic enim personatus *Hermotimus*. (*Hermot.* plane ad fin.) τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσσομαι, ὡς εἰδεῖν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. Spectat eodem, quod in *Hermotimo philosophiam* omnem damnat, cum tamen in *Demonacte*, & alibi *abusum* tantummodo *philosophiae* perstringat, non veram *philosophiam*. Nempe quia *causa* ipsa, quam agebat in *Marcum*, hoc ab eo exigebat, in quo nihil habebat, quod reprehenderet *alienum* a praeceptis castigatissimae *philosophiae*. Eodem denique spectare cenfeo *Dialogum*, de *fide calumniis non facile adhibenda*. Nempe ut se muniret in illos, qui, *Cassii* causa profligata, *Luciani* illam, quam dixi, sententiam ex illius *Hermotimo* collegissent. Animum certe sibi *conscium* ipsa illa arguit *Apologia*, quae versatur in *universalibus*, nec ad *causae* meritum penitus examinandum descendit. Sic ergo illo ipso anno, quo defecit *Cassius*, *Hermotimum* scripserit *Lucianus*, annumque adeo egerit vitae, ipso teste, *quadagesimum*. Itaque post mortem *Vetri*, media hieme 169 aerae nostrae *Christianae*, cum *Tribunitiam potestatem IX* haberet ipse *Verus*. Et tamen ante annum 173, si *Marci* gener fuerit *Pompeianus*, quem in *sequentem* annum *Cos.* designabat *Marcus*, cum de *Cassii* causa ageretur. Sed alius fuerit oportet. Nam *Coss.* anni 175 defecit *Cassius*, cum, metu *Cassii*, *Roma* arcefferetur *Commodus* ad *virilem togam* in limite recipiendam: cum

Tribunitiam potestatem daret pater impetratam a Senatu. Hinc enim certe numerantur Tribunitiae Commodi potestates. Sic natus fuerit Lucianus anno aer. Chr. 135. Desiit ludum literarium frequentare ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος, Somn. p. 1. ἀντίπαις, p. 11. κομιδῇ μειράκιον, Bis Accusf. p. 231. Est autem Luciano μειράκιον, qui annos natus esset XIV praeter propter, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν. Philopseud. p. 333. Ἐξ ἐφήβων autem, qui ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη. ib. p. 344. Πρόσηβος ergo, qui illa aetate paulo inferior erat. Sic tamen, ut eam proxime attigerit: ἀντίπαις propterea seu βούπαις appellandus, quod pueri aetatem nondum egressus esset, quae Romanorum erat adolescentia. Notae hae in annum conveniunt aetatis ¹⁴f₁₅, aerae nostrae 149, quo patriam reliquerit Lucianus. & peregrinationes versus occidentem suscepit, rhetorices studiis deinceps initiandus. Tum barbare loquebatur, lingua Assyriaca. Candyn indutus, nescius quo se verteret. Bis Accusf. p. 231. Conveniunt fatis accurate cum hac Luciani aetate reliqua eiusdem tempora. Proximis aderat Olympiis. Olympiadis nimirum 233, quae anno aerae Chr. 153 celebrata est. Prima enim erant Olympia eorum, quae quater tum viderat Lucianus, cum scriberet de morte Peregrini. Et quarta proinde Olympia ante illa, quibus se combussit Peregrinus. de morte Peregrin. p. 583. Tum comitem navigationis ipsum habuit Peregrinum. Tum venit e Syria Lucianus. p. 589. Postquam evagatus fuisset per Ioniam. Bis Accusat. p. 231. Egerit ergo tum Lucianus annum vitae ¹⁸f₁₉. Sic tria, quibus postea aderat, Olympia in annos vitae convenient ²²f₂₃ ²⁶f₂₇ ³⁰f₃₁, Christi autem 157, 161, 165. Ante annos, quam scriberet Hermotimum, xv, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδόν ἐτῶν, ad philosophiam illum

hortatus fuerat *πρεσβύτερος* quidem, quem ille ὑπ' ἀνοίας καὶ νεότητος contemnit. *Hermotim.* p. 521. Aetatis suae anno ²⁵f₂₆, Christi 160. Anno autem aetatis suae ²⁸f₂₉, Christi 163, in *Ionía* audit *Historicos* de rebus primis *Veri* auspicio gestis in *Armenia* adversus *Vologesum* recitantes. *Quom. scrib. fit Hist.* de peste *Nisibi* orta, ab *Aethiopia* & *Aegypto* εἰς τὴν βασιλέως γῆν πολλὰν progressa. Locum autem *Ioniae*, quo praecipue versatus est, *Ephesum* fuisse, colligimus e *Pseudologista* p. 437 & 444. Anno aetatis ³¹f₃₂, Christi 166, scripsit librum *Quomodo scribenda esset Historia*. Post *συνεχεῖς νίκας* p. 601. *Lucii* nempe *Veri* Imperatoris, unde *Armeniacus*. *Parthicus* & *Medicus* appellatus est, & *Imp.* II, III, IV, ἀπάντων ἤδη κεχειρωμένων. p. 604. Cum tamen nondum triumphasset. p. 624. Quae huius anni notae sunt. Iam erat in *Ionía*. p. 611. Πρώην in *Achaia*. ib. *Corinthis*. p. 614. Quod scilicet *Olympiis* superiori anno interfuisset. *Pestis* adhuc τοῖς μὴ τὰ *Ῥωμαίων αἰρουμένοις*. pag. 612. Quae tamen *Verum* redeuntem *Romam* usque secuta est. *Capitolin. Ver.* c. 9. *Vologesum* praeterea memorat p. 612, 615 & 624. *Osroëm*, p. 615. *Priscum* ducem, p. 616. *Huius* nimirum belli nomina. Hoc primum opus scripsit, ni fallor, *Lucianus*. Simili enim argumento est usus, cur etiam ipse manum calamo admove- ret, quo & *Iuvenalis*, a multitudine eorum ducto, qui *Veri* cum *Parthis* bellum describendum susceperant. Nec vero ullum alterius generis scriptum a se editum fuisse innuit, aut novum sibi fuisse scribendi dumtaxat argumentum, aut *Historiam* a se illorum exemplo scribendam. Immo alienum se ab illo argumento satis aperte profitetur. Nam quod *veram*, quam appellat, *Historiam* pro stili *historici* exemplo scripserit, in eo lusit tantum-

modo, & pro more suo cavillatus est. Satyra enim illa verius in *Historicos*, quam *Historia*, appellanda erat. Cum scriberet in *Indoctum divitem*, p. 386, ait quidem fuisse quendam, qui *χθὲς καὶ πρῶην* *Peregrini* baculum emisset, cum quo in ignem insiluisset ipse *Peregrinus*, quod fieri potuit multis a morte *Peregrini* annis. Et certe *Regem* tum memorat *unicum*, p. 390, dumtaxat *παιδείαν τιμῶντα*, cui *luxus* displiciturus erat, qualis certe nullus erat post *Marcum* usque ad *Severum*. Tum *pauper* erat ipse *Lucianus*, p. 380, nondum *stipendium πολυτάλαντον* adeptus. Tum adhuc *Syrus*, p. 388, necdum, ut postea, in illustrem aliquam *Graecam* civitatem ascitus. Certe post annum *Aer. Chr.* 169, quo discessit *Lucius*. Forte post caedem *Cassii* A. D. 175, cum in *Orientem* veniret *Marcus*. Hinc ergo sequitur, annum fere 90 attigisse *Lucianum*, siquidem *eousque* superstes fuisset, cum iniret *Alexander Severus*. Ea autem certe aetate esse non potuit, cum scriberet de *Macrobiis*, quo opere nostri meminit *Isidori*. Alioqui certe *suam* aetatem non tacuisset, qui *Iuniores* sese multos *Macrobiis* accensuit. Vidit ille senem *Demonactem* & cum eo versatus est, qui *Epicteto* familiaris erat liberto *Epaphroditi* sub *Nerone*, & quem nos alibi sub *Hadriano* periisse probavimus. *Diff. de Aet. Peripli Mar. Euxin.* n. 10, 11. A fine enim *Neronis* A. D. 68, ad primum *Alexandri* annum A. D. 222, spatium est annorum plusquam 150. *Pii* certe imperio non admodum provecto (qui A. D. 138 coepit) *Lucianum* inclaruisset multa docent, antea proinde *natum*. Illum ergo *Artaxerxem* non potuit videre *Lucianus*, necdum scripta *Isidori*, quibus mentio fuerat *Artaxerxis*, siquidem *Artaxerxi* par aetate fuisset non *Isidorus* ipse, sed parentes dumtaxat *Isidori*. Ita-

que quam certum est *nostrum* esse *Isidorum*, quem testem advocat *Lucianus*, tam certum etiam esse necesse est, alium esse ab eo, quem vicit *Alexander Severus*. *Artaxerxem Persarum* regem, quem in *Isidoro* reperit *Lucianus*. Huc usque *Dodwellus*, cui subiungimus, quae ad illius dicta commentatus est M. V. LA CROZE in Miscell. Berolin. Societatis Regiae, part. 1, p. 27.

Inter eos scriptores Graecos, qui aetatem tulerunt, vix ullum esse ferme contenderim, qui tot ac tantis se dotibus ingenii lectori commendet, atque *Lucianus*. Etenim sive ad rerum varietatem & copiam animum attenderis, sive ad festivissimos scriptoris elegantissimi iocos, & incredibilem in exagitandis vulgi & Philosophorum opinionibus ingenii & orationis amoenitatem, nihil, opinor, erit, in quo eum ullo veterum inferiorem affirmare possis. Itaque nonnunquam subiit admirari, cur in tanta Criticorum copia, quos ab instauratis literarum studiis floruisse novimus, nemo inventus sit praeter Tanaquillum Fabrum, aliosque oppido paucos, qui in eo scriptore adornando supra Grammaticas observationes assurgere conati sint. Latent haud pauca in *Luciani* scriptis, idonea rebus historicis illustrandis; quod hic brevi & properato specimine demonstrare constitui.

Edidit nuper vir insignibus eruditionis & humanioris literaturae monumentis merito celeberrimus, *Henricus Dodwellus*, dissertationes in minores Geographos a viro clarissimo *Ioanne Hudson Oxoniae* editos, in quibus de eorum aetate, qui veterem Geographiam scriptis suis illustrarunt, accuratissime disputat. In ea autem, quae est de *Isidoro Characeno*, Tomo secundo Geographorum, *Luciani* aetatem & res gestas, occasione data, ex

ipsis elegantissimi scriptoris lucubrationibus, ita illustrare aggreditur, ut ea in re ante eum nihil adhuc actum esse videatur. Sane licet vir eruditissimus semel & iterum fortassis¹ a vero aberrasse cenferi possit, multa tamen sunt, quae in medium profert, quibus res & aetas Luciani extra omnem controversiam temporibus suis assignantur.

Vereor tamen ut facile eruditis approbet ingeniosissimam coniecturam, qua Luciano Hermotimum Dialogum scriptum esse contendit, ut Avidio Cassio blandiretur, & philosophicos Marci Aurelii mores sale satyrico defricaret. Quaecunque ab eo eam in rem afferuntur, ingenio quidem & eruditione clarissimi auctoris lectorem alliciunt; at in re satis obscura, vim & evidentiam demonstrationis non habent. Avidium tamen Cassium, (*Gallican. p. 453.*) Luciani popularem, teste Dione, & a Marco Aurelio Syriacis legionibus praefectum Samosatensi nostro innotuisse, per se omnino verosimile videtur: mihi etiam permulta anim-

1 Cl. Dodwellus Hermotimi nomine Marcum Aurelium vult intelligi, qui tamen in Luciani Dialogo pag. 514, se anno aetatis XL philosophari coepisse profitetur, quod sane de Marco Aurelio (*Capitolin. in Marco Antonino Philos. c. 1.*) in omni vita philosophante viro, dici non potuit. Tribuit praeterea idem Dodwellus Philopatrim Dialogum Luciano, qui tamen Dialogus ab eius scribendi ratione immane quantum abit, & propterea *νοθεύσας* *Lucian. Vol. I.*

teribus Criticis merito annotatur. Credidit, post alios non paucos, vir incomparabilis Hugo Grotius, (*in Psalm. CIV.*) scriptum fuisse Philopatrim imperante Traiano: verum id de eo scriptore dici non potest, qui Artemidori Daldiani *Ὀυεῖσποκρίτικα* laudat. (p. 775.) Ego ad Aureliani Imperatoris tempora, adeoque diu post Luciani aetatem referendam esse eius Dialogi scriptionem aliquando demonstraturus sum.

adversa sunt, quae, Lucianum inter Avidii Cassii familiares cooptatum aliquando fuisse, propemodum persuadeant. Etsi enim celeberrimi iis temporibus Cassii nomen raro in Luciani (*legitur in tractatu quomodo conscribenda sit historia, pag. 624.*) lucubrationibus appareat, nonnunquam tamen tacito nomine non obscure Cassius apud eum significari videtur. Crediderim sane, Lucianum tota illa προσλαλιᾷ, quae est de lapsu inter salutandum ¹, ipsum Avidium Cassium adulari, & modeste excusare vocem ὑγιαίνειν, apud eum in matutina salutatione alieno tempore usurpatam. Hominem certe in praecipua dignitate constitutum arguunt haec Luciani verba: (*pag. 500 & 501*) Νῦν δὲ καὶ ἔωθεν καὶ μεσοῦσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ αἰετὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ μάλιστα ΤΟΙΣ ΑΡΧΟΤΣΙΝ, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθαι τοῦ σώματος. Nunc vero & mane meridie nocteque bene valere semper necesse est: imprimis vero principibus vobis, qui multa negotia geritis, eo-que ad multa sano corpore opus habetis. Sunt & alia quaedam, quae in eadem oratione Avidium Cassium innuere videantur, cui, antequam a Marco defecisset, iam Lucianus, ut puto, adhaeserat. Eiusdem praeterea σύνεσιν καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλόνοιαν a Luciano (*pag. 489*) commendari opinor in Apologia pro mercede conductis, quae circa ea tempora scripta est, quibus iam Avidius cum exercitu suo defecerat. Haec enim non abs re mi-

¹ Πρὸς Ἀσκληπίον, id est, ad quendam Aesculapium, scriptam fuisse creditit Bourdelotius. At male intellexit ultimam τῆς προσλαλιᾶς periodum, quae non Asclepium, quem hic sibi finxit

Bourdelotius, sed ipsum Aesculapium Medicinae inventorem alloquitur. Neque id observarem, nisi nuper Bourdelotii lapsum viro cuidam celebri & erudito fraudi fuisset animadvertissem.

hi colligere videor ex his Luciani verbis, in quibus iaciat spes suas, & mercedem fidei in Avidium, in cuius partes Syros omnes coniurasse Dio apud Xiphilinum (pag. 491) testatur. Καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως, οὐ μικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, Εἰ τα εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικὰς. Deinde non a privato. sed ab Imperatore. mercedem accipio. eamque non exiguam. sed multorum talentorum. Postea. si. quod par est. contigerit. spes non inanis est. fore ut alicui provinciae praeficiar. aut imperatorium aliquod mihi negotium demandetur. Hinc manifesto satis apparet, studuisse novis rebus una cum Avidio (Capitol. in Marc. & Volc. Gallic. in Avidio Cassio) suo Lucianum, nec post eius fata futurum fuisse superstitem, nisi Marcus Aurelius clementissimus principum, in quemquam Cassianorum saeviri vetuisset.

Laudavit uno & altero eleganti Dialogo Lucianus principem feminam, uxoris Abradatae Xenophonte cognominem, Pantheam videlicet nomine, quam Bourdelotius (in notis ad imagines Luciani) eandem esse cum Abradataea, lapsu plane ioculari affirmat. Eam ego Avidii Cassii uxorem fuisse coniicio, antiquis quibusdam historiarum scriptoribus memoratam, qui tamen ad unum omnes nomen eius reticuerunt. Quae mea opinio hisce potissimum nititur argumentis. Pantheae illius in Dialogo Luciani nomen certe fictitium non est, & eam mulierem innuit, quae uxor esset Romani Imperatoris. Ita eam τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν Lucianus (Tom. 2, p. 7.) appellat, eamque, quam decuit Imperatorem virum bonum & mansuetum inter cetera felicitatis instrumenta numerare (pag.

15.) Ἐπρεπε δὲ καὶ τῷ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν εὐδαιμονῆσαι, ὥς ἐκ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ ποθεῖν αὐτόν. *Conveniebat enim, ut Imperator, qui vir bonus est & mansuetus, huius etiam boni possessione una cum aliis, quae iam habet, bearetur, ut nasceretur eius aetate mulier huiusce modi, quae cum eo matrimonio coniuncta, eius amore flagraret.* Unde manifestum, in utroque horum Dialogorum contubernalem Imperatoris laudari, quae & Panthea dicta sit, & a pulchritudine & ab animi moderatione merito commendata. Quam Pantheam cum neque historiarum scriptores, neque inscriptiones ullae, neque numismata commemorent, Avidii Cassii, cuius nulla huiusmodi monumenta supersunt, uxorem fuisse prope adducor ut credam. Neque enim ulla fuit Luciani (*pro imag. pag. 29.*) temporibus eo nomine mulier, quae Graeca esset, Romani Imperatoris coniux, & Abradatae Xenophontei uxoris cognominis. Haud enim facile animum induxerim, ut credam Pantheam nostram eam concubinam fuisse Marci Aurelii, (*Capitolin. in Marco Antonin. Philos. sub finem*) quam ille sibi post Faustinae mortem adscivit, procuratoris uxoris suae filiam, ne tot liberis novercam superduceret. Ei tamen sententiae forte favere videbuntur supra memorata verba Luciani, in quibus Imperatorem Pantheae maritum a bonitate & mansuetudine morum commendat: quae dotes ut Marci Aurelii propriae sunt, ita ab iis, quae de Cassio scriptores antiqui retulerunt, abhorrere videntur. Verum quis nescit, immanes etiam tyrannos enumeratione earum virtutum interdum commendari, a quibus communi hominum sensu alienis-

fimi iudicantur? At alia sunt, quae impediunt, quo minus Pantheae nomine, Marci concubinam intelligi putem. Haud puto, vixit in tanta rerum affluentia concubina modestissimi Imperatoris, neque in eam convenire dixerim & Eunuchos & milites, quos se in Pantheae comitatu Lucianus (p. 7 & 24.) vidisse commemorat; ut taceam laudatam in ea morum in summa rerum amplitudine moderationem: quae sane omnia in eam mulierem cadere videntur, quae legitimo connubiorum iure deducta esset in torum illius, qui aut Imperator foret, aut imperatoriam sibi dignitatem vindicare aggrederetur.

Longior fui quam putaram in exigui momenti rebus. Multo plura & forte meliora supersunt commodiori occasione dicenda. Lucianum tamen dimittere animus non est, antequam rem, ni fallor, aliis indicam de Alexandro Pseudo-Propheeta Abonotichitarum attigero. Prolata sunt iam olim in medium a viris doctissimis ea numismata, quae aetatem tulerunt, in quibus redivivus ille Paphlagonum Aesculapius Glycon, ad eam plane formam exactus est, quam Lucianus in Pseudomanti descripsit. At nemo animadvertit, eam fraudem, quae, Luciano narrante, Marco Aurelio facta est in Germania contra Marcomanos & Quados bellum gerenti, in columna Antoniniana accurate depictam exhiberi. Eam hic ego cum ipsa narratione historiae ex ipso Luciano desumpta, a Collega meo coniunctissimo harum rerum intelligentissimo depictam exhibeo, ut inde manifestum sit, tum quanta in rebus historicis Luciano fides haberi possit, tum quantum utilitatis rei literariae sit accessurum, si quis in criticam historicam lucubrationum Luciani sedulus inve-

stigator incubuerit. (*Lucianus Pseudom. pag. 775 & 776.*)

Cum iam sibi non mediocrem in Regiam, aulamque Caesaream aditum patefecisset ingressumve; ad celebrem virum Rutilianum, vigente Germanico bello, mittit oraculum, quo tempore DIVUS MARCUS (Σὸς Μάρκος) cum Marcomanis & Quadis confligebat. Iubebat autem oraculum, ut duo leones cum multis aromatibus magnificisque victimis in Danubium immitterentur. Sed praestat ipsum oraculum referre:

*Istri gurgitibus, celsi Iovis imbribus aucti,
Iniuciant binos Cybeles edico ministros,
Ortas monte feras, tum, quas alit Indicus aër,
Flores atque herbas bene olentes: moxque futura est
Et victoria, pax & amabilis & decus ingens.*

His factis, ut praescripserat, leones cum regiones hostium enatassent, barbari tanquam canes peregrinosve lupos fustibus confecerunt. Tum protinus nostrorum magna strages est edita, viginti ferme millibus simul extinctis. Deinde secuta sunt ea, quae Aquileiae contigerunt, cum parum absuit, quin illa urbs caperetur. [Sic la Croze verterat, Graeca etiam praemittens, quae omisi, quia ex Luciano peti possunt.]

Voluptati puto erit hic rem uni Luciano memoratam graphice depictam agnoscere, tranantes videlicet e superiori narratione leones, & ipsum Marcum Imperatorem summi Pontificis officio fungentem, & praecepta in oraculo aromata in ipsa Danubii ripa adolentem. De eo tamen vulnere, τραῦμα vocat Lucianus, Romanorum exercitibus a Germanorum copiis illato, frustra aliquid apud eorum temporum scriptores quaesiveris, deperdita iam dudum Dionis eius aevi histo-

ria, unde procul dubio Luciano maxima lux affunderetur. Verum de his forte alias uberius agam, ut de Christianismo & apostasia Luciani, cuius vestigia quaedam mihi aliquando visus sum in eius scriptis observare, quae modo investigare non licet, ut & multa alia, quae in eo scriptore ad veterem historiam pertinent, nemini adhuc Criticorum memorata.

Huc usque *Crozius*. Tempus est nostram sententiam paucis addere.

LUCIANI patria satis constat, eamque iam satis audivimus. Educationis initia quoque satis ipse refert in *Somn.* Transiitum ab opificio ad studia liberalia *ibid.* Iter, quod eorum causa suscepit, ex vita a *Bourdelotio*, subiectaque nota Fabricii: satis quoque notum, Athenas se profectum ad Graeca discenda. *Tox.* c. 57. In Macedoniam, *Aët.* c. 7. Qui caufidicorum gregem deseruerit, ob fraudes & mendacia, *Piscat.* c. 29, & ad philosophiam tranferit, & hoc alios bene observantes audivimus. vid. *pro Merc.* c. ult. De aetate nondum confectum negotium: quare hoc experiamur, quantum licet, ex ipso elicere; dein de Christianismo deserto & Atheismo, quem obiiciunt, ingenioque & moribus eius disquiramus.

AETAS facilius & accuratius ex scriptis eius erueretur, si Dialogos haberemus hodie eodem ordine ac serie dispositos, qua ipse eos conscripsit: cum vero ad extremam se iam fere senectam pervenisse testetur in *Dissert. pro merced. conduct.* c. 1 & 4, ut satis iam allegatum supra; in sequente vero *Dial. Hermotimi* c. 13, se quadraginta annos natum diserte dicat; perversio ordinis facile patet, aequae atque ex aliis locis, haud aliunde nata, quam quod diversis temporibus singuli libelli

prodierint, prout scribendi materies subnascebatur. Iuvant tamen eiusmodi aetatis suae commemorationes. Potissimum autem aetas Nostri cognoscitur ex *personis*, quas ut aequales alloquitur, aut paulo ante se defunctas indicat; ex *auctoribus*, quos allegat, quorum catalogum diligenter conscriptum subiunximus, & ex *factis historicis*, quae se vivente contigisse memorat.

Praecipui autem aequalium aut proxime antecedentium, quos memorat, virorum, sunt: *Alexander impostor*, *Apollonius Thyanen.* (*Alex.* c. 5.) *Arrianus*, (*Alex.* c. 2.) *Celsus*, (*ibid.* c. 1, & not. *Sol.* item c. 17 & 21.) *Cronius*, (de quo *Gesn.* ad *Peregr.* c. 1.) *Demonax*, *Epictetus*, *Herodes Sophista*, (*Demon.* c. 24.) *Paetus Medicus*, (qui vivus memoratur, *Alex.* c. 60.) *Peregrinus*, *Quintillius*, (ad quem *Macrobius* scripsit. ubi conf. not. *Sol.* annum Christi CLXXI indicantem) *Rutilianus*, (*Alex.* c. 30.) *Sabinus*, (*Merc. Cond.* 1, & *pro merc.* c. 15.) *Softratus*; ut ceteros mittam ab *Ionso* supra iam indicatos. Ex his omnibus liquido affirmari potest, verissimum esse, quod *Hemsterhusius* in praefatione *Pollucis* statuit, floruisse *Lucianum* sub *Antoninorum* & *Commodi* imperio, ob rationes ex vita *Alexandri Pseudomantis* iam allegatas. Ipsum autem annum nativitatis ac meritis *Luciani* definire est ἀδύνατον illud tamen, quantum colligere ex ipso potui, propius iam statuere possum, vixisse Nostrium ab anno Christi CXX ad CC.

Sed incipiamus ab *Epicteto* cum nostri tempore comparando. Hic si ad *Marci* usque tempora vixerit, ut *Menag.* ad *Laërt.* T. 2, p. notar. 1, ex *Suida* & *Themistio* asserit, (vid. *Themist.* or. XII, ut in *Menag.* nott. allegatur, vel or. V, p. 63 edit.

Parif. ubi invenio, multa commiffiffe Epicteto utrumque Antoninum) etiam ferius collocandus eft Lucianus, quam adhuc factum: loquitur enim de Epicteto ut iam aliquamdiu defuncto, *Adverf. Indoct.* c. 13 narrans, *fua aetate fuiſſe, & forte adhuc ſupereſſe, qui lucernam fictilem Epicteti Stoici 3000 drachmis emerit.* Illa autem verba, & forte adhuc ſupereſt. indicium praebent, iam aliquod tempus ab Epicteti morte elapſum. Eundem vero libellum *Adverf. Indoct.* ſcriptum eſſe paulo poſt Peregrini in rogum inſilientis mortem, docet c. 14, ubi heri & nudius tertius aliquem emiſſe eius baculum, refert. Cumque *Aul. Gell.* XII, 11, Peregrini vivi, quicum ipſe collocutus ſit, meminerit, nihil de eius morte; patet, Lucianum & Gellio aequalem, ſed & aliquanto poſtiorẽ. Peregrini autem hanc mortem contigiſſe *Solanus* exſtimat anno Chriſti CLXV. quod non repugnat ſententiae, nempe Epictetum tum iam aliquamdiu ante eſſe defunctum, cum Lucianus *Adverf. Indoct.* ſcriberet, adeoque Lucianum eum potuiſſe videre. Falli tamen Bourdelotium putem, qui Lucianum Epicteto mortuo demum natum ſtatuit; ſi hic ſenex ſub Nerone iam vivens Adriano familiaris, (vid. *Ael. Spart.* c. 16, p. 159.) ad Marc. uſque vit. protraxiſſe potuit, ut etiam Caſaub. obiter monet ad l. d. Vixiſſe autem Lucianum aliquamdiu poſt Epictetum, etiam patet ex Luciani *Alex.* cap. 2, ubi Arriani Epicteti diſcipuli meminit, & quidem tanquam defuncti; ubi confer not. *Solani.* ac vid. eundem ad eiufdem *Alex.* cap. 48 & cap. 56, ubi Alexandri inſidias Luciano ſtruclas contigiſſe anno Chriſti circiter CLXX probabiliter aſſerit, quo Lucianus in flore aetatis adhuc

effet, qui patrem suum vivum ibid. commemoret. Unde ego porro colligo, cum Lucianus Alexandro supervixerit, eoque demum mortuo librum suum contra ipsum ediderit, ut refert cap. 59, eum miserrime periisse, nondum 70 annos natum, aequae ac Rutiliano, qui ad septuaginta annos vitam produxit, superstitem se vixisse testatur eod. *Alex.* c. 34 f. quem cum sexagenarium duxisse Alexandri filiam refert, quod Luciano vidente contigit, facile patet, Lucianum non solum reliquos X annos Rutiliani, sed & plures vixisse. Plura alia *Solanus* ad c. 35, quem & confer ad eiusdem cap. 4, 5 & 30, & ad *Demonactis* cap. 1, ubi Demonactem Luciano partim aequalem, partim anteriorem, fuisse quadragenarium coniicit, anno Christi CXXV, vel CXXX. Adde iam, quae *Imag.* cap. 3 habemus, de Panthea Avidii Cassii uxore, ut cl. *La Croze* asserit, & quod *Ionsius* attulit, de bello Parthico, cuius meminit Lucianus, quod *Ionsius* anno Christi 165 contigisse retulit, ut supra vidimus. Cumque in *Quom. Hist.* init. Lucianus perstringat eius belli scriptores, patet, eundem Nostrum aliquamdiu post id bellum vixisse, adeoque, quod & supra indicavi, aliquanto serius vixisse, quam nonnulli putarunt. Ad summam autem se senectam pervenisse, satis ipse testatur *pro Merced.* c. 1, qui prope Aeacum esset, & alterum pedem in cymba Charontis haberet. ib. c. 5: ἐν γῆρα ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν. Quin ad Commodum se pervenisse, ex nomine unius Imperatoris bene iudicat *Solanus* ad *pro merc.* c. 12, aequae ac *Hemsterhusius* in praef. Poll. supra indicata, quod Marcum Σεδὺν vocet Lucianus, adeoque de defuncto loquatur. Conf. quae *Tille-*

mont. supra excerptus, ex pag. 713, T. 2, de Severiano, qui etiam in *Q. Hist.* c. 24 commemoratur, ait, eum Prisco iungi, ducemque cum Vindice fuisse, & nott. ad Nostri *Alex.* c. 27 & 48. cuius rei & plura habeo indicia; sed plura nunc addere nequeo; restaret enim accuratius definienda Epicteti vita, de qua dissident Salmasius & Menag. ex qua lite diremta accuratius etiam vita Luciani definiretur, sed & hoc iam dimittendum, (licet ad Menagii ad Laërt. sententiam paulo supra adducti propendeam, ut forsan in praef. Indicis maioris dicam) & nonnihil de Nostri dotibus addendum.

Eruditionis certe summa documenta in scriptis eius elucent, ingenii autem tanti, quantum eius seduli lectores viri docti recte depraedicarunt. Stilus eius est admodum floridus, at simul simplicior, quod non exigui est ingenii. Imitatur saepe Alciphronem, ut plus decies in notis, praecipue ad *Dial. Meretric.* monuimus, nec ab Longi, qui Pastoralia reliquit, stilo multum eius dictio abit. In Timone vero & in traducendo Socrate *Vit. Auct.* 15 - 18, & alibi, imitatur Aristophanem, licet & alibi prodat, se magni facere virum. Ceterum vel millies dictione utitur Homerica, quod nec opus erit monuisse. Itaque quamquam non fuit natione Graecus, ingenio suo, tempore, atque Athenis versando, Atticissimi lepores sibi ita reddidit familiares, ut vel commodius eo idiomate verba faceret, quam hi, qui in Attica erant nati. Ter, quater tantum frigidos eius iocos improbat summus ceteroquin eius admirator Hemsterhusius, cuius iudicio plus tribuo, quam decem aliis: nec ego Lucianum nunquam dormire dixero; tamen, quia facile se pati in sua praefat. dixit, Lu-

ciani defensionem fufcipi, videndum cenfeo, an-
ne, quando in *Timon*. c. 52 nimis affectatam il-
lam blanditiam praetermitti potuiffe ab Luciano
ait, ftudio frigidos adulatoris fales propofuerit Lu-
cianus, quo parasitorum mores eo abfurdiore
proponeret, & quia affentatores plerique re vera
tales effe folent; qui etfi acutiores iocos etiam pro-
ferunt, tamen prae dicacitate non poffunt quin
& frigidos, etiamfi vel ingeniofiffimi effent. Conf.
Dial. Parasiti fin. ubi fimilia abfurda tribuuntur
parasitis, ut ibi paucis indicavi.

Nullam eum religionem profeffum fuiiffe, ex
Demon. c. 5 ait *Tillem*. Unde & alii Atheifmum
eius deducunt. Sed ex ifto Luciani loco nihil aliud
conficias, quam eum philofophum fuiiffe ecle-
fticum, ut hodie dicimus: quare Atheifmus eius
ex aliis potius locis, vel ex toto eius libellorum
habitu deducendus foret, quem tamen ei non
impingendum idem *Tillem*. & *Hoogstratanus* mo-
nent, quia atheifmum nufquam diferte profitea-
tur. Mihi tamen diu fufpectus fuit Atheifmi, tum
ex charactere lasciviae, quem his miferis fere pro-
prium effe, recte *Bentleius* in *Friponnerie Laïque*
obfervat, aliique faepe monuerunt; tum ex ni-
mio omnia ridendi ftudio; tum quod & animae
immortalitatem rideat. Verum eft, non femper
fufficere, vitiorum tantum turpitudinem propo-
nere, nifi & virtutum laudem fubinde addas: nam
ut avaritiae fordes, ebrietatis deformitas, rixarum
de rebus nauci vel incertis ftultitia, fimiliaque
fatis impugnantur, fola earum deformitate pro-
pofita; ita tamen impurorum amorum turpitudi-
no eodem modo fe erui ex iuvenum animis pa-
titur, nuda illorum imagine propofita, eaque re-
velando, quae natura ipfa tegi flagitat; quin ii

fic incenduntur potius. Sed & postea detegens, non esse ab nostro profectos dialogum illum impuriorem *Amorum*. scriptaque cetera diligentius pertractans, benignius de auctore existimare didici; cui tamen & pessimum illum dialogum *Meretricium* Vabiudicare posse vellem, in cuius fine aliquam quidem pudoris sui conscientiam prodit, nimius tamen fuit ipse iam turpiculus in eius pictura, quam longe magis odiosam, omiſſis obſcoenitatibus, potuiſſet proponere, ſi vere ab turpitudine abhorruiffet; ſed cum naturalia non eſſe turpia male cum perditis Epicureis ſentire videtur, licentius in his ſibi indulſit, qui, licet nulli ſectae addiſtus fuerit, Epicuro tamen prae aliis favebat, cuius continentiam virtuteſque amavit. (loca ex Indice peti poſſunt.)

Amor autem eius in veros philoſophos patet ex pluribus locis, ſequae impoſtores tantum traducere, diſerte ait *Piſc.* c. 15, ac virtutis amatorem ſe proſitetur. Vide *Vit. Demon.* c. 2, f. & 3, ubi ad virtutem & bonorum exemplorum imitationem hortatur. Adde & *Nigrinum*, aliaque hic non repetenda. Sed & ſinceritas eius patet ex teſtimonio peſſimo ab Alexandro Pſeudomante in Lucianum pronuntiato, c. eius *Dial.* 54: *Noctivago gaudet coitu. inceſtoque cubili.* quod omittere potuiſſet: at proferre non veretur, quia eo non tangebatur; nec verbis refutat, quia ipſa vita id refutabat. Tum & honeſtas Luciani patet ex eo ipſo, quod cauſidicorum gregem reliquerit ob fraudeſ & mendacia, *Reviv.* c. 29.

Chriſtianum quondam fuiſſe minime exputo: melius enim eorum dogmata ſciviſſet, nec Iudaeorum ritus cum horum confudiſſet, ut qui illis ſacerdotes & ſcribas Iudaeorum tribuat, in *Peregr.*

c. 11 scribens: Χριστιανῶν — τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν συγγενόμενος, quod bene etiam Solan. ad l. d. observavit. Nec adeo infensus fuit Christianis, atque alii existimant: caritatem enim eorum mutuam in eod. Peregr. vere praedicat, morumque simplicitatem eorundem ita describit, ut quae se falli potius sinat, quam ut fallat; sed eisdem praestigiis ac superstitionibus tamen non falli se fuisse, sive studio, sive casu, sincere tamen agit, qui commemoret in *Alex.* c. 38, ubi impostor Christianos etiam arcebat suis sacris, veritus, ne hi facilius ipsius fraudes detegerent ac riderent; sed & idem Atheos arcebat & Epicureos, unde quidem nihil probatur, quod Christianos ibi laudarit Lucianus; sed eius integritas tamen apparet; at Christum Sophistam vocat idem in *Peregr.* l. d. nec ego confugio ad excusationem Vossii, quasi id alterius nomine dicat, & quod etiam in bonam partem valeat illa vox; nam se nihili facere religionem Christianam, satis patet aliunde, & licet hoc doleam, non tamen magis miror in Luciano, quam in aliis auctoribus priorum seculorum, qui multo peiora in hanc scripsere, & quos tamen ferimus, ac propter alia utilia laudamus: quin sic verum videmus, quod Apostolus dixit, se annutiare Christum, qui Iudaeis offensio, Graecis stultitia esset; cumque Iudaeos feramus, Christo, pro dolor! maledicentes, quidni hunc feramus, neque Christo, neque Christianis maledicentem? Risit autem Epicureorum more animae immortalitatem vitaeque sempiternae expectationem, in *Peregr.* c. 13, quodque hac spe freti sponte se occidendos praebeant. Ut autem priorem illius sententiam merito improbamus, ita & Christianorum istorum voluntario impetu ad

martyrium ruentium gloriam probare non possumus. Num vero & in eo plane cum Epicuro senserit, otiosum Deum faciens, non satis indicat: nam in *Iov. Conf.* c. 10, Iovi dicenti, *Tu vis ostendere, nullam nos rerum humanarum curam agere?* respondet, *Non meum hoc est.* Nisi credas, eo ipso id tacite exprobrari Iovi, quasi velit Lucianus: non opus est, ut hoc a me probetur; te enim ipsum hoc melius deceret probare tuis actionibus, si id a nobis credi velis. Nam Scepticum fuisse nostrum, satis prodit, utcunque Scepticos belle traducat in *Vit. Aucl.* c. 27.

Praefecturam Aegypti quod spectat, quam ei mandatam alii iam narrarunt ex *Merc. Cond.* c. 11, sed quam graphiarii munus fuisse *Tillemon-tius* statuit: videmus eiusmodi fuisse, ut non omnino Praefectus provinciae totius fuerit; nam *πποστασιας* munus suum generaliter annumerans distinguit tamen a maiore praefectura, *ib.* & in fin. c. 12, ubi fore praesumit, ut deinde etiam integra gens ei committatur. Et quamvis *non servilem se conditionem accepisse*, sed publici imperii se participem esse, *eoque nomine mercedem ab Imperatore accipere* c. 11 & 12 declaret, tamen se actuarii vel graphiarii partes egisse, qui sub se habet scribas, *ibid.* indicat, dicens, *Je eorum. quae aguntur in iudiciis, commentarios scribendos curare, & decreta --- tradere reponenda.* Itaque actuarius sive graphiarius fuerit ac Procurator partis Aegypti: num vero voti compos factus sit, ut integrae provinciae gubernandae praeficeretur, non proditur. Dignitas autem ac gravitas personae, quam sustinuit, haud levi est indicio, vitae fuisse nostrum compositae, laboriosae, & ad magna aptae.

Pauperem se tacite fatetur eadem Apologia *pro*

LXIV DE AETATE, VITA SCRIPT. LUC.

mercede conductis c. 11. Non tamen famelicum: neque enim ita pauperem olim fuisse oportet, cui tanta itinera eruditionis acquirendae causa instituere licuit; sed cum senectuti ingruenti melius prospiciendum existimarit, nihil mirandum, si mercedem complurium talentorum, ut indicat *ib.* praetulit vitae privatae, in qua peculium pusillum consumendum, & ad graviores paupertatem potius recidendum fuisset, quam ut pristinis laboribus victum parare potuisset.

Matrimonium iniit media aetate; filiique meminit *Eunuch.* c. 13 f.

Periisse podagra non affirmare ausim cum Bourdelotio, licet id non absimile vero sit, si ipse auctor est tragopodagrae; quod Luciano ingenio non indignum drama, sed versibus saepe adeo claudicantibus, ut potius statuendum sit, eum tragica licentia & aetatis venia, studio hic usum, quam ut emendationem centum locis tentemus. A canibus vero laceratum, fabulam esse, nullis testimoniis probandam, sed ad aetatem proveclam supra octoginta annorum pervenisse, satis est certum.

EDITIONES LUCIANI

I. OPERUM

a) G R A E C A E.

- 1496 *Florentiae*, fol. *Editio princeps*. Luciani Samosatensis Opera omnia. Florentiae, sine typographo. Quam a Phil. Iunta excusam suspicatur Maittarius Annal. typ. T. I, p. 65.
- 1503 *Venetius*, fol. *Aldina I*. Luciani Opera. Icones Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Icones iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi, mense Iunio 1503. — Quam omnium, quas viderit, corruptissimam vocat Bourdelotius.
- 1522 *Venetius*, fol. *Aldina II*. Luciani Dialogi & alia multa Opera. Imagines Philostrati. Eiusdem Heroica. Eiusdem vitae Sophistarum. Imagines iunioris Philostrati. Descriptiones Callistrati. *Venetius*, in aedibus Aldi & Andreae Asulani Socris, 1522 mense Octobri. — Emendatior priori. Expressae sunt ex hac editione pleraeque posteriores, neglecta Florentina, in non paucis locis meliore, ut observatum Io. Iensio.
- 1526 *Hagenoana I*, 8. tomi duo.
- 1535 *Hagenoana II*, 8. Ambae Reitzio visae & collatae. *Venetius*, 8. Iuntina, cum Indice copioso. II voll. nova recognitione, ut habet titulus, emendata.
- 1545 *Basiliensis I*, 8. Io. Ribitti. II voll.
- 1546 *Francofurti*, II voll. in forma minore. Consulta Io. Fred. Reitzio.
- 1550 *Venetius*, 8. Luciani Opera, Graece. 2 voll.
- 1555 *Basiliensis II*, quae a priore interdum recedit, aliquoties meliorem exhibet lectionem, frequentius tamen prioris vitia auget.

Lucian. Vol. I.

b) L A T I N A E.

- 1514 *Parisiis*, 4. Scripta Luciani pleraque ab *Erasmo* & Th. Moro translata, & ab Erasmo recognita, prodire apud *Ascensium*. — Quae Luciani vertit Erasmus (vertit autem admodum iuvenis, unde Graecae linguae ignorance saepe peccare notavit Palmerius. vid. notas ad T. I ed. Amst. p. 474.) leguntur etiam Tomo primo Erasmi Operum Basilae olim, & hoc ipso tempore iterum Amstelodami recursorum. Sunt autem haec: *Saturnalia*, *Cronosolon*, *Epistolae Saturnales*, de *Luſu*, *Abdicatus*, *Icaromenippus*, *Toxaris*, *Pseudomantis*, *Gallus*, *Timon*, pro *Tyrannicida*, de *Mercede conductis*, *Dialogi amatorii XVIII*, *Hercules Gallicus*, *Eunuchus* seu *Pamphilus*, *Convivium s. Lapithae*, de *Sacrificiis* & de *Astrologia*.
- 1517 *Venetius*, 4. Opera Luciani philosophi luculentissimi: De veris narrationibus, de *Asino*, *Philosophorum vitae*, *Scipio*, *Tyrannus*, *Scaphidium*, *Palinurus*, *Charon*, *Diogenes*, *Terpsion*, *Hercules*, *Virtus Dea*, in *Amorem*, *Timon*, de *Callumnia*, *laus Muscae*. — In fine: *Finiunt omnia opera praeclarissimi oratoris: necnon philosophi acutissimi Luciani accurata diligentia. Impressa Venetiis per Melchiorum sessam & Petrum de rauanis socios: Anno domini M. D. XVII. die XX mensis septembris.*
- *Basilae*, 4. *Ascensiana* 1514 repetita.
- 1518 *Hagenoae*, 4. Luciani Samosatensis Dialogi duo *Charon* & *Tyrannus*, in quibus mira gratia humanae conditionis miseriae depinguntur, Petro Mosellano Protegenſi interprete. — In fine: *Hagenoae ex Academia Anshelmiana, mense Octobri anno M. D. XVIII.*
- 1519 *Argentorati*, 4. Manium Luciani omnes dialogi, iucundis salibus, & impendio festivis iocis referti: quibus aequissima trutina expenditur ab iis qui vita defuncti sunt, quantis in malis vita mortalium versetur. Erasmo Roterodamo interprete. Pontico Virunio. Ottomaro Luscinio. Vitarum dein, seu philosophorum auctio, Luciani dialogus, *Nycholao Beraldo* interprete. Querela item virtutis, e Luciano Carolo aretino traductus nuper dialogus.

*Moribus este procul rigidi vultuque Catones,
 Qui fugitis risus, scommata mixta iocis.
 Lufimus in teneris, seris quoque ludimus annis;
 Et reliquum vitae quid, nisi lusus erit?*

Cum privilegio caesareo ad quadriennium ab anno Christi 1519. Ioannes Schottus Argentorati premebat.

- 1521 *Basileae*, fol. ap. Frobenium repenta Parisiensis 1514.
 1538 *Francofurti*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, e Graeco sermone in Latinum, partim iam olim diversis autoribus, partim nunc demum per Iacobum *Micyllum*, quaecunque reliqua fuere, translata. Cum argumentis & annotationibus eiusdem, passim adiectis.

Lucianus in suum ipsius librum:

Lucianus scripsi haec, antiquaque stultaque doctus.

Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno,

Sed ridens, eadem, hic elevat, ille probat.

Francofurti, apud Christianum Egenolphum. — In fine: *Christianus Egenolphus excudebat, mense Martio. M. D. XXX. VIII.*

- 1543 Eadem ibid. fol.
 1546 *Parisiis*, fol. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia &c. *Parisiis*, ex officina *Michaëlis Vascosani*, 1546 mense Ianuario.
 1549 *Lugduni*, fol. Repetitio Parisiensis an. 1546.

c) GRAECO — LATINA E.

- 1563 *Basiliensis III*, 8. apud Sebastian. Henricpetri, IV voll. — Versio Graecis adiuncta varios auctores agnoscit, argumenta sunt Iac. *Micylli*, denique notae Gilberti *Cognati*, quibus accedunt ad libros plerosque annotatiunculae Io. *Sambuci*.
 1602 *Basiliensis IV*, 8. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΑΠΙΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera, quae quidem exstant, omnia, Graece & Latine, in quatuor Tomos divisa: una cum Gilberti *Cognati* & Ioannis *Sambuci* annotationibus utilissimis: narratione item de Vita & Scriptis authoris Iacobi Zvingeri: adiectis suo loco *Tratuum elenchis*, & rerum ac verborum *Indicibus*.

Editio nitidissima. Basileae, per Seb. Henricpetri. In fine vol. IV legitur: *Basileae per Seb. Henricpetri. Anno M. DCII. mense Septembri.* — Editio omiſſa bibliographis, nec viſa Reitzio.

- 1615 *Parifius*, fol. Luciani Samofatenſis Philoſophi Opera omnia quae exſtant. Cum Latina doctiſſ. viro- rum interpretatione. Io. Bourdelotius cum regiis Codd. aliisſque MSS. contulit, emendavit, ſupplevit. Adiectae ſunt eiufdem Bourdelotii, Theodori Marci- lii, Gilberti Cognati notae. Cum indice locupletif- ſimo. Lutetiae Pariſ. apud Iulianum Bertault. — Elegans eſt haec editio, quam Bourdelotius ait ſe emendafſe collatis non modo editionibus, ſed 2 MSS. Bibl. regis Galliae, & variis lectionibus Co- dicis Thomae Linacri & Florentini. At Tan. Faber ad Luciani Timonem c. 1 negat ſe mirari ſatis poſ- ſe illius impudentiam, qui auſus ſit poſteris impo- nere, profeſſusque ſit editionem hanc e MSS. Codd. regiae Bibliothecae expreſſam eſſe. Neque tamen affert rationes ſiniſtri huius iudicii. Idem Bourde- lotius teſtatur, ſe novam Luciani verſionem affe- ctam habuiſſe.

- 1619 *Salmurii*, 8. II voll. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΠΙΑΝΤΑ. Luciani Samofatenſis Opera omnia in duos Tomos diviſa. Iohannes *Benedictus* Medicinae Doct̃or, & in Salmurienſi Academia regia linguae Graecae Profeſſor, ex antiquis libris, locorumque ſenſu emendavit: & Latinam verſionem ira recogno- vit, ut maxima ex parte propriam fecerit. Editio puriſſima, cum Indice locupletifſimo. Salmurii, ex typis Petri Piededii.

- *Baſilienſis V*, quatuor voluminibus, apud Seb. Henricpetri. Quam Reitzius in praef. *quartam* putavit.
1687 *Amſtelodami*, 8. II voll. Luciani Samofatenſis Ope- ra, ex verſione Ioannis Benedicti. Cum notis inte- gris Io. Bourdelotii, Iac. Palmerii a Grentemefnil, Tan. Fabri, Aeg. Menagii, Franc. Guieri, Io. Georg. Graevii, Iac. Gronovii, Lamb. Barlaei, Iac. Tollii, & ſelectis aliorum. Accedunt inedita Scholia in Lu- cianum ex Bibliotheca Iſaaci Voſſii. Amſtel. ex ty- pogr. P. & I. Blaeu, proſt. ap. Wolfgang, Ianſlo- nio - Waesbergios &c. — Editio omnium vitioliſſ-

fima. Curavit eam Io. Clericus, qui primus addidit Anonymi Scholia ex Cod. If. Vossii.

- 1743 *Amstelodami*, 4. III voll. ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΑΦΙΑΝΤΑ. Luciani Samosatensis Opera. Cum nova versione Tiber. Hemsterhusii & Io. Matthiae Gesneri, Graecis Scholiis, ac notis omnium proximae editionis Commentatorum, additis Io. Brodaeii, Io. Iensii, Lud. Kusteri, Lamb. Bosii, Hor. Vitrin-gae, Ioan. de la Faye, Ed. Leedes, aliisque ineditis, ac praecipue Mosis Solani & Io. Matth. Gesneri. Cuius priorem partem summo studio curavit & illustravit Tiberius Hemsterhusius. Ceteras inde partes ordinavit, notaeque suas adiecit Ioannes Fredericus Reitzius. Amstelod. sumptibus Iacobi Wetstenii. — Huic editioni omnium locupletissimae & optimae accessit
- 1746 *Traiecti ad Rh.* 4. Index verborum ac phrasium Luciani, sive Lexicon Lucianum, ad editiones omnes, maxime novissimam Wetstenianam, concinnatum a Car. Conr. Reitzio. Traiecti ad Rhenum, ex typographia Hermannii Besseling, bibliopolae.
- 1776 - 1780 *Mitaviae*, 8. VII voll. Luciani Opera omnia Gr. & Lat. cum notis selectis (sive potius Hemsterhusii aliorumque male contractis & excerptis) cura I. P. Schmidii.

II. SCRIPTORUM VEL SINGULORUM VEL SELECTORUM.

- 1497 *Avinione*. Luciani Palinurus, eiusdem Scipio Rom. Bruti Rom. Epist. & Diogenis Cynici Epistolae. Avinione, per Nic. Sepe. — Editionem rarissimam & satis incognitam dicit Sam. Engelius Bernas in Bibl. selectiss. sub voce Aldobrandinus.
- 1515 *Argentinae*, 4. Luciani Deorum Dialogi numero 70, una cum interpretatione e regione Latina, per Ioannem Schottum.
- *Noribergae*, 4. Lucianus de ratione conscribendae historiae, ex Graeco in Latinum traductus.
- 1516 *Venetis*, 8. Luciani Opuscula, Erasmo Roterodamo & Th. Moro interpretibus. Venetiis, in aedibus

- Aldi & Andreae Afulani.* — Vid. Catalogue raisonné de la Collection de livres de P. A. Crevenna T. IV, p. 229.
- 1517 *Noribergae*, 8. Luciani Piscator f. Reviviscentes, interprete Bilibaldo *Pirckheimero*; eiusd. Epist. Apologetica. Orat. in Calumniam & Dialogi duo.
- 1522 *Basileae*, 4. Luciani Tyrannicida Gr. Lat. ab *Erasmo*. Eiusd. Abdicatus eodem interprete Gr. Lat. apud Val. *Curionem*.
- 1527 *Hagenoae*, 8. Luciani Dialogi coelestes, marini & inferni. Item Plutarchus de Educ. Liber.
- *Parisiis*, 8. Lucianus in Calumn. & Plutarch. Hircund. Latine, *Melanchthone* interprete; Lysid. Epist. ad Hipparch. Latine, *Churrero* interprete; Luciani adversus indoctum libros multos coëmentem opusculum, Latine ab *Anastasio* versum. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1536 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, cum notis. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- f. l. & a. 4. Luciani Icaro- Menippus f. Hypernephelus, item eiusd. Menippus f. Necyomantia, item Vitarum auctio.
- 1537 *Norimbergae*, 4. Luciani Macrobiani, id est, Longaevi, *Opsopaeo* interprete.
- 1548 *Parisiis*, 8. Luciani aliquot Dialogi, Latine, cum explanatione. Paris. apud Rob. *Stephanum*.
- 1556 *Argentinae*, 8. Dialogi Luciani selectiores Superorum, Marinorum, & Inferorum. Quibus additi sunt Prometheus sive Caucasus, Menippus seu Necyomantia, Timon vel Misanthropos. Praeterea alii venustiores istorum in locum substituti, qui Christianis auribus sunt indigni. Cum conversione vulgata. Adiecta sunt Σχόλια ῥητορικὰ Valentini *Erythraci*: & argumenta Dialogorum, Latinis versibus tractata: cum quarundam fabularum μυθολογία Ioannis *Sambuci* Tirnaviensis Pannonii: & Michaelis *Toxitae* Rhoeti. *Argentinae*. Per Paulum & Philippum *Cephaleos* fratres. — Praemittitur huic edit. praefatio Valentini *Erythraei* ad Io. Christoph. Surgandum, studiosum bonarum artium adolescentem, data Argenterati Id. Aug. anno 1550.
- 1557 *Basileae*, 8. Luciani Somnium Graece & Latine per

Mich. *Neandrum*. ex officina Iac. Parei sumtibus Ioh. Oporini.

1568 *Lipsiae*, 8. apud Voegelin. Luciani Dialogi selectiores. Gr. & Lat.

1574, 1576 & 1579 *Basileae*, 8. de Scribenda historia. Lat. in Io. *Wolffii* Tabernaemont. Penu historica, apud P. Pernam T. II.

1577 *Lipsiae*, 4. Somnium, f. Gallus dialogus Gr. & Lat. exstat in *Neandri* Opere scholastico.

— *Parisiis*, 8. Luciani dialogi, in Henr. *Stephani* collectione, cui tit. Epistolia, Dialogi breves, Oratiunculae & Poëmata, Gr. & Lat.

1578 *Francfurti*, 8. Luciani declamatio de iis, qui mercede conducti in Aula seu divitum familiis vivunt. Exstat cum *Petrei* vita aulica & privata.

— *Lipsiae*, 8. Luciani Samof. Dialogi selectiores & coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.

1589 *ibid.* 8. Luciani Dialogi selectiores coelestes, marini & inferni. Gr. & Lat.

1592 *Wittenbergae*, 8. Luciani Samofateni Oratio de non facile credendis calumniis cum duplici versione Lat. edita a Dethard *Horstio*.

1593 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo. Gr. & Lat.

1594 *Helmstadii*, 4. De calumnia Gr. & Lat. per Io. *Cassellum*.

1595 *Coloniae Agripp.* 12. Luciani Dialogi selecti & Theognidis Sententiae. Gr. & Lat.

— *ibid.* 12. Dialogus gallus. Gr.

1608 *Ingolstadii*, 8. Luciani Dialogorum selectorum libri duo, Gr. & Lat. it. Theognidis Sententiae elegiacae.

1614 *Parisiis*, 4. Luciani lis vocalium interprete Fed. *Morrello* annexa Clenardi Inst. L. Gr. cum Ren. *Guillonii* Annot.

1618 *Lugd. Bat.* 8. Dialogus Amores, exstat cum Eustathio de amoribus Ismeniae & Ismenes & Parthenio Nicaeno de Amatoriis affectibus. Latine.

— *ibidem*. Tragopodagra Gr. & Lat.

1619 *Hanoviae*, fol. In *Caip. Dornavii* Amphitheatro Sapien-
tiae Socraticae loco-feriae exstant Luciani Encomium
Muscae Gr. & Lat. T. I, p. 117 sqq. Actio literae &
adv. T. Gr. & Lat. T. I, p. 680. De parasito, f. quid

- fit ars parasitica. Gr. & Lat. T. II, p. 113. Tragopodagra a Io. Sinapio carmine versa T. II, p. 196.
- 1620 *Augustoriti Pistorum*, 8. Dialogi Luciani selecti. Gr. & Lat.
- 1622 *Augustae Munatiana*, 12. Luciani Dialogi selecti. Gr. & Lat.
- 1629 *Parisus*, 8. Luciani Dialogi mortuorum cum interpretatione Latina & Grammatica singularum vocum explanatione.
- 1636 *Lugduni*, 8. Luciani Dialogi selecti, Graece, cum nova versione Latina & notis ab uno e Patribus S. I. ad usum collegiorum eiusdem Societatis. Editio quarta, aucta & emendata.
- 1652 *Lugduni Bat.* 8. Luciani Timon five de Divitiis & Paupertate Dialogus festivissimus, nunc seorsim editus in gratiam studiosae iuventutis, & Scholiis Plurisque Aristophanis collatione illustratus a Lamberto Barlaeo. Adiuncta est Latina versio Erasmi, a Benedicto Pererio interpolata, sed variis in locis castigata. Lugd. Bat. apud Io. Meyer.
- 1653 *Parisus*, 4. Luciani de morte Peregrini libellus. Cum notis Tan. Fabri. Graece & Latine. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- *Parisus*, 4. Luciani Timon. Cum notis Tan. Fabri. Gr. & Lat. Paris. ex officina Cramoisiiana.
- 1668 *Amstelodami*, 8. Luciani Pseudosophista seu Soloe-cista. Gr. & Lat. cum notis & animadversionibus Io. Georgii Graevii. Amst. ap. Dan. Elzevir.
- 1671 *Parisus*. Dialogi mortuorum. Gr. & Lat.
- 1677 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, una cum Timone. Gr. & Lat. cura Guil. Dugardi.
- *Lugduni Bat.* 12. De calumnia. Gr. & Lat. cum notis Iac. Tollii. Lugd. Bat. ap. Dan. a Gaesbeck.
- 1700 *Londini*, 12. Dialogi Luciani selecti, ex ed. Guil. Dugardi an. 1677 repetiti.
- 1702 *Francofurti ad M.* 8. Luciani Dial. Timon Gr. & Lat. editus a Io. Iac. Schudt.
- 1708 *Amstelaedami*, 12. Luciani Samosatensis Colloquia selecta & Timon. Ceбетis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales. Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tiberius Hemsterhuis. Amst. apud Wetstenios.

- 1710 *Londini*, 8. Nonnulli e Luciani Dialogis selecti, & in duas partes divisi; alteram prius editam, alteram nunc additam: Omnes Scholiis illustrati ab Edwardo *Leedes* &c. Accessit etiam; (quod ad hanc rem spectare visum est) quidquid scripserunt Graevius, Gronovius, Ienius, cum nuper tantum edito Scholiasta Graeco. *Londini*, R. *Clavel*.
- 1715 *Ienae*, 8. Philopatris Dialogus. Disputationem de illius aetate & auctore praemisit, versionem ac notas adiecit Io. Matth. *Gesnerus*. *Ienae*, apud I. F. *Bieleke*.
- 1724 *Giesiae*, 4. Macrobiï, sive de Longaevi tractatus, Gr. & Lat. cum nova versione & notis Philologicis Io. Henr. *Maïi*, Prof. biennio ante per modum Diff. Acad. sub *Maïi* praesidio propositus resp. Io. Herm. *Benner*.
- 1726 *Londini*, 8. Luciani Dialogi selecti, Scholiis illustrati ab Edw. *Leedes*. vid. ad an. 1710.
- 1731 *Lipsiae*, 8. Chrestomathia Graeca sive loci illustres ex optimis Scriptoribus dilecti, quam potuit emendate editi, notulis brevibus &c. illustrati a Io. Matth. *Gesnero*. Obiter Demosthenis encomium Lucianum transposita una pagina integritati restituitur. *Lips.* apud Iacob. *Schusterum*. — Saepius repetita.
- 1732 *Amstelædami*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon. Ceбетis Thebani Tabula. Menandri Sententiae morales, Graece & Latine. Colloquia Luciani & Timonem notis illustravit Tib. *Hemsterhuis*. *Amst.* ap. R. & I. *Wetstenios* & G. *Smith*.
- 1739 *Helmstadii*, 8. Luciani mortuorum Dialogi, cur. I. C. *Schlaeger*.
- 1745 *Londini* & *Etonae*, 8. Excerpta quaedam ex Luciani Operibus per Nic. *Kent*. In usum tyronum. Editio altera aliquanto auctior & emendatior. *Londini*, ap. Io. *Clarke* & Io. *Rivington*; *Etonae*, apud Ios. *Pote*.
- 1762 *Lipsiae* & *Guelph*. 8. Luciani de Somnio, seu vita Luciani, Gr. & Lat. ex recensione *Hemsterhusii*, cum var. lectt. & notis Io. Adami *Schier*.
- 1764 *Londini*, 8. Editio 1745 recusa.
- 1771 *Basileae*, 12. Luciani Colloquia selecta & Timon,

- Cebetis Thebani Tabula &c. cum notis Tib. Hemsterhusii. Rep. ed. 1708.
- 1772 *Catinae*, 8. Excerpta ex Luciano, notis ac Lexico illustrata ad usum Seminarii Catinenfis. — Ob praestantiam, nitorem & notarum delectum laudatur haec editio.
- 1773 *Dublīni*, 8. Selecti ex Luciano Dialogi quidam, una cum eiusdem libello quomodo historia scribenda sit. Accedunt interpretatio novissima castigata & notae variorum.
- *Helmstadii*, 8. Luciani Dialogi mortuorum, Graece. Recensuit & in priores decem Dialogos notas adspersit Io. Bened. Carpxov.
- 1774 *Gothae*, 4 & 8. Luciani Opuscula selecta, Graece & Lat. edidit & notis illustravit Dav. Christoph. Seybold.
- 1775 *Oxonii & Londini*, 8. Πῶς δὲ ἰστορίαν συγγράφειν βίβλ. cum Anglica versione notisque Franc. Riollay.
- 1779 *Upsalae*, 8. Luciani Dialogi mortuorum selecti, Gr. cum Indice locuplet. cura I. Floderi.
- 1780 *Lipsiae*, 8. Luciani Opusc. de non temere credendo calumniae, Macrobiani & Patriae encomium. Gr.
- 1785 *Gothae*, 8. Luciani Opuscula selecta, edidit Dav. Christoph. Seybold. Edit. II.
-

V E R S I O N E S.

G E R M A N I C A E.

- 1745 *Leipzig*, 8. Lucians auserlesene Schriften von moralischem, satirischem und kritischem Inhalte, durch verschiedene Federn verteutscht, und mit einer Vorrede vom Werthe und Nuzzen der Uebersetzungen ans Licht gestellt von Joh. Christoph. *Gottscheden*. Leipzig, bey B. Ch. *Breitkopf*. — Nullius pretii.
- 1769 — 1772 *Zürich*, 8. IV Baende. Lucians von Samosata Schriften, aus dem Griechischen übersezt (von *Waser*.) — Versio ante Wielandinam apud Germanos praecipua; sed qua facile nunc caremus.
- 1783 *Mannheim*, 8. VIII Theile. Eadem repetita.
- 1788 & 1789 *Leipzig*, 8. Lucians von Samosata faemtliche Werke. Aus dem Griechischen übersezt und mit Anmerkungen und Erlaeuterungen versehen von C. M. *Wieland*. Im Verlag der Weidmannischen Buchhandlung. VI Theile. — In qua totus vivit spiratque Lucianus.

* De singulorum Luciani scriptorum versionibus vernaculis vid. I. G. *Schummels* Uebersetzer - Bibliothek, fortgesetzt von I. G. K. *Schlüter*. Hannover, 1784, 8.

G A L L I C A E.

- 1582 à *Paris*, fol. Lucien traduit par Filbert *Bretin*. Imprimé par Abel *L'Angelier*. — De Bretino vid. Bibl. Françoisise de *Du Verdier*, à Paris 1773, T. III, p. 190 sq. Art. *Philibert Bretin*; ubi inter alia: *Il a traduit du Grec les Oeuvres de Lucien — non moins utiles que plaisantes*, repurgées de paroles impudiques & profanes &c.
- ... à *Paris*. Oeuvres de Lucien traduites par I. *Baudoin*. (qui † 1650.)
- 1654 à *Paris*, 4. II voll. Lucien de la traduction de N.

Perrot Sr. *Dablancourt*. Chez Augustin Courbé. — Elegantior quidem est Dablancourtii versio illa Bretini. Quoniam vero non usquequaque Luciani mentem reddit, Aegidius Menagius festive eam appellabat *la belle infidele*, ut legas in Menagianis pag. 329.

1674 Eadem ibid. 8.

1683 à *Amsterdam*, 8. Eadem recognita & emendata.

1707 à *Paris*, 12. III voll. Les Dialogues & autres Oeuvres de Lucien, traduits du Grec en François, avec des Remarques par Nic. Perrot Sr. *Dablancourt*.

A N G L I C A E.

1634 *Oxonii*, 4. prodire Luciani Dialogi selecti Anglice versi, cum Luciani vita, auctore Fr. *Hickeſio*.

1684 *London*, 8. IV voll. Lucian's Works, by *Spence*.

1773 *London*, 8. Dialogues of Lucian, from the Greek (by *Carr*.)

1780 *London*, 4. II voll. The Works of Lucian, from the Greek, by Thomas *Franklin*, D. D. sometime Greek Professor in the University of Cambridge. — Versio excellens.

I T A L I C A E.

1527 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano.

1535 *Venetia*, 8. Dialoghi di Luciano tradotte per Nic. da *Lonigo*.

1551 *Venetia*, 8. I Dialoghi piacevoli, le vere Narrationi, le facete Epistole di Luciano Philosopho. Di Greco in volgare tradotte per M. Nicolo da *Lonigo*. *Venetia*, per Giovanne Padouano. Con figure.

1764 — 1768 *Venezia*, 8. IV voll. Opere di Luciano Filosofo, tradotte dalla Greca nell' Italiana favella, (da Spiridione *Lusi*, Greco di Nazione) Londra (*Venezia*, Colombani.)

H I S P A N I C A E.

Hispanice nonnulla Luciani transtulerunt Franciscus de *Herrera Maldonado* & Ioannes de *Iarava*, teste Fabricio in Bibl. Gr. Lib. IV, pag. 507.

IO. FRED. REITZII P R A E F A T I O.

NIMIS diu expectationem tuam, amice Lector, remorata est haec Luciani editio; nimis, inquam, diu in editorum operarumque manibus haesit opus ab tot annis desideratum, ab tot annis iam inchoatum, & forsitan nunquam ad exitum perducendum, nisi quis tandem inventus fuisset, qui rupta mora missisque ambagibus vi quadam atque impetū Lucianum capite in partu difficili haerentem in lucem protrahere aggrederetur. Cum enim anno 1720 eius edendi curam in se recepisset clariss. **TIBERIUS HEMSTERHUSIUS**, & ab anno 1730, quo praelum exerceri coepit, ad annum 1736, ad sextam circiter totius operis partem pervenisset, id est, ad initium Dialogi de Sacrificiis, veriti bibliopolae *Weistenii*, ne insignes iam factae ad comparanda undique subsidia impensae sibi perirent, & ut stadium vitae suae editorisque sufficeret, si reliquae quinque partes eadem temporis ratione procederent, alium disquirere coeperunt, qui tarditatem hanc festinando compensaret. Verum cum post varios conatus, intermisso interim per complures menses commentandi labore, & quiescente praelo, nondum inveniretur quisquam, cui per alias occupationes liceret, aut qui telam ab tanto artifice, (quantus re vera est *Hemsterhusius*) exorsam detexendam, idque ne concessio quidem ad praeparandum spatium, recipere auderet, famam reveritus, ne *Atlanti* illi priori impar, tantum onus minus firmis humeris sustulisse diceretur; adeo enim accurate atque erudite *Hemsterh.* pertracavit omnia, ut nihil desideraretur, si ei opus ad finem perducere licuisset, aut libuisset, quem ego *Zeuxidi* pictori comparo, qui teste *Plutarcho* in Πολυφιλ. culpatus, quod tarde pingeret, respondit, quia in multum tempus ea vellet durare: tandem itur ad me, cui vel iustiores erant detrectandi causae, quam aliis; si enim occupationes spectes, nemo iis me magis est obrutus; si vires, id est, ingenii facultates, doctrinaeque apparatus, ad priorem editorem composita consideres, nemo illorum, quos ad subeundas has vices sollicitatos scio, me erat

infirmior; quare & ego tergiversabar initio, utramque istam excusationis causam serio praetextens, nec praeterea lubenti animo ad opus edendum accessurus, ad quod nihil fere praeparati haberem, quodque meo consilio in lucem emittere nunquam destinasssem. Sed mea me vicit aliis obsequendi nimia facilitas, & gloriae contentio minus de successu sollicita, satisque iam a bibliopolis comparatum adesse subsidiorum videbam, ex quibus in ordinem redactis haud levis fieret novarum commentationum & emendationum accessio, quae hanc editionem prioribus omnibus redderet meliorem, etsi ego verbum de meo addidisssem nullum. Cumque novae versionis adornandae curam in se recepisset clar. IOAN. MATTH. GESNERUS, cuius diligentia & summa in omni literarum genere eruditio notior est, quam ut me praecone indigeat, isque suas etiam annotationes additurus esset, dimidia me laboris parte sublevatum sentiebam; & cum spectatae diligentiae doctrinaeque vir, MOSES DU SOUL (sive SOLANUS, ut ipse se scribere amat) satis diu in emaculando Luciano occupatus notas suas ad eum plane descriptas ac praelo paratas reliquisset, vel hoc nomine egregie commendabilem futuram cernebam editionem, si solis horum duorum, Gesneri ac Solani, accessionibus ditatam emitterem.

His consideratis, cetera coepi pervestigare adminicula, quae mihi a Iacobo Wetstenio, eiusque socio ac fratre per affinitatem iuncto, Gulielmo Smith tradebantur, medio fere anno 1737, comperique, satis superesse molestiae in iis in ordinem redigendis ac describendis, nec fieri posse, ut sine ulla addita animadversione aut commentatione iis uterer. Non tamen me deterruit labor ille, quo me eo celerius desungi posse confidebam, quod in legendis Luciani scriptis non plane hospes eram, ut ex crebris eiusdem locis, quos in notis a me adductos & inter se comparatos videbis, patebit. Satiùs igitur duxi editionem ea, quam tempus permittebat, diligentia promovere, quam nimia sollicitudine singula pervestigandi diutius premere.

Et quamvis lector non soleat rogare, quam cito, sed quam bene? necessarium tamen hic est commemorare, quam parum temporis ad haec deproperanda mihi fuerit concessum; adeo ut interdum ne spatium quidem superesset ad excutienda excerpta mea literaria, ex quibus aliorum auctorum testimonia ad confirmandas nonnullas emendationes facientia producere potuisssem; dato enim sex tantum hebdomadarum ad aliquot plagulas praelo praeparandas spatium, operam deinde bibliopolis addixi ea lege, ut haud interrupto scribendi labore tantum quotidie pensi absolverem, quantum haud impiger typotheta continuata opera typis describere va-

leret, id quod fideliter, quantum in me fuit, praestiti, atque ita quinque annorum spatium opus ad finem perduxit. Omnia enim ad Luciani corpus pertinentia typis iam descripta fuere mense Octobri 1742; sed Indices complures, quibus priores edd. carebant, adiciendi, novam iniecere properanti moram, atque efficere, ut non prius publicari potuerint.

Iam quibus copiis instructus, & quomodo iis usus fuerim, B. L. accipe. Editiones Luciani adhibui principes haece. Florentinam primam omnium, anni 1496, Graecam, in forma maiore. Haec etsi ab typographicis vitiis non est immunis, in vestigiis tamen priscae lectionis servandis tantum alias praecellit, ut Codicis Manuscripti vicem praestare queat. Hanc licet Solanus totam contulerit, ego tamen aequae ac reliquas saepissime inspexi, ac de novo consului.

Sequebatur Aldina prima, & ea Graeca, plura habens vitia typogr. in forma maiore, Venetiis excusa, an. 1503, quam utendam liberalissime concessit clar. Wesselingius in edendo Diod. Siculo strenue occupatus; eius margini adscriptae erant manus antiqua varietates potissimum ed. Florentinae, sed & aliae, quas ex Codd. excerptas esse nullus dubito, tum quia varietatibus aliorum codicum interdum conveniunt, tum quia depravatas etiam lectiones exhibet, nusquam alibi a me detectas, quod non factum fuisse credo, si coniecturae tantum illae forent lectionis emendandae.

Hagenoanam primam anni 1526 ita contuli, ut in corrigendis operarum nostrarum speciminibus modo hanc, modo alteram, qua cl. Gesnerus in conficienda versione usus erat, eiusque sphalmata plurimum correxerat, fratre optimo & collega I. H. Reitzio praelegente, ducem sequerer, exceptis iis locis, quae vel ex Codd. vel manifesta ex necessitate mutare institui, de quibus mox pluribus agam.

Dein plurimum omnium usus sum Iuntina Graeca, Venetiis anno 1535 excusa II tomis in forma, quam octavam vocamus, quaeque Florentinae parum inferior, licet interdum interpolata. In huius margine Solanus omnes a se collectas varietates tam Codicum Mss. quam decem & nonnunquam plurium editionum, diligenter & nitide consignaverat; sed charactere adeo minuto, ut aciem oculorum diutius inhaerentis lectoris obtunderent. Quibus autem Codicibus ille usus fuerit, & quo scribendi compendio iidem aequae ac editiones in notis & variantibus lectionibus allegatae designentur, ad finem huius praefationis indicabimus.

Porro ad manus habui Basiliensem utramque, similiter mere Graecam, duobus quamque tomis in forma octava constantem,

quarum prior anno 1545, altera 1555. prodit. De posteriore illa verum quidem est, quod Solanus prodit, eam ita caeco ductu vestigia primae secutam, ut vitia etiam typographica prioris expresserit. Non tamen id adeo semper verum, quin aliquot locis meliorem etiam lectionem altera Basil. prae priore exhibeat. Ex. c. in Bis Acc. c. 1, ἐκκεκώφῃται recte dedit altera illa, cum prior male cum aliis ἐκκεκώφηται. In Philop. c. 36, ἐπαντλοῦν bene Bas. 2, ubi ἐπανπλοῦν male Bas. 1. In Dem. Enc. c. 44, λαμβάνουσιν recte altera, λαμβάνουσι prave prior. Item in Soloec. init. Bas. 2 bene ἐπιστάμενον, cum prior male ἐπιστάμενος. Alibi vero etiam a priore recessit, ut in Icarom. c. 28, ubi in vers. Hom. εἶχε prior habuerat, altera ἔχει dedit, utraque male. Generaliter autem affirmari potest, secundam istam prioris vitia auxisse; veluti cum in Bis Acc. c. 12, ἀκούοντι recte B. 1 haberet, altera ἀκούων τι prave expressit, ne pluribus lectori molestus sim. Quare miratus ego, cur Solanus tamen alteram longe saepius alleget, quam priorem, potius habui plurimis in locis consulere primam; non enim id agimus, ut vitiosas potissimum lectiones conquirendo, earum notandarum copia editionem exornari credamus, sed ut ex optimae notae libris & edd. probas lectiones eruamus, (quamquam vitiosas etiam non omitendas duximus.)

Basil. quartam anni 1619 nancisci non contigit. Tertiam vero ibid. anno 1563 ap. Henricum Petri editam Graeco-Latinam, cum nott. Cognati & Sambuci serius nactus sum, quam ut ea adiuvare potuerim; nec multum opus erat. Cognati enim ex Parisina inseruimus, & in Sambuci puerilibus notis perpauca tantum lectu digna invenias.

Praeterea adhibuimus Francofurtanam anni 1546, mere quoque Graecam, duobus in forma minore tomis comprehensam, nec vitiiis typographicis destitutam, nec multum singularium lectionum exhibentem, non tamen ad institutum nostrum plane inutilem, ut ex indicatis varr. lectt. apparet.

Tum non negleximus Salmuriensem Benedicti Graeco Latinam omnibus notam, duobus in octavo tomis eodem anno 1619, quo Basiliensis quarta, excusam. De hac Salmuriensi Benedictus in praefatione affirmat, se Graecum contextum vel ex collatione variorum & antiquorum codicum, vel ex proprio iudicio emendasse. Et quamvis mallet indicasset, ubi Codd. ducibus, ubi solo iudicio usus fuerit, verum tamen esse deprehendi, nonnulla probe ab ipso emendata, quae & mihi fuere imitanda, ut suis locis in notis indicabitur. A vitiiis certe typotheticis ita suam purgavit

editionem *Benedictus*, ut plurima antiquiorum errata sustulerit; licet ad veram lectionem ex *Mss.* restituendam minus operae mihi videatur impendisse.

Parisinam denique *Bourdelotii Graeco-Latinam*, anni 1615; forma, quam in folio dicimus, & in qua *Solanus* nonnulla emendarat, suasque paragraphorum sive capitum divisiones addiderat, ita adhibuimus; ut, exemplo *cl. Hemsterhusii*, ad eius contextum, emendatis, quantum potuimus, emendandis, typothetas nostram editionem describere curaverimus. *Notas vero Marcellii, Cognati & Bourdelotii textui ibid. non subiectas, sed calci annexas, exscribere inde coactus fui.*

Novissimam tandem *Amstelodamensem* omnium vitiosissimam *cl. Graevii* editionem eo potius confido adhibui, ut eius & *cl. Gronovii* notas inde exciperem, quam ut ex *Graeco* eius contextu aliquid utilitatis sperarem, qui ita negligenter est habitus, ut non modo ex *Codd.* qui *ibid.* indicantur, nihil in eo sit restitutum, sed mendis typographicis *Latina Graecoque* scateant, maxime in *notis & Scholiaste*. Id tamen boni habuit, quod *cl. Hemst. in* eius marg. quaedam adpinxerat, quae de consulendo *Dukero ad Thucyd. Davif. ad Cic. & L. Bos in Obs. Crit.* monerent, unde & ea *notis nostris* inferui, monitoris nomine addito, nisi ubi forte idem per me iam notasset.

Nunc de ceteris adminiculis, & quid laboris exhaustiendum habuerim, quidve eo praestiterim, mihi docendus es. Ex *Brodae* miscell. quas in *Lampadem* criticam retulit *Gruterus*, plurima quoque inferui, etsi levia saepe sunt, & ita vitiose in illa crebris ubique naevis obfuscata face expressa, ut ad auctoris mentem potius, quam ad id, quod literis expressum legitur, saepe respiciendum fuerit: dandum tamen hoc omnium, quos novi, primo *Luciani* commentatori fuit, ut eius annotata plerumque perbrevia, & contextum interdum bene emendantia repeterentur; quare ea tantum omisi, quae nimis puerilia videbantur, ut quando ad verbum *πρόσθετα* monet, id esse a *πρόσω*, vel *διαπράξας*, a *διαπράξας*, & similis farinae; interdum & ea, quae aliud agens in *Luciano* emendat, sed quae nimis dispersa conquirere non potui.

Tum etiam communicatae mecum fuere notae manu scriptae *Fr. Guieti*, ex quibus *Aeg. Menagium* sua omnia hausisse mihi persuadeo; ita ad verbum eadem ubique habet, quae *Guietus*, quo defuncto forsitan nactus est exemplar *Luciani*, in cuius marginem *Guietus* breves suas commentationes & coniecturas coniecerat, quas deinde describens auxit. Sunt enim *Guieti* illae notulae aliquanto plures, quam quas *Menagius* dedit; & veterem fuisse po-

pularium huius querelam, quod ex aliis sua desumere amaret; vid. in Miscell. novis Lipsi. quae in forma minore prodire anno 1742, vol. 1, pag. 122. Item Lamberti Bos, Horatii Vitringae, & paucae Maturini Veyssierii La Croze, quae omnes rursus a me describendae non modo erant, aequae ac Solani illae supra iam commemoratae, sed & quaerendum, quo pertinerent; cum quisque fere alia Luciani editione usus aliam paginam allegaret, & Solanus notas etiam suas ad Iuntinae paginas accommodasset. La Crozii autem commentationes serius nactus, a Tom. 2 demum inferere coepi, ceteras Addendis adiecturus, nisi easdem observat. ab aliis iam occupatas deprehendero. Notas I. H. Maïi ad Macrobios, & Er. Schmidii ad Tragopodagm. unde hauserim, ad initium eorum Dialogorum indicavi. In hoc vero negotio plurimum temporis absumentum fuit, ut in omnium notis prolata Luciani testimonia, tam diversis paginis indicata, iam ad paragraphorum sive capitum nostrorum numeros aptarem, id quod aliquot millies contigisse facile credes, ubi cl. Iensii notam, quae est ad Imag. c. 22, consideraveris, in qua sola Lucianus advocatur plus centies & quadragies. Solanus quidem Lucianum allegans saepius capitum numeros a se inserturos, quam paginarum expressit; sed cum cl. Hemst. ad medium usque Tomi I capita aliter dispecuit, in notis tamen Solani numerum eorum non mutavit, accidet interdum, ut id iam aliquot paragraphis ulterius quaerendum sit, quod Solanus in anterioribus inveniri scripsit. E. c. quando affert Nigrin. c. 10, id iam ex divisione Hemsterhusiana est c. vel § 17. Totum enim Nigrinum Solanus distribuerat in capita 23, Hemst. in 38. Nos vero dialogos omnes sequentes a Dial. de Sacrif. ad fin. tomi ult. ex mente Solani dispecuimus, ne opus esset singulas allegationes mutare, quod in iis facere coacti sumus, quae partem illam priorem spectabant, exceptis forsan aliquot locis per festinationem mutare neglectis, quae lector tamen hac ratione indicata facilius inveniet.

In hisce tamen interdum sublevatus sum iuvenum praestantissimorum opera, primum Theodori Woertmanni, qui olim gymnasii nostri coryphaeus, iam in causarum patronis eximium tenebat locum, procedente tempore principem etiam obtenturus. Hoc vero gravioribus negotiis occupato idem auxilium mihi partitis vicibus praestitere Regnerus Henricus Siblink, & is Iuris Doctor ex meritis nuper renuntiatus, nec non Iacobus Gobius, eodem honore brevi forsan mutandus. His itaque discipulis olim primariis ac dulcissimis, nunc amicis optimis, hoc nomine quantae possum gratias ago.

Ex clar. Ioan. Iensii Lectionibus Lucianeis inserui omnia, resectis tantum paucis excursionibus ad Lucianum non plane spectantibus, atque in compendium redactis Luciani verbis ab eo longiore serie productis, quae repeti nihil opus erat, cum textui Luciano iam subiectae sint illae observationes, ex quo nexus verborum peti potest. Ut autem egregiam illius de me optime meriti viri in Luciano emaculando operam magni facio, literarumque peritiam in ea iuventute, qua illas Lest. conscripsit, admiror, ita ipse non aegre feret, ubi bis terve tamen ab ipso dissenfero, sed pari humanitate mihi & alibi per festinationem lapsio ignoscat.

Variantium autem Lectionum sat amplum catalogum ab Solano in ed. Iuntinam, ut supra monui, collatum, totum describere lectorique exhibere, interdum & alias ab eo omittas addere, non sum veritus, ut appareret, quanta diligentia editionum codicumque collatio sit instituta. Interdum tamen nimis manifesto vitiosa, qui meri tantum errores hypothetarum esse apparebant, quaeque nec Sol. notarar, omittere satius duxi; ut quando Iunt. in Iov. Trag. c. 30 habet πρίπυδα pro πρίποδα, vel cum in Abdic. c. 27 f. eadem ridicule exhibet ιατρῖς pro ιατροῖς. Alibi ovos pro μύρος, ubi manifestum est μ. tantum inter imprimendum excidisse, vel ubi Hag. 2 in Bis Acc. c. 2 δεσπότης pro δεσπότης, & ib. c. 31 τολμώντων pro τολμώντων, & similibus. Etsi enim non sum in eorum sententia, qui nihil utilitatis ex collectione variantium lectionum expectant, eosque ad praefationem Luciani a summo literatore P. Burmanno, & ad praefat. Montefalconi, quam bibliothecae Cosleianae praemisit, ablegare, quam hic multa super his disputare malo, satis enim uterque earum necessitatem commendavit; modum tamen aliquem servari posse in iis notandis, probe intelligo: plus enim ex uno antiquo & accurate scripto codice ad emendationem auctoris denuo edendi profici, quam ex decem aliis vitiosis sive codd. sive edd. nemo negaverit. Cumque Solanus plus millies adscripserit † Fl. vel † Edd. id est nihil mutare Florentinam vel editiones ceteras, sed cum vulgata lectione convenire, nihil opus cregidi id ubique addere, quia ex varietatum silentio satis patebit edd. consentire. Qui autem etiam sine codicum ope se omnia sanare posse contendunt, sua fruuntur felicitate. Mihi certe mira videntur dicta cl. Heumanni, qui in Poecile nimis servilem operam vocat, ex Codicibus corrigere; quod iis nihil opus sit, ubi rem ingenio perficere possis. Et ut facile largiar, ingeniosorem esse illum, qui sua sponte invenit emendationem, quam qui ex libris tantum tandem describit; ita tamen mihi largietur vicissim, ingenii quidem acumina posse

excogitari, quid auctor dicere potuerit, non semper quid re verā dixerit; qui tamen veterum scripta recudendi primarius est finis. Quin & in Codd. tales saepenumero emendationes invenias, de quibus vel acutissimus Criticus ne quidem cogitasset unquam.

Ceterum omnino cum eodem & cl. Gronovio sentio, imutiles fere esse tot repetitas auctorum edd. & Codd. collationes, si semper emendanda & sananda haec vel illa verba clames, corruptas interim lectiones ubique serves, nihilque in contextu usquam mutare audeas. Quare & ego mediam quandam viam inter audaciam ac timiditatem nimiam sectari studui, in contextum saepe recipiens, quae vel in Codd. inveni vulgatae multo praestantiora, vel quae necessitas etiam sine librorum auctoritate mutare iussit, id quod cl. noster Wesseling, etiam in D. Siculo facere instituit, E. gr. L. XI, c. 46, vs. 8, ἐργὸ παῖραν εἰληφὸς in textum recipiens sine auctoritate, pro vulgato ἐγὼ &c. idque & alibi recte faciens. Sed ut de nostris emendationibus Lector eo melius iudicet, nonnulla hic apponam ex iis, quae audaciora videbuntur, at parva literarum, immo unius literae, syllabae, accentusque mutatione verum sensum auctori reddunt.

Ita pro Lapſu c. 8 Καρδιαὺς praeunte Sol. dedi, contra Codd. & edd. quae Σαρδιαὺς. De Merced. Cond. c. 30 med. consentientibus commentatoribus hoc dedi, ut Δέλω pro Δέλη reciperem, quia res ipsa clamabat, verbum primae personae requiri.

Εἰκοσι ἔτη simili confidentia cum eodem edidi in Hermot. c. 59 f. pro absurdo vulgato εἰκὸς ἔτι.

* Ἀφευκτον in ἄφυκτον mutavi paulo post, sine Codd. & edd. auctoritate, sed exemplis Luciani.

Αὐτοῦ bis dedi pro αὐτοῦ, in Quom. Hist. c. 62, ac saepissime alibi, quoties opus erat, nihil in his fidem librorum expectans. Ὀνομάζων excudi curavi pro ὀνομάσων, ex emendatione necessaria Iensii, in Quom. Hist. c. 41.

Ἐπιπολῶν iussu Gesneri ib. c. 57, pro ἔτι πόλεων.

Ἀπάντων ἂν ἐγὼ εἶδον dedi sine auctoritate librorum, pro vulgata edd. lectione, ἅπαντα ὧν ἐγὼ εἶδον, 1. Ver. Hist. c. 40; etsi versionem ad vulgatam compositam intactam reliqui.

Αὐτοὺς μὲν ἀγορεύειν edidi in 2. Ver. Hist. c. 20, ex uno Pell. in vitis ceteris, quia sensus id postulabat.

Ζῶν ἔτι non extimui edere sine auctoritate, pro absurdo ζῶντι, praeunte Sol. in Tyrann. c. 1.

Αἰτιὰ ἔτι pro αἰτία, Abdicat. c. 21.

Γὰρ οἰσῖνον inferui iubente Solano, sine alia auctoritate, Salt. c. 75 f.

*Ἡ τὴν τοῦ Βρισέως excudi iussi in Imag. c. 8 f. pro vulgato ἡ τῇ — ut Latina versio congrueret, quam cl. Gesnerus sic optime dederat.

Καλλίω δὲ καὶ ἐρασμιωτέραν ψυχὴν σκέπousα necessario reposui ibid. c. 22, pro καλλίω καὶ ἐρασμιωτέρα ψυχὴν σκέπousα.

Αὐθις inserui ex uno Cod. O. Iov. Conf. c. 3, ubi Lector iudicet, ane sic longe melius procedat oratio?

Πεπαρόδῃται admisi sine auctoritate, pro πεπαρόνηται, ibid. c. 14.

Ἐπὶ τῷ συμφέροντι ex uno L. recepi, quia res ipsa clamat, cum edd. male ἐπὶ τὸ συμφέροντι. ibid. c. 19.

Coniunctionem τε eieci in ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὢν, & in sensum oppositum versionem necessario mutavi. Gall. c. 29 med.

Δεδιότας pro δεδιότες expressi sine alia auctoritate, quam quia προϊόντας & ἀποκλείοντας proxime connectitur, in Parasit. c. 55.

Distinctionem mutavi in Bis Accus. c. 16; quae erat, κα-
ταδόμενος, ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων αἰεὶ, καὶ κραιπαλὼν,
commis prius tollens, & ante μεθύων collocans, quia μεθύων
iam habebat suum adverbium temporis. Sed & alias distinctionem
non raro immutavi, praecipue editionis Iuntinae innumera illa
commata, quorum magnam partem Sol. iam deleverat, saepe re-
iiciens, interdum etiam traiciens, quando necessitas id flagitabat,
quod nemo culpabit, qui norit in hisce plenam fere editorum esse
libertatem.

Μελλήσας exarari curavi, pro μελήσας praecunte Gesnero,
distinctioneque mutata etiam δὲ pro καὶ dedi in Rhet. Praec. c. 18.

Συνηλίσθησαν dedi pro συνηλ — Philops. c. 12.

Ἐπικλυσθῆναι revocasse pro vulgato ἐπικλεισθῆναι religioni
non duxi, consensui doctorum virorum magis quam libris obse-
cutus eod. Philops. c. 36 f.

Βορρᾶν ventum boream feci ex βορᾶν escam; quod licet in
omnibus legeretur, audacter mutavi in Hipp. c. 7.

Ἐπὶ τῶν δρομέων γίγνεται exhibui sine ulla auct. pro
vulgato ἐπὶ τῶν — idque tamen necessario, quia ἐπὶ iam prae-
cesserat, vid. Calumn. c. 12.

Δράματος διασκευὴ restitui pro πράγματος διασκευὴ, in
Mort. Per. c. 3.

Τοῦτο, quod vulgabatur, διρεμὶ in τοῦ τὸ sine Codd. sed belle
monente Fabro, ibid. c. 20.

Συνεξέλεξαντο scribere non dubitavi, cum omnes male habe-

rent συνεξέλλεξαντο, in Epist. Sat. c. 28 med. Ibid. συνεκαττυμέναι iubente Solano reposui pro vulgato συγκεκοιμένας.

Ἐπ' ἰσῆς ἀξίας iussu Gesneri, sine auctoritate librarum, pro vulgato ἐπίσης ἀξίως in Demosth. Enc. c. 10.

Καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατος rescripsi contra libros, qui θάνατον absurde; nam ἐστὶ intelligitur: ibid. c. 46.

Εὐσχημὸς etiam restitui pro εὐσχημόνως, ut metro Euripideo consulerem, ibid. c. 47.

Notabilem recepi correctionem, οὐδὲν χεῖρον reponens ex Cod. L. in Cyn. c. 4, pro οὐδὲ εἰ χεῖρον ἔχουσιν, quod ridicule etiam olim vertebatur in Parisinae p. 1103: At non possent, seu fese melius seu deterius haberent, officium suum praestare?

Ἐκλαυσε δακρυρρόων reposui, pro ἔκλυσε δακρ. in Philopatr. c. 6, suavis Solani, etsi invitis libris. Ibid. c. 9 τε inserto versui consultum, & c. 10 λόχμια receptum non δόχμια.

Tandem in Tragopod. versu 41 ἀτὴν cum Gesnero scripsi sine alia auctoritate, pro αὐτὴν quia metrum Anacreonticum ac sensus ita postulant.

Ubi vero maior erat mutatio facienda, non usus sum pari audacia, ut quando in Hermot. c. 77 elegantissima coniectura Solanus ἐξω τοῦ οὐδοῦ ἐστὶ rescripserat, pro vulgato ἐξω τῆς οὐδοῦ ἐσμεν, idque deleta vulgata lectione iam contextui inseruerat, ego id tamen non admisi, ne modestiae fines egrederer. Quare etiam abstinui manum, ubi vulgata tolerabilem praestabat sensum, etsi melior poterat excogitari, aut a viris doctis probabilior erat proposita.

Haec igitur speciminis loco sufficiant; cetera enim ex Codd. vel antiquioribus edd. emendata satis, spero, se probabunt, suntque ea haud pauca, ita ut affirmare non dubitem, mille fere locis iam aliter legi, quam ante.

Versionem cl. Gesneri rarissime mutavi, nisi in levioribus ac manifestis, quae vel ipsum sic reddi velle facile credebam, non quod supra illum sapere mihi persuadebam, sed quod is eadem non habens subsidia, aut ad vulgatam lect. tantum accommodavit interpretationem, aut eam mancam vertendo adiuvit: alias intactam servavi, etiam ubi a Graeco contextu, qualis is nunc est, differret, ubi videlicet ratio ex variantibus lect. vel notis apparet, uti in Rhet. Praec. c. 2 anhelantes ab ἔκπνοῦς relictum est in versione, licet ἐκλείνοῦς iam legamus, quia in notis id defendit.

Accentuum curam quantam potui, habui, ut ad Grammaticorum placita revocarentur, ubi in edd. ab iis erat recessum; quod non raro contingit. Ita & encliticorum tonum ad Grammaticos canones restituere laboravi, quorum ii mihi videntur rectius sentire,

qui duos accentus acutos in syllabis contiguīs non admittunt, nolentes scribi λόγος τις, sed λόγος τις, nec ἀλλή τινι, sed ἀλλή τινι, nec patientes praepositionis accentum sequentē enclitica mutari, sed iubentes παρά σου scribere, non παρά σου. Verum postea animadvertens, edd. antiquissimas, interdum & Codd. persaepe tamen ita duos acutos iungere, encliticarum autem accentum semper in praepositionem traicere, quoties opus est, idque cl. Hemsterhusium etiam secutum, qui e. c. in Necyonia § 4 edidit ὥστε μοι; ibid. § 6 παρά τιος; rursus § 10 ἀλλό τι & ἐκ τιος, ac saepissime alibi: ideo deinde etiam in praepositionibus a simili scriptura non adeo sollicitè abstinui, quamvis prius institutum servari, ne unquam ἀλλό τι scriberem, nisi forte per incuriam ita remanserit. Sed quid his minutius lectorem detineo?

Placet super hisce sententia Ioan. Wallis, qui in praef. ad Claud. Ptolem. Harmon. bene monet, alia minutiora esse, quam ut semper notentur. Idemque dicendum de vocum encliticarum accentu vel retento, vel inclinato, vel penitus amisso; puta δὲ ἐστὶ, vel δέ ἐστι, vel δ' ἐστὶ, & quae huiusmodi: qua in re tum plurimum variant Codd. tum magnam sibi solent scriptores (scribas dicere ego malim) licentiam indulgere, seu pingendi, seu non pingendi; & sic, aut secus. Ego itaque in tantillo negotio (praesertim nisi emphaseos ratio hoc aut illud suadeat) codices ubi consentiunt, sequor; ubi differunt, arbitrio utor meo; neque admodum sollicitè, ne nimis curiosus videar in re nihili: permisso interim aliis iudicio suo, si quando secus factum malint.

Cum itaque & ego viderem, Scholiasten Luciani accentum in ἐστὶ & φησὶ fere perpetuo retinere, hunc ei morem plerumque relinquere satius habui.

Idem intellige, pergit Wallis, de vocibus, quae nunc coniunctim, nunc separatim scribi solent, & quidem pro cuiusque arbitrio: ut ὥς τε ὥστε, οὐκ ἔτι οὐκέτι, οὐδ' ὅλως οὐδόλως, μὴ δὲ μὴδὲ, μόνον οὐ μόνον, τοὶ γὰρ οὐν τοιγαρῶν, ἐφ' ὅσον ἐφ' ὅσον, ἐξ ἀρχῆς ἐξ ἀρχῆς, ἐφ' ἐξῆς ἐφεξῆς, ὅν τινα οὐν ὄντινόν, τοῦτ' ἐστὶ τοιτέστι, δι' ὃ διὸ, γ' οὐν γοῦν, & multis aliis.

Addo οὐ μένον, quod Fl. in Luciano οὐ μενον, & similia, quae in variantibus semper notasse inane fuisset. Inter μὴ δὲ autem & μὴδὲ volui initio observare differentiam, sed comperi deinde, id esse ἀδύνατον, cum aliae edd. id perpetuo connectant, aliae

perpetuo disiungant, aliae promiscue utantur; quare Parisinae scripturam in eo plerumque retineri sum passus, quae fere semper μὲν δὲ, ubi I. & H. μὴ δὲ, licet & Fl. id persaepe seiungat. Adde-
dere possem ἐπιμήκιστον, quod iungunt edd. sed Fl. separat, vid. quae Hemsterh. ad D. Mort. VI, 5, notat. Item διατοῦτο, quod I. amat, ac τανῦν & ἐπιπλέον. Sed quo maior in his diligen-
tia, eo minus forsan utilitatis. Sic τ' ἄλλα Iunt. fere semper, Fl. vero & pleraque τ' ἄλλα. Eadem κωλύει τὲ, & κυσιν τὲ, cum tamen in οἷός τε, in ἡδονήν τε accentum particulae adimat. Ita & Rhodomanni editio D. Siculi τὲ ubique accentu insignit. Nos vero τὲ etiam in κωλύει τὲ & similibus accentu privavimus ex accuratiorum Grammaticorum praeceptis.

Commentatoribus autem suam servavi orthographiam, interdum & vitia, maxime Bourdelotio, quod & Hemsterh. fecisse video, ut eius incuria appareret. Quare ne putes, me omnia illo-
rum probare, quae non refutavi, quacve post descripta demum typis folia detexi, e. gr. quando in Demon. c. 30 Solanus in contextu οὐδὲ μέγα & nihil immutans, in notis tamen scribit οὐδὲ μέγα, ut alia mittam.

Scholias ten vero totum manu describere sumus coacti, quia plu-
rima erant emendanda, quae cl. Clericus non correxerat, plu-
rima longe alio ordine collocanda, & integra scholia persaepe ad alios dialogos referenda, ad quod tamen Solani diligentia viam iam munierat, singula numeris distinguendo, & varias lecti. ex Codd. Anglicis adiiciendo, atque utrumque Vossianum codicem conferendo, quem & ipse oculis subicere volui; sed his frustra aditu ad Mss. bibliothecae Leidanae expetito, non tanti duxi, ut tertium iter eodem susciperem. Cetera hypothetica vitia, quibus immanem in modum scatebant illa ab Clerico edita Scholia, quantum licuit, sustuli, interdum & pauca quaedam corrupta ex coniectura emendavi; sed restant & alia nondum sana, quae festinatio non sinit attingere, neque tanti est iste Scholiastes, ut cura adeo exquisita dignus sit. Mirere tamen, qui Clericus in epistola ad Graevium, de sua cura maiora praedicet, quam praestitit.

Sed nec nostra Scholiorum nec Luciani editio ab mendis est libera: etsi enim ab viro perito sedulo est correctæ, ante quam ad me specimina transmitterentur, tamen arte nulla caveri potest, quin aliqua resideant, vel quae nostram legentium aciem effugere, vel quae operae negligunt, quantumvis corrigas, id quod eo facilius contingit, quando praelum alia in urbe exercetur, quo factum est, ut semel tantum perillustrare mihi quamque plagulam licuerit: hoc tamen affirmare audeo, vel minus typographicarum

mendarum iam in contextu Luciani inventum iri, quam in edd. aliarum ulla. Quare Lector non tam respiciet, quot forsan remanserint, quam quot sublata sint: pro tribus enim rursus admissis, contra vel triginta esse emendata deprehendet.

In commentationibus autem meis interdum a me erratum, aut, si mavis, peccatum esse mea culpa, sed per properationem, iam deprehendi: quare in Addendis potissima corrigam, si modo & ad ea subiungenda tempus concedatur, quod si non superfuerit, Lector veniam dabit in aliam occasionem & ea reücienti, quae subinde in notis promisi accuratius in Addendis excutere.

Luciani vitam promiserat Solanus; nec dubitabam, quin eam iam confecerit, cum ab anno 1720, quo se suas ad Lucianum notas typographo tradidisse scriptum reliquit, vel saltem ab anno 1723, quo additamenta etiam, quibus eas auxit, ad finem se perduxisse testatur, satis spatii ad id praestandum habuisse videtur; decennio enim & amplius supervixit: spem deinde quoque fecit peritissimus omnis elegantioris literaturae Hemsterhusius, se illam vitam conscripturnum; quod cum per alias occupationes facere prohiberetur, & clar. noster Gesnerus eandem spem fecisset; hinc ego minus de ea concinnanda sollicitus excerpere atque colligere ex ipso Luciano neglexi, quae illuc spectant; tamen quae ex eodem aliisque corradere per tempus licebit, Lectori exhibere, quam necessariam hanc provinciam plane deferere malo.

Indices Graecos tres incredibili labore ac patientia, (continent enim supra quinquaginta locorum indicatorum millia) confecit frater dulcissimus Carolus Conradus Reitzius, Gorinchemiani gymnasi. Rector, quorum duos adiecimus, primum Scholiorum & Variantium quarundam Lctionum; Notarum alterum. Tertium omnium verborum ac phrasum, tam locupletem, ut annecti tertio Luciani tomo non potuerit, retinere coactus sum. Et quia praecipua tamen in notarum indice satis quoque amplo, occurrunt, confidimus, Lectorem hisce duobus contentum fore, eoque magis, cum priores edd. nullo Graeco Indice, praeterquam solo Dialogorum, sint donatae. Cum vero copiosissimus ille tertius Index iam plane confectus sit, promisi bibliopola, se eum quoque statim praelo subiecturum, ut primum senserit eum eruditorum votis expectari. Ego vero, qui nullus dubito, quin desiderio plurimorum respondeat istud opus, vel meo periculo illum seorsum edi curabo, ubi Wetstenius noster hanc aleam subire gravabitur, & quidem eadem forma, qua haec volumina, faciamque, ut Lexici Lucianei vicem praestare queat, indicata via, qua, etsi ad nostram potissimum editionem est aptatus ac destinatus, non adeo magno negotio etiam

ad alias editiones usui esse queat; hunc enim maiore cura, quam reliquos, compositum esse novi.

In indicandis autem Luciani locis, non solum paginarum numerum, ut vulgo fit, Indices hi commonstrabunt; sed & Dialogorum paragraphos sive capita simul addita reperies, ut nunquam frustra sis quaesiturus; nam si forte in exprimendo altero numero erratum sit ab operis, alter tamen tibi locum commonstrabit.

Ut igitur ego fratri immortales gratias ago habeoque, quod mea gratia molestum hunc laborem subierit, nihil reveritus ignobilis, ut nonnullis audit, huius operae exprobrationem, ita & benevolus Lector sua studia hac ope adiuta gratus agnoscet, & utriusque conatibus benigno iudicio favebit. Vale. Dabam Traiecti ad Rhen. ip[s]is Kalend. Martiis, anni CIO IO CC XLIII.

ET SI mox subiungam notata Solani de scripturae compendii, quibus editiones & Codices in Variant. Lest. designantur, tamen & hic monendus es, literis quadratis Codices Manuscriptos, currentibus vero, typis vulgatas editiones notari; exempli causa P. significat Poli Cardinalis vel Perizonii collationes ex Cod. sed P. obliquius exaratum, editionem Parisinam; W. Codicem Wutianum, W. edit. Wecheliam; quam deinde potius per Wech. indicavi; sed tam raro occurrit eius mentio, contra tam frequenter W. Codex commemoratur, ut confusio non sit metuenda. B. Baroccianum Codicem, B. 1. edit. Basil. primam, & sic deinceps, ut in catalogo sequente fufius exponitur. At si penes me stetit, potius integris syllabis haec expressissem, Par. Bas. &c. scribendo, quam unica tantum litera, quod brevitatis ista negotium faceffit & corrigenti & lectori; sed quia sic coeptum erat, non licuit mihi ab isto more recedere: cum tamen viderem, Solanum in ed. Hagenoana varietates Florentinae sola litera F. designasse, idque & Hemsterhusium sic expressisse, usque ad medium Tomi primi; at in Iuntina eundem Solanum, in qua longe plures varietates alleverat, Fl. pinxisse pro Florentina, & Fr. pro Francosfurtana, id sedulo deinde sic distinxi. Cumque idem dubium possit oriri ex sola litera A. sitne Aldina an Amstelodama intelligenda; licet per A. Amstelodamam denotet Hemst. & Solanus plerumque Ald. ad priorem illam denotandam scripserit, tamen interdum in eo ab ipso erratum deprehendi; quare & hoc postea distinxi, integras syllabas exprimens, nisi ubi numerus 1. 2. additur, ut A. 1. A. 2. satis patet Aldinam intelligendam, quia Amst. non bis est excusa. Ita varietates Aldinae primae Wesselinganae semper sic notantur, marg. A. 1 W.

M O S I S S O L A N I

S Y L L A B U S N O T A R U M.

- m. 1. mendose.
 2. (post numerum) *mediam paginam* significat.
 i. *initio paginae*.
 f. *finem, sub finem*.
 — Deest (At cum literae subiicitur, nihil in reliqua voce mutatum esse, notat.
 E. vel EE. Editiones tunc ad manum.
 Edd. (*Fl. Ald. Fr. P. I.*) vel *reliquae editiones*.
 B. 1. Basil. 1. in *erratis* seu potius variis lectionibus.
 Coll. *Collectanea Galaei*.
 W. *Wittianus Codex Ms. a Iensio collatus*.
 M. *Marcianus Codex Ms. (qui olim Wittianus) a me in his consultus*.
 P. *Poli (Card.)* cuius collatio penes Perizonium.
 Ex. *Excerpta* penes Perizonium ex ed. Flor. cum *Codice Poli collata*. i. e. edit. Fl.
 L. *Longolii excerpta* ex Codd. Mss. penes eundem Perizonium; sunt autem hi collati cum edit. Ald.
 W. *Wecheli editio* quorundam opusculorum Luciani.
 r. *Reste*.
 V. Ms. *Codex Vaticanus* in his locis a Io. Masson collatus.
 In Scholiis *Codex Vossianus*.
 O. Ms. *Oxonienfis* vel Ox.
 marg. A. 1 W. margo Aldinae primae Wesselingii, de qua in praef. plura I. F. Reitz.

C A T A L O G U S

Commentatorum Luciani, secundum ordinem aetatis.

Ioannes Brodaeus. <i>designatur</i>		BROD.
Gilbertus Cognatus.		COGN.
Ioannes Bourdelotius.		BOURD.
Theodorus Marcilius.		MARCIL.
Lambertus Barlaeus.		BARL.
Iacobus Palmerius a Grentemesnil.		PALM.

Tanaquillus Faber.	FABER.
Franciscus Guietus.	GUIET.
Aegidius Menagius.	MENAG.
Adolphus Vorstius.	VORST.
Iacobus Töllius.	TOLL.
Ioannes Georgius Graevius.	GRAEV.
Iacobus Gronovius.	GRON.
Ioannes Clericus.	CLER.
Ioannes Ienius.	IENS.
Ludovicus Kusterus.	KUSTER.
Lambertus Bosius.	BOS.
Horatius Vitringa.	VITRING.
Io. de la Faye.	FAY.
Eduardus Leedes.	LEED.
Moses du Soul, (five Solanus)	SOLAN.
Maturin. Veyssi. la Croze.	CROZ.
Tiberius Hemsterhusius.	HEMST.
Ioannes Matthias Gesnerus.	GESN.
Ioannes Fredericus Reitzius.	REITZ.

SOLANI MONITA.

EDITIONES Luciani, quibus usi sumus.

- Anno 1494. Florentina Graeca, quam totam cum hac con-
tuli. designatur in Var. Lect. nota *Fl.* vel *F.*
1503. Aldina 1. Graeca. notatur *Ald.* vel *A.* 1.
1522. Ald. 2. Gr. designatur *A.* 2.
1526. Hagenoana 1. Gr. insignitur *H.*
1535. Iuntina Gr. scribitur *I.*
-
- Hag. 2. Gr. *H.* 2.
1545. Basileensis 1. Gr. *B.* 1.
1546. Francofurtana Gr. *Fr.*
1550. Veneta 2. Gr. *V.* 2.
1555. Bas. 2. Gr. (Bas. 1. ne correctis quidem mendis
in indice notatis exprimit.) *B.* 2.
1563. Basil. tertia. *B.* 3.
1615. Parisina Graeco Latina. *P.*
1619. Salmuriensis Graeco Lat. *S.*
-
- Basil. 4. Gr. Lat.
1687. Amstelod. Gr. Lat. *Amst. & A.*

C O D I C E S C O L L A T I.

O. vel B. Baroccianus vel Oxoniensis Codex Mf.

I. Codex Mf. Bar. (Nº. LVI.) continet hosce Luciani

libros: Διαβ. fol. 132.

Καταπλ. 136.

Συμπ. 142.

Ἰκαρ. (deest folium unum aut alterum) 147.

Ῥητ. (capite truncatus NB. in Catal. omiffus) 152.

Προμ. ἐν Λόγ. 154.

Εὐχ. 155.

Ἐρωτες (de industria omiffa hic plurima) 162.

Z. τρ. (deest folium unum) 164.

Z. ἐλ. (non integer) 171.

Δικ. (pars tantum) 173.

Ἀναβ. 174.

II. — (Nº. 136.) continet tantum dialogos aliquot

Mort. cum Iud. Dearum & uno Marino.

III. Bodleianus Nº. E. 2. 16. Dialogos Mortuorum non plu-
res quinque.

I. I E N S I U S.

I. [Nobiliff. Io. de Witt dedit mihi anno 1698 Codicem quorundam Luciani opusculorum Manuscriptum, quem contuli, & reperi, eum esse fatis antiquum. 1º. nunquam li-
tera subscribitur, sed pone apponitur. Tum vocabula γούν, ὅταν, ἐπειδὴν &c. ubique distinctim erant scripta, ut γ' οὖν ὅτ' ἂν ἐπειδ' ἂν &c. Tum ζῶα non ζῶα. πρῶν non πρῶν. Litera B, scripta est v. nullae usquam distinctae erant dialo-
gorum personae ipsis personarum nominibus; sed duo tan-
tum puncta (:) exeunte qualibet persona, erant picta. De-
nique scholia ad marginem, sed ita minutis & abolitis literis,
ut minima pars eaque vix legi potuerit.]

Opuscula Mff. erant haec

Πρ. λ.	Ἀρμ.	Εὐν.	Ἐρω.	Ἥσιος
Μισθ.	Σκυ.	Ἀστρ.	Υ. εἰκ.	Συρ.
Ἀ. μισθ.	Συγγρ.	Γυμν.		
Πτα.	Ὀρχ.	Ἀποφρ.		
Ἐρμ.	Λεξ.	Δελ.		

De hoc ipso
Codicē vide
plura a me
inito vol. 2.
annotata.

Omnia quae ex illo Mf. Cod. in Iensiano codice erant an-

notata, in hunc meum a me sub nota W. transfumta sunt.
SOLAN. 1707.

II. [Excerpta codicis Reginaldi Poli Cardinalis tit. If. Nirei,
& Achillei Archiepiscopi Cantuariensis, anno MDLVII.] (ad
παράσ. usque; cetera manca.)

III. [Excerpta ex Christophori Longolii Luciano (ap. Ald.
MDIII.) cum Mss. collato MDL.]

De Codice MARCIANO.

Codex est membranaceus in folio, ut vocant, qui ex li-
bris Cardinalis Seripandi olim fuisse testem habet eius ma-
num. Alibi etiam Chalcopyli Constantinopolitani fuisse,
scriptum est.

Ex Italia advexisse credo virum Nob. Io. de Wit; quo de-
functo, emtus est a viro nob. D^o. van der Mark, qui eum
nunc Ultraieci possidet. Codicem hunc Mf. nunc vir egre-
gius Lucianique studiosissimus Bridges I. C. Anglus 1722.

Scriptus est elegantissime, nullis literarum, nisi una aut
altera voce, compendiis; ut δ — ϵ , π . & α ν— ϵ , pro δ ε ϵ ϵ ,
 π νε υ μα, α νθ ρ ωπος. Litera β in textu hac fere forma pingitur
u. in scholiis vero figura β constanter adhibetur; unde pa-
ter, recentioris esse aevi.

Conrinet autem opuscula Luciani sequentia; hoc ordine.

1. Πα. ἀκέφαλον est.	8. Μισθ.	Ξστ'.	15. Έρωτ.	ογ'.
2. α. μισθ.	Ξ'.	9. Γυμν.	Ξζ'.	16. Έ. εικ.
3. Άρμ.	Ξα'.	10. Συρ.	Ξη'.	17. Αποφρ.
4. Ησ.	Ξβ'.	11. Όρχ.	Ξθ'.	18. Έρμ.
5. Σκν.	Ξγ'.	12. Αεξ.	ο'.	19. Πρ. λ.
6. Συγγρ.	Ξδ'.	13. Εόν.	θα'.	
7. Διψ.	Ξε'.	14. Αστρ.	οβ'.	

Quibus opusculis adscripti sunt, quos hic vides, numeri.
Unde liquet LVIII titulos ab initio periisse; summamque, si
a fine integer censeatur, fuisse libellorum LXXVII. qui nu-
merus, reiectis spuris, cum nostris Codicibus satis constat,
in quibus LXXXI cum nothis inveniuntur.

Quaterna folia erant, nisi quod, lacerato folio uno, pri-
mo tria tantum inveniuntur. Quaternario autem cuique in-
scriptus numerus Graecus, indicat amissos a capite quater-
niones XLVI, & XLVII in folium unum; incipit autem Co-

dex, non ab initio libelli *de Lapsu* &c. sed ab his in eo verbis, τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, quae in Iunt. editione p. 312 occurrunt. Desinit, serie continua quaternionum, cum LXIII.

Ex 63 quaternionibus
deme $\frac{46}{17}$ qui periire,
habebis $\frac{17}{16}$ quaterniones superstites.
qui ducti in 16 paginas cuiusque quaternionis,
efficiunt 102.

$\frac{17}{272}$ pag.
aufer $\frac{4}{268}$ pag. laceratas,
habebis 268 paginas, quibus codex nunc constat.

Constiterat autem, cum integer esset a capite, mille & 8 paginis; qui numerus ex 63 quaternionibus in 16 paginas ductus conficitur.

Ego ratione inrita comperio 268 illas, quibus nunc constat Codex, efficere 312 Iunt. editionis paginas. 1008, quibus integer constabat, efficiebant 1173. qui numerus vera summa (1274) 101 paginis distat; quibus aut a fine multatum codicem censeas oportet, aut in eo non extitisse spuria quaedam, numero IV, quibus & titulorum numeri distant, ut supra monitum est.

Contuli ego post cl. Iensium $\left\{ \begin{array}{l} \Sigma\gamma\gamma\rho. \\ \mu\iota\sigma\delta. \\ \gamma\upsilon\mu\nu. \end{array} \right\}$ integros

in quibus paucula a viro doctissimo omissa observavi, in reliquis, quia festinabam, ea tantum loca consului, quae mihi negotium faceiebant.

Scholia quamvis sint aliquando evanida; alicubi etiam vitiato codice, nulla ope legi possint; & abscissis multis marginibus, non habeantur omnia, plerumque tamen cum Vossianis conveniunt, aut cum ineditis Galaeanis.

Paucula tamen etiam in eis nova a me, quam potui diligentissime, sunt descripta, praeloque cum reliquis parata 1707. SOLAN.

Codices Vaticani Mss. quos inspexit

I O. M A S S O N.

V. 1. perg. fol. n°. 90. videtur XI seculi. Incipit a Φαλ:

α. fol. 5. (quatuor primis foliis chartaceis manu recentissima) ordo opusculorum in eo Codice hic est.

Φαλ. α. β.

γ. Ἰππ.
δ. Διον.
ε. Ἡρ.
στ. Ἥλ.
ζ. μυια.
η. Νιγρ.
θ. Δημοαν.
ι. οἰκ.
V. 2. πατρ.
κ. Μακροβ.
ιστ. α. β. paucis Schol.
διαβ.
δ. φαν.
Συμπ.
ψευδοσ.
καταπλ.
Z. ἰλ.
Z. τρ.
Ἀλεκτρ.
Προμ.
Ἰκαρ.
Τιμ.
ἐπισκ.
β. πρ.
ἀναβ.
δ. κατ.
δυσ.
ἀπαιδ.
ἐνυπν.
παράσ.

φιλοφ.
V. 2. νεκ. δ. γ.
{ στ. δ. 19.
{ ετ. δ. 7.
{ γυμν. &c.
Deinde in quibusdam
aliis ab hoc discrepat
δ. κρ.
μισθ.
γυμν.
νεκ.
δν.
Ἀλιξ.
εἰκ.
Συρ.
Ὀρχ.
λιξ.
εὐν.
ἀστρ.
ἐρ.
ἀποφρ.
δ. ἐκκ.
τυρ.
ἀπικ.
Περ.
Τοξ.
Δημ.
συγγρ.
διψ.
Κρον.

Ἡοοδ.
Ζευξ.
πτ.
ἀ. μισθ.
Ἀρμ.
Ἡσ.
Σκυθ.
Τραγ.
Ἑρμ.
πρ. λ.
ἀλκ.
εὐχ.
οἰκ.
* πρὸς Ἀριστείδην.
Κυν.
νεκρ. δ.
ἐν. δ.
δ. δ.
Desunt igitur.
{ ετ. δ.
{ δραπ.
{ ὕ. εἰκ.
{ Νερ.
{ πατρ.
{ πειθ.
{ ρητ.
{ φιλοπ.
{ & χαριδ.

Novus autem unus libellus hic comparet, qui πρὸς Ἀριστείδην stellula notatus in laterculo conspicuus est.

In Codice f. 34. leguntur haec verba Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς κατὰ Βιθυνίαν μετὰ Ἰακώβου τοῦ φιλτατου ἀδελφου καὶ μετροπολιτοῦ Λαρισσης. Eadem manu ac cetera: f. 45. Idem nomen, sed cum alio coniunctum, sc. μετὰ Θεοδορου διακόνου τοῦ ἡμῖν ὑπηρετούντος. F. 122. ad marginem nota haec reperitur: Εγὼ Ἀλεξανδ. ἐπισκοπος Νικαιας τῆς ἐν Βιθυνία μετὰ Ἰακώβου τοῦ ὁμοφυχοῦ ἀδελφου καὶ μὲν ἀριεργῆς τοῦ πρῶτ' μ. τ' κατὰ δρομ. τῶν Βουλγαριων, ἰδίωναντ' ἀναλωμασιν ἀναστήσαντ' κ' ὁς μὲν αὐτῇ κ' τοῖς κτημασι δόντος πλείονα. f. 124. E. A. — ε — N — τῆς πρὸς τῇ Ἀσκαρίᾳ μετὰ Ἰωαννου τοῦ ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ. Κη-

δέστου. Alibi f. ut supra, μετα του ον μεμνηλε... συνερεως και συνεπισ' κ' αδελφου.

V. 2. n°. 89. Chartaceus 4°. incipit a Φαλ. β. cum scholiis passim, literis rubris, f. 299. Δραπ. videtur XV seculo nitide fatis exaratus.

V. 3. Chart. 4°. n°. 88. haud nitidus. Paulo recentior illò videtur: habet fol. 316. opuscula, quae continet, alio ordine, quam in superioribus. Pauca sunt scholia. fol. 308. Φιλοπ. ulque ad f. 315. sine Schol. solus Codex, qui hunc Dial. habeat.

INDEX ALPHABETICUS

VARIORUM LUCIANI TRACTATUUM

Quem verbis dimidiatis exhibeo, quia sic allegari solet in notis Solani.

Αἶρ. v. Ἑρμ.

Ἀλεκτρ. Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρών.

Ἀλεξ. Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.

Ἀλλ. Ἀλκυών, ἢ περὶ μεταμορφώσεως.

Ἀναχ. v. Γυμν. Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων.

Ἀναβ. Ἀλιεύς, ἢ Ἀναβιούντες.

Ἀπαιδ. Πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ᾠνούμενον.

Ἀποκ. Ἀποκρηττόμενος.

Ἀποφρ. Ψευδολογιστὴς, ἢ περὶ τῆς Ἀποφράδος.

Ἀρμ. Ἀρμονίδης.

Ἀστρολ. Περὶ ἀστρολογίας.

Β. πρ. Βίων πράσις.

Γυμν. v. Ἀναχ.

Δημ. Δημοσθένους ἐγκώμιον.

Δημων. Δημόνακτος βίος.

Διαβ. Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεῦν διαβολῇ.

Θ. διαλ. Θεῶν Διάλογοι.

Ἐν. δ. Ἐνάλαιο Διάλογοι.

Νεκ. δ. Νεκρικοὶ Διάλογοι.

Ἐτ. δ. Ἐταιρικοὶ Διάλογοι.

Δικ. Δις κατηγορούμενος, ἢ Δικαστήρια.

Δ. φων. Δίκη φωνέντων.

Διον. Προσχαλιὰ, ἢ Διόνυσος.

Lucian. Vol. I.

Διφ.	Περὶ τῶν διφάδων.
Δραπ.	Δραπέται.
Εἰκ.	Εἰκόνες.
Ὑ. εἰκ.	ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.
Ἐκκλ.	Θεῶν ἐκκλησία.
Ἐνυπν.	Περὶ τοῦ ἐνυπνίου, ἦτοι, βίος Λουκίανου.
Ἐπισκ.	Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.
Ἐπιστ. κρον.	Ἐπιστολαὶ Κρονικαί.
Ἐρμ.	Ἐρμώτιμος, ἢ περὶ αἰρέσεων.
Ἐρωτ.	Ἐρωτες.
Ἐτ. Δ. vid. Δ.	
Εὐν.	Εὐνούχος.
Εὐχ.	Πλοῖον, ἢ εὐχαί.
Ζ. ἐλ.	Ζεὺς ἐλεγχόμενος.
Ζ. τρ.	Ζεὺς Τραγωδός.
Ζευξ.	Ζεῦξις, ἢ Ἀντίοχος.
Ἡλεκτρ.	Περὶ τοῦ Ἡλέκτρου, ἢ Κύκνων.
Ἡρακλ.	Προσαλιὰ, ἢ Ἡρακλῆς.
Ἡροδ.	Ἡρόδοτος, ἢ Ἀετίων.
Ἡσ.	Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.
Θ. Δ.	Θεῶν Διάλογοι.
Θυσ.	Περὶ θυσιῶν.
Ἰκαρ.	Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.
Ἰππ.	Ἰππίας, ἢ βλαυνεῖον.
Ἰστ. α.	Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος.
Ἰστ. β.	δεύτερος.
Καταπλ.	Κατάπλους, ἢ Τύραννος.
Κρον.	Ἱερεὺς καὶ Κρόνος.
Κρονοσ.	Κρονοσὼλων.
Κυν.	Κυνικός.
Λεξ.	Λεξιφάνης.
Μακρ.	Μακρόβιοι.
Μισθ.	Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
ἀ. Μισθ.	Ἀπολογία περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.
Μυία.	Μυίας ἐγχεώμιον.
Νεκ.	Μένιππος, ἢ Νεκρομαντία.
Νερ.	Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ Ἰσθμοῦ.
Νιγρ.	Νιγρίνος, ἢ περὶ φιλοσόφου ἡθους.
Οἰκ.	Περὶ τοῦ οἴκου.
Ὀν.	Λουκίος, ἢ Ὀνος.
Ὀρχ.	Περὶ ὀρχήσεως.
Παρασ.	Περὶ παρασίτου, ἦτοι ὅτι τέχνη ἢ παρασιτική.

Πατρ.	Πατρίδος ἐγκώμιον.
Πενθ.	Περὶ πένθους.
Περ.	Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.
Πρ. λ.	Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμπεθεὺς εἰ ἐν λόγοις.
Προμ.	Προμπεθεὺς, ἢ Καύκασος.
Πται.	Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.
Ῥητ.	Ῥητόρων διδάσκαλος.
Σκυ.	Σκύθης, ἢ Πρόξενος.
Σολ.	Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.
Συγγρ.	Πῶς δεῖ ἱστορεῖν συγγράφειν.
Συμπ.	Συμπόσιον, ἢ Λαπίθαι.
Συρ.	Περὶ τῆς Συρίας θεοῦ.
Τιμ.	Τίμων, ἢ Μισάνθρωπος.
Τόξ.	Τόξαρις, ἢ Φιλία.
Τραγ.	Τραγοποδᾶγρα.
Τυρ.	Τυραννοκτόνος.
Φαλ. α.	Φάλαρις πρῶτος.
Φαλ. β.	——— δεύτερος.
Φιλοπ.	Φιλόπατρις, ἢ Διδασκόμενος.
Φιλοφ.	Φιλοφειδής, ἢ ἄπιστῶν.
Χαρίδ.	Χαρίδημος.
Ψευδ.	Ψευδοσοφιστής, ἢ Σολοικιστής.
Ῥκυπ.	Ῥκύπους.

A D

IO. FREDERICUM REITZIUM
IO. MATTHIAE GESNERI
EPISTOLA.

MONITUS ab ornatissimo viro *Westenio* nostro, si quid haberem, quo frons operis, quod ab aliquo inde tempore molimur, exornari posset, tempus esse; iam prodire tandem gestire *Lucianum*, & oculos hominum atque manus subire: excutere equidem coepi, quae in scidas, ut sit, coniecta diversis temporibus, secure deinde reposueram. Sed mox abieci illud consilium, cum observarem, quanta tu, vir doctissime, diligentia & iudicio in iisdem rebus versatus esses, quamque metuendum esset, ne aut frustra alteruter nostrum exhausisset illum colligendi ordinandique laborem, aut bis eadem legenda offerrentur lectoribus, quod posterius tanto magis vitandum erat incommodum, quo magis vela nos contrahere, & brevitati studere iuberet *ἔργον* noster *Westenius*. Ne tamen plane ἀσύνθετος ab hoc velut primo missu datum *Lucianearum* discedam, iuvat paucis ea vel apud te commemorare, vel tibi commendare, quae illis partibus, quas in hoc opere atque munere adhuc sustinui, videbuntur coniunctiora.

Nam de ipso *Luciano* dicere totum tibi relinquo, cum vix aliunde, quam ex ipsius libellis hauriri possint, quae ad ipsum pertinent: quos tibi ita notos esse, ut domus cuique est sua, apparet. De libellis quibusdam quid sentirem, passim iam, de *Philopatride* etiam iusta disputatione, indicavi. Placetne, de aliis quibusdam hic breviter ferre me suffragium, quos tu calculos forte ad Catalogum opusculorum referes. Igitur

AMORES non videntur *Luciani* esse. Sunt certe alterius plane characteris, & multo magis, quam est ipse *Lucianus*, *Sophistici*.

IMAGINES totum, quantus est, *Lucianum* spirant & referunt.

IUPITER CONFUTATUS, & alter ille *TRAGOEDUS* multum mihi videntur ad evertendam superstitionem, & fidem *Dis* illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad *Apologias* pro

IO. MATTH. GESNERI EPISTOLA. CI

religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem & cultum Deorum.

DE ASTROLOGIA opusculum imbecilli hominis & superstitiosi, non igitur Luciani, nisi tamen imitatione, & velut *παρὰ δῖα* ridere voluit superstitiosum aliquem scriptorem, quod etiam Iohnis affectatio ostendit.

DE DEA SYRIA idem, quod de libello de Astrologia, existimo.

Aliud velut caput eorum, quae hic a me exspectari debent, sunt observationes quaedam, quae, dum percurro missas ad me chartas festinans plerumque & aliis rebus impeditus, in mentem mihi venerunt. Has ad te mitto, intexendas, si videtur, Addendis, quae parari video, reliquis. Habes autem ea tantum, in quae a media fere parte Tomi I incidi: si qua ad priora de interpretatione praesertim monenda occurrerant, ea ad Tiber. Hemsterhusium virum clar. pro veteri amicitia iubentem perscripsi.

* * * * *

Supereſt, ut, id quod conceditur vulgo ſcriptoribus, de meo conſilio & laboribus meis quaedam apud te diſputem, quae nempe ad ipſos quoque poſteros eadem opera cupiam perferri.

Fuiſſe mihi veterem cum Luciano familiaritatem, oſtendunt ea, quae iam quarto decimo huius ſaeculi anno, qui aetatis meae tertius & viceſimus erat, in Philopatrin & de Philopatride a me ſcripta, & in Ieneniſium Philoſophorum cathedra diſputata ſunt. Iam eo tempore conſilia agitabam revocandi in publicam lucem Sophiſtae doctiſſimi, amoeniſſimi, & ad variam eruditionem, quam adamavi a puero, accommodatiſſimi: quae cauſa fuit, ut nunquam plane illum deponerem de manibus, eſſi illi editionis conſilio multa ſubinde impedimenta obicerentur, quo factum eſt, ut non nonum modo in annum ex Horatii praecepto, premerentur pleraque cogitata noſtra, ſed fere ad triceſimum penes nos deliteſcerent, niſi quod capitalem illam encomii Demotheſis reſtitutionem, non tantum anno ſaeculi XXI cum venerabili iam collega meo C. A. Heumanno, & cum laudatiſſimo viro Tib. Hemſterhuſio, communicavi; ſed etiam meſe Iulio anni XXXI in Chreſtomathia Graeca publicavi Lipſiae, unde in Aſta Eruditorum illius anni relata eſt.

Inter haec modo cum Tho. Fritſchio, principe dum viveret librariae negotiationis, conſilia agitata, modo communicata cum cl. Hemſterhuſio, quae effectui cauſis hic non commemorandis cauere; donec vir hic doctiſſimus provinciam, quam nemo melius ipſo

ornare potest, nescio quibus rebus commotus, deponeret, & bonum Lucianum, cum sexta circiter pars illius praeclare ab ipso curata esset, suas sibi res habere iuberet. Hic enim ad me, veterem solum suum confugit, & si non aliud, certe Latine paulo commodius disertiusque loqui se docerem rogavit, & impetravit, quantum per alia, inprimis per curationem Theauri Linguae Latinae, licuit. Quintilianus enim & Plinius iunior non multum temporis sibi vindicarunt. Interpretationem igitur plane novam, quod diu est cum optarunt eruditi homines, condidi a libello inde de Sacrificiis. Eorum, quae praecedunt, versionem emendavit, puto, cl. Hemsterhusius. Porro in interpretando eam rationem tenui, ut ex Graeco exemplari Hagenoënsi transferrem omnia, non inspecta prius alia interpretatione, quam tum demum adhibere solebam, ubi aliquid circa lectionem dubitationis offerretur, ut quam secutus esset superior interpres, liberet exquirere. Igitur non habeo dicere, quatenus mea interpretatio vel conveniat cum vulgata, (id est, ea, quam Benedictus emendatam a se & interpolatam dedit, a diversis auctoribus scriptam) vel ab ea discrepet, melior illa sit, an deterior. Hoc tantum scio, cum iuvenis tractarem Lucianum, sexcentis locis me offensum vulgata, quam dixi, interpretatione, & iam tum sperasse melius aliquid a me posse dari: quae spes ne me falleret, studiose equidem elaboravi: & illud inter alia dedi operam, ut, quantum eius per utriusque linguae rationes liceret, non discederem a singulorum verborum significatione, nec ab ordine verborum, & figura dictionis; sed ipsum quoque genus dicendi, eumque, quem charactera vocant, exprimerem: quod illis praecipue locis difficultatem habuit, ubi corruptum sermonem ridendo imitatur, & imitando ridiculum facit auctor. Iniquus ergo fuerit, si quis talibus locis offendatur, aut vitia accuset, quae ultro affectavimus, uti similis esset Lucianae nostra oratio. Ubi plane nihil difficultatis erat in Graecis, minus singulorum rationem verborum habuimus, si eo genere charactera, quem dixi, assequi facilius nos posse sperabamus, inprimis iis in locis, ubi poëticas formulas, aut versus integros Homeri & aëtorum, parodiasque adeo, intexit: quod genus vix ad verbum licet exprimere, nisi pavidus fieri velis, & pro iucunda falsaque oratione languidum & fatuum sermonem reddere.

Servile enim illud & interlineari simile interpretandi genus facilius ad pueros corrumpendos, quam ad sublevandos iuvandosque viros pertinere, iudicamus: ut contra illam Gallorum praesertim quorundam licentiam bonis literis fraudi esse dicimus, qua non, quid sibi voluerit Lucianus, spectavit, ut hoc potissimum hic utar, Ablancurtius, sed quid a mulierculis & cirratis facile capi & pro-

bari adeo posset. Voluimus ergo interpretationem nostram Lucianeae orationi, quantum eius consequi potuimus, esse simillimam. Annotationes adiecimus, non quibus divitias in hoc genere ostentarem; sed quibus vel rationem redderemus interpretationis, si ea a vulgata legendi ratione discederet; vel coniecturas de emendando contextu, cum argumentis sicuti opus videretur, proponeremus; vel denique lucem affunderemus locis, quos obscuros videri etiam his posse putabamus, qui in his literis iam aliquo usque progressi sunt. Suspenso hic plerumque animo fuimus, cum semper metueremus, ne ea poneremus, quae alii iam occupassent: quod quidem satis saepe accidisse video, tum in aliis, Elsnorianis, ut hoc utar, cuius viri doctissimi observationes nescio qua mea incuria, vel quo casu alio oculis, cum ista scriberem, a me usurpatae non memineram; tum frequentissime in his, quae vir doctissimus Moses Solanus commentatus est. Huius viri observata adeo saepe cum nostris congruere deprehendi, postquam emendata ab illo interpolataque Luciani interpretatio ad me missa est, ut interdum optaverim pudoris mei causa, ne factum esset, quod optimo consilio factum novi, ut illud monumentum diligentiae viri clar. ad me mitteretur. Superest, ut mihi consulam qua licet, & primum hoc indicem, pervenisse ad me e mercatu verno Lipsiensi an. xxxvii exemplum versionis Latinae variorum, cum argumentis Micylli, initio & fine truncatum, editionis, ut conicio, Francof. 1538 f. cum mea interpretatio processisset ad finem Hermotimi. Solebam autem, quod scis, vir doctissime, per mercatus modo dicti opportunitatem mittere pensiones velut Luciano debitas. Illud porro exemplum manu Solani elegantis & nitidula, quae animum etiam bene compositum indicet, correctum & interpolatum est eo haud dubie consilio, uti traderetur typographis: continetque opuscula Luciani usque ad Anacharsim sive de Gymnasius libellum, cuius tantum initium hic est, usque ad columnam 616. Fuit itaque in museo meo interpretatio illa diversorum Solani manu castigata, a declamatione inde Herodoti, s. Aetione, ad principium libelli de Gymnasius; nisi quod Amores & Lucium libellos Solanus non attigit. In his igitur libellis plerisque potui consulere Solani sententiam, quod aliquoties a me factum, in ipsis meis annotationibus professus sum. Nimirum inspexi interdum, quoties cognoscere cupiebam, quam ille lectionem in locis dubitationem aliquam habentibus secutus sit. Perpetuam collationem neque cum hac, neque cum ulla alia interpretatione institui. Quid enim attinebat, in hac laboriosa praefertim vita mea, circumspicere, quomodo alii ea interpretati essent, quae recte a me intelligi, recte conversa esse, non poteram dubitare? An-

notationis plane nihil, literam nullam Graecam, libro huic adscriptus vir doctissimus: quem librum in Bibliotheca Academiae nostrae publica reposui, ut si qui vel iam viventes vel posterius adeo requirere velint, in quantum mihi cum Solano conveniat, suis possint oculis fidem habere. Qui hoc agere volent, illi collatis nostris annotationibus intelligent facile, non minus saepe nobis convenire in iis libellis, quorum ego interpretationem a Solano correctam oculis usurpare non potui, quam in aliis: convenire nobis saepe in annotationibus, quarum ego plane nullam unquam vidi ante, quam typis expressae ad me venirent: convenire in illa encomii Demosthenis restitutione, cap. 29; convenire tamen ita, ut appareat, duo esse, qui unum egerint, ambo familiares Luciano, ambo non novicios in hoc genere studiorum, sed qui suam sibi viam teneant, non opus habeant semper alios respicere. Apud te quidem, doctissime Reitzii, non opus erat haec disputare, qui conscius es, qui aliquot locis indicasti, tibi quoque in mentem venire solere, quae vel a me vel ab aliis occupata deinde intellexisti: qui ipse aliquot locis hunc ipsum veri charactera prodidisti, quod inter me & alios, de quorum cogitatis neutris aliquid constare poterat, pulchre convenire observares. Itaque tota haec oratio supervacua apud te & paene inanis est: neque, fateor, mihi in mentem venisset, ita minute hac de re disputare, cum conscientia videri possit tam accuratum in tali re studium; nisi hisce ipsis diebus mihi allatus tandem esset liber, in quo a magna me spe deiectum, non sine morsicula quadam doloris observeo. Putabam ita a me administratam provinciam edendorum Scriptorum rei rusticae, ut forte in ingenio meo, in diligentia, in doctrina aliquid desiderari posset; candoris quidem, pudoris, honestatis summam a me habitam rationem, scio, eiusque rei animum meum testem habeo, ut velim ita mecum agi dum vivo, & cum ero mortuus, ut ego cum viventibus & mortuis egi, quorum mihi lucubrationes commissae atque creditae erant.

Itaque laetus in manus sumebam expectatum aliquamdiu librum Iulii Pontederæ, viri merito suo clarissimi, Patavii MDCCXII editum, cui titulum praescripsit, Antiquitatum Latinarum Graecarumque enarrationes atque emendationes praecipue ad veteris anni rationem attinentes epistolis LXVIII comprehensae & tabulis plurimis ornatae. Cupide evolvebam Epistolam LIII, quam agere docebat argumentum de Lipsiensis rusticorum auctorum editione. Non magis, credo, perturbatus est Cicero, cum redux a Quaestura Sicula & laudibus suorum civium inhians, quas meruisse sibi videbatur, observaret, esse homines Romae, qui ipsum de vultu ac nomine nossent, qui iidem, fuisse ipsum in Si-

cilia, nescirent; quam ego miratus sum, non potuisse me humanitatem & fidem meam probare Pontederæ, sed eorum postulari, quæ ego non nisi ab humilis admodum & abiecti animi hominibus admitti posse, arbitror. Coniecit ille quidem partem maiorem eorum, quæ inclementer & inique in me & editionem illam dicuntur, in personam amici sui Andreae Marani, de qua re, fateor, in mentem mihi venit Ciceronis illa expositulatio cum Appio, Tu cum istiusmodi sermones ad te delati de me sunt, non debuisti credere. Si autem hoc genere delectaris, ut quæ tibi in mentem veniant, aliis attribuas, genus sermonis inducis in amicitiam minime liberale. — Quare potes — genus hoc totum orationis tollere, *Disputabant, Ego contra differebam: Dicebant, Ego negabam.* An mihi de te nihil esse dictum, (nihil dici posse de epistolis tuis) putas? cetera. Verum sit ita. Ita calide amaverit Iulium Pontederam, dignum profecto amore ob multas res, quas ego vel e tanto intervallo nosse potui, Andreas Maranus, vir vel hoc nomine a me non contemnendus, quod Pontederæ bona videtur intelligere. Sit igitur: ita amarit Maranus Pontederam, ut indulgentissima mater suos liberos: amarit etiam cum aliena iniuria. At a Pontederæ sapientia hoc expectari iure poterat, ut bilem amici, quam iniustam ipse agnoscit, quam de puerorum impotentia aliquid habere ipse fatetur, * mitigaret potius privatis literis, &, ut potens est herbarum, catharticus quibusdam educeret, quam ut victuris eas charitis mandaret, monumentum futuras, quidquid de causa existiment homines, pudoris alicuius literarum, quibus parum profecto decorum est, obiecta talia esse rusticarum rerum editori, sive vera sint illa crimina, sive ficta.

Plane & simpliciter ficta esse ad unum omnia, non ausim equidem dicere. Neque enim otium adhuc fuit indagare omnia: quam rem aliquantum operosiores fecit ratio illa, quod non usus est vir doctissimus consuetudine ea, qua solemus loca scriptorum, quæ designamus, accurate indicare, quæ ego per totum opus rusticum non librum modo & caput, sed minorem etiam particulam laudavi; sed plerumque ne librum quidem nominavit, verum simpliciter unum aut pauca verba, ad quæ crimen pertinet, posuit. Unde fit, ut si cuius non multum interest, ille ne evolvere quidem curet locum, de quo agitur, & ita ne audire quidem alteram partem possit. Nondum igitur indagare lubuit omnia: supersunt sex septem

* P. 464 med. Hoc si dabis (quod nullo modo insitiri potes) pueri est credere, quæ ex te commemoravimus, ad Gesnerum pertinere.

loca ita laxè, uti dixi, designata, ea præsertim, ubi argumenta Victorianarum annotationum, id est, verba, ad quae illae referuntur, non rectè dicuntur posita, de quibus nihil nisi hoc dicere possum, secutos nos esse rationem hanc, ut annotationibus tanquam titulos sive indices praemitteremus, verba ad quae referuntur, qualia supra in ipso contextu scriptorum sunt expressa: ita tamen ut si vel Victorius, vel Pontedera, vel alius, quid mutandum censeret, illud ex ipsa annotatione intelligi satis posset. Fac autem bis, ter, quater, saepius, aliquid hic peccatum esse, quod nondum equidem deprehendi: humanorum hominum erat, ut cum tot a nobis commoditatibus auctos se sentirent, ut non iam per plures, raros bonam partem, libros discurrendum esset, aut bibliothecae Italiae, Belgii, Galliae, Germaniae adeundae; vicissim aliquid nobis ignoscerent, homines esse tum nos, tum correctores, & typographicas operas, cogitarent, pro millenis κατὰ φύσιν unum nobis alterumque humanum errorem sine scutica transmitterent. Ingrati enim profecto animi est & nimis ieiuni, uti aliorum laboribus, ingeniiisque dum commodum est, sexcentis inde in singulos prope dies commoditatis frui: & deinde, ubi semel aut aliquoties caspitationem est, clamare, flagella, stimulos, faces verborum expedire, stigmata inungere hominibus optime meritis. Redeo ad Epistolam Pontederae. Non ausim confirmare, plane nihil esse in hac Epistola veri: supersunt enim, quae nondum invenire potui: fateor aliquot locis omissum esse, cum ego Gottingae iam essem, ultima operis excuderentur Lipsiae, nomen Pontederae: sed iis in locis, quae vel sui auctoris alium charactera haberent, vel e quibus nihil, si reliqua viri decora spectes, ipsi decedere; parum mihi, addendum enim hoc quoque est, accedere, si quis mihi tribuat, possit. Ut enim is est vir doctissimus, ea illius in his literis exstant decora, quae nullam profecto iacturam sentiant, si aliquot minutae annotatiunculae operarum typographicarum culpa nomine ipsius careant: ita me non ita abiectum & ignavum hominem terra protulit, ut velim illa aerugine de Pontederae thesauris detrita ditescere. Nam quod obicitur, Nostra (i. Pontederae observata) ut abdita essent, neque lucem, si fieri posset, aspicerent, qua potuit diligentia curavit. Huc atque illuc dispersit inhonora atque abscondidit, illud movere eum forte potest, si quis opus illud nunquam in manus sumsit. Nam ceteri vident, nos secutos esse morem olim receptum, suis locis adiciendi annotationes, unicuique annotationi nomen sui auctoris, literis quidem maiusculis & ferientibus oculos, adscribendi; nisi quod nostras eo ipso satis signatas putabamus, si nullum nomen adscriptum haberent. Qua in re molestum nobis

laborem compendii poteramus facere, & sumtum Bibliopolae non mediocrem, si illo more, quem temere v. g. in Iulio Caesare Iungermannus, Henninius in Iuvenale, uno tenore poni iussissemus, primo Beroaldi observationes, tum explicationes suarum castigationum Victorii, & ita Scaligeri, Ursini, Pontederæ, lucubrationes. Nempe lectoris commoditati istuc datum est, quos labore, sumtu, molestia, & ut nunc apparet, invidia nostra adiuuimus. Quod si separatim sua edi iussisset vir clarissimus, a laetis ac triumphantibus hoc ipsi datum esset.

Ex eodem fonte est, quod sequitur, Tabulas ipsarumque explicationes (quæ libro tertio Columellæ præmissæ sunt) eo animo distribuit, ut non nostra, sed Gesneriana existimarentur. Non nulla itaque præmisit, deinde nostra annexuit nullo intervallo aut indice separata. Quamobrem qui meum nomen in extremis legerit, id a nobis tantum; reliqua sine nomine a Gesnero prodita reputabit. Quin qui morem ac legem libri supra expositam intelliget, is putabit, illam præmissam nostram animadversunculam, cui nomen meum apponere neglectum est, (quia alias, ultimum locum tenentibus meis observationibus, illud apponi, quemadmodum modo monui, non solebat) etiam esse Pontederæ, cuius illum tanto minus pudere debet, quod ea continet, quæ ipse quoque observavit. Et ita cohaeret tabularum illa explicatio, ut oporteat non luscum sed caecum, non festinantem sed stupidum & paene furiosum videri, qui de illa Gesnero aliquid attribuat: quod quidem genus hominibus ego auctor videri tabularum non opto.

Illud plane non intelligo, quod sequitur, de suis vero nihil nisi ampla forma, & magnifice exornatum edendum fuit. Præfatio nostra, si huc forte respexit, pro more maioribus est literis expressa, reliqua ita aequalia, ita similia, ut, quid sibi velit accusatio ista, nullo modo comminiscar. Sequitur grave crimen. Tum a magno illo rustico apparatu, quæ a nobis restituta sunt, ad rusticos auctores intelligendos maxime attententia, reiecit; ubi enim seges, ut nos explicavimus; ubi arvum; ubi origa & auriga; ubi focus & foculus; ubi capiuntur prisca significatione & præcepto; ubi sutores & reliqua a sico pro seco; ubi serarius; ubi articularius; ubi curia pro coenaculo; ubi tot alia? Cum hæc legerem, putabam amissum aliquid esse, non pervenisse ad me omnia viri doctissimi in rusticos commentaria. Nam culpa mea nihil subtractum, satis certus eram. Sed cum de segete ipsa mihi memoria subiceret, cum scirem in ultima Fabri editione laudatum a me illo nomine Pontederam, lubuit quaerere,

licet non sine temporis iactura, cum loca neque hic indicata sint. Sed inveni suis locis praeter unum omnia. Nempe ea, quae statim ad manus fuerant, sub ipso contextu orationis, ut de Segete & Arvo ad Varr. 1, 29, 1; reliqua in Addendis, quae serius venerant: Origa & auriga Varr. 2, 7, 8; Focus & foculus Cat. 76, 4; Capiuntur & praecipio Cat. 142; Siſtores & fico Cat. 144, 3; Serarius Cat. 150, 2; Articulatorius Cat. 157, 8. Ubi curia pro coenaculo lateat, non habeo iam dicere: culpa quidem mea, dolo volebam dicere; culpam enim quis praestare omnem potest? literam unam Pontederæ abesse nego. De compendiis quibusdam lectorum in gratiam, vel emtorum potius admissis, in praefatione causa dicta est, quam aliis me probasse, sat exploratum habeo.

Quod deinde dicitur Hieronymus Lagomarsinus xc varietates in Columellae lib. 2, 2, notatas e Politiani libro protulisse, quibus careat Lipsiensis editio, fieri potest: neque meum est praestare quidquam, praeter hoc, quae Henrici Brenkmanni studio descripta Florentiae & ad Thomam Frischium missa sunt, ea diligenter & cum fide repraesentata esse. Adhuc nihil dictum est contra Gesnerum, in quo non iniuriam illi factam videant, quicumque aperire oculos voluerint. Graviores super sunt. Nemini persuadere poterit Gesnerus, de Marani sententia, quam a parte probat Pontederæ, ea se invenisse primumque excogitasse, quae a Pontederæ Lipsiam missa inter manus habebat. Quis enim ante illum de Crescentio in illa re somniavit unquam? Quis de Catonis libro, Catoniana omnia essent an contra, a quo est ante Pontederam ostensum? Quis de Columellae volumine de arboribus inscripto ea, quae tu collegisti, meditatus est? Quasi vero mirum esset, duo homines ab ingenio & literis non destitutos, hoc agentes diligenter, cum eadem subsidia habeant, videre idem. Quin ille ipse veri character est, si idem pluribus videatur. Ceterum, viam unumquemque nostrum suam ivisse, apparebit, si quis tanti putet nostras utriusque commentationes inspicere & inter se comparare. Pauca monemus de singulis. De Crescentio, ut bona fide & quasi testis circumspēctus agam, non ausim post xv annorum intervallum, neque dicere, neque negare, primam illius notitiam a me deberi vel Pontederæ, vel Morgagno. Sed hoc scio, me in Bibliotheca, quam curabam, Vinariensi reperisse exemplar illud ipsum, cuius in Catalogo rusticis praemisso mentionem feci, in quo cum viderem crebram Catonis & Varronis & Palladii mentionem, & ipse satis otii non haberem, dedi librum Io. Rodolpho Engavio, discipulo tum

meo, iam antecessori apud *Ienenses* praeclare merenti, ab eoque petii, ut ubicunque triumvirorum alicuius mentionem videret fieri, locum ipsum diligenter quaereret, & quo libro, capite, particula inveniretur, scriberet in margine libri, verba autem ex illis sumpta subductis lineis signaret: quod alacriter, ut erat ardens, si gratificari mihi posset, ab illo perfectum summam mihi commoditatem conferendi illos locos praestitit. Porro monumentum illud diligentiae Engavii servat adhuc *Bibliotheca Vinariensis*; vivit autem, & diu, quaeso, vivat ipse Engavius, quem mendacii mei conscium habere nolim. De *Catone*, & *Columellae* libro qui potuit me fugere, nisi peponem pro corde haberem? qui familiariter per plures annos in illis versarer, qui in *Lexicon* illud rusticum referrem illorum formulas, qui componerem hinc scriptores inter se, hinc secum ipso unumquemque, hinc omnes cum *Plinio*: qua in re meis me oculis usum, docet ipsa illa allegandi ratio, qua nemo ante me usus est, ipsa illa adscripta loca parallela demonstrant. Igitur nunquam mihi in mentem venit gloriari, tanquam viderim aliquid in *Catone* & *Columellae* de arboribus libro: sed stupidum me putarem, & obtusum, si non vidissem *Catoniani* libri hinc defectus, hinc interpolationes, *Columelliani* autem operis praelectionem repetitam. Si alii ante nos haec non viderunt, non ingenium illis defuisse puto, sed hoc, quod in praefatione rusticorum memoravi, quod desultoriam nimis operam navare solent libris antiquis plerique, quod non uno tenore legunt, non contrahunt cum iis peritiorum velut familiaritatem. Haec tu, *Reitzi* praestantissime, vere a me dici eo facilius senties, quo plura tibi vel hic ipse noster *Lucianus* suppeditavit eius rei specimina. Si tamen subdolanus hic fui, si invadere gloriam alienorum inventorum volui, si porro consilio omittere *Pontederæ* alias observationes ausus sum: quis me stupor, aut quae religio tenuit, quo minus ea omitterem, in quibus illa inventa hecatombe digna *Pontedera* proposuit? Quis non furem rideat, qui in divitem domum absente per multa millia passuum domino ubi irrepsit, & satis temporis habuit suo arbitratu optima quaeque eligendi, deinde scruta quaedam secum auferat, pretiosa monilia, & auri fiscos intactos relinquit? Talis ego profecto, tam astutus *Autoly*ci de gente fur sum, si ea subducere volui, de quibus supra dictum est; publicari autem cum nomine *Pontederæ* curavi, & ad ea insuper lectorem remisi, quibus suppressis mihi tribuere pulchra quaedam inventa in solidum poteram. Ad summum crimen accedo, in quo commotiorem fuisse moderatum aliquin virum, res ipsa loquitur, id est verba, quibus utitur p. 465: At enim in nos diaculus evasit, nostraque, eius fidei tra-

dita & commissa, ut ederentur, temere habuit, immiscuit; dictis perstrinxit & carpsit, eorum vim infirmare & dissolvere conatus, quod nemo suspicatus esset, quia sacra & intemerata esse oportebat? *In his omnibus nihil agnosco, nisi illud immiscuit. Nempe, si id crimen est, fateor, me reliquorum hominum eruditorum, Victorii, Scaligeri, ceterorum annotationibus ea, quae supra dictum est, ratione cogitata Pontederæ immiscuisse. Male id factum, si invito Pontedera factum est. Tu quidem, mi Reitzii, vel non iuranti mihi facile credis, me maluisse simpliciter tradere typographis Pontederæ observationes, quam curare singulatim descriptas ut suis quaeque locis infererentur. Reliqua vana sunt: & possem ego, si dicaculo esse mihi luberet, hic pluscula reponere. Cogita hoc unum, Reitzii, si mihi in mentem veniret tibi obviare, dolo tuo omissa esse, quae tu suo loco posita esse & vestigio posses demonstrare; si quereretur mihi subrepta, in quibus tu eadem tibi in mentem venisse ostendis, si indignarer a te reprehensas esse annotationes quasdam meas, si ea in re ita essem disertus, qualem modo virum clarissimum audivimus: ecquid de me cogitares, diceres, scriberes? Sed nimirum satis, ac plus forte quam satis erat, datum est famae meae, cui obesse poterat Epistola cl. Pontederæ, si plane eam silentio praetermissem. Obesse autem, scio, nihil poterit apud eos, qui conferre inter se & meam & viri doctissimi rationem voluerint, potuerintque. Examen quidem & iudices acerrimos adeo non refugio, ut potius optarim, sedere Cassiana quosdam severitate, & satis eosdem rerum de quibus agitur peritos. Si ceteroquin in his epistolis deprehendero, & spero me inventurum pluscula, quae prodesse rusticis nostris censeam, (maiores quidem partem, praeter laboriosas de anno veteri disputationes, nos iam habere puto) diligenter curabo, ut illa utilia esse queant pluribus, hoc est, ut repetendae rustici operis editioni inferantur, honosque habeatur eorum auctori, cui, si in me fuit iniquior, non ideo subtrahendae sunt gratiae, & laus, quae ob rem bene gestam ipsi debetur. Quin acerbatis & contentioni omnino adeo ipsa quoque vestigia tollere conabimur, studebimusque honestissimam ex hoc certamine palmam aequitatis humanitatisque referre, ut fruantur per nos posterius utriusque ingenio & industria, licet intercessisse ne quidem suspicentur. Hoc Pontederæ bellum, hoc si quis alius pugnare mecum velit, denuntio.*

Verum hic addere lubet de accusatione, quae in Commentario ad Lucanum petitus sum a viro, cuius ego doctrinam & merita semper feci, ut merebantur, maximi. Insimulatus sum quaesivisse in summi, dum viveret, viri observatis ad Quintilianum quod reprehenderem. Ab hac malignitate cum abesse mores meos nove-

rim, etiam famam meam liberari equidem cupio. Sed cum graviter aegrotante, deinde mortuo, contendere indecorum amicis & mihi videbatur. Igitur haec silentio contrivi, neque unquam ulciscar; nisi provocatus ab his, qui Virgilium ipsius curant: tum enim cogar ostendere, quam non quaesierim quod reprehenderem, sed quae ultro se obtulerint, ut sumus homines, peccata, ea me sedulo, uti decebat literas nostras, uti postulabat, quam profitemur, humanitas, texisse. Non ego deprecor, quo minus vel Burmannus, alique acerbam etiam censuram in scripta a me exerceant, ne iniqua quidem de ingenio, de doctrina, de laboribus meis, iudicia deprecor; nunquam, ubi de hisce agetur rebus, contendam ultra, nisi si forte illustrari sententia aliqua mea possit: quin beneficio me affectum profitebor ab eo, si quis meas mihi aberrationes vel placide, vel superbe etiam ostenderit; Beneficium, inquam, interpretabor, quamquam non ex disciplina Senecae. Magis enim mihi placet Platonici Timaei illud, Ἀλλὰ τῷ τούτῳ ἐλέγχαντι, καὶ ἀντιπρόντι δὲ μὴ οὕτως ἔχον, κείται φίλα τὰ ἀδελφά. Sed cum nihil mihi pudore, candore, ingenuo animo, maius videatur aut carius; cum mihi conscius sim, quanto laudem illam studio confectus; non est mihi committendum, ut eam quisquam tacente me mihi ereptum eat; quoties nempe in manu mea est, iniquitatem accusationis ostendere. Si quis tamen, ubi feci omnia, maledicere, de animo, de consilio meo existimare, h. e. divinationem sibi arrogare iniustam & ridiculam voluerit: meum erit ea contemnere, & a conscientia & animi tranquillitate petere, quam aliis obnoxiam non esse oportet, felicitatem. Haec galea nobis, hic clypeus, hic thorax erit: gladio enim utemur nunquam, certe non nisi ad repellendum. Ceterum apud te ista disputata, Reitzii humanissime, aegre non feres, arbitrum idoneum talium negotiorum, in fronte operis, quod potest hanc nostri consilii significationem ferre ad omnes, quibus probari illud cupio, quodque duraturum videtur cum ipsis literis. Haec igitur non dimittenda erat opportunitas. Dixi, quae volebam, de Luciano & de me etiam. Quod superest, te rogo, vir doctissime, ut quae inter nos contracta est Luciani occasione notitia, eam coalescere in amicitiam, si non indignum me existimas, patiari. Gottingae XV a Kalend. Febr. CIO IO CC XLIII.

LECTORI BENEVOLO

S. D.

TIBERIUS HEMSTERHUIS.

CUM primum ad Lucianum expoliendum aggrederer, comparatis rebus necessariis, quibus eram haud sane contemnendis instructus, id praecipue mearum esse partium duxi, ut doctis peritisque literarum antiquarum hominibus diligentiae meae fideique adhibitae ratio constaret. Versatus in hoc labore qua poteram attentione animi notas, easque saepe luculentiores, certe satis verbosas, perduxi ad finem *Ἐπισκοποῦντων* qua quidem in re ingenio meo nonnihil indulgere malui, quam multo faciliorem & nimis ieiunam brevitatem consectari. Non itaque refugi voces aliquas paulo retrusiores loquendique formulas uberius explicare, & quaedam passim interserere, quae non nimis videbantur ab instituto abhorrere: quod dum ago, haud raro contigit, ut aliis etiam scriptoribus, qua corrigendo, qua sensus eorum ignoratos enodando, prodesse fuerim conatus. Quid autem quantumque, & an quidquam studio nostro Lucianus debeat, iudicium aequi lectoris facio. Ad eum, quem supra dixi, locum postquam perveneram, res ita tulit, ut consultius existimarem operae susceptae curam deponere, & cursu interrupto aliis lampada non invitus traderem. Ex illo tempore anni plures effluxerunt, quibus equidem, quid Luciano fieret, ad me pertinere non putavi. Nunc, cum fausto pede in publicum est processurus, temperare mihi non potui, quin lectoris in gratiam, ne quid a me commissum ipsi officeret, olim scripta repetere, & quae videbantur emendationis indigere, paucis enotarem. Huc eo magis sum impulsus, quod Io. Matth. Gesnerus, vir ut excellenti doctrina multisque rebus probata praeditus, sic, quod ego non minoris aestimo, omni humanitate perpolitus, literis ad me datis ea perscripisset, quae Luciani interesse arbitrabar, ne privati chartis premerentur. De versione vero illius, quam curavi, Lucianae partis hoc unum admonere restat, eam a me fuisse con-

TIB. HEMSTERHUSII PRAEFATIO. CXIII

fectam in multis prorsus novam: in aliis, praesertim in Nigrino, Mosi Solani viri doctissimi servata est paene integra, nisi quid aliud vel sensus Luciani manifestus, vel verba eius ex Codd. mutata postularent. Timonis tota est Tanaquilli Fabri, hominis ingenio simul & eruditione praestantissimi, qua melior, si universam spectes, dari vix poterat. Haec ideo non praeterire operae videbatur pretium, ne quis me cogeret ad praestandum, quod ab aliis forte fuisset admissum. Vale.

TESTIMONIA QUAEDAM

D E

L U C I A N O.

P *HOT. cod. 128*: Ad stilum quod attinet, longe optimus: dictione usus significante ac propria, quae efficax dicendi genus decet. Distinctionis ad haec, atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, perstudiosus est. Compositionem quoque adeo commode concinnat, ut lector credat, non se orationes legere, sed iucundum aliquod carmen, sine manifesto cantu, audientium auribus instillari.

Erasm. Epist. L. 29, Ep. 5, in Luciani Somnium: *Omne tulit punctum* (ut scripsit Flaccus) *qui miscuit utile dulci*. Quod quidem aut nemo, mea sententia, aut noster hic Lucianus est assecutus; qui prae cae comoediae dicacitatem, sed citra petulantiam referens, Deum immortalem! qua vafricie, quo lepore perstringit omnia, quo naso cuncta suspendit, quam omnia miro sale perfricat, nihil vel obiter attingens, quod non aliquo feriat scommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos Pythagorici potissimum, ac Platonicis ob praestigias: Stoicis item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosus, quid minus ferendum, quam im-

probitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est, maledici vocabulum addidere; sed hi nimirum, quorum ulcera tetigerat.

Idem ibid. Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inveniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti; sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet; sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit, neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comoedia, nulla satyra cum huius Dialogis conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

Io. Benedictus in praef. Luciani: Nunc superes-
set, ut aliqua commendatione Lucianum cohonestarem, nisi sic, actum ab aliis multis, agerem. Et certe quid opus est, ut post illos repetam, eum esse Atticae eloquentiae exemplar sincerum, summa dicendi festivitate, magna rerum varietate, magna scientia, multaque doctrina clarere? Hic si res serias tractat, fit gravis: si iocosas, festivus: si praecipit, si monet, si mordet, est prudens, est lenis, est asper: si orator causam agit, est facundus, acutus, solidus. Denique adeo foecundo flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamaeleon omnes orationis colores suscipiat: varioque stili penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus exsurgit sublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: semper sacrificat perspicuitati: sicubi lubet obscuritatem affectare, dextre id facit. Ex quibus constat, nullum esse auctorem, quo commodius uti possit, quicumque Graece discere studebit. Hic, si locos recte deligas, tironibus est facilis, provectioribus

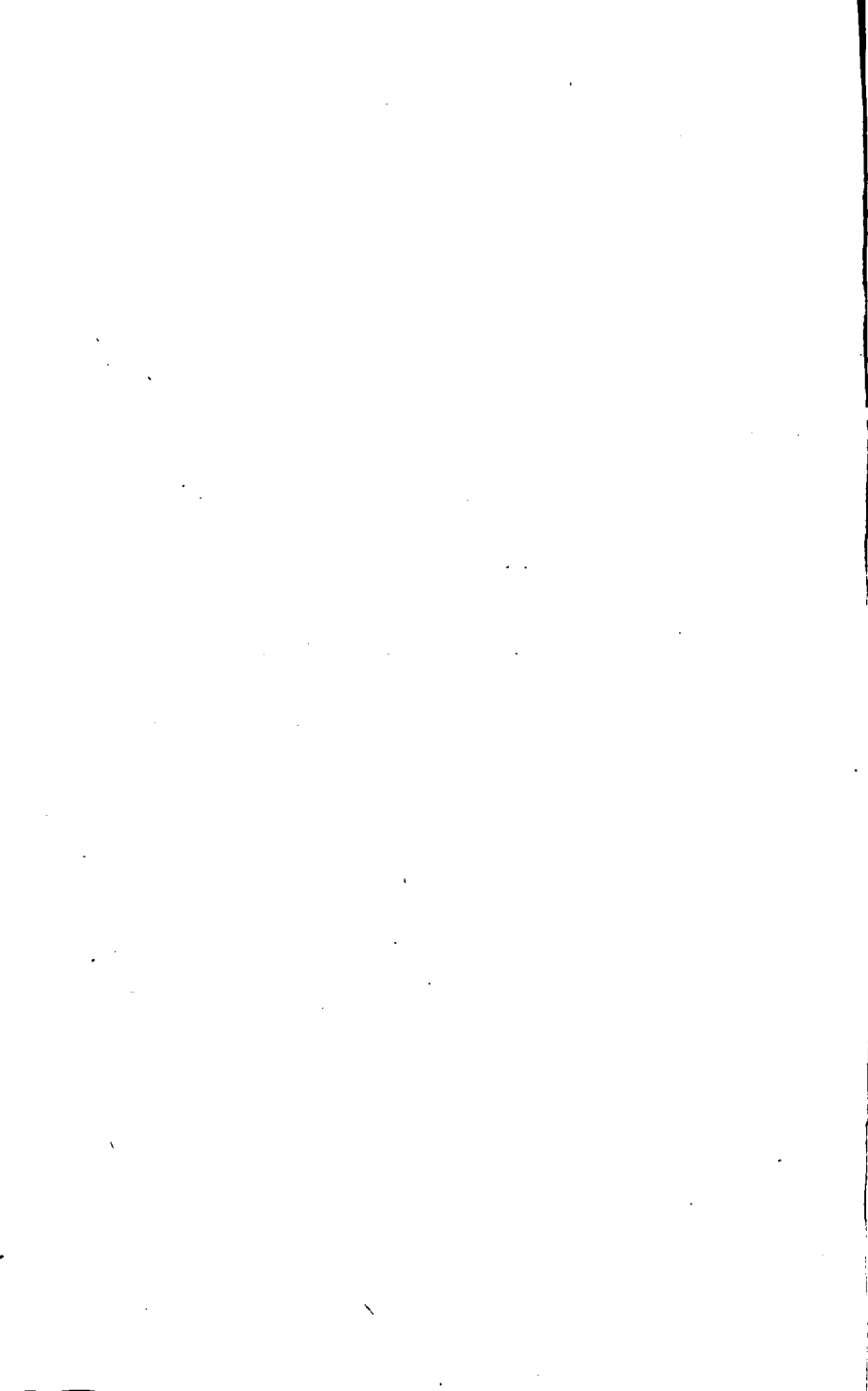
accommodus, Graeca lingua iam plene imbutis utilis. Hinc florentissimis Europae gymnasiis commendatissimus, ut ex eo studiosa iuventus, tanquam ex fonte, purum Graecismum hauriret: illique aliorum, qui in scholis praelegi solent, auctorum fabulis scatentium, amplius & planus esset commentarius: & ex varietate scriptorum πολυτρόπου hominis huius, apud quem nulla fere res est, quae non veniat in sermonem, Graece loquendi formularum flores decerperet. Quae cum citra controversiam ita sint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci miscuit: dignus profecto, quem omnis φιλόμουσος amet, - quem alioqui impium vel pius non dedignetur, siquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticae apes, mel dulcissimum ex amarissimo absinthio conficiunt. Age ergo quicumque seria, quicumque iocosa quaeris, hic invenies, quod animum tuum quocunque tandem modo affectum refocillet, sive te domi haerentem, sive ruri versantem, sive peregre euntem, politissimi auctoris lectione recreare cupies. Hic inter agrorum sata laeta, rerum omnis generis segetem tibi suppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas neclet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiae scaturigine, & limpidis facundiae rivis te recreabit. Denique magno parvove sub lare degentem, moribus tuae forti convenientibus, nunc falsa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta praecipiendo, te informabit.

Alia de Luciano iudicia vid. supr. in Dissert. de eius vita.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ἌΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα Φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὢν· ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε παιδεία μὲν καὶ πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, καὶ τύχης δει-

ΣΧΟΛΙΑ.

1 ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ Σ.) Οὕτως ἐν τῷ Πῶς δεῖ ιστορίαν, (c. 24.) καὶ ἐν τῷ Λούκιος, ἢ Όνος, περὶ πατρὸς αὐτοῦ καὶ πατρίδος· καὶ ἐν τῷ τίλει τῆς Ἀπολογίας (Α. μισθ. c. 15.) καὶ Ψευδομάντι (c. 55.) Περὶ ἡθῶν αὐτοῦ ἐν τῷ Δικαστηρίῳ· περὶ δὲ λέξεως καὶ λόγων αὐτοῦ ἐν τῷ Ζεύξις, καὶ ἐν τῷ Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεύς. Όρα καὶ

περὶ Ἀσσυρίας Θεοῦ (c. 60.) καὶ ἐν τῷ Ἀλιεύς ἢ Ἀναβιούντης. Col- lectanea Galei.

5 Φοιτῶν) Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ Φοιτᾶν· οὕτω καὶ τὸ γλύφων, ἀντὶ τοῦ γλύφειν. C. G.

7 Διδάξαιτό με.) Διδάσκαμά τινα, εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθητόμενον. V.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI

DE SOMNIO, SEU, VITA LUCIANI.

NUPER admodum cum defuisssem in scholas ventitare; iam pubertati proximus, tum pater consilium inire cum amicis, quid me doceret. Plerisque igitur eruditio visa fuit & labore multo, & longo tempore, & sumtu non exiguo,

Lucian. Vol. I.

A 2

σθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ τα-
χεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δέ τινα τέχνην
τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθειμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς
ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μη-
κέτι οἰκίσσιτες εἶναι, τηλικούτος ὢν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ

καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον.

Δεύτερας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προύτεθ' ἡ, τίς ἀρίστη τῶν
τεχνῶν, καὶ ράστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέ-
πουδα, καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρ-
κῇ τὸν πόρον. Ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἑκα-
στος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον
ἀπιδὼν, (παρὴν γὰρ ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος, ἀριστος ἐρ-
μογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα
εὐδόκιμος) οὐ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν,
σοῦ παρέντος· ἄλλα τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δι-
δασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ

Λησ. 17.

& fortuna indigere splendida: reculas autem nostras tum
tenuēs esse, tum promptum quoddam subsidium postulare.
Sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant,
edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habitu-
rum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum
[paternae mensae gravem] id aetatis: dein non diu fore,
quin patrem sim hilaraturus, allato usque, quod mihi na-
tum erit mercedis. Ergo secundae deliberationis initium est
propositum, quae optima sit artium, & ad ediscendum fa-
cillima, & homini libero conveniens, & expedito sumtu
parabilis, & quaestu commodo. Alio aliam commendante,
ut cuiusque sensus aut experientia ferebat, pater ad avun-
culum conversus, (aderat enim maternus avunculus, qui
optimus esse statuarius videretur, & poliendis lapidibus in
primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem pri-
mas tenere, te praesente: quin tu illum ducito, me de-

συναρμοστήν, καὶ ἔρμολυφέα· δύναται γὰρ καὶ τοῦ-
 το, φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς ἑτεκμαίρετο
 δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς. ὅποτε γὰρ ἀφελείν ὑπὸ
 τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τον κηρον, ἢ βοας, ἢ ἰπ-
 πους, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς
 ἐδόκουν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων
 πληγὰς ἐλάμβανον· τότε δὲ ἑπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν
 καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας,
 ὡς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς
 πλαστικῆς. Ἄμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης
 ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δί'
 οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ
 παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῇ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς
 ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φανούμην θεοὺς τε, γλυφῶν.
 καὶ ἀγαλμάτια τινα μικρὰ κατὰσκευάζων ἐμαυτῷ
 τε, καὶ κείνοις, οἷς προηρούμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκείνο

monstrans, tuamque in curam receptum effice lapidum ar-
 tificem bonum, & coagmentatorem, ac statuarium: potest
 enim, idque ingenio praeditus, ut nosti, dextro. Scilicet
 argumentum capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus
 a magistris, derafa cera, boves aut equos, aut, ita me
 Iuppiter amet, homines effingebam, scitule, ut videbar pa-
 tri: ob quae quidem a magistris vapulabam; at tunc ad in-
 genii felicitis laudem & ista quoque pertinebant: quare bona
 tenebantur de me spe, fore ut brevi artem discerem, idque
 ex ista fingendi dexteritate. Simul igitur atque idonea vi-
 debatur dies arti auspicandae, committebar avunculo, rem
 haud sane quam valde gravatus: quin & ludum quendam
 non iniucundum mihi videbatur habere, & ad aequales
 ostentationem, si Deos sculperem, & simulacra quaedam
 parva concinnarem mihimet ipse, & quibus vellem. Tum
 primum illud, & quod solet incipientibus, contigit: scal-

indan ad Kat
Tim. p. 31.
Cronio. 12
Al. ad 1. cat
H. p. 1. 1. 1. 1.
H. p. 1. 1. 1. 1.
in C. al. p. 1. 1.
1. 1. 1. 1. 1. 1.

καὶ σύνθηες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο· ἐγκοπία γάρ
τινὰ μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι
πλαγὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ
τοῖς ἡμῖν πάντος. Σκληρότερον δὲ κατένεγκόντος ὑπ'
ἀπειρίας, κατεάγῃ μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας,
σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πράως,
οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο, ὥστε δάκρυά μοι
τὰ προσμία τῆς τέχνης. Ἀποδράς οὖν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν
οἰκίαν ἀΰκινούμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων
τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπέπλεως· καὶ διηγούμαι τὴν σκυτά-
λην, καὶ τοὺς μάλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατηγόρουν πολ-
λὴν τινα ὠμότητα, προσθεῖς, ὅτι ὑπὸ Φθόου ταῦτα
ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλλωμαι κατὰ τὴν τέχνην.
Ἀγανᾶκτησαμένης δὲ τῆς μητρός, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελ-
φῷ λαιδωρησαμένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἐτι-
ἐνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τού-

Τιμ. p. 31.
Cronio. 12
Al. ad 1. cat
H. p. 1. 1. 1. 1.
H. p. 1. 1. 1. 1.
in C. al. p. 1. 1.
1. 1. 1. 1. 1. 1.

3 Ἀρχὴ δέ τ. ἡ. π.) Ἡσιόδου τὸς δὲ Λουκ. ἐν Ἑρμοτίμῳ. C. G.
τοῦτο, καὶ Ἀριστοτέλους ἐν ἈΠρο- 9 Ἀνολολύζων) ἄλλως γράφει-
βλημ. καὶ Πολιτικῶν πεμπτῇ αὐ- ται ἀναλύζων. C. G.

pro mihi dato avunculus iussit leniter perstringere tabu-
lam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium*
facti, qui coepit, habet: me vero durius impingente prae im-
peritia, confraeta est tabula. Ille indignatus, scutica, quae
sub manu erat, capta, haud placide, neque adhortantis mo-
re me initiavit, sic ut lacrimae mihi prooemium essent artis.
Hinc ergo me domum proripio, crebros singultus ducens,
lacrimisque oculos opplerus: commemoro scuticam, vibi-
cibusque ostensis, & incusata multa quadam [avunculi]
crudelitate, adieci, haec illum ex invidia fecisse, [metuen-
tem] ne arte se superarem. Indigne ferens mater cum mul-
ta fratri dixisset convicia, ego primis tenebris obdormivi
adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus. Haete-

τῶν γελάσιμα, καὶ μεираκιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ
 ταῦτα δὲ οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὧς ἄνδρες, ἀκούσεσθε,
 ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ
 καθ' Ὅμηρον εἴπω, Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος,
 Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργὴς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπο-
 λείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γοῦν καὶ μετὰ τοσούτον
 χρόνον τάτε σχήματά μοι τῶν Φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς παραμένει, καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἑναυλος·
 οὕτω σαφὴ πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν 6
 χεροῖν εἰλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως
 καὶ καρτερῶς· μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλ-
 λήλας Φιλοτιμούμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα
 ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με. ἄρτι δὲ ἂν
 αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμεν. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας
 ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοι-
 το· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ

4 Ἐνύπνιον) τ. κατὰ ὕπνον. C. G.

nus quidem; quae dixi, ridicula sunt & puerilia: quae vero
 deinceps consequuntur, non iam contemptu digna, o viri,
 accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requi-
 rant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secun-
 dum quietem venit insomnium almam per noctem, tam
 clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tem-
 pus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, & so-
 nus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manife-
 sta. Duae mulieres prehensis manibus me utraque ad se
 trahebant vehementer fane & valide, sic ut parum abes-
 set, quin me discernerent illo mutuo contendendi studio:
 namque modo haec superior paene me totum habebat, mo-
 do rursus ab altera tenebar. Interea vociferabantur invi-
 cem ambae: haec, eam me suum possidere velle; illa, fru-
 stra res alienas istam sibi vindicare. Erat autem una ope-

μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
 τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα,
 τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος, ὅποτε ξέοι τοὺς
 λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα
 εὐπρεπὲς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν
 ἐφιδᾷσί μοι δικάζειν, ὅποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐ-
 τῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἐλέξεν·
 7 Ἐγὼ, Φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθές
 ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὲς οἴκοθεν· ὅ,
 τε γὰρ πάππός σου (εἰπαῦσα τούνομα τοῦ μητροπά-
 τορος) λιθοξόος ἦν, καὶ τὼ θεῖω ἀμφοτέρω· καὶ μάλα
 εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φλη-
 νάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἐτέ-
 ραν, ἔπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ
 γεννικῶς, καὶ τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροῦς, Φθόνου δὲ
 παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ οὔποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλο-
 δαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών· οὐδὲ

raria, virilis, squalida coma, manibus callo plenis, succin-
 cta vestem, calce referta, qualis erat avunculus, cum
 poliret lapides: altera vero facie valde formosa, habitu de-
 cora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo mihi permittunt
 arbitrari, utri malim adesse. Prior autem inculta illa & vi-
 rilis sic est locuta: Ego, care puer, ars sum Statuaria,
 quam heri coepisti discere, & domestica tibi & cognata
 genere: etenim & avus tuus, (matris ipso nomine patrem
 appellabat) lapidum erat sculptor, & avunculi utrique
 magnam sunt adepti laudem ex nobis. Siquidem optes nu-
 gis & quisquiliis, quas illa praebebat, abstinere, (monstrabat
 alteram) & me sectari mecumque degere, primum tu qui-
 dem aleris firmo cibo, & bumeros habebis robustos; ab
 omni autem invidia eris alienus, neque unquam abibis in
 peregrinas regiones, patria familiaribusque relictis: nec te

ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε πάντες. Μὴ μωσαχθῆς δὲ 8
τοῦ σώματος τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν·
ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκείνος
ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο,
καὶ Μύρων ἐπηνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη·
προσκυνῶνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὲ τούτων
εἰς γένοιο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀν-
θρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις,
περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ
ἔτι τούτων πλείονα διαπταίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα
πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὲ σπουδῇ συνείρουσα,
καὶ πείθειν με πειρωμένη· ἀλλ' οὐκέτι μέμνημαι· τὰ
πλείστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ'
οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ᾧδὲ πᾶς· Ἐγὼ δὲ, ᾧ 9
τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ

13 Μνήμην διέφυγεν) Ὁ τὰ φωνὴν ἵναυλον, ἄρα τὴν ἔννοιαν τῶν
σχήματα τῶν φανίντων τοῖς ὀφθαλ- εἰρημένων οὕτω ταχέως ἐξημέλη-
μοῖς ἐντετυπωμένα φέρον, καὶ τὴν κας; καὶ τὸν τοῦτο. V.

fane ob declamatiunculas laudabunt cuncti. Cave autem ;
fastidiveris habitus vilitatem, aut illud vestimenti fordidum :
a talibus enim initiis profectus etiam Phidias ille Iovem
exhibuit, & Polycletus Iunonem effinxit, & Myron in lau-
de, & Praxiteles in admiratione fuerunt: hi nunc propterea
cum Diis adorantur. Iam si tu unus eorum fias, qui pot-
est fieri, quin celebris apud omnes homines ipse habere?
immo patrem efficies, ut beatus praedicetur te filio, pa-
triamque insuper reddes illustrem. Ista, atque istis itidem
plura titubans & usquequaque barbare locuta dixit Strua-
ria, perquam fane sedulo composita, ut quae mihi persua-
dere conaretur: sed non amplius recordor: nam plurima
iam quidem memoriam effugerunt. Postquam igitur desit,
insit altera hunc fere in modum: Ego, fili, Eruditio sum,
iam tibi familiaris & nota, etsi necdum ad finem usque me

καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασται. ἡλίκᾳ μὲν οὖν
τὰ ἀγαθὰ ποριῇ λιθοξόος γενόμενος; αὐτὴ προεῖρηκεν
οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ
τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφα-
νὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, τα-
πεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν πρόοδον, οὔτε Φίλοις
ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς Φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις
ζηλωτὸς· ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ
πολλοῦ δέμου εἰς, αἰεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσσω, καὶ
τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ
τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὢν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἡ Πολύ-
κλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο,
τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις

6 Οὔτε Φ. ἐπιδικάσιμος) Ὁ
τοῖς φίλοις ἐν τῇ δικάζεσθαι συνη-
γορῇ, καὶ τοῖς βουθῶν ἐν ταῖς
δικαίαις. V.

10 Λαγὼ βίον ζῶν) Ὁ λαγῶς,
ἐπὶ δειλίᾳ αἰνίττεται. Φιλόστρ.
δ. βίου Ἀπολλων. C. G. Παροι-
μία εἰς τοὺς δειλοὺς· δειλὸν γὰρ

ἄγαν ζῶν ὁ λαγῶς. Vorst.

11 Ἐρμαιον) Τὸ ἀπρσδόκητον
κέρδος, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς οἰκίαις τιθε-
μένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ οὐδοιπόροι
κατεσδίουσι. V. Ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν
ἔθει λεγομένου, κοινὸς Ἑρμῆς, ἐπὶ
τῶν εὐρισχόντων τι· οἶον, κοινὸν τὸ
εὖρημα. Vorst.

pertentaveris. Quanta quidem tu bona sis consecuturus,
si statuarius fias, ista praedixit: nihil utique nisi opera-
rius eris, corpus labori impendens, in eoque spem vitae
omnem habens repositam; dum ipse sis obscurus, parvam
eamque illiberalem accipias mercedem, humilis animo, vi-
lilque prodeas & incomitatus in publicum, neque amicis
utilis advocatus, nec inimicis metuendus, nec quem tui
cives aemulentur: sed ipsum illud operarius, unusque e
plebe multa, qui semper praestantiorem revereatur, di-
cendo promptum colat, leporis vitam vivens, potentiorif-
que praeda facilis. Fac autem te Phidiam aut Polycletum
fieri, multaue admiranda affabre perficere, artem cuncti
laudabunt; at nullus eorum, qui spectant, siquidem sapiat,

ἐπὶ δειλίᾳ
62.

τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὖ ξαίτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέ-
σθαι οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάνυστος, καὶ χειρώναξ, καὶ
ἀποχειροβίωτος νομισθῇσιν. Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον 10
μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ
πράξεις θαυμαστάς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλ-
λουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα·
καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμή-
σω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνη, δι-
καιοσύνη, εὐσεβεία, πραότητι, ἐπιεικεία, συνέσει, καρ-
τερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἐρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρ-
μῇ· ταῦτα γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς
κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδέν, οὔτε νῦν γενέ-
σθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ·
καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐστὶ τάτε θεῖα, τάτε ἀν-
θρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν 11
πένης ὁ τοῦ δεινός, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς

optet se tibi similem esse: qualiscunque enim fueris, vilis
artifex, mercenariusque, & manibus vitam quaerens ha-
bebere. Quod si mihi morem geras, primum equidem tibi
multa ostendam veterum virorum acta, resque gestas ad-
mirabiles, dum eorum scripta tibi recito; atque omnium,
ut plane dicam, te peritum reddo. Quin & animum, quae
tui pars est primaria, excolam multis bonisque ornamen-
tis, temperantia, iustitia, pietate, placiditate, aequitate,
prudentia, constantia, honesti amore, acri denique prae-
stantissimarum rerum studio: ista enim vere sunt sincera
mentis decora. Praeteribit autem te nec vetustum quid-
quam, nec quod nunc fieri expediat: quin & futura pro-
spicies mecum; & in universum quidquid est rerum divi-
narum humanarumque, non diu erit, quod te docebo. Tum
qui nunc pauper audis, & istius, cuius nomen vix con-
stat, filius, qui deliberas adhucdum de tam ignobili arte,

οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος
 ἔσῃ, τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις
 εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προϋχόντων
 ἀποβλεπόμενος, ἐσθλὰ μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος,
 (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάντῃ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς
 δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. κἂν που ἀποδημῆς, οὐδ'
 ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνώως οὐδ' ἀφαινῆς ἔσῃ· τοιαυτὰ
 σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὄρώντων ἕκα-
 ρτος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-
 ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Ἄν δέ τι σπουδῆς ἀξίον ᾖ,
 καὶ τοὺς φίλους ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνη,
 εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν που τι λέγων τύχης,
 κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐ-
 δαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πα-
 τέρα τῆς εὐποτίας. ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι
 γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω.
 καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθης, οὔποτε παύσῃ

paulo post omnibus eris aemulationi & invidendus: hono-
 res laudemque consequeris, ob rerum optimarum cultum
 insignis, quique genere ac divitiis excellunt te suspicient:
 porro tali veste, (sua, quam splendidissimam gerebat,
 ostentata) amictus, magistratu primaeque fedis honore
 dignus habeberis: si quo peregre proficiscaris, ne in ex-
 tera quidem regione ignotus eris obscurusve: eiusmodi tibi
 circumdabo insignia, ut videntium unusquisque proximum
 impellat, teque digito designans, *Hic ille est*, aiat. Si quid
 autem maioris momenti aut amicos, aut civitatem etiam
 universam occuparit, ad te cuncti respicient: dixeris ali-
 quando publice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt au-
 ditores admirabundi, & gratulabuntur tum tibi disertae ora-
 tionis potentiam, tum patri prolis felicitatem. Quod autem
 ferunt, immortales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-

συνὼν τοῖς πεπαιδευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἐρμογλυφικῇ ταύτῃ τρα-
 Φεῖς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δρα-
 πετεύσας παρ' αὐτῆς ἡτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς
 παρὰ πάντων ἀδεται; ἌΦεῖς δὲ αὐτοὺς τηλικούτους 13
 καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λό-
 γους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ
 δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίαν, καὶ δύναμιν, καὶ
 ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέ-
 σει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσει, καὶ
 σχῆμα δουλοπρεπές ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυ-
 Φεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις,
 κάτω νενευκῶς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαί-
 ζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέ-

ciliabo: etenim cum e vita discesseris, non tu defines unquam adesse doctis, & consuetudinem habere cum optimis. Viden' Demosthenem illum, quo patre natum, ego quantum reddiderim? viden' Aeschinem, qui piatricis tympanum pulsantis erat filius? & tamen ipsum propter me Philippus coluit. Socrates autem & ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque meliora percepit, illaque deserta transfugit ad me, audis, ut ab omnibus celebretur? His tu missis tantis talibusque viris, rebus splendidis, sermonibus sapientissimis, habitu decore, honore, gloria, laude, principe confidendi loco, opibus, dignitate, facundae orationis fama, publica prudentiae gratulatione, tuniculam indues sordidam, & habitum suscipies servilem, vesticulos, caela, malleolos, scalptra in manibus habebis, vultu ad opus pronο, humilis & humilia consecretans, omnemque in modum

- ποτε, οὐδὲ ἀνδράδες, οὐδὲ ἐλευβέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσταί σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς εὐρυθμὸς τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυ-
 14 τὸν λίθων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην· καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγενησῶς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπολειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάνκει, καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε· τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιοβὴν ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστή-
 15 σῃτε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδούσα, τοιγαροῦν ἀμείβομαι σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς

abiectus: nunquam tu rectum caput efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis; sed opera quomodo tibi concinna & elegantia procedant, providebis: ut ipse sis concinnus & honestis moribus ornatus, minime curabis, sed lapidibus te viliozem reddes. Haec cum adhuc diceret, ego, non expectato sermonum fine, surgens litem decrevi: mox illa deformi atque operaria sprete, conferebam me ad Eruditionem valde laetus: maxime quandoquidem in mentem mihi venit scutica, & plagas statim non paucas inchoanti mihi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta primum indignabatur manibus complofis, & dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit versa. Si vero passa videatur incredibilia, ne tamen non credatis: miras enim somnia praestigias obii-
 ciunt. Tum altera, cum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age

δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθε
 ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, (δείξασά τι ὄχημα
 ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ εἰσκότων) ὅπως
 ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκαι μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσιν
 ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὕφηνόχρει
 ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν, ἀπὸ τῆς ἐῷ ἀρξά-
 μενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους,
 καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν.
 οὐκέτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκείνο ἦν·
 πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι,
 ἐπὶνουν, καὶ μετ' εὐθιμίας, καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτή-
 σει, παρέπεμπον. Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ μὲν 16
 τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανάγαγεν αὖθις, οὐκέτι τὴν
 αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος·
 ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανάκειν. καταλα-
 βούσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἐσθῆτα καὶ περιμένοντα,
 ἐδείκνυνε αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μὲν, οἷος ἦκοιμι·

ergo, inscende in hunc currum, (currum aliquem ostendebat
 equorum alatorum, Pegaso similitum) ut perspicias, qualia
 & quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul
 autem ascendi, agitabat illa & moderabatur: atque ego in
 altum evectus contemplabar, ab Aurora cursu instituto ad
 Occidentem usque, urbes, gentes, populosque, quasi Tri-
 ptolemus feminis quiddam in terram proiciens: quamquam
 haud fane memini, qualenam esset sparsum illud semen,
 nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, &
 faustis acclamationibus, quoscunque volatu adissem, pro-
 sequi. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus
 istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste in-
 dutum, quam habebam, cum volucris curru efferrer: sed
 videbar omnino mihi in amictu honoratiore & praetextato
 redire. Quin &, ut patrem invenit adstantem, meque op-

καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικροῦ θεῶν περὶ ἐμοῦ ἐβου-
 λεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ
 17 δοκεῖ ἑκταραχβεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Μεταξὺ
 δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύ-
 πνιον, καὶ δικανικόν. εἴτ' ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς
 ὄνειρος, ὅτι μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες ἢ τάχα που τριέ-
 18 σπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' οὖν
 ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆ-
 ναι παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γε-
 γηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία μὴ ὀνείρων τινῶν
 ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπέιληφεν; οὐκ ᾧ γαβέ. οὐδὲ
 γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει
 αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρὶά οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴστε
 γὰρ) οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνω-
 κῶς αὐτὰ διεξῆκει καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπο-

Ημερ. c. 5.

ὅτι

Δι. Πρωτ. σ. κ. υ.

7. ὅτι ταμειαί

περὶ ὅτι.

perientem, monstrabat ipsi vestem illam, & me, qualis re-
 verterer: immo etiam submonefecit, quam fere de me con-
 filii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-
 tum quod egressus, ut mihi quidem videtur, conturbatus
 ex verberum metu. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
 nonnemo, quam longum somnium & iudiciale: tum alius
 interpellat, hibernum scilicet, nam longissimae sunt noctes:
 aut si forte trinoctiale, quemadmodum Hercules est & ipse:
 quid vero ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
 puerilemque noctem commemoraret, & somnia vetera,
 iamque obsoleta: futile profecto hoc narrationis frigus:
 num nos somniorum interpretes esse quosdam statuit? Mi-
 nime certe, o tu, quisquis es: neque enim Xenophon,
 cum narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum in
 paternam cecidisse domum, & reliqua, (noctis enim) velut
 histrionicam, visionem istam, neque nugaturus de industria
 persequeretur, idque in bello & desperatione rerum, ur-

γνώσει πραγμάτων, περιεστώτων πολεμίων· ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοῖνυν καὶ γὰρ τοῦ- 18
τον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται καὶ μάλιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐβелоκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, Φύσιν οὐκ ἀγεννῇ διαφθεύρων. ἐπιρ-
ρωσθήσεται εὖ οἷδ' ὅτι καὶ κεῖνος, ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλ- *ἐπιτελ. ἐν- σκηνῶ. 22.*
λο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

gente hoste; sed sane & utile quiddam habebat ista narra-
tio. Similiter & ego somnium istud meum enarravi vobis
eius rei causa, ut iuvenes ad meliora convertantur: in-
primis si quis eorum ob paupertatem animo deficiat, se-
que deterioribus applicet, indolem haud ignobilem corrup-
pens. Hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii nostri fa-
bula, meque sibi idoneum exemplum ob oculos ponet, con-
siderando, ex quali conditione ad pulcherrima me contu-
li, eruditionemque concupivi, nequaquam ignave cedens
rei familiaris, quae tum premebant, angustis; itemque
qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at saltem nemine
sculptorum obscurior.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΠΟΝΤΑ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ
ΕΙ ΕΝ ΛΟΓΟΙΣ.

1 ΟΥΚΟΥΝ Προμηθέα με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων καὶ μοι τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημί ὅμοιος εἶναι αὐτῷ· οὐ δ' ἀναίνομαι πηλοπλάβος ἀκούειν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος ἐκ τριόδου, βόρβορός τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνείαν Φῆ, καὶ μυκτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμηχάνον τοῦμόν; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἐμοὶ γε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γήϊνα ἐδόξε, μὴδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσω

10 Τὸν Ἀττικόν) Οἷον φησὶ, εἰ
καὶ Ἀττικόν με ἐπαινῶν εἶπας τὸν
Σύρον καὶ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτῆ-
ρισμὸν γὰρ ἂν ἤχητόν, οὐκ ἔπαινον
τοῦτο. V.

AD EUM, QUI DIXERAT, PROMETHEUS
ES IN VERBIS.

PROMETHEUM igitur me esse ais? Si ea ratione, o optime, quod & mea opera lutea sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse fateor: neque luri figulus dici recuso; tametsi lutum mihi vilius sit, quale ex triviis colligitur, coenum propemodum. Sin vero extollens orationem meam, perinde ut artificiosam, doctissimi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide, ne quis ironiam dixerit, & quasi quandam Atticam subfannationem subesse huic laudi: unde enim artificiosum est, quod ego facio? Quae vero eximia sapientia & prudentia in scriptis meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea prorsus, aut digna Caucaaso

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάzoισθε τῷ Προμηθεΐ, ὅποσοι
 ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶ-
 νας; ζῶντα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἐμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα·
 καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστὶ διάπυρον. καὶ
 τοῦτο ἐκ τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάτ-
 τοιτε, ὅτι μὴδ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῖν
 τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. Ἡμεῖς δὲ εἰ ἐς τὰ πλήθη 2
 παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλ-
 λοντες, εἶδωλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
 ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἐμπροσθεν, ἡ πλαστι-
 κὴ κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλάβοις· τὰ δ' ἄλλα, οὔτε
 κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ
 τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστε μοι ἐν-
 θυμείσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθεᾶ λέγοις
 εἶναι, ὡς ὁ Κωμικὸς τὸν Κλέωνα φησὶν· οἶσθα περὶ
 αὐτοῦ. Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πράγματα.

tibi videantur. At vero quanto iustius vos comparare Pro-
 metheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres
 estis, vera certamina subeuntēs? Viva enim re vera atque
 animata vobis opera sunt, & per Iovem etiam calor illo-
 rum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum vi-
 deri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto
 vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.
 Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi hu-
 iusmodi declamationes profitemur, simulacra tantum quae-
 dam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, uti
 paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum pu-
 parum figuli: ceterum neque motus similis inest, neque
 animae significatio ulla, sed delectatio quaedam ad sum-
 mum, & lusus merus est. Ut cogitare incipiam, num ita
 me Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem: nosti
 siquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse post negotia est*. Ipsi

- καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτράας, καὶ ἵπνοποιούς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλόν, καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν ὅπτησιν. καὶ εἶγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκαμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθύρπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια· καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.
- 3 Καίτοι Φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε· τοιαῦτα ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνεργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηναῖ ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ ἐμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ

etiam Athenienses figulos ollarum, furnorum constructores, & quicumque circa lutum versantur, Prometheos vocabant olim, alludentes ad lutum; opinor, & ad illam, quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si hoc sibi vult Prometheus iste tuus, admodum directe iaculatus es, & secundum Atticam illam mordendi acerbiter: quoniam & nostra opera fragilia sunt, perinde ut illorum ollulae; & modicum quispiam lapillum iniiciens, facile contriverit omnia. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos, nequaquam ista affimilasse te Prometheo, sed novitatem hanc, laudans, & ad nullum aliud exemplar effectum opus; quemadmodum ille, cum nondum essent homines, sua sollertia excogitatos illos finxit, ac talia animantia formavit atque adornavit, quae & moverentur facile, & aspectu gratiosa forent; & in summa, architectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam Minerva, quae & lutum inspirabat, &

πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν εἴποι, πρὸς τε τὸ εὐφημό-
 τaton ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν
 τῷ λελεγμένῳ· ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιοῖν *Zeux. 2.*
 δοκοῖν· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσ-
 ματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χάριεν
 φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, καὶ συμ-
 πατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ,
 παρὰ γὰρ ἐμοί, ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετριφθῆαι
 ἄμωρον ὄν. καὶ εἴγε μὴ οὕτω φρονοῖν, ἄξιος ἂν μοι
 δοκῶ ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, οὐ συνιείς, ὥς
 πολὺ ἄμωρότερα τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποισότα.
 Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, 4
 κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον
 ἄνθρωπον, ὥς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν
 εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ με-
 μερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν τοὺς Αἰγυπτίους,

figmenta illa animata reddebat. Talia quidem ille dixerit,
 in meliorem partem dictum istud exponens. Et fortassis
 haec sententia etiam dicti fuit: sed mihi non sane fatis est,
 si videar nova finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius
 afferri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi elegans
 videatur, pudeat me sane (fat scias) illius, & conculcans
 comminuerim. Neque illi profuerit apud me novitas, quo
 minus conteratur, si non & formosum videatur. Ac nisi
 ita sentiam, dignus mihi videor, qui a fedecim vulturi-
 bus arrodar: ut qui non intelligam, longe deformiora ea
 esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitu-
 dinem. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas
 in Aegyptum adduxisset, camelum Bactrianam totam ni-
 gram, & hominem bicolorem, cuius dimidia pars plane
 nigra, altera autem supra modum candida erat; congrega-
 tis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa

ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλὰ τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ
τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον
ἄνθρωπον· καὶ ὥς ἐκπλήξεν τῷ θεάματι. εἰ δέ, πρὸς
μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυ-
γον ἀναβορόντες· καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόςμητο, καὶ
ἀλουργίδι ἐπέστρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος,
Δαρείου τινός, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον.
πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δέ τινες,
ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνιείς
ὅτι οὐκ εὐδοκμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν
Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρύθρον
καὶ τὸ εὐμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄν-
θρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τοῦ· ἀλλ' ἡ μὲν
κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελουμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν
διττὸν Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδώρῃσατο καλῶς αὐλήσαν-
5 τι παρὰ τὸν πότον. Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοῦμόν, κάμη-

spectacula, tum inter postrema, haec quoque, camelum &
semialbum hominem: putabatque, se magnam admiratio-
nem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli
quidem conspectum perterriti sunt, & parum abfuit quin
exsistentes profugerent, quamquam tota ea auro exornata;
ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum
habebat, ex Darii, aut Cambysis, aut etiam ipsius Cyri
thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ride-
bant: quidam etiam ut monstrum sunt averfati. Quare Pro-
temaeus intelligens se parum laudis capere, neque novita-
tem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa con-
cinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit;
hominemque non amplius eodem honore habuit, quo an-
tea. Camelus neglecta mortua est: hominem autem illum
duplicem Thespidi cuidam tibicini, cum in convivio belle
cecinnisset, dono dedit. Vereor itaque, ne & mea, camelus

λος ἐν Αἰγυπτίοις, ἥ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλὼν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοις συγκεῖσθαι, διαλόγου καὶ κωμωδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπάχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν Φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τουτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαιιν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοις ξυντεθέν, ὥσπερ ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἡδιστον; Φημὶ ἔγωγε· οὐ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν. Οὐ πάνυ γοῦν 6 συνήθη καὶ Φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμω-

in Aegypto, sint, cuius homines adhuc frenum & purpuram admirentur: neque enim ad elegantiam sufficit, quod ex duobus optimis constat, Dialogo & Comoedia, nisi & ipsa compositio inter se consentiens, iustaque proportionem temperata fuerit. Ex duobus pulchris certe compositio absurda fieri potest, quale illud vulgatissimum est Hippocentaureus. Non enim amabile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam & caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino & melle commixtum & temperatum suavissimum? Potest fane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus & Comoedia fuere. Siquidem ille domi & teor-

διά· εἶγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπατοῖς μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δέ, παραδύσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχομένη, τὰ πολλὰ τοὺς τοῦ διαλόγου ἐταίρους ἐχλεύαζε, Φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν ἐπεποιήτο ἐκείνους ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δέ, ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας, Φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν· ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν, εἶναι τὴν

7 Μετεωρολέσχας) Οἱ φλυαροῦν-
τες τὰ μετέωρα. V. ἐν ταῖς Νεφέ-
λαις Ἀριστοφάνης, addit M.

13 Ὁ διάλογος) Ὡς περ Ἀρί-
στανος Πλάταν. M.

fum, mehercle, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: haec vero, Baccho se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, & risum movebat, gaudebatque salibus, & dicacitate, & ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus uesta, Dialogi sectatores ut plurimum, subfanna-
bat, meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptatores, & id genus alia vocitando. Eique id cordi erat, ut eos fugillaret, & Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aëre ambulantes, & cum nubibus versantes illos exhibens, nunc pulicum saltus metientes, ut qui de aëreis & sublimibus istis rebus nimis exiliter argutarentur. Dialogus vero gravissimas disputationes habebat, de natura rerum deque virtute philosophans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes chordas, ab acutissimo ad gravissimum usque,

ἁρμονίαν, ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως
 ἐτολήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ξυν-
 αγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐ-
 μαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν. Δέδια τοίνυν μὴ αὖθις 7
 ὁμοίον τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῶ πεποικηκὸς φαίνωμαι, τὸ
 θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιοῦτο φανείην, ἐξα-
 πατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας, καὶ ὅσα παραθεῖς αὐτοῖς *Deon. Diall. 1.1.*
 κεκαλυμμένα τῇ τιμελῇ, γέλωτα κωμικόν ὑπὸ σεμνό-
 τητι Φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλε-
 πτικὸς ὁ Θεός) ἄπαγε· τοῦτο μόνον οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι
 τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρά του γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα
 τις ἐμὲ διέλαβε τοιούτους πιτυοκάμπτας, καὶ τραγ- *Aristot. in Soph.*
 ελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πά- *1. 5.*
 θοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε
 μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec ita sese ha-
 bentia, inter sese coniungere & coaptare, non admodum
 obsequentia, neque facile societatem sustinentia. Vereor
 itaque, ne denuo simile aliquid Prometheo isti tuo fecisse
 videar, ut qui feminam cum mari commiscuerim, & ob
 id ipsum nunc reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar
 decepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse ipsis pin-
 guedine obducta, risum scilicet Comicum sub philosophi-
 ca gravitate. Ad furtum enim quod attinet, (nam & fur-
 randi arte hic Deus insignis est) absit: hoc certe nostris
 inesse non dices. Unde enim furatus sim? nisi forte quis me
 fugit, qui eiusmodi Pityocampas & Hircocervos & ipse
 composuerit. Verum quid faciam? Perseverandum enim est
 in iis, quae semel elegi: mutare enim consilium, Epime-
 thei, non Promethei est.

ΠΡΟΣ ΝΙΓΡΙΝΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

9 Εἰχόμεν) Ἀπὸ τοῦ ἐνόχου ἦν. V.

N I G R I N U S

five de moribus Philofophorum.

EPISTOLA AD NIGRINUM.

Lucianus Nigrino salutem.

NOCTUAS Athenas, inquit proverbium: quasi ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet, quoniam apud illos abundant. Ego vero si, dicendi facultatem ostendere volens, Nigrino librum a me scriptum mitterem, obnoxius equidem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum id solum agam, ut sententiam meam tibi aperiā, & quo nunc sum animo, & quod non leviter oratione tua affectus fuerim, effugerō sane merito etiam Thucydidis illud, cum ait, Imperitia audaces, res autem cogitata atque considerata cunctatores

γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης,
ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσα.

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπαν-
ελήλυθας; οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἐτι ἀξιόις, οὐθ'
ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων,
ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι
ἔοικας; ἥδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην, ὅθεν οὕτως
ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἰτίαν;

ΛΟΥΚ. Τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία;

ΕΤΑΙ. Πῶς λέγεις;

ΔΟΥΚ. Ὅδοῦ πάρεργον ἤκω σοι εὐδαίμων τε καὶ
μακάριος γεγεννημένος, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς σκηνῆς
ὄνομα, τρισόλβιος.

ΕΤΑΙ. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ;

efficit. Manifestum enim est, mihi non imperitiam solum;
verum etiam amorem ac studium orationis, huius auda-
ciae causam esse. Vale.

A M I C U S, L U C I A N U S.

Am. QUAM oppido gravis nobis & sublimis rediisti?
Neque enim aspicere nos amplius dignaris, neque con-
versaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed
repente immutatus es, & omnino fastidiosus videris eva-
fisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentia-
e perveneris, & quae eius rei causa sit?

Luc. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas?

Am. Quid ais?

Luc. Insperato felicem & beatum vides factum, &, quod
in scena solet usurpari, ter beatum.

Am. Papae! tam subito!

ΛΟΥΚ. Καὶ μάλα.

ΕΤΑΙ. Τί δὲ τὸ μέγα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς, ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δὲ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες;

ΛΟΥΚ. Οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Δίος, ἀντὶ μὲν δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ τετυφωμένου γενέσθαι μετριώτερον;

2 ΕΤΑΙ. Μέγιστον μὲν οὖν ἀτὰρ οὕῳ μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΟΥΚ. Ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο.

ΕΤΑΙ. Οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ἠυζάμην σὲ τινὲ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν.

15 Ἐπιτυχεῖν) Ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν καίμενον ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, καὶ δοτικῇ συντάσσεται. V.

Luc. Ita res habet.

Am. Quidnam autem tantum illud est, quo te sic effers? ut non summatim modo laetemur, sed &, auditis singulis, accurate scire possimus?

Luc. An non admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, pro servo liberum, pro paupere vere divitem, pro stulto autem & infano me factum modestum?

Am. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis.

Luc. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingravescebat.

Am. Ordine haec omnia novi, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres.

ΛΟΥΚ. Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νι-
 γρίνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς ὡς
 αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς
 εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν εἰσὼ, κατα-
 λαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ
 εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. προὔκειτο
 δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχη-
 μάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς
 τὸ τοῦ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. ΣΦΟ- 3
 δρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ
 πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα
 ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἤξιον εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ
 εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς
 Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἐταῖρε, περὶ τούτων λέ-
 γειν, καὶ τὴν ἐαυτοῦ γνώμην διηγείσθαι, τοσαύτην τινά
 μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς

Luc. Cum igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Pla-
 tonicum philosophum, ut quem longo temporis intervallo
 non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo,
 & pulsata ianua, cum puer intro de me renuntiaffet, ar-
 cessitus sum. Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus
 librum tenentem, circum autem undique multas veterum
 sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam ta-
 bella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae de-
 scriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem uni-
 versi, ut videbatur, composita. Amantissime igitur me am-
 plexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus
 illi expositis, & ego quoque vicissim ex eo quaesivi, &
 quid ipse ageret, & numquid apud se statuisset in Grae-
 ciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam
 coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam expli-
 care, tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi

Σειρήνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς αἰθῆ-
 νας, καὶ τὸν Ὅμηρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· οὕτω
 4 Θεσπέσια ἐφθέγγατο. Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Φιλοσο-
 φίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ
 τῶν δημοσίων νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλού-
 του, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χου-
 σοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς
 πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοῖ δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ
 καὶ ἀναπεπταμένη τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐ-
 δὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγι-
 γνόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπούμην, ἐληλεγμένων μοι τῶν
 Φιλάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης· καὶ
 μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐ-
 τὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα· ἔχαιρον
 δ' αὖ, ὥσπερ ἐκ ζεφεροῦ τινος αἵρος τοῦ βίου τοῦ πρό-
 2 Ἀρχαῖον) Ἀνάκτων. V.

plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, & lusciniās,
 & Loton illam Homeri obscurasse & oblitterasse videretur.
 Adeo divina erant, quae loquebatur. Huc enim dicendo
 provectus est, ut Philosophiam laudaret, &, quae ab ea
 manat, libertatem, & ista, quae vulgo pro bonis habentur,
 irrideret, divitias nimirum, gloriam, regna, honores:
 praeterea aurum quoque, & purpuram, & cetera, quae
 admodum spectabilia plerisque, antea vero etiam mihi vi-
 debantur. Quae ego animo intento atque aperto accipiens,
 continuo ita affectus fui, ut quid paterer ipse, nescirem,
 atque in omnes partes raperer. Nunc quidem dolebam,
 quod vanitatis coarguerentur ea, quae mihi carissima fue-
 rant, divitiae videlicet, argentum, & gloria: ac tantum
 non lacrimabar, cum de gradu dimotas cernerem: eadem
 mox mihi videbantur vilia atque ridicula esse; gaudebam-
 que rursus, tanquam ex tenebroso quodam aëre prioris

σθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων ὥστε
 δῆ (τὸ καινότετον) τοῦ ὀφθαλμοῦ μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐ-
 τὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμενῃ τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέ-
 στερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμενῃ. ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐ-
 τὴν τυφλώττουσαν περιφέρειν. Προϊὼν δὲ ἐς τόδε περιή- 5
 χθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. γαῦρος τε γὰρ ὑπὸ
 τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι
 οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιον τι πεπονθέναι πρὸς
 φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς τὸν οἶνον λέγον-
 ται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄν-
 τεσσι φύσει, πίνοντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα
 ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξ-
 εμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθεός, καὶ μεθύων ὑπὸ
 τῶν λόγων περιέρχομαι.

ΕΤΑΙ. Καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν 6
 τε καὶ σωφρονεῖν ἐστίν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν, εἰ οἷόν
 τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατα-

vitae ad ferenitatem & magnam aliquam lucem respiciens. Adeo ut, novo sane exemplo, neglecto oculo eiusque infirmitate, animo perspicaciori paulatim evaserim, quem ad id tempus caecum mentem inficiens circumtulera. Tandemque in eum statum adductus sum, de quo mox querebatur. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in sublime eve-ctus sum, & omnino humile nihil iam cogito. Videor enim mihi a philosophia non aliter affectus, quam Indi a vino feruntur, quando primum bibere eis contigit. Natura enim calidiores cum iam essent, accedente potu adeo vehemen- ti, continuo bacchari coeperunt, ac duplo, quam ceteri, magis ex mero insanire. Ita & ego oratione eius quasi fu- rore captus, ac ebrius obambulo.

Am. Atqui hoc quidem non est ebrium, sed sobrium atque temperantem esse. Ego vero optarim, si fieri possit,

Φρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις, ἄλλως τε εἰ καὶ Φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακῶς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη.

ΛΟΥΚ. Θάρρει, ὦ γαθέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὀμήρου, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἡδὴ μελέτην ἐποίησάμην· ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρὼν τύχη, καὶ οὕτω δὶς ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρη-
7 μένα. Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων, ἔργ' ἅττα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἑξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων

12 Διαμνημονεύουσι) Ὅρα τὸ διαμνημονεύουσι, ὡς αἰτιατικῇ συνήθειν. V.

ipsam illam audire orationem. Neque enim contemnere eam, opinor, fas est; praefertim si qui audire cupit, & amicus est, & eodem tenetur studio.

Luc. Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homericum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi praevortisses, iam ipse rogassem, me narrantem audires. Testem enim te adhibere apud homines volo, me non sine ratione insanire. Quin & crebro meminisse, volupe mihi est; & hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiam si nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terve de die dicta illa mecum ipse revolve. Et quemadmodum amatores, absentibus amafis, dicta eorum & facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint; quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire visi sunt, quasi paulo

πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν, ἤδονται, καὶ προσάψαν-
τες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν
οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι· οὕτω δὴ καὶ
αὐτὸς, Φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους, οὓς τότε
ἤκουσα, συναγείρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων,
οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσὸν τινα τοῦ-
τον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρῆναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πρατ-
τομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἰόμενος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων
αὐτοῦ τὰ αὐτὰ πρὸς με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
μοι φαίνεται, καὶ τῆς φωτὸς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς
παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμικόν, ὡς ἀληθῶς
ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι.

ΕΤΑΙ. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρουόμενος, 8

5 Ἀνατυλίττων) Σημειοῦ τὸ πάδες, πυρκαϊαί, λαμπυρίαι, φρυ-
ἀνατυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κταρίαι. V.
κείμενον. V. 13 Τὸν Κωμικόν) Σημαίνει τὸ
7 Πυρσὸν τινα) Πυρσοί, λαμ- τοῦ Εὐπολίδου. G. C.

ante revera dictis, gaudent, animumque memoriae prae-
teritorum applicantes, macerandi sese praesentibus otium
non habent: sic sane & ipse, philosophia non praesente,
verba, quae tum audiui, recoilligens, & mecum cre-
bro revolvens, non exiguum capio solatium. In summa,
perinde ac si in pelago, & per noctem atram ferar, ad
hanc quasi quandam facem respicio, omnibus illis rebus,
quae a me geruntur, virum illum coram adesse existimans,
semperque velut audiens ipsum eadem illa sua ad me di-
centem. Interdum etiam, & maxime, quando mente in id
defixa constiti, vultum ipsum illius videre mihi videor, &
vocis sonus in auribus mihi resonat. Etenim iuxta Comi-
cum, revera aculeum quendam in auditorum mente reliquit.

Am. Subsiste, o admirande, paulumque retrocede, &
Lucian. Vol. I. C

καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα· ὥς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο, ὃ ἐταῖρε, ἤδη τραγικούς, ἢ καὶ νῆ Δία κωμικούς Φαύλους εἰώρακας ὑποκριτὰς, τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλὰς εἰς εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων;

ΕΤΑΙ. Πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο;

ΛΟΥΚ. Δέδοικα μὴ σοι μεταξὺ δόξῃ γελοίως αὐτὰ μιμῆσθαι· τὰ μὲν ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθεῖρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέμα καὶ αὐτεῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πάνυ ἄχθομαι· ἢ δὲ ὑπόθεσις οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀ-

ab initio repetens iam tandem dicta illa enarra, quoniam non mediocriter me his ambagibus excrucias.

Luc. Recte dicis, atque ita facto opus est: sed illud quaeso, vidistine aliquando sive Tragicos, sive etiam, per Iovem, Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo excipiuntur, quique poemata agendo corrumpunt, ac postremo theatri eiiciuntur, tamen ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac palmam etiam reportarint?

Am. Multos novi tales. sed quorsum hoc?

Luc. Vereor, ne & ipse minus apte imitari videar, alia quidem inordinate continuans, interdum autem etiam ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii corrumpens; adeo ut cogaris sensum ipsam damnare fabulam. Nam ad histroniam meam quod attinet, non admodum aegre id feram. Ceterum argumentum ipsum non mediocri dolore me affecturum esse videtur, si mecum una cadat, & (mea cul-

σχημονούσα. Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λό- 9
γον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἀμαρτημάτων
ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρῳ ποι κάθηται, οὐδὲν
αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυ-
τοῦ σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μνήμην
ὑποκριτῆς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέ-
ρων. ὥστε καὶ ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκείνο μὲν
ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς
ἴσως διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυ-
πήσομαι.

ΕΤΑΙ. Ὡς εὖγε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν 10
ῥητόρων νόμον πεπροσιμιάσται σοι. ἔοικας γοῦν ἀκέεινα
προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ
ὡς οὐδ' αὐτὸς ἤκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος,
καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν·

1 Μίμνησο) Ὅρα σύνταξιν τοῦ μέμνησο. C. G.

pa) indecorum appareat. Proinde hoc per totam memi-
neris mihi orationem, quod poeta quidem ipse talium pec-
catorum innocens est, ac procul a scena sequester alicubi
sedet, neque quidquam eorum curat, quae in theatro agun-
tur: ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis
scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod
ad cetera attinet, nihil a nuntio Tragico distans. Quare si
quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi
in promptu sit, quod scilicet melius hoc fuerat, & quod
ipse poeta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibi-
laveris, non admodum moleste feram.

Am. Ut bene fane, ita me Mercurius amet, & iuxta
rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris
igitur etiam haec additurus, sermonem non fuisse longum,
reque ad dicendum non venire paratum, & melius futurum
fuisse, si ipsum dicentem audissem: te enim pauca quae-

σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν ἂν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρησθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

- II ΛΟΥΚ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διήλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρησθαι μοι· καί κεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐχ ἔζης, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιβέεις τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνό-τες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχυρὸν, καὶ γυναικῶδες,

dam, &c, quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim & acclamare & plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, & acutissime sibilaturo.

Luc. Equidem & haec, quae tu commemorasti, dicta volui: & illa quoque, me neque ordine, neque, ut ille, iusta quadam & continua oratione de omnibus dicturum esse; meae enim facultatis hoc minime est: neque rursus illius personae attribuendo sermonem, ne hac etiam in parte histrionibus illis similis fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona assumpta, ac vestibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, ore in immensum diducto, exiguum & gracile, adeoque muliebre quiddam loquuntur, ipsa etiam

καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἑμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικεείμενος, καὶ τὴν σκευὴν κατασχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοῦμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπᾶσω που πεσών τὸν ἥρωα ὃν ὑποκρίνομαι.

ΕΤΑΙ. Οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρὸς με 12 *Isat.*
πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος. *509. 489. 73.*

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν παύσομαί γε πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέφομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, ὅτι Φιλοσοφία καὶ πεινία σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξέκων οὐδένα τέρπονται ὀρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζεται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ πρὸς τὸ καθαρόν τῆς διαίτης

Hecuba Polyxenave multo demissius. Ne igitur & ipse deprehendar maiorem omnino, quam pro capite meo, personam induisse, ipsumque ornatum dehonestare, ex nuda tecum volo meaue propria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem ago Heroem, mecum una convulsum terrae affligam.

Am. Homo hic non desinet hodie apud me crebra illa scaena atque tragoedia uti.

Luc. Immo desinam, & ad incepta me nunc convertam. Principium igitur orationis illius commendatio fuit Graeciae, & eorum hominum, qui Athenis commorantur, quod cum philosophia & paupertate degant, & neque civium neque peregrinorum quemquam intrueri gaudeant, qui luxum ad sese invehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, & paulatim transforment ipsum, & veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitae transfe-

13 μεθιστᾶσιν. Ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ Φορτικὸς ἀκολουθῶν ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ὤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ παιδεύειν ἐπεχειροῦν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἀντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, καθ' ὃν τινα τρόπον βούλοιτο, βιοῦν· ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὄχληρὸς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντᾶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγετο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μετὰ ζῦ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνῃ γε μακρὰ κατέχει τὰ βαλανεῖον· οὐδὲν σὺν δεῖ στρατοπέδου. ὁ δὲ ἀκούων ἃ ἦν, μετὰ ζῦ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκεῖνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ

9 Θλίβων τοῖς οἰκέταις) Ἀντὶ τοῦ, διὰ τοῦ πλῆθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιεῖν. V.

ferant. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis & turba comitum gravis, varia veste auroque ornatus, Atheniensibus omnibus sese admirationi esse existimabat, & tanquam beatum fuspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin & erudiendum eum sibi sumserunt, non acerbe, neque aperte vetantes, ne in libera civitate pro lubitu viveret: sed cum in gymnasiis & balneis molestus esset, suis servis premens, & in angustum cogens obvios, submissa voce quidam, quasi latere vellet, neque illum perfringeret, Metuit, inquit, ne inter lavandum pereat? Atqui pax certe longa balneum tenet: proinde nihil opus est exercitu. Ille autem verum audiens, interea erudiebatur. Praeterea varia illa veste atque purpurea eundem

τὸ ἀνθρὸν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη, λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς οὗτος; καὶ, τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ· καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δακτυλίων τὸ πλήθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε, δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. Ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τοὺς δὲ, ἰδόντας ἐλεῆσάι τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μίᾳ Φωνῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην

14

exuerunt, urbane admodum floridum colorum nitorem iridentes, iam ver adest, dicebant: &, Unde nobis pavo hic? &, Fortassis materna est: & similia. Atque eodem pacto cetera illius cum risu carpebant, nunc annulorum multitudinem, nunc eomam iusto curatiorem, nunc victus intemperantiam atque luxuriam notantes. Quare paulatim ad modestiam est revocatus, & longe melior, publice ita emendatus, abiit. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex civibus fuisse, & ad praesidem ludorum adductum, quod veste tincta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto; neque enim

ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ γὰρ ἔχει
 αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπὶ γένοι, καὶ προσέτι τὴν ἐλευ-
 θερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθορον, ἡσυχίαν
 τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστί.
 ἀπεΐκαιτό τε Φιλοσοφία συνῶδον τὴν παρὰ τοῖς τοιού-
 τοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἥθος φυλάττει δυναμένην,
 σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ καὶ πλούτῳ καταφρονεῖν πεπαιδευ-
 μένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ
 15 τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. Ὅστις δὲ πλού-
 του ἔρα, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορϋύρα, καὶ δυ-
 ναστεία μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας,
 ἀπείρατος δὲ παρρησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολα-
 κεία τὰ πάντα καὶ δουλεία σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ
 πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέ-
 γνωνκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πό-
 των, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης,
 καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων

*Plut. de lib.
 p. 49.*

aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. & praeterea
 libertatem, quae illic est, ac victus frugalitatem, & tran-
 quillitatem, & otium, quae apud illos sunt cumulatissima.
 Ostendebat etiam, conversationem eorum hominum phi-
 losophiae consonam esse, moresque puros conservare pos-
 se; viroque gravi, & qui divitias contemnere didicisset, &
 qui secundum ea, quae natura honesta sunt, vivere statuis-
 set, vitam, quae illic vivitur, quam maxime apram atque
 accommodatam esse. At qui divitias amat, aurumque stu-
 pet, purpuraque & potentia felicitatem meretur, qui liber-
 tatem in dictis factisque nunquam gustavit, qui veritatem
 nunquam vidit, & cum assentatione & servitute enutritus
 est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique uni in-
 servire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac
 rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque men-

τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεσθερότων ἀσμάτων, τοῖς
 δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν. Μεστὰι 16
 γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλάτων πᾶσαι μὲν ἀγυαί, πᾶσαι
 δὲ ἀγοραί· πάρεστι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν κατα-
 δέχασθαι· τοῦτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τοῦτο δὲ δι' ὠτων
 τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι' ἀφροδι-
 σίων· ὅφ' ἧς δὲ ρεύσεως ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ ρεύματι,
 πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχεται γὰρ μοι-
 χεῖα, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιτορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο
 Φῦλον τῶν ἡδονῶν παρασύρεται δὲ, τῆς ψυχῆς ὑπο-
 κλυζομένης πάντοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύ-
 νῃ· τῶν δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γεγόμενος, δίψης αἰεὶ πιμ-
 πλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις.
 τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκα-
 λον ἀγαθῶν. Ἐγὼ γ' οὖν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν 17
 ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γεγόμενος, ἐπιστή-

dacii; aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consuetudinem. Hic enim rerum carissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac licere ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures & nasum, partim per gulam, & per venerea: qua fluente perenni turbulentoque flumine, omnes viae dilatantur. Una enim irruunt & adulterium, & avaritia, & periurium, & reliqua id genus voluptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus, animo undique submerso, verecundia, & virtus, & iustitia abripiuntur: quibus carens iam solum semper fiticulosum multis ac feris cupiditatibus suppullulat. Talem esse urbem; taliumque magistrum bonorum ostendebat. Ego itaque, inquit, quando primum ex Graecia reversus iam propius accessissem,

σας ἑμαυτὸν λόγον ἀπῆτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα
δὴ τὰ τοῦ Ὁμήρου λέγων·

Τίπτι αὖ, ὦ δύστηνε, λιπὼν Φάος ἡελίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθε-
ρίαν, ἥλυθες, ὅφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάν-
τας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ
κόλακας, καὶ μισαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας,
καὶ Φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας,
μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι
18 δυνάμενος; Οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ
Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπέξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων,
Φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκβ' αἵματος, ἔκτε κυδοι-
μοῦ, τολοιπὸν οἰκουρεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινὰ τοῦτον
γυναικῶδη, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκῶντα προτι-
θέμενος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτῳ, καὶ ἀληθείᾳ
προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ
14 Προστίθμενος) Ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προστίθμενος συντάξει. V.

constiti, a meque ipso rationem poposci mei huc adven-
tus, Homericā illa videlicet mecum ipse distitans:

Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebi,

(Graecia nempe, & felicitate illa atque libertate) *Veni-
sti? ut videas loci huius tumultum, sycophantas, salutatio-
nes superbas, epulas, adulatōres, caedes, testamentorum
exspectationes, & amicitias simulatas? Aut quid tandem
facere decrevistī, cum neque discedere hinc, neque insti-
tutis hisce uti possis? Cum ita mecum consultassē, &
quemadmodum Iuppiter Hectorem, ita me ipsum e telis,
ut ait ille, subducens, eque hominum caede, atque tumultibus,
eque cruore; de cetero domi me continere statui: & vitam
hanc, muliebrem & timidam plerisque visam, antepōns,
cum ipsa philosophia, & Platone, & veritate colloquor.
Ac me ipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex*

μυριάνδρῳ, σφόδρα που μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνό-
 μενα, τοῦτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα
 παρέχειν δυνάμενα, τοῦτο δὲ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς
 βεβαίου λαβεῖν. Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἑπαινὸν εἶ- 19
 πειν, μὴ ὑπολάβῃς μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς
 ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ
 τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύ-
 ταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασι τε καὶ
 ἀκούσμασι πάντοθεν ἔλκουσι, καὶ ἀντιλαμβάνομένοις.
 ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεά μιμησάμενον παρα-
 πλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τῷ χεῖρι, δειλὸν γὰρ, μηδὲ
 τὰ ὦτα κηρῶ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυ-
 μένῳ, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. Ἐνεστὶ δὲ καὶ Φιλοσο- 20
 φίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν,
 καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα, ὥσ-

13 Ὑπερήφανον) Ὑπερήφανον θαυμασίας ἐνταῦθα χεῖται. C. G.

sublimi admodum contemplor ea, quae geruntur: quae par-
 tim eiusmodi sunt, ut multum delectationis ac risus exhi-
 bere possint; partim talia, in quibus vir vere constans
 periculum de se ipso faciat. Nam si malorum quoque en-
 comium aliquod dicere convenit, ne credas maiorem ullam
 virtutis palaestram esse, aut veriora usquam animorum ex-
 perimenta fieri, quam in hac urbe, & in ea, qua hic vivi-
 tur, consuetudine. Neque enim parum est resistere tot cu-
 piditatibus, tot spectaculis atque aurium illecebris undique
 attrahentibus ac detinentibus: sed oportet omnino Ulyssis
 exemplo praeternavigare illa, non quidem ligatis manibus,
 ut ille, (nam hoc formidolosum foret) neque etiam auri-
 bus cera obturatis, sed audientem & solutum, & vere ani-
 mum supra haec elatum habentem. Licet autem & philo-
 sophiam mirari, conferendo cum illa tantam hominum
 amentiam: bonaque ista fortunae contemnere, ubi aspe-

περ' ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν ἐξ οἰκέτου δεσπότην προΐοντα, τόνδ' ἀντὶ πλουσίου, πένη-
 τὰ τὸν δὲ, σατραπὴν ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ
 Φίλὸν τούτου· τὸν δὲ ἐχθρόν· τὸν δὲ Φυγάδα. τοῦτο γάρ
 τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης
 τῆς τύχης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
 ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ'
 ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυνα-
 στείας· καὶ μεστοὶ περιῖασι πάντες οὐ γιγνομένων ἐλ-
 21 πίδων. Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις
 ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω.
 πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν οἱ πλουτοῦντες αὐτοὶ, καὶ τὰς
 πορφυρίδας προβαίνοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτεί-
 νοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ
 καινότατον, τοὺς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ προσ-
 αγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσ-

xeris, velut in scena, ac multiplicium personarum fabula,
 alium quidem ex servo dominum prodire, alium autem ex
 divite pauperem; contra alium ex paupere satrapam, aut
 regem; rursus alium amicum huius, alium inimicum, alium
 etiam exfulem esse. Nam hoc certe vel gravissimum est,
 quod licet Fortuna ipsa testetur sese in humanis rebus lu-
 dere, fateaturque nihil illarum certum ac stabile esse, ni-
 hilo minus tamen qui quotidie ista aspiciunt, & divitias
 expetunt, & potentiam, ac pleni obambulant omnes eā-
 rum rerum spe, quae non contingunt. Quod autem dixi,
 licere in iis, quae geruntur, ridere, animumque oblectare,
 illud tibi iam exponam. Quomodo enim non ridiculi sint
 divites ipsi, qui & purpuram suam spectandam exhibent,
 & digitorum annulos ostentant, & multas produnt ineptias?
 quod autem omnium absurdissimum est, etiam obvios
 aliena voce salutant, & hoc quasi magno aliquo conten-

έβλεψαν. οί δέ σεμνότεροι, καί προσκυνεῖσθαι περι-
 μένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ
 δεῖ προσελθόντα, καί ὑποκύψαντα, καί πόρρωθεν τὴν
 ψυχὴν ταπεινώσαντα, καί τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαν-
 τα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, τὸ στήθος, ἢ τὴν δεξιὰν
 καταΦιλεῖν, ζηλωτὸν καί περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τού-
 του τυγχάνουσιν· ὅδ' ἔστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω
 χρόνον ἑξαπατάμενον. ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοῦς τῆς
 ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται.
 Πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοῖ καὶ θεραπεύοντες 22
 γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἑξανιστάμενοι μέσης, περιβέον-
 τες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀπο-
 κλειόμενοι, κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκού-
 εῖν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς
 περιόδου, τὸ Φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον
 συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ

tos esse volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
 fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e longinquo,
 neque ut Persis mos est, sed necesse est propius acceden-
 tem, & sese incurvantem, animo diu iam ante demisso,
 illiusque affectu etiam per corporis similitudinem declara-
 to, pectus aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
 ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem assequun-
 tur. Ille vero diu stat se ipsum praebeens decipiendum. Il-
 lorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora oscu-
 landa nos non admittant. Ceterum his multo ridiculi ma-
 gis sunt, qui eos sectantur, atque observant, de media
 nocte surgentes, & totam urbem circumcurfitantes, & a
 servis foribus exclusi, canes, & adulatores, & id genus
 alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius cir-
 cuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa,
 coena est: in qua illi, quam multis comestis epotisque

- γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ, ὧν οὐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφομένοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπίασιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμούντων οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ μεβ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γάρ, τὸ καινό-
- 23 ταιον, οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. Ἐγὼ μέντοι γε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπέιληφα· καὶ σχεδὸν αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἑώθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ ὀρνήσειν ἐκείνους εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐβελοδοουλείας, οὐκ ἂν αἶε τὸναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν

Gal. 69.

praeter animi sententiam, quam multa non dicenda prolocuti, postremo reprehendentes, aut aegre ferentes discedunt, & vel ipsam criminantur coenam, vel contumeliam aut fordes accusant! Pleni autem & angiportus sunt vomentibus istis, & circa vilissima quaeque prostibula depugnantibus. Et plerique eorum in multum diem decumbentes, circumeundi causam medicis praebent. Quibusdam enim, novo sane exemplo, aegrotandi otium non est. Ego vero adulatorem longe iis, quibus adulantur, nequiores existimo, & propemodum auctores illis exsistere superbiae ac fastus istius. Nam cum illorum opulentiam admirantur, aurum laudibus extollunt, vestibula mane complent, & adeuntes ipsos quasi dominos appellant, quid quaeſo illos cogitare consentaneum est? Quod si vero communi decreto vel tantisper abstinerent ab hac voluntaria servitute, an non putas vice versa ipsos divites ad fores paupe-

ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, *Saturn. 29.*
 μὴ ἀθέατον αὐτῶν μὴδ' ἀμάστυρον τὴν εὐδαιμονίαν κα-
 ταλιπεῖν, μὴδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπέζων
 τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ
 πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὥς τοῦ διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζε-
 σθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει, μὴδὲν ὅτελος εἶναι περικαλ-
 λούς οἰκίας τῶ οἰκοῦντι, μὴδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος,
 εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν *Diomed. 15.*
 αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν τὴν δυναστείαν, ἐπιτειχίσαντα
 τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπό-
 νοιαν ἄγουσιν. Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφαν- 24
 δὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν,
 μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν φιλο-
 σοφεῖν προσποιουμένων, πολλῶ ἔτι τούτων γελοιότερα
 δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἶε τὴν ψυ-
 χὴν διατεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα

rum venturos esse, ultro rogantes, ne ignobilem, & absque
 teste latentem suam felicitatem relinquerent, neve inuti-
 lem, & ab omni usu remotam menfarum pulchritudinem,
 & domorum magnitudinem esse paterentur? Neque enim
 tantopere divitias amant, quam propter divitias beatos
 atque felices sese existimari. Atque ita fane res habet, ut
 neque pulchrarum aedium, neque auri, neque eboris ulla
 domino sit utilitas. nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igi-
 tur tali aliqua via diruere ipsorum, & vilem reddere poten-
 tiam, contemptum hoc quasi munimentum divitiis opponen-
 do: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt. Ac certe
 homines indoctos, & ignorantiam aperte confitentes, talia
 factitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quo-
 que, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora
 his, magisque ridicula facere, illud tandem omnium maxime
 dolendum est. Quomodo enim me putas animum affectum

τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ Φανερώτερον; καὶ ὁ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν μεταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γέ ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δρά-
 25 ματος. Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμπόσις ἐργάζονται, τίνε τῶν κολάκων εἰκάσμεν; οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ Φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν; οἱ δὲ ἀστειότεροι πολλάκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ Φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων. ἐργα-

5 Μεταλαμβάνουσι) Ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσι αἰτιατικῇ συντεταγμένον. V.

esse, quoties video istorum aliquem, maxime eorum, qui aetate provecti sunt, adulatorum turbis immixtum, & illorum aliquem, qui honores gerunt, satellitum modo sectantem, & cum iis, qui ad coenam vocant, sermones conferentem, ceteris insigniorem & magis conspicuum ob habitum? & quod vel maxime indignari soleo, quando non itidem habitum mutant, cum utique, quod ad cetera attinet, easdem partes agant. Nam quae in conviviis designantur, cui quae adulatorum illa comparabimus? An non magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a convivio autem surgunt omnium ultimi: deinde & plura aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam cantare non erubescunt. Atque haec quidem ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem.

στήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατρι-
βάς· ἡξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάξοντα,
πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέ- 26
λει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς
ἀξιούσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς θεομένοις ἐπαρ-
κῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν· τοσούτου δέων
ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυ-
τοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ
πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ
πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι
διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφώς, ὅτι τούτων μὲν Φύ-

9 Οὐδὲ ἐπιβῆναι) Ἀρχῆς τοῦτο
καὶ βαθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰ-
δυίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτήματι·
ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφούντα μηδὲ
τὴν ἀρχὴν κεκτησθαι, ἢ τῆς πα-
τρέθεν ὑπούσης τῆς κτήσεως ἀπε-
σχευάσθαι τὸ ἀσχυολίας παραίτιον,
ἀλλὰ μὴ κεκτημένον ἐτάσιον ἄλλο
ἄχθος περιφέρειν, ὥσπερ οὐ φθα-
νούντα τῆς τοῦ ἀγροῦ περισσῆς καλ-
λιεργίας, καὶ τῆς ἐκ ταύτης τοῖς
χρήζουσιν ἀφειλείας· ὥσπερ οἶμαι
καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις

ἀφῆκε μολόβου τὴν κατὰ ἀγροὺς
κτῆσιν. ὅσπερ οὐ κατὰ Κράτητα Νι-
γρίνα τὸ φιλοσοφεῖν, οὐδὲ πρὸς
ἵπαινον ἀδίκως κρίνειν ἐπισταμένον
ἀνδρὶ. V.

10 Ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ
εἶναι διωμολόγει) Λουκιανοῦ καὶ
τοῦπίγραμμα,

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν πότε,
νῦν δὲ Μενίππου·

Καὶ πάλιν ἐξ ἐτέρου βέβομαι
εἰς ἕτερον·

Καὶ γὰρ ἐκείνος ἔχειν με πότε· V.

tanquam de foro proponunt. Hinc & officinas cauponas-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim, eum, qui di-
vitias contemnere alios docere vellet, primum se ipsum
quaestu superiorem gerere debere. Quod & praestabat
ipse, non solum gratis conversando ac differendo cum vo-
lentibus, sed & indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo. Ac tantum
aberat, ut aliena expeteret, ut ne suarum quidem rerum,
quae corrumpebantur, curam gereret; ut qui agrum, quem
non procul ab urbe situm habebat, iam tot annis ne invi-
sere quidem dignatus fuerit. Immo ne suum quidem pror-
sus esse affirmabat; illud, opinor, reputans, quod natura

σει οὐδενός ἔσμεν κύριοι, νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότηαι νομιζόμεθα, καὶ πειδαν ἢ προθεσμία παρέλθῃ, τηλικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐβέλουσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριτον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐπὶ ἅπασιν δὲ τούτοις, τῆς
 27 διανοίας τὸ ἡμωσμένον, καὶ τὸ ἡμερον τοῦ τρόπου. Παρήνει δὲ τοῖς συνοῦσι μὴτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὀριζομένους ἐορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρζομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιῆσειν. ἡξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκῶς Οἰλοσόφων, οἱ ταύτην ἀσκήσιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσασσι τοῦτο

istarum rerum nullius domini sumus. lege autem & per successionem usum earum in tempus incertum accipientes, temporarii possessores habemur: quo exacto tempore, alius easdem a nobis accipiens, nomine itidem fruitor. Idem non parva praebet imitari volentibus exempla, victus scilicet frugalitatem, exercitiorum iustum modum, vultus modestiam, & vestitus mediocritatem, & super omnia haec compositam mentem morumque mansuetudinem. Monebat fecum versantes, ne bene agendi tempus prorogarent, ut multis solemne est, certum sibi tempus praefinientibus, aut festos dies, aut solemnes conventus, quibus auspicentur non mentiri, & recte agere. Morae enim expertem esse illum ad honesta impetum debere volebat. Ostendebat etiam, se philosophos illos damnare, qui ad virtutem formare se adolescentes putant, si multis tormentorum necessitatibus

μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δέ, μαστιγοῦντες·
 οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν *Ἰε. α. α. α.*
 καταξύνοντες. Ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς *28. 556.*
 ψυχαῖς τὸ στερρὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι,
 καὶ τὸν ἀρίστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦ-
 το μὲν ψυχῆς, τοῦτο δὲ σώματος, τοῦτο δὲ ἡλικίας τε
 καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ
 δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχῃται. πολλοὺς γοῦν καὶ τε-
 λευτᾶν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ
 αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κα-
 κῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμε- *Ἰε. l. i. 678.*
 ταστρεπτὶ Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀΐκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον
 διακείμενος. Ἦδη δὲ τούτων ἀποστάς, τῶν ἄλλων αὖ- *29*
 θις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς
 διεξῆει, καὶ τὸν ὠθισμόν αὐτῶν, καὶ τὰ θεάτρα, καὶ
 τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ

atque laboribus sustinendis exerceant; vincere plerique iu-
 bentes, alii flagris caedentes, & si qui elegantiores, etiam
 ferro cutim perradentes. Putabat enim ille, multo prius in
 animis duritiem istam & firmitatem contra dolores ac per-
 turbationes parandam esse; eumque, qui homines optime
 instituere velit, partim animi, partim corporis, partim
 etiam aetatis, & prioris educationis rationem habere debe-
 re, ne ea, quae vires excederent, imponendo, reprehensionem
 incurrat. Multos itaque & mortuos ex eo esse dicebat,
 dum praeter rationem ita supra vires intenderentur.
 Unum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos
 mala degustasset, audita statim vera doctrina, irrevocabili
 cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo
 refectum cernere erat. Iam vero ab istis ad alios digres-
 sus, urbis tumultus, & turbae conflictus, persecutus est,
 & theatra, & Circum, & aurigarum statuas, & equorum

τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ
 τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία,
 καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπέιληπται.
 30 Μετὰ δὲ ταῦτα, ἐτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφὶ
 τὴν νεκυῖαν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστίβεις,
 ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον
 τὸν βίον προίενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ
 ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ
 λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθη, ὅτι καὶ συγκατορύτ-
 τειν ἑαυτοῖς ἀξιούσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν
 ἐγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν ἐσθλῆτας ἑαυτοῖς κελεύ-
 οντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι τῶν παρὰ
 τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς
 τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις
 31 ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευταίην διαμένοντες. Εἰκάζειν οὖν
 ἡξίου, τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα

Μετ. ο. σ. 2. 21.
 Σκωτ. 2. 31

nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia: frequen-
 tissimum enim revera equorum insanum studium, quod iam
 & multos summae existimationis viros invasit. Post haec
 quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa
 funera & testamenta agitantur, hoc addens, unam hanc
 vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere; ea
 intelligens, quae in testamentis scribuntur, [quia verentur,
 dum in vivis sunt,] ne sibi veritas noceat. Quae vero dum
 ab eo dicebantur, risum tenere non potui: [haec nimirum
 sunt] quod & secum sepeliri ignorantiam suam velle eos
 aiebat, & stultitiam suam aperte scripto etiam testari, dum
 hi vestes, alii aliud quid eorum, quae per vitam fuerant
 carissima, comburere eodem rogo secum mandant; alii &
 servos certos ad sepulcra adfutare, alii etiam cippos fertis
 coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte
 manentes. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in

περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκῆπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι
 τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψιν ὠνούμενους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς
 συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας,
 τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, καὶ τὸ
 σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ
 ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερφανού-
 ντας· τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας· ὃ καὶ μά-
 λιστα δέσυσεν αὐτῶν, ὅτι μὴδὲ χρῆσθαι ἴσασιν ταῖς
 ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς
 ὅρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν
 τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις
 τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἥδη καὶ παρὰ θύραν εἰς-
 βιαζόμενοι. Σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδο-
 νῶν. Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχ- 32
 νῶς τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖ-
 νος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν, οὐ προ-

vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mor-
 tem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos ef-
 fe, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis cum
 croco & odoribus effundunt: qui media etiam hieme rosis
 opplentur, quas, dum rarae sunt & intempestivae, amant;
 tempestivas, & a natura, nullo cogente, datas, tanquam
 viles fastidiunt. Hos illos esse, qui & unguenta bibunt,
 & quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti qui-
 dem cupiditatibus scirent, sed & in hisce peccarent, fines-
 que earum confunderent, animum voluptatibus undique
 conculcandum permittentes, & quod in Tragoediis atque
 Comoediis dicitur, alia quavis parte potius, quam per pa-
 tentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale
 voluptatum genus. Ceterum & hoc ex eadem sententia di-
 cebat, prorsus Momi dictum imitatus. Ut enim ille repre-
 hendebat tauri artificem Deum, quod cornua ante oculos

θέντα τῶν ὀσθαλμῶν τὰ κέρατα, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς
 ἠτιάτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου
 τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι, ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥό-
 δων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ρινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέ-
 φασθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶον τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς
 33 πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. Καὶ μὴν κακείνους διε-
 γέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα
 ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περι-
 εργίαις. καὶ γὰρ αὐ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρόνιου
 τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς πραγματείας
 ὑπομένειν. ὑπέφαινε γοῦν τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς
 εἵνεκα πάντα πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους ὁ μήκι-
 στος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν,
 ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδῶν γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν· λοιπὸν

το τῆς ἡδονῆς } Περὶ ἡδονῆς, καὶ ρυγγος, καὶ τούτου μὲν ἐπὶ τεσ-
 ῶ' ὅσον τις τὸν ἀπὸ ταύτης καρπὸν σάραν δακτύλων μήκος ἐκτεινο-
 δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φά- μένου. V.

non possuisset: ita & ipse inscitiae arguebat eos, qui co-
 rollas in capite gestabant Nam si odore, inquiebat, vio-
 larum rosarumque delectantur, sub naribus potissimum
 eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri
 potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis at-
 traherent. Eos quoque irridebat, qui miram quandam di-
 ligentiam in apparandis coenis adhibent, dum condimen-
 torum varietatem, & cupediarum bellariorumque curiosam
 compositionem sectantur. Nam & hos brevis ac momen-
 taneae voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat. In-
 dicabat autem, quatuor illos digitorum causa totum hunc
 suscipere laborem folere, quorum mensuram vix longissi-
 mum hominis guttur aequet: neque enim antequam edant,
 ullam ex emtis tanto pretio cibus voluptatem eos capere;
 nec devoratis, suaviorem, quam quae ex ceteris villiori-

ἡδονῆς
 4. γ. 240.

δίσκος. δ. α. α. α.
 1. 103.

οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τούτων
 ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πᾶσχειν ἔλεγεν αὐτούς,
 ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας,
 ὧν ἀπασῶν Φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαι-
 ρουμένοις. Περὶ δὲ τῶν ἐν ταῖς βαλανείοις ὄρωμένων πολ- 34
 λὰ μὲν διεξέχει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων, τὰς ὕβρεις,
 τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ μικροῦ δεῖν ἐκθερο-
 μένους. ἐν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἑώκει, πολὺ δ' ἐν
 τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόν-
 τας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλ-
 λειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἣν ὑψηλὸν τι ἢ κοῖλον μέλ-
 λωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομνησκειν αὐτούς, τὸ και-
 νότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος
 μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μη-
 δὲ τῶν ἄτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἄλλο-

bus fit, repletionem reddi. Restare igitur, ut illam, quae
 velut in transcursu percipitur, voluptatem, tam grandi pe-
 cunia mercentur. In haec autem absurda delabi eos mini-
 me mirum, utpote qui imperiti veriorumque voluptatum
 ignari, quas omnes Philosophia iis suppeditat, qui laborare
 volunt. De iis autem, quae in balneis aguntur, multa com-
 memorabat: multitudinem prosequentium, contumelias,
 eos, qui servis impositi gestantur, ac quasi efferuntur. Unum
 autem maxime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
 urbe frequens, & in balneis valde familiare. Praeentes enim
 quodam ex servis clamare oportet & admonere, ut ante
 pedes prospiciant, si quid exstantius paulo, aut cavum
 praetergrediendum sit, atque commonefacere eos, (id quod
 absurdissimum est) quo scilicet sese incedere meminerint.
 Indignabatur itaque, si, cum ederent, alieno ore non in-
 digerent, aut manibus; neque cum audirent, aliorum au-
 ribus uterentur: oculis autem aliorum, valentes ac sani,

τριῶν δέονται προσφομένων, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκού-
 οντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ πεπηρω-
 μένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς
 35 ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. Ταῦ-
 τὰ τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν κατέπαυε τὸν
 λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπῶς, μὴ σιω-
 πήσῃ πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τούτο δὴ τὸ
 τῶν Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς
 αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει
 καὶ ἰλίγγῳ κατειλημένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατερρέο-
 μην, τοῦτο δὲ φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξέπιπτον τε
 καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶτ-
 τα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ
 ἐξεπιπολῆς, οὐδ' ὥς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο.
 βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐ-
 στόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκο-

ad prospiciendum opus haberent, ac sustinerent voces au-
 dire, quae miseris hominibus & excaecatis convenirent :
 audiunt enim easdem in foro, & medio die, [viri amplif-
 simi] quibus demandata est urbium cura. Haec atque hu-
 iusmodi alia multa oratione persecutus, dicendi finem fe-
 cit. Ego vero interim, dum loquebatur, stupens ausculta-
 bam, metuens, ne conticesceret. Ubi vero loqui desiit, il-
 lud nimirum, quod Phaeacibus olim accidit, ego quoque
 passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus con-
 stiti: deinde multa confusione atque vertigine correptus,
 sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac re-
 tro inhibebat; ipsaque vox intercidebat, & lingua tituba-
 bat: postremo animi pendens lacrimabar. Neque enim sum-
 mam dumtaxat cutem perstrinxerat, aut leviter me eius
 oratio retigerat, sed altius & letale vulnus erat: scite
 enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est,

ψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖ καὶ μὲ ἤδη φιλοσόφων προσ-
 αΐσασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπέιληφα. Δοκεῖ ³⁶
 μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ μάλα σκοπῶ τινι ἀπαλῶ
 προσεοικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ
 μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λό-
 γων, οὐ μὴν πάντες εὐστοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν
 αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀφιάσι· καὶ ἀπτονται μὲν καὶ αὐτοὶ τῆς ὁδοῦ,
 τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς
 σφοδρότητος διελθόντα καὶ παροδεύσαντα κεχηνυῖαν
 μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν
 τούτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτο-
 νίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκο-
 πόν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης
 τῆς ὁδοῦ· ἣν δὲ ποτε καὶ ἀφίκεται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην

15 Ἐπιλίγδην) Ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μέτρον. V.

animus traiecit. Quod si iam decet nonnihil & me philo-
 sophicos attingere sermones, ita de hisce existimo. Videtur
 mihi animus hominis, bona indole praediti, admodum si-
 milis esse scopo alicui tenero. Sagittarii autem in hac vita
 multi, qui plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes certo iacu-
 lantur, ac destinata feriunt; sed alii nervo nimium iaten-
 to, vehementiori, quam par est, impetu telum emittunt: &
 hi quidem recta insistentes via scopum pertingunt, sagittae
 autem ipsorum non manent, sed prae vehementia ictus
 penetrantes ac permeantes, hiantem modo vulnere animum
 relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate vi-
 rium, & quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum usque
 non perveniunt, sed languente impetu, saepenumero in
 medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum
 contingant, summum illum quidem leviter perstringunt,

ἄπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ γὰρ ἐπ'
 37 ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. Ὅστις δὲ ἀγαθὸς το-
 ξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται
 τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακός, εἰ μὴ στερρότερος
 τοῦ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποὶ.
 ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἰδῇ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος οὔτε
 ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται, οὔτε ὀπῶ, καθάπερ
 τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρ-
 μάκῳ τοῦτο χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει
 τε, καὶ πολὺ τοῦ Φαρμάκου ἀΐησιν. ὃ δὴ σκιδνάμενον
 ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ
 ἡδονται καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες, ὅπερ καὶ αὐ-
 τὸς ἔπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ Φαρμάκου τὴν ψυχὴν
 περιέχοντες. ἐπῆει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο
 λέγειν,

altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim va-
 lido impulsu emissae fuerunt. At qui bonus iaculator est,
 atque huic nostro similis, principio quidem diligenter sco-
 pum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis soli-
 dus, & telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam invul-
 nerabiles. Ubi autem haec omnia perspecta habet, tum de-
 mum tincta sagitta, non veneno, quemadmodum Scytharum
 sagittae tinguntur, neque opio, ut Curetum, sed sen-
 sim mordicante pariter & dulci pharmaco infecta, certo
 iam iaculatur. Telum autem, valide quantum satis est im-
 pulsus, eoque penetrans ut inhaereat, intrus manet, &
 multum medicamenti emittit, quod videlicet dispersum,
 totum circumquaque animum ambit: hinc est, quod oble-
 tantur, & lacrimas inter audiendum emittunt. Quod &
 mihi accidit, sensim medicamento illo animum mihi pervan-
 gante. Succurrebat igitur mihi Homericum illud ipsi dicere:

Βάλλ' οὕτως, αἱ κέντι Φόως ἄνδρεσσι γένηται. *Μελέτω φιλία.*
 Ὡςπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες οὐ παν- *μ. 528.*
 τες μαίνονται, ἀλλ' ὅποσοι αὐτῶν τῇ Ρέα λαμβάνον-
 ται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πά-
 θους, οὕτω δὲ καὶ Φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔν-
 θεοι καὶ τραυματαῖαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ
 φύσει Φιλοσοφίας συγγενές.

ΕΤΑΙ. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, 38
 ὧ ἑταῖρε, διελήλυθας ἐλελήβεις τέ με πολλῆς ὡς ἀλη-
 θῆς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστ' ἐ
 καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ
 παυσαμένου, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ εἴπω,
 τέτρωμαι καὶ μὴ θαυμάσης· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ
 πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσάντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι
 λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰς ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μα- *καὶ μ. 528.*
 νίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαβῶσι, καὶ αὐτοὶ ἔκφρονες γίγνον- *μ. 528.*

Sic iace, si qua viris per te nova lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes in furorem vertuntur, sed quotquot ipforum a Rhea corripuntur; iique audito carmine, prioris affectus remiscuntur: ita & qui philosophos audiunt, non omnes a Deo inspirati ac faucii abeunt; sed illi solum, quorum ingenio quiddam philosophiae cognatum subest.

Am. Quam gravia & admiratione digna, & divina, o amice, commemorasti! quantaque revera ambrosia, quanto loto saturatus, me inscio, fuisti! Quare & te dicente, animo commovebar, & nunc desinente, moerore afficior, & ut tuis verbis utar, faucius sum. Neque vero mireris: nosti enim, eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripì, sed & si quos alios ipsi in ea infamia momorderint, etiam illos mente deiici, atque in furorem

και. συµµεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δή-
µατι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται
τῆς µανίας διαδοχὴ.

ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡµῖν ἔραν ὁµολογεῖς;

ΕΤΑΙ. Πάνυ µέν οὖν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σου
κοινὴν τινα τὴν Θεραπείαν ἐπινοεῖν.

ΛΟΥΚ. Τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν.

ΕΤΑΙ. Ποῖον αὖ λέγεις;

ΛΟΥΚ. Ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρα-
καλεῖν.

verti solere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quid-
dam in alium transfertur, & propagatur, fitque infaniae
istius multiplex successio.

Luc. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris?

Am. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam
medicinam nobis excogites atque invenias.

Luc. Ergo Telephi illud necesse erit facere.

Am. Quodnam illud dicis?

Luc. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundum esse, &
ab illo medicinam petendam.

Εἰς τὴν Αἰχμὴν τῆς 7. 3. 1. 95. Φεβ. 7. 1.
 κρία ἔχοντες ἡμεῖς ἐν δὲ τῷ 6 βεβη-
 κύριον τῷ δόγματι ἐν αὐτῷ τῷ 1.
 ἐν μνημονίων ἐν 7. 3. 1. 95. 7. 1.
 Αἰχμὴν τῆς 7. 3. 1. 95. 7. 1. Μ
 Δ Ι Κ Η Φ Ω Ν Η Ε Ν Τ Ω Ν.

Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιώνος 1
 ἐβδόμη ἰσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ
 Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνήεντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ
 ἀρπαγῆς, ἀφηρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ
 ἐκφερομένων.

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὧς Φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἡδικοῦ- 2
 μην ὑπὸ τούτου τοῦ ταῦ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ
 καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην,
 καὶ παρήκουον ἕνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
 ἣν ἴστε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας
 συλλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσούτον ἤκει πλεονεξίας, καὶ
 ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν,

9 Καταίροντος) Καταπλέοντος,
 κατερχομένου. V.

13 Οὐκ ἀγαπῶν) Οὐκ ἀρνού-
 μενος. V.

IUDICIUM VOCALIUM.

ARCHONTE Aristarcho Phalereo, septima Octobris,
 actionem instituit Σῆγμα adversus Ταῦ apud iudices septem
 Vocales, de vi & rapina bonorum; spoliari se dicens omni-
 bus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

QUAMDIU, o iudices Vocales, non admodum gravi-
 bus iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abu-
 tebatur, & eo se inferebat, ubi nullum ei ius erat, damnum
 non graviter tuli; nonnulla etiam, quae dicebantur, au-
 divisse me dissimulabam, propter modestiam, quam nostis
 me servare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
 quam vero eo avaritiae & amentiae pervenit, ut non mo-
 do non sit contentum iis, quae ego saepe dissimulavi, ve-

ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνα
 νῦν παρὰ τοῖς ἀμώτερά εἰδόσιν ὑμῖν. θεός δὲ οὐ μικρόν
 μοι ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἑμαυτοῦ. τοῖς
 γὰρ προπεπραγμένοις αἰεὶ τι μεῖζον προστίθεν, ἄρδην με
 τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χάρας, ὥς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν
 ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ
 3 δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἱ δικά-
 ζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας
 ἔχειν τινὰ φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις
 ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι,
 καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χάρις οὐδὲν καθόλου τι
 γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμι-
 μα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχάς, ἔξουσιν. ἀλλ' οὔτε
 ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς τοσούτον ἀμελείας τε καὶ παρορά-

6 Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φό-
 βου) Ἀντὶ τοῦ διανεχθῆαι κεκτῶσθαι
 τὸν φόβον, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς
 ἀφοβίας, ἀλλ' ἐν ἴσῳ ταλαντευ-

μένους τῷ φόβῳ. V. Γρ. ὁρῶτερον,
 ἐν ἴσῳ τῆς φόβου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο
 ἂν εἴη τὸ Σ ἢ φόβος. C. G.

rum iam maiorem vim inferat, ipsa me necessitas cogit,
 ut accussem ipsum apud vos, qui utrumque nostrum no-
 vistis. Non autem exiguus metus propter istam extrusio-
 nem meam me invasit. Nam cum prioribus iniuriis maio-
 res semper addat, prorsus me e domestica sede expellet,
 eoque propemodum rediget, ut silendum mihi sit, & ne
 inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum
 inserviam. Est itaque aequum, non modo vos iudices, sed
 omnes etiam reliquas literas ab hocce dolo sibi cavere.
 Nam, si, ut libet unicuique, licebit e suo ordine in alium
 violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino
 scribitur, permiseritis, non video, quomodo sua quique
 ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tue-
 buntur. Sed non existimo, vos unquam ad tantam incu-
 riam vel negligentiam perventuros, ut ea feratis, quae

σεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καθυψήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ. Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε 4 αἱ τόλμαι εὐθύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῳ, διαμφοισβητοῦν περὶ τῆς κισσῆρεως, καὶ κεφαλαλγίας· οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφεῖῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τὸ, μόγισ, ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγχύσεως ἀρχεσθαι παρανόμου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύνόντός ἐστι τὸ δίκαιον.

6 Κισσῆρεως) Κίσηλις γὰρ φασί· γράφεται καὶ κεφαλαλγίας. V.

8 Ἐν τῷ γναφεῖῳ) Κναφεῖον μὲν γὰρ φασί· γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξύμενα. V.

9 Μόγισ) Μόγισ οἱ Ἀθηναῖοι.

μόλις ἢ κοινή. V. Μόγισ, φασὶν Ἀττικιστῆς, ἀναλογώτερον διὰ τὸ Γ γράφει ἐπὶ τῶν μετὰ πόναν γινομένων· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Ἰώλεις διὰ Λ ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι. C. G.

cum aequo & iure pugnant. Nec si vos certamen declinaveritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum ῥῳ, disceptans de voce κισσηρις & κεφαλαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam saepe ad manus propemodum venisset in fullonia, de dictionibus γναφεῖον & γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μόγισ illi extorquens, immo suffurans. Adeoque reliquae item literae quievisset, nec confusionem legibus vetitam inferrent. Est enim pulchrum, unamquamque literam in eo ordine, quem primum sortita est, manere: transcendere vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius

- 5 Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμῆδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἐνιοὶ προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην,) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιῶνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνειδόν. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασταῖ, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιθῶνοις δὲ, τὴν ἐξέτης, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἓναι τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ Φωνὴ πρόσεστι καθ' αὐτά. τὰ μὲν οὖν Φωνήεντα Φυλάσσειν εἰσὶ τοὺς νόμους τού-
- 6 τους. Τὸ δὲ Τ τοῦτο, οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὀραθῆναι, τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μόνον, τοῦτο

& aequum evertit. Et qui primus nobis has leges fixit, sive Cadmus fuerit ille insularis, sive Palamedes Nauplii filius, (sunt & qui hanc curam Simonidi tribuant) non ordinem tantum, per quem sua quibusque literis sedes stabilita est, finierunt, quae debeat esse prima, quae secunda; sed qualitates etiam & virtutes, quas habent singulae nostrum, perpexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semivocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conservari decet. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae ex vobis, & auditu decenti, ἄλφα scilicet, & ὑψιλόν, [eius misertae]

εὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πάποτε βιασά-
μενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρίων,
ἐκδιᾶσαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προβέσεων, ὥς
μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ, καὶ ἀπό-
τιναν ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέ- 7
λῳ (τὸ δὲ ἐστὶ πολίχνιον οὐκ ἀγῆδες, ἄποικον, ὥς ἐπέ-
χει λόγος, Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον
ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμω-
διῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιωτίος μὲν,
ὥς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιούντι
λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν
τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ
ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με
τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν ὥμην συντεθραμ-

9 Λυσίμαχος) Οὗτος γὰρ πρῶ- ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα κατακολ-
τος ἤρξατο τῆς τοῦ σίγμα εἰς τὸ μήσας εἰπεῖν καὶ τήμερον. V.

convenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦ mihi
maiores vim, quam ullae unquam literae, inferre ausum est.
Nam nominibus & verbis patriis me extrudere, praeterea
ex ipsis etiam coniunctionibus & praepositionibus expel-
lere tentat; adeo ut istam immanem aviditatem ferre ul-
terius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde & a
quibus initiis coeperit. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id
oppidum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-
niensium) adduxeramque mecum fortissimum ῥῶ, ex vici-
nis meis optimum. Divertebam vero apud comicum quen-
dam poetam, Lysimachum nomine, genere, quantum ap-
parebat, Boeotium, sed qui se tamen e media Attica oriun-
dum dici volebat. Apud hunc hospitem ego huius ταῦ avi-
ditatem deprehendi. Quod dum paucis aggredereetur dicere
τετταράκοντα, privans me meis cognatis, existimabam eam
esse consuetudinem literarum, quae una essent educatae.

μένων γραμμάτων ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπι-
σπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ
δ ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἑδακνόμενην ἐπ' αὐτοῖς. Ὅπό-
τε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰ-
πεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἴτα ἀπερυβρίασαν,
καὶ βασιλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγαν-
ακτῶ, καὶ πῆμπραμαι, δεδῖος μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ
σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι,
καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δι-
καιάς ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα
ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνε-
σχολακότην μοι γραμμάτων κίσσαν μου, λάλον ὄρ-
νεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν
κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσ-
σαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου.

11 Ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων) τάσσεται. Ὁμοίως ἐπὶ μ' ἀφείλε-
᾿Αντὶ τοῦ ἀποστερουμένου ἢ ὅτι τάσσει γὰρ αὐτήν. V.
καὶ τὸ ἀφείλεσθαι αἰτιατικῇ συν-

Praeterea cum τήμερον & similes quasdam voces ad sese
pertraheret, diceretque eas esse suas, audiebam patienter,
nec vehementer admodum me ea res mordebat. Verum
postquam, sumto ab his initio, eo audaciae processisset
etiam, ut καττίτερον, κάττυμα, & πίτταν pronuntiaret,
deinde, abiecto omni pudore, βασιλιτταν quoque nomi-
naret: haud leviter sum commotus, & ira accensus, timens,
ne quis temporis successu etiam σῦκα, τῦκα appellet. Oro
autem vos per Iovem, ut afflicti, & omni ope & auxilio
destituti, iustam indignationem feratis. Neque enim parvum
hoc, aut vulgare periculum est, cum assuetis & familia-
ribus me rebus spoliatis; nam κίσσαν [id est, picam] avem
meam loquacissimam, ex medio, ut ita dicam, sinu abre-
ptam, κίτταν appellavit. Quin & φάσσαν, [id est, palum-
bum] una cum νήσσαις [id est, anatibus] & κοσσύφοις;

περιέσπασε δὲ καὶ μελίσσων ἐν ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν
 δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν ἀνόμως Ἱμη-
 τόν, ὁράντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ 9
 τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετ-
 ταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν
 θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτων
 ὥς, τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πᾶσσάλον μοι καταλιπεῖν.
 ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
 αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγδον ἀπο-
 σπᾶσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε
 τῷ ξυ πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγρα-
 φέα τῶν τοιούτων ἔχοντι Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν
 γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ'
 αὐτῷ φυτεύσαντί μου τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί με
 ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν τοιού-

Wahnt man, hat
 alle q. r. u. g.
 27.
 tollit Thucyd.
 M. T. 155.

[id est, merulis] interdicente Aristarcho, eripuit. Pertra-
 xit etiam ad se non paucas μέλισσας [apes.] In Atticam
 vero veniens, ex media illa regione Ἱμητὸν praeter ius
 rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis videntibus. Ve-
 rum quid ego ista commemoro? tota me Thessalia expul-
 lit, vultque eam Thetraliam dici? Toto insuper [θάλασ-
 σῃ] mari sum exclusus. Neque a [σεύτων] betis hor-
 tensibus sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne [πάτ-
 ταλος] paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod vero lite-
 ra sum iniuriarum patiens, vos ipsi mihi testes estis: ne-
 que enim unquam accusavi literam ζῆτα, quae mihi σμά-
 ραγδον abstulit, & totam Σμύρναν surripuit; nec ipsi etiam
 ξυ, omnia [συνθήκαι] foedera rumpenti, litem intendi,
 ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuendam iniuriam
 ferente. Etenim vicino meo ῥῶ venia danda, quod morbo
 laborans meas apud se μυρρίνας [id est, myrtus] plantarit,
 & aliquādo atra bile percitum me [ἐπὶ κόρρης] in faciem

10 τον. Τὸ δὲ ταῦ ταῦτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζήτα, μικροῦ δὲν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτὰ μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, Φωνήεντα δικασταί, τοῦ μὲν δ' λεγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιούν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους· τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῇ τῆς κολοκύνθης ἐστέρησθαι· τοῦ ζήτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν· τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκεσεῖ δίκῃ πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ ταῦ; Τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τουτοῦ τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρε-

11 Γρύζειν) Γρύττειν γὰρ λέγεται. V.

percussit. Talis quidem ego sum. Hoc vero ταῦ quam sit natura violentum adversus reliquas etiam literas, & quam a nullis omnino abstinerit, consideremus; sed & δέλτα & θῆτα & ζήτα, & prope omnia literarum elementa iniuria affecerit. Arcesse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudices, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet; quod sane contrarium est omnibus legibus. Auditis θῆτα plangens, & capiti capillos evellens, eo quod privatum est [κολοκύνθη] cucurbita. Auditis ipsum etiam ζήτα suis vocibus συρίζειν & σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne γρύζειν quidem [id est, mutire] illi porro liceat. Quis ista quaeferat? aut quae poena fati magna erit tam scelerato Tau? Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis.

σθαι ταῖς γλώσσαις μᾶλλον δὲ, ὧ δικασταί· μεταξὺ
 γὰρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε
 περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπή-
 λασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὧ γλώσσης
 ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' *ἰουδαϊσμός*
 ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐ- *63.*
 τοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γὰρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπα-
 ράττειν αὐτῶν τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν
 ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὼν τὰλὸν
 εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ ἀπασὶ προεδρίαν ἔχειν
 ἀξιοῦν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ
 (τλήμων γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς) τλήμα πεποίηκε τὸ κλή-
 μα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ
 τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ὧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἴξει
 φασὶ, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τού-
 3 Τὸ μέρος) Ἀπὸ τοῦ ὅσον κατ' αὐτό. V.

Immo vero, Iudices: interim enim res humanae rursus
 me admonuerunt γλώσσης, [id est, linguae:] nam me hac
 quoque ex parte extrusit, & γλῶσσαν facit γλῶτταν. O
 linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud, quod
 coeperam, hominibusque patrociniabor in iis, in quibus
 adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem
 eorum torquere & discerpere conatur. Cum quis pulchrum
 quippiam videns, id καλὸν [pulchrum] appellare velit, hoc
 ταῦ ex transverso irruens τὰλὸν ipsum dicere cogit: adeo
 cupit in omnibus primas sedes obtinere. Rursus alius quis-
 piam dicit, περὶ κλήματος [id est, de palmite:] hoc vero,
 est enim re vera τλήμων, [id est, miserum] τλήμα facit,
 quod erat κλημα. Nec plebeios tantum homines iniuria
 afficit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama est ipsam
 terram & mare cessisse, atque naturam suam mutasse, in-

τῷ ἐπιβουλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρόν τινα ἀπέ-
 12 φηνεν. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ
 ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
 ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ
 ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τού-
 του σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ
 μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι ται-
 οὔτῳ ξύλα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκοιοπίζειν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν
 πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἀπάντων ἐνε-
 κα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ
 μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τούτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμω-
 ρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην
 ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουρ-
 γήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

fidiatur, & ex ipso, cum Κύρος sit, τῦρον [cafeum] quen-
 dam efficit. Atque in hunc modum vocem hominum lae-
 dit. Quomodo vero re ipsa & opere eisdem laedat, au-
 dite. Plorant homines, atque suae fortunae vices deflent,
 atque ipsum saepe Cadmum execrantur, quod ταῦ in ele-
 mentorum genus invexerit; aiunt enim, Tyrannos eius li-
 terae corpus securos, atque figuram imitatos, postea si-
 mili figura cruces fabricasse, quibus homines affigerent;
 atque ex hoc huic tam perniciosae fabricae pessimum no-
 men obvenisse. Propter ista omnia, quot mortibus ipsum
 ταῦ dignum esse censetis? Ego quidem existimo, merito hoc
 solum ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut poenam in sua
 illa figura sustineat, quae sane ut crux esset istius opera
 effectum est, nomenque etiam apud homines fortiretur.

μεν. Λιαν. 1. γ. 244. ὁμοίαν μόνον καὶ καὶ καὶ καὶ,
 - - - - - ὡς ἡ τιμωρία
 ἀειμοναίαν, ἀειμοναίαν, ἀειμοναίαν, ἀειμοναίαν
 ἀειμοναίαν, ἀειμοναίαν, ἀειμοναίαν, ἀειμοναίαν 71

TIMON, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMON. ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ. ΠΛΟΥΤΟΣ. ΠΕΝΙΑ. ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ.
 ΦΙΛΙΑΔΗΣ. ΔΗΜΕΑΣ. ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ.

TIM. Ω ΖΕΥ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ
 ἐφέστιε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε, καὶ νεφεληγερέ-
 τα, καὶ ἐρίγδουπε, καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι
 ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ
 μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερεί-
 δεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς
 τοῦ ῥυθμοῦ· πῶς σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή, καὶ
 ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις,
 καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος
 ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἐξω

12 Ἀπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος) Ἀντὶ τοῦ οὐδέν, εἰ μὴ μόνον φόφος
 ποιητικῶν ὀνομάτων. V.

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON. IUPPITER. MERCURIUS. PLUTUS. PAUPERTAS.
 GNATHONIDES. PHILIADES. DEMEA. THRASYCLES.

Tim. O IUPPITER Philie, & Xenie, & Hetaereie, & Ephe-
 stie, & Asteropeta, & Horcie, & Nephelengereta, & Erig-
 dupe, & si quo te alio vocant nomine attoniti poëtae, id-
 quæ adeo cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc
 enim magno nominum agmine sustines versum labantem,
 & rhythmum hiantem reple) ubi nunc fulgur illud tuum
 tanto strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans?
 ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuius
 sane constare potest, ea omnia nil esse aliud quidquam
 præter nugas sonoras, ac fumum plane poeticum, nomi-

τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ αἰδιμόν σου, καὶ ἐκκρόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττων. Θάπτον γοῦν τῶν ἐπιπορκεῖν τις ἐπιχειροῦντων ἔωλον Θρυαλλίδα Φοβηθείη ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ Φλόγα· αὐτὰ δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληθῆσονται τῆς ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντιβραντῶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὕτω ψυχρόν τὴν ὀργὴν Δία, Θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχούμενος. πῶς γὰρ, ὅπουγε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις; ὃς οὔτε τῶν ἐπιπορκεῖντων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς· λημῆς δέ, καὶ ἀμ-

12 Θερμουργὸς) Θερμουργὸς ὁ πυρακκινόμενος καὶ πάντολμος. V.

13 Ὑπὸ μανδραγόρα) Παροιμία

ὑπὸ τῶν ἀειμένων καὶ ραθύμων, παύσων οἱ τὴν μανδράγορα φάγοντες ἀνήγεργοι ὑπνῶντοισιν. V.

num strepitum si demas. Telum autem illud ita decantatum, & longe feriens, & expeditum, nescio quo pacto plane restinctum est, & refrixit, ne tantillulam quidem iræ scintillam adversus sceleratos retinens. Inde est, quod periuri potius metuerint hesterthum aliquod ellychnium, quam fulminis cuncta domantis flammam. Ira videris illis titiōnem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant; hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur, atque inquinentur. Hinc adeo est, quod Salmoneus ille, te contempto, contra tonare ausus est, vir, qui hanc de se opinionem in animis hominum facile tueretur, audax quippe & ardens animo, adversum Iovem tam frigidum. Quidni enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans periuros non audias, neque iniustos aspicias; contra autem lippis & lusciosis oculis ea, quæ

βλυνώτεις πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὅτα ἐκκεκώφω-
σαι, καθάπερ οἱ παρηθηκότες. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ 3
ἰσχυρὸς ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν
ἀδίκων καὶ βιαιῶν ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς
αὐτοὺς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς
ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσειέτο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο,
καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προη-
κοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δέ, κοσκινηδόν, καὶ ἡ χιὼν, σωρη-
δόν, καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι φορτικῶς δια-
λέγωμαι, ἴσεται τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκά-
στη σταγών. ὥστε τῆλικαύτῃ ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία
ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων
καταδεδυκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περιπαθῆναι προσ-
οκείλαν τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρ-

3 Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων) Εἰ
ποτ' ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων
χρεῖα τῶν ἀπορυσπετημάτων. Κατ-
αλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἐκά-

στη πληγῇ τὴν ἰχθυῖν ἐπιφέρει
V.

13 Ἐν τι κιβώτιον) Ὡς ἐπὶ τοῦ
Νῆε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε. V.

fiunt, videas; neque acriores habeas aures, quam qui æ-
tatis sunt iam provectioris. Nam cum adhuc juvenis eras,
ardenti animo, & iracundia gravi, multa quotidie adver-
sus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni in-
duciarum spe, bella cum iis gerebas, neque unquam otio-
sum erat fulmen: aegis concussa illis intentabatur, toni-
tru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae usque
& usque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter
fiebant, ut cribri agitationem plane referrent: nix acerva-
tim ruebat, grandinem autem faxa diceres; & ut violentius
dicam & elatius paulo, imbres ῥαγδαῖοι & vehementes
deferebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant.
Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naves
perierunt, ut omnibus aqua obrutis unica modo superfue-
rit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quandam

4 ματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοι-
γάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τὰπίχειρα κομίζῃ παρὶ
αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς οὔτε στεφανοῦντος, εἰ
μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· καὶ οὗτος, οὐ πάν-
τα ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συν-
τελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναιότα-
τε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐγὼ λέγειν
ὅποσάκις ἦδη σου τὸν νεῶν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῶν
σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασιν. καὶ σὺ ὁ
ὑψιβρεμέτης ᾤκησας, ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς
γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς
συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυγὴν·
ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γίγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκρά-

2 Τὰπίχειρα) Μισθούς, τὰ διὰ
τῶν χειρῶν κέρδη· τὰ ἐπίχειρα, τὰ
ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. V.

8 Οἱ δὲ καὶ αὐτῶν σοι) Ὁμοί-
α ἢ σύνταξις αὐτῇ τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ

Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγραφῇ,
τῇ οἱ δὲ εἰδίσταται· ἐντὶ γὰρ τοῦ
τινὲς τὸ οἱ δὲ κεῖται. V.

II Ὡς βοηδρομήσαντες) Ἀντὶ
τοῦ μετὰ βοῆς ὑραμόντες. V.

generis humani fomitem servans, quo maiora deinde sce-
lera subolescerent. Ergo pretium ob socordiam ab iis tu-
liffi, cui nemo hodie rem sacram facit, nec coronam qui-
dem imponit, nisi forte unus aut alter quasi Olympiorum
corollarium: idque qui tibi praestat, rem se haud sane
perneceffariam facere existimat, sed veteri nescio cui in-
stituto id dandum credit. Illi te, o Deorum praestantissime,
paulatim in Saturni locum redigunt, qui te omni honore
spolient. Mitto iam dicere, quoties templum tuum expila-
rint. Quidam etiam manus tibi apud Olympiam sunt ad-
mōliti; & tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtae vocitant, ne au-
sus quidem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui
e vestigio concurrentes comprehenderent sacrilegos, res
suas etiamnum convasantes, ut in pedes se protinus darent.
Sed tu, fortis bellator, & qui γίγαντολέτωρ, & τιτανοκρά-

τῶρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐ-
τῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοί-
νυν, ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς
παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
πόσοι Φαίγοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; Ἰνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, 5
τάμὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ
πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς θεο-
μένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν
φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα
ἐγενόμην, οὐκ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσ-
βλέπουσι οἱ τέως ὑποπτήσοντες καὶ προσηκουῦντες
καὶ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρημένοι. ἀλλ' ἦν που καὶ
ὁδῶ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην

5 Πόσοι Φαίγοντες) Τὴν ἐκπύ-
ρσιν διὰ τοῦ Φαίγοντος ὑποδαλοῖ;
ὡς περ διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν
κατακλυσμὸν· δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὴν

θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπιστήμαντον
τῆς ἐκπύρωσεως διατελεῖν, ἀλλὰ
διὰ Σοδόμων ὑποφαίνειν. V.

καὶ 900.
Gelin.
προηγ. 11.

τῶρ praedicaris, sedebas, manu decemcubitale fulmen fu-
stinens, interea dum cincinnos aureos otiose tibi attonde-
bant. Haec igitur, o Deorum praestantissime, ecquando
tandem diffimulare defines? Ecquando erit, ut tanta faci-
nora ultum eas? Quot orbis, conflagrationes, quot diluvia
fatis esse queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
compescatur? De me enim ut dicam, iis, quae ad ceteros
pertinent, omisissis, postquam tot Athenienses exevi, divi-
tesque ex pauperculis reddidi, atque omnibus ea, quibus
egebant, benigne largitus sum, seu, ut verius dicam, post-
quam acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes ef-
fudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam reductus sim,
illi me ignorant; sed ne aspiciunt quidem, cum tamen an-
tea me revererentur, adorarent, & ex meo penderent nu-
tu. Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram, ii

παλαιού νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέρων ἐκτρέπονται, δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον.

6 Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν τραπόμενος, ἐναψάμενος διθέρειν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπομισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδαίνειν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν Ἀσίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τοῦτό γε. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Πέρας υἱέ, τὸν βαβῦν τούτων ὑπὸν ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοί-

13 Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμ.) Ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδην. Ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρῆς ἦν χρησμολόγος, οὗ καὶ τὸ, Κρῆτες αἰεὶ φεύσται, λόγιον· λέγουσι δὲ ἔτι

ἐτι ὑπνώσαντα οὕτω μετὰ ταῦτα ἀναστῆναι παραλλάττοντα καὶ κινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς χρησμολογίαν τὸ ἐντεύθει λοιπὸν ἀπιδεῖν. V.

me veluti eversum hominis iamdudum sepulti titulum, & temporis diuturnitate collapsum, praetereunt, ne legentes quidem: alii autem quam longe me vident, in aliam deflectunt viam, rati quippe visuros se spectaculum aliquod occurfu infaustum, atque averfandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτήρ ἰσῆς & εὐεργέτης fui. Tot itaque malis circumvallatus, in hunc remotum & desertum agrum concessi; & suspenso ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone & hac solitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor praemium vel maximum consequi, quod plerisque praeter aequum & bonum fortunatos non sum visurus. Id enim mihi molestum est ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac Rheae filii, exortiens altissimum istum somnum ac vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vicisti) statim

μήσαι,) καὶ ἀναρρίπισας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν Φλόγα, ἐπιδεί-
ξαιό τινα χολὴν ἀνθρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ
ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς σῆς
ταφῆς μυθολογούμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς 7
Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπαρείᾳ; πιναρὸς
ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμαι
ἐπικεκυφώς· λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. ἤπου φι-
λόσοφος ἐστίν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους
διεξῆει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχε-
κρατίδου, τὸν Κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς
καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας, ὁ νέοπλουτος, ὁ τὰς ὅλας

1 Ἀναρρίπισας) Ἀνακινήσας. V.
1 Ἐκ τῆς Οἴτης) Ἡ Οἴτη ἔστι
μὲν τῆς Φωκίδος ὄρος ὕψηλον, οὐ
μείντοι καὶ πεφυκὸς φλογας ἀνεί-
ναι· πᾶς οὖν τοῦτο λέγει νῦν; ἴσθι-

κί μοι, διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ
τελευταῖον κατ' ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ
Φιλοκλήτου ἀποκαυτάθη. V.

7 Πιναρὸς) Ῥυπαῖον. V.

denuo fuscitans fulmen, aut ex Aetnae crateribus accen-
dens, ingenti edita flamma, iram illam Iovis fortis ac ma-
nu prompti exferes; nisi forte vera illa sunt, quae de te
Cretes, & sepulcro tuo apud se fito fabulantur?

Iup. Quis hic est, Mercuri, qui ex Attica vociferatur
ad radicem montis Hymetti, fordidatus, & squalidus, &
caprinis pellibus femiamictus? incurvus autem, opinor,
fodit; homo garrulus atque audax. Haud dubie Philo-
sophus est: neque enim sermones de nobis adeo impios
deblaterasset.

Mer. Quid ais, o pater? tun' ut Timonem Colyttensem,
Echecratidae filium, haud noris? Hic ille est, qui nos to-
ties sacris rite factis opipare accepit; ille repente dives,

ἐκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὸ Διάσια.

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσούτοι Φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς εἴκεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκηλλαν.

- 8 ΕΡΜ. Οὕτωςι μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς Φίλους· ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ, Φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἐταίρους ὥστε ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὁστ' ἀ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περι-

ἢ Τὰ Διάσια) Ἑορτὴ Ἀθήνησι οὕτω καλουμένη, ἣν εἰώθεσαν μετὰ συγκρότητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διὶ τῷ Μειλιχίᾳ· εἴκει δὲ καὶ τὸννομα

ταύτη ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι. V. Διασιαίνειν δὲ τὸ ἀποτρέψαι τῆς ἀνίας· ὅρα ἐν τῷ Ἰκκαρομ. καὶ προστίθει τοῦτο τοῖς ἐκεί. C. G.

qui totas hecatombas mac̄tabat; apud quem splendide solebamus agere Diasia.

Iup. Heu! quae isthaec rerum conversio? illene pridem honestus, quem tot amici colebant? Unde igitur eo miseriarum devenit, squalidus, infelix, & fossor mercede conductus, uti ex ligone conicere est, quem ille adeo gravem in terram demittit?

Mer. Sua illum, ut minus exacte loquar, 'comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa in omnes inopes misericordia: vere autem ut dicam, stultitia & simplicitas, & imprudentia in admittendis amicis; qui non animadverteret, corvis se & lupis gratificari; existimaret praeterea, tot vultures iecur sibi affidue exedentes, amicos esse & sodales aliqua in se benevolentia permotos, cum tamen opsoniorum gratia circa illum essent. Ii vero nudatis Ti-

τραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ὥχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ρίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπαδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ διΦθερίας, ὡς ὄρας, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος, 9 εἰκότα γὰρ ἡγανάνκει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ρίσσι τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ

monis offibus, & circumrosis, ac medulla, si qua supere-
rat, probe & diligenter exsucta, aridum illum & ab radi-
cibus imis excisum relinquentes, abierunt, ne noscentes
quidem amplius aut aspicientes, (cur enim id facerent?)
aut opem ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Itaque
ligone, uti vides, & rhenone instructus, urbe prae pudore
relieta, agrum mercede conductus arat, tot malis ad
insaniam adactus, quod certos homines a se antea ditatos
praetereuntes superbe videar, ne hoc quidem tenentes, Ti-
mon necne dicatur.

• *Iup.* Sane nobis talis vir haudquaquam contemnendus
negligendusve est. Infelix enim iure indignaretur, si eadem
faceremus ac scelesti illi assentatores, virum talem negli-
gentes, qui nobis tot caprarum, totque taurorum femora
in altaribus cremaverit: eorum certe nidorem etiam in na-
ribus habeo. Ceterum propter negotia, quibus districtus
fui, ingentemque peierantium turbam, nec non eorum,

Θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ
 ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ Φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούν-
 των, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιάσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ'
 ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ Φιλο-
 σοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγόντων, οὐδὲ ἐπακού-
 ειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ἅτα
 καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα,
 καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη τῇ Φωνῇ ξυνειρόν-
 των. διὰ ταῦτά ται καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς
 10 ἡμῶν, αὐ Φαῦλον ὄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλούτον, ὃ Ἐρ-
 μῆ, παραλαβὼν, ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέ-
 τω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θεσαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ με-
 νέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέ-
 σθωσαν οὕτω ραδίως, καὶν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότη-

qui per vim rapiunt, tum vero propter metum sacrilego-
 rum, (ii enim bene multi sunt, & quos haud facile quis
 vitet, neque nobis connivendi spatium relinquunt) iamdiu
 in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philo-
 sophia, & verbosae illae concertationes inter eos exortae
 sunt. Cum enim inter sese digradientur, perpetuoque vo-
 ciferentur, non est ut quisquam nostrum preces & vota
 hominum possit exaudire: quare vel obstructis auribus
 otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse,
 Virtutem nescio quam, & Incorporea, & meras nugas
 magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam eve-
 nit, ut hic Timon, vir sane neutiquam contemnendus, a
 nobis usque adhuc fuerit neglectus. Sed ut ut haec se ha-
 bent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam
 ocissime. Adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; ma-
 neantque ambo apud Timonem, neque tam cito ex eius

τος αὖθις ἐκδιώκη αὐτοὺς τῆς οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολά-
κων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς
αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δάσουσιν,
ἐπειδὴν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμένοι γὰρ
αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμένοι εἰσὶ δύο ἀκτίνες αἱ μέγι-
σται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρώην ἐπὶ τὸν σο-
φιστὴν Ἀναξαγόραν ὃς ἐπεῖθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως
εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς Θεοὺς. ἀλλ' ἐκείνου μὲν δῆμαρτον
(ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς
εἰς τὸ ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε,
καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ. πλὴν
ικανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ
ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν.

ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέσαι, καὶ ὄχληρόν
εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ

10 Ἐς τὸ Ἀνάκειον) Τὸ τῶν λεῖτο· Ἀνακὲς γὰρ αὐτοὶ παρ' Ἑλ-
Δισκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἔκα- λῶσαν ἱκαλοῦντο. V.

aedibus concedant, licet eos Timon, qua bonitate est;
denuo emittat: de assentatoribus autem, qui se adeo im-
memores beneficiorum praebent, post videro: eos pleste-
re certum est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius
duo omnium maximi diffraeti sunt & retusi, cum illud ve-
hementius paulo in Anaxagoram Sophistam iacularer,
qui discipulis suis persuadebat, nos Deos in rerum natura
non exsistere; & ab eo aberravi, frustrato ictu: protenta
namque manu tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
Castorum aedem cum praeter spem delatum esset, eam
exussit; ipsum autem fulmen tantum non ad faxum com-
minutum est. Quamquam interea satis poenarum luent af-
sentatores, si in re perquam ampla Timonem viderint.

Mer. Quantam affert utilitatem magnis clamoribus rem
agere, & molestum esse atque audacem! neque id modo

Lucian: Vol. I.

F

καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διατί, ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος;

ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφώρα, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῶν αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοισ με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουντες. αὐθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι, καὶ ἐταίραις

10 Ἐξεφώρα) Ἀπῆντλει, ἐξίφρι. C. G.

11 Δικράνοισ) Δίκρανα πτύατινὰ οὐ συνεχῆ, ἀλλὰ διηρημένα,

οἷς ἐφάπτεται τοῦ σωροῦ, ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία· τούτοις δὲ καὶ λιχμῶσιν ἐν ταῖς ἅλασιν. V.

causarum actoribus utile est, sed iis etiam, qui Deos comprecantur. Vel hic Timon, quam repente dives ex pauperculo factus est! nimirum ingenti clamore vociferans, & magna dicendi libertate in precibus usus, Iovem ad sese advertit denique: sin vero tacitus incurvusque fodisset, etiamnum neglectus foderet.

Plut. At ego, Iuppiter, ad ipsum non ibo.

Iup. Quid ita autem, optime Plute, me praefertim iubente?

Plut. Quia per Iovem in me iniurius erat, domo me extrudens, ac frustulatim partiens, qui tamen ipsi pater-nus essem amicus; meque tantum non furca expellebat, aut ut eos facere videmus, qui ignem manibus haerentem excutunt. Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, as-sentatoribus, & meretriculis obii-ciendus? Ad illos, Iuppiter,

παρελθόντες; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με, τοὺς
 αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος
 ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέ-
 στωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐ-
 τῆς λαβόντες, καὶ δίκησαν, ἀγαπάτωσαν ἄβλιοι,
 τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δω-
 ρεῖας ἀμελήτῃ προίεμενοι.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἐτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάζεται περὶ 13
 σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλα πεπαιδαγωγῆκεν, εἰ μὴ
 παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὥς χρῆν σε
 ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψί-
 μοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιά,
 διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡΦίει περιουστῆν ἐ-
 λευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ
 τούναντίον ἡγανάκεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακε-
 κλείσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ,

3 Οἱ λάροι) Ἀπὸ τοῦ, οἱ ἡδεῖς. V. ἢ οἱ ἀδελφοί. C. G. 5 Ἀγα-
 πάτωσαν) Ἀπὸ τοῦ ἀγαπᾶσθαι. V. 7 Προίεμενοι) Ἀμελήται. V.

me, quaeſo, mittas, qui benignitatis modum intelligant;
 qui me amplectantur, quibus pretioſus ſim & deſiderabi-
 lis: hi vero fatui cum Paupertate uſque & uſque verſentur,
 quando illam me potiorē ducunt, acceptoque ab ea rhe-
 none & ligone, quatuor obolorum mercedula contenti vi-
 vant, qui decem talentorum munera ſic neglectim abiiciunt.

Iup. Nil tale poſthac adverſus te Timon faciet: a ligo-
 ne probe perdoctus fuit te Paupertati antepone-
 re; niſi ſi lumbos forte ſortitus eſt cuilibet dolori impenetrabiles. At
 tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Ti-
 monem accuſes, quod tibi recluſis foribus hac illac vaga-
 ri, prout libitum fuit, permiſit, neque domi claudens,
 neque in te zelotypia ardens. Olim autem adverſus divi-
 tes indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, cla-

καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὥς μὴδὲ παρακύνῃαι σοὶ ἐς τὸ
 Φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γοῦν ἀπαδύρου πρὸς με, ἀπο-
 πνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο
 ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συν-
 εσπακῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισ-
 μῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ καιρῷ λάβοιο
 παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει
 σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δα-
 νάνην, παρ' ἑνεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις
 παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λο-
 14 γισμῷ. Ἀτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας,
 οὐδ' ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίου γε ὄντας,
 ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν
 μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν
 οιομένους, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μὴ-
 6 Καὶ ἀποδράσασθαι) Ἀποδράσασθαι παρ' αὐτῶν, ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῶν. V.

vibus, & annulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis
 lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamen-
 tabaris, in tantis tenebris suffocari te dictitans: atque id
 propterea pallidus eras, curis perditus, digitosque contra-
 ctos habebas ob frequentem computandi consuetudinem;
 quin & minitabaris, te quandoque aufugiturum, si quam
 nancisci occasionem posses. Ad pauca ut redeam, gravis-
 simum tibi videbatur, in ferreo aut aereo thalamo virgi-
 nem custodiri, velut alteram Danaën, & sub acribus &
 scelerosis paedagogis educari, Foenore & Ratiocinio. Eos ita-
 que plane ineptos esse dicebas, qui cum te misere amarent,
 possentque frui, non auderent tamen: neque amore suo
 secure uterentur, quibus id liberum esset; sed te pervigili
 custodia fervarent, sigillum aut repagulum oculis haudqua-
 quam demotis aspicientes; seque abunde potiri existiman-

δενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 Φάτῃ κύνᾳ, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε
 τῷ ἵπῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. καὶ προσέτι γε καὶ
 κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ
 τὸ καινότερον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων ἀγνοούντων δὲ ὡς
 κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότης ὑπεισιῶν
 λαβραίως ἐμπαροινήσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέρα
 στον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνί-
 διον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρυπνεῖν ἑάσας τοῖς
 τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰ-
 τῶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν ;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴγε τάλῃβῃ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι 15
 εὐλόγα δόξω ποιεῖν. τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο
 ἀνεμνέον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκό-
 τως αὖν δοκοῖ· τοὺς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ

6 Παιδότης) Παιδοτρίβης, ἀλείφτης, οἰκονόμος, γυμναστής.

tes, non si fruerentur ipsi, sed omnibus fruendi facili-
 tem si praereptum irent; quod plane canem in praesepio
 facitare videmus, qui nec ipse hordeum attingat, nec
 equum esurientem sinat attingere. Insuper, si fatis memini,
 eos irridebas, qui perpetuo parcerent, & custodirent, &
 (quod prodigii instar fit) in se ipsos zelotypi forent; igno-
 rarent autem, scelestissimum aliquem servulum, aut paedotri-
 bam, clanculum subeuntem, hero inamabili & Diis iratis
 nato subliturum os, dum ad lucernam obscuram, & exi-
 guum habentem ellychnium, paululoque instructam olco,
 usuris computandis invigilat. Qui autem, o Plute, absur-
 dum non fit, haec olim divitibus obiecisse te, nunc vero
 plane contraria Timoni vitio vertere?

Plut. Atqui si vera lubet inquirere, utrumque meritis-
 simo videbor facere. Nam huius quidem Timonis soluta
 licentia, mera negligentia, non benevolentia, ad me quod

σκότῳ φυλάττεντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην,
καὶ πιμελῆς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε
προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας,
ὡς μηδὲ ὀφθεῖν πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ
ὑβριστάς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς
κατασήμεντας· οὐκ εἰδότες ὡς μετὰ μικρὸν ἐπείασιν
16 ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. Οὐτ' οὖν
ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαι-
νῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας
τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεζομένους τοπαράπαν, μή-
τε προσησομένους τὸ ὅλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ
Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν,
ἔπειτα μήτε Ουλάττοι, μήτε ζήλοτυπῷ τοπαράπαν,
ἀφίεις καὶ βαδίζειν ἐνθὰς ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ'

11 Σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ) Παίζει χρημένους· ἢ καὶ ἠδίκησεν τοῦτο ποιεῖ
πρὸς τοὺς ῥήτορας αὐτῶν συνεχῶς καὶ ἀπλοϊκόν. V.

prostat, libet debet: illos autem, qui me clausum tot ostiis
in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassio-
redderent & pinguiorem, atque corpulentio-
neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes,
ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, & in me con-
tumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iu-
berent tot vinculis impeditum, nescientes interim, post pau-
lo se e vita decessuros, neque fortunatorum cuipiam re-
licturos. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque
eos rursus, qui me libemius contrectant & infumunt, sed
potius eos, qui, quod apprime in vita utile est, modera-
tionem adhibeant; qui neque prorsus abstineant, neque
omnino proiciant, & cuilibet obrudant. Illud enim per
Iovem vide, quaeſo, Iuppiter: si quis legitimis nuptiis
formosulam aliquam uxorem in ipso aetatis flore duxerit,
deinde neque domi custodiat, neque ullo zelotypiae sensu
moveatur, noctu & interdiu, qua visum est, vagari per-

ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μα-
 στροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἔρᾴν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο Φαίης ἄν,
 ἔρασθῆς πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυ- 17
 ναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παί-
 δων γνησίῳν, ὃ δὲ μήτε αὐτὸς ἠροσάπτοιτο ἀκμαίας
 καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέ-
 ποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρβενεῦσι,
 καὶ ταῦτα ἔρᾴν Φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροᾶς,
 καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδε-
 δυκότων, ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν,
 δεῖον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, κατα-
 μαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, καθά-

6 'Επ' ἀρότῳ) 'Επὶ σκορᾷ. C. G.

mittens, & cum obviis quibusque aetatulam suam oble-
 scere; aut potius aliquo corrumpendam ab adulteris du-
 cat, fores aperiens, prostituens, & omnes ad eam con-
 vocans; quid, quaeso, talis vir uxorem amare videatur?
 Haud istud tu quidem dixeris, Iuppiter, qui quid sit amor,
 re saepenumero expertus es. Si quis contra uxorem lege
 domum duxerit, *Arvo ut venero lactus liberos ferat*; floren-
 tem autem puellam nec attingat ipse, neque alium quem-
 quam ad illam oculos adiacere sinat; domi autem conclu-
 sam custodiat, nullam ex ea prolem suscipiens, eius tamen
 amore flagrare se dictitans, idque indicans vultus colore,
 macrescente in dies & horas corpore, concavis & intror-
 sum recedentibus oculis: an non eiusmodi vir pro cerrito
 circumferri debeat, qui quasi Cereri sacerdotem per to-
 tam vitam nutriens, tam venustam tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu sineret, cum con-

περ ἱερείαν τῇ Θεομοφώρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου;
ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως
λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος·
ὕπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

- 18 ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδῶσι γὰρ
ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος,
ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνό-
τες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς
Φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι.
ἄλλ' ἀπιθί ἤδη σωφρονεστέρω παραπολὺ τῷ Τίμῳ
ἐντευζόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ
κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρῦναι με, κατὰ
σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρρὴν,
μὴ ὑπέρακτλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν

1 Θεομοφῶρ) Τῇ ἐστία· ἐπαρ-
θενέοντο γὰρ αἱ ἱερεῖαι αὐτῆς παν-
ταχοῦ. V.

3 Καὶ λαφυσσόμενος) Ἀντὶ τοῦ

λαφύσσεσθαι καὶ ἐξαντλιῖσθαι πα-
ραχαρούμενος. V.

9 Ἀφαιρούμενοι) Παθητικῶς
ἀκουστίον, ἀντὶ τοῦ στερούμενοι. V.

tra liberos ex ea tollere & coniugio frui deberet? Ad hunc
plane modum quidam me calcibus ignominiose quatunt,
luxuriaque sua effundunt atque exhauriunt: a nonnullis
autem velut fugitivus aliquis notis compunctus vincior.

Iup. Quid, quaeso, illis succenses? utrique enim graves
poenas dant: alii enim veluti Tantalus aliquis, ore sicco
ac ieiuno perstant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes;
alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex penitissimis
faucibus ab Harpyis eripi vident. Sed iam abi: nam Ti-
monem multo impenfius, quam antea, sapere deprehendes.

Plut. Quid autem? an is aliquando desinet consulto, vel-
uti ex perforato cophino exhaurire me, priusquam totus
influxero, (veluti praevenire studens nimiarum opum in-
fluxum) ne copiosior incidens ipsum inundem? Quare

τῶν Δαναίδων πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσρῆναι, σχεδὸν ἐκχυθισομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἐξόδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράζεται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, 19 καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τέθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; 20 ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωλὸς ὢν.

3 Τοῦ ἐπιρρέοντος) Τῆς ἐπιρροῆς. V. 7 Εἰς τὸ ἅπαξ) Ἀπὸ τοῦ διόλου. V.

videor mihi aquam in Danaïdum dolium congesturū, & frustra infusus, cum vas perfluat, & id, quod ingestum fuerit, iam iamque sit effluxurum, priusquam influxerit; adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii ac facilis exitus.

Iup. Proinde rimam istam & hiatum nisi semel & diligenter obstruxerit, in faece dolii rhenonem una cum ligo-
ne reperiet, postquam tu cito effusus fueris. Sed iam aliquando abite, atque hominem ditare. At heus tu, Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cyclo-
pas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant: eo enim perquam acuto nobis opus erit.

Mer. Pergamus, Plute. Quid hoc autem? claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non modo caecum, sed claudum etiam.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὅποτε μὲν ἀπὶ παρατίνα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χολὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίστε τοῦ περιμένοντος. ὅποτε δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίστε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἀν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθές μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὥστε πρίασθαι βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπῆρξε πώποτε. καὶ ὁμῶς πορφυροὶ καὶ

6 Ἐπιστὶ ἡ ὕσπληξ) Τὸν συνί-
χοντα τὰς κυκλίδας μετὰ, ἣν
ἀρτίως λάμψαν φασί, ὕσπληγα κα-
λεῖ. V.

10 Πρίασθαι βρόχον) Βρόχον εἰς
τὸ δι' ἀπορίας βίβου ἀνάφαντας ἐαυ-
τοὺς ἀπολύσαι τοῦ ζῆν. V.

Plut. Id mihi non semper usu evenit: sed cum ab Iove ad quempiam mittor, repente tardior paulo fio, & utroque crure claudus, ita ut vix atque aegre itineris finem attingam, cum is iam, ad quem missus fueram, longo senio confectus plerumque iacet. At si quando discedendum sit, tum vero me alatum dicas, ipsis avibus celeriores. Itaque ubi primum excidit circi repagulum, iam me victorem proclamat praeco, qui stadium tanta pernecitate percurrerim, ut quandoque ne spectatores ipsi oculis me currentem sequi potuerint.

Mer. Minus vere isthaec, Plute: nam multos ego memorare possum, qui, cum heri ne obolum quidem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie repente divites existunt, sumtus ingentes faciunt, & bigis albis vehuntur, quibus ne asellus quidem unquam domi fuit; & tamen purpura aureisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opi-

χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτῶσιν.

ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχί 21
τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ
Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδό-
της, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῶν
ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτε-
ρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβalonτες με, καὶ καταση-
μνήμενοι ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμέ-
χτος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγο-
ρᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-

1 Χρυσόχειρες) Χρυσόχειρες ἦναι τοῖς δακτυλίοις περιανυγάζεμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι' εὐπορίαν ὑπερβάλλουσαν χειροκλήσας τὸν χρυσὸν διασπείροντες. V.

4 Ἄλλ' ὁ Πλούτων) Αἰνιττεται εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν τελευτάντων πλου-

σίαν διαδεχόμενους τὸν κλῆρον. τὸν-
τη τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φησὶν
αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ
κρίττονα μεταβολήν. V.

8 Δέλτον) Δέλτην καλεῖ καὶ τὸν
ἐν εἰλήσει βιβλίον. C. G.

nor, nondum satis sibi persuadere possunt, suas illas opes somnium non esse.

Plut. Istuc, quod dicis, Mercuri, longe diversum est; nec tunc meis me pedibus porto, neque me tunc Iuppiter, sed Pluto ad eos mittit, ut pote qui πλουτοδότης & ipse sit [opum largitor] & splendorum munerum dator, quod & suo ipsius nomine satis indicat. Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum est, me in tabulas testamentarias coniiiciunt, ac diligenter obsignantes domo me baiulorum opera efferunt: interea mortuus in obscuro aliquo aedium loco iacet, detrito linteo obtectis genibus, dum circa ipsum decertant feles, eius cadaver attingere gessientes; me autem ii, qui tamdiu speraverant, ad forum iidem ut hi.

- 22 τομμένην τετριγότες οἱ νεοττοί. Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον
 ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ,
 καὶ ἀνακηρυχθῇ μοι ὁ καινὸς δεσπότης, ἥτοι συγγενής
 τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τί-
 μιος, ὑπεξυρμένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ
 παντοδαπῶν ἡδονῶν, αἷς ἤδη ἔξωρος ὧν ὑπηρετήσεν αὐτῶν,
 μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν,
 ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει
 φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου,
 Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομα-
 σθεῖς τοὺς μάτην κεχρηνότες ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀπο-
 βλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος,
 οἷος αὐτοὺς ὁ Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγῆνης διέφυγεν,
 23 οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών. Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀβρόως

2 Ἀφαιρεθῇ) Τὸ ἀφαιρεθῇ καὶ 9 Ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίου) Οἰκε-
 τὰ ἐξῆς σχῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον τιὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς
 παρὰ τοῖς ῥητορσι λεγόμενον, ἢ καὶ ὀνόματα. V.
 πάρισον. V.

rundinem advolantem pulli expectant. Ubi autem subla-
 tum est sigillum, & lineum testamenti vinculum incisum
 est, tabulaeque apertae, ac novus opum dominus decla-
 ratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut servulus de-
 nique, qui ad obsequium venereum praesto erat, & ea
 gratia ceteris praelatus omnibus, rafa etiamnum barba;
 magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attu-
 lit, dum se, iam exoletus, ei perdespendum obsequiose
 permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamen-
 ti fabulis arripiens, curriculo domum contendit, mutato
 repente nomine, ut qui antea Byrria, vel Dromo, aut,
 si mavis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protar-
 chus, aut Megabyzus dicatur: illos incassum hiantes, &
 inter se aspicientes reliquens, dolore non ficto lugentes,
 qui tantum thynnium ex intimo sagenae recessu elapsum
 amiserint, post opimam escam consumptam. In me igitur

Luc. ω. Luc. 96.
 Luc. 29.
 Luc. 16.
 Luc. 30.
 Luc. 14.

ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις, ὀρθιον ἐφιστάς τὸ οὖς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ ἀν-ἀκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι Φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῶν τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἡ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσῶν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδούς ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὲν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιιορκιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

EPM. Αὐτά που σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα. ὁπό- 24

1 Ἀπειρόκαλος) Σημειῶν τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἀπειρος τοῦ καλοῦ. V.

irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus, qui pedicas etiamnum exhorrescit, & , si quis temere praeteriens loris increpuerit, arrectis auribus repente resistit, pistrinum autem veluti templum adorat : talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur, non amplius tolerabilis, sed in homines liberos contumeliosus est, conservos autem suos flagellis urit, quasi experiundi gratia, num id sibi quoque liceat; usque adeo, donec meretriculam aliquam nactus, vel equorum alendorum studio infaniens, aut assentatoribus sese totum dedens, deierantibus formosiores ipsum Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem, Ulysse prudentiorem, sedecim simul una Croesis ditiozem, puncto temporis ea effundat infelix, quae unciatim ex multis periuriis, rapinis ac fraudibus sibi pepererit.

Mer. Id ferme, quod res est, dicis. Cum vero tuis ipsius

ταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐ-
ρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ' οὓς ἂν σε ὁ
Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἶε γὰρ εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι;

ΕΡΜ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. οὐ γὰρ Ἀριστείδην
καταλιπὼν, Ἴππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήεις, καὶ
πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβαλοῦ ἀξίοις. πλὴν ἀλ-
λὰ τί πράττετε καταπεμθεῖς;

ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστών,
ἄχρῳς ἂν λάβω τινὲ ἐμπεσών. ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι
περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παρα-
λόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

25 ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτῃται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε κατὰ
τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλου-
τεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ γὰρ δὲ, ὅσ' γε τυ-

pedibus uteris, qui, quaesō, tanta in te cum sit caecitas;
viam tamen invenis? aut qui tandem diiudicas, ad quos
te miserit Iuppiter, divitiis illos esse dignos deputans?

Plut. Credis videlicet invenire me, quinam illi sint?

Mer. Sane haud facile arbitror. Neque enim reiecto Ari-
stide ad Hipponicum te aut Calliam adiungeres, complu-
resque ex Atheniensibus, homines vix obolares. Ceterum
ab Iove missus quid facis?

Plut. Sursum deorsum vagor perambulans, donec im-
prudens in quempiam incidam: is autem, qui me cunque
obvium habuerit, ad sese abductum observat, te, Mercu-
ri, ob lucrum adeo insperatum venerans.

Mer. Deceptrus ergo est Iuppiter, eos a te ditari existi-
mans, quos ipse opibus dignos iudicarat?

Plut. Neque vero iniuria, o bone; qui quidem me cae-

Φλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὐ-
 τω χρήμα, καὶ προπολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου· *ἀνιθορμ.*
 ἔπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἀν' ἐξεύροι ραδίως, ἀμαυρὸν οὕτω *βελ. 99.*
 καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπ-
 εχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιϋῶν, καὶ
 σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτοὺς, ραδίως
 Φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν;

ΠΛΟΥΤ. Ὁξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι
 πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡΜ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς 26
 ᾶν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ
 τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας
 ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἶ-

cum esse sciens, eos quaesiturum mittebat, rem, ut vi-
 des, quam non sine summo labore quis reperiatur, quaeque
 iam pridem inter homines defecit: illam ne Lynceus qui-
 dem facile reperiatur, cum adeo sit evanida & exilis. Ita-
 que cum boni perquam pauci sint, pravi autem homines
 & scelerati in urbibus omnia teneant, facilius in hos, quam
 in illos, dum hac illac vagor, incido, & eorum retribus
 impeditus haereo.

Mer. At vero cum illos relinquis, quo pacto tam facile
 aufugis, qui viam non noris?

Plut. Ad solam fugiendi occasionem oculi mihi ac pedes
 vigent.

Mer. Hoc mihi quoque responde, qui tandem fiat, ut,
 cum caecus sis, insuper etiam (neque enim vera libet re-
 ticere) pallidus, & cruribus gravior, tot amatores habeas,
 ut omnes omnino homines unum te aspiciant; sique po-
 tiri te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam sibi

σθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἷδ' αὖ γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτούς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτιπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴτι ξυνίης σαυτοῦ, κορυβαντιάων αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμνηότας.

27 ΠΛΟΥΤ. Οἷε γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χῳλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἀλλὰ μοι πρόσεστιν;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλούτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὥς μὴ παντάπασιν ἄμωρος εἶην, προσωπεῖον περιβέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐντυγ-

1 Οἷδα γοῦν τινὰς) Τὸ Θεόγνιδος διαπαίζει. V.

abiudicent. Novi enim permultos, qui te ita misere amarunt, *Ut se praecipites piscosa per aequora saltu Sublimi e scopulo dederint*, existimantes a te contemni, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perditio amore prosequantur.

Plur. Censes nimirum, eum me ipsis videri, qui sum, claudum scilicet, caecum, & quae alia in me sunt vitia?

Mer. Qui, quaeſo, nisi & ipsi caeci sunt?

Plur. Haud ita est, o bone, sed ignorantia & error, quae nunc omnia invaserunt, caliginem ipsis obiciunt. Adde, quod ipse quoque, ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque

χάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὄραν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὥς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὅλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὥς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καί τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιβέμενοι, ἐτι ἐξαιπῶνται; καὶ ἢν τις ἀφαιρῇται αὐτοὺς, θάττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόσκοντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς, ὥς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνόθεν τὰ πάντα ὁρῶντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

1 Αὐτοπρόσωπον) Ἀντὶ τοῦ αὐτόχρομα. V.

4 Ἀμβλυώττοντες) Ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἢ τοὶ μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν ἢ συν-

υπακουστίον τὴν εἰς πρόθεσιν, ἢ ἢ, ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἰοεὶ, σκοτοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολαλεῶτες. V.

distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt ipsi sese, qui tantopere caecutiant, & res prorsus inamabiles & invenustas tam studiose petant.

Mer. Quid quod, postquam iam divites facti sunt, ac sibi personam aptavere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant, quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare, totam illam pulchritudinem inauratam esse.

Plut. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuvant.

Mer. Quaenam illa?

Lucian. Vol. I.

G

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεται με, συμπαισίσχεται μετ' ἐμοῦ λαβὼν ὁ τύφος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἅττα μυρία. ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν Φευκτῶν· καὶ μὲν τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προσέθαι ὑπομείνειεν ἂν.

29 ΕΡΜ. Ὡς δ' εἰς εἶ, ᾧ Πλούτε, καὶ ὀλισηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαΦευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλα-

3 Λαβὼν ὁ τύφος Τύφος διὰ τὸ οἶαναι ἐκκεκαυμένον χωρίον ἐξηρημαῶσαι τὸν ἐλακκίτα τῷ πάθει τούτῳ τῶν βελτίστων φρενῶν, καὶ μὴδ' ἐπὶ εἶναι συμφερόντως αὐτῷ ἐπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τύφος εἴρηται τὸ πάθος· τύφος γὰρ τὸ φλέγω καὶ καίω· φασὶ· συνδρομὸς γὰρ τούτῳ καὶ ἡ ἀνοία· ἀντηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ εἰσαγνησμένοι τῷ μὴδ' εἶδέναι ἔχειν ὃ, τι χρῆσονται αὐτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαίριος ἐπισίσχεται μεγαλαυχία τῇ ἀπὸ

τοῦ πλούτου περιττότητι· τὸ δῆλον ὑποκρυμένη φιλανθρώπων, ἀλλὰ γὰρ καὶ μαλακίας συνέστιν αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένην. Σύμμαχοι ταύταις λοιπὴν ὕβρις τε καὶ ἀπάτη, τῆς μὲν τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν ἐχούσης, τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰήσεως κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῶ καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προανακείσθαι. V.

Plut. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, aperitis foribus me admittit, ingreditur una mecum, eo non animadvertente, Arrogantia, Dementia, Iactantia, Mollieties, Infolentia, Fraus, aliaque sexcenta: quae ubi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, & quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patiatur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

Mer. Quam vero laevis es & lubricus, Plute, quamque aegre retineris; facile autem fugis, anſam nullam, quae

βὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἀγκίστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη Φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαβε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὐπερ εἶδει μάλιστα.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμῶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καί

6 Ἀλλὰ μεταξὺ) Ἀτελὺς ὁ λόγος, αὐτῷ τῷ τοῦ δράματος ἔθιμ' πολλὰ τοιαῦτα [ἐν] τῇ κωμῳδίᾳ. C. G. 12 Ἐπισκήψας) Ἐντεϊλάμενος. V.

firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos, nescio quo pacto, elaberis! at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, & infinitos uncas ex omnibus corporis partibus exsertos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem haud negligendam obliti sumus.

Plut. Quam?

Mer. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

Plut. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neve cuiquam aperiatur, nisi me clamantem audierit.

Mer. Sed iam Atticos fines ingrediamur; tu vero seque-

μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἀν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῇ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίτης με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπε-

4 Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι) Ὑπερβόλος οὗτος, ὡς Ἀνδρῶτιον φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν, ὃν ὁστρακισθαι διὰ φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνόποιος ἦν, καὶ ἐλυχνόπωνται, ὡς Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ζῆνον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται· ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἔθος τοῦ ὁστρακισμοῦ κατελύθη, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Νόμων λέγει· Πολύζηλος δὲ ἐν Δημοστυνῶν Φρύγα αὐτὸν εἶναι εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτων φησὶ. Κρατίνος δὲ ἐν Ὀραις ὡς παρελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, καὶ Ἀριστοφάνης Σφηδῇ, καὶ Εὐπολὶς Πόλεσι· Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς ἐν Ὑπερβόλῳ Λύδον αὐτὸν φησὶν εἶναι. ἄλλως ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ Χρέμτος, ὡς Θεόπομπος ἐν τῷ περὶ Δημογωγῶν· Θεόπομπος δὲ πάλιν ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῷ ἐν Σάμῳ φησὶν ἐπιβουλευθῆναι ὑπὸ τῶν Ἀθηνῆσιν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν ριπῆναι εἰς τὸ πέλαιος.

Ὁ δὲ Κλέων ὑμναγωγὸς ἦν Ἀθηναίων· προστάς αὐτῶν ἑπτα ἔτη, ὃς πρῶτος δημογορῶν ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος καὶ ἐλοιδόρησατο, θρασὺς ὢν οὕτως, ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνελλυδόντων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στίφοντες ἔχοντα, καὶ καλεῖσθαι αὐτοὺς ἀναβαλίσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ζήνους ἐστίαν μέλλοντα, καὶ διαλύσαι

τὴν ἐκκλησίαν. Δωροδόκος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν· καὶ τοῦτο δημοῖ αὐτοῦ ἢ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολῇ· ὕστερον δὲ Μιτυληνῆς ἀλούσης ὑπὸ Παχῆτος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν ἄμυν, ὡς χορὴ Λισβίων ἀπάντας πλὴν Μηθυμναίων τοὺς μὲν ἡβόντας ἀποκτείνειν, παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι, καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστέλλαι ἐπὶ τῆς Παράλου· τῆς δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιθυμούντων Ἀθήνης Λισβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν ἄμυν, καὶ τριήρη πάλιν ἄλλην ἀποστέλλαι ἀναιρούσαν τὸ ψήφισμα· οὕτω Θεουκυδίδης· Ἐπίστη δὲ καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προστάς ἀρχοντα Εὐθύνον· Ἀριστοτέλης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημογορεῖσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώττων· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀνγαλῖος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρὺς· εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην· βυρσοδέλῃ δὲ αὐτὸν λέγεσθαι ἢ ὡς βυρσοδέλῃ υἱὸν, ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτίθειμα μεταχειρισμένου· ἐκωμωδεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ μανίας· Ἐξέπλυνσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἵθθα καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου ἐπὶ ἀρχόντος Ἀμεινίου. V. C.

re hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero.

Plut. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praeis: fin me deferas, fortasse in Hyperbolum aliquem,

σούμαι περινοστών. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθά-
πέρ σιδήρου πρὸς λίθον.

ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὕτως σκάπτει πλησίον ὀρεινόν, 31
καὶ ὑπόλινον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ
ὁ Πόνος ἐκείνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ
Ἀνδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπτο-
μένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΥΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῇ,
τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περισχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διί· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα, χεῖρα- 32
γωγῶν;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ
τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλούτος ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν

aut Cleonem oberrans incidam. Sed quis hic sonus, quasi
fi ferrum ad faxum allidatur?

Mer. Hic Timon videlicet montanum ac faxosum agel-
lum fodit. Papae! Et Paupertas adest, & ille Labor, tum
etiam Tolerantia, & Sapientia, nec non Fortitudo, & to-
tum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fa-
mes: multo haud dubie animosiores sunt satellitibus tuis.

Plut. Quid igitur causae sit, quin hinc quam ocissime
fugiamus? neque enim est ut quidquam a nobis memora-
bile geratur cum eo viro, qui tanto instructus exercitu sit.

Mer. Iovi aliter visum est: quare strenui simus.

Paup. Caecum istum, o Argiphonte Mercuri, quonam
abducis?

Mer. Nos ad Timonem allegavit Iuppiter.

Paup. Quid? nunc ad Timonem Plutus mittitur? quem

ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα,
 τούτοις παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γεν-
 ναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εὐ-
 καταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ'
 ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθαι με, ἀκριβῶς πρὸς
 ἀρετὴν ἐξεργασμένον, ἢ αὖθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν
 αὐτὸν Ὑβρει καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι,
 μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀπα-
 δῶ πάλιν ἐμοὶ ράκος ἥδη γεγεννημένον;

ΕΡΜ. Ἐδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

- 33 ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σο-
 φία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴ-
 σεται, οἷαν με οὔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν, συνεργόν, καὶ
 διδάσκαλον τῶν ἀρίστων ἢ συνῶν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶ-

13 Ἀγαθὴν συνεργόν) Σημειοῦ τὸ δηλοῦν οὔσαν γένους ἀκαδοθὲν αὐ-
 ἀγαθὴν συνεργόν πρὸς τὴν πενίαν τὸ ἀρετικὸν ὢν. V.

ego pessime a Luxu habitum cum accepissem, his, quos
 vides, Mercuri, Sapientiae & Labori tradens virum for-
 tem & quantivis pretii effeci? Itane vobis idonea Pauper-
 tas visa est, in qua sic illudatis, ut quem unum mihi ha-
 bebam, eripere postuletis, postquam ad virtutem probe
 factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Contumeliae
 & Arrogantiae tradens, qualis olim fuit, talem eum effi-
 ciat, mollem scilicet, ignavum & stolidum; mihi denique
 illum reddat, ubi nullius pretii fuerit, & detricto panno
 haud melior?

Mer. Iovi sic visum est, o Paupertas.

Paup. Abeo igitur. Vosque adeo, Labor, Sapientia, vos-
 que ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste po-
 sterior sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe ope-
 ris confortem, & quae ipsum ad res praeclaras erudie-
 rim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore,

μα, ἐρρώμενος δὲ τὴν γνώμην διέτέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτᾶ.

ΤΙΜ. Τίνες ἐστέ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦ- 34
ρο ἦκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες;
ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαιοὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ
ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λί-
θοις, συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· οὐ γὰρ ἀν-
θρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗ-
τος δὲ, ὁ Πλούτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν
εὐχῶν· ὥστε ἀγαθὴ τύχη δέχου τὸν ὄλβον, ἀποστὰς
τῶν πόνων.

ΤΙΜ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες,

tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, & sese respi-
ciens; cetera autem supervacanea existimans, ut re ipsa
talìa sũnt.

Mer. Abeunt, o Plute: nostrum nunc est, hominem con-
venire.

Tim. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc veni-
stis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto?
Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi
mortalium sitis: iam enim vos & glebis, & faxis opertos
male perdam.

Mer. Cave faxis, Timon: non enim, quod credis, ho-
mines, sed Deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius
sum, hic vero, Plutus: ad te autem Iuppiter, auditis pre-
cibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit,
felicitatem & opes excipe, laboribus in posterum valere
iussis.

Tim. Vos quoque, etsi, ut praedicatis, Dii estis, vapu-

ὡς Φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τουτοῖν δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾤ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾷν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

35 ΕΡΜ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τῷ χεῖρι, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

ΤΙΜ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμὸι πλοῦτος ἡ δίκηλλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενὸς μοι πλησιάζοντος.

ΕΡΜ. Οὕτως, ὦ τᾶν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε Φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε, τοσαῦτα

labitis tamen: nam & Deos & homines ex aequo odi. Caecum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminueret certum est.

Plut. Per Iovem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum iumento meo arcessam: plane enim homo insanire videtur.

Mer. Ne quid infcite facias, Timon: quin potius agreste isthuc & asperum ingenium mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam excipe, ut denuo dives fias, & Atheniensium primus; illosque ingratos despicias, tibi uni beatus.

Tim. Ne mihi negotium facessite. Vobis haudquaquam egeo: affatim copiarum in hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo accedat.

Mer. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haecne Iovi referam tam dura atque aspera dicta?
Non sane incredibile erat, invisos esse tibi homines, a qui-

ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεν δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη 36 χάρις τῆς ἐπιμελείας. ταυτονὶ δὲ τὸν Πλούτον οὐκ ἂν λάβοιμι.

ERM. Τί δῃ;

TIM. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παραδούς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάταις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομιλοῦσα, τάτε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ

bus tot tibi ortae essent iniuriae; Deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud sane par fuit.

Tim. Tibi quidem, Mercuri, ac Iovi praeterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Isthunc vero Plutum haudquaquam admittam.

Mer. Quamobrem?

Tim. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit; assentatoribus me prodens, mihi insidiatores immittens, odium exsuscitans, deliciis corrumpens, & livori obiiiciens, ad postremum me repente per summam perfidiam, ut proditore dignum erat, deferens. Contra autem optima Paupertas, labore perquam virili me exercens, ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, & Libertate dicendi, quae tempus postulavit, ea mihi opus facienti praebeuit, & tot illas res despiciere docuit, efficiens, ut omnes spes vitae in memet sitae essent; ostendens praeterea, quanam divitiae

πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκο-
 Φάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησια-
 στῆς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέ-
 37 σθαι δύναιτ' ἄν. Ἐρῶ μένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων,
 τουτοῖ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὀρῶν
 τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφειτα
 παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ,
 τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Δίῳ. ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν
 ἦν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ γαῖε! οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπι-
 τήδαιο πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ
 μεираκιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. οὔτοι ἀπό-
 βλητά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς
 σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

meae forent, quas neque eripere posset affentator palps; neque sycophanta autem me terrens, non populus exasperatus, non quilibet in concione suffragium ferens, non denique tyrannus insidias struens. Auscto itaque per laborem robore, agrum hunc industrie colens, nihil videns malorum eorum, quae tot in urbe occurrunt, sufficientem ac perennem victum huius ligonis ope mihi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mercuri, Plutum ad Iovem abducens: mihi autem sat erit, si omnes omnino homines eiulare coegerit.

Mer. Cave isthuc dicas, o bone. neque enim omnes ad eiulandum recte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam, & inconfulti adolescentis impetum mittas, Timon, ac Plutum recipe. Quae a Iove mittuntur dona, ea nequitiam aspernanda sunt.

Plut. Quid, Timon, utrum vis me causam adversus te agere? an tibi molestum est loqui me?

TIM. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες² ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὐ³ 38
τω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἡδίκηκα· ὅς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περιβλεπτος δέ τοι καὶ αἰοιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως αἰτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τόγε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε·

² Ἀνέξομαι γὰρ σε) Σκόπει, πᾶς ἐνέλλαξε τὴν σύνταξιν, οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀποδοῦς τὴν πτῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἐπενέγκας, οἷον ὀλίγα

λέγοντά σε. Ἰσως δὲ τὸ ἀνέξομαι ἀντὶ τοῦ εἰσδέξομαι ἢ παραχωρεῖσθαι προσελήφθαι. V.

Tim. Dic, fino: modo ne longam orationem & prolixis prooemiis gravem habeas, quod facere perditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

Plut. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti: tamen dispice, an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum; aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, & ab omnibus celebratus ac cultus: si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, immo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium, omni arte infidiantium. Quin etiam post omnia dixisti, proditum te a me fuisse: sed cum

τοῦναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαβεῖς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς τῆς οἰκίας· τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιατάτῃ σοι Πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὐτοσὶ, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἤκειν παρὰ σέ, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

- 39 EPM. Ἀλλὰ νῦν ὅρας, ὦ Πλούτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὥστε θαρρῶν ξυνοδίατριβέ αὐτῶ· καὶ σὺ μὲν σκάπτει ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

TIM. Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν οἱ θεοὶ βιάζοντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

a te ex aedibus excussus sim, & capite protrusus foras; quanto te verius prodicionis accusare possum? quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit veneranda ista Paupertas: itaque hic Mercurius testabitur, quam enixe Iovem obsecrauerim, ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me odium exeruisses.

Mer. At nunc vides, Plute, qualis sit: itaque cum eo iam audacter facito, ut consuecas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod facis: at tu, Plute, Thesaurum sub eius lignonem adductum facito; tibi enim inclamanti auscultabit.

Tim. Parere necesse est, Mercuri, & de integro ditescendum. Cum enim Dii ipsi vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen illud vide, in quae me coniecturus sis incommoda, qui vita usque adhuc feliciter exacta, repente tantam auri vim accepturus sum, & me tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

ΕΡΜ. Ὑπόσθηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλε- 40
πὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἶστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι
διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ Φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι.

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρο-
μαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε·
ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θεσαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ
παῖε' σέ Φημι Θεσαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι
τουτῷ, καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτε, ὦ
Τίμων, βαθείας καταφέρων· ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι.

ΤΙΜ. Ἄγε δὴ, ὦ δῖκελλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυ- 41
τὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θεσαυρὸν ἐς
τοῦμφανὲς προκαλουμένη. ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Φίλοι
Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον;

10 (Ὑποστήσομαι) Ἀποστήσο- ἰμβοῶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ
μαι. G. καὶ μανιάδει δῆθεν τῷ συγχυρή-

13 Φίλοι Κορύβαντες) Οὐ μάτην ματι. V.
τούς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει

Mer. Perfer atque obdura, Timon, mea causa, etiam si
isthuc molestum est, & aegre tolerandum: perfer, in-
quam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego
autem in coelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero,
denuo volabo.

Plut. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex
alarum remigatione conicere est. Tu vero, Timon, isthic
maneto; hinc enim ubi abiero, Thesaurum ad te mittam:
immo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi
dico, auri Thesauri, huic Timoni ausculta, teque illi tol-
lendum e terra obiiice. Heus, Timon, strenue fodito, li-
gonem altius impingens. At ego nunc abscedo.

Tim. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro
defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lu-
cem eruis. O Iuppiter prodigialis, & propitii Corybantes,
& Mercuri lucris praefes, unde mihi tantum auri? hocce

ἢ που ὅναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν μὴ ἀνθρακας εὔρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν υπερήδιστον.

Δίδωσι γὰρ
μαρτ. γ. 135
ω. ἀμ.

ᾧ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς·
Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτῃ διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ Φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαι-
42 το οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγους καταρρέοντα; ᾧ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ὡγε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος· ὦ δίκελλα, καὶ Φιλτάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατίαν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ Θησαυροῦ,

2 Ἐπίσημον) Κεχαγαγμένον. G. ἐρημοτέροις τῶν χαρίων εἰώδισαν
13 Ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ) Ἕλληνες τὸν Πᾶνα ιδρύεσθαι. V.
Ἐπὶ ταῖς ἐσχαταῖς γὰρ καὶ τοῖς

somnium fit, an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. At nil profecto tale est: nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, & aspectu quam gratissimum.

Aurum, suave munus es mortalibus.

Namque ignis instar eximie micæ, — & noctu & interdiu. Ades huc, o mea voluptas. Nunc fane mihi credibile fit, Iovem se in imbrem aureum convertisse. Quæ enim virgo amantem adeo formosum, & per impluvium defluentem, expanso sinu non excipiat? O Mida, o Croese, & vos Delphici templi donaria, quam nihil estis prae Timone, & Timonis opulentia! ad quem magnus ille Persarum rex ne comparandus quidem est. O ligo, & tu rheno suavissime, optimum erit vos huic Pani consecrassæ. At ego univcrsum hunc agrum coëmam, turremque asservando

μῶν ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδαιτᾶσθαι τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανῶν ἔξω μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθεσθῶ πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς πάντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ Ἐλέου βωμὸς, ὕβλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαυτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες 43· ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα. καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα. καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν

5 Ἡ Ἐλέου βωμὸς) Ἰδρυτο γὰρ παρ' Ἀθηναίοις Ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοὺς παρακαλῶν. V.

10 Ἀποφράς ἡ ἡμέρα) Ἔστι τοῦ Λουκιανῷ ἐπιγραφόμενος οὗτος λόγος. Ἦσαν παρ' Ἑλλήσιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσχυρομένης παντὸς καὶ ἀργίας, ὥς ἀποφράδας ἐκάλεον. ἐν ταῦταις οὐδὲ προσεῖπεν ἂν τις τινα, οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπεμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑρὰ ἀχρημάτιστα

ἂν αὐτοῖς ἐτελείτο διὰ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φευρουάριον μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις· καὶ πᾶς οὗτος ὁ μὲν ἀνείτο τοῖς κατοικομένοις μετὰ συγγέντητος πάντων προϊόντων ἑτέρου τρόπου, ὃν καὶ τὰ Διάσια συγγάζοντες ἤγον Ἀθηναῖοι. Ἐντεῦθεν καὶ πάντα τινα τὸν ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλεον, οἷον· ὃν μηδὲ φράσαι τις, μηδὲ προσεῖπεν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσιν κακίαν. V.

auro exstruam, quae me unum excipere possit, non plures: in ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam. Ceterum quoad vivam, haec fancita funto, & lege confirmata. Hominum congressum fugere, notum habere neminem, omnes autem despiciere: amicus autem, vel hospes, vel ara Misericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamentantis misereri, vel inopi subvenire, legis transgressio habeatur, & morum subversio: mihi autem vita sit solitaria itidem ut lupis, & unus omnino amicus Timon Timoni. At ceteri mihi in hostium loco sint, & insidiatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus habear: si quando aliquem videro tantum, is dies ater esto. denique nihil apud me statuatur discriminis eos inter & simulacra marmorea, aut

διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδόμεθα· ἡ ἐρημία δέ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δέ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων Φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοὺς θυέτω, καὶ εὐωχεῖσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδοχθῶ, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφα-
 44 νον ἐπενευκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἰκετεύοντα, πῖττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἣν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δέ, τὰς χεῖρας

aerea. Neque missum ab iis legatum recipiamus, neque cum iis percutiamus foedus: fines inter me atque illos funto deferta atque solitudines: tribules vero, & curiales, & populares, quin & patria ipsa, frigida & inutilia nomina habeantur, ac fatuorum hominum ambitio. Solus Timon dives esto, ceterosque despicietur: molliter secum vivat, procul ab assentatoribus, & iis, qui immodice laudare solent: Diis sacrificet, ac splendide epuletur solus, sibi vicinus & finitimus, longe a ceteris remotus hominibus. denique haec lex esto, se unum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere. Nomen suavissimum sit Μισάνθρωπος: morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas: si quem autem forte igne pereuntem videro, atque ut exstinguam obsecrantem, picis atque olei iniectu exstinguere decretum esto. Tum porro si quem hie-

ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥθειν καὶ τοῦτον ἐπὶ κε-
 φαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη· οὕτω
 γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τί-
 μων Ἐχεκρατίδης Κολυττεὺς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ
 Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς
 ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποίη- 45
 σάμην ἅπασι γνῶριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι
 ὑπερπλουτῶ· ἀγχονὴ γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐ-
 τοῖς· καίτοι τί τοῦτο; Φεῦ τοῦ τάχους. πανταχόθεν συν-
 θέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὅσ-
 Φραινόμενοι τοῦ χρυσοῦ. πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦ-
 τον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων
 ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰς-
 ἀπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλεόν ἀνιῶντο παρορώ-
 μενοι· τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥστε δεχάμεθα ἤδη αὐ-

13 *Ἡ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν) Ἀντὶ τοῦ, ἢ τοῦτο μόνον παρα-
 νομήσομεν, ἢ ἀντὶ τοῦ βραχὺ ἢ ἐλίγον παρανομήσομεν. V.

me fluvius auferat, atque is manibus porrectis oret, ut re-
 tineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit:
 sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem
 scripsit Timon Echecratidae filius Colyttensis, concionis
 sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec fun-
 to: haec viriliter observemus. Ceterum magni interesse ar-
 bitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque divitem.
 ea enim res ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid
 isthuc, quaeso, est? quid sibi haec properatio quaerit?
 undique pulvere resperfi atque exanimati concurrunt: ne-
 scio certe, unde ipsis aurum suboluerit. Utrum igitur in
 hunc collem evadens, lapidibus ex superiori loco missis
 ipsos arceam? aut hoc unum adversus legem modo latam
 faciemus, eos ut semel alloquamur, quo videlicet in con-
 gressu contemti, urantur impensius. Erit id, ut opinor,

τους, ὑποστάντες. Φέρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρῶν ἔρανον αἰτήσαντί μοι ἐφέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλακίς ἐμμηκέως· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

46 ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὥς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικάτατε.

TIM. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἀεὶ φιλοσκώμων σύγε· ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὥς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διδυράμβων ἤκω κομίζων.

TIM. Καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι

melius. Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. Age, videam, quis hic sit, qui agmen ducit? is est Gnathonides assentator, qui nuper mihi eranum petenti laqueum porrexit, & tamen integra dolia saepe apud me vomuit. Sed bene sane, quod venit: ante enim alios eiulabit.

Gnath. Dixin' ego saepius, Timonem virum bonum a Diis non semper neglectum iri? Salve, Timon formosissime, & suavissime, & potator hilarissime.

Tim. Salve tu quoque, Gnathonide, vulturum omnium voracissime, & hominum nequissime.

Gnath. Tu quidem semper dicax es: sed tibi paratae sunt epulae? afferro enim tibi novum quoddam canticum ex recentioribus dithyrambis.

Tim. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, & quidem perquam pathetice.

Gnath. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes

ὦ Ἡράκλεις, ἰοῦ, ἰοῦ, προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον.

TIM. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνης, Φόνου βάχα προκεκλήσῃ με. *Cobol m's p. 24.*

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιτάσας τοῦ χρυσοῦ· δεινῶς γὰρ ἰσχυαί- μόν ἐστι τὸ Φάρμακον.

TIM. Ἐτι μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἀπειμι, σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

TIM. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσῶν, ὁ ἀναΦαλαντίας; 47 Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὅποτε ἄσαντά με, στάντων σιωπῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος

6 Ἰσχυαίμον) Ἐπέχον τὸ αἷμα. V.

capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum.

Tim. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.

Gnath. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens: facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

Tim. Etiam hic manes?

Gnath. Abeo vero. At tibi male erit ob istam morum conversionem, qui cum olim perquam benignus fueris & comis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum praebeas.

Tim. Quis hic recalvaster horsum veniens? is Philiades est, supra omnes assentatores execrandus. Hic vero, qui a me agrum accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulisset laudibus, iureiurando affirmans, me vel cynis ipsis suavius canere;

ὠδικοτέρων εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δέόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

48 ΦΙΛ. Ὡς ἀκαταχρηστίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιτηδῶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. οὐκ ἔτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενὶ πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοῖς ὑπερμεγέθη τινὰ πλουτον. ἤκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουβητήσων· καίτοι σύ γε

ubi me nuper aegrotantem vidit, (ad eum enim me con-
tuleram, mihi ut subveniret, orans,) plagas etiam, si Diis
placet, bonus vir mihi infligere sustinuit.

Phil. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunc-
cine Gnathonides amicus, & conviva? merito igitur, qui
adeo ingratus sit, a Timone ita depexus exornatusque est.
At nos, qui iam pridem eius familiares, & synephebi su-
mus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne
in eius congressum irrumpere videamur. Here, salve; a
sceleratis istis assentatoribus caveto, qui ad mensam tan-
tum praesto sunt: ceterum eos inter & corvos nihil discrimi-
naris. Nostrae memoriae hominibus nulla fides habenda
est: ingrati omnes sunt & impuri: at ego talentum tibi af-
ferens, quo uti ad ea, quae res postularet, posses, in itine-
re, cum iam huc viciniae pervenirem, accepi, in re am-
pla & bene aucta forte esse te. Venio igitur, haec, quae
iam audies, praecepta daturus; etsi fortasse, cum tanta

οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δεήσει τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσεις ἂν.

TIM. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδῃ· πλὴν ἀλλὰ πρόσ-
θι, ὥς καὶ σὲ Φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχα-
ρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν.

TIM. Ἴδου τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχε- 49
ται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτε-
ρος εἶναι λεγών. οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα
μίας ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει (καταδεδίκαστο γὰρ,
καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
αὐτόν) ἐπειδὴ πρῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι Φυλῇ διανέ-
10. 51.

5 Κατέαγα τοῦ κρανίου) Καὶ
τοῦτο Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ αἱ ἐπὶ
μέρους εἰάθασιν λέγειν, ἔφαγον τοῦ
ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου. οὕτως οὖν
καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. V.

12 Διατρίβειν τὸ θεωρητικόν)
Ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ἢ τῶν Ἀθη-
ναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα, καὶ
μάλιστα περὶ τὰς θεάς τῶν Διονυ-
σίαν διὰ τὴν τραγωδίαν ἐπὶ πλεῖ-
στον ἀξιώματος προβάσαν ποιητῶν
ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις·

μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλαμβα-
νόντων ὀχλήσεις τε ἐγένοντο καὶ
μάχαι καὶ πληγαί. εἶδον οὖν τοὺς
τόπους μισθοῦν, ἵνα ἕκαστος ἔχων
τὸν οἰκίαν τόπον μὴ ἐνοχλοῖτο φυ-
λάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μή-
τε μὲν ὑπερὰν ἀποστερεῖτο τῆς
θείας. Ἐπειδὴ δὲ ἥλαττοντο οἱ πεί-
νιτες τῶν πλουσίων πολλοῦ καὶ ἐτοί-
μου μισθοῦμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνά-
λωμα ἡ πόλις παρέιχεν ἐκ τῶν κοι-
νῶν ἕκαστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδύ-

sis praeditus sapientia, his meis sermonibus haud egeas,
qui vel Nestori praecipere potes, quid factu opus sit.

Tim. Sane bene, o Philiae: sed adestum, ut te quoque
hoc ligone amantissime excipiam.

Phil. O cives! fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est, quoniam, quae ipsi conducibilia sunt, monebam.

Tim. Ecce autem tertius ille advenit, rhetor ille Demea,
decretum in dextra ferens, seque mihi cognatum dicens.
Hic cum de meo solvisset reipublicae uno die sedecim ta-
lenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus, cum
solvere nequiret; ego autem, quem illius commiseresce-
ret, hominem liberavi) nuper autem sortito theoricum

μειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσήλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

50 ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέραι περιμένουσι· πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαῖος, ἀλλὰ καὶ σοφὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀρίστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πῦξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

μενον, καὶ οὔτε πλέον ἐξῆν δοῦναι δραχμῆς, οὔτε ἔλαττον, ὥς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεχτοῖεν, μηδὲ οἱ πένητες διὰ πένιαν βιάζοιντο. Ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκαίμενος κόλαξ Δημίας τὴν τοιαύτην ἐγ-

χειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων διαγομήν· εἰκότως τοῖνυν παρὰ τοῦ Τίμωνος ἀποπέμπεται, ὡς αἰτήσαντος αὐτοῦ τότε τὴν θεωρικὴν δραχμὴν καὶ ἀλαζόνως παροραθέντος. V.

Erechtheidi tribui diriberet, ego vero accessissem, ut, quod mihi obtingebat, acciperem, dixit, non constare sibi, civis necne forem.

Dem. Salve, Timon, totius gentis decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae propugnaculum; iamdiu te totius populi conventus, & utraque curia exspectant. Sed prius audito decretum, quod in honorem tuum a me scriptum est: Quandoquidem Timon Colystensis Ethecratidae filius, vir non tantum probitate praestans, sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in quoquam Graeci nominis reperitur, usque adhuc multa pro republica praeclare gessit; vicit autem uno die pugilatu, & luctu, & cursu in ludis Olympicis, quadrigis praeterea & bigis equestribus.

Tim. Quî pote, Demea, cum nunquam ad ludos Olympicos me contulerim?

ΔΗΜ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. καὶ ἥριστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας.

ΤΙΜ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδὲ προε- 51
γράφην ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴμεν ἀμνημονοῦντες. ἐτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλευῶν, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν ἐπὶ τούτοις ἅπασι, Δέδοται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλᾶς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηναίαν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις

11 Καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλᾶς) Δικαστήριον Ἀθηναίων ἢ Ἡλιαία εἰς ὑπαίθριον προκαθήμενων τῶν δικαστῶν παρ' ὃ καὶ Ἡλιαία ἐκα-

λεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροισμένους. V.

14 Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ) Κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσον ἴσθιν τῷ Διὶ ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι. V.

Dem. Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: *Quin* & anno praeterito strenue se circa Acharnas adversus Peloponnesios pro republica gessit, & duas ipsorum moiras [mille viros] cecidit.

Tim. Quì tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui.

Dem. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus: *Insuper* scriptis decretis, & consilio dato, exercitu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec omnia placuit curiae, & populo, & Heliacae per tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus communiter, aureum Timonem collocare iuxta Minervam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato capite; cum praeterea septem aureis co-

ἐπτα, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον Διονυσίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς, καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα
 52 πάντα ὅποσα αὐτὸν ἐβέλοι. Τουτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

TIM. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι;

ΔΗΜ. Ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθισόμενον (ἄρρεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ.

TIM. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

4 Ἀγχιστεὺς) Ἀγχιστεὺς καὶ ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἀγχιστεῖα ἢ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, εἰ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐξω τούτων συγγενεῖς μόνοι. οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκείοι λέγονται. V.

ronis redimire, eumque honorem hodie in Dionysiiis tragoedis novis proclamari: (nam hodie Timonis causa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus: etenim optimus rhetor est Timon, & quidquid ei libuerit. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum: ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi.

Tim. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti?

Dem. At, Deo iuvante, ducam anno proximo, & liberis creandis operam dabo: &, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit.

Tim. Haud equidem scio, utrum tam gravi ictu accepto uxorem unquam ducturus sis.

ΔΗΜ. Οἷμοι τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀσπὸς ἄν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. *Dem. Timon. V. 770*

TIM. Ἄλλ' οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιὰρὲ, ἢ ἀκρόπο- 53
λιν, ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὀπισθοδόμον διορύξας. *Demosth. 170. 6.*

TIM. Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

TIM. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἷμοι τὸ μετάφρενον.

TIM. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάβοιμι, δύο μὲν Λακεδαι-

7 Τὸν ὀπισθοδόμον ὀρύξας) Ὡς γὰρ ὀπισθοδόμος ἱερὸν· τὸ ὀπισθεν
ἱεροσύλον διαβάλλαν ταῦτα φησί· ὃ δὲ τοῦ αὐτοῦ οὕτως ἐλέγγο. V.

Dem. Hei, hei! Quid hoc? tyrannidem invadere cogitas, Timon, liberos homines percutiens, tu, inquam, de cuius libertate & civitate non plane constat? sed cito poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod ignem arci subieceris.

Tim. At enim, o scelus, incensa arx non est: quare cuivis apparet, esse te sycphantam.

Dem. At perfodisti aerarium, & inde natae tibi opes sunt.

Tim. Sed perfoditum non est: quare ne isthaec quidem credibilia sunt, quae dicis.

Dem. Perfodietur quidem postea: sed iam illa omnia penes te habes, quae in eo antehac fuere.

Tim. Itaque hunc tibi ictum habero denuo.

Dem. Hei, hei tergo meo!

Tim. Mitte clamorem; sin minus, tertium tibi ictum infixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si uni-

μονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἐν δὲ μιᾶρὸν ἀνθρώ-
πιον μὴ ἐπιτρίψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκώς
54 Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλιν. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρα-
σύκλῃς ὁ Φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος ἐκ-
πετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας,
καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες
βλέπων, ἀνασσεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην,
Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἷους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. οὗ-
τος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα,
καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἑώθεν μυρία ὅσα περὶ
ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ
τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ
τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐ-
τῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λη-

6 Βρενθύεσθαι) Διὰ θυμὸν μετ-
εωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀρ-
γίζεσθαι καὶ βρενθύεται, ἐπαίρε-
ται. Βρενθός δὲ εἶδος μύρου, ᾧ χρίο-

μεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονῶσι. V.

10 Καὶ Σαφρονίσκος) Οὗτον τοῦ-
το πέπαιχεν ἀπὸ τοῦ Σαφρονίσκου
παρρησίας. V.

cum modo homuncionem, eumque impurissimum, perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse interne-
cione deleverim. Nam frustra quoque vicerim Olympia,
& pugilatu, & lueta. Quid hoc autem? ecquid hic est Thra-
syacles philosophus? & certe is est. Sane exporrecta bar-
ba, extensis superciliis, graviter secum ac superbe mur-
murans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis antero-
ribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut
Tritonem referens, quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui
habitu simplicitatem, incesu modestiam, pallio sapientiam
ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute disse-
rit, & eos, qui voluptate gaudent, graviter accusat, fru-
galitatem laudans: talis vir, ubi lautus a balneo ad coe-
nam venit, & ei capaciorem calicem servulus porrexit,
(meracius autem libenter bibit) quasi letheum poculum

θης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς
 ἐκείνοις λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ
 τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνά-
 πλεως, κυνήδον ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφώς, καθάπερ
 ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς
 τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὥς μηδὲ ὀλίγον
 τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι. Μεμψίμοιρος αἰεὶ ὡς τὸν πλα- 55
 καῦντα ὅλον, ἢ τὸν σὺν μένος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι
 περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέδυσος, καὶ
 πάροις, οὐκ ἄχρις ὥδης καὶ ὀρχηστῆος μόνον, ἀλλὰ
 καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ
 τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ
 κοσμιότητος· καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πο-
 νήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἴτα ἔμετος
 ἐπὶ τούτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρου-

3 Καρύκης } Βρῆμα Λυδίων ἐξ
 αἵματος ἢ καρυκῆ. V.

7 Τοῦ μυττωτοῦ } Μυττωτὸς τρίμ-
 μα ἐξ ἀργυμάτων πολλῶν συντεθει-
 μένου· ἐκάλουν δὲ καὶ τι ὑπότριμ-

μα δὲ σφοδρῶς, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν
 Εἰρήνῃ. Ἔοικε δὲ νῦν μυττωτὸν τὴν
 ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζυμῷ γλοιὸν
 καλεῖν, ὅς τοῦ ζυμοῦ ἐκλειοπίστος
 τῷ τρυβλίῳ περιχάθῃται. V.

hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis
 sermonibus pugnant, convivis cibaria veluti milvus prae-
 ripiens, & sibi accumbentem cubito propellens, mentum
 caryca illitum habens, canum more incurvus sese cibis
 implens, quasi in patinis virtutem inventurum se sperans,
 lances digito indice sedulo detergens, ut nihil ex alliato
 quidquam relinquat. Iniquius partita obsonia semper que-
 rens, ut solus placentam aut aprum integrum sibi habeat;
 tum porro, (qui gulae & infatiabilis voracitatis fructus
 est) ebrius ac temulentus, non ad cantum usque & sal-
 tationem, sed ad convicia & iracundiam provehitur. Ibi;
 sumto in manum calice, multos sermones funditat. Tum
 enimvero de sobrietate & modestia agit, idque iam vino
 fere depositus, & ridicule balbutiens: post haec vomit.

σιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασυήτος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστός ὢν. Τί τοῦτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

56 ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφιγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνι-

5 Καὶ ἡ γοητεία προηγείται) Οὐδὲ Ζεύξις, ἢ καὶ Παύραστος οὕτως ἡμῖν διὰ Φαρμάκων φιλοσόφων γοητείαν καὶ τεράτειαν γράφας διευτυπώσατο, ὡς οὗτος ἀπαρλλάκτας

διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλείους θρασυήτας τε καὶ μιαιφάν ἄνδρας ψευδοσόφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πίνακος, ἐπαργῶς τὰ λόγῳ ἀπικριβώσατο. V.

Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum ficcus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel avaritiae concefferit; sed assentatorum longe princeps est, & peierare non cunctatur: illum in quovis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, & undiquaque consummatus est, & varia quadam perfectione praestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est, cum venire distulit Thrasycles?

Thrasf. Alia me causa ad te ut venirem compulsi, quam quae hos omnes, qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrerunt, auri atque argenti, & sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia, quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, & qui facultates tuas liben-

κόν. οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅψον *Timon. 20.*
 δὲ ἡδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφῶν, ὀλί-
 γον τῶν ἀλῶν ποτόν δὲ ἢ ἐννεάκρουνος. ὁ δὲ τρίβων οὗτος
 ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν
 τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σοῦ
 δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκι-
 στον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολ-
 λοῖς πολλακίς αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενη-
 μένος· εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν *διογ. λαερτ. vi. 87.*
 ἐμβαλεῖς αὐτόν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄν-
 τα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾶν δυναμένω. μὴ
 μέντοι ἐς βάθος, ὧ γὰρ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμ-
 βάς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμῷ ὁρῶντος μόνου.
 Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω *57.*
 κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτόν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μὴδ'

3 'Εννεάκρουνος) Κρήνη τις Ἀθήνησι Καλλιρρόη καλουμένη πρότερον. V.

ter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi
 esse, ut recte coenem, caepe autem & nasturtium iucun-
 dissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius
 esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno, [ex
 Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura ca-
 rius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur
 iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui unius gra-
 tia me contuli, ne te divitiae, perniciosissima atque insi-
 diosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe gra-
 vissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis
 maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non deside-
 ret vir bonus, & qui philosophiae opes possit contemplari.
 Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum
 tenuis aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem pro-
 iicito, me uno vidente. Id vero si minus placet, eas ex
 aedibus alia quavis ratione, quantum potest, eicito, ne-

ὄβελον αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ
 μὲν, πέντε δραχμὰς, ὧ δὲ, μῶν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον.
 εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρε-
 σθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ,
 ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ
 ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παράσχῃς, οὐδὲ ὅλους
 δύο μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. ὀλιγαρχίᾳ δὲ καὶ
 μέτρῳ χρή εἶναι τὸν φιλοσοφούντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ
 τὴν πῆραν φρονεῖν.

TIM. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γοῦν
 τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σαι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω
 κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. Ὡ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παίόμεθα ὑπὸ
 τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει.

TIM. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μῶν

que tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distri-
 buas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis
 philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre de-
 bet: mihi autem, (quamquam non mea causa peto, sed
 ut amicis, si qui forte egebunt, largiar) abunde erit, si
 hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Aegi-
 neticos modios non prorsus capit: paucis enim esse con-
 tentum, & mediocritatem sequi, hominem philosophan-
 tem decet, neque supra peram suam sapere.

Tim. Isthuc recte, o Thrasycles: sed ante tibi caput im-
 plebo pugnis, auctarium hoc ligone addens, priusquam
 tibi peram impleo.

Thras. O democratia, & leges! in libera civitate ab ho-
 mine sceleratissimo percutimur.

Tim. Quid conquereris, bone Thrasycles? an quod te

παρακέκρουσμάί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοῖνικας ὑπὲρ
 τὸ μέτρον τέτταρας. Ἀλλὰ τί τούτο; πολλοὶ ξυνέρχον- 58
 ται· Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
 ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ
 τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον
 ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους
 λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς;

ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἀπιμεν γάρ.

TIM. Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτίγε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυ-
 μάτων.

1 Παρακέκρουσμάί σε) Ἠπάταν σε ἐν οἷς ἔλεγεν περὶ τοῦ πλούτου. V.

inter admetiendum circumveni? atqui auctarii etiam loco
 adiiciam choenices quatuor. Sed quid hoc? multi concur-
 runt simul, Blepsias videlicet, & Laches, & Gniphon, ac
 denique hominum legio, quos ego miris modis mulcabo.
 Quid itaque causae, quin petram hanc conscendam, &
 aliqua requie ligonem meum reficiam, quem iam tantope-
 re exercui? ipse autem magna vi lapidum in unum colla-
 ta, eos grandinis in morem feriam?

Bleps. Parce, quaeso, mittere, Timon: abimus enim.

Tim. At ego certe, sine cruore & vulneribus ne abea-
 tis, faxo.

*cf. Plautus,
Poenulus act. 1.
Cassidius v. 1771,
p. 15.*

A Λ Κ Υ Ω Ν

ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Ι ΧΑΙΡ. ΤΙΣ ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ᾧ Σώκратες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθρυγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ τά γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα.

Ι Ἀλκυὼν ὄρνις μέγας μὲν ἴση μικρῷ στρουθῷ, χροῖαν δὲ ποικίλην· ἴσθι γὰρ ἀναμῖξ χλωρὰ, κυανὴ, ὑποπόφυρος· ῥάμφος ἔχουσα λεπτόν, ἐπιμυκῆς, χλωρόν. Διαιτᾶται δὲ παρὰ τοὺς τοῦ Σικελικοῦ πελάγους αἰγιαλοὺς, πίντε μόνον κυτσκουσα ὕδωρ. ἐκ βλήνης τε τοῦ ἰχθύος τὴν ἀκαθῆν ἐπιπλεκομένην ὑπ' αὐτῆς ὡς ἰσοῦ πηγνύσκει τὴν καλιὰν παρὰ μόνων ἀνθρώπων φθεῖρεσθαι δυναμένην, ὑπ' ἄλλου δὲ πτερος τὸ παράπαν οὐκ. Ἔστι δὲ σιχρὰ τὸ σχῆμα ὁμοία ἱατρικῇ, ὡς εἶναι τὸ κύτος κοιλότερον αὐτῆς, τὸ στόμιον δὲ στεγόν τε καὶ οὕτω κρύφιον, ὡς μόνον ταύτη εἶναι καὶ εἰσιτῆρην καὶ γνώριμον· ἐν παντὶ μὲν τῷ οἰκίῳ ἄρρενι μιγνυμένη καιρῷ, ἐν χειμῶνι δὲ νεοττεύουσα μίσθῳ, ὡς ἑπτὰ ἡμέραις ἐργάζεσθαι τὴν καλιὰν, ἑπτὰ δὲ τί-

κτειν καὶ τρέφειν τοὺς νεοττούς. Τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ τοκετοῦ φασὶν ἱεράν. σπανίως δὲ φαίνεται, καὶ τότε κατὰ τὸν Πλειάδους δύσεως καιρὸν ἐπικαθελομένη τε τῶν πτερῶν αὐτὴ τιμὸς λιγυρόν. Ὅτε δὲ καὶ τὸ πέλαγος δὲ ἀκύμαντον καθάπαξ καὶ ἡσυχόν. Τῆς δὲ ἀλκυόνος ἡ μὲν μείζων ἄφωτος, ἡ δὲ ἐλάττω ὠδύκη. πάσαι δὲ οὕτως ἀνδροκόμοι πεφύκασιν, ὡς τῶν ἄρρενων γηρασκόντων ὑποπτᾶσθαι τε καὶ διαφέρειν αὐτοὺς, ἧ ἐκείνους βούλονται· ἐπαποθνήσκουσιν τε τούτοις τὰς οἰκείας θηλείας ἐκ τοῦ ἀβράτους τε καὶ ἀπότους διατελεῖν μετὰ τῶν ἄρρενων τελευτήν· καλοῦνται δὲ κηῦκες, ὧν μόνων εἰς ἀκρύσεια τὴν Φωνὴν, σημεῖον ἔχειν πανάληδες, ὡς φασὶν, ὡς μετὰ βραχὺν τινα χρόνον τεθνήξεται. Γ.

H A L C Y O N

feu de Transformatione.

CHAEREPHON, SOCRATES.

Chær. QUAE ista vox nos populit, o Socrates, eminus a litoribus, illoque promontorio? quam suavis auribus? quodnam est tandem animal illud vocem edens? etenim muta sunt, quae quidem in aqua degunt.

ΣΩ. Θαλαττία τις, ὧ Χαιρεφῶν, ὄρνις Ἀλκυὼν
 ὀνομαζομένη, πολύβηρος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ
 παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος· Φασὶ γυναῖκά
 ποτε οὔσαν Αἰόλου τοῦ Ἑλλήνος θυγατέρα, κουρίδιον
 ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κήρυκα
 τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρου τοῦ ἀστέρος, καλοῦ πα-
 τρὸς καλὸν υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινὰ δαιμονίαν
 βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη,
 ζητοῦσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν,
 οὐχ οἶά τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ πάποτε 2
 πρόσθεν ἠκηόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι ξένη τις τῷ ὄντι
 προσέπεσε. γούδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ
 ζῶον· πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶ, ὧ Σώκρατες;

ΣΩ. Οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν
 εἴληφε παρὰ θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου νεοττεῖα

So. Maritima quaedam, o Chaerephón, avis, Halcyon
 vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua sane vetus
 hominibus est conficta fabula. Ferunt, illam, cum mulier
 effret quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum, qui
 virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio con-
 suetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero prognatum, pul-
 chri parentis filium pulchrum; deinde vero alis instructam
 divina voluntate in avis morem circumvolitare maria,
 quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus
 non poterat invenire.

Chaer. Halcyon id est, quod tu dicis? nunquam ante au-
 diveram eius vocem, quae mihi insolens revera accidit.
 Flebilem ergo plane sonum emittit animal istud. Quali au-
 tem corporis est magnitudine, o Socrates?

So. Non magnum: attamen magnum ob singularem ma-
 riti amorem accepit a Diis praemium: cum enim nidula-

h. chelis ω
p. l. l. l. γ. γ. γ.

130

L U C I A N I

καί τας Ἀλκυονίδας προσάγομεν ἡμέρας ὁ κόσμος
ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέροντας ταῖς εὐδαίαις,
ὧν ἔστι καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴ-
θρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν
τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ;

ΧΑΙΡ. Λέγεις ὀρθῶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυοῖς ἡ τή-
μερον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθές δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλ-
λὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς,
ὧ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο, ἢ
ὀρνίθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαί-
νεται πᾶν τὸ τοιοῦτον.

- 3 ΣΩ. ὦ Φίλε Χαιρεφῶν, εἰκάμεν ἡμεῖς τῶν δυνα-
τῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παν-
τελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην
ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ οὖν
φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐπι-

tur, halcyonios etiam, qui vocantur, dies mundus agit;
hieme medio praecipuos serenitate, quorum est etiam ho-
diernus hicce quam maxime. Nonne vides, ut serena sint
superna, fluctibusque careat & tranquillum sit totum pe-
lagus, consimile, ut ita dicam, speculo?

Chaer. Recte dicis: videtur enim halcyonius hodiernus
esse dies; & heri utique talis erat. Sed per Deos, qua tan-
dem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, ο
Socrates, ex avibus mulieres unquam exstitisse, aut aves
ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri
videatur posse.

So. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae
fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam
esse iudices: exigimus enimvero ea secundum facultatem
humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere
valet: multa proinde apparent nobis & factu facilius dif-

κτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος εἰκεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπεῖτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰβρε, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ τοι δέος ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. Μετὰ μικρὸν δὲ 4 θαυμαστὴ τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τοῦ νῦν· πότερον οὖν οἶε μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταβεῖναι, καὶ εἰς

1 Ἀνέφικτα) Ἀδύνατα καταληφθῆναι. V.

4 Καὶ νεογιλὸς) Ἀπὸ τοῦ νεογνός, νεογέννητος, νεογενής. V. C.

ficilia, & eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam non pauca ob infantiam mentis: re enim vera infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde senex, quandoquidem exiguum plane, & infantiae instar, vitae spatium ad omne aevum. Quid autem, o bone, qui vires Deorum Geniorumque ignorant, dicere habeant, utrum talium rerum fieri aliquid possit, necne? Vidisti, Chaerephon, nudius tertius quanta fuerit hiems: quin & animo repetentem metus invadat & ista fulmina ac tonitrua, ventorumque ingentes furores: existimasset aliquis, tellurem totam utique fuisse collapsuram. Paulo autem post mirifica quaedam exstitit compositi coeli serenitas. Iam tu utrum maius quiddam & operosius esse putas, ex isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione ad placatissimum nitorem mutatam coeli fa-

γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθῆν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσω τινὲ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν;

5 ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναται ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν.

ΣΩ. Οὐκοῦν δὲ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς

ciem referre, inque tranquillitatem revocare mundum universum, quam mulieris formam transmutatam in aviculam quandam facere? nam ad eum sane modum & pueruli inter nos, qui quidem fingere sciunt, luto cerave sumpta, facile ex eadem saepe materiae mole fingunt refinguntque multas formarum naturas. Deo enimvero, magnam habenti virtutis praestantiam, neque omnino comparandam ad nostras agendi vires, ad manum esse credere par est omnia istiusmodi, atque in facili posita. At enim totum coelum quanto tandem temet ipso videatur maius, indicare tu possis?

Chaer. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quidquam? neque enim verbis illa consequi licet.

So. Nonne vero animadvertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius

δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας; ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θάυμασθην ὅσῃν ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς κέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, οὐδ' εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται. Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελείου τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. 6 μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χεῖρῶσαιτ' ἂν ῥαδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δῆπου πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὅπηνίκε' οὖν ἄνθρωπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει, τί νομίσομεν τὸν σύμπαντα οὐρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις Φανῆναι ἂν τοῖς

6 Τυχῶν) Γράφεται, τειχῶν. G.

alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris & infirmitatis in omnibus prope modum per vitam actionibus, & iis, quaecunque manibus istis tam artificibus, & corpore & animo perficiunt: ista enim novellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse. Roboris autem unius viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur, adeo ut millia talium unus vir valde multa devicerit facillime: aetas enim vero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat, ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, ut patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari va-

τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δο-
ξει πολλοῖς, ὅσῃ ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπερ-
οχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαίρεφῶντος εἶδος, τηλι-
κούτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ
διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως.

7 Σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις οὐ-
σι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πάνυ ῥαδίαν. ἐπεὶ
καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι
τοῖς ἀγγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν
ἐστι τέως, ἕως ἂν ὥσιν ἀνεπιστήμονες, τοῦ ποιῆσαι γυ-
ναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ φύσις ἐν
κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἅπαν, καὶ ἄπτε-
ρον, πόδας ὑποβεῖσα, καὶ πτερώσασα, ποικιλία τε
φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμά-
των, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε· θείου μέλιτος ἐργάτιν
ἔκ τε ὠῶν ἀφῶνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει

lent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magni-
tudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem,
tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque intel-
lectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.
Proinde tibi mihiq; ac multis aliis nostri similibus multa
quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia:
nam & tibias inflare artis expertibus, & legere aut scri-
bere illiteratis multo magis arduum est, usque eo dum
sint imperiti, quam facere mulieres ex avibus, aut aves
ex mulieribus. Natura vero acceptum in favo fere sine
pedibus ac pennis animal, pedibus apposis atque alis, &
varietate multa expoliens pulchraque & omnimoda colo-
rum, apem sapientem produxit, divini mellis opificem:
tum porro ex ovibus mutis & inanimatis plura genera fin-
git alitum & terrestrium, aquaticorumque animalium, ar-

πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνδρῶν ζώων, ὡς λόγος, τέ-
 χναις τινῶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένῃ. Τὰς 8
 οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὔσας, θνητοὶ καὶ
 σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνά-
 μενοι καθορᾶν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπο-
 ροῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν
 ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' Ἀη-
 δόνων κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδωσαν πατέρες, τοιοῦτο
 καὶ παισὶν ἐμοῖς, ὃ ὄρνι θρήνων μελωδῇ, παραδώσω
 τῶν σῶν ὕμνων πέρι καὶ σου τὸν εὐσεβῆ καὶ Φίλανδρον
 ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξὶ τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ
 τε καὶ Μυρτοῖ λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς
 οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἄρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοι-
 οῦτον, ὃ Χαιρεφῶν;

ΧΑΙΡ. Πρέπει γοῦν, ὃ Σώκρατες καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ

τι Γυναιξίν τ' ἐμαῖς) Ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης Ξανθίπ-
 πην καὶ Μυρτώ. V.

tibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aethe-
 ris magni ad tanti operis curam insuper usa. Cum ergo
 vires immortalium sint ingentes, nos mortales & pusilli
 plane, qui neque magna possumus perspicere, & ne par-
 va quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt,
 haesitantes, non valeamus utique explorare quidquam sta-
 tuere neque de Halcyonibus, nec de Lusciniiis: famam au-
 tem fabulae, qualem tradiderunt parentes, talem & liberis
 meis, o ales lamentorum modulatrix, tradam, de tuis hy-
 mnis; tuumque pium & marito devinctum amorem saepe
 celebrabo, uxoribus meis Xanthippae & Myrto enarrans
 tum alia, tum praeterea, qualem honorem nacta fueris
 a Diis. Tu quoque, Chacrephon, simile-quiddam quin fac-
 cias, non refugies.

Chaer. Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a te

ρήθέντα διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν
τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν Ἀλκυόνα, προά-
γειν ἤδη πρὸς ἄστῳ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ.

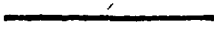
ΧΑΙΡ. Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

4 Ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ) Φάληρον δῆμος Αἰαντίδος. G.

dicta duplicem adhortationem, quae mutuae uxorum vi-
rorumque consuetudini conducatur.

So. Ergo, salutata Halcyone, progredi iam ad astry tem-
pus est e Phalerico.

Chær. Nulla quidem in me est moræ.

Π Ρ Ο Μ Η Θ Ε Υ Σ

ἢ Καύκασος.

ΕΡΜΗΣ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΕΡΜ. **Ο** ΜΕΝ Καύκασος, ὃν Ἡφαίστε, οὗτος, ὃς τὸν ἄβλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλώσθαι δέήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον καταπαγείη τὰ δεσμά, καὶ οὗτος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος.

ΗΦΑΙ. Περισκοπῶμεν, ὦ Ἑρμῆ· οὔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυρῶσθαι χοῆ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν αὐτῶ τὰ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, οὔτε μὴν κατὰ τὸ ἄκρον, (ἀφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω) ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς Φάραγγος ἀνε-

11 Τὰ πλάσμα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι) Τὸν Προμηθεῖα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς ἀνθρώπους δημιουργῆσαι. V.

P R O M E T H E U S

five Caucasus.

MERCURIUS, VULCANUS, PROMETHEUS.

Merc. **C**AUCASUS quidem, o Vulcane, hicce, cui miserum Titanem istum clavis affigi oportebit: nos iam nunc circumspiciamus rupem aliquam opportunam, sicubi quae sit a nive nuda, ut firmitus defigantur vincula, & hic omnibus conspicuus sit pendens.

Vulc. Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in humili & terrae proximo loco cruci affigendus est, ne suppetias ipsi ferant, quos finxit, homines; neque etiam ad montis verticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt: sed, si videtur, in medio isthic propemodum supra praecipiti-

σταυρώσθω, ἐκπεταβείς τῷ χεῖρι ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ ἐναντίον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς ἀκροποδιτί που μόλις ἐστάναι· καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε σὺν, ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ παρέχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

- 2 ΠΡΟΜ. Ἄλλ' ὑμεῖς γοῦν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν Ἀζίαν δυστυχοῦντα.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἔσθης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναι σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ὅρεγε τὴν δεξιάν· σὺ δὲ, ὦ Ἥφαιστε,

- 3 Ἀπότομοί τε γὰρ) Ἀποτετμημένοι, μηδεμίαν ἔχουσαι διάβασιν. V.

tium suffixus haereat, dispanfis manibus ab hac parte in adversam.

Merc. Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes & inaccessible, undiquaque leniter inclinatae: & pedi angustum oppido praecipitium habet ponendo vestigio locum, ut summa planta vix alicubi consistere liceat: commodissima denique fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Prometheus, ascende, teque praebe desigendum ad montem.

Prom. At vos tamen, o Vulcane & Mercuri, miseremini mei, qui praeter meritum hoc infortunium habeo.

Merc. Hoc scilicet aiebas, o Prometheus, miserescite, ut tua vice iam nos statim in crucem agamur dicto non audientes: num idoneus esse tibi videtur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi clavis affigendos? At tu porrigere dextram: tu autem, Vulcane, include eam, additisque cla-

κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφύραν ἐρῶμένως
κατάφερε. ὅς καὶ τὴν ἑτέραν κατελήφθω εὖ μάλα
καὶ αὐτὴ εὖ ἔχει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰτὸς
ἀποκερῶν τὸ ἥπαρ, ὥς πάντα ἔχῃς ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ
εὐμηχάνου πλαστικῆς.

ΠΡΟΜ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῆ μητήρ, 3
οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος;

ΕΡΜ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ Προμηθεῦ, ὅς πρῶτα
μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεῖς, οὕτως ἄδικον
ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὥς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα
ὑπεξέλῃσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅστ' αὐτῷ κα-
λύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', οὐ-
τως εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας,
πανουργότατα ζῶα, καὶ μάλιστα γὰρ τὰς γυναῖκας·
ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέ-

6 ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὲ) Ὁ μὲν τῶν διαχθέντων ὑπὸ Διὸς θεῶν, καὶ
Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διός· ὁ δὲ Ἰα- διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ. V.
πετὸς ἀδελφὸς Προμηθεύς· ἦσαν δὲ 9' Εγχειρισθεῖς) Ἐμπιστευθεῖς. V.

vis malleum valide, quantum potes, adige. Et alteram prae-
be: haec etiam omnino bene revincta esto. Recte habet:
devolabit iam mox quoque aquila detonsura iecur, ut ni-
hil non habeas pro bella tua & sollertissima fingendi arte.

Prom. Saturne, Iapete, tuque Terra mater, qualia per-
petior miser, qui nihil mali admisi!

Merc. Nihil tu mali admisisti, Prometheus, qui primum
distributione carnum tibi concredita, tam iniustam fecisti
& fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas
eximeres, Iovem autem circumvenires obtectis offibus adi-
pe candida: memini fane Hesiodi sic dicentis. Deinde ho-
mines effinxisti, animalia vaferrima, atque inprimis mu-
lieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum pos-
sessionem, ignem subreptum & illum ipsum dedisti homini-

ψας, καὶ τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

- 4 ΠΡΟΜ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιάσθαι ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγω γε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως, εἰ τὰ δίκαια ἐγίνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικα ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία· σὺ δὲ, στωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικός, ἀπολόγησας ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρώσθαι με πλησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, οἰκτιστον θέαμα πᾶσι Σκύθαις.

ΕΡΜ. Ἐωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεςιν ἀγωνιῇ,

6 Ἐτιμησάμην ἂν) *Ἄξιον ἂν ἑμαυτόν ἐλεγον. Πρυτανεῖον δὲ ἐστίν, ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνηγοροῦν τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τὰς σιτήσεις ἀπὸ λυον· τοὺς δὲ τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶν, ταύτην δωρεὰ εἰ πάλας ἐτίμων. V.

13 Ἐωλον) Ψυχρὸν καὶ ἀναφο-
λὸς. V.

13 Τὴν ἔφεςιν ἀγωνιῇ) *Ἐφείθε ἐστὶν ἢ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἢ καλοῦσιν ἐκκλητον· φησὶ δὲ ὅτι ἀναφελὴς σοι ἐστὶν ἢ ἔφσεις· μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον

bus. Tot mala cum perfeceris, victum te esse dicis nulla re patrata.

Prom. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia adversum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siquidem ex merito ius redderetur, me dignum aestimasset. Quod si vacuum tibi tempus, libenter equidem apud te causam meam agam, ostendamque, iniustam de me sententiam pronuntiasse Iovem: tu vero, loquaculus enim es, & forensi calliditate praestans, partes eius tuere, & proba, iuste calculum eum tulisse, quo damnatus sum ad crucem prope Caspias istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spectaculum omnibus Scythiis.

Metc. Inani quidem, o Prometheus, provocatione certa-

καὶ ἐς οὐδέν δέαν, ὅμως δ' οὖν λέγε· καὶ γὰρ ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰετὸς καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σου τοῦ ἥπατος· τὴν ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν εἴῃ ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανουργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟΜ. Πρώτερος οὖν, ὦ Ἑρμῇ, λέγε, καὶ ὅπως μου 5
ὡς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἡφαιστε, δικαστὴν ποιῶμαι ἔγωγε.

ΗΦΑΙ. Μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἔξων' ὅς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμνον ἀπολέλοιπας.

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρω-

τοῦ Διὸς οὐδὲν ποιῆσαι ἄλλο δυνά- σιν, ἥνίκα ὁ κρινόμενος μεῖζον δικα-
μεθα. Ἐφεσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φα- στήριον ἐξαιτῆται. V.

bis, nullamque in rem : attamen dic : etenim tantisper manere necesse est, dum aquila devolet hepar tuum curatura. Quod autem interea vacui est temporis, optime fuerit factum, eo si ad declamationem audiendam abutamur sophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

Prom. Prior ergo dic, Mercuri : utque me quam vehementissime accuses, nec quidquam tibi perire finas eorum, quae pro iure patris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem mihi lego.

Vulc. Nullam in partem : sed probe scito, me pro iudice accusatorem tibi fore, qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti.

Prom. Quin ergo divisa inter vos actione tu de furto iam differe : Mercurius autem & hominum creationem, & car-

ποποϊάν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῆται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ εἰσέκατε εἶναι.

ΗΦΑΙ. Ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἄμφι τὴν κάμινον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ.

ΠΡΟΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ποτε ὤμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐβελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιοῦτον, ὦ Μαΐας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

- 6 ΕΡΜ. Πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγμένα· οὐχὶ δὲ ἀπόχρη μόναι τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα,

nium distributionem inculcabit: ambo enim artifices & dicendi peritissimi videmini esse.

Vulc. Pro me dicet Mercurius: nam ego a iudicialium orationum studio longe absum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leviter ipsi sunt meditata.

Prom. Nunquam putaveram fore, ut de furto Mercurius vellet dicere, mihique exprobraret tale quidquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Maiae fili, aggredi sustines, tempus iam est peragere accusationem.

Merc. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, & instructo quodam apparatu adversus ea, quae tu perpetrasti: nunc vero nonne satis est sola capita exponere tuorum criminum? quod, cum praeficereris dividundis carnibus, tibimet ipsi pulcherrimas servares, deciperesque re-

καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον· καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καὶ μοι δοκεῖς, ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις πάννυ Φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἔξαρκος εἴ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καίνουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κεκλοφέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι· καὶ μακρότερα οὐκ ἂν εἵποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον.

ΠΡΟΜ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρός ἐστιν, ἃ εἴρηκας, 7
ὀφόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ περ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειράσομαι ὥς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. καὶ πρῶτον μὲν ἀκουσον τὰ περὶ τῶν κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν οὐρανόν, καὶ νῦν λέγων

gem; quod homines effinxeris, quo nihil minus fieri debuerat; quod ignem suffuratus a nobis detulisti ad istos. Et mihi quidem videris, o optime, minime intelligere, in tanta criminum gravitate quam clementem & benignum Iovem fueris expertus. Quod si neges ista te fecisse, arguendus eris, & longa quaedam oratio extendenda, annitendumque mihi, ut quam possum maxime declarem veritatem: sin concedis, talem te fecisse divisionem carniū, condendorum hominum inventum novasse, & ignem subduxisse, fatis est mihi accusatum, nec, cur plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

Prom. Ista sintne nugae, quae dixisti, videbimus paulo post. Ego vero, quandoquidem sufficere ais, quae accusatorie sunt a te prolata, conabor, quantum potero, dissolvere crimina. Primumque audi de carnibus. Atque equidem, ita me iuvet Coelus, nunc etiam ista referens pu-

ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ Διὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὥς διότι μικρὸν ὅστούν ἐν τῇ μερίδι εὔρεν, ἀνασκολοπισθῆσόμενον πέμπειν παλαιὸν οὐτὼ θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ κεφάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα· καὶ ὥς μεираκίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀχανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήφεται. Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧς Ἑρμῇ, τὰς τοιαύτας συμποτικὰς οὔσας, οὐ χρὴ, οἶμαι, ἀπομνημονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὖριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, καὶ ἑωλὸν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρόπον, οὔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν γοῦν ἀφέλη τις τῶν συμποσιῶν τὰς κομψείας ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενον ἐστι

16 Σιλλαίνειν) Σιλλαίνειν ἐπὶ σκαμμάτων, κατὰ τροπὴν τοῦ τ εἰς σ

dore suffundor Iovis vicem, qui tam sordidi sit contractique animi, ac suspiciose querulus, ut, quia parvulum os in sua portione reperit, in crucem tollendum mittat ventustum adeo Deum, nihil amplius auxilii lati memor, neque adeo irae causa quantilla sit cogitans, & plane pueri esse illud, succensere atque indignari, nisi partem ipse maiorem accipiat. Atqui verfutias eiusmodi, Mercuri, conviviales non decet, opinor, memori mente reponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit inter epulas, ludum putare, atque ibi in convivio depositam iram relinquere: verum ut in crastinum sub pectore recondas odium, & iniuriarum recorderis, atque hesternae rei memoriam conserves, apage, neque Deos hoc decet, nec praeterca regium est. Quod si quis abstulerit a conviviiis festivitates eas, astum & iocos & subfannationes & irrisiones, nihil scilicet aliud erit

μέθη, καὶ κόρος, καὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῇ
 πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα· ὥστε
 ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐτι ὤμην τὸν Δία,
 οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ
 πάνδεινα ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
 παιδιὰν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ
 βέλτιον ὁ αἰρούμενος. Τίθει δέ, ὦ Ἑρμῆ, τὸ χαλεπώτε- 9
 ρον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διὶ, τὴν
 δ' ὅλην ὑφ' ἡρῆσθαι· τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λό-
 γου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ
 σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ αἰετοὺς κα-
 ταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολ-
 λὴν ταῦτα κατηγορῇ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικρο-
 ψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὄργην εὐ-
 πιλλαίνειν τινές· τίλλειν δὲ ἐστὶ τὸ σκόπτειν. Διηλοῖ δὲ καὶ χλευαστι-
 κὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασεῖν τοὺς ἰλλοὺς, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι
 τῶν ὀφθαλμῶν· ἰλλοὶ γὰρ οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς
 κόρας. Ἄλλως· Σιλλαίνειν, μυλλαί-
 νειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκόπτειν
 καὶ μυλλίζειν· σίλλος γὰρ ὁ μῖμος
 καὶ ὁ μῦθος καὶ ἡ ἀκλουσία καὶ ὁ
 χλευασμός. Καὶ ὁ ταῦτα γράφει
 σιλλογράφῃ. V.
 14 Ἀγένειαν) Γρ. εὐτέλειαν.
 G.

reliquum, nisi ebrietas, satietasque & silentium, res te-
 tricae & iniucundae, quaeque minime computationi con-
 veniant. Quare nihil minus putaram, quam recordaturum
 esse Iovem postridie; nedum ut tantopere propterea indi-
 gnaretur, seque gravem iniuriam existimaret esse passum,
 si distribuens aliquis carnes ludum quendam luserit tentan-
 do, num, qui deligit, meliorem partem dignoscat. Pone
 vero, Mercuri, quod gravius est, non minorem me par-
 tem attribuisse Iovi, sed totam subripuisse: quid igitur?
 ideone oportebat, quod proverbio dicitur, terrae coelum
 misceri, vincula, cruces, totumque Caucasum adinvenire,
 & aquilas demittere, & iecur extundere? Ista vide ne ma-
 gnā patefaciant indignantis humilitatem animi ignobilem,
 & in ira concipienda levitatem. Quid enim hic designet,

- χέρειαν. τί ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ
 10 κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται; Καίτοι πόσω
 οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦ-
 τα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν
 θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγεύει
 σταυροῦ ἂν τιμήσαιο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεὶς τὸν δά-
 κτυλον, τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο, ἢ ὀπτωμένων ἀπο-
 σπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν· ἀλλὰ συγγνώμην
 ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάντῃ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύ-
 λους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκο-
 λοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα.
 καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν τσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καί μοι
 ἀπολογεῖσθαι· πολὺ δὲ αἰσχίῳ κατηγορεῖν ἐκείνων.
 11 Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίη-
 σα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ, ὦ Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον

9 *Ἡ κονδύλως) Κόνδυλος περὶ
 τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἷον ἐὶ
 κόνδυλοι ὄντες· περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ
 κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται.

*Ἡ κονδύλως τις ὧν, εἰς τὰ κενὰ
 δόμενος τῶν ραπιζομένων· κενὰ γὰρ
 σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα. V.

si totum bovem perdiderit, qui frustulorum carnis pau-
 corum causa tantopere stomachetur? Contra homines
 quanto se praebeant aequiores in istiusmodi rebus, quos
 credi poterat ad iram esse promptiores Diis? & tamen eo-
 rum nemo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
 xans immisso digito de iusculo degustarit, aut assatarum
 carnum quiddam avulsum deglutiverit; sed veniam dant
 ipsis: fin est, ut etiam valde irascantur, aut pugnos incu-
 tere solent, aut alapas in malam ingerere; nemoque ha-
 denus apud eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet
 crimina. De carnibus ista sunt satis: quorum ut turpis est
 mihi defensio, sic multo turpior ipsi accusatio. De arte
 fingendi autem, deque eo, quod homines fecerim, tempus
 iam dicere. Illud autem, Mercuri, cum duplicem habeat

τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὅπότερον αἰτιάσθαι με
 πότερα, ὥς οὐδὲ ὅλως ἔχρην τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι,
 ἀλλ' ἄμεινον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν- ζῶντας
 ἔργαστον, ἢ ὥς πεπλάσθαι μὲν ἔχρην, ἄλλον δέ τινα
 καὶ μὴ τοῦτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ δὲ ὅμως
 ὑπὲρ ἀμφοῖν ἔρῳ. καὶ πρῶτόν γε, ὥς οὐδεμία τοῖς θεοῖς
 ἀπὸ τούτου βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον
 παραχθέντων, πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὥς καὶ
 συμφέροντα καὶ ἀμείνω τὰῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ
 ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. Ἦν 12
 τοίνυν πάλαι (ῥᾶον γὰρ εὐτὼ δῆλον ἂν γένοιτο εἰ τι ἠδύ-
 κησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ περὶ τοὺς
 ἀνθρώπους) τὸ θεῖον μόνον καὶ τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ
 δὲ, ἄγριόν τι χοῦμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπαντα, καὶ
 ταύταις ἀνημέροις λάσσιος· οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ νεῶς·
 πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ τί ἄλλο τοιοῦτο, οἶα

infimulationem, nescio equidem, quam in partem maxime
 me criminemini: utrum, in totum non oportuisse homi-
 nes fieri, meliusque fuisse, si conquievissent ac mansissent
 terra prorsus rudis atque inelaborata; an, eos quidem fin-
 gi debuisset, sed alium quendam, non hunc in modum,
 efformatos. At ego tamen de utroque dicam: & primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum accidisse,
 quod homines in vitam sint producti, conabor ostendere;
 deinde, multum interesse, ut utilius hoc ipsis & melius sit,
 quam si terram desertam hominumque vacuum contigisset
 restare. Ergo erat olim (facilius enim sic palam fiat, an
 quid ego peccaverim alio ornatu inducto noveque fabri-
 catis hominibus) divinum solum ac coeleste genus: telus
 vero inculta quaedam res & informis, filvis tota iisque
 agrestibus horrida: neque erant arae Deorum, nec templum,
 (qui poterat enim?) nec statua, neque simulacrum, ne-

πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπιμε-
 λείας τιμώμενα· ἐγὼ δέ, αἰεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ
 κοινόν, καὶ σκοπῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν,
 ἐπιδώσει δὲ καὶ τᾶλλα πάντα εἰς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἶη ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λαβόν-
 τα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλάσαι τὰς μορ-
 φὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα· καὶ γὰρ ἐνδεῖν τε
 ὤμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ
 ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαί-
 νειν αὐτό· θνητὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ'
 ἄλλως, καὶ συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος αἰσθανό-
 13 μενον. Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει
 φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους,
 καὶ τὴν Ἀθηναῖν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι
 τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἂν μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἡδί-

9 Ἡ ἐξέτασις) Ἀντὶ τοῦ ἡ παράθις. V. 9 Εὐδαιμονέστερον) Τοῦ
 θεοῦ ὑπλονότι. V. 13 Ταῦτ' ἐστὶ) Βαρύτης ὁ λόγος. V.

que aliud quidquam eiusmodi, qualia multa iam ubique
 apparent summa cum cura in honore habita. Ego vero,
 semper enim aliquid consulo in commune, mecumque agi-
 to, quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque omnia
 incrementum capiant ornatus ac pulchritudinis, in animum
 induxi optimum fore factum, si, parvula quadam luti par-
 te accepta, animalia componerem atque effingerem specie
 nobismet ipsis affimilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam divinam, dum nihil exstat ipsi contra-
 rium, ad quod instituta comparatione, illam esse beatio-
 rem dilucide pateat: tum mortale illud esse volebam, ar-
 tificiofissimum alioquin & prudentissimum, quodque me-
 lioris haberet sensum. Itaque, secundum poetæ dictum,
 aqua terræ mixta & permollita effinxi homines, Miner-
 vamque etiam advocavi, ut una mecum operi manum ac-
 commodaret. Isthaec sunt scilicet, quae gravia in Deos ad-

κηκᾶ. καὶ τὸ ζημίωμα ὄρας πηλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὡς ἔοικε, τὸ ἀπ' ἐκείνου ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινα γεγένηται. οὕτω γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιδε, μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτὸν βουλευσώσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεοὺς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν. Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς 14 θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῆ σῶσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν

14 Αὐχμηρὰν) Γρ. ἀχαμῆ, ἀντὶ τοῦ ἀχατέρχαστον, ἀπεριποίητον. G.

ἀκαλλῆ, ἀντὶ τοῦ ἀκαταλκυσάστον, ἀπεριποίητον, ἀκατέρχαστον. V.

14 Ἀχαμῆ σῶσαν) Γράφεται καὶ

ἀχόσμετην. G.

nisi: tum detrimentum viden' quantum sit, qui e luto animalia confecerim, quodque hactenus erat immobile, in motum deduxerim: ex eo, ut videtur, tempore minus Diī sunt Diī, quia in terra quoque animantia quaedam mortalia existiterint: quippe illud etiam Iuppiter indignatur, quasi deteriore Diī essent conditione ab hominum ortu; nisi forte hoc veretur, ne & illi defectionis consilia aduersum se ineant, bellumque inferant Diis, perinde ac Gigantes. At nihil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meisque operibus, est manifestum: sin, ostende tu unum aliquod vel minimum, & conticescam, ac iusta me perpersum a vobis fatebor. Quin contra haec in rem esse Deorum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam & pulchritudine spoliata, sed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare naviga-

θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὺς, καὶ θυσίας, καὶ ναοὺς, καὶ πανηγύρεις· μεστὰὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτήμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεῶς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐστί, Προμηθέως δέ, οὐδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰμαυτοῦ μόνῃ σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω ποιῶ. Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδ' ἐνόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτήμα, ἢ ποίημα, ὃ μηδεὶς ὀψεται, μηδὲ ἐπαιέσεται, ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔχοντι. πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔΦην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων· καὶ πλοῦτόν

3 Μεστὰὶ δὲ Διὸς) Ἀράτου.

G.

καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία. V. θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, βαρύτατος ὁ λόγος. G.

8 Ὅρᾷς ὅπως) Κατ' εἰρωνείαν.

γος. G.

tum, insulas habitatas, ubique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Iovis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, privatis usibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Immo, quod magis est, Iovis, Apollinis, & tua, Mercuri, templa videre nusquam non datur; Promethei nusquam. Viden', ut meis solius commodis invigilem, publica prodam & imminuam? Hanc porro rationem mihi pone, Mercuri: expende tecum, tibine videatur bonum aliquod teste carens, seu possessum, sive arte laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo, similiter suave iucundumque fore habenti? Quorsum autem illud dixi? quia non factis hominibus testem habitura non erat pulchritudo universi: nimirum divitiis abundaremus, quae neque

τινα πλουτήσιν ἐμέλλομεν, οὔτε ὑπ' ἄλλου τινὸς θαυ- 15
 μασθησόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ
 ἂν εἶχομεν πρὸς ὃ, τι ἔλαττον παραβῶμεν αὐτὸν, οὐδ'
 ἂν συνιέμεν ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους
 τῶν ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ μέγα δειχθεῖν
 ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν
 ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον, ἀνεσταυρώκατέ με, καὶ
 ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδάκατε τοῦ βουλευματος.
 Ἄλλὰ κακουργοὶ τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύ- 16
 ουσι, καὶ πολεμοῦσι, καὶ ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πα-
 τράσιν ἐπιβουλεύουσι· παρ' ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολλὴ τού-
 των ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ τοῦτο αἰτιάσασαί' ἂν τις
 τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαντο· ἐπεὶ
 καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν
 πράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν. οὐκοῦν διὰ γε τοῦτο

3 Παραβῶμεν αὐτὸ) Ἀντὶ τοῦ θεωρεῖται. V.
 ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, παρα- 5 Δειχθεῖν ἂν μέγα) Γρ. δόξῃ
 βάλλοιμεν. γράφεται δὲ καὶ παρα- ἂν μέγα. G.

alii cuiquam essent in admiratione, nec nobismet ipsis perinde carae; nihil enim exstaret omnino, ad quod tanquam imperfectius eas exigeremus; neque intelligeremus, quanta versemur in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bonorum nostrorum expertes: sic enim demum magnum patefiat esse magnum, si ad parvi mensuram comparetur. Vos vero, quem decebat ob follers inventum honoribus afficere, in crucem sustulistis me, easque mihi vices reddidistis consilii. At maleficos esse quosdam ais in iis: adulteria committunt, bella gerunt, sorores ducunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non magna sit vitiorum illorum copia: nec sane propterea quis culpaverit Coelum & Terram, quod nos condiderint. Hoc insuper fieri potest, ut dicas, necessum esse multis nos negotiis implicari, dum curamus illos. Eandem igitur ob causam pastor indigne-

καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι αὐτῆς. καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ Φροντὶς οὐκ ἀτερπῇ ἔχουσά τινα διατριβὴν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ ἔχοντες ὧν προνοοῦμεν; ἡργοῦμεν ἂν, καὶ τὸ νένκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, οὐδὲν ποιοῦν-
 17 τες. Ὁ δὲ μάλιστα μέπνγει, τοῦτ' ἐστίν· οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιῆσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ὥσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰκότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἀμεινον προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἡπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον

4 Διατριβὴν) Ἡ διατριβὴ ἐν ταῦθα τὴν ἡγεσίαν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν ἀπὸλαυσιν. V.

9 Ἄρτι μὲν ταῦροι) Ταῦτα πάν-

τα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦ-
 ρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ
 Λυδὸν κύκνος. V. Ἔστι καὶ ἐπί-
 γραμμα περὶ τούτου. G.

tur, quod gregem habeat, cuius sibi cura fit gerenda. Fuerit hoc ipsi laboriosum, at iucundum itidem: eaque sollicitudo non ingrati praeber occupationem. Nos autem quid ageremus, non habentes, quibus prospiciamus? cessaremus scilicet, bibereturque nobis nectar, & ambrosia non ingurgitaremus otiosi. Quod vero me maxime urit, hoc est: qui incusatis hominum fabricationem, & potissimum mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque intermitteris in terram descendere, nunc in tauros, alias in satyros & cynos versi, Deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices, quo minus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes. At quod aliud exemplar isto, melius mihi proposuisset, quod omnino pulchrum sciebam? num rationis ex-

ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοὺς ἔβυσαν, ἢ
 τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γενό-
 μενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσ-
 ἄγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι,
 μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν
 θυσιῶν αἴτιον ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώ-
 πων καὶ ταῦτα ἱκανά. Ἦδη δέ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ 18
 μέτεμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς
 θεῶν τοῦτό μοι ἀποκρίναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι
 ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀν-
 θρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γάρ, οἶμαι, φύ-
 σις τούτου· τοῦ κτήματος οὐδέν τι ἔλαττον γίγνεται,
 εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι· οὐ γὰρ ἀποσβέννυ-
 ται ἐναυσαμένου τινός· Φθόνος δὲ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ὁ δ'
 ὦν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τούτων καλῶν μεταδιδόναι
 τοῖς δεομένοις· καίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρῆ εἶναι.

14 Ἐναυσαμένου τινός) Ἄφατος. V.

pers & ferum conveniebat, atque agreste elaborari animal?
 quomodo Diis sacrificassent, alioſque vobis honores tri-
 buissent? & vos tamen, quando hecatombas offerunt, nul-
 lam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit pe-
 tendus, ut visatis probissimos Aethiopus: me vero, hono-
 rum vobis & victimarum causam, in patibulum egistis. De
 hominibus quidem ista sufficiunt. Iam, si videtur, ad ignem
 transeo, exprobratumque tantopere furtum. Per Deos er-
 go hoc mihi responde nihil moratus: estne quidquam
 istius ignis, quod amissimus, ex quo apud homines est?
 non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut de-
 crescat, etsi vel alius inde partem capiat; non enim extin-
 guitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero pla-
 nissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat,
 eorum prohibere ne usus impertiat indigentibus: atqui
 Di cum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque

Πατ. Θεωσθ.
υψ. α.

καὶ δοτῆρας ἑάων, καὶ ἔξω Φθόνου παντὸς ἐστάναι· ὅπου
γε εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς
τὴν γῆν, μὴδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα ὑμᾶς
ἡδίκουν· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες,
μήτε ἔφοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ
19 δέομενοι. Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγ-
καίως χρώνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅ-
πως ἔχοιεν κνίσσαν ἀγνίας, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμῶν,
καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλι-
στα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδί-
στην οἰομένους, ὅπότεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται
ἐλισσομένη περὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἀν-
γένοιτο αὐτῇ τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. Θαυμάζω δὲ ὅπως
οὐχὶ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς·
καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ θειότερόν τε, καὶ πυρῶδέ-
στερον. ἢ κακείνῳ αἰτιαῖσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆ-

1 Ἑάων) Τῶν ἀγαθῶν. V. 8 Κνίσσαν) Θυμῶν. V. ἀπὸ τοῦ πύειν. G.

largitores procul ab invidia remotos. [Hocine vos aegre
feratis,] ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detu-
lisssem in terram, nihilque omnino ex eo reliquisssem, haud
magna a me vobis iniuria foret facta? neque enim vos eo
indigetis, ut qui non frigateis, nec ambrosiam coquatis,
neque opus habeatis arte facta luce. Hominibus vero ignis
usus est & ad alia pernecessarius, & plurimum ad sacri-
ficia, ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, &
lumbos hostiarum in aris: video sane, vos summo opere
delectari isto fumo, easque epulas putare suavissimas, quan-
do nidor in coelum penetrat multo fumi volumine sub-
vectus: adversetur ergo haec criminatio quam maxime ve-
stro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem vetue-
ritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo divini-
or & flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem

μα; εἰρηκα. σφῶ δέ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχετε· καὶ γὰρ αὖθις ἀπολογήσομαι.

ΕΡΜ. Οὐ ράδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὦνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἐξ καὶ δέκα γύπας ἀν' ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαίρησοντας· οὕτω δεινῶς αὐτοῦ κατηγορήκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὦν οὐ προεγίνωσκες οὕτω κολασθῆσόμενος.

ΠΡΟΜ. Ἡπιστάμην, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὖθις οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν Φῆς ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰετόν.

ΕΡΜ. Εἴ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ

5 Ὡνησο) Εὐφράνῃτι, ὁμοίω-
σο. V.

6 Οἶδα ὡς ἐξ καὶ δέκα) Ἐξ καὶ
δέκα· τί ξ' Ἀττικῶς ἐφυλάχθη·

αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν ἀριθμῶν
συνθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν
ἀπλῶν. V.

propriam vobis possessionem? Dixi. Vos autem utrique, Mercuri & Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate & arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Merc. Facile non est, Prometheu, cum tam valido Sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iuppiter istam orationem tuam non inaudiverit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisse tibi ad intestina eruenda; tam graviter ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, cum sis vates, non praesciveris, hoc te supplicio puniendum esse?

Prom. Noveram illud, Mercuri; &, me solvi debere in posterum, novi: & iam quis Thebis adveniet tuus amicus non longo temporis intervallo, sagittis confixurus eam, quam in me involaturam esse dicis, aquilam.

Merc. Ea, Prometheu, utinam eveniant, teque intuear

ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον, οὐ μὲν τοι καὶ κρεανομῶντά γε.

21 PROM. Θάρρει· καὶ συνευωχῆσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας.

ERM. Τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν.

PROM. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπορρήττον, ὥς μισθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης.

ERM. Ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τιτάν, εἰ τοῦτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἡφαιστε, καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ αἰτός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναι, ὥς παύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

6 Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν) Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτιδος ἐδίωκε φθεῖραι βουλόμενος· ὥς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν Προμηθεά, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη, ὅτι ἔαν συγγένῃ τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γε-

νόμενος ἀναιρεῖ σε, ὥς ἀνεῖλές σου τὸν πατέρα σοῦ Κρόνον· καὶ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς, ὅτι ἀληθῆ εἶπεν, τὴν μὲν Θέτιν ἔρρυσε τῷ Πηλεΐ, τὸν Προμηθεά δὲ δι' Ἡρακλέους τῶν δεσμῶν ἔλυσεν. V.

solutum, & una nobiscum epulantem! sic tamen, ut carnes non distribuas.

Prom. Bono esto animo: & simul vobiscum epulabor, & Iuppiter me vinculis solvet pro non exigua felicitate.

Merc. Quanam ista? eloqui ne graveris.

Prom. Nostin', ο Mercuri, Thetin? Sed non expedit dicere: custodire praestat hoc arcanum, ut merces sit & pretium, quo me a poena redimam.

Merc. Quin tu tecum serva, ο Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce, quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine fortiter: atque utinam tibi iam Thebanus ille, quem dicis, sagittarius exoriat, ut te liberet laceratum ab ista alite!

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN SOMNIUM.

Pag. 4. l. 2. Prius *τινα* deest in *F.* in cuius margine notatur ex *P. l. 13. Καὶ*) Abest ab *F.* habuit *P.* ceteraeque edd. *l. 14. Εὐδοκίμος*) Edd. priores *εὐδοκίμοις.* *Pag. 5. l. 3. ὑπὸ*) ἀπὸ *P. L. V. 1. l. 13. Τοὺς*) Deest in *B. 2. P. l. 15. Τίνα*) Deest in *F. Pag. 7. l. 1. Τὰ μ. τ. δὲ*) τὰ δὲ *μ. τ. F. l. 11. Τοῦν*) γ' οὖν *F.* quae pari modo saepius. *Pag. 8. l. 17. Οὐδὲ*) οἶδε *P. οἱ δὲ* margo. *A. 1 W.* *Pag. 9. l. 1. Μυσαχθῆς*) *μυσαχθεῖς F. l. 11. Πάντοθεν*) *Pr. edd. pleraeque πάμπολλα.* *Pag. 10. l. 5. Ἀγενῆ*) ἀγενῆ *I. l. 6. Πρόσδον*) πρόσδον *Fg. S. A. Pag. 11. l. 5. Ἀπαγγέλλουσα*) ἀπαγγεῶ & ἀποφανῶ *P. margo A. 1 W.* *Pag. 13. l. 3. Ὃς τυμπαριστίας*) ὡς τυμπαριστίας *F. V. margo A. 1 W. P. ὃς I. V. 2. l. 4. Ὅμως*) ὅπως *P. I. l. 17. Ἀνακύπτων*) ἀνανήφων *A. P. F. I. V. 2. margo A. 1 W.* *Pag. 14. l. 1. Ἐλευθέριον*) ἐλεύθερον *C. F. & hinc margo A. 1 W. l. 11. Ἀπολειφθεῖσα*) ἀποληφθεῖσα in quibusdam edd. *l. 12. Ἐνέπριε*) συνέπριε margo *A. 1 W.* *Pag. 15. l. 3. Ὑποπτέρων*) ὑπόπτερον *F. I. l. 4. Ἰδῆς*) εἰδῆς *A. B. P. I. l. 5. Ὑφνιόχει*) ἡνιόχει *I. V. 2. l. 6. Ἐπεσκόπουν*) ἐσκόπουν *I. margo A. 1 W. l. 7. Ἐσπέρην*) τὰς ἐσπέρι *A. P. τὰς ἐσπερίας B. I. Pag. 16. l. 1. Ἐβουλεύσατο*) *Pr. edd. ἐβουλεύσαντο.* *Pag. 17. l. 5. Ἐθελοκακεῖ*) ἐθελοκαλακεῖ *F. adscriptum ἐθελοκακεῖ ex P. l. 8. Ἐαυτῷ*) Priores edd. *ἑαυτου.*

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 7. Βόρβορος) Ita recte *I. V. 2. P. S. A. βάρβαρος* *M. O. & ceterae edd. prior lectio adscripta margini A. W. l. 8. Εὐμηχάνους*) ἀμηχάνους *F. εὐμ. E. P. l. 9. Ἐπιφημί- ζεις*) ἐπευφημίζεις *P. l. 12. δ')* δαὶ *W. Pag. 19. l. 5. Εἰ*

μὴ διαλλάττοιτε) εἰ μὲν διαλλάττετε Ο. εἰ μὲν διαλλάττοι-
 τε Μ. *l.* 13. Μοί) με edd. μοι Ο. Μ. *Pag.* 20. *l.* 1. Ἰπνοστ.)
 Edd. Ἰπν. in Ο. ἰπν. *l.* 3. Καί) καὶ C. L. P. S. ἢ καὶ I. εἶ-
 ναι Ο. Μ. edd. ceterae. *l.* 7. Ἡμῖν) ὑμῖν F. *l.* 15. Τοι) τε
 Ο. W. *Pag.* 21. *l.* 4. Λέγειν) λέγων Ο. Μ. *l.* 5. Χάριεν)
 καὶ χάριεν P. I. S. A. χάριεν τι C. L. καὶ χαρίεντα F. A.
 H. P. καὶ abest in Ο. Μ. *l.* 11. Πεποιθότα) πεπονθότα C.
l. 16. Συναγωγῶν) ἀγωγῶν Ο. P. *Pag.* 22. *l.* 7. Κεიმῆλιον)
 καμῆλου Ο. *l.* 9. Ἐμυσσάττοντο) Μ. & Ox. Excerpta S. &
 A. priores edd. omnes ἐμυσσάττ. ead. Ὡστε) ὁ μὲν τοι I.
 Margo A. 2 W. *Pag.* 24. *l.* 3. Διονύσω) Ita Ο. C. W.
 Edd. Διονυσίω. *l.* 4. Ἐν ῥυθμῷ) ἐν deest in P. notatur quo-
 que in margine A. 2 W. *l.* 6. Ἐποχοιμένη) ἐπιχοιμένη
 B. 2. P. *l.* 8. Προέλευσιν) προαίρεσιν C. P. L. I. margo A.
 1 W. προσαιρ. A. *Pag.* 25. *l.* 7. Φανείν) φανοῖν edd. prio-
 res. Quod restituimus, est in Ο. Μ. *l.* 10. Φιλοσόφω) φιλο-
 σόφω I. φιλοσόφου P. B. 2. ead. Κλεπτικὸς) Edd. priores
 κλεπτικῆς. *l.* 13. Πιτυοκάμπτας) Ita K. M. S. πυτιοκ. Ο.
 F. A. 1. 2. & pleraeque edd. ἱπποκάμπτας L.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. *l.* 7. Αὐτοῖς) αὐταῖς I. & margo A. 1 W. Pra-
 va rectae lectionis emendatio. *Pag.* 28. *l.* 2. Μέγα) Edd.
 priores μετά. *l.* 4. Ἀκριβῶς) ἀκριβές P. I. *Pag.* 29. *l.* 8.
 Καλάμου) καλάνου P. *Pag.* 30. *l.* 15. Δ' αὐ) δ' ἂν margo
 A. 2 W. *Pag.* 31. *l.* 2. Τοῦ ὀφθαλμοῦ) τῶν ὀφθαλμῶν, &
 μοχ αὐτῶν in P. ut restituimus, est in C. P. L. *Pag.* 32. *l.* 3.
 Γὰρ) δὴ I. *Pag.* 33. *l.* 3. Ἐπὶ) Priores edd. ἐν, quod ipsum
 deest in I. *l.* 10. Αὐτὰ) αὐτοῦ pleraeque edd. αὐτοῦ B. 2.
 αὐτὰ L. I. margo A. 1 W. Non dubito, quin haec vera fit le-
 ctio. *l.* 17. col. 1. Ἀνατυλίττων) ἀνατυλίττω V. *Pag.* 34. *l.* 12.
 Προαχθεῖς) προαχθεῖς L. F. P. *Pag.* 35. *l.* 2. Ἡμῖν) Ita quo-
 que margo A. 1 W. F. & plures edd. ὑμῖν. *l.* 4. Μέλον) μέ-
 λων H. 1. & aliae quaedam edd. ead. Πραττομένων) πραγ-
 μάτων I. margo A. 1 W. *Pag.* 36. *l.* 13. Πρόσωπον) προσω-
 πειον I. margo A. 1 W. *Pag.* 37. *l.* 14. Βιάζεται) βιάζεται
 F. *Pag.* 38. *l.* 12. Παραπόληται) παραπόληται F. pleraeque
 παραπόλυται, exceptis I. V. 2. S. A. Emendatum παραπό-
 ληται in margine A. 1 W. *Pag.* 40. *l.* 4. Ἐστὶ) Deest in F.
l. 5. Φιλοσοφίᾳ) φιλοσοφίαν C. *Pag.* 41. *l.* 7. Δέ) δὲ P. I.

margo *A. 1 W.* *l. 12.* Δίψης) ἰλύος *A. P. l. margo. A. 1 W.* *Pag. 42. l. 1.* Ἐμαντὸν) ἑμαντοῦ *margo A. 1 W.* *Pag. 43. l. 10.* Δεῖ) δὴ *F.* *Pag. 44. l. 8.* Ὅσημέραι) ὅσαι ἡμέραι *l. l. 12.* Οἱ πλουτοῦντες) οἱ πλουτ. *etiam in margine A. 2 W.* *Priorēs edd. excepta l. omittunt οἱ.* *Pag. 46. l. 10.* Αὐτοῖς ἐκείνους) αὐτοὺς ἐκείνοις *l. Pag. 47. l. 3.* Ἀνόητον) ἀνόητον *C. l. l. 5. Td)* *Edd. priores του.* *l. 10.* Ἀπόνοιαν) ἀνοίαν *C. Pag. 48. l. 5.* Μεταλαμβάνουσι) *Edd. priores μεταλαμβάνωσι.* *Pag. 49. l. 3.* Ἐαυτὸν) αὐτὸν *F. Pag. 50. l. 10.* Μήτ' ἀναβάλλεσθαι) μήτ' ἀν. μὴδ' ὑπερτίθεται *l. μὴδ' ὑπερτίθεσθαι V. 2. μήγ' ἀναβ. margo A. 1 W. l. 13.* Ποίησιν) ποιῆσαι *margo A. 2 W.* *Vulgatam retinere malim ea conditione, ut modo scribatur* ἑύσεσθαι. *Pag. 52. l. 16.* Ἡξίου) *Edd. priores ἡξίου.* *Pag. 53. l. 3.* Κρόκων) κρόκων *A. P. Edd. priores κρότων. ead. Ἀρωμάτων) ἀρωμάτων l. l. 5. Td* δὲ ἐν καιρῷ) τῶν δ' ἐν κ. . . . ὡς εὐτελῶν ὑπερφρονούντας *l. Pag. 54. l. 2.* Τοῦ στεφάνου) στεφ. τινος *margo A. 1 W. l. 10.* Πραγματείας) πρ. ὑπ' ἀμαθίας *C. l. 11.* Ὑπέφαινε) ἀπέφαινε *margo A. 1 W. Pag. 58. l. 1.* Ἐπ' ἰσχυρᾶς) ὑπ' ἰσχ. *P. L. margo A. 1 W.*

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 5. Λέγον) λέγων *F. B. 2. P. l. 11.* Ὑμᾶς) ὑμῶν *C. l. 12.* Πλεονεξίας) πλεονεξίας τε *C. Pag. 62. l. 3.* Μοι) *me edd. priores. ead. Ἐπὶ τῆς ἀποθλ.) ἐπὶ τοῖς τῆς ἀποτρίψεως ἐπ. τοῖς ἐμ. C. l. 4.* Προστιθὲν) προστεθὲν *F. Pag. 63. l. 6.* Κισσήρεως) κισήρεως *F. l. 9.* Δ' ἀν) ἀν *omisso δὲ solum habent C. Quaedam edd. δὲ ἀν. l. 12.* Ἡς) οἷς *F. l. 15. col. 1.* Κεφαλίδος) *Exc. G. κεφαλαργίας. V. κεφαλαργίας. Pag. 64. l. 13. Td)* τὸ δὲ abest a *F. τό δέ γε C. Pag. 65. l. 1.* Οὖν) τοῖν *margo A. 1 W. l. 14.* Ὡμην) *Post ὥμην margo A. 1 W. interfertit τὸ πρᾶγμα. Pag. 66. l. 5.* Ἀπερυθρίασαν) ἀπεριθρίασε *F. l. 6.* Ὀνομάζειν) ὀνομάζει *l. l. 12.* Γραμμᾶτων) ῥημάτων *C. l. 13.* Ἀρπάσαν) Abest a *F. Pag. 67. l. 5.* Ἀποκέκλεικέ μοι) μου *C. Edd. priores praeter l. ἀποκεκλεισμένον τῇ δ. l. 6.* Σεύτλων) σευτλίων *F. l. 13.* Παρ' αὐτῷ) παρὰ τῷ *C. Pag. 68. l. 9.* Τῆς κολοκύνθης) καὶ τῆς *C. l. l. 10.* Τὸ συρίζειν) τοῦ *l. A. 1 W. ead. Ἐξεῖναι) εἶναι C. l. 13.* Οὐ) οὐδὲ *C. l. 15.* Αὐτοὺς) αὐτοῖς *C. margo A. 1 W. Pag. 69.*

l. 9. Εἰπεῖν) εἰπεῖν αὐτὸ C. Pag. 70. l. 3. Αὐτῶν) Edd. priores αὐτήν. αὐτῶν quoque ad marginem A. i W.

IN TIMONEM.

Pag. 71. l. 15. Ποιητικῶν) C. G. ποιητικὸς τῶν ὄνομ.
 Pag. 72. l. 4. Διαφυλάττον) διαφυλάττων. F. l. 12. Καὶ) A1. καινά. vel solum καὶ dele. Margo A. i W. Pag. 74. l. 18. col. 1. Ταύτη) Exc. G. & V. αὐτή. Pag. 75. l. 14. Ἐντύχοιμι) ἐντύχω F. l. 17. col. 2. Ὑποφαίνεται) C. ὑποφάνειν. V. ὑποφαῖ. Pag. 76. l. 16. col. 2. Εἰς χρησμολόγον) V. εἰς χρησμολογίαν. C. G. πρὸς χρησμολογίαν. Pag. 77. l. 2. Ἐγκαυσάμενος) ἐγκαυσάμενος C. ead. Ἐπιδείξαι) Sic vetustae edd. omnes. S. & A. ἐπιδείξαις. l. 4. Σῆς ταφῆς) τῆς ἐκεί σ. τ. l. notatur quoque λ ad marginem A. i W. l. 17. col. 1. Οὐ μὲν καὶ) V. μὲν (μέντοι). ibid. col. 2. Φιλοκλήτου) C. Φιλοκλήμονος. Pag. 78. l. 10. Τοὺς φίλους) τῶν φίλων R. Pag. 79. l. 1. Ἐνὴν) ἢν I. l. 13. Μηρία) Hac voce, quam R. habet, caruerunt priores edd. Pro ἐπιλελυσμένοι margo A. i W. ἐπιλελυσμένοις. male. Pag. 80. l. 12. Ἡμῶν) Priores edd. ἡμᾶς. Restituta lectio est in R. L. marg. A. i W. Pag. 81. l. 9. Αὐτοῦ) αὐτὸν I. l. 11. Περὶ) Ex R. ante παρὰ τὴν πέτραν edebatur. Pag. 82. l. 7. Αὐτὸν) αὐτῷ F. l. 13. Χειρῶν) τειχῶν L. l. 14. Ἐταίρις) ἑταίροις margo A. i W. Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) ἐπιβολαῖς F. l. A. 1. l. 6. Ἀποδράσασθαι) ἀποδράσεσθαι Schol. Aor. i & Fut. i saepe commutantur, sic ut, quid ab ipso scriptore venerit, diiudicari nequeat. Pag. 85. l. 6. Ὑπεισιὼν) ἐπεισιὼν I. marg. A. i W. l. 10. Πῶς οὖν οὐκ ἄ.) πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταυ. . . . πάλαι μὲν ἐκεῖνᾶ αἰτίᾳ. . . . Ita notatur in Exc. ex P. In C. πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα π. μ. ἐκεῖνα. I. habet πῶς οὖν οὐκ ἄδικοι ταῦτα σοι, πάλαι μὲν ἐκεῖνων αἰτίᾳσθαι. Pag. 86. l. 6. Εἰδότες) εἰδότες F. Pag. 87. l. 1. Αὐτοὺς) αὐτοὺς F. Pag. 90. l. 3. Τελεῖν) ἐλθεῖν R. P. l. I. marg. A. i W. l. 6. Ὀρνέων) ὀρνέων R. P. l. marg. A. i W. l. 9. Καὶ) τοι R. Pag. 91. l. 16. col. 2. Αὐτοῖς) αὐτοὺς V. Pag. 92. l. 2. Ἀφαιρεθῇ) ἀφαιρεθῇ & μοχ ἀνωχθῇ A. l. 13. Αὐτοὺς) αὐτοῖς marg. A. i W. l. 17. col. 1. Ἡ καὶ πάρισον) ὃ καὶ παρ' ἴσον. C. G. Pag. 94. l. 1. Βαδίζης) βαδίζεις marg. A. i W. l. 11. Ἀπαγαγὼν) ἀπαγαγὼν πρὸς αὐτὸν ἔρχεται τὸν Ἑρμῆν &c. l. πρὸ αὐτῶν ἔρχ. marg. A. i W.

l. 13. Κατὰ) κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦν πλ. l. κατὰ τὸ αὐτοδοκοῦν
 marg. A. 1 W. l. 14. Οἶνται) οἶσται S. A. Priores omnes
 οἶνται. Pag. 95. l. 1. Ἐπεμπεν) ἐπέμψεν I. l. 14. Ἐχοις)
 ἔχεις V. 2. B. 2. recte: notatur etiam in marg. A. 1 W.
 Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτα) βαθυκῆτα R. l. l. 15. Αὐτοῦς) αὐ-
 τοῖς marg. A. 1 W. utrumque bonum. Pag. 97. l. 6. Ὅτι)
 Priores edd. Τί οὖν καὶ ἐν. Ὅτι καὶ R. marg. A. 1 W. τί οὖν
 ὅτι ἐν αὐτῷ I. l. 9. Πρόοιντο) πρόειντο I. ead. Δὴ) Ita C. P.
 L. Priores edd. δεῖ. l. 10. Ἐπίχριστος) Sic omnes edd. an-
 tiquae: ἐπίχριστος S. & A. quod Faber, etsi nihil moneat,
 secutus videtur. l. 15. col. 2. Ἰν' ἀμβλυώττοντες) C. ἐν ἡ. V.
 Ἰν' ἡ. Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) δυσκάτοχος R. l. 14.
 col. 1. Ἐξηράσθαι) C. ἐξηρημῶσθαι. V. ἐξηρημῶσθαι. Pag. 99.
 l. 1. Ἐγχείεις) οἱ ἐγγ. R. l. 3. Ἰξώδης) Ita A. P. L. (in qui-
 bus Exc. additur ἐξώλη τε) I. B. 1. V. 2. S. A. marg. A. 1 W.
 ubi, sicut in F. & P. ἐξώδης. l. 4. Ἐκπεφυκότα) ἐμπεφ. R.
 l. 12. Ἀνέρχομαι) ἀεὶ ἀνέρχ. R. quod mihi placet. Pag. 100.
 l. 6. col. 2. Ὑπερβολὴν) ὑπέρβολον V. prave. *ibid.* l. 7. Ὑπ'
 αὐτοῦ) ἀπ' αὐτοῦ. V. l. 33. col. 1. Δημήγορος) δημηγορ^α
 V. id est, δημηγορῶν. Pag. 102. l. 3. Ἀρά) ἀνδρα. F. nulla di-
 stinctione post ἀπέδειξα posita. Adscriptum in hac ed. ex P.
 ἀρα. Pag. 103. l. 4. Προσῶμεν) δὲ καὶ προσῶμεν R. l. 12.
 Ἑπακούσας) ὑπακούσας marg. A. 1 W. Pag. 105. l. 9.
 Καταφθείρας) διαφθείρας I. marg. A. 1 W. Pag. 107. l. 1.
 Μακρὰ) Ita sola F. ceterae μακράν. Notatum quoque in marg.
 A. 1 W. l. 3. Ἐρμῖν) Excepta P. omnes Ἐρμῖ. Pag. 108.
 l. 2. Ἐξωστεις) ἐξωθεῖς F. l. 5. Μηκέθ') Sic R. L. I. Marg.
 A. 1 W. reliquae μήθ'. Pag. 109. l. 10. Ὑμῖν) ἡμῖν ἀποστ.
 I. ὑμῖν ἀποστ. P. L. marg. A. 1 W. Pag. 111. l. 7. Τῶν
 ἑθῶν) τῶν ἡθῶν R. ἑθῶν I. marg. A. 1 W. Pag. 112. l. 8.
 Εὐωχεῖσθω) Priores edd. εὐωχεῖτω. Pag. 114. l. 7. Εὐμορ-
 φότατε) εὐμορφώτατε. Ita priores edd. monuit I. Iensius.
 Pag. 115. l. 4. Προκεκλήση με) F. προκεκλήσομαι. notatum
 etiam in marg. A. 1 W. l. 15. Ἐπομοσάμενος) ἐπωμοσ. edd.
 Pag. 116. l. 1. Πρώην) πρότερον l. marg. A. 1 W. l. 6. Οὐ-
 τος) οὕτως marg. A. 1 W. idque Fabrum probasse, versio de-
 clarat. l. 11. Πιστευτέα) P. πιστευτέον. Pag. 117. l. 4. Φιλο-
 φρονήσομαι) φιλοφρονήσωμαι B. 2. Pag. 119. l. 5. Προεγράφην
 προυγράφην marg. A. 1 W. Pag. 120. l. 4. Posterius αὐτοῦ
 deest in F. Pag. 121. l. 7. Διорύξας) ὀρύξας Schol. διωρύξας
 priores edd. διαρρήξας I. marg. A. 1 W. l. 10. Διωρυχθή-
 σεται) διωρυχ. edd. priores. Pag. 122. l. 1. Μιαρὸν) μικρὸν

I. marg. A. 1 W. l. 8. Τις) Deest in *I. l. 10. Σωφρονικός*) Schol. *V. & F. Σωφρονίσκος. Pag. 123. l. 7. ὤς*) καὶ marg. *A. 1 W. l. 14. Γελοίως*) γελοῖος priores edd. *Pag. 124. l. 2. Τῶν πρωτείων*) Ita *V. 2. B. 2. S. ceterae pleraeque προτείων. l. 11. Σου*) Ita recte *P. S. A. Priores σοι. Pag. 125. l. 10. ὄντα*) ὄντι *I. In marg. A. 1 W. οὔτι* notatum erat pro μέντοι, quod accidisse credo describentis culpa, qui variationem ed. *I. nec fideliter expressit, & ad alienam voculam retulit. l. 12. Ἐπεμβὰς*) ἐπιβὰς *I. marg. A. 1 W. Pag. 126. l. 1. Ἀνῆς*) ἀνείς *I. marg. A. 1 W. Locus suspectus. l. 2. Ἡμιτάλαντον*) Priores edd. τάλαντον praeter *I. cum qua consentiunt R. Schol. & Th. Magist. Habet etiam margo A. 1 W. l. 8. Φιλοσοφούντα*) φιλόσοφον *I. marg. A. 1 W. l. 15. Μῶν*) Τίμων *R. vocem dividit T. Faber τί; μῶν π.*

I N H A L C Y O N E M.

Pag. 129. l. 16. Παρὰ) Sic *F. ceterae omnes περί. Pag. 130. l. 3. Παντός*) πάντων *P. L. I. atque inde margo A. 1 W. Pag. 131. l. 4. Νεογίλδς*) νεογίλλδς Schol. νεογνός *C. l. 8. Τοι*) τὸ margo *A. 1 W. male. l. 11. Δὴ*) ἤδη *P. L. margo A. 1 W. Pag. 133. l. 10. Ἐχει*) ἔχειν, nisi quod typorum vitio εἶχειν in *I. edd. cunctae praeter B. 2. Pag. 134. l. 3. Τηλικούτον*) τηλικαύτην καὶ τὴν δ. αὐτὸς *I. margo A. 1 W. Pag. 135. l. 1. Ἀνύδρων*) ἐνύδρων *C. I. A. 1 W. rectum puto. l. 9. Ὀρνι θρήνων*) ὀρνιθοθήρων *P. l. 12. Λέγων*) λόγων in *I. error est typorum. l. 15. Πρέπει γούν*) In sola *P. πρ. γούν, ὃ Σώκρατες, καὶ τὰ ὑπὸ σου ρ. δ. ἔχειν, &c. quod an emendantis Bourdelotii sit, equidem ignoro.*

I N P R O M E T H E U M.

Pag. 137. l. 10. Ἐπαμύνειν) Priores edd. ἐπαμύνειν. Suppletur in *I. ἐπαμύνειν αὐτῷ δύνωνται* idem in marg. *A. 1 W. sed transversa linea inductum. Pag. 138. l. 6. Ἀκροποδίτι* (του) ἀκρῶ ποδί (του) *I. l. 14. Ἰκανός*) Pleraeque edd. ἱκανῶς exceptis *V. 2. S. A. Ἰκανός* emendatum in marg. *A. 1 W. Pag. 140. l. 6. Ἐμαντὸν*) ἐμαντῷ *P. marg. A. 1 W. quod alius iterum induxerat. sic Noster § 10. Pag. 141. l. 4. Ἐχον*) Ita recte *I. A. 1. H. 1. V. 2. B. 2. S. A. ἔχων F. P. ἔχειν & ἔχον.*

τα C. Pag. 142. l. 5. Τὰ τ. οὐ παρ. μεμ.) Ex P. ita notatum invenio: καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ π. μεμέλῃται) καὶ τῶν τοιούτων &c. ex L. μεμελέτῃται αὐτῷ) μεμεληκῇ τῶν τοιούτων I. τῶν τοιούτων οὐ π. μεμέλῃται αὐτῷ. Pag. 144. l. 5. Αὐτὸ τῆς ὁρ.) αὐτὸ τ. ὁ. κ. ἡλικὸν ἐστίν. P. L. posterius ἡλικὸν ἐστίν alios legere notatur in marg. A. i W. l. 15. Κομφείας) F. κομφας mendose. l. 16. Σιλλαίνειν) διασιλλαίνειν P. I. ead. Καταλειπόμενον) Priores edd. καταλοιπόμενον. Pag. 145. l. 3. Μνημονεύειν) μνημονεύσειν marg. A. i W. l. 9. Ὑφηρεῖσθαι) In cunctis edd. ὑφηρεῖσθαι, quod Grammaticae leges respuunt. l. 14. Ἀγένειαν) In Exc. P. sic legitur: καὶ ἀγέννοιαν (haec scriptura F.) τῆς γνώμης) γρ. ἀγέλειαν. In L. ἀγέλειαν τῆς γν.) ἐντέλειαν. Haec male descripta credo: debuerat, ni fallor, dedisse, ἐντέλειαν καὶ ἀγέλειαν τῆς γν. Ἐντέλειαν vitio vetusti Codicis pro εὐτέλειαν, quod ipsum I. praebet loco τοῦ μικροψυχίαν ἀγέλειαν pro ἀγένειαν. Pag. 146. l. 2. Τηλικαῦτα ὀργίζεται) Priores edd. τοιαῦτα ἐργάζεται. Quod restituimus, adscriptum etiam in marg. A. i W. l. 7. Περιελιχμήσατο) Ita recte A. C. L. I. & H. Stephan. Th. T. II, p. 673. est autem a περιελιχῆσθαι. Reliquae edd. περιελικμ. ead. Ὀπτομένων) Sic I. V. 2. P. In ceteris ὀπτομένων. l. 18. col. 1. Κόνδυλοι) Exc. G. κάνδυλοι. ibid. col. 2. Δόμενος) Exc. G. δυόμενος, & antea κένδυλος. Pag. 147. l. 1. Ὀπότερον) Omnes excepta I. καθ' ὃ πρότερον. Confirmat P. vice τοῦ πρότερον in marg. A. i W. πότερον. Pag. 148. l. 13. Φύρας) φυράσας marg. A. i W. sed postea deletum. l. 14. Συνεπιβαλέσθαι) Priores edd. excepta B. i. συνεπιβαλέσθαι. Quod reddidi, habet etiam margo A. i W. Pag. 149. l. 14. Ἀκαλλῇ) Schol. invenerat in suo Codice ἀκαμῇ. Pag. 151. l. 13. Ἐπεὶ) ἔτι marg. A. i W. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς marg. A. i W. Pag. 152. l. 3. Ἀτερπῇ) Priores edd. ἀτερπῆς. l. 5. Ὡν) ᾧ I. Pag. 153. l. 14. Ἐναυσαμένου τινος) ἐκκαυσαμένου C. male. Pag. 154. l. 1. Δοτῆρας ἑάων) Ita F. P. Ceterae, quod apud Homerum est, δωτῆρας ἑάων formam vocum poëticam saepe noster mutat, saepe retinet. ἑάων scribendum sit, an ἑάων, lis est sub iudicibus Grammaticis. l. 13. Ὑμετέρα) Ita B. 2. Priores edd. ἡμετέρα. Pag. 156. l. 2. Καὶ) Ita F. A. i. l. V. 2. S. A. Reliquae fere γὰρ.

IN SOMNIUM.

ΛΟΥΚ. Σ. Δ.) Hunc titulum reperio in editis. SOLAN.

quod. l. 5. Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτ.) Habet a Platone, in quo totus est, & a Xenophonte, cuius est assiduus imita-

tor, apud quos *εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν*. Sic in Her-
motimo, five de Sectis: *παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα*.
Sic de Merc. Cond. & passim alibi. Inde *φοιτηταί, ἀντὶ τῶν
μαθητῶν*. Hefych. Suid. Poll. Diligens lector monendus est,
Lucianum saepissime loquendi modos eisdem, easdem par-
oemias, & citationes usurpare: quī enim aliter fieri po-
tuit in tam florida & variegata scriptura? Quod igitur se-
mel monuerimus, illud sequentibus sufficiat. Ea satis con-
stans ratio videbitur, cur paululum in his principiis immo-
randum. BOURD. *Εἰς διδασκάλου* solent illi scriptores usur-
pare, non *εἰς διδασκάλους*: & sic Nost. 'Ερμ. § 82, & 'Ερ. §
44. SOLAN.

ead. l. 6. Τὴν ἡλ. πρόσθετος) Idem est prope finem huius
scripti *ἀντίπαις*, ut Iungerm. annotavit ad Polluc. II, 9,
n. 51. Vocem, quia rarius occurrat, nudam nullaue au-
thoritate fultam destituunt Lexicographi: habet Xenoph. K.
Π. I, p. 8, v. 29. Clearchus apud Athen. XII, p. 548 B. *γυ-
μνὴ παιδείᾳ πρόσθετος*. Dionys. Hal. A. R. II, p. 125, v.
41, *πρόσθετος κούρος, & παῖδες πρόσθετοί τε καὶ τοῦ πομ-
πεύειν ἔχοντες ἡλικίαν*, VII, pag. 457, v. 47. quos *impu-
beres* in pompis solemnibus Latini dicunt. Aelian. V. H. III,
32, *παῖς ὃν οὐπω πρόσθετος*. Liban. T. II, p. 156 D. 263
C. de Iuliano: *ἡδὴ δὲ πρόσθετος ἦν* Glossae: *Πρόσθετος, pro-
ximus pubertati*: formula loquendi ex Romano iure sumpta,
quales ibi multae: L. 111 D. de Reg. Iur. & § 18 Instit.
de Obl. quae ex del. retinuit ergo Latinas voces Theophi-
lus: hinc integrandae, quod & eruditiss. Schultingium fe-
cisse video, Glossae verb. Iur. *Πρόξimos πουβεράτι*, ὁ ἐγ-
γὺς ἐφηβότητος: sic enim illi vocabulo veteribus ignoto *τὴν
τοῦ ἐφηβου ἡλικίαν*, vel *τὴν ἐφηβείαν* vocant: *vicinum puber-
tati*, Servius etiam dixit ad Virgil. Ecl. VIII, 39. quae ex
antiquo Iurisconsulto videntur descripta. *Πρὸς τὴν ἡβην προσ-
ἄγειν* apud Hippocratem est Aph. S. III. HEMST.

ibid. Ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο) Egregie congruunt illa Li-
bani T. I, pag. 804 A. *Ἐπειδὴ γὰρ παῖς ἡδὴ ἦν, ἐν ᾧ
τῆς ἡλικίας καιρὸν λαμβάνει τὰ παιδεύματα, συνεβουλευό-
μην τοῖς ἐπιτηδεύουσιν, ἢν τινα αὐτῷ τέχνην δοτέον*. qualia sunt
in eo permulta, si quis ad Lucianum diligentius conferre
velit. Cum autem ludum literarium reliquerit noster *ἡδὴ
πρόσθετος ὢν*, annum egisse quartum & decimum manife-
stum est; quo scilicet expleto puberes fiebant, ut Stoicos
secuti Procleiani tradiderunt, observante Merillio Obf. I,

22. id enim aetatis studiis liberalibus vacabant pueri, ut intelligi potest ex L. 21, § 5 D. de Ann. Leg. & Fideic. Ceterum verti poterat initium huius libelli, quod me monuit etiam vir eruditionis elegantissimae Io. Matth. Gesnerus, paulo melius hunc in modum: *Tantum quod desieram ludum literarium frequentare pubertati iam proximus, cum pater deliberabat cum amicis, quid me tandem doceret: ubi docere sumendum est ea potestate, qua respondet Graeco διδάξασθαι* velut L. 12 D. de Leg. & Fideic. *ut eum heres artificium doceat, unde se iuri possit; & mox: statuet, quod potissimum artificium heres docere eum sumibus suis debeat.* Neque aliter in principio vitae Terentii Donatus: *A quo, ob ingenium & formam, non institutus modo liberaliter, sed & mature manuissus est.* HEMST.

ead. l. 9. Τύχης δεισθαι λ.) Iac. Micyllus, interpres huius λαλίας, auctoris mentem saepissime frustratur: & egerere quodam fortunae splendore. Sic de Merc. Cond. BOURD. Aristot. Pol. IV, c. 11, πρὸς παιδείαν, ἢ φύσεως δέεται καὶ χορηγίας τυχερᾶς neque ineleganter Artemid. IV, 69, ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. Λαμπρὰν τύχην non aliter hic intellige, quam λαμπρὰν οὐσίαν apud Alciphronem I, 38, p. 182, *opes splendidas & lautas.* Idem I, 8, p. 30, τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσα, παντελῶς ἐστὶν ἄπορα, καὶ βίος κομιδῇ στενός. ubi Berglerus Lucianum illud, quod sequitur, annotare non neglexit. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Λούκιος) In *Asino* frustra Lucianum quaeras: quae enim illic de patria parentibusque Scriptoris traduntur, non Luciano, sed Lucio Patrensi conveniunt. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Γλύφων) Respicit ista cap. 3, εἰ φαινοίμην γλύφων. HEMST.

ibid. l. 8. Εἰς διδασκαλον) Leg. διδασκάλου. SOLAN. Hoc quidem ad Atticam normam elegantius: sed & alterum εἰς διδάσκαλον vel εἰς διδασκάλους φοιτᾶν, praesertim recentiores, usurparunt, Julian. Misop. p. 351 A. Diogen. L. VI, 69 Basil. Hom. πρὸς τοὺς Νέους (quamquam H. Stephano Ep. ad Redinger. Commentario de L. A. Idiom. praemissa, per ignorationem Atticae dialecti genitivus διδασκάλου in accusativum depravatus fuisse videatur apud Basilium) Thom. M. in φοιτᾶν quamobrem vulgatae lectioni sua constat auctoritas: vid. Bergler. ad Alciphr. pag. 20, 21. Hoefchel. ad Chrysostr. περὶ Ἰερ. pag. 500. nec tamen H.

Valesium culpo, qui, cum apud Euagr. H. E. IV, c. 29, legeretur *εἰς χαμαιδιδασκάλους φοιτῶντα*, restituit e Mss. *εἰς χαμαιδιδασκάλου*. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Τὰ δὲ ἡμ.) *Facultates autem nostras*. BROD. *ibid.* Ταχὺ ἴαν τινα τὴν ἐπ.) Secundam vocolam omisit ed. Fl. sola: ceterae cum Codd. Mss. tenent, quibus haud invitus accedo. Solemnis Atticorum in τὴς pleonasmī H. Stephanus exempla dedit plena manu App. de D. A. p. 80. Noft. in Nigr. § 33. HEMST.

ead. l. 2. Τέχνην τῶν βαναύσων) Generaliter pro qualibet mechanica: ἀπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult Hesych. Suid. vox est Peloponnefiaca. In Peloponnefo βαῦνος κάμινον ἢ ἐστίαν δηλοῖ. Interpr. Aristoph. Poll. BOURD. Βάναυσος πᾶς τεχνίτης διὰ πυρὸς ἐργαζόμενος· εἰρηται δὲ παρὰ τὸ τοὺς βαυνούς αὔειν, τοῦτέστι τὰς καμίνους καίειν· καταβέβηκε δὲ ἢ λέξις εἰς πάντα χειροτέχνην. VORST. Ex Etymologo sumta in v. Βάναυσος. HEMST.

ead. l. 4. Μηκέτι οἰκόσιτος) In Mss. & aliis editionibus quoties occurrunt duae vocales in duabus dictionibus, prior semper eliditur, quod semel monitum volui. BOURD.

ead. l. 5. Οὐκ εἰς μακρ.) Brevi, non multum post tempus. BROD.

ead. l. 6. Τὸ γιγν.) Τὸν γιγνόμενον μισθόν. BROD. Artis proventum. Budaeus vertit *iustam mercedem*. BOURD. i. e. μισθόν. Vorst. Vid. Μισθ. cap. 23, & Τοξ. cap. 18. SOLAN. Quod mercedis ex opera locata nascitur: quam Latinam locutionem Graecae formulae comparatione I. Fr. Gronovius illustrat de P. V. p. 252. Budaeus C. L. G. p. 84 interpretatur, *iustam mercedem*. Illa vis aliis in locis apta, hic nequitiam: res est manifesta e Luciani Tox. ubi Agathocles, ut amicum Diniam tueretur, in insula Gyaro purpurariis operam addicebat, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρειν ἔτρεφε τὸν Δεινίαν. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ πρόχ. ἔχ. τ. χορ.) Quae paratam opem ferret: quae promptas praeberet suppetias. Ea repetit passim. BOURDELOTIUS.

ead. l. 12. Ἑρμογ. &c. καὶ λιθ.) Ἑρμογλύφος, Ἑρμογλυφεὺς, qui statuas five hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοξόος, λιθογλύπτῃς, λιθογλύφος, qui e lapidibus id praestat. Th. Magister in Dict. Att. Ecl. improbat vocem λιθοξόος, ut minus Atticam. Ait, Ἑρμογλύφος καὶ Ἑρμογλυφεὺς, οὐ λιθοξόος &c. Pari ratione, qua hic

agit Th. Magister, posset quis improbare ἔρμωγλύφος & ἔρμωγλυφεύς, ut voces minus Articas, ac probare τὸ λιθοξόος. Quid enim? an non continuo post priora Luciani ab Thoma nostro producta verba sequitur λιθοξόος; cur hoc magis quam illa improbari meretur? quin aliquoties τὸ λιθοξόος in hoc brevi dialogo habet Noster: iterum § 7, ὅ, τὸ γὰρ πάππός σου λιθοξόος ἦν, & § 9, ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοξόος γενόμενος. IENSIUS.

ead. l. 13. Ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμοις) Non dubito, quin legendum sit εὐδόκιμος. Sic enim loqui amant Graeci: voces ἐν τοῖς μάλιστα, quae nihil aliud designant, quam *cum primis, maxime*, ponunt inter duos similes casus, quorum alter est nominis substantivi, alter adiectivi. Aelian. V. H. I, 31, Νόμος ἐν τοῖς μάλιστα φυλαττόμενος: *lex, quae maxime servatur*. Idem XIV, 40, Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὀμώτατος εἶναι, *Alexander Pheraeorum tyrannus quammaxime truculentus fuit*. Lucian. noster in Gallo: Ἐν τοῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἄξιός. Plutarch. in Coriolano p. 223: Ἀππίος μὲν οὖν Κλαύδιος αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι. Idem in eodem p. 232: Ἦν γὰρ ἐν τοῖς μάλιστα δεινὸς εἰπεῖν. Et in Iside & Osir. p. 364: Ἐτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάρχειον οὖσαν. Dionysf. Halic. lib. I, p. 49: τὸ τῶν Τρώων ἔθνος Ἑλληνικὸν ἐν τοῖς μάλιστα ἦν. Idem pro eo dicit ἐν τοῖς πάνυ. lib. I, p. 15: Τοῦτο τὸ ἔθνος ἦν ἐν τοῖς πάνυ μέγα τε καὶ ἀρχαῖον. Herodot. dixit eodem sensu, ὅμοια τὰ μάλιστα, ut alibi ostendimus. L. Bos. Obs. Crit. c. V, p. 18. Contra Codices scriptos & edd. omnes verissimam emendationem probo L. Bos, ἐν τοῖς μ. εὐδόκιμος. Origo vitii a librariis incutita, qui post ἐν τοῖς illud εὐδόκιμος alio casu positum pati non potuerunt, praesertim quod crederent, cum hoc ipso vocabulo coniungi debere μάλιστα. Graeci solent, imprimis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλιστα, πάνυ, σφόδρα εὐδόκιμος, ἀριστος, ἀρχαῖος: ubi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel μάλιστα εὐδοκίμοις οὖσιν εὐδόκιμος, ut bene docuit H. Stephanus App. de D. A. p. 181, 182. Thucyd. VIII, 90, ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐνάντιος τῷ δήμῳ. ubi nulla est causa, cur H. Stephanus miretur, quid venerit in mentem Enarratori Thucydidis, ut ἐν τοῖς μάλιστα exponeret, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις: hoc enim voluit, qui revera loci Thucydidei sensus est, *vir inter vehementissimos, & a longo iam tempore infestus plebi: quem*

admodum in Plutarchi Coriol. Appius Claudius αἰτίαν ἔχων ἐν τοῖς μάλιστα μισόδημος εἶναι, id est, ἐν τοῖς ἰσχυροτάτοις, praecipuus inter eos, qui vehementissime plebem oderant. Egregius Platonis locus sub initium Symposii, quique optime, quomodo locutio suppleri debeat, ostendit: Ἀριστοδemos Σωκράτους ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε in Crit. p. 38 E. καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναίων σε, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα intellige, ταύταις ταῖς αἰτίαις ἐνεχομένοις: mox: ὅτι ἐν τοῖς μάλιστα Ἀθηναίων ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογητικῶς τυγχάνω: similia, si quis desideret, reperiuntur apud Dionys. Hal. A. R. I, p. 53, v. 3, Mufon. apud Stob. p. 166, v. 16, Aelian. V. H. II, 38, XIV, 44, Dion. Cassium, imitatore veterum diligentissimum, XLIV, pag. 244 C. 249 A. Neque adiectivis tantum, sed & verbis apponitur. Dionys. Hal. de Comp. Verb. pag. 51, v. 36, ὃν (Demosthenem) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμενάρχαι. Plutarch. Pyrrh. p. 391 B. καὶ διετέλει τὸν ἄνδρα τιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα καὶ χρώμενος. Noster in Pseudol. § 14, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τούνομα διετέλεσεν. Haec qui perpenderit, facile mihi largietur, corruptum Eunapii locum in Chrysf. pag. 194 sic esse corrigendum, δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι a quorum mente Hadr. Iunius prorsus aberravit. Nec dispar est ratio in similibus aliis, quae istorum adverbiorum indolem imitantur. Plato Crit. p. 32 C. ἦν (ἀγγελίαν) ἐγὼ, ὥς ἐμοὶ δοκῶ, ἐν τοῖς βαρύτατα ἀν' ἐνέγκαιμι: quem nuntium equidem, ut mihi videor, imprimis, vel, ut qui maxime feram aegerrime: credat aliquis explendum esse, ἐν τοῖς βαρύτατα φερομένοις: sed idem, si contulerit priora, minime dubitabit, quin rectius intelligatur, ἐν τοῖς β. φέρουσι vel ἐνεγκοῦσι. Thucyd. VII, 71, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον in quo H. Stephanus iidem obhaesit. Ionibus autem forma non multum diversa placuit, εὐδokiμος ὅμοια τοῖς μάλιστα, vel, τῷ μ. Herodot. VII, 116, ἀπὲρ δόκιμος ὅμοια τῷ μάλιστα: parique modo cap. 141. quibus in locis equidem, quae ratio L. Bos impulerit Obs. Misc. p. 57, ut contra fidem edd. legeret ὅμοια τὰ μάλιστα, nequaquam intelligo; repugnat enim ista scriptura non minus Graecae linguae ingenio, quam ipsi Herodoto III, c. 8, σέβονται δὲ Ἀράβιοι πίστις ἀνθρώπων ὅμοια τοῖσι μάλιστα. c. 57, θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὅμοια τοῖσι πλουσιωτάτοις. ubi intelligendum est, πλούσιος ὅμ. &c. Ad hoc exem-

plum Thucydides quam proxime, veteris Ἀτθίδος, quae cum Ionica dialecto fere tota congruebat, unica norma I, 25, Corcyraei χρημάτων δυνάμει ὄντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὅμοια τοῖς Ἑλλήνων πλουσιωτάτοις. H. Stephanus hic parum extricat, nullaque parte lectorem adiutum dimittit: atqui in talibus ὅμοια ponatur, an ὁμοίως, nihil interest; Herodot. III, 68, Ὅταντες ἦν Φαρνάσπεω μὲν παῖς, γένει δὲ καὶ χρήμασι ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων qui locus ad Thucydideam structuram aptissime quadrat: neque aliter Pausanias, qui studiose obsoletam quandam orationis compositionem sectatur, II, p. 199, Ἀρρίφῳ Λυκίων τοῖς μάλιστα ὁμοίως δόκιμος X, p. 825 de Herophila Sibylla, ταύτην ταῖς μάλιστα ὁμοίως οὔσαν ἀρχαίαν εὕρισκον atque ita scribendum iudico, deleto ἐν VII, p. 591, ξέανον δὲ τοῖς μάλιστα ὁμοίως ἔστιν ἀρχαῖον pro ἐν τοῖς μ. & X, pag. 364. Ὅμοιον similiter apud Thucydidem exstat VII, 29, τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρακῶν ὅμοιον τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ &c. φονικώτατόν ἐστι at Scholiastes cum vetustis Codd. ὅμοια, quam lectionem praefendam esse nullus dubito: vid. Dion. Cass. XLIX, pag. 404 D. Porro, ut operam hanc absolvamus, pari virtute dicitur, εὐδόκιμος ἐν ὀλίγοις, quemadmodum ποταμὸς ἐν ὀλίγοις μέγας apud Herodot. IV, c. 52; πομπὴν ὀνομαστὴν ἐν ὀλίγαις γενομένην, Heliodor. II, p. 127; πλούσιος ἐν ὀλίγοις apud Long. IV, pag. 123, & τὰ πολεμικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις, quam Vaticani Codicis lectionem secutus est iure merito Hudsonus in Dionys. Hal. A. R. IV, p. 237, v. 19. eadem membranae H. Stephani acumen approbant, hunc loquendi florem Dionysio restituentis Sched. V, c. 27. Interpretem Aeliani de Anim. X, c. 50, haec formula fefellit, male a praecedentibus, ad quae pertinebat, divulgata: πατρὶς εὐδαιμονιζομένη καὶ ζηλωτὴ δοκοῦσα ἐν ὀλίγαις illud ἐν ὀλίγαις sequentibus adiunctum reddidit, paucos post dies, cum debuisset, invidendis opibus inter paucas beata: sic enim & Latini loquuntur. Liv. XXIII, cap. 44, pugna memorabilis inter paucas: apud quem saepius occurrit. HEMST. Simillimum mendum apud Suidam in Μεσομῆδης Κρής, λυρικὸς, γεγενῶς ἐπὶ τῶν Ἀδριανοῦ χρόνων, ἀπελεύθερος αὐτοῦ, ἢ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. Lege: καὶ ἐν τοῖς μάλιστα φίλος. IDEM in Addendis.

ead. l. 15. Διδάσκει) Διδάσκου Thom. Mag. in Διδάσκαι καὶ atque ita margo ed. Ald. 1 Wesselingii. Probavit hanc

lectionem Pricaeus sic proferens ad Pauli Ep. II ad Timoth. II, 15. Utrumvis rectum. IDEM.

Pag. 5. l. 1. δύναται γὰρ καὶ τοῦτο) Meo iudicio melius erit mutari distinctionem: δύναται γὰρ, καὶ τοῦτο φύσεώς γε &c. Felices filii profectus sibi amicisque pater spondet, neque dubitat, quin in formando ad statuariam Luciano opera minime sit peritura. Formula quaedam legitima, δύνασαι γὰρ, δύναται γάρ. Callimach. H. in Apoll. v. 29, Τὸν χορὸν ὃ πολλῶν &c. Τιμήσει δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διὶ δεξιὸς ἦσται. in Del. v. 226. Latinis haud minus usitatum. Valer. Flacc. I, 13:

— *versam proles tua pandet Idumen,*

(*Namque potest*) *Solyimo & nigrantem pulvere fratrem.*

ibi plura notat N. Heinsius, & Adr. Behot. Apoph. III, c. 20. HEMST.

ead. l. 2. δεξιῶς) Anglic. & Mff. δεξιᾶς, minus Attice. BOURD. In Codd. A. R. P. & L. δεξιᾶς at Vat. 1 δεξιῶς. Vide supra hoc ipso capite, & Τοξ. c. 44. Ἐτ. Δ. VII, οὐ πᾶν μορφῆς εὐφύως ἔχοντες adde & Eik. cap. 11. ubi in Impr. quidem legitur μορφῆς εὐ ἡκούσας ego vero cum eo, qui in Cod. L. id adscripsit, ἔχουσας malim: sed vide, quae illic in eam rem a me aliisque ultro citroque sunt allata. SOLAN. Nihil est, quod in hac phrasi desideres: similiter enim dicitur, ac φύσεως εὐ ἔχων. Iulian. apud Cyrill. pag. 229 E. Zosim. I, p. 12. verum conspirantes in δεξιᾶς plerique Codd. vitii suspensionem movent. Quid si a Luciano fuerit? φύσεως τυχῶν δεξιᾶς. quomodo Archytas apud Stob. p. 44, v. 24, φύσεως εὐστόχῳ τε καὶ μναμονικᾶς καὶ φιλοπόνῳ τυχῶν. nescio quis apud Suidam in Πάριον φύσεώς τε δεξιᾶς τετυχηκώς. vel, φύσεως λαχὼν δεξιᾶς, ut Democritus, teste Dione Chrysost. p. 553 B. Ὁμηρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης & de hoc ipso Dione Synefius, ὃ δὲ λαχὼν φύσεως θείας. neutrum sane tam longe ab ἔχων distat, quin, prima litera per vetustatem evanescente, facile potuerit in illam vocem abire. Commode quoque φύσις δεξιᾶ. Malchus apud Suidam in Παμπρέπιος. Φύσει πρὸς ἅπαντα δεξιᾶ χρησάμενος. & δεξιὸς τὴν φύσιν in v. Γενέταλιος. HEMST.

ead. l. 3. Ὑπὸ τῶν δ.) Lege ἀπὸ. BROD. Angl. ἀπὸ. BOURD.

ead. l. 5. Ἀπέπλαττον) Ex hoc puerilis lusus oblectamento, si supra aetatem procedere videretur, indolis ma-

iora promittentis omen capiebant. Locus est in Aristoph. Nub. v. 875 tam similis, ut Lucianus imitatus fuisse videatur. Schol. ad v. 879, βούλεται δὲ αὐτὸν ὡς ἐκ παιδὸς ἀποδείξαι εὐφυῶ, καὶ γλύφειν ἀστεῖως δυνάμενον. Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

• *ibid.* Εἰκότως) *Ad veram imaginem, πρὸς τὴν εἰκόνα.* Non enim εἰκότως ibi vulgariam recipit interpretationem, cum nullus sensus elici possit. BOURD.

ead. l. 9. Ἐν (ἐραχεῖ) Χρόνῳ addi non solet. BROD.

ead. l. 10. Ἐπιτιμῆσις — ἡμ.) *Dies apta, quae opponitur dici parum auspicate, ἀποφράδι, de qua Lucian. in Pseudol.* CLER.

ead. l. 11. Παρεδεδόμην) Praefero παρεδιδόμην. HEMST.

Pag. 6. l. 3. Πλακὸς) Tabulam lapideam intelligit Soping. ad Hesych. in Πλαξ. Sic Mosis tabulae legis πλακὲς λιθιναι. Locutionem καθικέσθαι πλακὲς, totumque locum illustrat A. Dounaeus ad Chrysost. p. 578. HEMST.

ibid. Τὸ κοινὸν) *Quod vulgo dicitur.* BROD.

ibid. Ἀρχ. δὲ τοι ἦ.) Hemistichium est Hesiodi, citante Luciano in Hermot. Illud Horat. in Ep. lib. I ad Lollium ad hunc modum expressit: *Dimidium fausti, qui bene coepit, habet.* COGNATUS. Hesiodeum illud reperit in Hermotimo & alibi. BOURD. Proverbium hoc Lucianus Hesiodo tribuit Ἑρμ. c. 3, cuius auctoritatem Scholiafles alique non cunctanter sunt secuti. Verum neque in Hesiodo hodierno legitur, neque omnino Hesiodeum esse, acute nuper coniecit Alb. Fabricius in notis ad pag. 85 vitae Procli. Putat enim confundi hoc adagium cum alio illo trito, πλέον ἡμῖν παντὸς, quod hodieque in Hesiodo legitur, & a Platone alicubi meminimus allatum. (ed. Basf. 534.) Et sane in alio illo Platonis, quem affert, loco, de Legg. VI ed. Lugd. pag. 614 D. ἀρχὴ γὰρ λέγεται μὲν ἡμῖν παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου &c. ut & in vita Procli, proverbium quidem audit, sed Hesiodeum esse minime dicitur. Suidas etiam sine auctoris nomine habet. Galenus etiam de Semine l. I, p. m. 229, l. 10, τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς, ὡς ὁ κοινὸς λόγος deinde ad Platonis locum ea de re alludit. Nam quod Scholiafles Aristotelem videtur adducere testem, nihili est, cum in Problem. I frustra ista verba quaeras; Polit. autem V de Hesiodo auctore nihil habeat. ἢ δ' ἀρχὴ λέγεται ἡμῖν εἶναι παντὸς. Adde & Ἡθ. Nic. I, p. m. 4, lib. 6, ubi, δοκεῖ οὖν πλέον ἢ τὸ ἡμῖν τοῦ παντὸς εἶναι ἢ

ἀρχή. De Hesiodo ne γὰρ quidem. Iamblichus disertis verbis Pythagorae auctori tribuit N. 162, ἀπόφθεγμα Πυθαγόρου αὐτοῦ. Latine reddidit Horat. Ep. I, 2, 40: *Dimidium fusti, qui coepit, habet*. Locus Platonis, de quo supra, exstat de Legg. III, p. 590 G. ed. Lugd. Idem Plato Pol. B. ed. Ald. p. 27 A. aliter effert: οὐκοῦν οἶσθα, ὅτι ἀρχὴ πάντος ἔργου μέγιστον. SOLAN. Hesiodo qui tribueret, antiquiorem Luciano neminem inveni: sed infra Lucianum Hierocles etiam Hipp. II, p. 172, Ἡσίοδος μὲν ἡμῖν τοῦ πάντος φησὶν εἶναι τὴν ἀρχὴν. Diogenian. C. II, n. 97, Ἀρχὴ ἡμῖν πάντος ἐπὶ τῶν εἰς τι προκοπτόντων παρήκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσίουδου vel scribendum ἐκ τῶν Ἡσ. vel haec, quod potius credo, mutilata sunt; suspicor autem hunc ad modum in integrum restitui posse: παρήκται δὲ ἐκ τῆς Ἡσ. παροιμίας, πλεον ἡμῖν πάντος ut significare voluerit, istam paroemiam ad Hesiodi dicti, quod iridem proverbii locum obtinuit, exemplar fuisse expressam: hoc suadet usus verbi παράγεσθαι vel παρήχθαι pro deduci, derivari. Nulla primi auctoris apud veteres mentio. Polyb. V, c. 32: Οἱ μὲν γὰρ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἡμῖν τοῦ πάντος εἶναι φάσκοντες: ita nimirum solent laudare τοὺς ἀρχαίους, cum proverbialia, vetustissimae sapientiae reliquias, proferrunt, neque pluribus in locis aliud est quidquam κατὰ τοὺς ἀρχαίους, ὥς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, quam, ut vetus habet proverbium. Demetr. περὶ Ἑρμ. § 122: καὶ τὴν παροιμίαν ἐποίησαμεν, Ἀρχὴ δὲ τοι ἡμῖν πάντος, ὥς ἐοικυῖαν τούτῳ τῷ σμικρῷ κακῷ (nondum constitui, utrum malim, ἐποίησμεν an ἐποικειώσομεν ἐποίησαμεν certe vitiosum.) Saepius idem adagium non totidem verbis, sed eleganter orationi intermixtum aliis etiam rebus aptatur. Dionys. Halic. de Ant. Orat. p. 129, v. 9, καίτοι μέρος γε τοῦ πάντος ἡμῖν ἀρχὴ λέγεται τε καὶ ἔστιν. Aristot. Probl. S. X, pag. 75, ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ πάντος ἔργου μέγιστον ἡμῖν γάρ τὸ δὲ σπέρμα ἀρχή. Ovidium huc respexisse A. A. I, 610, *Fac tantum incipias, sponte disertus eris*, observavit N. Heinsius. Marini locum in Vit. Procli c. 34 descripsit Suid. in Ἀρχή, ἡ μὲν φυσικὴ &c. Porro videndi sunt praeter Erasmus in *Principium dimidium totius*, Elias Vinetus ad Aufon. Ep. 81, & And. Schottus ad Prov. Suidae c. III, n. 64. HEMST. ead. l. 6. Σκυτάλην) De hac voce, eiusque varia acceptione, copiose Grammatici. In Cod. Flor. & edit. Basil. male σκυτάλην. BOURD.

ead. l. 7. Κατήρξατο) Ut hic locus recte intelligatur, vocis *κατάρχομαι* sensus adstruendus est, quem lexica non satis diserte notarunt. De ritibus proprie usurpatur, qui victimae mactationem antecedunt. vid. Schol. Eurip. ad v. 40 Iphig. in Taur. *Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοις μέλει. κατάρχομαι*, inquit Scholiastes, *οὐλοχύτας, τούτ' ἐστὶ προθύματά τινα, ὡς ἔθος ἀρχαίοις Ἑλλησιν, ἐξ οὐλῶν, ἥγουν κριθῶν ἄλσι μεμιγμένων, οἰοεὶ τινας ἀπαρχὰς ἐπιχέω τοῖς βωμοῖς. Eo sensu usurpat Noster Toξ. cap. 6. Hic idem valet, quod τὰ προτέλεια &c. Mισθ. c. 14. SOLAN.*

ead. l. 8. Τὰ πρ. τῆς τ.) Poterat interponi *μοὶ εἶναι τὰ πρ.* vel *μοὶ εἶναι πρ.* sed nihil opus videtur. Eleganter in hac voce transferenda Graeci luxuriant, praesertim recentiores: nam veteres illi, castigatae sobriaeque orationis legibus adstricti, parcius. In Sophili fabula Phylarcho apud Athen. III, p. 100 A. parasirus, dum prima mensae fercula imponuntur, bene sibi fore ominatur, *τὰ προόμια*, inquit, *ὄρω.* & Alexis p. 107 B. Strab. I, p. 35 B. φιλεῖδῆμων γὰρ ὁ ἀνθρῶπος· τὸ προόμιον δὲ τούτου τὸ φιλόμυθον· quod propius ad Nostrium accedit, ὁ ἐν προομίῳ τῆς τέχνης, apud Liban. Or. XXVIII, p. 619 A. paria reperies & verecunde translata in Maxim. Tyr. D. IX, p. 94, Aristid. T. III, p. 305, 309, Philostr. de V. S. II, pag. 579; ne plura, quod facile foret, congeram. Iuven. imitatur III, 288: — *miserae cognosce prooemia rixae.* Declamatorem illum vix fero, qui Palaephathi caput 47 de Hyacintho in florem verso concinnavit: *λέγουσι δ' ὅτι καὶ τῆς προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέγραπται τὸ προόμιον.* Nec sane me multum capit audax Basilii Seleuc. figura in Vit. Thecl. p. 8, *Ἰκόνιον πόλις τῆς Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προομίῳ κειμένη.* Constantin. Porph. de Them. I, pag. 34, *τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας εἰσὶ προόμια.* quod genus similia nescio equidem, an veteres illi eloquentiae naturali cultu nitentis auctores licere sibi voluerint. Praeterea Lucianus, ut arbitror, solemnem huius vocis in sacris usum spectavit; eoque magis, quod praecedat indidem petitum *κατήρξατο*· nam *προόμια* sunt praeludia hymnorum, qui victimis in aram impositis decantabantur. Pari modo Iulian. Or. II, p. 56 D. *τὸν ἐκ τοιούτων προομιῶν καὶ προνομίων ἀρξάμενον.* quae utraque iunxit etiam Synes. Calv. Enc. p. 66 D. HEMST.

ead. l. 9. Συνεχ. ἀναλύζων) Emendo ἀνολούζων. BROD.

Mff. & Angl. ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10 Heliod. BOURD. In P. L. & Coll. G. ἀναλύζων. Sed genuina est vulgata. Sic Έτ. διαλ. XI, ὀλολύζων ὡς περ βρέφος. & Θ. Δ. XII. V. Eurip. Troad. 1000. Utitur tamen eo sensu verbo simplici λύζω. Περ. cap. 6. SOLAN. Utra lectio palmam mereatur, ἀνολολύζων, an ἀναλύζων, (pro quo Bourdelotium vitio scripsisse ἀνολύζων, paene credo) diiudicare promptum non est. Olim de faustis acclamationibus & ululatibus; quos mulieres ad sacra vel furore divino percitae ingeminabant, ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν & ὀλολυγὴν proprie posuerunt: Poll. I, 28. in Euripidae Medea v. 1173 ancilla anus, cum Glaucam Creontis filiam infelicitis doni veneno contactam in solum incidere solutis membris vidisset, ἀνωλόλυξεν, quippe — δόξασά που Ἡ Πανδὲ ὀργὰς, ἢ τινος θεῶν μολεῖν sed animadversa faevientis mali labe, quae a furore divinitus immisso multum aberat, Εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κόκυντον, pro sacro ululatu in flebiles eiulatus prorupit: quod ideo monere visum fuit, ne quis per errorem hunc locum in contrariam plane sententiam, quod factum memini, capiendum existimaret: similiter Iph. in T. v. 1337. certe, nisi in rebus laetis, ὀλολύζειν apud veteres vix reperias usurpatum: vide Euripid. El. v. 691. idque praeter Casaubon. ad Theophr. Char. c. XXI, & Equit. Aristoph. v. 613, docuit Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Del. v. 258, H. in Pall. L. v. 139. attamen ad fletus & lamentationem traducta sunt a posterioribus haec vocabula, eorumque potestas tam prope ad λύζειν accessit, ut saepius ad id verbum explicandum adhibuerint Grammatici: vid. Hesych. in Λυγμὸς, Suid. in Ἀναλύζουσα, Λυγαίνουσα, Λυγμός. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 690: Λύζει) εἰάν διὰ (vel μετὰ, ut Suid. habet) τοῦ ζ ὀλολύζει) εἰάν δὲ χωρὶς τοῦ ζ ἁλύει, τουτέστιν, ἀδημονεῖ. Λύζει, ποῖαν φωνὴν τραχεῖαν ἀφίησιν, ἢ λυγμῷ συνέχεται. ubi probe separandae sunt annotationes binae, prima vetustioris Scholiastae diversam in Aristophane lectionem consignantis, Εἴτα λύζει & Εἴτ' ἁλύει, (nam ut λύει vice τοῦ ἁλύει unquam fuerit positum pro ἀδημονεῖ, quamquam in Hesychio sic quoque legatur, non inducor, ut credam) recentioris altera, vulgatam, & meo quidem iudicio, deteriorem scripturam exponentis; quod minus intellectum tenebras obiecit H. Stephano Ind. Thef. in Λύζω, & Foefio Oecon. Hipp. in Λύζειν. Hinc patet, quam facili errore potuerit altera vox in alterius lo-

cum immigrare. Neque tamen diffiteor, praeferendum mihi videri ἀναλύζων propter illud συνεχές, crebros singultus ducens, vel, ut cum Val. Flacco dicam III, 338, crebris quasi singultibus ora. Vid. Petron. c. 91, p. 440. Philo περὶ Πρ. πρὸς Γ', p. 1019 B. ὁ δὲ μόλις μὲν, ἀναλύζων δὲ ὅμως κεκοιμένῳ τῷ πνεύματι φησίν· antea mentionem fecerat δακρύων ἄθροας φορὰς. Similiter ταῦτα λέγων ὁ Ἰωσήπος (de B. I. VI, c. 2, § 2.) μετ' ὀδύρμοῦ καὶ δακρύων λυγμῷ τὴν φωνὴν ἀνεκόπη, vel potius (cur enim respuamus auctoritatem Mssit.?) ἐνεκόπη. Stat. Theb. VII, 360: Dicentis mādure genae — vocisque repens singultus apertum Intercepit iter. nec minus eleganter Pedit Albin. ad Liv. v. 120:

Tandem, ubi per lacrimas licuit, sic flebilis orsa est,

Singultu medios impediēte sonos.

cuius generis innumera congregare nihil attinet. Lucianus etiam in Peregr. ἐδάκρυε μάλα γελοῖως, & μοχ, ἀπῶγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ. Hesych. Ἀναλύζων, ἀνανύττων· nisi potius scripsit ἀναλύττων, inquit H. Stephan. in Thes. Ind. hoc si verum, nam nonnihil addubito, in λυγμὸς itidem pro ἀνανυγμὸς restituendum erit ἀναλυγμὸς· at non vereor affirmare, verbum illud Hesychio reddi debere in Ἀσταλύζειν, ἀναβλύζειν, κλαίειν & Ἀστυλάζει, λυπεί μετὰ κλαυθμοῦ. utrobique scribe, ἀναλύζειν, λύζει· neutrum pervidere potuit Barnesius ad Anacr. Od. 56, p. 196. Glossae quidem Cyrilli: Ἀποβλύζω, λύζω, singultio: sed hic quomodo defendi possit & declarari ex formula poetarum, singultare animas, sanguinem, facile video; in Hesychio, non item. Pari virtute dici ἀναφέρειν, ostendit Galenus in Gl. Hipp. δηλοῖ ποτὲ καὶ τὸ ὑπολύζειν ἀναπνέοντα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ νούσων τῷ μικροτέρῳ· καὶ ἀναφέρειν ὥσπερ παιδία τὰ πεπαιγμένα, κλαίοντά τε καὶ εἰς τὰς ῥίνας ἀνέλκοντα τὸ πνεῦμα. haec commode faciunt ad singultus Luciani verberati: quod clarius patebit, si rescribas πεπαιγμένα vel πεπαισμένα. tantillum vitium cum Foesius in Ἀναφέρειν non animadvertisset, prava versione incrustavit: idem apud Hesychium eruditos fefellit in Κροτητά. Egrege Propertius illud ἀναπνεῖν ὑπολύζοντα expresseit: Surge & inivis spiritus in lacrimis, I Eleg. XVI, 32. λυγδὴν κλαίειν est apud Sophoclem Oedip. Colon. v. 1618. HEMST.

ibid. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως) Τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno Mf. BOURD.

ead. l. 11. Πολλήν τινα ὥμ.) Vix est, ut non putemus

excidisse, καὶ κατ. πολλήν τινα τοῦ θείου τὴν ὥμ. hoc, nisi fallor, postulant ἔδρασε & αὐτόν. Mox illud ἐννοῶν, succedens post κατέδαρθον ἔτι ἐνδακρυς, mihi non probatur: ἐννοια potius vigilantī convenit. Long. II, p. 39, ἀγρυπνία ἔχουσα καὶ ἐννοίαν τῶν γεγενημένων, καὶ κατὰ μνησιν (asfentior Rhodomanno & Iungermanno sic emendantibus: Mollius aberrat) τῶν παραλελειμμένων. melius quadraret ἐνυπνιάζων vel ὄνειροπολῶν, quemadmodum in Liban. Decl. XXXVII, pag. 807 B. περὶ μὲν πρῶτον ὕπνον κατέδαρθον· ἔπειτα ὄνειροπολήσας τὴν δωρεάν, ἀνηγέρθη· sed haec a vulgata lectione nimis recedunt. HEMST.

ead. l. 14. Ἀγανακτισαμένης) Restitue ἀγανακτισαμένης. BROD. Thomas Mag. in Ἠγανακτισάμενη. Neminem fore credo, cui Brodaeī coniectura blandiatur. HEMST.

Pag. 7. l. 3. Φιληκόων) Φιλήκοος non debet verti *ausculandi cupidus*, sed *litteratus* vel *studiosus litterarum*, qui sic dicitur, quod sit assuetus audire docentem, & libenter eruditīs sermonibus aurem praebeat. Hinc φιληκοΐα, *discendi studium*. CLER.

ead. l. 4. Θεῖός μοι &c.) Agamemnonis verba, Iliad. B, v. 56. BOURD. Tritus usu veterum versiculus: ab eo orationem Ἀσκληπιάδας exorsus est Aristid. T. I, p. 73. εὐφίμως dicebant θεῖον ὄνειρον. Aristoph. Ran. v. 1379: Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. HEMST.

ead. l. 5. Ἐναργής) Indicium hoc est somnii divinitus missi: nam cetera somnia minus vivida esse credebantur. CLER.

ead. l. 8. Ἐναυλος) Hac dictione passim utitur. Ἐναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος Ἐναυλος ὁ ἐντὸς ὧν τῆς ἀκοῆς· atque hanc vocem sic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. BOURD. In Galēi Coll. adscriptum, *insonans*: quomodo Boëth. C. Ph. II, Pr. 3: Itaque cum haec auribus insonare desierint. Quam Bourdelotius, eandem notavit vocis interpretationem Vorstius: sumta sunt ex Eustath. ad Iliad. Φ, p. 1236, v. 52, quem Phavorinus descripsit. HEMST.

ead. l. 9. Δύο γυναῖκες) Hoc Luciani somnium, seu visio, convenit cum Prodicī Cei Sophistae figmento, quo induxit Voluptatem & Virtutem in solitudine Herculi adhuc puero apparuisse, ut, utram vellet, sibi comitem vitae assumeret. Huius Prodicī σύγγραμμα περὶ Ἡρακλέους Xenophon lib. Ἀπομν. II citat. Meminit eiusdem Quintil. IX, 2, Cicero de Off. I, & ad L. Luceium Epp. lib. V. Nec

diffimilis est Christi doctrina de arcta & lata porta Matth. VII, & Pythagorae de litera bicorni, de qua praeter Virgilii carmen videndus est Lactant. lib. VI, c. 3, 4. Hesiodum bivium exponit etiam Plato in Protag. & de LL. IV; nos in libro nostrarum Mythologiarum secundo Herculem Prodicium. Silius porro Italicus XV, Xenophontis figmentum ab Hercule ad Scipionem transtulit. COGN. Totius narrationis sive τοῦ ἐνυπνίου exordium sumtum e Prodicti Philosophi Hercule. Suid. in Prod. alique multi. Verum figmentum illud non Prodicto, sed Xenophonti, quidam adscripserunt, ut Cic. epist. 12 lib. 5 ad Fam. Scholiast. Homeri ad 14 Odyss. Lucianus hac προσλαλιᾷ § 17. Male hoc illi. Prodictus enim huius auctor primus, ut patet apud ipsum Xenophontem. post primum auctorem alii illud ipsum tetigere, ut Max. Tyr. serm. 4, Themist. Euphrad. Orat. 3, D. Basil. Orat. ad Nepot. BOURD. Imitatio Herculis Prodicti. de quo vide Xenoph. ἀπ. β', p. 429 ed. St. Cic. Off. I, 32, Ovid. III Amor. I, Sil. Ital. XV, Basil. De leg. Gr. lib. (Grot. ed. 91.) SOLAN. Quin ex Hercule Prodicti delitigantium inter se Ἑρμογλυφικῆς & Παιδείας hanc imaginem Lucianus conceperit, dubitat nemo, passimque eruditii viri notarunt, Dausqu. & Drakenborg. ad Sil. Ital. XV, 20, I. Barnef. V Euripid. § 12, ad Homer. Od. N. 288, I. A. Fabric. B. G. II, c. 23 & 41. Quid sibi velit Bourdelotius, cum Lucianum inter eos ponit, qui fabulam Herculis non Prodicto, sed Xenophonti tribuerint, nullus capio. HEMST.

ead. l. 10. Βιαίως καὶ καρτερῶς) Sic iungi solita in Xenophonte & Platone. BOURD.

ead. l. 13. Ὅλον εἶχέ με) Sic in Epist. amator. Philost. IDEM.

ead. l. 16. Τῶν ἀλλοτρίων) Ἀγαθῶν. BROD.

Pag. 8. l. 2. τὸ χεῖρε) Sic in omnibus & Mss. & edit. sic passim, ut infra, τὸ χεῖρε, τὸ τέχνα, & similia in Platone. BOURD.

ibid. Τύλων ἀγαπ.) Ut solent, quibus a rustico aliove gravi opere, fabriliumque instrumentorum tractatione manus occalluerunt: huic hominum generi vitam ingloriam, qui Musis operantur, adscribunt. Divites ac potentes in Hieronis persona Theocritus hortatur Ecl. XVI, 32, ut in poetas faciles sint & largi, ne ἀκλεεῖς ad Acherontem plorent, Ὡσεῖ τις μακέλα τετυλωμένος ἐνδοθὶ χεῖρας. Dion Chryso-

stomus p. 410 B. ἐν ταῖς χερσὶ τύλους ἔχοντά. HEMSTERH.
ead. l. 5. Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν) Ut post passim, κοσμιώ-
τερος τὴν ἀναβολήν. BOURD.

ead. l. 11. Τὸ δ. ἀμφοτέρω. καὶ μ.) Tollo distinctionem
omnium edd. καὶ τὸ δεινὸν ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον.
quod fieri iubet verbi numerus dualis: εὐδοκιμεῖν ad avun-
culum utrumque pertinet, non item ad avum maternum,
qui statuarius quidem, sed artis laude inferior. Illud καὶ
μάλα, quasi novam periodum ordiri deberet, turbavit li-
brarios. Thucyd. VIII, 1, καὶ ὡς ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ ἐποιοῦν
ταῦτα. HEMST.

ead. l. 14. Θρέψῃ γεννηκῶς) Male verterunt, *generose edu-
caberis*: hoc voluit Lucianus, *aleris firmo cibo*, unde vali-
dos humeros laborique aptos nanciscaris; nam delicatae da-
pes, quibus isti nutriuntur, robur corporis enervant. Γεν-
νηκῶς & γενναῖος, illud rarius, hoc frequentissimum, pari
sunt propemodum potestate: primum saepe videas degene-
rassē in γεννηκῶς, quae tamen distingui debere & ratio lin-
guae docet, & recte monuit H. Stephanus in Thes. Hefych.
Γεννηκῶς, ἰσχυρῶς, γενναῖος. prave Suidas Γεννηκῶς. Lucian.
Pseudom. § 55. Dionys. Halic. Ver. Scr. Cens. p. 124, v.
13, γεννηκῶς καὶ μεγαλοφυῆ τῶν προσώπων ἦθη καὶ πάθη le-
ge, γεννηκῶς frustra est Sylburg. fortasse γενναῖα malet ali-
quis pro γεννηκῶς reponendum enim & p. 175, v. 4, γεννη-
κώτερον idem remedium apud Suidam placet in Πράκωπος,
ubi Porto suspicanti γενναῖα Kusterus adstipulatur: hoc ta-
men in loco Suidae si quis *μανικὸν* potius habuerit, haud
equidem adversabor; quemadmodum in Gregor. Nazianz.
Stel. II, p. 98, ὀφθαλμοὺς *μανικὸν βλέπων*. Non aliter apud
Platonem scribendum est in Theaet. p. 107 E. Γεννηκῶς λέ-
γεις τὸν ἄνδρα Phrynichum Ecl. p. 42, *γεννηκώτατον μάρ-
τυρα*, ubi Nunnesius, *nobilissimum testem*, quasi unquam ea
virtus esset in γεννηκῶς. Porro Atticorum est Θρέψῃ pro τρα-
φήσῃ. Plato de Rep. II, p. 600 E. VIII, p. 726 D. Liba-
nii: πόθεν ὁ ἀριστέυς Θρέψεται; HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ὅμους ἔχεις καρτεροὺς) Ut in Deor. &
Mortuor. dialog. & in Contempl. BOURD.

ead. l. 16. Ἄπει ἐπὶ τὴν ἄλλοδ.) De Sophistarum pere-
grinationibus vide Cresoll. A. G. X, 87. sed, qui ibi lau-
datur, A. Gellius de Philosophis erraticis loquitur. SOLAN.
Attico more pro ἀπελεύσῃ quod ne quis usurpet, cui ca-
stigatoris filii sit cura, sedulo cavet Phrynich. p. 10. Th.

M. in Ἀπεισιν & Ἰών. Plato Apol. p. 23 C. οὐκ εὐθὺς ἀφήσσω αὐτὸν, οὐδὲ ἄπειμι. Utitur hoc Luciani loco Kusterus ad Aristoph. Plut. v. 70. Vide H. Stephani, qui iampridem haec copiosius fuerat persecutus, App. de D. A. p. 139. HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις) Longe alia lectio concipitur ex Mss. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, (id est, qui partes τῆς παιδείας tuentur) οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονται σε, ἀλλ' ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio faciliior, haec durior. πάντες abest a Mss. BOURD. Pater adscripsit notam Bourdelotii, mentem suam de ea non aperiens. Sane vulgata iocum & falem Luciani, & bonum sensum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut Benedictus vertit, aut, ut apertius Micyllus, sed abundantius quam Graeca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes*? ad quod ipsum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec iudicium Bourdelotii probum est, dum censet receptam lectionem faciliorem, eam, quae in Mss. est, durior: nam contrarium verum est. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονται σε, omiſsa voce πάντες, quam non habent scripti libri? Sensus est, *pauci vero quidam* (sic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob studia laudabunt te*, nisi quod etiam Graeca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum maiorem prae se fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugae denotans. Ἐπαινέσθαι ἐπὶ τινι passim in Luciano obvium. GRONOV. Recte animadvertit I. Gronovius, non posse haec aliter Latine exprimi, quam, *neque propter verba laudabunt te omnes*. Sine dubio opponuntur λόγοι ἔργοις, verba operibus. Sed cum prior dicat Statuaria, Eloquentia etiamnum tacente, tota res exprimi debuit. Omnino ergo existimarim, omiſsa fuisse verba haec, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις. Cum librarius scripsisset ad vocem λόγοις, oculosque a libro amovisset, repereretque scriptionem, deceptus syllaba γοις, omiſsis tribus voculis, quasi eas iam descripsisset, transfiliit ad eam, quae proxime sequebatur, vocem ἔργοις. Lege ergo, οὐδὲ ἐπὶ λόγοις, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις ἐπαιν. &c. non propter verba, ut solent oratores, qui rivalem meam sequuntur, sed propter opera laudabunt te omnes. Eo clare respicit Eloquentia hisce verbis, quae ostendunt Statuariam ea dixisse, quae exposuimus: Εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἔξεπτασαίῳ. τὴν μὲν τέχνην ἈΠΙΑΝΤΕΣ

ἙΠΑΙΝΕΣΟΝΤΑΙ &c. Scio laudari Mss. Codices, qui pro οὐδὲ habeant οἱ δὲ, & omittant etiam πάντες sed haec confutat orationis series, & videntur esse παραδιωρώσεις Grammatici, lacunam hic esse non intelligentis. De eiusmodi omissionibus egimus in Arte Critica P. III, sect. I, c. 5. CLER. Ἐπὶ λόγοις [ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις] ἐπ.) Sic edi ex coniectura curavimus, cum in editis antea legeretur, οὐδ' ἐπὶ λόγοις ἐπ. σ. π. nullo aut perobsuro sensu. Praeivit emendationi nostrae scriptura Codicis Bourdelotii, cuius notam praemisi: in Pol. tamen est οἱ δὲ. Ne quis autem hoc exemplo audaciae me infimulet, quod mea pro Lucianeis obtrudam, sciat in paucissimis iisque fere desperatis locis id factum, neque usquam quidquam contra fidem Codicum seu impressorum seu manuscriptorum scientem prudentemque, non monito lectore, mutatum. De ἐπὶ λόγοις vid. c. 7, ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων. & Φιλοφ. c. 6, ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι. SOLAN. Turbatum hic fuit in Codd. Mss. eam ob rem, ut puto, quod quae primum ad illustrandam sententiam margini fuerant adpicta, postmodum ipsum Luciani contextum invaserint. Summo opere contendunt eruditissimi viri, ut inferatur, tanquam necessarium ad mentem Luciani, ἀλλ' ἐπ' ἔργοις vulgatam lectionem, quam princeps ed. Fl. fidelissima sane, nec minus Iunt. tuentur, ut moverem, impetrare a me non potui. Oratio est morata, quae, sicut in dramaticis usu venit, ipso gestu vultuque ad irridendum composito iuvare debet: *me si praetuleris*, inquit, *non peregrinare procul patria & propinquis, neque ob orationes (quae adversariae meae laudes sunt καὶ φήναφοι) cuncti te laudabunt.* In his quid iure desiderari possit, equidem non video: ista ἐπὶ λόγοις per se posita, quiddam invidiosum habent, quod evanescit, simulatque aslutum fuerit ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις. Ἑπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις exstat in Lexiph. c. 22. οἱ δὲ pro οὐδὲ notavit etiam ignota manus ad oram ed. A. W. patrocinator huic lectioni I. Gronovius: ego nihil aliud dicam, nisi me non assentiri. HEMST.

Pag. 9. l. 1. Μὴ μυσαχθεῖς) In Flor. Cod. μυσαχθεῖς, male. hanc vocem alibi interpretatus sum. BOURD.

ead. l. 2. Τοῦ σώματος τὸ εὐτ.) Immo vero σχήματος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius corpus vile est. Vertendum ergo, *ne abhorreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium.* CLER. Subscribo I. Clerico: quemadmodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πικρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα & ἀναβολή

tum c. 13, quod emendationi probandae solum sufficit, *χιτῶνιον πιναρὸν καὶ σχῆμα δουλοπρεπές*: quod quid aliud est, quam τοῦ σχήματος τὸ εὐτελές; contra *σχῆμα εὐπρεπές* viri literis expoliti, eodem §. vid. Tim. § 54. Σχῆμα vero corporis habitus: qui, si liberalis, ingenium bene natum prodit; si vilis & indecorus, turpe atque abiectum. Saepius hae voces commutantur: bene merebor de Heraclide Pontico, eumque obefi corporis, quod simili vitio debet, mole liberabo. Diogen. L. V, 86, οὗτος ἐσθῆτί τε μαλακῇ ἐχρῆτο, καὶ ὑπέρογκος ἦν τὸ σῶμα. Interpr. *tumentique fuit corpore*: ut apud Aelian. V. H. XIII, 1, p. 787, τὸ ὑπέρογκον τοῦ σώματος commemoratur: at tu lege potius, τὸ σχῆμα, *specie corporis erat magnifica, & quasi ad pompam composita*: quocirca non Ποντικὸν, unde domo erat, sed Πομπικὸν Attici dixerunt. Quod porro sequitur apud Diogenem, opinionem nostram firmat: πρῶτος τε ἦν τὸ βάδισμα καὶ σεμνός. iunguntur saepe σχῆμα & βάδισμα. Xenoph. Socr. Ap. p. 411, v. 21, Aristoph. Vesp. v. 1165, Diogen. L. VII, 22. HEMST.

ibid. τὸ εὐτελές) *Vilitatem*. Hanc vocem saepe interpretati sunt viri doctissimi. Cetera huius concionatricis habes in Pifcat. BOURD.

ead. l. 3. Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία) Olympicum, ut paret postea, & apud Iul. Imper. in epist. BOURD. Vidi, qui daret, *fecit Iovem*, allato pari verborum ἀποδεικνῦναι & ἀποφαίνειν usu: hoc procul a vi locutionis abest. Tu cape: *tantum simulacro dignitatem addidit, ut Iovem ipsum mortalibus ostendisse videretur*. Δεικνῦναι pictorum est, fictorumve, qui expressissima similitudine imagines animant. Noster in Imag. § 7: τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὃ Ἀπελλῆς δειξάτω κατὰ τὴν Παγκάστην. Pifcat. § 38: ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότας· vide locum. Eadem mens Senecae Contr. V, 36, p. 387: *Non vidit Phidias Iovem &c. dignus tamen illa arte animus & concepit Deos & exhibuit*: ἔδειξε. Simillimum illud Plotini Enn. V libr. VIII, p. 542 E. ubi, qualis idea sit intelligenda pulchri, multis disputat. ἐπειτα (1. ἐπλασεν) ὃ Φειδίας τὸν Δία πρὸς οὐδὲν αἰσθητὸν ποιήσας, ἀλλὰ λαβὼν (addendum omnino videtur νῶ) οἷος ἂν γένοιτο, εἰ ἡμῖν ὃ Ζεὺς δι' ὁμμάτων ἐθέλοι φανῆναι. vide Damasc. apud Suid. in Ἰάκωβος ἱατρός. Liv. XLV, c. 28: *Olympiae & alia quidem spectanda visa, & Iovem velut praesentem intuens motus animo est*: in his, quod gravem historicum decebat, magnificum est orationis pondus: quan-

to ieiunius, idque minime mirandum est, Valer. Max. III, 7 ext. § 4, *vultum Iovis propemodum ex ipso coelo petatum eboris lineamenti amplexus*. Sed cogitate Quintilian. I. O. XII, c. 10, p. 1087: *cuius pulchritudo adieciſſe aliquid etiam receptae religioni videtur; adeo maiestas operis Deum aequavit*. Cuius laudis ampliffimum fane praeconium cumulasse videri poteſt Propert. III, 7, v. 15: *Phidias ſigno ſe Iuppiter ornat eburno*, modo lectio ſit proba; quod nunc quidem exquirere non lubet. Scurra noſter illam hominum opinionem de Phidia tam honorificam palam irridet de Sacr. § 11: qui in templum ingrediuntur, non iam Indicum ebur amplius ſe videre putant, neque erutum e Thraciae venis aurum, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μεταφωχιſμένον. Porro notum eſt, quos Homeri verſus, ut dignam Iove maiestatem repraeſentaret, animo ſecutus fuiſſe Phidias tradatur: eam ob rem de utroque perinde dictum, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας ἢ μόνος ἰδὼν, ἢ μόνος δειξας Strab. VIII, p. 543. operae premium erit Apollonii diſputationem in Philoſtrato contuliſſe de V. A. T. VI, p. 256. Vere ergo ſcripſit, atque eleganter Schol. Homer. ad Od. Λ, 612, Phidiam κατακλεῖσαι εἰς τὸν Δία τὸ πᾶν τῆς αὐτοῦ τέχνης. De Polycleto Maxim. Tyr. XXVI, p. 266: Iuno, οἷαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἐδειξε λευκώλενον &c. credas ipſi fuiſſe in mente Parmenionis Epigramma Anthol. IV, c. 12, Ep. 65. Eoſdem, qui Luciano memorantur, artifices coniunxit etiam Dionyſ. Halic. περὶ Θεοῦ. χαρ. p. 224. Iuven. VIII, 102. de quibus vide Fr. Iunium in Catal. HEMST.

ead. l. 4. Τὸν Δία) *Iovem Olympium*. BROD. Iovis Olympici ſtatuum, quae inter VII orbis miracula habita eſt. de qua videndus Pauſan. El. I, p. 156. Noſter Συγγ. c. 27. Ὑπ. εἰκ. c. 14. Περ. c. 6. Clem. Alex. p. 19 B. τὸν μὲν οὖν Ὀλυμπιάσι Δία, καὶ τὴν Ἀθήνησιν Πολιάδα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατασκευάσαι Φειδίαν, παντί που ſαφές. SOLAN. *ibid. Πολύκλ. τὴν Ἥραν*) De qua nos in Epigrammata Graeca. BROD. Sc. *Argivam*. patet apud Plin. de horum duorum operibus. Auſtor libri de mundo, Cic. Tuſcul. 1, Plinius cap. 8, lib. 34, Val. Max. cap. 15, lib. 8. BOURDELOTIUS. Bourdelotius, *Argivam Iunonem*. Baſilius de Leg. Gr. libr. Grot. ed. 107 B. Myronis vacca, Praxitelis Venus. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐθαυμάσθη) Miſſ. ἑθαυμαστώθη. BOURD.

ead. l. 6. Μετὰ τῶν θεῶν) Pictores inter Deos referuntur apud Ciceronem Tuſculan. I. FAYUS. Vid. Ἐρ. cap. 16. de

phrasi ipsa vid. Iamblich. n. 30, & Porphy. n. 20. SOLAN. *ead. l. 10.* Πλείονα διαπταίονσα) Hunc locum imitatus est Iulian. Imp. οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροΐσαι σὺν χρόνῳ. BOURD.

ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν) Hic quoque adscripsit pater Mss. lectionem πάντοθεν, quae longe melior, etsi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo distinctio sic, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη, in quacunque sermonis parte barbarizans. Nihil est pleraque dicere. GRONOV.

ead. l. 11. Πάμπολλα) Angl. & Mss. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum est: atque ipsa hac dictione passim utitur. BOURD. Πάντοθεν praeter Mf. Bourdelotii & A. P. L. & ed. Iunt. Reliquae πάμπολλα, quod minus placet. SOLAN. Ferri poterat, βαρβαρίζουσα πάμπολλα, plurima barbare locuta, exemplisque pluribus affirmari: sed mos fuit gerendus ple-risque libris, cum quibus iudicium eruditorum hominum consentit. πάντοθεν in Nigr. § 19, 31 &c. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὁ τὰ) Ita V. prave fuerat editum ὅτα. SOLAN.

Pag. 10. l. 1. Εἰς τέλος) Recte ibi Latinus interpres εἰς τέλος, ad plenum. Virg. lib. 2 Georg. Huc ager ille malus, dulcesque a fontibus undae Ad plenum calcantur. BOURD. Ad plenum. Virgil. II Georg. 244. sic διὰ τέλους. Euripid. Ἡρ. μ. Οἱ τ' εὐτυχοῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς. SOLAN.

ead. l. 2. Αὐτὴ) Pro αὐτὴ mutato spiritu & accentu legerim αὐτή. id namque δεικτικώτερον. Etenim quanta sis consecuturus bona, statuarius factus, illa (Ἑρμογλυφικὴ) ante me exposuisti. Idem fecerim in Deor. Dial. Ir. & Nept. Ἡ τοίνυν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτος ἐστὶ vulgo αὐτὴ legitur: quod cum ipsa notet, non convenit isti loco, ut ex toto praecedentium contextu clarum est. Recte autem id observatum in Contempl. § 13: Τόμυρις ἐκείνη ἐστὶ καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὐτῇ, εἰς ἀσχὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. & in Revivisc. § 16: Τίτες δὲ εἰσι; . . . ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὐτῇ, σωφροσύνη δὲ ἐκείνη . . . ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὐτῇ. At male iterum in Prometh. Δὸς καὶ τὴν ἑτέραν (χεῖρα) κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτῇ sed scribendum αὐτῇ quod perspicuum est. Pro αὐτῇ apud Aeschylum in hoc Prometheo v. 61 legitur ἥδε nam cum Vulcanus alterum Promethei brachium vinxisset, αἰτ Κράτος, καὶ τήνδε (ὀλένην) νῦν ἀρπάσον ἀσφαλῶς. IENS. Iensius αὐτῇ. Et in hac quidem voce, ut recte observat, saepissime peccatur. SOLAN.

ead. l. 3. Τῷ σώματι πονῶν) Sallustiana phrasi, inquit I. Fr. Gronovius Obs. II, 7, p. 260: *opifices agrestesque omnes, quorum res fidesque in manibus sitae erant.* Hunc Luciani locum descripsit totum & interpretatus est Herald. An. in Salmastii Obs. ad I. A. & R. II, c. 22, § 3. ubi multa de βαναύσοις. Idem ad Martial. I, Ep. 10, formulam loquendi ταπεινὸς τὴν γνώμην obiter illustrat. HEMST.

ead. l. 6. Τὴν πρόσδον) Alii Codices, τὴν πρόσδον. BROD. Ἐντημὶς τὴν πρόσδον legit Micyllus, non πρόσδον. COGN. Ἐντημὶς scriptum typorum errore pro εὐτελής repetendum tamen fuit, ut pateret inconsiderata Bourdelotii festinatio. HEMST. Τὴν πρόσδον recte in omnibus & Mss. & impressis. Iacob. Micyll. nihilominus vult legi ἔντημὶς τὴν πρόσδον. BOURD. Recte Fr. & S. πρόσδον. Reliquae πρόσδον, quod omnino repudiavimus. SOLAN. Non video, quid inter ἑλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, & εὐτελής τὴν πρόσδον interfit, nec Lucianum credo tam fuisse sermonis inopem, ut scribendi nitorem inani ταυτολογίᾳ corrumpere: quam ob causam ex primis edd. revocare placuit πρόσδον, cuius locutionis vim & ambitum per partes mox persequitur: rem alio loco exponam. Heraldus vertit: *villis in hominum congressu, denique cuius amicitiam nemo admodum expetat, aut tueri labore;* utrumque non optime: ἐπιδικάσιμος optime, me iudice, I. Fr. Gronovius, *amicis advocatus*, quam rarissimae vocis potestatem hoc in loco sententiae ratio requirit. eadem H. Stephano adversatur Thef. T. I, p. 1013 scribenti: *Ego ἐπιδικάσιμον τοῖς φίλοις appellari puto, qui propensus est ad adiudicandum sua sententia amicis quod petunt.* HEMST.

ibid. Οὐτε φίλοις ἐπιδικάσιμος) Micyllus, *neque amicis expetibilis.* Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectissime adscriptit pater *amicis advocatus.* GRON.

ead. l. 8. Ἐκ τοῦ π. δ. εἰς) *Unus e vulgi faece.* BROD.

ead. l. 10. Λαγὼ β. ζ.) Erasmus in Proverb. *Leporis vita.* BROD. Demosth. περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔχης, δεδίως καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν. Paroem. λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθιστάμενοι καὶ ἀκνηδίζοντες. Ex hoc proverbio illud natum, *λαγῶν δειλότερος.* de quo Lucianus Pisc. & saepe alibi. D. Anast. in Epist. de huius animalis metu. Arist. c. 1 lib. 1 hist. anim. & in Physiogn. Varr. Horat. Oppian. Aelian. Apul. Iul. Poll. Sidon. Neque ineleganter Q. Cornificius poeta apud Eusebium in Chron. milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum pro-

verbiorum origo est, quam profert Herod. in Thal. ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου, καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου. Hinc metus leporis apud Aufon.

At lepus, In me omnis terræ pelagique ruina est,

Forſitan & coeli, ſi canis aſtra tenet. BOURD.

Demoſth. περὶ Στεφ. 191 C. λαγὼν βίον ἔζη, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πληγῆσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς αὐτῷ συνήδεις ἀδικοῦντι. SOLAN. Demoſthenis locus de Cor. p. 516 D. Erasmus non fugit in *Leporis vita*: manifesto Galenus imitatur περὶ τοῦ Προγ. ubi, quae genuinum medicum pericula maneant, enarrat: τὰ μὲν ἀπολογούμενον, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα λαγὼν βίον ζῆν, ἀεὶ τρέμοντα καὶ τι πείσεσθαι προσδοκῶντα. Liban. Ep. LXXVIII, p. 251: καταφρονούντα μὲν τῶν πολλὰ κεκτημένων, λαγὼ δὲ βίον ζώντων, Ad eos spectat, qui aliis obnoxii & humiles in perpetuo timore vivunt, nec suis se opibus & virtute ab alieno nutu pendent tutari possunt; quorum etiam refertur elegans illud, τοῦ κρείττονος ἔρμαιον ὄν. Ab animalium moribus istius generis plura Graeci ad homines transferunt. Χαράδριον τινὰ βίον διαζῆν. Plat. in Gorg. λάρου βίον ζῆν Aelian. Ep. 18. sic σκώληκος βίος. Adde Pallad. de V. Ioh. Chrysost. p. 216. HEMST. ead. l. 11. (Ἑρμαιοῦ) Mercuriale Horat. Sat. II, 3. VORST. Phaedr. F. 87. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ ἔστι δὲ) Eleganter haec Plutarch. in Pericle statim ab initio. BOURD. Si ad rationem temporum hic respiciatur, videtur postulari ἔσται, non ἐστί. Sed Graeci, in hac loquendi forma, ἐστὶ de quolibet fere tempore usurpant: sicut enim hic pro futuro, ita pro praeterito vel imperfecto ponit Noster in Herodoto c. 2: ἤδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν, πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅς, τις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος. In Demonaste c. 10: καὶ διὰ τοῦτο φίλος ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν, τίνα οὐκ οἰκέϊον ἐνόμιζε. In aliis quoque casibus Graeci alia pro aliis tempora adhibent. Sic in Deor. dialogis D. IX de Iove cum fulmine ad Semelen accedente, ὥς δ' ἐπίσθῃ, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ἄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός· lenius requirit διαφθείρετο. Alia exempla, alibi collecta, huc transferre supersedeo. Achilles apud Homer. Iliad. A, 163: Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ἔπτοτ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσσω· εὐναιόμενον πτολιέθρον· debuit ἔξω. IENS. Consentit Plutarch. V. Pertcl. p. 153 A. οὐδέεις εὐφυῆς νέος ἢ τὸν ἐν Πί-

ση θεασάμενος Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπεθύμησεν, ἢ τὴν Ἡ-
ραν τὴν ἐν Ἀργεῖ, Πολύκλειτος quae sequuntur, an Lucia-
num item habitura sint adstipulatorem, haud scio: οὐδ' Ἀ-
νακρέων ἢ Φιλήμων ἢ Ἀρχίλοχος ἤσδεις αὐτῶν τοῖς ποιήμασι.
HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ὁ λαγῶς) In Galei Collectaneis
quaedam ex veteri Codice sunt descripta, alia recentis &
multo deterioris notae ab Italo homine, ut nonnullis indi-
ciis deprehendisse mihi videor, adlita, mixtis inter Graeca,
velut ludendi causa, Latinis: quae propterea, quia religio
erat vetustis Scholiis inferere, in Annotationibus contextui
Luciano subieci. Hoc ipsum quoque ex isto genere, sed
Graece tamen scriptum: quae causa est, cur sedes mutare
non iusserim. Philostrati locum quaerat, cui lubet: ego in
Apollonii Vita, quod ad hoc proverbium faciat, de lepore
quidquam me legisse non commemini. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τὸ ἀπροσδόκητον) Haec totidem verbis
leguntur in Suida & Etymologo: apud quem illud etiam,
quod Vorstius adscripsit. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Οἷος γὰρ ἂν ᾤς) Summus quantum voles sta-
tuarius. BROD.

ibid. Βάνανσος) Sedentarius Plauto in Aul. III, 5, 39. FAY.

ibid. Χειρώνας) Χειρῶν ἀναξ, μόναις ταῖς χερσὶ δεσπεί-
ζων. Aliter Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ἀπαγγέλλουσα) Aliud exemplar, ἀπαγγελῶ
& ἀποφανῶ. BROD. Mss. & Angl. ἀπαγγελῶ. Id Cod. pro
ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ψ. ὅπερ σοι κυρ. &c.) Videntur hic interpre-
tes mentem Luciani parum intellexisse, quando verterunt,
animum, quae tui pars est praecipua, multis ac praeclaris orna-
mentis exornabo. Negare quidem nolumus, κύριον sc. μέρος
significare partem praecipuam, neque etiam, animum esse par-
tem hominis praecipuam: sed existimamus, illud hic loci
ab auctoris intentione alienum esse, qui haec verba, ὅπερ
σοι κυριώτατον ἐστὶ, non referre voluit ad animum, sed ad
commodum, quod hic proponit: ita quidem, Deinde (id quod
tibi praecipuum est praeter cetera) animum tuum multis atque prae-
claris ornamentis exornabo. VITRINGA. Aberrant quidem in-
terpretes ab hac lectione, ut animadvertit Hor. Vitringa,
cuius explicationi videtur auctor accedere Budaeus C. L. G.
p. 43; non tamen a Luciani mente: pollicetur enim Erudi-
tio, se animum, quae pars eius sit longe praestantissima,

omnibus virtutis ornamentis condecoraturam; quod utique multo conducibilius foret, quam si solum corpus ad vilis artificii labores instrueretur. Scribendum igitur ὅπερ σοῦ κυριώτατον, Platonica loquendi formula: huius enim scholae philosophi Pythagoram secuti docebant, τὸ κυριώτατον καὶ ηγεμονικώτατον ἀνθρώπου μέρος εἶναι τὴν ψυχὴν, quae propterea excoli debeat inprimis & ornari. Noster in περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. § 19, τὸ κυριώτατον τὴν ψυχὴν τὴν ἐμάντου. Μοχ σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία ita iunxit Paulus ad Tit. II, 12, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, ut notatum L. Bos ad eum locum. HEMST.

ead. l. 11. Ἀκίρατος κόσμος) Sic passim alibi. sic Julian. in Epist. dixit ἀκίρατον χρυσὸν defaecatum, ἀκίρασιον, ἀκέραιον, ἀφθορον, ἀσθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἀγνόν. BOURD.

ead. l. 12. γενέσθαι δέον) Suspectus mihi locus. Utitur tamen etiam in Τιμ. c. 28, τῷ Ν. τὸ δέον παραινέσεως ἀν. Iri plurali frequenter, τὰ δέοντα λέγειν Demostheni familiaris dictio, ut 179 A. τὰ δέοντα πράττει Thucyd. I, 70 C. SOLAN.

ead. l. 13. Τὰ δέοντα πρ.) Nihil est in sensu, quod magno opere reprehendas: & quae fieri expediant, tecum prospicias: scilicet illam facultatem, qua quis exercitato in exemplis memoriae prioris ingenio futura sollerter praevideat, per eruditionem colligere licet. Inter alia naturam Alexandri hoc signo describit Arrian. VII, c. 28: ξυνοιδεῖν δὲ τὸ δέον ἔτι ἐν ἀφανεί ὃν δεινότητος apud Liban. T. I, p. 804 B. πλείστον ἀφεστῶτων τοῦ τὰ δέοντα εἰδέναι. Nec tamen nonnihil offendunt tam propinqua νῦν γενέσθαι δέον & τὰ δέοντα: quare malim equidem τὰ μέλλοντα, unde facile fieri potuit, ut decepta librarii manus isto proximo δέον iterum deflexerit in δέοντα. Opportune vero sibi succedunt, οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν δις. ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα, quomodo simul non parum iuvatur τὸ πρόοι. Pro omnium autem rerum complexu ponuntur τὰ παρελθόντα, τὰ τε ὄντα καὶ τὰ ἐσόμενα Liban. Or. XXXI, p. 644 D. & Empedocles apud Apul. de Mundo: Πάνθ' ὅσα ἦν, ὅσα τ' ἐστίν, ἰδ' ὅσα τε ἔσται ὀπίσσω. quorum scientia primum divinae naturae tribuitur, pervidenti πάντα καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα ἐσσεσθαι, ut Hippocrates ait de Carn. in initio, Orac. apud Diogen. L. I, 33, Xenoph. Symp. p. 517, v. 42. deinde Apollini — *per me quod eritque fuitque Esque patet*: Ovid. Met. I. & Musis ab Hesiod. Theog. v. 38. iisdemque verbis vatibus ab Homer. U. A. , 70. sed saepius viris etiam prudentibus atque eru-

ditis: de Themistocle Thucyd. l. c. 138, τῶν μελλόντων ἐπι-
πλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής· μοχ· τό, τε ἄ-
μεινον ἢ χεῖρον ἐν τῷ ἀφανεί ἐτι προεώρα μάλιστα· quod Ar-
rianus, cum Alexandrum describeret, aemulatus est: de eo-
dem propius ad Lucianum Aristides T. III, p. 321 A. καὶ
μὴν τῷ μὲν εὐρίσκειν τὰ δέοντα, καὶ προορᾶν, καὶ μηδαμοῦ
τῶν πραγμάτων ψευδῆναι, ἀλλ' ἄμεινον τῶν μαντέων τὸ
μέλλον προλέγειν, σοφίας εἰκότως δόξαν ἠνέγκατο· ex quibus
verbis erit forte, qui vulgatae Luciani scripturae patrocini-
um petat. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ τοῦ δεινός) *Hic huius filius hominis infimae ac
tenuis foris.* BROD.

ibid. Ὁ βουλευσ. τι) Litera detrita est: lege ὁ βουλευσάμε-
νος ἐτι, quod sententiam multum ornat: *Tu, qui adhuc delibe-
ras, neque utram seclari velis decrevisi*: haec enim auditor
tantum Lucianus. Ὁ τοῦ δεινός, filius hominis ignoti, nul-
laque re praeclara commendabilis. Dictum vero ἐπὶ τοῖς ἀ-
ρίστοις εὐδοκιμεῖν, ut ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζεσθαι ὑπὲρ τοῦ
Πτ. § 16. quod si scriptum foret ἐν τοῖς ἀρ. εὐδ. hoc quidem
loco mutatum nollem: *inter optimos celebratus*: paulo post,
προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. Toxaris τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων
in Scyth. § 4. HEMST.

Pag. 12. l. 5. Λαμπρὰν) Vid. Oct. Ferrar. P. II de R. V.
lib. IV, c. 13. HEMST.

ead. l. 8. τὰ γνωρίσματα) *Dixerunt viri clariss. hac de re,
dico ad Heliod. BOURD.*

ead. l. 9. Τὸν πλησίον) *Prope adstantem.* BROD.

ibid. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ) Arrian. Epict. c. 1 lib. 3. Vi-
ri clariss. Theod. Marcil. Def. Herald. δακτυλοδεικτεῖσθαι.
BOURD. Nihil antiquius potiusve priscis fuisse videtur, at-
que eo pervenire, ut digito non infami sed indice tanquam
exemplum imitationis dignum demonstrarentur. Fuit au-
tem illa demonstratio duplex, in honorem & infamiam, in
honorem legas apud Horatium Carm. l. 4, Od. 3:

Totum muneris hoc tui est,

Quod monstror digito praetereuntium.

Plinius iunior lib. vi Epist. 6: *solebat tamen vixdum adolescen-
tulo mihi pater eius cum magna laude monstrari.* Et lib. ix epist.
13: *Cui Rufinus, demonstrans me, vides hunc?* in ignominiam
vero apud Ovidium. lib. iii Amor. Eleg. 6: *Quid moror? en
digitis designor adultera vulgi.* ALMELOVEEN. Perf. Sat. I: *Pul-
chrum est digito monstrari, & dicier, hic est.* Horat. IV, 5. SOLAN.

ibid. Οὗτος ἐκεῖνος) Hic ille est Lucianus, insignis orator: Persius: *At pulchrum digito monstrari, & dicier, hic est.* BROD. Digito monstrari, & dicier, hic est, aliquando pulchrum; ut illud, *Ecce agnus Dei:* & ὁ αὐτός ἐστι Δημοσθένης. & quod de Telamone memoratur, ob cuius os, ait Cicero, Graii ora obvertebant sua: & Persius Sat. I: *At pulchrum est digito monstrari, & dicier, Hic est:* aliquando contumeliosum est, ut illud, *Ecce somniator venit.* Lucian. in Harmon. In turba insignem esse, digitoque demonstrari. COGN. Sic in Harmonid. & alibi. BOURD.

ead. l. 10. *Ἄν δέ τι &c.) Sophistae ea aetate legationibus saepe fungebantur. Vid. Spanhem. de U. & P. N. pag. 708. SOLAN.

ead. l. 11. Καταλαμβάνη) In malam partem usurpant Graeci de periculis & casibus, qui inopinati repentino impetu superveniunt: in Thucydide satis frequens, apud quem ideo legendum est IV, 31, εἰ καταλαμβάνοι ἀναχωρησις βιασιότερα, non βεβαιότερα, quod vocabulum cum ista verbi potestate consistere nequit. Demosth. in Aristog. p. 846 B. ὅταν τις κίνδυνος τηλικούτος καταλάβῃ τὴν πόλιν Pifistr. vel qui nomen eius mentitur, apud Diogen. L. I, 53, ἦν ὁ πόλεμος ἡμᾶς καταλάβῃ. Dion Chryf. p. 47 B. 530 D. ἂν μή τις μείζον ἀνάγκη καταλάβῃ. Galen. περὶ τοῦ Προγ. αὕτη μὲν οὖν κοινὴ τῶν τεχνῶν ἀπασῶν δυστυχία κατεῖληφε τὸν νῦν βίον, oppressit aetatem nostram & corrumpit. Vid. Aelian. V. H. II, 4. Iulian. Or. I, p. 34. Nisi fugisset haec potestas, priores Interp. non monuissim. HEMST.

ead. l. 13. Κεχηνότες) Ut in Nigr. Timo. Charont. & passim. BOURD.

ibid. Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε) Mss. θαυμάζονται σε τῆς δυνάμεως. Impressa lectione alibi saepe utitur. BOURD.

ead. l. 15. Ἀθάνατοι) In transitu fabulas hominum in Deos relatorum traducit: vera, quae in hominem cadat, immortalitas, virtute & eruditione comparatur, quam sibi Lucianus, non vanus augur, promittit. Eleganter Diodor. Sic. sub initium libri primi scribit, principes viros inflammari τῷ διὰ τῆς δόξης ἀθανατισμῷ, quem fructum capiunt τὰς ἀρετὰς αὐτῶν τῆς ἱστορίας ἀπαθανατιζούσης. istius loci paraphrasin paene dedit Agath. in Prooem. Vid. eundem Diodorum XV, p. 458 B. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Τοῖς παιδευομένοις) Πεπαιδευμένοις, ἀμφο-
λογίας vitandae causa. MARCIL.

ead. l. 2. Τὸν Δημοσδ.) Aphthonius in Chria: Τὸν Δημο-
σθένους ὅρα μοι βίον, παντὸς μὲν ὄντα φιλοπονώτερον ῥήτο-
ρος ἡγεγονότα δὲ παντὸς εὐκλεέστερον. COGN.

ibid. Τίνος υἱὸν ὄντα) Μαχαιροποιού δηλονότι, quod tamen
falsum esse docui. BROD. Demosthenis patrem, si de patre
haec intelligas, nimis deprimit: Plutarchus enim ex Theo-
pompo (qui, ut ex Suida constat, Demosthenis aequalis)
longe aliter de eo in eius vita. Δημοσθένης, inquit, ὁ πα-
τὴρ Δημοσθένους ἦν μὲν τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὡς
ἴστωρ εἰ Θεόπομπος· ἐπεκαλεῖτο δὲ μαχαιροποιὸς, ἐργαστήριον
ἔχων μέγα, καὶ δούλους τεχνίτας τοῦτο πράττοντας. Sed ad
matrem respicit Lucianus, de qua statim addit Plutarchus:
ἀ δ' Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ εἰρηκε περὶ τῆς μητρὸς, ὡς ἐκ Γυλῶ-
νός τινος ἐπ' αἰτία προδοσίας φυγόντος ἐξ ἀστεος ἐγεγόνει,
καὶ βαρβάρου γυναικὸς, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν εἰτ' ἀληθῶς εἰρη-
κεν, εἴτε βλασφημῶν καὶ καταψευδόμενος. Certe Valerius
Maximus, ignotum fuisse ipsius Demosthenis seculo, qualis
fuerit, tradidit III, 4. SOLAN. I. Brodaeus significat Miscell.
IV, c. 26, ubi de Demosthene pluribus exponit: vide por-
ro Andr. Schottum in Vit. Demosth. ad A. I. HEMST.

ead. l. 3. Τὸν Αἰσχίνην) Plin. Diog. Laërt. Auctor vitae
Aeschini. BOURD.

ibid. Ὃς τυμπανιστρίας) Τοὺς διάσους μετὰ τυμπάνου τε-
λούσης. Hoc Demosthen. περὶ Στεφ. Aeschini improperat.
BROD. Τύμπανον intelligendum, quod Galli nunc vocant,
un tambour de Basque; hoc est, exiguum, & quod saltantes
manibus pulsabant. Figuram eius cernere licet in elegantis-
sima gemma, quae exprimitur in Opusculis I. Scaligeri p.
575, & quam If. Casaubonus de Sat. Poëf. I, p. 67; reprae-
sentavit. Eiusmodi autem mulieres, ut & tibicinae ac fidici-
nae, servae erant aut libertae, & pleraeque omnes meretri-
ces. Quae optime omnium tympanum pulsabant, Syrae
erant: tympanum enim Orientalium fuit inventum: vide
quae notavimus ad Genes. XXXI, 27. Nomen matri Aeschi-
nis erat *Glaucothea*, ut testatur Plutarchus in eius vita. Ca-
vendum, ne hunc Aeschinem, Demostheni parem, Atro-
meti filium, misceamus cum Socratico Aeschine, Charini
filio, cuius vitam scripsit Diogenes Laërtius: quod moneo,
quia eum errorem erravit I. Bourdelotius in Notis ad hunc
Luciani libellum. Quin & amicus noster H. Wetstenius,

in pulcherrima editione Diogenis Laërtii, vitae Socratici Aeschini praefixit imaginem oratoris Aeschini e marmore ducis Etruriae. CLER. Suidas Leucotheam pro Glaucothea vocat, (vid. Plutarch. 1543.) sed pro *τυμπανιστρία* is *τελέστριαν* dicit. Vid. Demosthen. pro Cor. 170 B. C. & 194, unde Noster habet, ubi Glaucotheam a filio dictam ait, quam omnes Empusae nomine norant. De Philippi in eum favore videndus Aelian. V. H. VIII, 11. Adde, si lubet, Menag. ad Diogen. L. II, 64, & Philostr. p. 506 cum Notis. SOLAN.

ead. l. 4. 'ἄλλ' ὅπως) Legendum *ὅπως*. BROD. Ex P. & ed. I. restitimus pro aliarum *ὅπως*, quod frigidius visum. Philostr. p. 507: *τῶν δ' ἐς Φίλιππον δρόντων ὁ Κ. Αἰσχίνης*. SOLAN. Retinui *ὅπως*. Sensus est: Vides Aeschinem illum, qui tympanistriae filius erat: nec tamen obfuit illi generis humilitas, quin Philippus eum observaret & coleret. *ὅπως* locum tueri poterat, siquidem abfuisset *ἀλλὰ*, hoc ordine structurae: *ὄρας τὸν Α. ὅπως αὐτὸν ὁ Φ. ἐβ. vides, quantopere Aeschinem illum observaverit Philippus*. Ad marginem ed. A. W. notatum erat *ὅς* pro *ὅπως* frustra. De Aeschini matre, quae piatrix moto tympano lustrationes obibat, opportunitior erit dicendi locus. *Τυμπανιστρία* vocat Lucianus post Demosthenem, quod A. Schottum non praeteriit in Vit. Demosth. neque aliter Tzetz. ad Hesiod. p. 2, *ὁ τῆς τυμπανιστρίας Αἰσχίνης* quae satis refellunt errorem Olearii ad Philostr. de V. S. I, 18, vice *τυμπανιστρίας* in Oratorum principe *τελέστριαν* potius legendum esse coniectantis: eo nimirum prolapsius est, quoniam, quae *τυμπανιστρία* diceretur, ignorabat. HEMST.

ibid. Δι' ἐμὲ) *Διὰ τὴν Ῥητορικὴν καὶ παιδείαν*. BROD.

ead. l. 5. Σωκράτης) Fuit Socrates Sophronisci lapidarii filius, qui etiam servisse & sculpsisse lapides dicitur. Asserunt quidam, Gratias vestitas, quae sunt in arce, illius opus esse: unde & Timon illum in Sillis, Laërtio teste, sculptorem lapidum dixerit. COGN. Serius, quam Noster, statuariae valedixisse Socrates videtur, cuius opus fuisse aiunt Gratias, quae Athenis in arce amictae conspiciebantur. Diog. Laërt. 37 F. Aristoph. Schol. Neph. V. Paus. Att. IX, p. m. 87, Plin. XXXVI, 5, & Aul. Gellius IV, 919. SOLAN. Phaeareta (perperam Phanerete apud Cassiodor. ad Psalm. 72.) obstetrix, primum, ut quidem videtur, Sophronisco marmorario nupta, Socratem, deinde Chaeredemo Patrocle

peperit. Plato Euthyd. p. 207. uterque statuariam artem didicerunt: de Socrate res certa est; vide Fr. Iunii Catal. Ar. rif. & Menag. ad Diogen. L. II, 19. Dion Chrysost. p. 558 D. Socrates ἐμάνθανε λιθοξόος τὴν τοῦ πατρὸς τέχνην. De Patrocle suspicor tantum: Plin. H. N. XXXVII, 8, scribit Ol. XCV inter alios floruisse Patrocle; quem equidem ab isto Socratis fratre ἐμομητρίῳ, quia temporis ratio satis congruit, non esse diversum opinor: alius est sine controversia Patrocles, cuius Pausan. meminit VI, p. 457. Ceterum quare λιθοξόοι differant & ἑρμογλύφοι, quoniam viri docti non satis enucleate definiunt, paucis exponendum videtur. Ἑρμογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales sive Ἑρμᾶς sculpsit, cuiusmodi rudiore opificio confectae ab Atheniensibus, ut notissimum est, ad fores apponi solebant. Pythagorei eos, qui mercede philosophiam discipulis impertiebantur, χείρους τῶν ἑρμογλύφων καὶ ἐπιδιδρῖων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. τοὺς μὲν γὰρ ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτίθειον &c. Iamblich. de V. P. S. 245. ubi adagium illud nobile respici, ἐκ παντὸς ξύλου Ἑρμῆν οὐ γίνεσθαι, manifestum est. Ab hoc principio deinceps in latiorē significandi ditionem, quae statuariam artem universam complectebatur, ea vox pervenit: hinc ἑρμογλυφεῖα, statuariorum officinae in Plat. Conv. p. 1202 A. quem locum Iulianus expressit Or. VI, p. 187. Verum λιθοξόος, qui lapides ac marmora radendo polit, ut apte coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους c. 5. & ξεστέντες λίθοι Liban. Decl. XIV, p. 418 D. nec dubitandi locum relinquit Noster, quando pro λιθοξόῳ ponit λίθων ἐργάτην καὶ ξυναρμοστήν. ideoque Proclus Diad. III, p. 250, eodem ordine numerat, quo ναυπηγὸς, τέκτων, ξυλοσχιστής &c. Horum itaque munus praecipuum non erat statuas perficere, sed marmora lapidesque expolire: nec tamen non saepissime contigit, ut, quia utraque ars in eadem versabatur materia, unus homo utramque exerceret; quod in avunculo Luciani clarum est: idcirco minime mirandum, si ad statuarios vocabulum hoc saepissime pertineat: οἱ λιθοξόοι τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησι πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπείκαζον, teste Clem. Protr. p. 35 D. Socratis pater Diogeni L. λιθουργός, Dion Chrys. & Maximo Tyrio λιθοξόος, ἑρμογλύφος Theoni Progymn. c. 8, p. 105. Socrates ipse λαοξόος Timoni Phliafio: sed egregius inprimis Cyrilli locus contra Iulian. VI, p. 207, 208, &, quem testem producit, Porphyrii; ubi nunc λιθουργός, mox ἑρμογλύφος, tum

δημιουργὸς uterque appellatur, diciturque Socrates εἰργάζεσθαι συν τῷ πατρὶ τὴν λιθοτομικὴν, &c., πατρῷα τέχνην χρῆσθαι τῇ λατυπικῇ. Iam vero qui proprie λιθουργοί, quae λιθουργικὴ, optime docet Suidas, vel is potius, quem descripsit in V. Manetho vocat Λαοτόμους τε πέτρης σκληρώδους IV, 335. sic enim ibi legendum: & tamen Phidias apud Aristot. Hb. N. VI, c. 7, tantus artifex λιθουργὸς σοφός, ubi Paraphrastes Andronicus addere non dubitavit, ὅτι ἄριστος ἔστι τὴν λιθουργικὴν. Moeris annotat, Λιθουργὸς Thucydidem dixisse, (locus est IV, 69.) Antiphontem λιθοκόπους: recte igitur Hesych. Λιθουργὸς, λιθοκόπος, λιθογλύπτης. Sed haec latius persequi vetat instituti ratio: praetermittendus tamen non est Plutarchi locus pro Nobil. p. 217: 'Ἡ δὲ Σωκράτους ἀδοξία μαίας καὶ ἑρμογλύφου πατρὸς οὐκ ἦν εὐγενεστέρα τῆς Σαρδαναπάλου δόξης; Ex his simul intelligi potest, quo iure Thomas Mag. probans ἑρμογλύφος & ἑρμογλυφεὺς, λιθοξόον reiciat. HEMST.

ibid. ὑπὸ τῇ ἑρμ.) Laërtius in Socrate: Δουρὶς δὲ καὶ δουλεύσαι αὐτὸν, καὶ ἐργάσασθαι λίθους. Valerius non Socratem, sed eius patrem Sophroniscum, marmorarium fuisse perhibet. BROD.

ead. l. 17. Ἀνακύπτων) Cod. Angl. ἀνανήφων. BOURD. P. Fl. & I. ἀνανήφων. Utrum utri praeestet, ex Mss. definiendum est; utrumque enim aptum. SOLAN. Ἀνανήφειν ponitur de iis, qui ad sanam & sobriam mentem redeunt: quae potestas cum aliena sit a Luciani mente, totiusque orationis contextu, nihil est causae, cur scriptorum Codd. primariumque edd. auctoritate moveamur. Ἀνακύπτειν contra *emergere & recto capite sese erigere*, quod animi generosioris est, indignam se conditionem aspernantis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac cetera, quae praecedunt. Plato in Phaedr. p. 1223 E. ψυχὴ ὑπεριδούσα αἰνῶν εἶναι φασί, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν· plura dabit Budaeus C. L. G. pag. 71. Idem & ἀνανεύειν Dioni Chrys. Or. IV, pag. 71. Isidor. Pelus. I. Ep. 275. quod eleganter I. Potter. ad Clem. Protr. p. 49, n. 4, restituit Origeni contra Cels. p. 334. opponitur τῷ κάτω νενευκέναι εἰς τὸ ἔργον, ut modo dixit Noster, *obstipo capite ac demisso operi intentum esse*. Ad mentem & animi sensus utraque transferri solent. Tatian. ad Graec. § 22 & 26, p. 61, locutione Platonica: τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπουσιν κάτω νενευκίας, ὥπως μεταρσινοῦσθαι ἐξ ἀδυνατῶσι. Hierocl. in A. C. p. 208. Noster in περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. θεητεύσεις κά-

τῷ νενευκώς. Platonem confer de Rep. IX, p. 738 A. Adhibuit ea verba Lucianus hoc in loco, quae utramque vim propriam & translatam venuste contineant. Porro his usus est Herald. de Rer. Iudic. Aust. I, p. 65. HEMST.

Pag. 14. l. 2. Τὰ μὲν ἔργα) Sic Socrates apud Diogen. Laërt. II, 33: ἐλεγέ τε θαυμάζειν τῶν τὰς λιθίνους εἰκόνας κατασκευαζομένων, τοῦ μὲν λίθου προνοεῖν, ὥς ὁμοιότατος ἔσται αὐτῶν δ' ἀμελεῖν, ὥς μὴ ὁμοίους τῷ λίθῳ φαίνεσθαι. Clem. Alex. p. 24: Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὅπως ποτὲ ὁ ἀνδρὶς ὅτι μάλιστα ὀραϊότατος τεκταίνεται, προσκαρτερεῖτε, ὅπως δὲ αὐτοὶ μὴ ὅμοιοι δι' ἀναισθησίαν τοῖς ἀνδράσιν ἀποτελεσθῇτε, οὐ φροντίζετε. SOLAN.

ead. l. 9. Ἡ σκυτάλη) *Flagra, verbera.* BROD.

ead. l. 10. Ἐνέτριψατο) Quis? an ἡ Ἑρμογλυφική; si vulgatum lectionem probamus, alia videtur intelligi posse nulla, cui non inscite tribuat, quod ab avunculo fuerat factum. Alias facili mutatione legi posset: καὶ ὅτι πληγὰς ὁ θεὸς οὐκ ὀλίγας &c. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπολειφθεῖσα) *Fl. & I. ἀποληφθεῖσα.* SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνέπριε) Docta manus ad marginem ed. A. 1. συνέπριε. priscam lectionem mutari nihil est opus: utrumque bonum συμπρίειν & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας. Vide Suid. in Ἐμπρίσαντες & Κατατείνας ἐρῶ. quemadmodum συμβρύκειν vel συμβρύξαι τοὺς ὀδόντας Iambl. de V. P. S. 194, & ἐμβρύξαι. Διαπρίειν alibi Noster habet, & πρίεσθαι τοὺς ὀδόντας D. M. XII. HEMST.

ead. l. 15. Θαυματοποιοὶ γὰρ ὄνειροι) Dixi ad illud Petron. c. 104 — *Somnia quae mentes ludunt.* BOURD.

ead. l. 16. Τῆς δὲ τῆς) Fuit cum crederem legendum τῆς δὲ σῆς. sed sic etiam usurpatur elegantissime. SOLAN.

Pag. 15. l. 1. Καὶ ἐλθε ἡδὴ) Multum abest, ut damnem. Noster de Sacrif. § 8, φέρε δὲ ἡδὴ. Nec tamen hoc loco non praetulerō, καὶ ἐλθε δὴ, quod in istis adhortandi formulis, ἄγε δὴ, ἴθι δὴ, δεῦρο δὴ, fere perpetuum ab Aristophane, Luciano, spectatissimisque scriptoribus frequentatur. Hoc idem Sylburgium movit, Graecae linguae scientissimum, ut in Dionysio Hal. A. R. VI, p. 391, pro ἀπιτε ἡδὴ rectius putaret ἀπιτε δὴ. Vid. Thom. in Φέρε. Ἐπιβαίνειν τοῦ ὀχηματος ex hoc loco profert Scheffer. de R. V. I, p. 232, praetermittens proximum illud ἀνέρχεσθαι, quod multo rarius occurrit. HEMST.

ead. l. 3. Πηγάσφῃ.) E nummis exhibet Spanhemius in exi-

pio de U. & P. Num. opere p. 272 ed. postremae, & Gryphas intelligit. SOLAN.

ibid. (Ὅπως ἰδῆς) Mss. & Angl. εἰδῆς toleranda lectio, aliter tamen ceterae edd. atque aliter legit Interp. BOURD.

ead. l. 7. Ἄ. π. τὰς ἐσπερίας πόλεις) Corrige, τὰς τῆς ἐσπερίας πόλεις. BROD. Ἀχρί πρὸς ἐσπέραν, πόλεις) Angl. πρὸς τὰς ἐσπερί πόλεις. Mss. πρὸς ἐσπερίας. BOURD. Ex iis, quae apponit Bourdelotius, non potest esse dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἐσπέρια πόλεις, &c. GRON. Gronovii coniectura non improbabilis. Hesych. Ἐσπέρια, δυτικὰ μέρη quod Berkelius observavit ad Stephan. in Ἐσπερία. Saepe Philostr. de V. A. T. IV, c. 47, ἐσπέρια τῆς γῆς V, p. 219. Idem tamen VII, p. 282, τὴν Κελτῶν ἐσπέραν. Neque tamen ulla nobis ratio constat, cur vulgata lectio videretur mutanda. HEMST.

ead. l. 8. Ὁ Τριπτόλεμος) Cum Triptolemo, sationis inventore, qui nova reperta vitaeque humanae utilissima disseminant, comparari solent. Paetus ad Artaxerx. inter Epist. Hipp. II. Hippocrates διασπεύων πανταχόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα, τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. Vid. Athen. V, p. 203 C. Huic Paulus Christianae religionis confitor & propagator confertur a multis Patrum aperte: consideratius in re sacra fabuloso nomine abstinere voluit Isidor. Pelus. III, Ep. 176, ὁ δὲ Παῦλος, ὥσπερ ὑπόπτερος γεωργός, πᾶσαν σχεδὸν ἐπέδραμε τὴν οἰκουμένην &c. τοῖς ἀνηκόοις ἐνσπεύων τὸ θεῖον κήρυγμα. Significat etiam Triptolemi currus mirificam quandam itineris celeritatem, ut apud Ovid. Tr. III, 8. neque aliter Amm. Marcellin. XXII, 2: *Utque solet fama novitates augere, properabat exinde sublimior Iulianus, ut quodam Triptolemi curru* &c. Alias poëtae sibi currus vindicant, quibus vel sublimes ignota prioribus via ferantur, vel celebres per ora hominum & publicas laudes procedant. Pindarus illo, quo solet, spiritu: Οἱ πάλαι φῶτες, οἱ χρυσαμπύκων Ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον Π. I, 102. Vid. Aristid. T. III, p. 669. Manil. II, 58, 138. quem locum egregie sanavit I. Fr. Gronovius Obs. II, 5, p. 242. ibi Choerili veteris versus opportunus produxit Ios. Scaliger, nec non ad Euseb. p. 101. in quorum ultimo legendum profecto, νεοζυγὲς ἄρμα ἐλάσαι, vel ἐλάσσαι, non πελάσαι. hoc Scaligerum & D. Heinsium de S. H. II, p. 270, fugisse miror, non item Muretum V. L. XII, 14, & Sam. Petit. Obs. II, c. 2. Huc pertinent illae Ciceronis quadrigae poëticae II

J. N. H.
p. 109

ad Quint. Ep. 15. Porro *famae gloriaeque volucres currus* in poetis notissimi: nec Philostratus spreuit V. S. II, p. 596, de Ptolemaeo Sophista: ἀλλ' ὅσπερ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχήματος τῆς φήμης πορευόμενος δῖναι τὰ ἄστυ. Illud autem Callimachi longe tenerrimum est, cum Hipponicum significare vellet gratiis omnibus instructissimum, Ep. L. ἄρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς. Artificiosa vero modestia Lucianus se non meminisse scribit, quale esset illud, quod in terram feminaret: satis enim auditoribus patebat, eruditos intelligi fructus ingenii, quibus magnam sibi famam pepererat. HEMST. Epigramma venustissimum, cuius a me facta fuit mentio, non est, nec per temporis rerumque memoratarum rationem esse potest, *Callimachi*. Bacchylidem aut Simonidem vetus Codex, teste Rich. Bentleio, auctorem praescribit. Simonidi sine dubio tribuendum, si Stephanum sequimur in Ἀκαμάντιον nam quod ait, καὶ φυλὴ Ἀκαμαντίε τῆς Ἀττικῆς, ὡς Σιμωνίδης, id in hoc ipso Epigrammate reperitur. IDEM in *Addendis*.

ibid. Ἀποσπείρον τινές) Repone, ἀποσπείραν τι ἐς τὴν γῆν, aliquid in terram spargens: nota est omnibus Triptolemi fabula. BROD.

ead. l. 14. Ἐνδεδυκότα) οὐκ ἔτι τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα. sic Thom. M. in Ἐνδεδυκός. HEMST.

ead. l. 15. Καταλαβούσα καὶ τὸν πατέρα) Alia lectio in Mss. καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adscripta est. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) De reditu illo fusius in Ἀλεξ. c. 56. unde patet, quousque pater ei obviam venerit. SOLAN.

Pag. 16. l. 1. Καὶ τι καὶ) Lege, καὶ τοι καὶ, atque ita video posuisse Iac. Tollium ad Longin. p. 181. Ἐβουλεύσαντο defendi posse non nego: melior tamen, & ad ea, quae supra sunt narrata, convenientior C. R. lectio, quam secutus sum. HEMST.

ibid. Ἐβουλεύσαντο) In Mss. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. BOURD.

ead. l. 5. Δικανικὸν) Forense dixit, vel quod duae personae inter se decertent: vel quod forenses causae multis clepsydris perorentur. Notat autem prolixam & ineptam orationem, quam etiam hibernum somnium vocavit, quod hieme noctes sint longiores, & proinde longiora somnia. COGN.

ibid. Χειμερινὸς ὄνειρος) Vide Erasmi in Chil. VORST.

ead. l. 6. Ὅτι μήκ.) I. G. Graevius ad Πρ. η̄ K. ὅτε scribi iubet; quod recepissim utique, si vel unus addixisset Codex:

nunc lectione vulgata nos oportet esse contentos: *hibernum somnium*; nam *longissimae sunt noctes*. Polyd. Vergilius, Cognatum secutus, ex his paroemiam effinxit, *Somnium hibernum*, & cur *dicanicum* diceretur, explicare fuit conatus: utrumque male: nam & tali proverbio libenter caremus, & alia longe est causa, cur *ἐνύπνιον δικανικόν* vocaverit, *somnium absurdum & auribus grave*, qualia nimirum multa caufidici deblaterare solent. Parum distat illud Platonis in Apol. p. 25 A. *ἔρῳ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθὴ δέ*. Theaet. p. 128 E. Simili modo apud Lucianum saepe occurrere, notavit Herald. An. in Salm. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 10, § 9. HEMST.

ibid. Αἱ νύκτες) Hinc Platonis Comici fabula, cuius titulus *Nox longa*, laudata Polluei VI, 33. SOLAN.

ibid. Τριέσπερος) Facete, ut solet: *τριέσπερον* vocat Herculem ab trinoctio illo, quod traditur in eo concipiendo infumtum. Nota est fabula trinoctii concubitus Iovis & Alcmenae vel ex Plauto, velex ipso Luciano in Dial. Merc. & Solis. COGN. Haec ait per allusionem ad Lycophronem in Alexandra statim initio, ubi de Hercule sic: Αἱ αἶ τάλαινα θηλαμῶν κεκαυμένη καὶ πρόσδε μὲν πύκην σιν οὐλαμνηφόροις Τριέσπερον λέοντος —. Quem Herculem *τριέσπερον* λέοντα dixit, ut interpretatur Tzetzes, vel quod plures noctes impendit Iuppiter in eius generationem, vel quod per tres dies mansit in ventre ceti, ut Hesionem liberaret. PALM. Agnoscet etiam Lucianum in Gall. § 12, *τριέσπερον ἂν ἡδέως ἐτι εἶδον τὸν ὕναιρον*. Apud Schol. Homer. ad Il. Ε', 323, Hercules *τριέσπερος*, & in Ara Dosiadae Il. Lycophroni v. 33 *τριέσπερος λέων*, ubi vide Tzetz. & I. Meurf. Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 42, *τὸν Βουβοῖαν παρήσομεν αὐτοῖς καὶ τὸν Τριέσπερον τὸν καὶ γεννώμενον οὕτω καὶ γεννῶντα μεγαλοπρεπῶς*. Scriptor Christianus, nescio quis, apud Suid. in Ἰωβ parum concinne: Οὐ κατὰ τὸν Ἡρακλέους μῦθον καὶ τὴν Ἀδμήτου Ἀλκιστιν, ἣν ὁ καλλίνικός τε καὶ τριέσπερος ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τελευτήσασαν ἤγειρε: hinc apud Alciphr. p. 356, ἡ Ἡρακλέους τριέσπερος, ubi nonnulla Berglerus. In historia Ioniae originem fabulae ponit Cyrillus Comm. in Ion. quam subtilitatem Ecclesiae patri nullus invideo: tanto minus, quod continuatarum noctium numerus haud sane constet: magnos quidem auctores, ut vidimus, habet trinoctium; quibus accedant Orpheus, aut is potius, qui Orphei subiit personam, Argon. v. 118, versibus elegantissimis, & Lucan. apud La-

stant. ad Stat. Theb. IX, 424. sed nonnulli binas tantum noctes, (vid. Passerat. ad Propert. II, 18, v. 25, Muncker. ad Hygin. F. XXIX.) novem alii coniungunt, Clem. Protr. p. 20 D. & Potter. illi brevius, quam par erat, contracto temporis spatio, ternarii numeri perfectionem, quam in hoc etiam negotio spectari voluit Serv. ad Virgil. Ecl. VIII, 75, temere violant: hi multo sane melius Herculis honori consulunt, cuius tanta fuerit fortitudinis excellentia, ut in eum formandum solidas novem noctes impendere Iuppiter debuerit: nam si verum est, quod Diodorus IV, p. 151 D. historica gravitate confirmat, τὸν γὰρ Δία μισγόμενον Ἀλκμήνῃ τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι, καὶ τῷ πλήθει τοῦ πρὸς τὴν παιδοποιῶν ἀναλωθέντος χρόνου προσημῆναι τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ γεννηθησομένου ῥώμης, si hoc, inquam, verum est, tanto magis eadem ratio in novenario noctium numero valebit. Iam neminem fore puto, qui vim istius μεγαλοπρεπῶς apud Nazianzenum non capiat. HEMST.

ead. l. 10. Ἐωλος γὰρ ἡ ψ.) Bona notavit, hoc etiam loco prolato, H. Stephan. Ind. Thes. in v. Ἐωλος, & Iungerm. ad Poll. I, 65, n. 38. HEMST.

ead. l. 11. Ὑποκριτὰς)) Hinc cum similibus aliis annotavit Budaeus C. L. G. p. 776. Displicent ὀνειρῶν τινῶν ὑποκριτὰς τινὰς: alterutrum, si nitorem loquendi consulas, suffecerit: nec sane in ed. Fl. primum illud τινῶν exstat, quod in posteriores omnes unde fuerit invecum, mihi non liquet: quamquam in Exc. Cod. Regin. Poli reperiam adscriptum, per me tamen licet exturbetur. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ Ξενοφῶν) Videtur somnium hoc intelligere, quod est lib. III Ἀναβ. quo vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine totam collucere. COGN.

ibid. Ὡς ἐδόκει) Tutarur se Lucianus exemplo atque auctoritate Xenophontis, & eius praesertim somnii narratione, quod, desperatis Graecorum militum rebus, ereptis iam sibi per fraudem ducibus, ea ipsa, qua visum est, nocte com-militonibus narrat, ἀναβ. III initio fere. Verba autem, quibus id agit hic Lucianus, subobscura & depravata etiam videntur. Nam cum ait, οὐκ ᾧ ἀγαθὸν, non negat, quod novissime ab auditore obiici sibi sinxerat; sed vocem ληρῆσαι respicit aut ἔωλος ψυχρολογία, quasi dicat, nequaquam, o bone, nugae sunt pueriles; nisi forte nugatum etiam Xenophontem putas, cum somnia sibi visa narrat, tum domi, iam profecturo, tum alia. Obscuritas inde oritur, quod ληρῆσαι, quod re-

peti debuit, omiffum est in hunc modum: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τ. ε. ἐλήρησε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ. Deinde somnium non unum indicat. Traiectio est itaque insignis, Luciano tamen non infrequens: nam scribi debuit, οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. ποτε, ὡς ἐδόκει αὐτῷ τὸ ἐ. δ. V. Euripid. p. 401 B. ἐδοξα. Ut aurem verba se habent, excidisse puto articulum τὸ ante τῇ πατρώᾳ οἰκίᾳ. Similes traiectiones apud hunc vide N. Δ. XXI & XXII. Sed & hoc monendus est lector, aut male locutum Lucianum, aut memoria lapsum, cum scribit ἐν τῇ πατρώᾳ οἰκίᾳ. Somnium enim illud non *domi* profecturus vidit, sed *in reditu* Graecorum. Erroris occasionem praebeuit, quod in somnio paternam domum fulgure coruscantem sibi videre visus est Xenophon. Nullum enim in toto opere somnium narrat sibi domi visum. SOLAN. Satis est ad fidem vitii faciendam, quod in hoc loco illa expedita stili Luciani facilitas desideretur. Dum meliorum Codd. opem exspectamus, nam in nostris nihil est quidquam subsidii, ita coniecto, periisse descriptoris negligentia (quod quam crebro vetustis in membranis, etiam emendatissimis, fiat, experti non ignorant) versum unum, quem si ex Xenophonte revocare licet, sensus saltem & oratio tolerabilis exhibit: οὐδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἐδόκει αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν τῇ πατρώᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴστε γὰρ) οὐχ ὡς ὑπόκρισιν τὴν ὁ. οὐ. φλ. ἐ. αὐτὰ δ. quae sic interpretor: *neque enim Xenophon aliquando somnium enarrans, quo videbatur ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse domum, & cetera. (nostis enim) veluti scenicam actionem hoc visum, aut ipse de industria nugaturus ista referebat &c.* illud ὡς ἐδόκει αὐτῷ plane videtur postulare partem istam a nobis intersertam, praecipue si Xenophontis verba perpendas K. A. III, p. 175, μικρὸν δ' ὕπνου λαχὼν, εἶδεν ὄναρ ἐδοξεν αὐτῷ βροντῆς γ. &c. Haec nostra, simul ac meliora quis dederit, lituram debent. Ceterum vereor, ne duo Xenophontis somnia diversa confuderit Lucianus: hoc certe, cuius modo meminimus, apud suos commilitones exposuisse non legitur, sed aliud lib. IV, p. 191, cum Chirifopho communicavit, idque etiam in magna rerum desperatione. HEMST.

Pag. 17. l. 5. ἑβελοκακεῖ) Mss. & Basil. & Flor. ἐβελοκολακεῖ. male. BOURD. Adducit Budaeus C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 8. ἑαυτοῦ) Scripsi ἑαυτῷ. alterum illud Graeci sermonis norma respuebat: προτύπωμα ἑαυτῷ προτιθέναι Σωκράτην Simplic. in Epictet. p. 283. παράδειγμα προστάσαι Noster habet in Ps. ii K. HEMST.

IN PROMETHEUM.

Pag. 18. l. 1. ΠΡΟΣ) Post annum Luciani quadragesimum scripta est haec oratio, qua fautores quosdam suos, solam in eius scriptis novitatem laudantes, monet, non tam novitate exempli, quo Comoediam cum Dialogo coniunxerat, laudem se captasse, quam ex ipsis salibus, ac totius operis concinnitate ac forma. Eiusdem argumenti aetatisque forte est Zeuxis. Post Dialogos scriptus A. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Προμηθεύς) Hanc vocem interpretor ad lib. 5 Heliod. partem priorem huius dialogi interpretatur Athen. lib. 7. Scalig. ad Euseb. BOURD.

ead. l. 7. Βάρβαρος τις παραμικρὸν) Legendum βόρβορος τις. Erasim. in Adagio: *Barbarus e trivio*. BROD. Mirum, omnes editiones habuisse βάρβαρος, cum de menda viri docti monuissent: repetit illud Lucianus passim. BOURD. Sic Plato de Rep. VII, ed. Lugd. p. 488 B. καὶ τῷ ὄντι ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ τινι, de anima tenebris ignorantiae immersa. In Mss. tantum O. & W. & plerisque impressis βάρβαρος legitur. Sed Coll. & I. ed. veram scripturam asserunt, quam coniectura etiam assecutus est Benedictus. In Cod. W. notatam eam vocem puto, cum ei versui in margine nota haec [—] sit adscripta. SOLAN. Βόρβορος eo differt a πηλῷ, quod & male oleat, & nulli sit usui; cum contra πηλὸς, terra liquore affuso subacta, ad fingendum sit idoneus: a Platone in Theaet. p. 109 C. memoratur πηλὸς ὁ τῶν χυτρίων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν. hoc Latinis lutum, illud coenum; quam vocabulorum istorum in utraque lingua proprietatem recte Glossae veteres observant: eadem in translationibus inde ductis distincta facile patet. De βόρβορος & βορβορώδης vide H. Iunii Adagia in *Coeni agitator*. Nihilominus fieri nonnunquam potest, ut in eandem propemodum significationem conveniant: Aristoph. in Vesp. v. 248, 257, 259. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπεισημίζεις) Male in omnibus editionibus ἐπισημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. BOURD. Ἐπισημίζεις) Omnibus hic nullus locus; aptissima contra elogiorum magnificorum mentio. Hinc est, quod hanc scripturam secuti sumus, M. etiam Codice firmatam. Demosth. pag. m. 329 A. χρῆ . . . πάνθ' ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπισημίζων, τοιαῦτα φαίνεσθαι, αἷα μὴδ' ἂν ἐπ' ἀνθρώπου πράχθην.

τα πονηρὰ φανεῖν. ubi Schol. ὁ πράττων ἐπὶ ὀνόματι τῶν θεῶν τί. optime. Adde Athenag. p. 52 C. D. Clem. Alex. p. 17 A. & 18 A. & Basil. p. ed. Basf. 411 C. Vid. tamen Il. A., 22. SOLAN. Gratiam facimus Bourdelotio, iudici Graecarum venustatum non peritissimo, praeposteræ correctionis: nota sunt ἐπευφημεῖν, & diversa potestate εὐφημίζειν probandum fuerat ἐπευφημίζειν, idque ea virtute, quam locus hic postulat. Meliora docuit Budaeus C. L. G. p. 593, bene Luciani loci sensum interpretatus: *Titanum principis titulo & nomine insignis & ornas*. Restituendum Pausaniae, I, p. 90, ubi vulgatur ἐπευφήμισαν tu lege, ἐπεφήμισαν, scilicet τῇ τῶν κυάμων σπορᾷ. ut p. 100, & saepius: *comperit autem nihil*, inquit, *habeo dicere, primusne hic Cyamites fabas severit, an huic invento heroem quendam Cyamitæ titulo donatum inscripserint*. Sic Aristid. T. I, p. 450 B. τοῦτοῖς (frumenti sationi) Κέλεός τε καὶ Μετάνειρα καὶ Τριπτόλεμος ἐπισημίζονται. male vertit Canterus, ut & p. 331 A. nec multo rectius in Epistolis Libanii, quas I. Chr. Wolfio, egregie de literis merenti, debemus, p. 114: οἷς τε πράττεῖς, ἐκείνον ἐπισημίζεις, quæ ipse geris, illi attribuis; quasi ab illo gesta prædicas. Aliorum exemplis adde Philon. Iud. L. ad C. pag. 1011 E. 1016 A. Pollux IX, 95, 112. HEMST.

ead. l. 10. Εἰρωνείαν καὶ μυκτῆρα) Copiose If. Casaub. ad Theophr. Charact. in subfannationem Atticam. Id. Lucianus de Gymnas. εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic postea ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. Eunap. in Liban. ipse saepiss. sic χλευασμὸς, ἄλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & similia Atticor. de quib. interp. Aristoph. BOURD. Ἀθηναῖοι εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. VORST.

ibid. Μυκτῆρα) Nasum: ironias. Erasmi in Proverbio, Naso suspendere. BROD. Utuntur hoc loco I. Brod. Misc. IV, c. 32, H. Stephanus App. de D. A. p. 245, & If. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. I. HEMST.

ibid. Ἀττικὸν) Omnium enim Graecorum dicacissimi & facerissimi habiti sunt Attici. BROD.

ead. l. 14. Τοῦ Κανκ.) Ubi deligatus Prometheus a vulture manditur. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Τοῦτο) V. τούτου. Sed totum Scholium absurdum est: respicit enim auctor notam Atheniensium εἰρώνεσθαι. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Τοὺς ἀγῶνας) Nam declamatorum orationes umbratilem pugnam vocat Cicero. BROD.

ead. l. 3. Ζῶντα οὖν) Haud dubie ἑλληνικώτερον Mf. Wittiana ζῶντά γ' οὖν &c. IENS.

ibid. Ἐμψυχα) Vide omnino Leosthenis de Demosthene dictum, a Nostro allatum Δημοσθ. c. 14, unde desumptum hoc credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πλὴν εἰ μὴ διαλλ.) In versione Lat. hoc modo: *Nisi si sic dirimatis, vos ex luto non fingere, sed aurea plerisque vestris figmenta esse. Tu potius sic redde: Nisi in eo tantum differetis (a Prometheo sc.) quod non ex luto fingitis, sed quod aurea vestrum plerisque sunt figmenta.* Sic pro Imag. § 21: Ἀλλὰ καὶ αἰνῶν οὐ μικρῶ διαλλάττουσι. *Sed hac te etiam non exigua a se invicem differunt: & alibi. Xiphilin. Nerone p. 189: Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἐκ τοῦ ὁμοίου πάντα ἐπραττον, ἐν ἐνὶ δὲ τοῦτω διήλλασσον. Cuncta enim eodem modo faciebant, tantumque discrepabant in eo &c. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19. Iure L. Bos Benedictum castigavit: is, verbis tantum mutatis, errorem Micylli fuerat secutus: sed iamdudum sententiam huius loci viderat Budaeus C. L. G. p. 239. Mox scribo, ὅτε μὴ ἐκ πηλοῦ· nihil enim iuvat otiosum illud δ'. Merito Noster probatis caufarum patronis χρυσᾶ τὰ πλάσματα tribuit: tunc enim temporis haec ducebatur ad magnas divitias via compendiosa. Damascius apud Suidam in Σεβηριανός· δίκας λέγειν καὶ χρηματίζεσθαι τὸν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμὸν· & in Σαλούστιος· ἡ πολυήρατος δικανικὴ, nimirum ob opes, quas promittebat. Haec illa sunt forensia lucra, quae se contempsisse, deserto patrocinia tractandi studio, Iulius Firmicus gloriatur Praef. lib. IV. Math. Manetho, modo ne falso nomine, quod suspicor, aetatem mentiat, commemorat II, 259: Ῥητῆρας μύθωντε, καὶ εἰν ἀγορῇσιν ἀρίστους Νεῖκεα τ' ἰθύνειν, καὶ τειρομένοισιν ἀρήγειν. Ἔντε δίκας πολίεσσιν ἐπιδμαίνοντας ἐπέσσειν, Ὡν ἀπο πλοῦτον ἀπείρεστον καὶ χρήματ' ἀγειραν· e penultimo versu maculam obiter eluamus: tali structura, καὶ ἐρ. δίκας ἐπ. ἐν πόλεσι, qualemcunque sententiam extundere sibi visus est I. Gronovius; & sane illud ἐν πολίεσσι satis frequens v. 238, 233 & 224. Θηητοὺς ἄλλοισι καὶ ἐν πολίεσσι ἀγῆτοὺς Τεύχει &c. hanc enim esse veram corruptissimi loci medicinam nullus dubito: sed cum scribit, iudicia vocibus irritantes, ego quidem, quid sibi velit, non assequor: vertisset saltem, causas agentes; quamquam ἐπιδμαίνειν δίκας insolens sit, & plane inauditum. Posset itaque non absurde, Ἔντε δίκαις πολίεσσιν &c. verum, ut quidem arbitror, poetae manus fuit Ἔντε δικασ-*

πολίησιν ἐρ. &c. vitii genus in Manethone frequens θυμέ-
 λεσσι, πενίεσσι, σοφίεσσι, pro θυμέλησι, πενήσι, σοφίσι. Fa-
 ma tamen eorum, qui in foro versabantur, valde laborabat,
 quasi per fraudes summamque aliorum iniuriam divitias con-
 gegerent: audi Synesium Ep. 100, p. 240 C. Ἐτέρως δὲ οὐκ
 ἔστι πλουτεῖν ἐν ταῖς καθ' ὑμᾶς ἀγοραῖς μὴ πάντα μὴ γύν-
 τα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα δίκαια, καὶ κέρκωπα αὐτ' ἐλευθέ-
 ρου γινόμενον. & Ep. 147, pag. 286 B. Hic si testis videatur
 parum idoneus, quippe iniquior, quod pluribus in locis non
 dissimulat, isti vitae instituto, vide, an potius Maternum
 probes, quem patrocinia traſlantem tenuerunt causarum confli-
 ctiones, & caninae contentionis iurgiosa certamina: is se forensium
 certaminum depugnationibus liberatum, exutum etiam quodammo-
 do invidiae laqueis gaudet, improbis & perfidis hominibus crassa
 livoris & rapiendi, immo potius latrocinandi (indicare nimirum
 voluit, non plus una litera verbum hoc a patrocinando di-
 ffare) potestate permiffa. HEMST.

ead. l. 11. Τοῖς κοροπλάθοις) Vide Ez. Spanhemium ad Iu-
 liani Caes. Preuves des Rem. p. 107, ubi perperam hic lo-
 cus ex Halcyone Luciani profertur. IDEM.

ead. l. 12. Δεῖγμα) Suspiciabar legendum esse δῆγμα. Sed
 nunc nihil muto. SOLAN.

ead. l. 13. Ὅστέ μοι) Ex O. & M. illud μοι restituimus,
 pro quo in impressis με, mendose. SOLAN. Praeter Codd. il-
 lud μοι revocari postulat non minus Graeci sermonis indo-
 les, quam ipse Lucianus, in Nigr. § 37, ἐπῆει δ' οὖν μοι λέ-
 γειν. Diogenian. apud Euseb. P. E. VI, p. 264 A. Ὅστέ μοι
 θαυμάζειν ἔπεισε. Cleomed. K. Θ. II, pag. 89, τῷ Ὀμηρικῷ
 Θεορίτῃ ἔπεισί μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν. p. 87, ὅστ' οὐδ' ἐπῆει
 αὐτῷ ἐκείνο. Plutarch. Agef. p. 603 D. 616 F. parem habet
 & notionem & structuram ἐπέρχασθαι. in Amor. § 23. De-
 mosth. Olynth. I, p. 1 B. Ep. II, ἐπέρχεται μοι παρρησιάζε-
 σθαι. in Macart. p. 1028 B. διαπράττεσθαι ὃ, τι ἂν ἐπέλ-
 θῃ τούτοις. Strabo XIII, p. 891 B. αἰτίαι, δι' ἃς τοῖς Ἰλιεῦ-
 σιν ἐπῆλθε τοὺς μὲν τιμᾶν, τοὺς δὲ μῆ. Alciphro. III Ep. 12.
 Plutarch. Nic. pag. 527 E. plenius Dion Chryf. pag. 466 B.
 σπουδὴ δὲ μοι ἐπελήλυθεν μακαρίσαι, Liviana locutione, sub-
 iit animum impetius. Haec simul probant in Iud. Voc. § 2 le-
 gendum esse, δέος δὲ οὐ μικρόν μοι &c. ἐπέρχεται, non με.
 Utroque casu gaudent εἰσέρχασθαι & εἰσέναι. Vid. Priscian.
 XVIII, p. 1178. Thom. Mag. in Εἰσῆει. Platonis, quae pro-
 ferunt, loca reperies in Phaed. p. 44 F. 45 A. de Rep. I, pag.

373 E. Idem de LL. VIII, p. 910 C. εἰσῆλθε δέ με, οἷον εἶδος, φοβηθῆναι. Lyf. p. 506 E. Ceterum haec tota periodus usque ad τὰ πράγματα quomodo cum iis, quae praecedunt & consequuntur, apte cohaereat, mihi non satis est apertum: quid enim huc facit, si Cleon ab Eupolide vocitetur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, nisi ut planum, his demtis, sententiae cursum interrumpat? quare concinnius immiti posset supra post προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν, ubi vox προμήθεια partem illam hic tam abrupte positam paene flagitat; verum ea conditione, ut ista, ὅς ἐ. ἰκ. εἰ μὴ π. σ. γ. ἐ. μηδὲ κ. ἄξια τοῦ K. superioribus, βόρβορος τις παραμικρὸν, adiungantur. Haec uti pro certis non vendito, sic paucos tamen arbitror fore, qui tali ratione non fateantur totam orationis seriem multo melius procedere. Offendit etiam, οἶσα ἀπὸ αὐτοῦ praeferrem, οἶσα γὰρ αὐτὸ, vel potius Platonicum illud, οἶσα πού καὶ αὐτὸς. Tum lepore quidem Comico, sed acerbo simul, Cleon dicitur Προμηθεὺς μετὰ τὰ πράγματα, quasi post rem gestam verus Epimetheus consiliis abundaret, opportuno videlicet tempore nihil sapiens. Hanc praeposteram ineundi consilii rationem Atheniensibus obiicit Demosthen. Phil. IV, p. 99 F. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πρὸ τῶν πραγμάτων εἰώθασιν χρῆσθαι τῷ βουλευέσθαι· ὑμεῖς δὲ μετὰ τὰ πράγματα. Scholiastae credo, Eupolin esse patrem huius iambi, assermanti: eum etiam κωμικὸν simpliciter vocat Lucian. in Nigr. § 7. HEMST.

ead. l. 15. Ὁ Κωμικὸς) Aristophanes. BROD.

ead. l. 16. Κλέων Προμηθεὺς) Aristophan. vers. Ἰππ. De eo idem Aristoph. in Pac. & Thucyd. BOURD. Aristophanis esse videtur; sed in fabula a Bourdelotio indicata frustra haec verba quaesiveris. Neque usquam in superstitibus eius fabulis reperio. SOLAN.

ibid. Μετὰ τὰ πράγματα) Rebus peractis, quique sero, nec nisi confecto negotio sapit. Ex Comico quopiam citat hunc versiculum dictum in Cleonem. COGN.

Pag. 20. l. 1. Ἰπποπ.) Scribe ἱπποποιούς, pro ἱπποποιούς, qui furnos facit; quod non monerem, nisi omnes editiones hanc mendam pervasisse viderem. GRAEV.

ead. l. 2. Προμηθεὺς) Iuvenal. IV, 133: Debetur magnus patinae subitusque Prometheus: Satyrice, inquit Schol. figulus: immo Attice: nec mirum, figulos ita vocatos, cum Tragicus ipsum Prometheum vulgi fictilis auctorem dixerint πηλοουργόν. Eleganter Dion Chrysost. Or. XXXVII, p. 466.

C. ἄδην Προμηθεός, ἄδην πηλοῦ. Hunc Nostri locum usurpavit Brodaeus ad Anth. IV, c. 5, Ep. 7. H. Stephan. App. de D. A. p. 196, positus Luciani verbis addit: *ubi infinitivus εἶναι mendose scribi videtur, & καὶ in eius locum substitui debere.* HEMST.

ead. l. 3. Καὶ) Ira P. S. Coll. & L. recte. I. ἢ καί. Reliquae εἶναι & ipse Ox. vitiose. SOLAN.

ead. l. 4. Βούλεται) Fr. Luifinus Par. III, c. 4, & *si tibi hoc indicare debet Prometheus: obscuriuscule, nec satis convenienter, quamquam de ipsa hac loquendi formula non male ceteroqui commentetur.* Platoni frequens: *βούλεται μὲν οὐδ' ἐν ἥττον ὁ νόμος εἶναι τοῦ ὄντος εὗρεσις* in Min. p. 565 B. Aristid. T. III, p. 421 C. καὶ εἰ μὲν τοῦτο καὶ ἡ παροιμία βούλεται δηδοῦν. HEMST.

ead. l. 9. Παραμυθούμενος) Paulo reconditiorem verbi venustatem non assecuti sunt interpretes: tu cape, mollius, in meliorem partem interpretatus, quod scilicet duriuscule dictum videri poterat, atque adeo ipsum illud Luciani, quod paulo post sequitur, πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος. Vim illam, quae fluit a propria potestate τοῦ παραμυθεῖσθαι, *mitioribus verbis flectere*, declaravit Budaeus C. L. G. pag. 680, 681. nec non If. Casaubon. ad Strab. I, p. 63, n. 4. Saepe Wolfius in Ulpiano non intellexit: cum Demosth. pro Cor. p. 477 E. scripsisset κλέμμα μὲν Φιλίππου, ita notat: *παραμυθεῖται τὰς συμφορὰς, κλέμμα λέγων, ἀλλ' οὐ κατόρθωμα· calamitates opportuna voce mollit tegitque, furtum Philippi dicens, non factum prudens atque egregium.* Similem in modum *δραπέυειν τὸ σκληρὸν τοῦ λόγου* apud Schol. Pindar. ad Ol. B. 162, *phrasin duriorem commodo epitheto mitigare.* HEMST.

ead. l. 10. Ἐπαινεῖν) Ante Salmuriensem omnes ἐπαινῶν pro quo non absurde Benedictus infinitivum praetulit. Aliud remedium, veteri lectione servata, quodque mihi magis etiam arridet, in promptu est: οὐ ταῦτα εἰκασέ σε τῷ Πρ. ἀλλὰ τ. κ. τ. ἐπαινῶν. Posses quoque: οὐ ταῦτα εἰκασαί τῷ Πρ. ἀλλὰ τὸ κ. τ. ἐπαινεῖ non eam in partem, quam dixisti, cum Prometheo comparatus es, sed ille scilicet, qui te Προμηθεά ἐν λόγοις vocavit, novitatem inventionis laudat &c. Cum nullum sit in hoc loco librorum veterum auxilium, reduxi priorem scripturam: cuius vice quin, quod maxime placuerit, quisque restituat, non intercedo. HEMST.

ead. l. 12. Τέως ἐννοήσας) Benedictus, *suo Marte commentus.*

- Non cepit vim & elegantiam. Verte *haslenus comm.* GRONOV.

Pravam distinctionem, quae planissimae sententiae nitorem obfuscabat, mutavi. Id licet saepius a me factum, semper tamen admonere operae non fuit. HEMST.

ead. l. 15. Συνειργάζετο — ἡ Ἀθηνᾶ) Omnia, in quibus mentis ἀκμὴ καὶ τὸ βεϊότερον τῆς ψυχῆςprehenditur, Minervae solent adscribi. BOURD. Melius Mf. συνειργάζετο δὲ τὴ ἡ Ἀθηνᾶ. IENS.

Pag. 21. l. 1. Πρὸς τε τὸ εὐφ. &c.) Aut delendum τε, aut lacunae signum addendum post καὶ hoc modo: cum in optimam partem interpretatus dictum, tum etiam * * Et fortasse hic est sensus: τὸ εἰρημένον καὶ * * * καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ νοῦς. Nam post τε sequi debet καί. GRONOV. Scribi iubet norma linguae Graecae πρὸς γε tantilla mutatio omnem lacunae suspicionem demit. Τοι & τι saepe in Codd. alterum alterius occupavit locum: illud malebam in Somn. § 16, hic prae vulgata Wittiani libri auctoritatem sperno. Minerva Prometheus fuit in fingendis hominibus adiutrix, idque iussu Iovis: Stephan. in Ἰκόνιον ubi Luciani locus hic a Berkelio prolatus: quin Minervae auxilio in coelum escendit, adhibita facula ad rotam Solis, ignem furaturus, teste Serv. ad Virgil. Ecl. VI, 42. HEMST.

ead. l. 4. Ἀρχαιότερον) Si quis pertendat, video satis, quemadmodum defendi possit: mihi tamen persuasum est, vix potuisse Lucianum aliter scribere, quam ἀρχέτυπον, vocem in hac re propriam, & iam modo sic usurpatam. Imag. § 15, εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη· & quod huic simillimum exstat § 17, εἰ μὴδὲν ἀρχέτυπον ἐπιδείξει ταύτης δύναμιν τῆς γραφῆς· at nihil accedit propius, quam illud Lucilii apud Atil. Fortunat. in Art. p. 2686, *Veteres lege, id est, ut ait Lucilius, Archetypa, unde haec sunt omnia nata.* sic τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχετύπων κατεσκευασμένα. Dionys. Halic. Ind. de Dinarcho. Onesicritus, teste Diogen. L. VI, 84, operum argumentis Xenophontem aemulatus, filii quoque genere proximus accedit, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Ceterum hanc de scriptis suis hominum opinionem saepius indignatur, & qua virtute maxime cenferi velit, docet Lucianus: vid. Zeuxin. HEMST.

ead. l. 5. Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο) Fortean Luciani stilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαρίεν τι. MARCIL. Χάριεν P. & ed. I. recte. Praeter *Salm.* & quae eam secuta est A. omnes χαρίεντα cum ipsis Mss. Ox. & M. praeferunt. Coll. χαρίεν τι. SOLAN.

Lucian. Vol. I.

O

ead. l. 7. Αὐτῷ) Emendationem Iensii in textum recepimus, quamvis omnes editi & Ox. Ms. habeant αὐτό. De reliqua phrasi vide *Κρον. Ep. I, c. 2.* SOLAN. Typorum, opinor, vitio legitur apud Iensium αὐτῷ ὠφελεῖν quidem utrumque recipit casum, sed accusativum frequentissime: Thom. Mag. in Ὁφελεί σε. Particula γὰρ incommode posita: melius transferri potest, οὐδὲ γὰρ ἂν ὦφ. αὐτὸ παρὰ γ' ἐμοὶ &c. quod & Clerico venisse in mentem video: γ' ἐμοὶ certe sine controversia rectum est: nam γοῦν Brodaeus & Marcilio probatum talem orationis ordinem postularet, παρὰ γοῦν ἐμοὶ, vel παρ' ἐμοὶ γοῦν ἢ καὶν. οὐδ' ἂν (seu οὐδ' ἐν) ὦφ. αὐτὸ, μὴ οὐχὶ &c. HEMST.

ead. l. 8. Παρὸν ἐμοὶ) Lege παρὰ γοῦν ἐμοὶ. BROD. Παρὰ γοῦν ἐμοὶ, apud me quidem. MARCIL. Aut delendum γὰρ, aut loco movendum: οὐδὲ γὰρ ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ παρ' ἐμοὶ ἢ καὶνότης neque enim quidquam ei prodesset apud me novitas. CLER. Pro γὰρ Marcilius γοῦν. atque ita legendum, monuerat iam Brodaeus IX Miscellan. cap. 5. Aliquid sane eo ipso affertur; sed ita hic locus, sublata prava distinctione, legendus videtur: Οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτῷ παρὰ γε ἐμοὶ ἢ καὶνότης, μὴ οὐχὶ ἐπιτετρίφθαι ἀμορφον ὕν. Neque sane prodesset illi novitas apud me quidem, quo minus contereretur, si esset deformis. Vides sensum planissimum, immo ipsam, si eam consideres, Luciani mentem; quam quoque vulgata versio est affecta, quare ea sumus contenti. IENS. Ed. l. γοῦν rectius; suspicor tamen scriptum fuisse tantum παρὰ γ' ἐμοὶ. SOLAN.

ead. l. 10. Ὡς πολὺ ἀμορφότερα) Vult Lucianus, deformiora ea esse, quibus accidit, ut cum novitate displiceant. BOURD.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ ξένου) Μετὰ τῆς καὶνότητος. BROD.

ibid. Αὐτὰ πεποιθότα) Αὐτὰ πεπονθότα. Ex sequentibus patescit. MARCIL. Alii Cod. ταὐτὰ πεπονθότα. BROD. Marcilii emendationem, confirmantibus collectaneis G. necessario admisimus, pro πεποιθότα (quod in omnibus, quas quidem videre licuit, edd. & ipsis Mss. Ox. & M. legitur) πεπονθότα reponentis. SOLAN. Vellem Brodaeus veteres illos Codd. quos nonnunquam laudat, accuratius paulo designasset. Ferri quidem potest, ταὐτὰ πεπονθότα, nimirum τὸ ἀμορφον, quibus accidit, ut deformia sint, adiuncta insuper inventionis novae peregrinitate, qua fiat, ut multo etiam videantur inelegantiora: nec tamen dissimulare volo, quid mihi blandiatur maxime: legendum hariolabar, τὰ μόνον τοῦ ξένου

ἀντιποιηθέντα, quae solum sibi novitatem vindicant, nihilque, quo placeant, aliud habent, hoc, nisi fallor, ad Luciani mentem apte quadrat. Si quid ad veterum exemplar male sit compositum, ac venustate careat, id quidem ineptum & ἄμορφον verumtamen quae sola nituntur inusitata quadam novitate, neque χάριτος & εὐρυθμίας ullam habent commendationem, illa sane multo deformiora. Haec potestas est in ἀντιποιεῖσθαι. Plutarch. Symp. II, p. 637 D. οὐ μὲν ἀλλὰ τὸ σπέρμα μὲν ἄλλως γέ πως ἀρχῆς τινος ἀντιποιεῖται. Synes. Ep. 116, δεῖ γὰρ ἀντιποιηθέντα σοῦ πρότερον &c. Clem. Paed. II, pag. 208 D. φιλοκοσμίαν σώματος ἀντιποιουμένην. Vid. Suid. in Ἀντιποιηθέντα. HEMST. Nunc lectionem, quam ferri posse dixi, coniecturae meae praepono: eoque magis, quod illam in partem inclinare se significaverit praestantissimus Gesnerus. IDEM in Addendis.

ead. l. 12. Πτολεμαῖος) Ptolemaeorum insigne fuit in vestigandis rarioribus naturae miraculis studium: si quae animalia reperirentur invisitata, Alexandriam ad eos mitti solebant. Philadelphum praefertim, propter corporis infirmitatem φιλοστορουντα, ab hac sedulae curiositatis laude commendat Strab. XVII, p. 1138 B. Vid. Aelian. de Anim. III, 34, VI, 10, XVII, 3. Agatharchides initio lib. I refert Πτολεμαῖον τὸν μετὰ τὸν Λάγῳ πρῶτον ἐλεφάντων θῆραν ευστήσασθαι ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸν ὁμοιοτρόπων id Photius miratur, quandoquidem diu ante Porus adversus Alexandrum elephantos in aciem eduxerit: nos minime, quibus ex dicto Strabonis loco atque Adulitano monumento satis constat, quemadmodum Agatharchides sit intelligendus. Ad Ptolemaeos & Syriae reges eidem studio deditos pertinere puto, quae canit Manil. I, 41. Κάμηλον Βακτριανὴν memorat Lucianus: nam duo camelorum genera, Βακτριανὴ & Arabici, qui quomodo differant docet Aristot. περὶ Ζ. atque ex eo Plin. H. N. VIII, 18. HEMST.

Pag. 22. l. 5. Ἀναβορόντες) Vox poetica. Ἑρμ. c. 71, ἐκβορεῖν, reperitur tamen etiam apud Plutarch. Vorstius, scholii loco, ἀναπιδῶντες. SOLAN. Hesychio debetur, quod scholii vice Vorstius apposuit: neque aliter exponunt Suid. Schol. Euripid. ad Orest. v. 1416. Eorum saepe, qui stupefacti sunt & subito casu perculsi, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat. Habent Plato, alique veterum, sed parcius: recentiores frequentant. Heliodor. I, p. 5, ἡ μὲν τῆς πέτρας ἀνέθορεν: & pluribus in locis: itidem

Achill. Tat. IV, p. 341, ἀνέθορεν ὑπ' ἐκπλήξεως. p. 343 δ' ἐκ Dion Cass. p. 625 B. ἐξ ἀνδριαντος τινὸς καπνὸς πολὺς ἀνέθορεν. Apollod. I, p. 11. rariore forma Aelian. de Anim. XI, 32, ἐκ τοῦ λέχους ἀνέθορνυτο. & XVII, 46, ὑποθορνύμενοι. quamquam hoc de libidine venerea ponatur: ut ἐπιθορνύσθαι in Amor. § 22. utrisque carent Lexica. Similiter ἐκθορεῖν apud Nostrium. Philostr. V. A. c. 5. Appian. de B. C. III, p. 938, ἐκ τῆς εὐνῆς ἄζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε. de infantibus usurpatur, cum ex utero in lucem erumpunt: falsus Hippocr. Ep. ad Damag. ἐκ μητρώων γὰρ λύθρων τοιοῦτος ἐξέθορεν. Callimach. H. in Del. v. 255. idem est προθορεῖν, ἐκπροθορεῖν. Maneth. VI, 33, 100. *Profilire* Latinis. Arnob. II, p. 70, *Feminarum ex genitalibus profilirent.* HEMST.

ead. l. 11. Ἡ καινότης) Antea illam vocavit τὸ ξέγον. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς πρὸ τοῦ) Ut antea. BROD.

ead. l. 16. Δέδοικα δὲ μὴ) Cum viderem haec omnia esse confusa, non ausus sum ex ingenio solo meliorem lectionem asserere, quam nec agnoicebant ullae editiones, nec Mss. Haec omnia sic puto posse legi: παρὰ τὸν πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἀλουργίδα. δέδοικα δὲ, &c. BOURD.

Pag. 23. l. 1. Οἱ δὲ ἄνθρωποι &c.) Hoc vult: Vereor, ne, quemadmodum cameli nigrae magis mirabantur Aegyptii fraenum & stragulam vestem, quam ipsam camelum, ita etiam in meo opere aliena ornamenta lectores mirentur, ipso spreto: hoc est, pergamenam, καλλιγραφίαν librariorum, aliaque similia. Sic miramur chartam & elegantiam typorum in multis libris, quos ceteroqui spernimus, ad rem ipsam quod attinet. Nihil ergo hic mutandum. CLER.

ead. l. 2. Θαυμάζουσι) Θαυμάζωσι. MARCIL.

ibid. Ἐπεὶ δὲ οὐδὲ) Ἐπειδὴ οὐδὲ O. suspensum ex antecedente. MARCIL. Non me fugit, quos usus habeat ἐπεὶ tum in probationibus, tum si quid obiciatur: sed ista nihil ad hunc locum. Legendum omnino videtur, ἐτι δὲ. Porro ne hoc quidem, si quid ex duobus pulcherrimis confletur, ad venustatem sufficit. Ab argumento priore discedens Noster aliud ingreditur ac diversum; quo in genere commodum est & usitatum ἐτι de Conscr. Hist. § 8, ἐτι ἀγνοεῖν εἰκόσιν οἱ τοιοῦτοι § 10, ἐτι κακείνο εἰπεῖν ἄξιον. nec pluribus in re clara indigemus. Creberrimo Codd. antiquorum vitio ἐτι, ἐπι & ἐπει confunduntur. Interpretes non moror, qui

male haerentem sententiam obscuriore versione incrustare frustra sunt conati. In proximis Bourdelotio res pessime successit, ut satis manifestum est, si Lucianum ipsum conferas in Zeux. § 12, ὅρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοῦμὲν ὁμοίον ἢ τῷ Ἀντίοχῳ &c. HEMST.

ead. l. 3. Διαλόγου καὶ κομωδίας) De quibus in Dial. Δὲ κατηγ. BOURD.

ead. l. 5. Μίξις ἐναρμ.) Vide Horat. de Arte Poët. ipso limatissimi carminis initio, tredecimque illos versus, ni memoriter iam tenes, perlegito. SOLAN.

ead. l. 6. Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶναι) Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλόκοτον. MARCIL.

ibid. Ἀλλόκ. τὴν ξυνθ.) Hoc est, rerum natura diversarum compositione absurdum, quemadmodum *Humano capiti cervicem pictor equinam Iungere si velit, & varias inducere plumas, Undique collatis membris, ut turpiter atrum Desinat in piscem mulier formosa superne.* Horat. in A. P. Etymologicum Magnum: Ἀλλόκοτον, τὸ ἀνόμοιον, ἢ ἐξ ἀνομοίων συνεστώς· ἀλλόκοτον, καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον· dissimile, vel ex dissimilibus constans: dictum est primum ἀλλόκοτον (quasi ex alio genere natum) deinde transpositione literarum ἀλλόκοτον. Postea: σημαίνει οὖν ἐξηλλαγμένον, καὶ ἰδιότροπον· significat ergo in aliam formam mutatum & morosum. CLER.

ead. l. 7. Ὁ Ἰπποκένταυρος) Hippocentauri ex homine & equo sunt conflati, & propterea διφνεῖς ab Isocrate appellantur. Compositio diversa & varia Hippocentaurus vocatur. COGN. Duplici fere sensu veteres usurpant: primum ad significandam rem sive insolitam & portentosi similem, sive fictam & vera natura vacuum adhibetur: Eustath. ἀνυποστάτους ἐννοίας, καὶ ὅς οὐκ οἶδε φύσις τελεσφορεῖν ad Il. A, p. 102. quis enim hippocentaurum fuisse, aut chimaeram putat? ut ait Cicer. de N. D. II, c. 2. Noster in Hermot. § 72, cum chimaeras & gorgonas adiungit, in animo certe Platonis habuit locum in Phaedr. p. 1211 B. qui ἀμνηστους πλήθει τε καὶ ἀπορίᾳ τερατολόγους φύσεις vocat. Cicer. de N. D. I, 38, quid interest, utrum de hippocentaurο, an de Deo cogitemus? Ad hanc normam somniorum interpretes hippocentauros, atque eiusmodi alia somniantibus oblata exigunt. Vid. Artemid. II, 49, IV, 49. Sic illi veteres: nunc naturae miraculorum periti dispiciant, an maior habenda sit fides Plinio, qui H. N. VII, 3, hippocentaurum ex Aegypto in melle Romam allatam se vidisse asseverat. Deinde poni

folet haec vox de iis, quae diffimili genere in unum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ὅλων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. p. 224, v. 24. Victorius, eumque secutus D. Heinsius Κένταυρον dederunt, quia eum in modum Athenaeus proferat XII, p. 608 E. addens, ὅπερ δράμα πολύμετρον ἐστὶ. & XV, p. 676 E. ego nihil in Philolopho movendum censeo, ut qui minime dubitem, quin titulus ab hac metrorum varietate sit petitus: quo pacto Hippocentaurum dixeris an Centaurum, perinde erit. Ad idem scriptum pertinet, quod tradit Aristot. de Poët. c. 24, p. 252, ἔτι δὲ ἀτοπώτερον, εἰ μὴ γυνοῖ τις αὐτὰ (de metro heroico, iambico & tetrametro fuerat locutus) ὥσπερ Χαιρήμων· illa μίξις ἀτοπος, qualis est Hippocentauri, opinionem de titulo meam confirmat. Simili modo Noster in Bis Accus. § 33, Dialogum querentem facit: ἵπποκένταυρου δίκην σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσιν δοκῶ. & in Fugit. § 10, seu Lucianus, sive quis alius, non inficete quidem Sophistas traducit, velut Hippocentaurorum genus quoddam, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον· de quibus quae notat Lud. Cresollius Th. Rh. II, c. 1, si ad haec adiungas, nihil erit magnopere, cur plura desideres. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπέραστον) Ovid. Met. XII, 394, de Centauro: *Si modo naturae formam concedimus illi.* SOLAN.

ead. l. 9. Ὑβριστότατον) Placet ὕβριστικώτατον. BROD. Brodaeus loco citato pro ὕβριστότατον legit ὕβριστικώτατον· debuit ὕβριστικώτατον. Fateor, me nescire, num Graeci dicant ὕβριστος, unde deberet oriri ὕβριστότατος· neutiquam tamen ὕβριστότατος reiiciendum esse, convincat vel unus Aristophanis in Vespis locus, ubi v. 1294 legitur: Τούτων ὁ πάντων ἦν ὕβριστότατον μακρῶ. Vides versum iambicum. Adde H. Steph. (qui & hunc ex Aristophane producit versum) ὕβριστότερον quoque ex idoneis auctoribus probantem. Vocem ὕβριστος Dukerus eruit ex Etymol. M. v. Πύστις. IENS. *ibid. Χρὴ πιστεῦναι τοῖς ζωγράφοις*) Hac de re copiose Philostrat. Liban. Greg. Nazianz. BOURD.

ead. l. 12. Τὸ ξυνεμφ.) Τὸ οἰνομέλι. BROD. Utitur hoc loco Fabrot. ad Theophil. Inft. de Rer. Div. § 25. Vid. L. 9 D. de Trit. vino vel ol. leg. ubi *mulsum & oenomeli* quasi diversa. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ μίξις συνέφθειρε) De industria τὸ συμφεθεῖρε, cuius significatio sit ambigua, Lucianum, ut erat perquam

eruditus, posuisse credo. Pictoribus, unguentariis ac tinctoribus propria φθεῖρειν, φθοραὶ & συμφθεῖρεσθαι de colorum unguentorumque diverſi generis mixtura: hac quidem temperatione ſua cuique perit pulchritudo, & corrumpitur; ſed arte tamen alius exſiſtit color, qui naturalem ſaepe vincat. Iſtas voces illuſtravit L. Kuſterus ad Ariſtoph. Plut. v. 530. quarum tamen haec virtus iamdudum explicata fuerat a Caſaub. ad Perſ. S. II, v. 64, Gataker. ad Marc. Antonin. VI, 30, & Fr. Iunio de P. V. III, c. 3, § 3. Ea mente Dionyſi. Halicarn. quem certe interpres non intellexit, ſcripſiſſe puto de tribus Graecorum literis duplicibus, διπλά δὲ λέγουσιν αὐτὰ ἥτοι διὰ τὸ σύνθετα εἶναι τὸ μὲν ζ διὰ τοῦ σ καὶ δ. &c. συνεφθερμένων ἀλλήλοις, κατ' ἰδίαν φωνὴν λαμβανόντων· περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 22, v. 23. Neque aliunde ductum eſt illud Stati Ach. I, 307, *Laſtea Maſſagetae veluti cum pocula fuſcant Sanguine puniceo, vel ebur corrumpitur oſtro*: ubi *fuſcant* N. Heinfii pro *fuſcant* nequaquam mihi probatur: noti ſunt Homeri verſus, quorum ſuaviſſima venuſtate capti & hic, & Virgil. Aen. XII, 67, & alii poëtae Latini certatim eos exprimere contenderunt. HEMST.

Pag. 24. l. 3. Τῷ Διονυσίῳ) Sacris Libero patri ludis. BRON. Nempe Dionyſius, ſeu die feſto Bacchi, populo ſolebant dari ludi ſcenici. Vide Ariſtoph. Schol. ad Nub. v. 11, & alibi ſaepe. Horat. Epp. lib. I, Ep. I, 139, & ſeq. vide & Artem Poëticam a v. 220. Sic nata Comoedia, quod pluribus perſecuti ſunt If. Caſaubonus de Satirica Graecorum Poëſi, & G. L. Voſſius in Art. Poët. CLER. Pro Διονυσίῳ Mſ. uti oportet, habet Διονύσω· neque vero Bacchus Διονύσιος, ſed Διόνυσος Graece dicitur. IENS. Διονυσίῳ omnes, quas vidi, editiones; cum tamen vel infans in his literis videat Διόνύσω legendum. Baccho nempe ſe tradidit Comoedia, &c. Res nouiſſima. Errorem tamen non animadvertunt, nec Coel. Rhodiginus, qui Ant. Lect. I, IV, c. 17, haec Luciani Latine reddens, τὸ *Dionyſio* etiam Latine retinet; nec Brødaeus, qui eandem ſcripturam retinet Miſc. IX, c. 5. Infra in Deor. D. XVIII, ubi de Baccho agitur, identidem in verſione *Dionyſius*, *Dionyſū*, intruſum vides, ubi Graece recte id nomen Διόνυσος ſcribatur. IDEM. Διονύσω legendum recte momit Ienſius. Emendationem, per ſe liquidam, firmant Ox. Coll. & W. Impreſſi omnes corrupte Διονυσίῳ. SOLAN. cad. l. 4. Ἐν ῥυθμῷ) Sic Dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ εἶναι. BOURD.

ead. l. 5. Ἐπίστε καὶ τὸ ὅλον &c.) Versio Lat. *Interdum etiam anapaesticis versibus plerumque in sublimi evecta, dialogi socios subsannabat.* Prava haec versio a prava distinctione est orta. Quid interdum & plerumque in uno membro? Distinguenda sunt verba hoc modo: Ἐ. καὶ τὸ ὅλον ἁ. μ. ἐποχομένη, τὰ π. τ. τοῦ δ. ἑ. ἐχλ. nam τὰ πολλὰ pertinet ad membrum posterius. verte igitur, *Interdum etiam omnino anapaesticis versibus vecta, multa in Dialogi socios scommata coniiciebat.* Sic πολλὰ λοιδορεῖσθαι dixit Noster in Somnio § 4, & πολλὰ κατηγορηθῆναι in Tim. § 38, τὰ πολλὰ ἐπισκώπτειν in Dial. Mor. I. Πολλὰ καταράσθαι ἀνδράσι πονηροῖς dixit Comic. in Lyfistr. v. 816. Similiter Latini, *multa invehi in aliquem.* L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 19.

ibid. Ἀναπ. μ. ἐποχομένη) Secutus sum L. Bos recte distinguentem: idem monuit de Ell. Gr. p. 142. Miror interpretum in sublimi evecta, quasi anapaestis vecta Comoedia tanquam Pegasus quodam in altum evasisset. Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula potestas. Plato de LL. IV, pag. 818 E. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμεους ταύτης, illa spe vecti & confisi: nitide Alexand. Aphrodis. de Fat. 119, ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορούμενοις, dubiis inniti non aliter ac si certissima forent. Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαιστοῖς ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in scenam procedit, in philosophis irridendis modum paene non fervans. Illud insuper, quo magis vis phraseos elucescat, animadvertendum videtur, versus quasi vehiculum aliquod orationis spectari: Empedoclis, Parmenidis aliorumque carmina λόγοι εἰσὶ κεκρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὥσπερ ὄχημα, τὸν ὄγκον καὶ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πέζον διαφύγῃσι: ita Plutarch. de Aud. Poët. p. 16 C. de Pyth. Or. p. 406 E. κατέβη ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἢ ἱστορίᾳ. Porro Davisius utitur hoc loco ad defendendam Ciceronis vulgatam lectionem T. Q. III, c. 24, *potentissimi regis anapaestum*; ubi Lambino placebat *anapaesticum*, sine causa. Dionys. Halic. A. R. I, p. 20, v. 24, ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ Χοροῦ λεγόμενον. Noster Symp. § 18, ἀνάπαιστα συγκροτῶν, quod Berglerus opportune notat ad Alciphronis ἀνάπαιστα εὐκροτα ἐπιλέγοντες III, p. 368. Ammian. Marcellin. XXIV, 6, p. 441, *velut pedis anapaesti praecinentibus modulis*: ibi vide H. Valesium. HEMST.

ead. l. 6. Ἐποχομένη) Ἐπηχομένη. MARCIL.

ead. l. 7. Φροντιστὰς καὶ μετεωρολόσχας) Socratem ac reli-

quos philosophos. BROD. Socratem procul dubio innuit, ab Aristophane in Nebulis subfannatum, & φροντιστήν & μετεωροφένεκα vocatum. PALM. Apud Aristoph. l. c. dicitur μεριμνοφροντιστά, & alio in loco μετεωροφένεκες. Sed quia variant hae voces a Lucianeis, videtur aut alias eiusdem poëtae respexisse fabulas, aut aliorum Comicorum. Ego Eupolidem respexisse crediderim, qui & ipse a Nostro narratur in Socratem fabulas scripsisse. Nihil tamen ea de re Diogenes Laërtius. Sed Xenophontem adi in Sympof. pag. ed. St. 520, 35. ubi discas, eo nomine solitum fuisse vocari Socratem. Ἀρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλούμενος; sed & sequentia in ipso Xenophonte legito, ut & rationem illius cognominis discas, & ipsum Socratem ea de re audias opprobria in se iacta diluentem. SOLAN.

ead. l. 8. Μίαν τ. προέλευσιν) Hoc est, illa sola de causa procedebat in publicum, ut eos irrideret. Ad Aristophanis Nubes respicit, quae in eum solum finem factae erant, ut infamaretur Socrates, una cum discipulis. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν, inquit Hesychius, hoc est, in scenam prodire, procedere. CLER. Angl. προαίρεσιν. BOURD. Verissima lectio προαίρεσιν, quam praefert ed. I. & agnoscunt Codd. P. L. & Galaei Collectanea; nec longe abludit Angl. Ms. Eadem voce alibi utitur. προέλευσιν, quod alias edd. infidet, & ipsum M. Cod. & Ox. nihili est. Vorstius margini adscripsit i. e. ὁδόν. SOLAN. Προέλευσιν recte I. Clericus exponit, cui prorsus assentior. Quid sibi voluerit H. Stephanus in Thef. T. I, p. 1273, sane non video. Quamquam προαίρεσιν ingerant C. A. & ed. I. plus tamen apud me valet meliorum membranarum & ed. Fl. auctoritas; quam ne me temere secutum putes, dum paucis ago, illa mihi video tradenda, quae, quando occurrunt singula, non difficilia quidem pleraque, sed, quo communi nexu inter se cohaerent, parum videntur intellecta. Qui domo in publicum prodeunt; προέρχονται ἔξω προελθεῖν Antonin. de R. S. XI, § 28. προελθεῖν ἐς ἀγορὰν Philo Iud. p. 793 C. sic in Dione Chryf. XXXII, p. 392 D. οὐτ' ἂν ἴσως προέλθοι, & ne domo quidem ad emendum aliquid se moueat, capi potest: sed ibi malo προσέλθοι. προϊέναι εἰς τὸ δημόσιον, Plutarch. Cat. Min. p. 762 C. ea mente Luciano in Somn. § 9, εὐτελὲς τὴν πρόοδον, qui nullo stipatus amicorum comitatu, quemadmodum homines nobiles & clari solent, (vid. Necyom. § 12.) sed ob vilitatem vitae contemptus ac solus in publicum prodit: tales

quoque potentium feminarum *πρόδοι*, vel, qua voce frequentius appellantur, *ἐξοδοι*, de quibus alio loco dicam. Deinde *προέρχονται*, qui magna cum pompa, eaque publica & quasi triumphali procedunt. Consulum solemnes processus vel processiones *πρόδους* Iustinianus Nov. CV, *προελεύσεις* Theophilus Inst. de Rer. Div. § 48, vocant; illud enim apud hunc multo, quam *προσελεύσεις*, malo. De sacris Ecclesiasticorum festisque processuibus vide I. Meursii & Car. du Fresne Gloss. in *Προέλευσις* recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1292, v. 16, *ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπή καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ Δριαμβικῆς προσελεύσεως* & signatius ad Il. I, p. 762, qui locus C. Fabrotum non fugit: *ὅθεν καὶ πομπή ὁ Δριαμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. πρόδον* dixit Thom. Mag. in *Πομπή*. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi: Dionys. A. R. VIII, p. 507, v. 28, *προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα* quod cum Sylburgio in *παρελθὼν* putatum nolim: similiter enim Plutarch. in Craß. p. 550 E. *ἀναβὰς ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν* ipsumque hoc in Cat. Min. p. 780 E. *ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ Κάτωνος προελθόντος*. nec maior est causa, cur quidquam noverur VIII, p. 465, v. 28, *τοσαύτην νεύτητα ἐξ ἑνὸς ἔθνους διαφόρου σφίσιν ἐπὶ τὴν Δεῶν προσελθεῖν* quam lectionem cum ipsa tueatur struaturae forma, repudiandum cenfeo *προσελθεῖν* V. C. & Portii. Apud Isidor. Pelus. Epaminondas *εἰς ἐκκλησίαν καλούμενος παρητήσατο προσελθεῖν* &c. II Ep. 146. In Socratis H. E. III, 25, servandumne sit *προελεύσεις ποιεῖν τῷ βασιλεῖ*, an cum H. Valesio praefendum *προσελεύσεις*, non satis habeo constitutum: si retineas, recte de festarum inter Christianos principibus eo sensu dicetur, quasi nunc e latebris, quibus se Iuliani metu continuerant, proreperent, Iovianum Imperatorem quisque precibus adituri, suis ut partibus potissimum faveret. Eadem plane forma *πρόδον*, *πρόσοδον* vel *πάροδον* *ποιεῖνται* apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent: utrumque erudite declaravit H. Valesius ad Euseb. V. C. IV, 29, *σχολῇ δὲ λογογραφῶν συνέχεῖς ἐποίητο τὰς παρόδους* &c. 55, *συνηθῶς δὲ τὰς πρώτους ποιεῖσθαι*. Moris autem erat Athenis, ut, qui Senatus adeundi vel populi potestatem sibi fieri petebat, nomen & rem, de qua sit dicturus, in tabella perscripta profiteretur:

hoc fuit τὴν πρόσδοσιν ἀπογράφασθαι Isocr. Or. Ar. p. 142. E. five etiam simplici verbo γράφασθαι id quidem legas in Timocratea Demosth. p. 781 A. πρόσδοσιν γράφασθαι πρὸς τὴν βουλὴν referre ad Senatū laxè nimis Wolfius interpretatur: hoc Timocrati Orator crimini vertit, quod tulerit legem οὐκ εἰς τὴν βουλὴν, οὐκ εἰς τὸν δῆμον εἰπὼν περὶ τούτων οὐδέν. Si copia dicendi non concederetur, λόγου εἰργασθαι, ἐκκλείεσθαι, οὐ τυχεῖν dicebantur: fin contra, λόγου τυγχανεῖν, προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ. Demosth. pro Cor. p. 474 D. παρέρχεσθαι εἰς τὸν δῆμον, & singulari quodam modo πρόσδοσιν ποιεῖσθαι Isocr. in initio Areop. & ad finem p. 157, τὴν τε πρόσδοσιν ἐποιήσαμην, καὶ τοὺς λόγους εἴρηκα τούτους. Aeschin. in Tim. p. 11, v. 43, τῆς γὰρ βουλῆς τῆς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ πρόσδοσιν ποιουμένης πρὸς τὸν δῆμον· idemque περὶ τῆς Παρατρ. p. 35, v. 30, 37, commemorat τὰς εἰς vel πρὸς τὴν βουλὴν τῶν πρεσβέων προσόδους. Libanius etiam de eo posuit, qui damnatus a iudicibus ad populum provocat, causamque suam apud cives agit: in Προθ. Declam. XXX, p. 689, reperias, οὐ γὰρ ἐπ' ἀδήλοισι τοῖς ἀδικήμασι ὁ λέγων ποιεῖται τὴν πρόσδοσιν· at in oratione prima, οὐτ' ἂν ἐδέεθην προσόδων. Pari virtute Sophistae οἱ εἰς τὰ πλήθη παρίοντες supra § 2. οὔτε εἰς τὰ πλήθη παρίων τοὺς βουλομένους ἀκούειν ἀργυρίῳ εἰσπράττω in Ep. Socrat. p. 2, & simpliciter οἱ παρίοντες apud Demosth. Olynth. III, p. 38 A. quod recte Scholiastes interpretatur, οἱ δημηγοροῦντες. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 608, τοῦ ὑποκρίτου προερχομένου, affore in scenam prodeunte. Plutarch. Nic. p. 524 E. λέγεται δ' ἐν τινι χορηγίᾳ παρελθεῖν οἰκέτης &c. Andronic. Paraphr. Eth. Nic. IV, c. 3, p. 210, τοῖς κωμικοῖς χορηγῶν παριοῦσι quorum pravam D. Heinsii versionem iure castigavit Salmast. de Ul. p. 57, ipse vicissim merito castigatus a Des. Heraldo An. in O. ad I. A. & R. VI, c. 8. paulum quidem illud Synesii discrepat de Prov. II, pag. 128 D. ἐν τοῖς θεάτροις καὶ δεῖ τινα προεξελθόντα διαλεχθῆναι τῷ δήμῳ, τι μετὰ μικρὸν ὀφείτῃ· nam hae prologi sunt, aut eius, qui nuntii personam sustinebat, partes, antequam ad ipsam fabulam actores aggrediantur: sed quod mox sequitur, plane congruit, περιμένειν δεῖ καταπεμπόμενον τῆς προσόδου τὸ σύνθημα· ἢ πρόσδος nihil aliud, quam ἡ προέλευσις, quando signo dato in scenam procedunt actores. Atque ob has quidem rationes gradum, ut puto, tuebitur ἡ προέλευσις non quin recte dici possit co-

moedia μίαν ταύτην προαίρεσιν πεποιῆσθαι τοὺς φιλοσόφους ἐπισκώπτειν, quemadmodum Chrysostom. T. VII, p. 422 E. καὶ μία σπουδὴ (mulierum scenicarum) πᾶσαν ἐκ βάρων ἀνασπάσαι τὴν σωφροσύνην sed quod illud eruditius fit, & magis accommodatum. HEMST.

ead. l. 9. Διονυσ. ἐλευθ.) Hoc est, libera dicteria, quibus licebat uti festo Dionysiorum: quae *libertas* vocatur ab Horatio & *licentia*. Eleganter coniungit cum hisce Lucianus verbum καταχεῖν, *perfundere*. Horatius de homine dicteriis acriter proscisso lib. I Sat. VII, 32: *At Graecus postquam est Italo perfusus aceto Persius*. CLER. De Διονυσ. ἐλευθερίᾳ copiose Philostr. dico ad Heliod. BOURD.

ead. l. 10. Ἀεροβατοῦντας) Ex Aristoph. Neb. ut haec tota narratio: sic in Charont. & Icarom. BOURD. Aristoph. Νεφ. v. 4, Sc. III, A. I, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. Socrati tribuit. Adde Plat. Ἀπολ. p. 7 C. SOLAN.

ead. l. 11. Νεφέλαις) Inde titul. Aristoph. Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer desumptus. BOURD.

ead. l. 12. Ψυλλῶν πηδήματα) Respicit procul dubio hos versus Comici in Nebul. Act. 1, Sc. 2:

Ἀνηράτ' ἀρτί Χαιρεφῶντα Σωκράτης

Ψύλλαν ὀπίσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας.

Hoc alibi saepe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis insultat. BOURD. A. I, Sc. II. Introducitur Socrates dimetiens ὀπίσους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιτο. VORST. Eandem calumniam tangit etiam Xenoph. loco supra citato. SOLAN. Notarunt L. Bos Obs. Crit. c. 12, p. 64, & L. Kuster ad Aristoph. Nub. v. 145. Adde Eunap. in Aedes. p. 38, ψυλλῶν πηδήματα καταμοκώμενος ubi plura. Synesius istos Comici versus praecipue, quasi rotundissime decurrentes, laudavit in Dion. p. 40 B. HEMST.

ead. l. 15. Δις διὰ πασῶν) Erasmus in Proverbio, δις διὰ πασῶν. BROD. Proverbium a musicis mutuo sumtum, quo maximum discrimen & longissimum intervallum significatur. Vid. Erasmi. Chil. Hoc usus est Lucian. in lib. de Conscr. Hist. & in sermone, qui est de Mercede servientibus. COGN. Utitur passim hac comparatione. BOURD. Vetustiores musici, uti ex hoc proverbio patet, scalam suorum tonorum non ultra duas, quas hodie dicimus, ὀκτὰς extendebant. V. Erasmi. Chil. saepius usurpat Noster, ut ἀ. μισθ. c. 11, συγγρ. c. 7, & ἀπαιδ. c. 21. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐν ταῖς Νεφέλαις) Ex eadem Aristot.

phanis fabula μετεωρολέσχους produxit Suid. in Μετεωροκο-
πείς. Ibi tamen hodie nulli reperiuntur μετεωρολέσχαί, sed
μετεωροφένakes v. 332, μετεωροσοφιστής v. 359. Apud Scho-
liaften exstant ad v. 223, 330. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρίστωνος) Adde δ' Ἀρ. ut Aristonis filius
Plato. HEMST.

Pag. 25. l. 5. Τὸ δῆλον τῷ ἄρρηνι) Hac de re Phaedrus sine
Fab. & ibi interp. BOURD. Miscet hic Lucianus duo figmen-
ta: Poëtarum nimirum figmentum de Prometheo, quem ho-
mines e luto formasse dicebant, & Platonis de primis ho-
minibus, quos primum ἀνδρογύνους fuisse ait in Symposio,
deinde in duas partes sectos. CLER.

ead. l. 6. Ἐγκαταμίξας) Recte, ne quis coniectet συγκα-
ταμ. Noster de Consf. Hist. § 13, τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ
τῷ φαρμάκῳ Achill. Tat. IV, p. 261. Pari modo Scriptor
de Mund. p. 13, v. 8, χρωμάτων ἐγκερασάμενη φύσει, pro
συγκερ. HEMST.

ead. l. 7. Τοιοῦτο φανοῖν) Nescio quid ita cunctas edd. in-
federit vitiosum illud φανοῖν pro φανεῖν aut φανοῖμιν, quod
vel Grammaticae leges expelli iubeant. Praeterea legendum
sine dubio τοιοῦτος, id est, ὁμοῖόν τι τῷ Προμηθεῖ πεποικώς
magis etiam eo metu commoveor, ne alia quadam in re talis vi-
dear, qualem se Prometheus praebeuit. HEMST.

ead. l. 8. Ὅσα παρ.) Aeschylus in Prometheo. BROD.

ead. l. 9. Κεκαλυμμένα τῇ πικελῇ) Sic in Prometh. & Dial.
Prom. & Iov. ex Hesiod. i Oper. BOURD.

ibid. Γέλωτα) Τουτέστι, γέλωτα κωμικόν. BROD.

ead. l. 10. Φιλοσόφων) Sic ed. I. Reliquae φιλοσόφων, quod
etiam in O. & M. est; duriuscule, quamvis exstet ἐρ. c. 45.
P. & B. 2. φιλοσόφου. SOLAN. Lectionem ed. I. interpolatam
utique valere iussi: quomodo γέλως κωμικός, sic & σεμνό-
της φιλόσοφος τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτητικοῦ, ut solent Gram-
matici, quo nihil est frequentius. Sic φιλόσοφος χαρακτηρ
λόγου Apollon. Tyan. Ep. XIX. βίος Euseb. H. E. VI, 3,
φιλόσοφον ἦθος, σχῆμα Origen. in Cels. I. HEMST.

ibid. Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεός, ἅπα-
ραγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἶποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις) Lati-
nos interpretes si consulas, nihil hoc loco est obscurius. Sic
enim vertunt: Quod enim est furti. (nam furti est aliquis Deus)
apage hoc solum, non dixeris inesse nostris scriptis. Non poterat
insulsius. Quis enim intelligat, quod est enim furti? dein quid
hoc ad rem, esse furtorum Deum, sive is sit Mercurius, si-

ve quis alius? Non perceperunt mentem Luciani. Primo post ἀπαγε cum veterioribus editionibus pone distinctionem. ἀπαγε τοῦτο μόνον, & verte: *sed quod ad furandi artem attinet*, (nam & furandi arte hic Deus insignis est) *absit*. hanc solam nostris inesse non dices. Forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus sim, ut ille ferula ignem est furatus & coelo subduxit. Apagē, hac sola in re nunquam Prometheo comparabor. GRAEV. Facilem & verissimam Graevii distinctionem sum secutus. Ἀπαγε, formulam abominandi, absurdum aliquid procul amovendi, sic interponunt: Noster Amor. § 38, ἀπαγε, μή μοι γένοιτο. Pseudol. § 31. Chrysostomo frequens: οὐχὶ τὸ σῶμά ἐστι τὸ τυχεῖν τὴν ψυχὴν, ἀπαγε ἀνθρώπε, ἀλλ' ἡ τρυφή. Hom. XXXIX, ad I ad Corinth. Suid. Ἀπαγε, γενικῇ παῦσαι, μὴ γένοιτο. Praeterea ne quid loci venustatem turbaret, scribendum fuit κλεπτικός: nam quis credat, Lucianum tam insignitam Mercurio factum ivisse iniuriam, ut in eo munere, quod totius antiquitatis consensu solus obrinuerat, Prometheus ipsi socium adiungeret? sed κλεπτικὸν eum iure potuit appellare, quippe qui semet ipse in cognomine dialogo ὁμότεχον Mercurio fateatur. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ θεός Προμηθεύς. Hesiod. ἐν Ἑ. καὶ Ἡ. BROD. Ὡς θεός, ἀπαγε τοῦτο μόνον) Sic in Somnio, ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινόν. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod semel monitum volo. BOURD. P. mendose, ὦ θεός, quod Bourdelotio & Vorstio fraudi fuit. In Fl. tota parentthesis deest; certe incommode dicitur Deus κλεπτικῆς. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖναι) Scribo ἐνεῖναι. BROD.

ead. l. 12. Ἡ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ ἄρα τίς ἐμὲ διέλαβε τοιοῦτους πιτυκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικός;) Unde enim furaremur? nisi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipse composuerit. Sic interpretes. Quis autem ex hac versione intelligat, qui sint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur? Ignorarunt πιτυκάμπτας esse centauros. Suidas, πιτυκάμπτης ὁ κένταυρος. sic proprie dictus est Sinis centaurus, quem Theseus occidit. de quo Ovid. VII Metam.

Occidit ille Sinis, magnis male viribus usus,

Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto

Ad terram late sparsuras corpora pinus.

Vertendum itaque, nisi quis me fugit, qui tales centauros, &

hircocervos ipse composuerit. suos vero dialogos ex comicis fabulis, & gravibus sententiis, ex philosophicis disputationibus hausit, compositos, ut paulo ante ostendit, vocat centauros & hircocervos, quo scribendi genere nemo ante Lucianum fuerat usus. GRAEV. Perperam scribitur, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν. corrige, ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλ. Ubi hic articulus pro τῆς ponitur, est, veluti τῆς, particula enclitica. Similis macula in Epicteti Enchiridio turbavit eruditos. Air Stoiceae sapientiae gravis doctor cap. 30, Ἀρκου οὐκ ἐν παντὶ τῷ εἶναι φιλόσοφος· εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει, τῷ εἶναι σεαυτῷ φαῖναι, καὶ ἱκανὸς ἔσῃ. Wolfius interpretatione sua palam facit, se non intellexisse veram mentem, & quia Politianus omisit τῷ εἶναι, ipse non necessarias has voculas iudicat. Mericus Casaubonus nescio quid acutum ex iis primo elicere tentans, post eas suspectas habet. Recte novissima interpretatio vertit, *Sin alicui etiam videri Philosophus cupis.* Ad hanc versionem etiam Graeca accommodari oportuit, & excudi, εἰ δὲ καὶ δοκεῖν βούλει τῷ εἶναι, σεαυτῷ φαῖναι, &c. τῇ pro τινὶ etiam hic positum. Quod autem neque Simplicius, neque Paraphrastes illud τῷ εἶναι agnoscunt, in eo haud dubie imperfectiores sunt magistro suo Epicteto, cuius ea mens est: *Id tibi in omni tempore, loco, & negotio sufficiat, esse te philosophum: quod si vero quis sit, cui talis videri optes, is, cui talis videri cupias, tu sis: tu vero ipsemet tibi satis idoneus & quasi perfectus eris, cui philosophus esse videaris.* Hinc etiam manifestum, puto, est, Epicteti καὶ ἱκανὸς ἔσῃ, longe plenius & perfectius esse prae Simplicii & Paraphraetae καὶ ἱκανὸν ἔσται τοῦτο. IENS. Παρὰ τοῦ edendum contendit Iens. idque secutus est Hemsterh. contra edd. vet. quibus assentiri codicem O. scribendo παρὰ τοῦ, in marg. Iunt. notavit Solanus; sed Cod. M. παρὰ τοῦ habere. Verum etsi res parvi est, mallet vulgatum retinuisse. nam articulus τοῦ pro τινος positus, tum amittit accentum, quando τῆς encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, ut hic, aequae retinet accentum, ac τίνος interrogativum, cuius vicem gerit, quod recte disputat Mich. Ros. vel potius auctor Dissertationis Academicæ, Argentorati habitæ 1716, I. Henr. Lederlinus, p. 15, hæc exempla afferens: Soph. Ai. mast. 815, Τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθὼν; ex quonam hominum hæc didicit, audit? Et Electr. 408, Τῷ φέρεis τὰδ' ἔμπυρα; cui fers has partes victimarum comburendas? Item 412, Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; & 681, ac 915, 932, 935. Oedip. Tyr. 365, 792.

1041, 1176, Oed. Col. 425, Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129. Exempla vero, ubi *του* & *τω* sint enclitica, multa quoque praemisit idem. REITZ.

ead. l. 13. Πυτιοκ.) Castigo: *πιτυοκάμπτας καὶ τραγυλάφους*, hoc est, *monstra quaedam*. BROD. *Pinuum incurvatores*: quo nomine Scinis appellatus fuit, quem occidit Theseus incurvantem pinus, & ex iis alligatos homines, & in sublimemissos dilaniantem. Eundem *πιτυοκάμπτην* vocat lib. II Ver. Hist. COGN. *Ἰπποκάμπτας*) Legebatur antehac *πιτυοκάμπτας*, ut *ἀ. ἰστ. β. c. 25.* (vel mendose *Πυτιοκ.*)—quod huc non facit. v. Apollod. III. L. aliam scripturam exhibet, nisi quod illic *ἰ—μπτας*, legitur. In Ox. vero *πιτυοκάμπτας*. De his consule Spanh. & Aelian. de An. XIV, 20. Hippocampus in Imaginibus describit Philostratus *εἰκ. p. 774.* (locum ipsum vide ad *ἐ. δ. VI.*) Vide & p. 729, ubi, ex nummis, Hippocamporum & Hippopotamorum figuras doctissimus eius interpretes exhibet. SOLAN. Graevio *πιτυοκάμπτας* explicanti Centauros praeivit Fr. Luifin. Par. III, cap. 25. quod si ad liquidum deduci posset, rem haberemus confectam. Negari quidem non potest, apud Suidam exstare in *Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυκάμπτης* (vel potius, ut Kuster. *Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος*: verum his in rebus tantam Suidae auctoritatem non agnosco, qua sola nos contentos esse oporteat. *Πιτυοκάμπτης* est Sinis vel Sinnis, (ductum a latrociniis & nocendo nomen, quod male nonnulquam *Scinis* & praeter linguae rationem scribi puto) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege I. Meurs. in Thef. c. V. Hunc de gente fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? immo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret: Pausan. I, p. 90, *ἀποκτείνας καὶ Σίνιν τὰ πρὸς Πιτθέως συγγενῇ* quippe natum, ut nonnulli scripserunt, Canetho & Heniocha Pitthei filia: Plutarch. in Thef. p. 11 F. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod Luifinus est commentus, *quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse*, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat. quis, quaeſo, *πιτυοκάμπτας* diceret eos, qui arbores vasto corpore & impetu currendi prosternunt? Th. Galeus ad Apollod. III, p. 95, ubi de Sinide pinuum inflexo-

re agitur, hunc Luciani laudavit locum, sed laudavit tantum, nulla parte alia lectorem adiuvans. Non me praeter-eunt Aristophanis in Ran. v. 997, *σαρκασμοπιτυοκάμπται*, de quibus ita Schol. *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιουμένους τὰ πολεμικά, οὐκ ἀληθῶς δὲ τοιούτους· ἰσχύος δὲ ἐπιμελου- μένους·* paulo plenius Suidas: *Σαρκασμοπ. ἀντὶ τοῦ μεγά- λοι, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ. &c.* ubi legendum ex prio- ribus apparet, *ὡς σαρκάζοντες·* necdum enim persuadere mihi possum, quod tamen in mentem venisse non diffiteor, alteram hanc in aliis Comici vetustis Codd. extitisse lectio- nem, *ἀρπασμοπιτυοκάμπται*. De Sinide vero quin Schol. cogitaverit, cum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo ca- rerent, robur ostentantes dicti fuerint *πιτυοκάμπται* eoque pertinere non incommode videatur Hesychii glossa, *Ἀερο- κέλαδοι, πιτυοκάμπται*, ex veteri quodam Comico de- promta, sive vocabulum utrumque demta distinctione iun- gas, sive *ἀεροκέλαδους* per se solos intelligas, *aërem verberan- tes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes*, vel etiam, *aërem implentes clamoribus*: nam in Hesychio multae sunt voces, & sententiae nonnunquam, quae additam in- terpretationem habent nullam. Aliud Palmerio placuit *πι- τυοκάμπται* legenti; quod si quis coniecturae nostrae ante- ferendum statuatur, haud equidem magnopere obnitar: ve- rum idem ipsum in Aristophane Frischlinus spectavit ver- tens *Erucofanniones*, tanquam si legendum censuisset, *σαρ- κασμοπιτυοκάμπται*. Sunt sane *πιτυοκάμπται* genus erucarum ex eo nominatae, quod pinis arboribus adhaereant; qua- rum meminit Plin. H. N. XXII, 2, 4, Dioscorid. Alexiph. cap. 2. sed illae, quantum video, nihil ad Aristophanem faciunt, multoque minus, quamvis crebris formarum muta- tionibus ex aliis in alias bestiolas abeant, ad Lucianum: in quo retinui sane priscam lectionem, *ἵπποκάμπται*, vel, ut scribi debebat, *ἵπποκάμπτους*, etsi ad sensum melius congrue- re videantur, non ausus admittere; praesertim, quoniam nullus Codex, qui quidem alienis oculis non sit inspectus, as- sentitur. De Hippocampis adi magnum illum I. Scaligerum in Coniect. p. 35, a quo si quid in re forte, quod sollicite perquirere non vacat, fuerit commissum, egregiis emenda- tionibus certe pensatur, & Rob. Constantin. in Suppl. L. I. *Τραγέλας* mentio in Aristoph. Ran. v. 968, qui iun-

git ἰππαλεκτρύνας· haec causa est, cur, si scripti cuiusdam libri ductus adspirarent, in Luciano probarem τοιοῦτους ἰππαλεκτρύνας καὶ τραγελάφους· etenim vix est, ut ad illum Comici locum non respexerit. Meminit & Plato Πολ. VI, p. 674 B. ἀλλὰ δεῖ ἐκ πολλῶν αὐτὰ ξυναγαγεῖν &c. ὅσον αἱ γράφεις τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μιγνύντες γράφουσι. Ponere quoque solent, ut hippocentaurum, pro re, quae nusquam existens sola cogitatione effingitur: Eustath. in Il. A, p. 102. Rogat Aristot. initio lib. IV Φυσ. Ἀερ. ποῦ γὰρ ἐστὶ τραγέλαφος ἢ σφίγξ; Vid. Stephan. in Γάλη-φος & Berkel. Pocula, quibus ob hirci cervique mixtam figuram impositum fuerit τραγελάφον nomen, recenset Athen. XI, p. 484 D. E. p. 500 E.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicavit vir eruditissimus, & pulcherrimo Prolegomenorum in N. F. editionem Graecam specimine commendatissimus I. Iac. Wetstenius; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet vir egregius τοιοῦτος πιτυοκάμπτης· quasi hunc in modum Lucianus ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam gravitatem, & lepores libertatemque iocorum comicam confociavi: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curvando iungere nitaris: immo maioris est artificii καὶ τραγελάφους συντιθέναι, τοὺς διπλοὺς τὴν φύσιν* (ut Aristides Orat. Plat. 1, T. 2, p. 46, de Hippocentauris loquitur) *i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diversissimas hircos atque cervos five Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam pervenisset. Iam tu, quaeso, ad animum revoca, quae leguntur sub finem § 6, ἜΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ΣΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ὅΤΙ ΠΑΝΤ' ΠΙΕΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in unum cogit confociatque nika diversis radicibus, & materiam minime sequacem tractando molit.* HEMST.

ibid. Τραγελάφους) De his, si lubet, consule Plin. VIII, 33. Cervis excepta barba & armorum pilis similes. Huiusmodi monstrum, quod fictitium prorsus credidit Lucianus, vidisse sese Salmasius narrat Plin. Exercit. 862 b. B. ed. post. De iisdem consule Spanh. 200 & 203. SOLAN.

ead. l. 14. Τί ἂν πάθοιμι) Locutionem illustrat Gataker. ad Marc. Antonin. XII, § 16. HEMST.

ead. l. 16. Μεταβουλευέσθαι) *Post rem consulere*: unde & Pindarus in Pyth. V, 36, illum appellat ὁ-λίνοον, quasi *sero sapientem*. Hesiodus in Theog. v. 511, Haec, inquit, peperit Προμηθεΐα Ποικίλον, αἰολομήτην ἁμαρτίνοον τ' Ἐπιμηθεΐα, *Prometheum vaftrum nominans, ac variis instructum consiliis, Epimetheum post erratum sapientem*. COGN.

IN NIGRINUM.

Pag. 26. l. 3. ΠΡΟΣ) Philosophicam hanc disputationem Lucianus paulo post adventum suum Romae scripsisse videtur: in qua quam pronus in Satyram fuerit iam prodit; sed nondum comicos illos sales cum reliquo ornatu theatri in Dialogum invexisse, cum haec scriberet, palam est: graviter enim hic vitia perstringit ex gravissimi Philosophi persona, cuius famae invidit illa aetas. SOLAN.

ibid. NIGPINON.) Romanus esset, an Graecus, olim ambigebam, quamvis de *Nigrinis* legissem apud Spartianum in Hadriano & Xiphil. p. 260, & Plutarch. 849. Nunc autem Romanum fuisse statuo, ob ea praecipue, quae de reditu ex Graecia habet c. 17, & de fundo prope Romam c. 26. SOLAN.

ead. l. 5. Γλαῦκα εἰς Ἀθ.) Subaudiendum, *porto*, aut, *mitto*. Hanc paroemiam Lucianus hic exponit, quae inde fluxit, quod Athenis abundant ululae, & Atticae regioni quasi peculiare sunt. Proinde ut absurdum videbatur noctuam Athenas deportare, cum illic passim omnia noctuis abundarent, ita ridiculum sit homini consultissimo consilium dare. COGN. PROV. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προὔπαρχουσιν, οἷον εἰ τις ἐν Αἰγύπτῳ σίτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. Aristoph. Ὀρν. & ibi Scholiast. BOURD. Vid. Suid. & Schol. Aristoph. SOLAN. Utitur hoc loco Erasmi. Adag. *Ululas Athenas*. Diogen. L. III, 47: Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας φασιν, εἰ δέη σοι τὰ κατ' εἶδος διηγείσθαι. Noctuarum copiam, quae proverbio locum dederit, Atheniensibus obicerunt Comici: praeter Aristoph. Av. v. 302, Antiphanes apud Athen. XIV, p. 655. Mox παρ' αὐτοῖς, quasi praecessisset Ἀθηναίοις in Tim. § 9, οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς libello superiore § 5, σφαγὰς αὐτῶν, intellige, Centaurorum. Similia notavit I. Davis. ad Ciceron. de Divin. II, c. 61. Ratio paulum diversa in Aristoph. Pl. v. 503, πολλοὶ — πλουτοῦσι Ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι χρήματα con-

92 ut. dno. 1
c. 22. B. ut.
m. 10 9 ut. 10. 1.
713.

tinentur in *πλουτοῦσιν* eo pertinet αὐτά. v. 566, εἰ γὰρ δεῖ λαβεῖν αὐτόν scilicet κλέπτην. HEMST.

ead. l. 11. Ὅπως τε νῦν ἔχω) Non infitior, bonam esse locutionem: Noster in Hermot. § 30, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι verum hoc quidem in loco ad sententiam, quae requiritur, parum commodè respondet. Idcirco malim, ὅπως τε νῦν ἔχω, quoque *sim erga Te animo*, nota loquendi formula. Lucian. Ἀπ. περὶ τῶν Ἑ. Μ. Σ. § 14, ὅπως ἔχει πίστεως καὶ σπουδῆς καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα. Artemid. Praef. lib. IV, καὶ ταῦτα ὅπως εἶχον δυνάμεως. Paulum aliter Demosth. Ep. I, p. 190 B. φήθην χεῖναι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, ὡς ἔχω περὶ τούτων, εἰς μέσον δεῖναι. Xenophon K. Π. VII, p. 116, οὐχ οὕτω τρόπου μόνον ἔχεις. Liban. Apol. Socrat. οὕτω δὲ ἔχοντα γνώμης. Dixerit aliquis, exponi posse, & *quemadmodum nunc sim affectus*: quasi significaret, se, qui ante fuerit a studio philosophiae multum remotus, eo deductum oratione Nigrini memoriam monitorum integram conservare: sed hoc, ut tolerabile videatur, minus congruit cum eorum, quae consequuntur, mente. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου) Benedictus enervavit versionem, in qua negligit efficaciam vocolae primae, quam recte sic Micyllus expressit, *effugero sane merito etiam Thucydidis illud*. Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis esse debeat ab insultatione proverbii Attici, sed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipsum verti possit. GRONOV.

ibid. Ἀμαθία μὲν) Hanc sententiam sic efferunt: Ἀμαθία μὲν δράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Et sic Thucyd. ut patet etiam apud Plin. Epist. 7 lib. 4. hanc sic interpretatur D. Hieronym. Epist. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat*. BOURD. Vertendum, *Imperitia audaces, segniores ad agendum ratio facit*. Nam τὸ λελογισμένον idem est, ac λογισμὸς. designatur eorum consuetudo, qui nihil sine ratione, nihil inconsiderate agere volunt. CLER. In oratione funebri, quam Pericles habuit. Verba habes in Bourdelotii nota. SOLAN. II, c. 40. Celebris sententia, quam multi expresse-
runt. Procop. Goth. III, p. 256, ἐμπειρία γὰρ λογισμὸν φέρουσα δράσυνεσθαι ἥκιστα εἰωθεν· ibi D. Hoeschelium hic Luciani locus non praeteriit. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 171. Synes. Ep. 153, ἀμαθίας ἡγουμένης τοῦ δράσους· idem Ep. 79, Thucydidea sententia parumper immutata: τὸ γὰρ ἀλόγιστον ἀνδρεῖον μὲν οὐδαμῶν, παρὰ δὲ τοὺς καιροὺς δειλόν

Genet. sup. v. 6.

τε καὶ δραστὺ γίνεται. Sallustius etiam imitatur B. I. c. 7, ubi plura notat eius generis Iof. Wasse. Quod autem pro λογισ-
 μος Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo Euripidem est se-
 cutus, cui hoc frequens, Iphig. in A. v. 368 &c. paulo ali-
 ter Philostr. Her. p. 733, τὸ γὰρ ἔννοόν τε καὶ λελογισμένον
 ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φοβεροῖς ἔχειν Aeneam. HEMST.

Pag. 27. l. 3. Φ. καὶ Δ.) Bourdelotium laudo, quod no-
 mina personarum, in aliis edd. omissa, editioni suae inferi
 curaverit. At istud laudare non possum, quod quae Lucia-
 ni partes erant, eas Amico dedit. Lucianus ipse Nigrinum
 audierat: hoc enim epistola diserte profitetur. Ipse itaque
 nunc Lucianus, bonis avibus, Nigrini orationem amico
 enarret. SOLAN.

ead. l. 4. Ὡς σεμνός) Similiter Alciph. I Ep. 34, ut Ber-
 glerus observavit. HEMST.

ead. l. 6. Ὁμοίων λόγων) Ὁμοιοὶ λόγοι, sermones inter pa-
 res, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut
 apud Homer. ὁμοιος πόλεμος, ὁμοιος θάνατος, ὁμοιον γῆρας.
 BOURD.

ead. l. 7. Ὡλος) Defendi potest, etiam ex iis, quae no-
 tat I. Ienius L. L. II, c. 11. Malo tamen ὕλος, ut ad praece-
 dens μεταβέβλησαι aptius conveniat: Tu, qui comis esse sole-
 bas & affabilis, nunc repente mutatus es, totusque speciem super-
 bi geris. HEMST.

ead. l. 12. Ὅδοῦ πάρεργον) Erasmi in eo Adagio. BROD.
 Ut te non morer. BOURD. Non est, ne te morer, ut habet Bour-
 delotius: sed καθ' ὁδοῦ πάρεργον, obiter, aliud agendo, en pas-
 sant je suis devenu heureux. CLER.

ead. l. 13. Σκηνῆς ὄνομα) Sic idem alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τρισόλβιος) Ter beatus atque felix. BROD. Sopho-
 cles apud Plutarch. de aud. Poët. ed. Hanov. an. 1599, p.
 21: — ὥς τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν οἱ ταῦτα δερχθέντες τέλη
 Μόλωσ' ἐς ἄδου τοῖς δὲ γὰρ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλ-
 λοισι πάντ' ἐκεῖ κακὰ. SOLAN.

Pag. 28. l. 2. Μέγα) Hanc vocem pro μετὰ reposui, quod
 in omnibus libris reperio. Ratio emendationis in promptu
 est: nihil enim hactenus narravit, ad quod τὸ μετὰ τοῦτο
 referri possit, sed se beatum esse tantum dixerat; quo dicto
 hic tantam tamque repentinam felicitatem, quae ei obtigisset,
 cognoscere volens, ut edisserat hisce petit: ex vulgata nul-
 lus elici possit sensus, qui ex hac limpidissimus est. Ne di-
 cam errorem proclivem τοῦ μέγα in μετά. SOLAN. Emen-

datio certissima, quam praestant mox, οὐ θαυμαστὸν εἶναι σοι δοκεῖ, pauloque post, μέγιστον μὲν οὖν quae si quis recte considerarit, nullus est dubitationi locus relictus; quare causa non erat, cur in re clara Mss. fidem expectandam putarem. Graeci usurpant μέγα τι pro admirabile quid ac memorandum. Plato Apol. p. 16 E. ἀν δόξω τι ὑμῖν μέγα λέγειν. Phaedr. p. 1231 B. τόδ' οὖν μέγα λέγω. Xenoph. ad Xanthipp. in Ep. Socrat. p. 47, ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι. Leo Allatius, *At ego & mortem illius magnam & desiderabilem contigisse, mihi autumo: inepte, ut plura: vertendum fuerat, Etenim ego existimo, mortem eius admirabilem atque honestam fuisse: de Socrate praecedat, μέγα τι ἡμῖν ἐγένετο οὗτος ὁ ἄνθρωπος, mirificam quandam nobis utilitatem ac lucem attulit hicce homo.* Aristocles apud Aelian. de Anim. XI, c. 4: ἐν δέ τι τοῦτο μέγα κρίνεται ἐν Ἑρμονεύσει. Aelianus ipse I, 60, εἰ τε γὰρ μὴ ἔχουσι πῶθεν ἀδικήσουσι, μέγα τοῦτο. Iungitur aliquando θαυμαστὸν Athen. ex Chamaeleonte VI, p. 273 D. καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. Chrysostom. T. VII, p. 422 B. οὐ θαυμαστὸν καὶ μέγα. quod apud eum frequens. Raphelium vide ad 2 ad Corinth. XI, 14, 15. Notum proverbium: Πόλλ' οἶδ' ἁλώπηξ, ἅλλ' ἐχίνος ἐν μέγα. Eodem pertinet, οὐδὲν μέγα, nihil autem magnum & admiratione dignum. Diogen. L. VI, 44. Ex Latinis similia poterant proferri plura. HEMST.

ibid. Κομᾶς) Superbis. κομᾶν indulgere genio & elatum esse. Aristoph. Eq. ubi Schol. κομᾶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. alias κομᾶν, κόμην ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Hesych. Suid. BOURD. *ead.* l. 3. Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ) Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεισθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur, qui, re nondum intellecta, ad vultum amici exporrectum & hilarem laetantur. BOURD.

ead. l. 7. Τετυφωμένον) In quibusdam τετυφλωμένου sed recepta lectio sana est. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλάζων, ἐμβέβροντημένος, ἐξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt qui fulmine tacti fuere. Moschop. Hesych. qui etiam τυφθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. BOURD.

ead. l. 11. Εὐθὺ τῆς πόλεως) Recta ad urbem profectus sum. BROD. Romam intelligit. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰατρὸν ὄφθ.) Cyrus πέμψας παρὰ Ἀμασιν αἰτεῖ

ἡτρὸν ὀφθαλμῶν. Herodot. III, 1. *Medici ab oculis, ocularii*: meminit Scribon. Larg. § 37, 38. ubi vide Io. Rhodium. Οἱ ὀφθαλμικοὺς ἑαυτοὺς ὀνομάζοντες ἰατροί. Galen. de Us. Part. X. Gloss. *Medicus oculusarius, ὀφθαλμικός*: habet etiam Etymol. p. 30. Apollinem autem prodidit Hyginus *artem oculariam medicinam primum fecisse* p. 328. HEMST.

ead. l. 16. Ἀπὸ τοῦ ἐντυχεῖν) Supplevi ex V. Haec in G. C. etiam legi notaverat Solan. HEMST.

Pag. 29. l. 4. Εἰσαγγείλαντος) Hunc locum usurpat Casp. Sagittar. de Ian. Vet. c. XVI, § 32. Servorum ad ianuam sive τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Plat. Protag. p. 220 A. Xenoph. Symp. p. 510, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι, ὅστις τε εἴη. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν χερσὶ) Alciph. I, p. 104, χάρτην διὰ χειρὸς ἔχοντα: ibi locus hic a Berglero productus. ἔχων βιβλίδιον μετὰ χεῖρας, idem p. 140. HEMST.

ead. l. 6. Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένων) Vertit interpres, *posita etiam erat in medio quaedam tabella, in qua geometricae quaedam figurae descriptae erant, quasi legisset τοῖς σχήμασι καταγεγραμμένον*. Ego non video, qui salva Graeca phrasi dicatur *καταγεγραμμένον τῶν σχημάτων*. At videtur Lucianus scripsisse *καταγεγραμμένων*. Tum autem illa ita verterim, *posita autem erat in medio etiam tabella aliqua ex iis, quae figuris geometricis erant conscriptae*. Ἀπὸ autem coniungo cum σχημάτων. Et certe *καταγεγραμμένον ἀπὸ σχημάτων* eodem prorsus modo, quo infra § 24 quis dicitur ἐπίσημος ἀπὸ τοῦ σχήματος & Philosophia in Reviviscentib. c. 13, Κόσμος ἀπὸ τοῦ σχήματος. — Haec iam scripseram, cum incidi in editionem Florentinam, ubi locus hic aliter dispunctus legitur; nimirum, Προῦκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιον τι τῶν ἀπὸ σχημάτων καταγεγραμμένων. καὶ σφαῖρα, &c. quod eruditus lector consideret. IENS. Nihil mutato opus est, quamquam infolentior dictio est. Et in *Fl.* exstat γεωμετρίας, quod a Iensio in ea describenda, nescio quomodo, omissum est. V. A. Gell. I, 20. Iamblich. § 22. SOLAN. Ego quam recte dicatur πινάκιον τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων nunc non disputo: si sit, ut esse debet, *tabella figuris geometricis descripta*, quorsum illud *καταγεγραμμένον* iam plane supervacuum & nulli usui? ergo refigendum πινάκιον τισι τῶν ἀπὸ γεωμετρ. σχημ. καταγεγραμμένων, *tabula mathematicis quibusdam figuris conscripta*. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ σφαῖρα καλάμου) *Et sphaera ex arundine.* Sphaerae huiusmodi κρικωτοὶ vocantur. BROD. Καὶ σφαῖρα Καλάνου) Sic voluit interpres, cum omnes codd. habeant καλάμου. in margine Mss. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. Theod. Marcil. monuit me se moniturum, tu consule. BOURD. Robertus Titius locis suis controversis c. 14 lib. 11 relegit, καὶ σφαῖρα Καλάνου &c. & *sphaera Calani* &c. eaque de re quantumvis copiose disserit, aut potius disperdit opus: magister autem eius Yvo Villiomarus, sive is Scaliger est, aliud discipulo suo nihil praecipit, quam se non videre, quemadmodum sphaera ex calamo fieri possit. Utique & discipulo & magistro eius fraudi fuit, nescisse etiam ex orichalco fila crassiora dici calamos sive culmos. Atqui eos id Theodoretus docere potuit Orat. III De providentia. Ὅργανον γὰρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένον καλάμων καὶ ὑπ' ἀσπῶν ἐκφυσσομένον, καὶ κινουμένον ὑπὸ τῶν τοῦ ταχύντου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἡχώ. Dixeris Latine, *Os enim, nempe hominis, instar est organi contexti de culmis athenis, & a foliibus inflati, & moti artificis digitis, & sonum illum harmoniae plenum efficientis* &c. Idemque mox dentes oris humani cum athenis calamis sive culmis comparat. Et rursus paucis interiectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. MARCIL. Καλάμου videtur potius *arundinem* hic denotare. VORST. V. Th. Cr. Gruter. II, 457, ubi de *Calano* somniat nescio quis. Quin ipse id in Graecum contextum admisit Bourdelotius, & ante eum H. 1. Et ita sane videtur legisse in suo codice Micylus. SOLAN. Apud Brodaeum Thef. Crit. T. II, de Calano quaedam, nihil de hoc Luciani loco reperio. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ παντός) *Universi*, hoc est, mundi. BROD.

ead. l. 15. Τσαύτην τινά μου λ. &c.) Interp. *Tantumque verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane videretur Sirenas illas, si quae unquam fuerunt, & aëdonas, lotumque illum Homeri antiquum referre.* Prorsus non tetigit scopum: sensus enim verborum est, *Tam dulcia mihi verba ipsius fuerunt, ut Sirenes, luscinae, lotusque Homeri nugae essent ad haec, vel, ut antiqua, stulta & deliramenta viderentur ista alia prae dulcibus huius verbis.* Sic recte cepit locum hunc Schol. qui ἀρχαῖον interpretatur ἀνόντον. Graeci passim ἀρχαῖον & κρόνιον pro stulto & deliro sumunt. Comic. in Nub. v. 912, Σὺ δ' ἄρχ' ἀρχαῖος sed tu stolidus: v. 1360, Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἀρχαῖον εἶν' ἔφασκε τὸ καθαρίζειν ἄδειν τε πίνονθ' at hic continuo subiecit,

εἰς τὸν γυν. παρὶν δ' ἀνόντον. τὰ λείποντα δ' ὁ ἄνθρωπος.

stultum esse pulsare citharam & cantare inter bibendum. Sic Latini, antiqua, Negligimus ista, inquit Phil. I Cicero, & nimis antiqua & stulta ducimus. Et quemadmodum hic Lucianus ἀρχαῖον ἀποδείξει, ita Aristophanes κρόνους ἀποδείξει in Vesp. v. 1471: καὶ τοὺς τραγῳδοὺς φησὶν ἀποδείξειν κρόνους τὸν νοῦν, & Tragoedos mente stolidos esse probaturum se dicit. Simili phrasi Noster παῖδας ἀποφαίνειν dixit in de Mort. Peregr. § 11: ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, brevi illos prae se pueros esse ostendit. Ceterum sententiam hanc aliis verbis expressit auctor in Imag. § 13, ὅπῳταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκείνο ἄδῃ &c. Quando vero eximium illud canit, imprimis ad citharam, tunc utique tacendum halcyonibus, cicadis & oloribus. Prae illa enim omnia haec sunt expertia cantus, (vel, canendi imperita:) quin & si Pandionis filiam dicas, rudis etiam illa & imperita, quamvis vocem multifonam emittat. L. Bos Obs. Crit. c. V, p. 20. ead. l. 16. ὥστε τὰς Σειρῆνας) Desumptum ex Odyss. μ'. Aristænetus Ep. 1. Petron. Sat. BOURD. Spanhemium de his consule (251.) qui inter fabulosa merito recenset. SOLAN. Pag. 30. l. 1. καὶ ἀνδράσας) Lusciniæ. BROD. Quas hic lusciniæ memoret, mihi non satis constat. Fabulosas voluisse, cetera non obscure innuunt. Consule Spanhem. 255, ubi de lusciniis multa. SOLAN.

ead. l. 2. Λοτῶν) De quo Homer. Odyss. 9. Eunap. Aedef. p. 50. BOURD. De Loto Aegyptio consule Sphanhem. 301. flos eius in nummis lilio similis. SOLAN.

ibid. Ἀρχαῖον ἀποδείξει) Quae de voce ἀρχαῖος paulo ante notat L. Bos, illa quidem vera sunt, & a Budaëo iam occupata C. L. G. p. 132. neque tamen satis est affecutus huius loquendi formulae potestatem. Sic intellige: tanta me sermonum suavitate perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerunt &c. obliteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleteret. Ἀρχαῖον aliquando, quod iam vetustate obsolevit, atque ex usu & animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, leges abrogatae. Plato Ep. IV, ὥς οὖν ὑπὸ πάντων ὁρώμενος παρασκευάζου, τὸν τε Λυκούργον ἐκείνον ἀρχαῖον ἀποδείξων, καὶ τὸν Κύρον, καὶ εἴτις ἄλλος πῶποτε ἐδόξεν ἦδει καὶ πολιτεία διενεγκεῖν. Pessime Ficinus, conare Lycurgum illum antiquum exprimere: neque aliter, Stephano nihil monente, Serranus. Sed an vertemus? Sic igitur mores vitamque institue, ut Lycurgus ille & Cyrus stulti delirique sint ad te comparati: minime vero; sensus enim, si quid iudico, certissimus est hic: Tu igitur, tanquam si omnium in te oculi

sint coniecti, eum in modum te compara, ut Lycurgus ille & Cyrus, & si qui alii unquam moribus & regendorum civium arte praestitisse sunt visi, obscurati tuis laudibus obsolescant, & non sola amplius magnae virtutis exempla commemorentur. HEMST.

ead. l. 3. Φιλοσοφίαν ἔπαιν.) Improbitas nihil habet commune cum philosophia, multo minus improbi. Sic Plato in Ep. ad Aristod. τὸ γὰρ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιὲς τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. COGN.

ead. l. 5. Πλούτου) Ad Arrian. de Exp. Alex. IV, p. 160, n. 48, Iac. Gronovius monet, ea voce exprimi fastum illum ex nimia opulentia proveniente, & decori mediocritatisque despectum & negligentiam, denique excelsum fortunae nimiae strepitum; qui praegrans sensus in voce Graeca πλοῦτος & Latina divitiae non videtur animadverti ab viris magnis. Lucianus Nigrin. cum dixisset πλούτου, addit tandem subiungens χρυσοῦ καὶ πορφύρας καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς. HEMST.

ead. l. 7. Τοῖς πολλοῖς) Vulgo. BROD.

ead. l. 9. Ἀναπεπταμένη) Eleganter: animo patente, (sicuti Tacit. in Germ. c. 22, tanquam nullo magis tempore aut ad simplices cogitationes pateat animus &c.) quique infusam doctriinae copiam cupide recipiat: contra Quintilian. I. O. I, p. 31, maiora intellectu velut parum apertos ad percipiendum animos non subibunt: quos modo cum vasculis oris angustis superfusam humoris copiam respuentibus comparaverat. Nonnihil dissidet illud Damascii apud Suidam in Δῶρος: ἀνεπέτασεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν εἰς μέγα πέλαγος τῆς ἀληθείας, animam eius tanquam velis expansis immisit in immensum veritatis pelagus: qualia sunt venia magis, quam laude digniora, & ingenio Damascii in seculi vitium prono condonanda. Perforatum animum & transmittentem, quidquid acceperat, Seneca dabit Ep. 99, p. 487. Est apud Hesiod. in Theog. v. 661, ἀτενεῖ νόφ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐλληλεγμένον) Legendum ἠλληλεγμένων ἐλέγχω. BROD. Brodaeus Miscell. IX, cap. 6, corrigit ἠλληλεγμένον. Immo sic quidem ex vocis ipsius natura scribendum foret; sed cum non hic tantum, verum & alibi apud Nostrum etiam in aliis huius verbi temporibus, litera χ sit plane extrita, (velut in Dialogis Mortuor. XXX ἐξεληλεγμαι. ibidem ἐλληλεγμαι. iterum ἠλληλεγμένων in Phalaride c. 9, & Pseudomanti c. 33, & in Asino c. 38. ut & apud Achillem Tatium lib. VI, p. 406, ὁ Σωσθένης αἰ-

Ἰσοδῶς ὡς ἐληλεγμένος) forte dicendum, id facilioris enuntiationis causa Graecos fastitasse. IENS.

ead. l. 15. Ἐκ ζοφεροῦ &c.) Concepit hanc imaginem ex illa mirifica Platonis spelunca sub initium lib. VII de Rep. ubi tantum non haec eadem exstant verba. Saepius eo respicitur, praesertim a Platonis: vide Alcibiades c. 27, Procl. Th. Plat. pag. 7. Platonem ab Empedocle sumfisse docet Aeneas Gaz. in Theophr. p. 10. Sed hac de re plura dicemus ad Iamblich. Protr. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὡστε δὴ τὸ καινότερον) *Ut, quod absurdum maxime est.* BROD.

ead. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν) Sic reposuimus: ratio patet legenti. BOURD.

ibid. αὐτὸν) Ed. I. uti Vorstius emendabat. In reliquis αὐτῶν, nisi quod P. etiam τῶν ὀφθαλμῶν. SOLAN. Correctio necessaria: unico tantum oculo laborabat Lucianus: § 2, τὸ πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ unde liquet, quam inepte Bourdelotius modo τῶν ὀφθαλμῶν reposuerit in ed. P. pro τοῦ ὀφθαλμοῦ. HEMST.

ead. l. 6. Ἀρτίως) ἀρτί dicendum erat. Vide Ammon. v. ἀρτί. KUSTER.

ibid. Γαῦρος) Haec clausula interpretatur illud τετυφωμένου § 1. BOURD.

ead. l. 9. Οἱ Ἰνδοὶ) Nonn. Dionysiac. BOURD. Cum Indos expeditione suscepta Bacchus debellare non posset, vino tandem inebriatos fertur in potestatem redegit: profert egregium eam in rem Duridis Samii locum Etymol. p. 460, v. 49. Hoc etiam inter Bacchi strategemata reponit Polyaeus. I, c. 1. Plura dicam ad Luciani Bacchum. Recte vero θερμότεροι τῇ φύσει nam qui calidiores sunt natura, vinum avidius appetunt. de Scythiis quaerit Aristot. Probl. III, § 8, cur θερμὸι ὄντες, eo magis φίλοινοι. HEMST.

ead. l. 13. Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων) Sic apud Philostr. & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. BOURD.

ead. l. 15. Μεθύειν) Liban. Declam. XVI, p. 460 A. νῦν νήφω καὶ σφρονῶν τότε δὲ μεθύων ὑπὸ φιλοτιμίας ἡγνόνουν. HEMST.

ead. l. 17. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ κατ. αὐτῶν) Aliquid supplendum in hac oratione, ut series eius intelligatur hoc modo: *Non opinor enim, non opinor fas esse mihi spernere eos sermones, ὅσπερ καὶ οὐδέ μιν ἐστὶ σοὶ τῆς δέησεως αὐτοὺς ἀκούειν ἐπιθυμούντος καταφρονεῖν, ut nec fas est tibi spernere preces optantis*

eos audire, praesertim cum ille, qui audire vult, sit amicus. Nescio an exciderit aliquid, an vero elliptica sit oratio Luciani. CLER. Miccyllus & Benedictus ita verterunt, ac si legissent αὐτοῦ αὐτῶν certe nihil habet, quocum incolumi sententia copulari possit: nam si ad λόγων referas, nimis inepte cum iis, quae sequuntur, cohaerebit, ut egregie M. Gesnerus animadvertit ad Philop. p. 97, qui propterea auctorem, parum ad verborum ordinem attentum, quae dicturus erat, praecepisse quasi, idemque sibi voluisse existimat, ac si dixisset, οὐδὲ γὰρ καταφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ ἈΚΟΤΕΙΝ οἶμαι δέ-μιν neque omnino insolens esse arbitratur, ut ex iis, quae sequuntur, superior expleri oratio debeat. Haec quamquam ingeniose sunt cogitata, & adiuvari videntur ab iis, quae scripsimus ad initium Nigrini, haeret tamen in αὐτῶν, qui tum sententiam, tum superbum illud aurium iudicium laedat, scrupulus ingratus; cuius amovendi causa sic mutatione minima refingendum censeo: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν ἂν σοι, vel potius, ne suo casu verbum destituatur, ἂν του, οἶμαι, δέμιν sensu aperto, neque enim ne fas quidem, opinor, est contemptum aliquem repellere ab audiendis tam praeclaris sermonibus, multoque minus, si & amicus sit, & similibus rerum studio ducatur, qui cupiat audire: aut, si propius etiam exprimenda sit vis particulae ἂν, neque enim ne fas quidem, opinor, est, ut aspernari velis aliquem &c. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ, virtutem orationi addunt: Demosth. in Timocr. p. 790 B. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἄκων οὐδὲν ἔθηκεν ὁρθῶς ἔχον. Diod. Chryf. p. 401 A. οὐδὲ γὰρ οὐδ' οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἔτι τοὺς ἀσελ-γεῖς. Artemid. IV, p. 198, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ἐνεδέχετο τάγε οὗτος ἀλλήλων κερωρισμένα σωματοποιεῖν &c. Vid. Apollon. Rhod. I, 122, 224. Maneth. II, 379. Mox binarum particularum ordinem invertit: ἄλλως τε καὶ εἰ φίλος &c. legitima quaedam formula, ἄλλως τε καὶ εἰ, ἄλλως τε καὶ ἐπει-δὴ, vel ἐάν. HEMST.

Pag. 32. l. 4. Σπεύδοντα καὶ ἀ.) Homerus II. Θ, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. BROD. Metaphora est ducta ab his, qui cursu certant, quibus acclamatio solet addere velocitatem. Sumta ex illo Homer. II. Θ, 293, Ἀτρεΐδη κύ-διστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις — Quid me spon- te mea properantem, maxime Atrida, Exstimulas? Eodem allu- sit Od. Ω, 486, Ὡς εἰπὼν Ὀτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην. Iam dudum promptam ac cupientem his Pallada dictis Excitat. — Itaque currentem incitamus, cum ad id vocamus aliquem;

ad quod suapte cupiditate fertur ac propendet. COGN. De hac paroemia copiose paroemiogr. & Erasim. BOURD.

ibid. Καὶ εἴγε μὴ ἐφθης) Calasir. apud Heliod. lib. 2, ὡδίνω δὲ καὶ οὕτω πρὸς τινὰς ἐξεῖπεν· εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλὰμοις κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μὴ σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. BOURD.

ead. l. 11. Τῶν παιδικῶν &c.) E Platonis Phaedro, cuius locum exprefsit quoque Maxim. Tyr. Δ. 38, p. 387, ubi vide D. Heinsum. Non iniucundum erit contulisse ductas ab eadem re similitudines in Plutarch. περὶ Ἀδ. pag. 513. Symp. VI. Qu. 6. Eunap. Prooem. p. 9. Mox αὐτοῖς retinui, quod positum pro ὑπ' αὐτῶν iungi debet cum εἰρημένους, ut recte fecerunt Interpp. Cum certioribus argumentis erit firmatum, αὐτῷ διαμνημονεύειν, ἐξετάζειν, (nam in Aeliano Kuhnii optime coniecit αὐτὰ) tum viderimus, an quidquam hic mutari sit necesse: illorum autem λαλεῖν αὐτῷ, εἰ αὐτῇ συνειδυῖα ratio longe dispar. HEMST.

ead. l. 12. Αὐτοῖς διαμνημονεύουσιν) Emenda αὐτοῖς· secum; apud animum suum recordantur. Plus centies in hoc scriptore erratum est in huius voculae spiritu. Est autem αὐτῷ διαμνημονεύειν τι idem, quod paulo ante dixerat Noster ἀνακυκλῶν πρὸς αὐτὸν, vel αὐτὸν, τὰ εἰρημένα. & paulo post τοὺς λόγους πρὸς αὐτὸν ἀνατυλίττειν. & similiter in Tim. c. 54, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτόν. ubi itidem perverso spiritu, αὐτὸν legitur. In transitu non possum, quin confirmem lectionem Aeliani, quam iniuria sollicitarunt Eruditi. Locus est in Ποικιλ. II, c. 20: Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ πρᾶον γενέσθαι. καὶ ὁτῶ μὲν σχολῇ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι, καὶ αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, εἰσεται ἐτέρωθεν. Hic pro αὐτῷ alii legunt αὐτὰ· alius αὐτά. At vero αὐτῷ ἕκαστα ἐξετάζειν ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, est, singula quaeque, quae de illo viro memorentur, cum animo perpendere; pro quo Lucianus noster in Sacrificiis c. 1 ait, πρὸς αὐτὸν ἐξετάζειν. in Herodoto c. 1 & 7, σκοπεῖσθαι πρὸς αὐτόν. Tertius autem casus, (qui regitur a suppressa praepositione σὺν) admodum in his locutionibus frequentatur. Sic in proposito Luciani loco; sic alibi, ut in Scythia c. 6, λαλεῖν αὐτῷ. in Hermotimo dicitur veritas elegantissime, μὴδὲν κίβδηλον αὐτῇ συνειδυῖα. Sed & aliter eadem haec locutio concipitur; ut apud Nostrum in Hermotimo c. 51, ὥσπερ τινα ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος. IENS. Cl. Iens. αὐτοῖς, & Τιμ. c. 32, πρὸς αὐτόν. Ael. V. H. II, 20, αὐτῷ ἐξετάζειν; ut Lucian. πρὸς αὐτόν, Hg. c. 1. SOLAN.

Pag. 33. l. 1. Τότε) Pro τότε legendum esse πότε & sensus suadet & vox sequens ἤκουσαν, quae non potest intelligi nisi de praeteritis, ut & praecedens ἀρτι. Vide amplius, si lubet, Nouv. de la Rep. des lettres 1702, p. 513. SOLAN. Intellige, tunc, cum praesentes ipsi adessent. Tollit omnem dubitationem Lucianus, qui mox, τοὺς λόγους, οὓς τότε ἤκουσα, quando aderam Nigrino. HEMST.

ibid. Προσάψαντες τὴν ↓. &c.) *Animum applicantibus memoriae praeteritorum non vacat iis, quae sunt ante pedes: quid tandem non vacat? an ἀνιάσθαι, molestia affici? nihil hoc ad rem. Legendum ἀνείσθαι, hoc est, relaxari animo, praesentibus obiectis. Ita intenti sunt iis, quae memoria recolunt, ut nihil eos avocare ab iis cogitationibus possit.* CLER.

ead. l. 3. Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ) Prius ἐν vacat. BROD. Dele prius ἐν, & interpretare ἐν ποσὶ praesentia. Proverb. Pind. Pythiis Od. ἡ, τὸ δ' ἐν ποσὶ μοι. Anacr. ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ποσὶ, ante pedes. Terent. Adelph. Sic passim apud Lucianum, ut in Dial. Mort. XII, XIII. Contra ἐκ ποδῶν, ut in Piscat. § 32, & passim alibi. BOURD. Bourdelotius delet primum ἐν ita & ante eum fecit Brodaeus in Miscell. IX, c. 6. Ego vero Lucianum scripsisse existimo, ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιάσθαι. plane ut in Mortuor. Dialog. XIII, Οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. in Apolog. pro Mercede Cond. c. 15, Καὶ μὰ Δι' οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον. in Pro lapsu inter salut. c. 1, Ὡς μὴ πάντῃ ἀνιῶμην ἐπὶ τῷ πταισμάτι. in de Conscrib. Historia c. 38, Μῆτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. in Bis accusato c. 11, Καὶ ἠνιῶμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. in de Gymnasiis cap. 38 E. Ὅρᾳς μητέρας ἀνιῶμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις. & in Epistolis Saturnalibus c. 20, Ἦττον ἂν εὖ ἴσθι ἠνιῶμεθα ἂν ἐπ' αὐτοῖς. Patet auctori nostro placuisse, eam praepositionem ἐπὶ, quae alias solet omitti, saepe addere. IENS. Τοῖς ἐν ποσὶν ed. I. uti Vorstius emendabat; non ut in reliquis, ἐν τοῖς ἐν π. ut Iensii emendatione opus non sit. SOLAN. Si § 21 vitio caret γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις, nihil est causae, cur hic tolerari nequeat ἀνιάσθαι ἐν τοῖς &c. verum utrobique corrigendum credo ἐπὶ, atque adeo Iensii coniecturae idoneis exemplis munitae subscribo. Arat. Phaen. v. 196, φαῖνς κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί. Contra Apollon. Rh. IV, 997, — φαῖνς κεν εἰς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι. III, 643. Ἐν & ἐπὶ creberrime alterum alterius invadit locum. Dial. Mort. XXVII, § 4, ἐτερπόμεν ἐν αὐτοῖς. HEMST.

ead. l. 4. Φιλος. οὐ παρ.) Hoc est, *Philosopho non praesente*, quem honoris causa cum ipsa philosophia miscet: quasi dicas, qui non tam philosophus unus e multis haberi potest, quam ipsum philosophiae numen. CLER.

ead. l. 7. Ἐς πυρσόν) Pharo cuidam impositum. BROD.

ead. l. 10. Τὰ αὐτὰ) Sic verissime L. & ed. I. Reliquae τὰ αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος) Demaeneta apud Heliod. lib. I. BOURD.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Κωμικόν) Eupolidem. BROD. Eupolim intelligit, qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentissimo. Versus citantur a Diod. Sic. lib. 12:

—— Περικλῆς Ὀλύμπιος

Ἥστραπτ', ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.

Πειθὼ τίς ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσι,

οὕτως ἐκῆλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων

τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3 de Orat. de Pericle loquens: *Cuius in labiis veteres Comici, etiam cum illi maledicerent, (quod tum Athenis fieri liceret) leporem habitasse dixerunt, tantamque in eo vim fuisse, ut in eorum mentibus, qui audivissent, quasi aculeos quosdam relinqueret.* BOURD. Diod. Sic. XII, Cic. de Orat. III, 34, & in Brut. 9 & 15. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐγκατ. τι κ.) Confule Plinium Secundum libr. Epist. primo circa finem. BROD. De Pericle hic versus ex Eupoli citatur: — ὁ μόνος τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. COGN.

ibid. Τὸ κέντρον) Immo τὸ κέντρον nam quod vulgatur, ad minuendam laudem citius pertineret; cum tamen in Nigri- no mirificos orationis aculeos, quos haud secus, ac Pericles, in auditorum animis infigebat, celebrare constituerit. Idem postulat ὡς ἀληθῶς, ipsique Eupolidis versus: — καὶ μόνος τῶν ῥητόρων τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις nec mihi dubium est, quin pari modo corrigi debeat in Demosth. Encom. § 20. ibi plura dicam. HEMST.

ead. l. 15. Π. ὃ δ. μ. ἀνακρουόμενος) Insulse admodum interpret: *Cessa, o admirande, paulum praeludere.* Nihil aliud est μικρὸν ἀνακρουόμενος, quam μικρὸν ἐπανιὼν apud Xenoph. Κυρ. Π. I. Metaphora desumpta a re nautica, in qua κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι πρύμναν dicuntur, qui remis inhibent cursum navis & paulatim retrocedunt, uti docuere viri magni I. F. Gronov. lib. IV Observ. & I. G. Graevius ad Lucian. Ver.

Hist. I. inde μεταφορικῶς, κρούεσθαι & ἀνακρούεσθαι sumuntur pro *retrogrēdi*: ita apud Aelian. Hist. An. III, 13, κρούεσθαι τὸ πτερόν dicitur avis, quae retrovolat. Praeterea in τῷ παῦς similiter allusit Lucianus ad rem nauticam: ea enim voce Celeusta iubebat remiges quiescere, & non ulterius remigare: ita Charon apud Comicum in Ran. γ. 271, ὦ παῦς, παῦς, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ. Sensus itaque Luciani hoc loco est: Define, o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius in tua narratione, sed paululum eam inhibe, retrogradere & repete. Hoc sic esse evincunt sequentia, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἥδη τὰ εἰρημένα. L. Bos Obf. Crit. c. V, p. 21. Rectissime L. Bos. Indidem metaphoram duxit Aristaen. I Ep. 5, p. 28, ὁ τραχὺς ἐκείνος ἐνέφηνε (ex pluribus, quae pro corrupto verbo in mentem venerunt, nihil aequè placet, atque ἐνέκλινε) γέρων, τὸν τε θυμὸν ἀνεκρούετο: contra quam Propert. III, 13, v. 44, *Nescit vestra ruens ira referre pedem*. Mercerus elegantissimus sententiam venusta versione reddidisse contentus, intellexerit vim locutionis nec ne, non aperuit. Hinc Platoni lux est inferenda in Phileb. p. 371 E. ὁ λόγος ἐκπεσὼν ἡμῖν οἰχέσεται: πάλιν οὖν αὐτὸν ἀνακρουώμεθα. qui cum Budaeo in C. L. G. p. 460 *exordiamur* sunt interpretati, scilicet a pulsus tentandi praeludendique causa citharae chordis rationem phraseos esse repetendam censuerunt; id enim ἀνακρούεσθαι, sicut in cantu μέλος ἀναβάλλεσθαι. Hoc utcunque ferri poterat: longe deterius Serranus. Vereor etiam, ut satis considerate, proque more suo locum hunc perpenderit I. Fr. Gronovius in observatione illa ceteroquin perdocta ad Liv. III, 30. At apud Platonem utrumque, non minus ἐκπίπτειν, quam ἀνακρούεσθαι, a re nautica sumtum est, neque dubitandum ullo modo, quin hunc in sensum debeat explicari: *periculum est, ne sermo noster, tanquam navis de recto cursu abrepta, in scopulos nobis impingatur: temis igitur inhibeamus ac retro cedamus*: sequitur autem, ne quid scrupuli superfit, καὶ τάχ' ἈΝΙΟΝΤΕΣ εἰς τὰς ὁμοίας &c. quemadmodum in Luciano ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν. A re nautica metaphorae saepius ad sermones traductae: sic ἀνάγεςθαι apud Aeschin. Eryx. c. 2. ibi satis commodè Serranus, Serranumque secutus Clericus: reliqui interpretes aberrant. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Φρυκτωρίας) Lege ex Suida: λαμπάδες, πυρκαϊαί, λαμπτήρες, φρυκτωρίαί: non φυκτωρίαί, ut in Mf. vitiose habebatur. CLER. In ipso Cod. V. scriptum est

Φρυκτορίας, & πυρσὺν non πυρσὸν, quod in ed. A. legebatur. HEMST.

ibid. l. 4. Εὐπολίδου) L. Εὐπόλιδος. IDEM.

Pag. 34. l. 3. Ἀλλ' ἐκεῖνο) Latini, at illud: formulam elegantem bene Livineius illustravit ad Plin. Paneg. c. 73, ne omisso quidem hoc loco. HEMST.

ead. l. 5. Ὑποκριτὰς) Plato Charm. pag. 468 C. ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλὰ μοι ἐδόξεν ὀργισθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιητῆς ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. contra Philostr. V. S. pag. 607 de Antipatro, qui Severo fuit ab epistolis: ὥσπερ τραγωδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, τοῦ δράματος εὐ ζυγιέντα, ἐπάξια τοῦ βασιλείου προσώπου φθέγγασθαι. HEMST.

ibid. Τῶν συριττομένων) Qui sibilum excipiunt. BROD. Sic pag. seq. ἐκσυρίττης, & ὀξύτατα συρίζομαι. ὀξύτατα, rusticitium, plausu incompósito. De plausuum generibus dixerunt alii. Hanc comparisonem saepissime usurpat: ut & illam § 11, τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος &c. BOURD.

ead. l. 7. Ἐκβαλλομένων) Exactorum.e theatro, phrasi Terentiana, ex prologo Andriae. CLER.

ead. l. 11. Αὐτὸν) Malim αὐτοῦ, Nigrini, viri illius & philosophi excellentis; ut in αὐτὸς ἔφα' qua de re iamdudum monuerunt eruditi. HEMST.

ead. l. 13. Τοῦ δράματος) Perfitit in metaphora. supra est, καὶ τοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὐ ἔχόντων. BROD.

ead. l. 15. Συνεκπίπτουσα) Una cadens. Cadere dicitur histrio, qui excidit spe, quam conceperat, de victoria reportanda, & cum illo συνεκπίπτει δράμα, hoc est, excidit hominum existimatione. Vix dignum hoc erat notatu, nisi interpreter in hac voce postea celsitasset. CLER. Συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἑμὲν μέρος ἀσχημονοῦσα, Si mecum reiiciatur, measque partes dehonestet. Sic apud Basileenses & Bourdelotium Miccyllus & huius imitator Benedictus. Non secus ac ἀσχημονεῖν idem plane sit notetque, quod κατασχεύειν § 11, quod sic quoque interpretantur. At in eo, quod meas partes dehonestat, vitium inest, nec ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane Lucianus negat omnia contraria significans, nempe non ut illa meas partes dehonestet, sed ut meae partes actionesque illam dehonestent. Verte igitur, simul reiecta & per meam operam, vel quantum ad me, meas partes, personam, apparens indecora. Ἀσχημονεῖν neutrum est, non activum. Id

Lucian. Vol. I.

Q

debabant non modo cognoscere, sed tum quoque recordari boni interpretes, promptaque habere illa Cebetis ἀναγκάζονται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ πανθ' ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἐμὸν, τότε ἐπ' ἐμοί, τὸ δὲ ἐμὸν, τοῦμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοί, τότε κατ' ἐμέ. Dinarchus contra Demosthen. in fine, ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοῦμὸν τῆς κατηγορίας ἤκει, βεβοήθηκα. Apud Maximum Tyrium Dissertat. 6 ait Anaxagoras οὔτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέρων ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς Ἕλλησι παρασκευάζω. GRON.

ibid. Ἀσχημονοῦσα) Actor scenicus ἀσχημονεῖ, quando perionae, cuius partes agit, dignitatem non tuetur neque implet: sic posuit Epictet. Ench. c. 59, ἐὰν ὑπὲρ δύναμιν ἀναλάβῃς τι πρόσωπον, καὶ ἐν τούτῳ ἡσχημόνησας. Simplicius ad eum locum saepe. Athen. XIII, p. 583 F. ἐν ἀγῶνι οὖν πότε αὐτὸν ἀσχημονήσαντα σφόδρα ἀρθῆναι ἐκ τοῦ θεάτρου συνέβη. Egregie Synes. de Prov. I, p. 106 C. καὶ γὰρ ἐν τῷ τῆς γῆρας (προσωπείᾳ) εὐδοκιμῶν στεφανοῦται τε καὶ κηρύττεται, καὶ ἐν τῷ τοῦ βασιλέως ἀσχημονῶν κλωζεται καὶ συρίττεται, ὅστι δὲ ὅποι καὶ λήθεις βάλλεται ubi multo plura, quae huc spectant. Tunc autem actores a spectatoribus exhibitari, συρίττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. Demosth. de Cor. p. 516 F. ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον quem verbi usum iam Budaeus observavit C. L. G. p. 536. & ἐκβάλλεσθαι unde dictum illud Aeschinis Dial. III, c. 12, δήμου παύγιον ἐκβαλλόμενον, συρίττόμενον &c. nam sic apud Stobaeum rectissime pro ἐμβαλλ. Mox praefero πόρρω πον κάθηται parique modo in proximo Synesii loco, ὅστι δὲ ὕπου. HEMST.

Pag. 35. l. 2. Ἡμῖν) Sic optime ed. I. & B. 2. Reliquae omnes mendose ὑμῖν, qua in voce saepissime peccatur ab oscitantibus librariis operisve. SOLAN.

ead. l. 4. Μέλον) Curae est. BROD.

ead. l. 6. Τὰ ἄλλα) Hoc quid sibi velit, aequè intelligo atque interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe, τάχα, eademque opera vitium idem Harpocratiōi deme in Ἐννίῳ ταχα δ' ἂν εἴη μάλλον &c. pro τάλλα alibi quoque Lucianus pari remedio indigebit. Nuntiorum autem sive ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, ut patet ex Ἀναβ. § 33. HEMST.

ead. l. 8. Ὡς ἄμ. ἦν) Quod ipse narravit auctor. BROD. Quamquam τὰ, ὥς ἄμεινον ἦν, facile tolerari possunt; quid tamen si ὥς ἄπ' ἐμοῦ ἦν scripserit Lucianus? Si quid minus

Peat. Reguli
vi. p. 506. E

dignum videat dicere, illud continuo cogitur, id a me profectum, & quasi adlitum, aliterque forte ab ipso poeta pertractatum. Sensus haud dubie elegantior & plenior. Nam si *ἀμεινον* fuerit, quod cogitandum sit dictum fuisse ab poeta, cur *ἄλλως* additur, quod *ἐν τῷ ἀμεινον* iam inclusum est? Nihil ad coniecturae huius commendationem addam, cum ex literis earumque ordine ac forma in *ἀμεινον*, & *ἀπ' ἐμοῦ*, spectatis, sponte pateat proclivissima commutatio. Ceterum huic loco similis occurrit alius apud Nostrium in Rhetorum praecept. c. 12: Γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήματος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσας τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. *Ridiculum enim, pro tali rhetore verba fieri a me, qui talium ac tantorum futilis forte mimus sim, ut ne alicubi labens, heros, cuius personam ago, conteram.* IENS. Formula loquendi, ὥς *ἀμεινον* ἦν, quae utebantur illi, qui alios docebant, quid facere par esset, vel corripiebant non satis recte quippiam dicentes vel facientes: occurrit apud Hesiod. in *Ἔργ.* ad Persem fratrem v. 570: Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογῆ Πανδίωνος ὄρτο Χελιδὼν Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἕαρος γένος ἰσταμένον. Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμνόμενος ὥς γὰρ ἄμεινον. & apud Homer. II. A, 217: Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον ὥς γὰρ ἄμεινον. Ita hic Lucian. ὥς *ἀμεινον* ἦν, sic erat melius. Pro eo, quod hic dixit, ἐκεῖνο ἔστω πρόχειρον, ὥς *ἀμεινον* ἦν, alibi habet, διευθύνορον in Prometheo § 14, Εἰ τι μὴ καλῶς εἰρησθαι δοκεῖ, διευθύνατε. L. Bos Obf. Crit. c. V, p. 22. Aberrat L. Bos. sensus est: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videat dicere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse disputata. Haec Luciani mens ex sequentibus manifestum in modum patet: quam ob rem I. Iensii coniectura, licet ingeniosa, non inviti caremus. Recte Brodaeus intellexit. Ὡς omnes edd. non ὥς. Alciph. p. 392. HEMST.

ead. l. 9. Διεξήκει) Referbat. BROD.

ead. l. 12. Ἐοικας γούν &c.) Cum his sunt conferenda, quae Socrates apud Platonem ad Critiam, ut omnem ipsi ansam tergiverfandi eripiat, in Dialogi cognominis initio dixit. HEMST.

Pag. 36. l. 1. Τῇ μνήμῃ συγκ.) Ex hoc loco colligendi potestatem in isto verbo probat Budaeus C. L. G. p. 335. recte quidem: sed alia structura Lucianum dedisse credo, *eis τὴν μνήμην συγκ.* tu quippe pauca, quaeque retinere poteras, ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita me-

liorum usus iubet: Xenoph. Cyrop. I, p. 15, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτήμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμεισδε. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτῷ) Legendum cum interprete, αὐτῶν nihil opus est illis. CLER. Editio Salm. & ex ea Amstelaedamensis pessime dedit, οὐδὲν οὖν αὐτῷ ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ ubi sensus & ratio loquendi postulet αὐτῶν, nec aliter dederint editores omnes priores. IENS.

ead. l. 5. Διαμέλῃς) Interpr. si prolixior fueris. Lege διαμέλῃς, si cunctatus fueris. CLER. Ante διαμέλῃς, vitio in vetustis praefertim edd. solemni: iamdudum hoc de loco monuit Iungermann. ad Long. p. 227, & in re nota pluribus exemplis, si quis desideret, uti non est gravatus. Artemid. Praef. p. 2, προετρέφατό με μὴ διαμέλλειν, μηδὲ ἀναβάλλεσθαι. Restitue Hesychio in Κατουρίσας, καὶ μὴ διαμελλήσας. A. Schortum fefellit in Zenobii C. I. n. 18, ἐμέλει scriptum pro ἐμελλε. Bergler. ad Alciph. p. 181. HEMST.

ibid. Παρὰ τὸν ἀγῶνα) Alludit ad certamina scenica Dionysiorum, in quibus, auditis variis fabulis, Agonothetae uni praemium dabant. Vid. A. Gellii N. A. XVII, 4. CLER.

ead. l. 9. Ῥῆσιν τινα) Sensum vidit Micyllus, iuxta quadam & continua oratione, perperam relictus a Benedicto: sed ego, quomodo respondeat ad hanc mentem τινα, neutiquam video; pro quo, si meum sit arbitrium, legam ῥῆσιν μίαν, unam & perpetuam orationem: pariter ac Thucyd. V, 85, ὅπως δὲ μὴ ξυνεχεῖ ῥῆσει &c. cuius vice mox sequitur ἐνὶ λόγῳ nam quod in multis est Codd. ἐν ὀλίγῳ, sententiae repugnat. Aristoph. Acharn. v. 415, Δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν. ut apud Platon. de Rep. X, p. 755 E. Tragici heroes μακράν ῥῆσιν ἀποτείνοντες ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς, praelongam orationem extendentes in lamentationibus. Aliud est ῥῆσιν εἰπεῖν, ut bene docuit If. Casaubon. ad Theophr. Ch. Eth. c. 15, p. 125, & post eum Gisb. Cuperus Obs. I, 16, in eo deceptus, quod nullum esse dubium putet, quin pro ἡ χρῆσις in Euripidis Scholiaste legi debeat ἡ ῥῆσις, cum certissimum sit, nulla omnino opus esse mutatione. Χρῆσιν de poetæ, qui proferatur, loco poni scivit Billius Obs. Sac. I, c. 21. Vid. Ios. Scaliger. ad Varron. de R. R. p. 211. HEMST.

ead. l. 13. Χρυσίδας) Rarissima vox pro vestimentis aureis vel auro intextis: Budaëus apud H. Stephanum ex hoc solo notavit loco. Paene mihi persuadeo, legendum esse ξύστιδας ξύστις enim exponitur, ἐνδυμά τι τραγικόν. Harpocr.

Hefych. in V. Schol. Aristoph. ad Nub. v. 70, *Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς*. In hoc etiam instrumento recenset Poll. IV, 116. Vid. Durid. apud Athen. XII, p. 535 F. HEMST.

Pag. 37. l. 2. Μείζον τῆς ἑμ. κ. προσ.) Larvae veterum erant cassides, quibus totum caput tegebatur. Liqueet hoc ex verbis Gabii Bassi apud A. Gellium V, c. 7. ubi ita loquitur de persona: *Caput, inquit, & os cooperimento personae testum undique tantum vocis emittendae causa pervium &c.* Vide praefertim p. 127 Gemmarum Leon. Augustini. CLER.

ead. l. 5. Συγκατασπάσω) *Ne lapsus mecum traham heroem:* hoc est, ne, dum male ago personam herois, exhibiler, eumque mecum contemptui obiciam. Absurde hic vertit interpret. CLER. Plato de Rep. V, p. 651 B. *ἀλλὰ μὴ σφαλεῖς τῆς ἀληθείας οὐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους ξυνοπισπασάμενος κείσομαι* ob oculos ipsi versabatur vulgatum illud *πεσὼν* vel *οὐ πέσων γε κείσομαι* quod ab athletis profectum ad alia quoque migravit: vide D. Heinf. L. Th. c. VII. Luciano verbo Galenus usus, *ὅτι αἱ ποιότητες ἀσώματοι* in fine: *ταῦτα τοὺς Στωϊκοὺς, φίλε Πίνδαρε, λύειν ἀξίου, μὴ συγκατασπᾶν ἑαυτοῖς ἄλλους, ὥς τοῖς αὐτοῖς ἐνεχομένους πταίσμασι*. Xenoph. K. Π. V, p. 85, v. 40, *φρούρια πρότερον εἰς τὴν Σύρων ἐπικράτειαν συγκατασπασθέντα*. Quod veretur, ne faciat, Lucianus, id Aeschini contigit Oenomaum agentis, si Demosthenem audimus de Cor. pag. 503 E. *ὃν ἐν Κολυττῷ ποτε Οἰνομάον κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπέτριψας*. HEMST.

ead. l. 11. Φιλοσοφία καὶ πενία σύντροφοι) Hic unus e praeceptis Luciani scopus. Hinc illa in Aristotelem & Peripateticos proelia. Multi in hanc philosophantium paupertatem scripsere, de quibus Cicer. Tusc. 1 & 5. Hanc saepe mendicantium habitu simulabant, cum pera auro, lupinorum vice, plena: ut in Dial. Mort. Piscat. Catapl. & alibi. BOURD. Sumfit ab Herodot. VII, 102, *τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεὶ σύντροφός ἐστι*. HEMST.

ead. l. 16. Παραπαιδαγωγῶσι) Verbum elegans, *pravum leniter corrigere, atque in melius mutare*. Plutarch. feliciter in metaphoris audax de Fort. Rom. p. 321 B. fabulosum esse affirmat Egeriam *δαίμονα σοφὴν* amore captam operam dedisse Numae, & *παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν* aptissima phrasi, quia de Romana civitate tantum quod nata, & haecenus infante usurpatur. Clem. Alex.

andrinus ea, quam dixi, tralaræ orationis virtute Plutarcho non diffimilis, Paedag. III, p. 247 D. πολλοὺς δὲ καὶ τὸ σχῆμα παραπαιδαγωγεῖ μὴ ἀμαρτάνειν διὰ τὸ εὐεξέλεγκτον. Ceterum Atheniensibus ista veluti propria laus tribuitur, quod ad emendandos ineptorum mores castigandamque vitæ rationem multum valuerint: Athenas ergo Pericles apud Thucydid. II, 41, esse dicit τῆς Ἑλλάδος παιδείουσιν & Dicaearchus p. 10 testatur, ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τὴν ἡδονὴν καὶ βίον ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ τῶν ἀγρῶν διαφέρουσι, τοσοῦτον τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει eo spectat Menedemi dictum a Plutarcho laudatum de Ad. & Am. discr. p. 81. si quis autem iuvenis divitis & inepte fastuosi, qui cum hoc Luciano conferri possit, aliud exemplum desideret, is eundem adeat Plutarch. Symp. I, Qu. 2. Athen. IV, p. 159 D. HEMST.

ibid. πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης) Tangit foeditatem seu malis feritatem sive δυσχερείαν philosophorum Lucian. in Lapith. & alibi. Liban. Theophrast. in Charact. BOURD.

Pag. 38. l. 2. Ἀκολουθῶν ὄχλῳ) Mancipiorum. BROD. Refert ad multitudinem officiosorum, sive comitum, sive prosequentium, de quibus nota res. sic § 20, & in Catapl. BOURD.

ead. l. 3. καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι) Sic postea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλῃν. & in Tim. § 27, ποικίλα ἐνδύς, & alibi. Has vestes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quae in quibusdam Graeciae urbibus vestes muliebres. D. Basil. ad Gregor. Theolog. Apul. alii. Apud Athenienses meretricum fuerunt. Suid. νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἀνθίνα φορεῖν. apud Locrenses hoc omnino vetitum. idem Suid. ut & apud Romanos, Lege Oppia. Liv. Lib. 34. luxu tamen gliscente receptum. Potest tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achil. Tat. lib. 3. BOURD.

ead. l. 4. ὧς εἶναι) Non prout oportebat, expressit interpres Benedictus: omnibus quidem Atheniensibus in admiratione erat. Tu potius sic verte: ipse quidem putabat, se omnibus Atheniensibus esse admirationi. VITRING.

ead. l. 9. Θλίβων) Athenienses servis suis obtinens. BROD.

ead. l. 10. Στενοχωρῶν) Utrumque verbum iunxit Alexand. Aphrod. Probl. I, § 47. Saepius in Artemid. θλίψαις καὶ στενοχωρίαῖ & Paulo ad Rom. II, 9. posterius, ut gravius, semper secundo loco ponitur, ideoque a priore θλίβειν disiungi potest, ut factum 2 ad Corinth. IV, 8. Rarior est, sed

Atticae tamen urbanitatis potestas neutra: Machon apud Athen. XIII, p. 582 B. Ὁς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥα-
δίως Ἀλλὰ στενοχωρῶν εἶπεν. Συστενοχωρεῖν, cuius exem-
plum in H. Stephani Thes. nullum est, Plutarchus habet de
Exil. p. 601 D. HEMST.

ead. l. 14. Δεῖ στρατ.) Tanto comitatu nihil opus est. BROD.

ibid. Ἀκούων ἃ ἦν) Micyllus, audiens, quae res erat: Bene-
dictus absurdus, quae dicebat. Istud tam frigidum ἃ ἦν a Lu-
ciano profectum esse, non inducor ut credam: una litera
revocata rem expediet: ἀκούων ἄδην vel ἄδην nam de spi-
ritu veteres ipsi non consentiunt: sensu sane optimo: neque
enim credibile est, adolescentem vecordem, nisi frequentius
haec auribus eius insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
gem fuisse rediturum. Herodot. IX, 38, ὥς δὲ ἄδην εἶχον
κτείνοντες. Clem. Paed. III, p. 259, ὁ παιδαγωγὸς ἡμῖν ἄδην
διείλεται. De Zenone Diogen. L. VII, 16, εἰ δὲ τίνα ἐπικό-
πτοι (hoc a libris probatum causa non est, cur postpona-
mus τῷ ἐπιακώσῳ) περισταλμένως, καὶ οὐκ ἄδην ἀλλὰ πρό-
βωθεν si quem reprehenderet, id teste aculeoque velut praecipitato,
& non palum ad satietatem usque dicta ingerens. Haec vulgo ma-
le vertuntur: Illa Luciani proxima τὴν δὲ ἐσθῆτα τὴν ποι-
μίαν &c. Oët. Ferrarius habet de Re Vest. P. II, Lib. IV,
c. 13. HEMST.

Rag. 39. l. 1. Ἐὰρ ἦδην) Iam ver adventat. BROD. Athenien-
ses, inprimis Attici φιλοσκώμμοι, & Dicaearcho teste p.
9, παρατηρεῖται τῶν ξενικῶν βίων, quamobrem, si quis con-
spiciuò quodam laboraret vitio, mox huic veluti notam
inurebant iocosum aliquod cognomen: quam eorum libidi-
nem traducit Anaxandr. apud Athen. VI, p. 242 E. Idem
discere licet, ne alia memorem, ex Harpocr. in Ἀργᾶς, Βά-
ταλος, Ἐπικράτης, Μαργίτης, Νάνιον &c. Atque haec est
causa, cur oratorum acerba, quibus pro concione se invi-
cem impetebant, convicia tam aequis auribus acciperentur.
Quidquid grata colorum varietate vernat, ἔαρ apud Grae-
cos: apposite Lucian. de Dom. § 11 pavo explicata cauda
ἐπιδείκνυται τὰ αὐτοῦ καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥς-
περ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος εἰς τὴν ἀμίλλαν quibus
affirmari potest P. Cunaei emendatio in Nonno p. 104. Ταῦς
de homine, qui vestimento versicolore sit indutus, Comi-
cum est: ob eam rationem Persarum legatos ita vocat Ari-
stoph. Ach. v. 63, nam quae praeter hoc Scholiastes profert,
nullius apud me sunt pretii. Philostr. Ic. II, c. 32, ὁ βασι-

λεὺς (Persarum) ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου στικτὸς, οἷον ταῶς. in Heroic. p. 724 ad pavonem confertur Paris in cultu nitidissimo sese circumspiciens. Quod autem sequitur, τάχα τῆς μητρὸς ἐστὶν αὐτοῦ, sic capiendum putat Cuperus, quasi homines urbani matrem huic iuveni stolide superbo meretricem obiicerent Obs. II, 8, p. 289. neque dissentio: sed ista cum scribebat, ubi narrat Lucianus, quendam introiisse theatrum indutum veste varia, minus attendisse Cuperum satis patet. HEMST.

ead. l. 2. Τάχα τῆς μητρὸς) Vestis haec matris eius est. Erasmi in adagio: Quem mater amicum dedit observare. BROD. Subintellige ἱμάτια: forte hae vestes sunt matris eius: nam vestes variae muliebres erant, non viriles. Inepte interpres, fortasse suae hic est matris. Quis vero non est suae matris filius? ubi hic acumen? CLER.

ead. l. 4. Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος) De horum numero, materia & usu plene alibi. BOURD.

ead. l. 7. Δημοσίᾳ πεπαιδευμένος) Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenae δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copiose alibi. BOURD.

ead. l. 11. Βαπτὸν) Colore aliquo infectum. Videntur enim Athenienses vestibus candidis induti ludos spectasse, uti etiam sacra fecisse, ac se ad laetitiam dedisse. Aeschin. κατὰ Κτησιφ. καὶ λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν, ἐβουθύτει. BROD. Solebant nimirum Athenis, quemadmodum Romae, antiquis temporibus candidis vestibus uti. Vide Theophr. Char. XI περὶ μικρολογίας sub finem. CLER.

ibid. Βαπτὸν — νόμον) Νόμος γὰρ Ἀθήνησιν, ut Suidas ait, τὰς εταίρας ἀνθὶνα φορεῖν. VORST. Legis huius Atheniensium ne Meursius quidem, harum rerum indagator diligentissimus, apud alios auctores vestigium reperire potuit. Olympionicis nempe solis id licuisse patet ex nostro, Δημοτων. c. 16. Consule Suidam v. βαπτὰ, & Aristoph. p. 55. Sed qui fit, inquires, ut pauper vestem non haberet, nisi βαπτὸν? Forasan & hic nulla intelligenda est, quo sensu apud Athen. in Comico sumitur, 290 C. SOLAN. Solum huius legis testem producunt Lucianum I. Meursius Them. Att. II, 94, Panath. c. XIV, & Sam. Petitus LL. Att. pag. 23. quare a Solone, an post eum fuerit lata, decerni nequit: ratio tamen non est in obscuro. Scilicet ludos castissimae Dearum Minervae sacros in ornatu meretricio ac lenonio spectari noluerunt: πορνοβοσκὸς βαπτὸν ἀμπεχόμενος τριβά-

νιον apud Dion. Chryf. Or. IV, p. 75 A. Vid. Poll. IV, 119, 120. meretricibus etiam βαπτὰ, βαπτὰς ἐσθῆτας sive ἀνθινὰς φορεῖν per leges licuit, quarum usu matronis interdictum erat: Sam. Petitus ad LL. Att. p. 476, Kuster. ad Suid. in Ζάλευκος. Floridas autem eiusmodi vestes Olympionicis licuisse solis gestare, colligi mihi posse non videtur e Luciano Demonaeste, qui contra Olympiae victorem irridet, quod cum ea veste, quae virum fortem dedeceret, in publicum prodire non vereretur: aliud enim est, quando pompa solemni victores in urbem patriam invehantur floride picta veste conspicui, qua de re legendus est Ez. Spanhem. ad Julian. Caes. Preuves des Remarq. p. 129. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος) Legem ex Suida supra retuli: aliam causam hic assignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἀγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quod affuissent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. haec alibi copiosius explicanda. BOURD.

ead. l. 14. Τοιαύτη ἐσθῆτι) Recte sane, si sequeretur χράμενος nunc scribendum puto, ἐποίησεν, ἐν τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος. Quemadmodum illa virtus, de qua pluribus alibi dicam, praepositionis ἐν est nota, sic omitti in hac similive locutione unquam haud equidem memini. HEMST.

Pag. 40. l. 8. Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν) Per dictionem καλὰ temperat austeritatem dictionis τοῦ ζῆν, *luctari, genio indulgere*: de qua dixere viri doctissimi. Cetera huius paginae in Gallo. BOURD.

ead. l. 11. Μετροῖ) Hoc vitium omnes edd. infedit: μετρεῖ, quod reposui, structurae ratio postulabat. Demost. pro Cor. p. 521 C. τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν qui locus, cum in Rhetorum esset scholis pervulgatus, (vid. Theom. Progymn. p. 95.) ad imitandum mirifice placuit: toridem verbis Plutarch. T. II, p. 97 D. & saepius alibi: Herodian. I, 6, τὸ εὐδαιμον γαστρὶ καὶ τοῖς αἰσχίστοις μετροῦσι adde Damasc. apud Suid. in Ψυχὴ accusabat Timocratem, fratrem suum, Metrodorus, quod dubitaret, omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri, teste Cicer. de N. D. I, c. 40. metiri suis commodis omnia, id. de LL. I, 14. Phrafin Noster variavit Πατρ. Έγκ. § 10, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. Sic Muson. Ep. τῷ ἀργυρίῳ πάντα μετρεῖν. Eius generis in patribus Ecclesiae plurima volens praetereo, itemque Protagorae dictum toties

a Platone impugnatum, Πάντων μέτρον ἄνθρωπος. Iſtis autem, quae hic tractantur, multa habet affimilia Longin. Sect. ultima. HEMST.

ead. l. 14. Λατρεύειν) M. Brunnerus ad Palaeph. c. 45 utitur hoc loco, ubi de δουλεύειν & λατρεύειν agit. HEMST.

Pag. 41. l. 1. Διεφθορότων ἀσμάτων) Διεφθορότα ἄσματα, quae aliis κατεαγότα μέλη, in fallor. BOURD.

ead. l. 2. Μεσταί) Ex Homero, quales perpetuae parodiae in Luciano. BOURD. Ex Arato haec in prooem. de Iove, quae in rem suam, qui mos ei solemniss, vertit noster. Verſus Arati habes Προμ. c. 9. Confer cum his Plutarch. 1257. 1. SOLAN. Aristid. T. I, p. 98 C. μεσταί δὲ ἀγοραί, φασί, καὶ λιμένες καὶ τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων τῶν καθέκαστα ἐξηγουμένων τὰ εὐρύχωρα τῶν πόλεων posuit pro ταῖς ἀγυαῖς. quomodo oraculum apud Demosth. in Mid. p. 611 D. hoc pacto corrigendum — εὐρυχόρου κατ' ἀγυῖας ἴστανται ὥραιον Βρομίῳ χρόνῳ ἀμμιγα πάντας editur εὐρυχόρους, ὥραιον, χάριν. Εὐρύχωρος idem est, quod εὐρύχωρος apud Homerum, qui syllabae pertinaciam, ne cogeretur epitheto tam splendido carere, in brevem versâ vocali longa fregit. Sed ecce apud Aristidem consuetum illud in adagiis usurpandis φασίν· ergo vel a proverbio iam ante communi Aratus sumpsit, vel primus paroemiae suae versibus ductae dedit originem. Cum sequentibus congruit Dion Chryſ. Tarſ. I, p. 408 D. ἡ γὰρ ἀσέλγεια καὶ δι' ὧτων καὶ δι' ὀφθαλμῶν καὶ πανταχόθεν εἰσδύεται· & alter Iohannes F. VIII, p. 291 B. ἡ τῶν ἀσέμνων θεαμάτων κακία, ἡ διὰ τῶν αἰσθητηρίων τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ἀκοῆς, ὥσπερ διὰ τινῶν θυρίδων τὸν ληστὴν ἐπιστάχουσα. HEMST.

ead. l. 3. Πᾶσαι μὲν ἀγ.) Ex Arato: πᾶσαι μὲν ἀγυαί, Πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. BROD.

ead. l. 4. Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι) Suet. Lamprid. in Elogab. BOURD.

ead. l. 7. Ὅφ' ἢς δὴ ...) Sic recte P. & I. In reliquis δὲ legebatur. SOLAN. Scilicet ἡδονῆς· quae lectio si placet, probandum sane δὲ ex ed. I. At structura mihi videtur rudior paululum & incultior, quam ut a Luciano proficisci potuerit: ne dicam, parum accurate sic sequi τὸ τοιοῦτο φύλον τῶν ἡδονῶν· quanto venustius exhibit & rotundius, τρυφῆς δὲ ρεούσης, quod ego quin Lucianum sit, vix dubitare possum. Modo ἀφροδίσια pro verendis partibus videtur posuisse: contra αἰδοῖα, quae pudenda sunt, pro ἀφροδισίοις vel

rebus Venereis usurpavit Homer. Od. O, 372. nam plane sic intelligendum esse poetam I. Scaligero ad Fest. in *Affirm* assentior: Barnesius ab ista veterum opinione imprudenter discessit. Tum elegantiam verbi παρασύρεται non ceperunt interpretes, nec sane Budaeus C. L. G. p. 727. fluviorum est & torrentium, qui aquis adauctis praecipitantes violento impetu obstantia secum rapiunt: Aristoph. Equ. v. 524. mallem etiam in Phil. de Mon. p. 814 E. καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου παρασυρῶσι pro περισυρῶσι. Arrian. Epict. IV, 9, ὡς ὑπὸ ρεύματος παρσύρησαν. Congruit haec potestas cum ψυχῆς ὑπακλυζομένης, vel, quod malim, ἐπικλ. HEMST.

ead. l. 8. Ἀνευρύοντα ὁδοί) Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus sum ad Petron. & alibi hoc opere. BOURD.

ead. l. 10. Φύλον) Horat. Carm. I Od. III, 29:

Post ignem aethera domo

Subductum, Macies & nova Febrium

Terris incubuit Cohors. SOLAN.

ead. l. 12. Ἰλῶ) *Limo semper impletus*: forte ὕλαις, ut infra in Prometheo. BROD. Angl. ἰλῶος quod ferri potest, ut & adscripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος, dico alibi. BOURD. Ex l. ed. P. & Angl. Codd. haec scriptura. δῖψης in reliquis, quod pravum. Cui neutra lectio placebit, legat, per me licet, ὕλης, ut in Prom. c. 12, ἀγρὸν τι χρῆμα καὶ ἀμορφον, ὕλαις ἅπαντα καὶ ταύτα ἀνημέροις λάστος. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις) Fuit, cum ex hoc loco publice notarem simul & probarem τὸ ἀνθεῖν Graecis etiam simpliciter pro abundare dici. Nunc iuvat alia quaedam in hanc rem addere. Noster in Scythia c. 9 urbem quampiam poetae cuiusdam verbis appellat ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πάσιν, omnibus bonis abundantem. Ἀνθεῦσαν quoque a Graeco scriptore Philadelpho appellatam fuisse Florentiam testatur Politianus Lib. I Epist. 2. Sic apud eundem Nostrum de Domo c. 9, Οὐρανὸς stellis variegatus elegantissime dicitur ἀνθῶν τῷ πυρί. Herodotus initio libri III, Ἀνθεύσης Ἀσίης ἀνδράσι. Item apud Eustathium ad Iliada ex veteri poeta, Τοῖς δὲ τέθνης πόλεις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ. Quin & apud Latinos florere pro abundare positum. Cato apud Sosit. Charisium: *Postquam Massiliam praeterimus, inde omnem classem ventus aufer lenis fert, mare velis florere videres ultra angulum Gallicum, inde noctu aura profecti sumus.* Livius XXI, cap. eodem: *Ita enim hae gentes, non pacis so-*

lum, sed etiam victoriae bonis florebut. Plane ut poëtae illi ἀνθεῦσα ἀγαθῶς. Livius iterum XLI, c. 11: *Florere* (Persea) praeterea iuventute, quam stirpem longa pax ediderit: *florere* opibus regni; *florere* etiam aetate. Hic in primo & secundo loco quid *florere* aliud, quam *abundare*? IENS. Quid audio, διΐης περιπλάμενον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυρολογία ne in poëta quidem dithyrambico sit ferenda, nedum in Luciano; cui quī potuit in mentem venire, ut verbum laetissimae significationis contra Graeci sermonis usum tam male collocaret? nam quod apud Aeschylum legitur in Agam. v. 668, ἀνθοῦν πέλαγος νεκροῖς, exponendum est, mortuorum cruore rubens mare, quod & Stanleium praeteriit; vel, si cruvis, *spumans*, de qua vocis virtute Bergerium vide ad Alciph. I Ep. 1. neque me fugiunt illa Platon. Polit. p. 538 E. τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος τελευτῶντος ἔξ' αὐθεί τοῦ χρόνου. de LL. IV, p. 827 F. ὅπερ εὐθὺς παῖσι καὶ θνητοῖς &c. ξύμφυτον ἔσπανθεί & similia plura: verum ista huc non convenire, nihil est, ut apud peritos probem. Huius igitur criminis ut Lucianus absolvatur, refingendum puto αὐχμεί cuius verbi opportunissimi sane fieri vix potest, quin Noster meminerit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος, διΐης, ἀγρίαις ἐπιθυμίας. διΐης, inquam: nam quod ex ed. I. profertur ἰλύος, multum huic scripturae posthabeo. Agris arentibus & longo aestu squalidis διΐα tribuitur & διΐαν. διΐα κόνις, ξηρά Hefych. quod a Sophocle sumtum in Antig. v. 252. ἀοικητος καὶ διΐος γῆ, Clem. Alex. Strom. I, p. 317 C. ubi ἔρημος & ἐρημία praeceffit: neque obscurum est, cur Λιβύης διΐάδα γαῖαν dixerit Opiian. Cyn. IV, 320. Eumenius, *Libyae arva sitientia*: nam, ut scribit Mela I, 4, pleraque eius inculta, & aut arenis sterilibus obducta, aut ob sitim coeli terrarumque deserta sunt: notum est illud Virgilii — ubi hiulca sui findit canis aestifer arva: praetereo πολυδιΐον Ἄργος, quod varie veteres explicuerunt, Horatii *siticulosam Apuliam*, Columellae, *aridum ac siticulosum solum*. Percommode Dionys. Perieg. v. 182 de Libya: Ἡ γὰρ διΐηρ τε καὶ αὐχμήσσεια τέτυκται pariter in Aristoph. Nub. v. 440 iuncta reperies διΐην & αὐχμείν. Lucian. Δ. πρὸς Ἡσ. § 7, ἢν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ καὶ διΐησασιν αἱ ἀρουραι &c. τῷ διΐει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae nullis imbuta virtutibus & rigata, tanquam aridum aliquod atque incultum solum, noxio vitiorum proventu squallet horretque: Chrysof. T. I, p. 500 B. τῆς δὲ

ἡμελημένης, ῥυτίωσης, αὐχμώσης, λιμῶ διαφθειρομένης &c. neque ex eo plura colligere iuvat. HEMST. CL. Hemsterh. αὐχμῶν. ac propemodum persuadet, propter iunctum διψῆς vocabulum, quod αὐχμῶν comitem habere solet, & quia verba διψῆν & αὐχμῶν alibi iungi, exemplis probat. Verum quando ait, *verbum ἀνθεῖν lactissimae significationis contra Graeci sermonis usum male collocari*, adeoque ad malas res eius usum non videtur admissurus; ignoscat, si fecus sensero. Fateor quidem, exempla ab Iensio prolata ad *abundantiae* significatum probandum, omnia de re laeta loqui, ideoque ad stabiliendum Luciani vulgatum non sufficere; sed alia sunt, unde satis patet, minime de rebus laetis id verbi semper adhiberi. Ita Medicis principibus Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα & ἐξανθίσματα esse pustulas in cute erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est apud Foesium in Oecon. Hippocr. Ipsumque verbum ἀνθεῖν ad morbi summum gradum significandum, iisdem, aequae ac ἀκμάζειν, est usitatissimum, ut: *σκεπτέον εἰ αὐτίκα ἀνθεῖ (ἢ νοῦσος)* Aphor. 30. L. 2. Epid. & saepe. Sic ἐξανθεῖντα εἰς τὴν χροὴν νοσηματα, morbi, qui in cutis superficiem erumpunt, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin & de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustularum sanguineum in hisce respici) *τρηχύτης ἐπὶ ἡνθεί ὤχρῳ λευκός*, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore albicans, ex Lib. VII Epid. aliaque affert idem Foef. Sed quod Alciph. p. 4 ἀφρὸς ἐξήνθηκει de mari tempestatibus agitato dixit, id non adeo plane de re laeta dictum est, quin idem L. III, p. 442, de pustulis ex plagis ortis adhibeat dicens: *τῆς κεφαλῆς γὰρ ἀπεσύρη τὸ δέρμα, καὶ φλυκταῖνας ἐπινωτίους ἐξήνθησε*. Aeschyl. S. C. Theb. v. 958, πολλοὶς ἐπανθήσαντες δόμοι πόνοισ, (quod allegat doctiss. Abresch in animadv. ad Aeschyl. p. 331, ubi & alia eiusd. poetæ habet, qui ut medici, non semel utitur πάθος & νόσος ἀνθεῖ, ac *μανίας ἄνθος* ex Sophocle etiam affert) addo Plutarch. Theb. p. 3 E. αὐθις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, *denovo propululabant scelera*, quibus similia plura reperiuntur, unde translationem ad res etiam malas haud inusitatam, demonstrarem, & quae ad vulgatum Luciani tuendum adhiberi queant. Et quia αὐχμῶν nondum probatum video sic iunctum ablat. vel dativo, possem ad vulgatum Luciani procedere, dicendo, ἀνθεῖν ἐπιθυμίαις non adeo repugnare analogiae, si exposueris, sterilem illum animi fundum, ut bonas fruges, i

e. virtutes, non fert, ita vitis efflorescere, ceu ager sterilis horret spinis; & cum herbae malae aequae suos habeant & copiosos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus & ἀνθεῖν in malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obrudo, indicasse satis habens, non deesse exempla, ubi de rebus malis dicatur, aequae ac alia, quae licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum & de abhorrenda usurpari novimus, ut *Dei* de omni magno ac laudando, generaliter; sed & de morbis humana remedia respuentibus. Ita οὐράνιος Ἄτλ de magna perniciē ex Aeschyl. Pers. affert modo laudatus Abresch. pag. 216. ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irae Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Esto. Interim verborum inde usus probatur in utramque valere partem, & forsan nihil in Luciani vulgato mutandum. nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in compositis tantum ἐπ — & ἐξαν-
Dei, non vero in simpliciter ἀνθεῖν inesse, lucidius probari queat. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπιστήσας ἑμαυτὸν) Ferri potest, ut inter duo verba medius accusativus ad utrumque referatur, & ἐπιστήσας ἑμαυτὸν positum sit pro ἐπιστάς, quemadmodum in principio Platonici Convivii, κἀγὼ ἐπιστάς περιέμεινα· & ἐπιστάντες σιωπῇ καὶ πρὸς ἀλλήλους διαβλέψαντες apud Plutarch. T. II, p. 548 B. sic τὴν πορείαν ἐπιστήσας Eunap. p. 117, v. 11. & ἐπιστήσαι τὸν στόλον, τὴν φυγὴν. Plutarch. T. I, p. 527 A. 549 D. Aristot. Top. V, p. 353, v. 7, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τὸ σύμπαν βλέψας, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος λεγόμενον αὐτὸς αὐτὸν ἐπιστήσας· quamquam hoc aliter etiam intelligi possit. Atque ita fere Lucianum interpretes ceperunt; Micyllus intricatius, *revocans me ipsum, & quasi verbis compellans*: Benedictus, *corstiti* &c. At ego, distinctione mutata ἐπιστήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius esse puto; ut hunc in modum interpretemur: *animum advertens, reque considerata, cum memet ipso rationes exigebam*. Illam vim habet ἐπιστήσαι per se: Euseb. P. E. I, καὶ τοι πῶς οὐκ ἄξιον θαυμάζειν ἐπιστήσαντας· μοχ: ἰδοὺς ἔν ἐπιστήσας. Dion Chrys. p. 404 B. καὶ ἐπιστήσαντες διατραπώσιν· ubi ridiculum interpretis errorem recte castigavit Casaubonus. Ammonio restitue, ubi quid differant ἐννοεῖν & ἐννοεῖσθαι docet: Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἀφνω μὴ ἐπιστήσας· in edd. quas vidi, ἐπιστής. Apollon. περὶ K. I, c. 50, ἄξιον δὲ ἐπιστήσαι πρᾶγμα, digna

res, quae animadvertatur: dixerat c. 48, ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα. Plena locutionis forma ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, ut Theophr. Praef. Char. vel, quod apud Gale- num est in Protr. εἰ γὰρ ἐπιστήσας τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, si mentem rebus adhibeas. Plura dabunt Budaeus C. L. G. p. 478, Duport. ad Theophr. Ch. Eth. p. 221. Hanc potesta- tem M. G. Raphelius parum mihi commode visus est, ce- teroquin Graecae linguae peritissimus, adhibuisse ad expli- candum illud Pauli 2 ad Timoth. IV, 2, ἐπίσθην quod, me quidem iudice, sine controversia valet, *instā atque in- cumbē*, ut solent ἐργαδιῶνται, qui nullum intermittunt tem- pus, quin institutum opus urgeant: diversa significandi vir- tus in Aor. 2, quae multum ab Aor. 1 diffidet. Multo gra- vius errat Olear. ad Philostr. V. A. T. I, c. 34, n. 2. HEMST.

Pag. 42. l. 2. Τὰ τοῦ Ὁμ.) Homerus Od. Λ, 92: Τίτ' αὐτ', ὃ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡλίοιο Ἥλυθες. BROD.

ead. l. 3. Τίπτε) Imitatio est Homeri Odyss. Α. verba Ti- rehae ad Ulyssēm. BOURD.

ibid. Αὐ) Hom. & Fl. αὐτ'. sed Lucianum mutasse cre- do. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνου) Καὶ προσαγορεύ- σεῖς ὑπερηφάνους. MARCIL.

ead. l. 10. Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκ.) Allusit ad Proverbium, ἔξω βελῶν, extra telorum iactum; quod est, in tuto citraque pe- riculum. Est autem apud Homerum Il. Ε, 130: Ἐκ βελέων, μὴ που τις ἐφ' ἑλκεῖ ἑλκος ἀρτῆται, Extra tela, uti ne quis vul- nus forsitan addat ad vulnus. — Hoc proverbio usus est Lu- cian. in Dial. Nept. & Cycl. Veneris & Cupid. Rursum in Votis: sed in Baccho alio huic contrario. COGN. Locus est Iliad. Α. 163: Ἐκταρα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ δ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ. BOURD.

ead. l. 13. Οἰκουρεῖν) Philo Iud. de Abrah. p. 352 D. Ὁ δὲ ἀστεῖος ἐμπταλιν ἀπράγμονος ζηλωτὴς βίου ὑποχωρεῖ, καὶ μόνωσιν ἀγαπᾷ &c. συγκλεισάμενος οἶκοι τὰ πολλὰ κατα- μένει, μέλεις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνων, ἢ διὰ τοὺς ἐπιφοι- τῶντας συνεχέστερον ἔξω πόλεως προελθὼν ἐν μοναγρίῳ ποιῶ- ται τὰς διατριβὰς, ἡδίων συμβιωταῖς χρώμενος τοῖς ἀπαντος τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων ἀρίστοις, ὧν τὰ μὲν σώματα διέλυ- σεν ὁ χρόνος &c. HEMST.

ead. l. 17. Προστιθέμενος) Absurdum scholium: recte in textu legitur προτιθέμ. SOLAN.

Pag. 43. l. 1. Μετέωρος ἐπισκοπῶ) Hinc dialogi de Charronte, sive Contempl. titulus & occasio. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπολάβε) Rectius legatur ὑπολάβοις. SOLAN.

ead. l. 8. Θεάμασι) Adulatores Commodum, patre defuncto, corrumpabant ὑπομνήσκοντες αὐτὸν τῆς ἐν Ῥώμῃ τρυφῆς, θεάματα τε καὶ ἀκούσματα τερπνὰ διηγούμενοι &c. ut tradit Herodian. I, 6. HEMST.

ead. l. 11. Μὴ δέδ. τῶ χ.) Homerus Od. M. BROD.

ead. l. 12. Τὰ ὧτα κηρῶ φραζάμενον) Sic in Croniis sive Saturnal. Iulianus Imp. Liban. Omnes ex Odyss. M. BOURD.

ead. l. 16. Ὑπερήφανον) Ex G. C. ad § 26 postquam enotavit Solanus: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον) Ὑπερήφανον θαυμασιῶς ἐνταῦθα κεῖται, hanc insuper annotationem adiecit: *Corruptis usus est Scholiasta Codd. in nostris enim non comparet; nisi forte respiciat c. 19, ubi ea vox occurrit.* Obsecutus sum recte monenti; sed praeterea iuncte lego: ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον ὑπερήφανον ᾧ. ἔ. κ. ut hoc totum sit Scholiastae, dicentis, quam accommodatissima vox ὑπερήφανον egregie hic posita est. Exstat quidem § 14 ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον, & § 26 τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον sed ad ea loca quid faciat hoc scholion, nemo ne suspicione quidem assequatur. HEMST.

Pag. 44. l. 1. Ἐξ οἰκέτου δεσπότην) Hanc crebro repetit comparisonem. vide quae diximus ad illud Petron. *Grex agit in scena.* BOURD.

ead. l. 6. Τῆς τύχης) Dei. sic saepissime Lucianus τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος usurpat, ut monui multis exemplis ad lib. I Heliod. BOURD.

ibid. Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων) Sic res humanae τῇ τύχῃ λογιστέα, τῆς τύχης παίγνιον. Legend. Marcil. ad Horat. Aur. Victor in Ael. Pert. BOURD.

ead. l. 7. Ὁμολογούσης) Non video, quo pacto satis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολογεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον, cum hoc ad ipsos potius homines pertineat, qui rerum suarum incertam conditionem quotidianis experimentis discunt, ac fateri coguntur: quamobrem, nisi quid maioris vitii subsit, legerim, ὁμολογούντες, in quo mutando facile peccare potuit librariorum temeritas propter praecedens μαρτυρουμένης, hoc sensu: illud enimvero mirandum est maxime, & gravissimum, quod, licet testatissimum sit fortunam res humanas habere ludum, (nam perperam interpp. *licet fortuna ipsa testetur*, quasi scriptum foret μαρτυρούσης) ipsique fateantur, nihil istorum esse firmum, tamen,

cum ista quotidie videant, divitiis inhient &c. Παίξειν iocum atque ludum ducere, per ludum vertere ac mutare. Heliod. V, p. 209, ἔπαιξε δὲ ἄρα τι τὸν Κνήμωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλεύην ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν πεποιήται. Suidas in Ζήνων ὁ βασιλεὺς. HEMST.

ead. l. 10. Ἐν τοῖς) L. ἐπί. Dixi ad § 7. IDEM.

ead. l. 12. Οἱ) Ex ed. I. est: reliquae non agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες) Καὶ τοὺς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφύριδας προφαίνοντες. MARCIL. Probo Marcilii δακτυλίους quod neque interpretes praeteriit. Nota divitum Romanorum in annulis ostentandis ineptia. Quintilian. I. O. XI, 3, p. 1031, dum oratorem suum informat, cavere necesse habuit, Manus non impleatur annulis, praecipue medios articulos non transeuntibus: ne scilicet nihil invalescenti consuetudini concederet. Hanc stultitiam Seneca severe reprehendit, Martialis saepius iridet: neque in Christianis vanissimam luxuriam antiqui Patres aequo animo tulerunt, ut ex Clementis Paedagogo, & Chrysostomo, qui locis pluribus in annulorum preria & multitudinem acriter invehitur, satis constat. Vid. Kirchmann. de Ann. c. XVII, & H. Valesium ad Amm. Marcellin. XXVIII, 4, p. 578; ubi pro eo, quod in Codd. est scriptum, *digitis & metatis*, interea, dum quid melius extundatur, lego, *digitis & oneratis*: idque confirmare licet e Luciani Gall. § 12, δακτυλίους βάρεις &c. HEMST.

ead. l. 15. Τοὺς ἐντυγχάνοντας) De hac divitis fastuosi nota Aristophan. Plut. Ipse Lucianus alibi. BOURD.

ibid. Ἀλλοτρία φωνή) Nomenclatoris voce. BROD. Per nomenclatorem, qui eam in rem sequebatur, & nomina civium norat. Vid. Laur. Pignorium de Serv. p. 282. CLER.

Pag. 45. l. 2. Ὡς Πέρσαις νόμος) Quia longe prostrati regem venerantur. BROD. Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Persica locus dicendi ad lib. 7 Heliod. BOURD. Zenob. C. V. n. 25: Πέρσαι τοὺς βασιλεῖς ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι καὶ οἱ μὲν ἰσοὶ ἀλλήλους καταφιλοῦσι, οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν παρειῶν τῶν μειζόνων μόνον τυγχάνουσι scio, quam explicationem recipiat τυγχάνειν τῶν παρειῶν, admitti ad genus osculandas; praefarendum tamen videtur *ἄγγανουσι* quod visum an Schottus insuper habuerit monere, non dixero: vertit sane, *genam modo coniungunt*: utitur autem hoc Luciani loco, ut iam ante B. Brif-

Lucian. Vol. I.

R

son. de R. P. I, p. 11. Potestatem istius locutionis προσκυνεῖσθαι περιμένοντες satis recte declaravit Ier. Hoelzlin. ad Apoll. Rhod. III, 434, reprehensa Benedicti versione, *adorari se patiuntur*: nam Micyllus melius ad eius mentem, *adorari etiam cupiunt*. HEMST.

ead. l. 5. Το στήθος ἢ τὴν δεξιάν) Idem Dial. Mortuor. & in Pseudom. patet apud Martial. BOURD. Huius moris exempla vide apud Plutarch. in Bruto. Steph. ed. 181, 3 C. καὶ στήνα καὶ κεφαλὴν κατεφίλου, *pectus & caput deosculabantur*. & apud Nostrum iterum Men. c. 12. SOLAN. Appositissimus est Ammiani locus XXVIII, 4, p. 574: *Ex his quidam, cum salutare pectoribus oppositis coeperunt, osculanda capita in modum taurorum minacium obliquantes, adulatoribus offerunt genua suavianda vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes*. Manum soli olim servi osculabantur: ut arrogantes ac superbi liberis etiam hominibus porrigere auderent, adulatorum est crimen: quamobrem τὴν χεῖρα καταφιῆσαι καὶ δωπεῦσαι δι' ἐπαίνου, ut sapiente & forti viro indignum aspernatur Epictetus apud Arrian. III, c. 24. Hunc fastum in Imperatoribus utcumque tolerabilem Romani tamen antiquae libertatis memores moleste tulerunt: ideo Plin. in Pan. Traiani laudibus illud non infimum annumerat, quod Senatum osculo exciperet, neque illos imitari vellet, qui manum tantum, & hanc cunctanter & pigre & imputantibus similes promerent. Similiter plane Lucianus eos divites, qui praebitam osculo manum imputabant, describit. Vid. Ramires. de Prado & Def. Heraldum, quem hic Luciani locus non praeteriit, ad Martial. II, 21, sed imprimis Lipsii Elec. II, 6. HEMST.

ead. l. 6. Περιβλεπτον) Τὸν προσελθόντα δηλονότι εἶναι videtur deesse. BROD.

ibid. Τοῖς μὴδ' ε. τ. τ.) Quibus manum osculari non licet. BROD.

ead. l. 9. Ὅτι μὴδ' ε. τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται) Cum Micyllus vertisset, *quod neque ore nos approbant aut compellant*, Benedictus duo posteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare & compellere nihil ad προσίεσθαι. Verte, *quod ad ora salutanda vel osculanda non admittant nos*. Nota illorum oris obsoenitas. GRON.

ibid. Τοῖς στόμασιν) Ore, id est, osculo. BROD. Paucos enim osculo excipiebant, eosque summae demum dignitatis viros. V. Capitol. in M. Aurel. III, & Sueton. Ner. c. 87.

Quod autem sibi gratulatur Nigrinus negatum osculum, eo spurcitatem oris eorum notat; de qua plura dicere pudor vetat. V. ἀποφρ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 11. Νυκτός μὲν ἐξανιστάμενοι) Sic in μελέτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. BOURD. Molestias matutinarum salutationum describit, & quam vilium essent animorum multis docet Seneca de Brev. Vit. c. XIV, qui cum Luciano conferri poterit. CLER. Salutationes & officia Romae fuerunt amelucana: ex aliis & hoc loco docet If. Casaub. ad Sueton. Aug. c. 53. Confer, quae plura Noster habet de Merc. cond. prorsus his similia. HEMST.

ead. l. 12. Πρὸς τῶν οἰκετῶν) Quanta fuerit vilium ceneratorumque mancipiorum importunitas, ex eo vel maxime constat, quod gravissimi viri temperare sibi non potuerint, quin de ista indignitate acriter conquererentur. Senecae loca dabit Herald. ad Martial. I, 71. Columella, vir avitae libertatis memor, Praef. lib. I, p. 5: *An putem fortunatius, a catonato repulsum ianitore saepe nocte sera foribus ingratissimae adiacere, miserrimoque famulatu &c.* Tacit. Ann. IV, 74: *Iuxta gratiam aut fastus ianitorum perpetiebantur.* Hi igitur Luciani οἰκεταί, ianitores sunt, ostiarii, θυρωροί, ut ipse vocat περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. Ciceroni ducitur laudi, quod domus eius aperta ianitorem non haberet: ἢ δ' οἰκία θυρωρὸν οὐκ εἶχε. Plutarchus. HEMST.

ead. l. 13. Κύνες καὶ κόλακες) Eleganter hoc apud Demosth. ἐν τῷ περὶ στεφάν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἀ τὸ τε ὀνομάζοντο ἡνίκα ἐδαυροδύκου, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἔχθροι καὶ τ' ἄλλα ἀ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. BOURD.

ibid. Ἀκούειν) Ut loco Demosthenis proxime citato. Sic ἀκούσας apud Theocrit. in Charit. & κλύειν apud Aeschyl. in Prometh. sic apud Latinos *audire*. Horat. Sat. 7, lib. 2, *audis*. Hunc Luciani locum profert Casaub. ubi de officiis salutationum apud Suet. BOURD.

ead. l. 15. Τὸ φορτικὸν ἐκείνο δεῖπνον) Idem de Merced. conduct. & in Gallo & saepe alibi. De his incommodis sportulae causa perceptis interpretes Martial. & Iuvenal. BOURD. Sportulam intellige clientibus & salutantibus exhiberi solitam. SOLAN. Intelligo coenas rectas, quas beati homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulatoribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Iul. Firmicus VIII, p. 216, *per omnium limina matutinis semper salutationibus discurrunt*. Manilium ex-

preffit V, 64: *Instar erit populi, totaque habitabit in urbe Limi-
na pervolitans, unumque per omnia verbum Mane salutandi por-
tans communis amicus.* luculentissime Iuvenalis Sat. V, Stat.
IV Silv. IX, 48. Vid. Def. Heraldum ad Martial. VII, Ep.
38, qui hunc ipsum Luciani locum adscripsit totum. Neque
philosophi aliarumque artium professores, οἱ τὸ δοκεῖν μάλ-
λον ἢ εἶναι σπουδᾶσαντες, in ditiorum aedes ac gratiam irre-
pere detrectabant hac via, quam sane muniverat Simoni-
des: rogatus enim ab uxore Hieronis, expediretne magis
divitem fieri an sapientem, divitem respondit: τοὺς γὰρ σο-
φοὺς ὄραν ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων δύραις διατρίβοντας, teste
Aristot. Rhetor. II, p. 89. Eo respexit Plato de Rep. VI, p.
675 A. Alia Galeno mens, qui saepius in has verae doctri-
nae maculas invehitur: περὶ τοῦ Προγινώσκειν. Ἡσκηται δὲ,
ἐξ ὧν ἂν τις εὐδοκιμήσειεν παρὰ τοῖς πολλοῖς, εἰπεῖν τι καὶ
πρᾶξαι πρὸς ἡδονὴν, κολακεύεσθαι, δωπευτικῶς προσαγορεύειν
ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλουτοῦντάς τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς
πόλεσι, συμπερόχεσθαι, παραπέμπειν προερχομένους οἰκα-
δε, δορυφορεῖν ἐν τοῖς δείπνοις, βομολοχεύεσθαι &c. Aper-
tius idem Θεραπ. Μεθ. lib. I, ubi, Amici, inquit, me iden-
tidem obiurgant, mihi meisque inutilem me fore dicentes,
nisi ab isto quaerendae veritatis intento studio paululum de-
flectam, προσαγορεύοιμι δὲ περιερχόμενος ἔωθεν, εἰς ἐσπέραν
τε συνδειπνοῖμι τοῖς δυναμένοις: lege cetera, in quibus τοὺς
ἐπὶ τῆς Ῥώμης πλουσίους nominatim memorat: aliam vero,
qua ad laudem eniterentur, veteres Asclepiadas institisse
viam: ἀλλ' οὐδὲις τούτων οὔτε ἔωθεν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων
ἐφοῖτα δύρας προσαγορεύσαν αὐτοὺς, οὔτ' εἰς ἐσπέραν δειπνη-
σόμενος. At in istis coenis homines famelici sapientiam sola
specie ac nomine mentiti cibis & vino se distendebant, quod
Lucianus false ridet, Galenus in fine libri serio indignatur:
Οὐδὲ γὰρ σχολή γε αὐτοῖς ἐστὶν ἀλήθειαν ζητεῖν ἔωθεν μὲν
ἐν ἀσπασμοῖς διατρίβουσιν, οὓς αὐτοὶ καλοῦσιν ἀσπασμούς,
εἰς ἐσπέραν δὲ ἐμπιπλαμένοις καὶ μεθυσκμένοις. Ergo mini-
me mirum, eos, quod Noster affirmat, ἰατροῖς παρέχειν ἀφ-
ορμὰς περιόδων: Galenus certe περὶ Εὐχ. καὶ Κακοχ. salu-
brem vitae modum sese praescribere illis dumtaxat testatur,
ὅσοι βίον ἡσύχιον εἴλοντο μῆτε πρὸ ἡμέρας ἀνάγκην ἔχοντες
ἐπὶ τὰς τῶν πολὺ δυναμένων ἐπιέναι δύρας, μῆτε λουόμενοις
τις παρεστάναι, μῆτ' εἰς οἶκον ἐπανερχομένους αὐτοὺς παρὰ-
πέμπειν, εἴτα μετὰ πολλῆς σπουδῆς αὐτοὶ λουσάμενοι πρὸς
τὸ δεῖπνον ἐπέιγχεσθαι. nam hoc qui Romae saxum volve-

rent, ut firma sanitate frui possint, nullam esse spem. Porro vocati tesseras accipiebant, ne a ianitoribus repellerentur. Liban. Decl. VII, p. 317 B. ὥς ἐδεξάμην τὸ σύνθημα· quod si quis invitatus excusasset, vel non adfuisset, contumeliam gravem interpretabantur. p. 320 B. Οἶδα πηλικά τοῖς καλοῦσιν ὄργαι προσίζανουσι, ἐπειδὴ τῶν κεκλημένων τις ἐκλίπη τὴν σύνοδον· οἶδα πηλικά βρενθύεσθαι· συνθεῖς αὐτοῖς, καὶ ἀνάγκην καὶ συμφορὰν οἱ κεκλημένοι προβάλλονται· idem constat ex Amm. Marcellino XXVIII, pag. 577, ubi Valefium Libanii locus non fugit. HEMST.

ead. l. 16. Πόσα) Octo sequentes lineae crebro repetuntur in Luciano. BOURD.

Pag. 46. l. 1. Ἀποαλύσαντες) Ἀποαλήσαντες. MARCIL.

ead. l. 6. Ἱατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων) Hinc ἱατροὶ dicti περιόδευται, ut patet in excerptis Glossar. cap. de Medic. Recteque apud Hesychium interpretatur περίοδος, ἡ παρὰ τοῖς ἱατροῖς. Nam voluit Hippocrates τοὺς τὰς πόδας φοιτῶντας μὴ λόγῳ μόνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἱητροὺς νομίζεσθαι. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι) Cogitatione se refert ad Thesmopolidem, qui iam moriturus Eucratis convivā venerat, ut patet in Gallo. IDEM.

ead. l. 9. Ἐξωλεστέροισι τοὺς κόλακας) Ἐξωλεστέροισι τοὺς κόλακας. MARCIL.

ibid. Ὑπείληφα) Censeo. BROD.

ead. l. 10. Ἐκείνους) Placet ἐκείνους. IDEM.

ead. l. 15. Κοινῷ δ.) Communi decreto ac consensu. IDEM.

Pag. 47. l. 2. Ἀθέατον) Euripid. Med. 542: Εἴη δ' ἔμοιγε μὴτε χροσὸς ἐν δόμοις, Μῆτ' Ὀρφῆος κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, Εἰ μὴ ᾧ πίσσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τὸ πλουτεῖν) Flor. ceteraeque omnes edd. διὰ τοῦ πλουτεῖν· manifesto errore, quem correxi. Mox etiam scribendum, καὶ οὕτω δὲ, non δέ. HEMST.

ead. l. 6. Εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι) Εἶναι περικαλλοῦς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. MARCIL.

ead. l. 8. Εἰ μὴ τις αὐτὰ θαυμάζοι) Cicer. in Parad. eod. sensu ipse Gallo. BOURD.

ibid. Ταῦτη τοι) Aliqua huiusmodi ratione. BROD.

ead. l. 9. Ἀπειωνίζειν) Vile reddere: vox satis infrequens. BOURD. Εὐωνος parvo pretio parabilis, adeoque vilis. Usu rariore Aristoteles initio lib. II Οἶκον. de nummis ipsis: περὶ τὸ νόμισμα λέγω, ποῖον, καὶ πότε τίμιον ἢ εὐωνον ποιητέον.

Ad multa, variata figuratae locutionis indole, venuste traducitur. Polyb. IV, 35, p. 423, cum Lycurgi, qui singulis Ephoris talento corruptis regiam dignitatem fuerat praefstinatus, historiam retulisset, addit: οὕτως εὖωνα πανταχῇ τὰ καλὰ γέγονε. Isidor. Pelus. IV, 181, μὴ ὡς εὐώνον τινα καὶ εὐπόριστον ῥίπτετε τὸν λόγον· explicat Christi dictum, μὴ δῶτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί. Macar. de Libert. Ment. § 33, οὕτως εὖωνον ὄντως καὶ ῥάδιον εἶναι, ὡς πόνων ἐκτὸς καὶ κάμάτων κατορθοῦσθαι τῷ βουλομένῳ. Gregorius eleganter Stel. I, p. 8, eos Christianos, qui a Iuliano illecti salutem vili lucro donaverant, vocat ἐκ περιουσίας πονηροὺς τε καὶ εὐώνους. Inter locutiones, quibus homo nihili significetur, reponit Pollux V, 163, εὐωνότερος τῶν ἀποκεκρυγμένων, & μοχ ἐπευωνισμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari quidem paululum, & ad plures formas communicata potestate, sed quae pretii temperati deminutique virtutem semper contineat. Ita lex frumentaria, quae annonae excandefactae modum adhibet, νόμος σιτικὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν apud Plutarch. in Gracch. pag. 837 A. atque adeo res, quarum pretia descendunt ac laxantur, ἐπευωνίζονται. Dion Cass. ἐπὶ δὲ τῷ πλήθει τῶν δεδημοσιωμένων πολὺ πάντα ἐπευωνίστο. in Polluce I, 51, ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν, cui iunctum est, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας, & VII, 10. Mercatores etiam, qui translatis mercibus caritatem semper vilitatemque captant, ut Arnobius ait II, p. 71, ἐπευωνίζουσι, quando venalia parvo vendunt: verbis igitur ἐπιτιμῶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τιμὰς contraria sunt apud Poll. III, 125, ἐπευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. Philoni Iud. p. 870 D. τινὲς ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζόμενοι mancipia sunt a mangonibus parvo tradita; & p. 774 E. ἀνδράποδα πρὸς τὰς τῶν σωμάτων εὐεξίας καὶ εὐμορφίας, ἢ τούναντίον προσεπευωνίζονται. Tum porro attribuitur illis, qui res sub hasta, vel publico praeconio venum propositas minimo addicunt. Dion Cass. p. 335 C. τῶν δὲ δὴ λογιμωτέρων τοὺς μὲν τοῖς κτήμασι τοῖς τῶν ἀπολλυμένων ἐδελέαζον (triumviri) τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαριζόμενοι. recte Basil. Hom. II in Pf. XIV, p. 160 A. ubi sermo de hominibus est foenore obrutis, quo se, nisi bonis distractis, expedire nequeant: τί οὖν ὅτι μικρὸν ὕστερον ἄλλος αὐτὰ προκομίσαι καὶ ἀποκηρύξει τὰ σὰ, καὶ ἐν ὀρθαλμοῖς τοῖς σοῖς ἐπευωνίζων αὐτὰ διαθήσεται. similiter de foeneratore Plutarch. T. II, p. 828 E. δανείστην, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. Xylan-

drum non probo: *si quid vendis, pretium diminuit*. Graviter autem Demosth. adv. Aristocr. p. 758 turpem perditissimorum rhetorum avaritiam inculsat, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποινηται τῆς αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπυωνίζοντες, καὶ πολλοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν λημμάτων (ut sententiae consulatur scribendum censeo, ἀντὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν λ.) γράφοντες πᾶν ὃ, τι ἀνβούλωνται, quorum opera honores & munera, quibus Athenienses bene de rep. meritos ornabant, tantum evilerant, ut quibufvis nunc hominibus promiscue sordido velut praeconio addicerentur. Locum Oratoris principis, ut optimos quosque solet, imitatus est Philo Iud. de Gigant. p. 289 D. Πῶς γὰρ οὐκ ἐναργὴ καὶ πρόδηλα τὰ ἐνείδη τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλούντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπυωνίζοντων, ὥσπερ φεσὶ τοὺς ἐν ἀγορᾷ τὰ ὄνια προκηρύττοντας, τότε μὲν μικροῦ λήμματος &c. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla: quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quamquam ἐπυωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπυωνίζειν, quod in Luciano legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, Stephanus protulit: quae causa mihi videtur satis gravis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπυωνίζειν τὴν δ. potentiam divitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. HEMST.

ibid. Ἐπιτείχισαντα.) Hanc vocem interpretatur Ulpian. Demosthenis Schol. ad Phil. 1. dixi ad illud Petronii, *pariete interiecto*. BOURD. Lege ἐ—ς, quo facto limpidior sententia evadet. SOLAN. Ἐπιτείχίζειν & ἐπιτείχισμα, nisi quod ex compositione potestas intendatur, nonnunquam idem atque τείχίζειν & τείχισμα: ut quando philosophiam Alcidas vocavit ἐπιτείχισμα τῶν νόμων, teste Aristotele Rhet. III, p. 124; poëticam Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 298; ἐπιτείχισμα ἀνθρωπίνων παθῶν, propugnaculum ac munimentum, quod animi humani motus tueatur ac confirmet. At longe aliud est, si mutata structura dicant ἐπιτείχισμα τοῖς ἀνθρώποις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, quorum illud apud veteres, hoc recentioribus est usitatus,

munimentum ad coercendos animi affectus & domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt: frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν, & notum e Thucydide VI, 93, VII, 18. vide Lucian. Amor. c. 24. unde figuram elegantem traxit Synes. Ep. 79, p. 225 D. imperitissime quidem a Petavio versam, sed Scholiastae veteris ope melius in Notis explicatam. Strab. V, p. 328 A. Arrian. Ἀν. Ἀλ. IV, c. 27, & alibi saepius in utroque. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem exstructum, ut eam inclusam obsideas, vicinisque agros quotidianis excursionibus depopuleris: quam virtutem satis explanarunt Schol. Thucyd. ad I, 122, ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ, & 142. Harpocr. & Suid. in v. Ulpian. ad Demosth. Phil. I, p. 48 B. ubi legendum censo ἐπιτειχίσματα τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, & Access. e Lutec. Cod. p. 1161, 1167. locus, quem proferunt e Demosthenis Orat. pro Ctesiphonte, exstat p. 486 F. Philippus Euboea expulsus ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζητεῖ (quomodo Philoni p. 1114 C. ἐπιτειχισμὸς δὲ κατὰ τῆς ψυχῆς βαρὺς οὗτός ἐστι) & p. 483 F. ὁ τὴν Εὐβοίαν &c. κατασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν. Dionys. Halic. A. R. I, p. 16, φρούριον καὶ ἐπιτείχισμα κατὰ τῶν Ὀμβρικών quam structuræ formam hic quidem saepissime sequitur. Hinc facile est antiqui scriptoris locum, qui tam salebrofus Kuftero fuit visus, ut versionem omiserit, emendare apud Suid. in Κατακωχή· Ἐπιτείχισμα ἦν πρὸς κατακωχὴν τῆς χώρας, non τῆς ὥρας, quod editur. Is in hoc verbo multiplicis & concinnae translationis est fons: Demosth. Phil. IV, p. 97 B. τυραννίδα ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπετείχισεν ὑμῖν ἐν τῇ Εὐβοίᾳ placuit inprimis Philoni lud. de Pr. & Poen. p. 919 D. τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον μέρος ἐπιτετειχικὸς τῷ λογικῷ. p. 921 A. 1049 C. & variata structura, ἐπιτειχίσαντες τὰς ψευδεῖς δόξας κατὰ τῆς ἀληθείας p. 814 C. 945 E. ut alia multa praetermittam, in quorum versione saepenumero est peccatum. Sext. Empir. V, § 2, ἐπηρεάζοντες τῷ βίῳ, μεγάλην δ' ἡμῖν ἐπιτειχίζοντες δεισιδαιμονίαν sensum evertit interpres, & in nobis magnam struens superstitionem. His in exemplis rebus aptatur: non minus eleganter personis adiungi solet. Apud Philostr. in Her. p. 710, Ulysses a Palamede superatus ἐπιτείχισεν αὐτῷ τὸν Ἀγαμέμνονα. Brutus Antonio parvens αἰτίαν ἔσχεν ἐπιτειχίσαι τῇ συνωμοσίᾳ βαρὺν καὶ δύσμαχον πολέμιον Plutarch. in Brut. imitatur Isidor. Pelus. II Ep.

Dem. Phil. 40.

Synes. Ep. 79.

146. Ioh. Chrysoft. ed. Par. T. VII, p. 423 D. τὰς πορνευο-
 μένας γυναῖκας ταῖς σωφρονούσαις ἐπιτεχίσωσιν· & p. 500
 D. quae utraque pessime vertuntur: paulo quidem aptius
 T. I, p. 241 B. δέῃ τῇ τῶν οἰκετῶν κακουργία τοὺς ὀφθαλμοὺς
 ἐπιτεχίσσασθαι τῆς παρθένου, sed ita tamen, ut vim locutio-
 nis minime perspectam fuisse pateat: verum in Antistite di-
 fertissimo saepius ad hoc verbum offenderunt. A. Douhaei
 nota ed. Eton. T. VIII, p. 237, & correctione prava & er-
 rore non uno laborat; cuius generis plura cumulare non
 lubet. Ex dictis autem tum vocabuli virtutem, tum in Lu-
 ciano formulae venustae potestatem abunde constare arbi-
 tror. Nonnulla dedit Budaeus C. L. G. p. 559. HEMST.

ead. l. 11. Ἰδιώτας) Ed. I. ἀγραμμάτους, quod minime
 spernendum, quamvis glossema sapiat. SOLAN.

ead. l. 13. τῶν φιλοσοφῆν προσπ.) Omissum τινὰς, quod
 Atticis & Platoni frequens. Diogen. L. II, 133, Luc. A. A.
 XXI, 16. vide If. Casaubon. ad A. A. VI, 7, quamquam
 is locus, meo iudicio, non indiget hoc subsidio. Cum ho-
 rum autem hominum, qui titulo tenus erant philosophi,
 descriptione compara Dion. Chrysoft. Or. LXXVIII, pag.
 660: καὶ τοὶ τί ποτε βούλονται τῶν μακαρίων τινὲς Σερα-
 πεύεσθαι πρὸς ἀνθρώπων ἐλευθέρων εἶναι φασκόντων, καὶ τοὺς
 καλουμένους φιλοσόφους ἐπὶ δούραις αὐτῶν ὀραῖσθαι ταπεινούς·
 multi beatiorum igitur honori sibi duxerunt, si philosophos
 in comitatu haberent affectatores; mox: ὅταν ἴδῃ τις τῶν
 φιλοσόφων τινὰ καλουμένον περὶ τὰς αὐλὰς καὶ πρόθυρα σάι-
 νοντα καὶ ταπεινόν. Aristid. Plat. III, p. 511, 512: τοὺς δὲ
 τῶν πλουσίων ὀλοποιούς καὶ σιτοποιούς καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀλλαῖς
 τάξεσι πόρρωθεν εὐθὺς ἀσπάζονται πρὶν εὖ καὶ καλῶς ὀφθῆναι,
 ὥσπερ τοῦτου χάριν ἐξ εὐνῆς ἀναστάντες· καὶ ταῖς προθύραις
 κυλινδρῶνται πλείω τοῖς θυρωροῖς συνόντες ἢ τοῖς δεσπόταις·
 denique, ut omnem in eos bilem effundat, τοῖς ἐν Παλαι-
 στίνῃ δυσσεβέσι παραπλήσιοι τοὺς τρόπους· quibus Christia-
 nos designari minime dubito. Haec belle conveniunt ad Lu-
 ciani τοῖς ἐπὶ τὰ δειπνα παραγγέλλουσι καινολογούμενον vo-
 catores significat aut nomenclatores, de quibus egregie Vales.
 ad Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 28. HEMST.

Pag. 48. l. 2. τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ) Eorum aliquem, qui ma-
 gistratum gerunt. BROD.

ead. l. 4. Ἀπὸ τοῦ σχήματος) E pallio, quod philoso-
 phiae professorem sectatoremque decet. BROD. Pallium in-
 telligit, quod philosophi ne Romae quidem deponebant, ut

inter togatos insigniores essent. V. *μισθ.* cap. 24. SOLAN.

ibid. καὶ δὲ μάλιστα) Verba non satis cohaerent, nisi reponas, καίτοι μάλιστα ἀγ. vel potius mutata vocularum sede, ὁ καὶ μάλιστα ἀγ. ut § 31. HEMST.

ead. l. 5. τὴν σκευὴν) *Philosophi pallium.* BROD.

ibid. μεταλαμβάνωσι). Μεταλαμβάνουσι. MARCIL. Hanc lectionem, ut meliorem vulgata μεταλαμβάνωσι, ex Scholiastae & Coll. auctoritate restituimus, ut ante me volebant Marcilius & Vorstius. SOLAN.

ead. l. 6. τοῦ δράματος) Fabulae, quam ante retulit, statimque declarat. BROD.

ead. l. 7. τίτι) Repetendum est τίτι, vel, si quis illud, me probante, malit, τίσι a τί aut τίνα, secus atque interpretes fecerunt: cum quibus rebus, quae ab adulatoribus ac parasitis committuntur, comparabimus? HEMST.

ead. l. 8. οὐκ ἐμφοροῦνται) Reperit hanc philosophorum ἀπειροκαλίαν Vitar. auct. Pifc. Lapith. & passim. BOURD.

ead. l. 10. πλείω δ' ἀποφέρειν) Quae enim supererant e coena, domum portabant convivae, ut alias docui. BROD. Hunc morem & alibi tangit Noster. Vid. Τιμ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 13. τῶν ἐπὶ μισθῶ) De quibus tractatum edidit, qui de Mercede conductis. BOURD.

ead. l. 14. τὴν ἀρετὴν ὧνιον) In hos aretalogos plenae satyricorum paginae, pleni philosophorum, οἱ ἀληθεῖς, libri. BOURD.

ibid. Ἐξ ἀγορᾶς) Iunge hoc ordine, προτ. τὴν ἀρ. ὧν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consueta: πρὸς Ἀπαίδ. § 4, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι. δε Ἀναβ. § 4, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκηρύττων σοφούς ἀνδρας sic ἀρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior & in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior: haec istum, quem movit ad Alciphronem Berglerus p. 83, scrupulum levant: τὰ ἐξ ἀγορᾶς ἐμποληθέντα κρεῖδια Aelian. de Anim. II, 47. Scribi quoque poterat ἐπ' ἀγορᾶς: hoc enim non minus usitatum. Liban. Decl. XI, p. 381 A. καὶ εἴ τι πολὺ χερῖεν ἦν τῶν ἐδωδύμων ἐπ' ἀγορᾶς. nam paulo ante alio sensu, οὐ τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ἤμην, non unus eram forensium tabularum. Philostr. de V. S. II, p. 603, τῆς οἰκίας διακηρυτομένης ἐπ' ἀγορᾶς: prorsus ad Lucianum Philo Iud. de V. M. p. 685 A. οὐχ ὅπερ μεθοδεύουσι οἱ λογοβῆραι καὶ σοφισταὶ πιπράσκοντες ὡς ἄλλο τι τῶν ὧνιον ἐπ' ἀγορᾶς δόγματα καὶ

λόγους confer p. 289 D. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, & καπηλεῖα Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπήλων & καπηλευόντων nomine Sophistas infamat: vide L. Bos in Ep. II ad Corinth. II, 17. Nicolaus Damascenus οὐκ ἔστιν ὅτι τῶν παιδευμάτων πρὸς ἀργυρισμὸν ἐχρήσατο οὐδὲ ἐκαπήλευσεν, ut testatur ipse in Exc. Vales. p. 417. Κάπηλον etiam, quamquam ratione paulum diversa, Lyfias apud Athen. XIII, p. 612 D. Aeschinem appellat Socraticum: αἱ ὑπόλοιποι τῶν ἐράνων φοραὶ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὥς περὶ στήλην διαφθεύονται ut περὶ ἔρμα περιρράγῃται apud Dion. Cass. LH, p. 475 A. aliud agebat vir summus, cum sententiam exponeret, *universa illa pecunia, quanta quantae est, apud proximum cauponem perit: κάπηλος iste, & illa στήλη impactam navim diffringens ipse est Aeschines*, quod alio loco clarius ostendam. Proferunt autem, & pluribus illustrent hunc scriptoris nostri locum P. Faber ad Tit. I de Iust. & Iur. p. 154, D. Herald. de Rer. Iud. Aust. II, c. 12, § 12. HEMST.

ibid. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα) Primam vocem Benedictus reddidit *tabernas*, Micyllus *ergastula*. Ludov. Cresfollius libro v theat. rhet. c. 3, amplius & propius *meritorias officinas*. Nam talem aliquam supponere debemus, ut p. 153. GRON.

Pag. 49. l. 3. Ἀμέλει καὶ πράττων &c.) Redit ad Nigrinum, quem ut veri philosophi exemplum proponit, & ut ante illius orationem, sic & hic doctrinam eius & vitam commendat. COGN.

ead. l. 6. Δέων) Edd. omnes praeter l. δέων mendose. In L. etiam recte δέων. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ πρόβω τῆς π.) Suburbana praedia maximi erant pretii & usus, quod fessis rerum urbanarum facile illuc excurrere liceret, atque illinc iterum in urbem redire. Fingit ergo Lucianus, ut magis extollat virtutem Nigrini, neglectum ab eo praedium non quodvis, sed suburbanum. CLER.

ead. l. 9. Οὐδ' ἐπιβῆν) Legendum ἐπιβῆναι & διεληφώς. BROD.

ead. l. 10. Τὴν ἀρχὴν) Scopulus interpretum, quem, qui monuerant ipsi, saepius vitare non potuerunt. Vid. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 14, n. 4, L. Bos Obs. Crit. p. 59, inprimis accuratissimum Sylburgium Praef. Pausan. p. 928. HEMST.

ibid. αὐτοῦ εἶναι) Sic apud Euripid. Phoen. 557: — Οὐτοὶ τὰ χρήματ' ἴδια κέκτνται βροτοί. Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελοῦμεθα. Grot. Flor. 381: Non possidemus propria mortales bona. Sed ius Deorum nostra dispensatio est. Horat. Lib. II Sat. 2: Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum Nunc mihi, nunc alii. VORST. Unde & II Carm. Od. XIV, 24, eleganter admodum brevem Dominum vocat. SOLAN.

ead. l. 11. Τούτων μὲν φ. οὐδενὸς &c.) Aut similia prorsus cogitarunt, aut ex eodem fonte hauserunt Horatius & Lucianus. Ita claudit Venufinus vates Sat. 2 libri II, ut nihil possit similis Lucianeis dici:

*Nam propriae telluris herum natura neque illum,
Nec me, nec quemquam statuit. Nos expulsi ille;
Illum aut nequities, aut vafri inscitia iuris,
Postremo expellet certe vivacior heres.*

*Nunc ager Umbreni sub nomine, nuper Ofelli
Dictus, erit nulli proprius; sed cedit in usum
Nunc mihi, nunc alii: quocirca vivite fortes,
Fortiaque adversis opponite pectora rebus.* CLER.

in Schol. col. 1. l. 6. Τρούσης) Leg. ὑπαρχούσης. SOLAN. Retineo: sic solent, praesertim recentiores. vid. Eunap. p. 34, v. 9; p. 82, v. 12. Herodotum imitantur: βίος τε ἀρκεῶν ὑπὲρ I, c. 31. Pro τῆς πατρ. male C. V. τὰ τῆς ante πτήσεως abiiciendum. HEMST.

ibid. l. 8. Ἄλλο) Leg. ἄλλως. SOLAN. Proxime C. V. ἄλλφ. HEMST.

ibid. l. 9. Ὡσπερ οὐ) Leg. ὥσπερ. HEMST.

ibid. l. 10. Περισσῆς) In ed. A. inserta hic erant verba textus: περισσῆς. [καὶ τὸ ἡμέρον τοῦ τρέπου] Insulse; unum enim est scholium. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀγροῦς) Reposui pro ἀγροῦς, & modo τοῦ ἀγροῦ pro ἀγροῦ. Vitium pluribus adhuc locis insidens. In Servio ad Ecl. IV, 34, correxit G. Voss. ad Valer. Fl. I, 310. HEMST.

ibid. l. 4. Ἀδίκως) Leg. ἀδεκάστως. SOLAN. Praeclaram emendationem adiuvat C. V. HEMST.

ibid. l. 7. Λουκιανού) Est inter Epigrammata Luciani inscriptum eis τυχάν' unde mendosissime hic descriptum emendavimus: sed & debuit post πόντ' addi καὶ τὰ ἐξῆς, &cetera, cum desit finis hexametri versus & totus pentameter. CLER.

ibid. l. 9. Ἀγρὸς) In C. V. erat ἄκος & γεῦμην. recte vero πάλιν. HEMST.

Pag. 50. l. 1. Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ) Sic in Timone, five Misanthr. μετακισθῆναι δὲ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, five Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότης. haec apud Lucianum passim. Lucianus five is five alius poeta:

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμεν πότε, νῦν δὲ Μενίππου,

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.

Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με πότε ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος

Οἶεται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδένος, ἀλλὰ τύχης. BOURD.

ibid. τὴν χρῆσιν &c.) Nostra sunt usu, non mancipio, ut loquebantur Iurifconfulti. Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu. CLER.

ead. l. 2. Ὀλιγοχρόνιοι δεσπότες) Ea passim in Luciano, sed praecipue in Charont. five Ἐπισκοπ. BOURD.

ead. l. 4. Παράλαβὼν ἄλλος) Cicer. ad Attic. XII Ep. 19: In omni mutatione dominorum, qui innumerabiles fieri possunt in infinita posteritate. HEMST.

ead. l. 5. Παρέχει) Nigrinus, ut ex orationis serie manifestum est: lapsi sunt interpretes, dum coniungunt, ἐκεῖνα παρέχει. HEMST.

ead. l. 10. Μὴδ' ὑπερτίθεται) Restituo ὑπερτίθεσθαι ac προδεσμίαις. BROD.

ead. l. 14. Ἀμέλλητον εἶναι) Dignum philosopho praeceptum, quod & Persius tractavit V, 66. ubi a Casaubono Luciani locus hicce est adductus, nec non a Gatakero ad Marc. Antonin. II, § 4. Epictet. Ench. c. 75, ἀν' αἰεὶ προθέσεις ἐκ προθέσεων ποιῆς, vel, ut Simplicius ait p. 323, προδεσμίας ἐκ προδεσμιῶν, καὶ ἡμέρας ἄλλας ἐπ' ἄλλαις ὀρίξης, μεθ' ἃς προσέξεις σεαυτῷ. hoc Epicteto dicitur ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχὴν. Idem vitium in Christianis corrigendae vitae curam ad solemnia festa differentibus graviter increpant Patres, quorum loca nihil attinet adscribere. Hoc est ψυχῆς καθάρσιν ταμιεύεσθαι scriptoris incerti apud Suid. in Ταμιεύω, animae purgandae, & recte vivendi, ut ait Horat. I Ep. II, 41, horam prorogare. Atque ita fere contingit, ut, qui ad constitutum vitae deterius emendationem reiiciunt, vitiis suis blandientes nunquam ad meliorem frugem veniant. Elegantissime Manilius, etsi in re non prorsus eadem IV, 5: dum quaerimus, aevum Perdimus, & nullo votorum sine beati Victuros agimus semper, nec vivimus unquam. HEMST.

ead. l. 17. Τοῦτο μὲν δεῖν) Exponere licet διὰ τοῦτο, eam ob rem, ut dolores & incommoda tolerare discant: quomodo § 37, τοῦτο τοι sed tum oratio est paululum impeditior, & habet nescio quid inconcinni, tum τοῦτο μὲν ita solet poni plerumque, ut τοῦτο δὲ vel semel vel saepius etiam sequatur: exemplum mox ipse Lucianus praebet, Demosth. Ερωτ. p. 253 A. B. Dion Prus. p. 214 A. quare parum abest, quin scribendum putem, καταγυμνάσωσιν, οὔτοι μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Philosophi vero ac Sophistae verberibus discipulos ac flagellis castigabant: Xenoph. Ἀπομν. I, p. 415, v. 44, οἶδα δὲ καὶ κείνῳ σωφρονοῦντε ἔστε Σωκράτες συνήστης οὐ φοβούμενός μὴ ζημιῶντο ἢ παλαιοὶ ὑπὸ Σωκράτους· eoque pertinet, quod in Aristoph. Nub. v. 440 Strepsiades Socratis adscriptus contubernio τὸ σῶμα παρέχει τυπτεῖν, πεινῆν, διψῆν, αὐχμεῖν, ῥιγοῦν, ἀσκὼν δερεῖν. Libanius etiam Or. περὶ τοῦ Τάπ. p. 577 C. ἐγὼ γάρ τοι τὸ μὲν διὰ πληγῶν καὶ μαστίγων πειράσθαι νοθεύειν ἔθους· & περὶ Συνδικῶν p. 613 C. Verum praeterea haec flagrorum aliorumque cruciatuum tormenta, praesertim apud philosophos, genuinis auditoribus fuerunt iniuncta, quo durato per haec supplicia corpore ad τὴν καρτερίαν firmarentur, atque infitae libidinis intemperantiam extirparent: sane Pythagoras βασάνους τε ποικιλοτάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντελουμένας διαθεσμοθετῆσαι dicitur a Iamblichō S. 68. Xenocratem laudat Diogen. L. IV, 7: οὕτως εἶναι ἐγκρατῆ, ὥστε καὶ τομάς καὶ καύσεις πολλάκις ὑπομείναι περὶ τὸ αἰδοῖον. Mos, ut videtur, a mysteriorum ritu deductus, quibus initiari neminem fas erat, nisi probata per multos ἀναγκῶν, βασάνων & καύσεων, sic vocant, gradus animi constantia experimentum sui certum dedisset. Meminit etiam Arrian. in Epict. istius philosophicae probationis. Superianus, ut inertiam ac tarditatem ingenii excitarer, flagra sibi ipse admovere non dubitavit, teste Damascio apud Suid. in Σουπηριανός. Christiani ascetae, postquam vestitum philosophorum veterum adsciverant, haec quoque, quae Lucianus merito deridet, praepostera formandae pietatis instrumenta non spreverunt: quo de genere non pauca reperies in Vitis Patrum & Cassiani Institutionibus. Multa notant, sed admodum perturbate, Crescoll. Th. Rhet. V, c. 6, 7, Boilav. Hist. Flag. c. IV, p. 78. quorum errores persequi non iuvat: neuter hunc ipsum Luciani locum praetermisit. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Δεῖν) Venit hic in mentem, quod de fibulis alicubi legere me memini: an eo tamen respiciat, pro certo affirmare non ausim. SOLAN.

ead. l. 7. Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων) Talis est βδελυρὸς ille apud Theophr. Charact. περὶ βδελυρίας, qui solet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μείζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπιταθέντας) Castiga ἐπιταχθέντας. BROD.

ead. l. 11. Ἀμεταστρεπτι) Sic Horatius: *Oculo irretorto Spectat acervos*. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τὸν ὀδισμόν αὐτῶν) Haec παραγκωνίσματα tangit de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν ἵπποδρομον) Hanc ἵππομανίαν multis verbis describit auctor de causis corruptae eloquentiae. Iuvenal. Achil. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. paraf. omnes passim. BOURD.

ibid. Τὰς τῶν ἡνίοχων εἰκόνας) Putavi aliquando, hunc locum debere aliter legi. Reponebam scilicet τοὺς τῶν ἡνίοχων ἀγῶνας. Nam & mihi haec lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait παραχὰς διεξήει, & ne dissimulem, vix ab ea sententia discedo. Notum est, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas seditiones excitarint, adeo ut saepe milite opus fuerit, ut sedarentur rixae & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romae magis celebre, nihil in circulis, hominum sermonibus, magis agitatū, quam Circensium eventus, & Praefinorum, Veneratorum, Russiatorum, & aliorum victoriae vel infortunia. Non possum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Martialis lib. V epigr. 96, ubi de Scorpi nobilissimi agitatoris imaginibus loquitur, sic ait:

Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo

Spargere, & effuso permaduisse croco?

Quam non sensuro dare quadringenta caballo,

Aureus ut Scorpi nasus ubique micet?

Et Capitolinus in Vero testatur, equo Circensi, cui nomen erat *Volucris*, ab Aelio Vero Imperatore factum aureum simulacrum. Itaque non mirum, si agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuisse autem in Circo posita ea simulacra, ex hoc loco conicere licet, & rationi consentaneum videtur. PALMER.

ibid. Εἰκόνας) Vide Inscript. Sponii. SOLAN.

ibid. Τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα) De quibus quam cupide sermones habuerint, egregius ostendit Ioh. Chrysostomi locus T. V, ed. Et. p. 315: καὶ οἱ μὲν πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς τῶν ἵππων ἀμίλλης ἐπτοημένοι καὶ ὀνόματα καὶ ἀγέλην καὶ γένος καὶ πατρίδα καὶ ἀνατροφὴν τῶν ἵππων ἔχουσιν εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης, καὶ ἐπὶ ζωῆς καὶ ἐνεργείας δρόμων. Equi praestantiores suis nominibus insigniti iam inde ab heroicis temporibus; neque per curiosam veterum diligentiam nos fugit, quemadmodum primi Hippodamiae proci Marmacis equae fuerint appellatae: vid. Pausan. VI, pag. 507. Plura dabunt Lindenbrog. ad Amm. Marcellin. p. 385, I. Gothofred. ad Cod. Theodos. XV Tit. X, I. A. Fabric. ad Sext. Empir. p. 19. Equus Hadriani Borysthenes est apud Dion. Cass. p. 792 D. & in Epigr. Pith. p. 121. Phosphorus Aufonii Epit. 35. HEMST.

Pag. 52. l. 3. Ἐπείληπται) Haec ultima verba male vertit Micyllus. Vertendum erat: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* PALM. Male Micyllus: *Iam & multos eorum, qui pro studiosis ac gravibus habentur, reprehendebat.* — pari lapsu Benedictus: *Quin etiam multos, qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & versio Lucianum non assequitur, & male periodum hanc maiore distinctione ab praecedente separant. Sed nec bene Palmerius: *multos, qui graves esse videntur, occupavit.* At mens Luciani est: *Multus enim profecto est in equis furor, & multos, qui graves videbantur esse, redarguit;* eos cum graves videri vellent, probavit vanos, & cum deberent contemptores horum esse, in iisdem nugis insanire ostendit. Quia autem in praecedentibus ait Lucianus de equorum nominibus, non potui, quin ad eius illustrationem hic apponerem inscriptionem, quam ex schedis Peirescianis depromptam publicavit excellens antiquitatis vindex Iac. Sponius, cum ad auctores interpretandos haec vetustatis imago vivam fere vim afferat. Ea sic habet:

... II PRAEMISIT ET C. T.
OCCUPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIUGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEgypto PE.	I	MACUL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQUILIN. AF.	I
EUTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I

Iure man. Horum interpretationem aequissimo Lectori relinquo. Ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προίενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. Iacob. Micyll. interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem aetatem veram emittant; eam intelligens, quae in testamentis usurpatur, qua petunt, ne a sua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem sentio, vult interpres Lucianum intelligi de liberis exheredatis, variis modis patris testamentum infirmare nitentibus, & petentibus, ut patrem liceat arguere dementiae, prodigalitatis, & luxuriae. Quam licentiam non solum in exheredatis, sed in omnibus olim Solon, eumque secuti, legibus suis inhibuerant; scilicet τὸν τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem esse, facile quis iudicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλίσμους Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipsis Romanis. Inimulcunt Romani, quod se sentiunt prohibitos veritate sua, & voce libera frui, scilicet prohibitos legibus illis, quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii alterius famam laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Graeci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum, cum quibus graviora odia & simultates habuerant, testamento laceßere, & hac licentia nullius existimationi & famae parcere. & ita in Codicillis Petronii flagitia principis sub nominibus exoletorum, seminarumque, & novitate cuiusque stupri praescripta & obfignata missa Neroni apud Tacit. annal. 16. hanc ramen antea testamentorum licentiam senatus saepe in Principum gratiam inhibuerat. Sueton. Aug. c. 50: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia, ne senatus quidquam constitueret, intercessit.* Huius loci cum mentem quaerem, consului Isaaci Casaub. Animadversiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. BOURD. ead. l. 7. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι &c.) *Ne e veris suis sermonibus quidpiam incommodi capiant: nam veritas, iuxta Terentium, odium parit.* BROD. Sensum huius loci, quem interpres affecutus non est, explicat Brissonius form. l. VII, mox ab initio. VORST. Non melius profecto hunc locum intellexit Bourdelotius, quam Micyllus, quem deferit ac refutat. Quid enim? an hic dicitur ingemiscere Romanos, quod se sentiunt prohibitos veritate sua & voce libera frui, eaque prohibitio in eo consistit, quod prohibiti sint legibus illis,

quibus cautum, ne in tabulis testamenti quidquam elogii famam alterius laederet, nisi suorum, quos exheredare leges permittebant cum elogio? Quae species prohibitionis in Graecis, nedum talis? immo quae fortasse nunquam contigit? Nam quod de consensu If. Casauboni iacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo inspexerint lucubrationes magni eius viri. Sed neque Benedictus bene, *ne ex sua veritate damnum capiant*. Plane enim Lucianus vult contrarium, nempe Romanos tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edere in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant: hoc est, ne post eam veritatem vel mentis suae verissimam professionem patefactam (quod sit aperiendo testamento, neque id contingit, nisi post mortem testatoris, ut non videat, non sentiat, quid animi sit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit) laetari possint eo facto, quod inimicum ultri sint ac laeserint malo voto, neque si ille propterea doleat, illi eum dolentem spectare possint. Haec simplex & ipsa Luciani sententia. Nam cur ἀπολαύειν sumunt in malam partem? Neque hinc abire liber, quin alium locum per eandem hanc iactationem ambiguum tangam, qui est in Timone § 2, qui sic ad Iovem: οὗτω δαλὸν τινα ἱπανατεῖναι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληροῦσονται τῆς ἀσβόλου ubi Erasmus, *verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent, ut fuligine compleantur*. Tan. Faber, *hocque unum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*. Quam interpretationem est alius, qui praeter duas postremas voces repetit, & sub titulo observationis negat τὸ τραῦμα hoc loco convenire, cum fuliginis fiat mentio, unde etiam statim se legere ait καύματος, fulmenque & fulgur adurere & ustulare dici notat. Sed mirum, si vel sententiam vel elegantiam huius loci ullo genere assequatur. Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad homines fulminatos applicant, non in propriam notionem voluptariamque, ut passim solet, ac mox vidimus, & rursus in ipso hoc Timone, ubi pari modo ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, atque ipsi Iovi attribuant, ut prorsus debebant? sic enim elegantissima ironia accipiendum: *hactenus autem (vel in hoc solo, ad hoc solum) existimant te frui vulnere, (voluptatem capere ex iactu fulminis, quo stolide putas, o Iuppiter, illis grave vulnus a te infer-*

ri) ut operiantur fuligine, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpretaris vulnus, cum sit simplex & ridicula fuligo, velut fulmine in carbones & fumum resolutum, cum ad homines deveniat. Qui perfectissimus sensus. GRONOV. Locus difficilis, sed minime corruptus. De testamentis sermo est, deque codicillorum Romae licentia; quae, aliis omnibus per dominationem suppressis, integra semper manfit. Cuius rei apud Tacitum aliosque luculenta exstant exempla. Sed unicum afferre sufficiat, Fulcinii Trio-
nis, (Ann. VI, 38.) qui accusatus, & mori iam certus, *supremis tabulis multa & atrocia in Macronem ac praecipuos libertorum Caesaris composuit; ipsi (Tiberio) fluxam senio mentem, & continuo abscessu velut exsilium obiectando. Quae ab heredibus occultata, recitari Tiberius iussit: patientiam libertatis alienae ostentans, & contemtor suae infamiae &c.* Nigrini ergo iam facile mentem perspicis, omnia Romae praeter testamenta, *adulatione aut metu falsa.* Sueton. etiam in Aug. 56: *Et tamen de inhibenda testamentorum licentia ne senatus quidquam constitueret, intercessit.* Vide etiam apud Valerium Max. quomodo illuferint ea aetate hominibus Romani, heredes se eos scripsisse per totam vitam professi; quos aut praeterierant, aut probris, ut ex Tacito abunde constat, laceffebant VII extremo. Conf. Guth. de iure manium III, 27. De ἀπολαύω vide H. Δ. X, XXI, & Τιμ. 1 &c. SOLAN. In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Sed operae pretium erit, qua fortuna locus hic fuerit conflictatus, le-
giori breviter ob oculos poni. Barn. Briffonius de Form. lib. VII postquam monuerat, accuratam fuisse veterum in testamentis scribendis diligentiam, testamenta specula esse morum cuiusque, testamenta denique ex Quinctiliani Declam. 332 esse, quibus omnem affectum fatemur, haec subiungit: *Quod & sensisse videtur Nigrinus apud Lucianum, cum ait, Ὅτι μὲν φ. &c.* Quibus verbis, quorum sensum interpreter affectus non est, hoc significabat, Romanos veras demum voces cum suprema sua ordinant mittere, nudaque eorum pectora in testamentis patere, nec, dum vivunt, sua ipsos veritate uti-
frui, sed ad alios eius fructum pervenire. Aliam omnino viam est ingressus Iac. Gutherius de Iur. Man. III, c. 27. is, prolatis & Luciani verbis & Micylli interpretatione, hunc in modum pergit: *Non praeternittam, quod hic dicitur, liberos a parentibus petere, μὴ ἀπ. τῆς σφ. ἀλ. ne veritatis suae detrimentum patiantur. Nam ἀπολαύειν in malam quoque partem*

usurpari, Grammatici docent. Verit̃ interpreter Luciani, ne a veritate sua depellantur, quem auctoris sensum non affectum, Brissonus Praefes asserit. Hoc enim significabat, inquit, Romanos veras demum voces &c. Quae mihi a Luciani mente longe remotiora videntur, quam quae reddidit interpreter. Ego quidem veritatis suae damnum capere, idem puto, ac bonis avitis, aut iusta hereditate privari, quae lege obvenit, & iure quodam naturae liberis defertur. Tum probat, ἀλλήδες pro δικαίω, verum pro iusto poni: quibus an quid excogitari potuisset absurdus, equidem nescio: sed Gutherius erroribus gravissimis obnoxius plerumque, & caute, si quisquam, legendus, nihil est causae, cur nos magnopere moretur. Maiorem utroque longe maior lucem attulit If. Casaubonus, ad Suetonii Aug. notans: *Romanorum mos fuit in testamentis increpare alios, maledicere aliis, & liberam de quibuscunque vellet vocem edere: ideo dicebat Nigrinus apud Lucianum, Μίαν φ. &c. ex quibus, virum magnum illud ἀπολαύειν non aliter ac Brodaeum accepisse pro incommodum aut detrimentum pati, non obscure colligitur. Frustra consensum, ut recte notatum Gronovio, iactat Bourdelotius, qui nescio quam observationem ex lecto Torrentii ad eundem Suetonii locum commentario confluxit, quam vereor valde, ut ipse satis intellexerit. Tandem mirifica quaedam est oratio, quam Gronovius confixit. *Romani, tota vita cum simulate egerint, veram unam vocem edunt in testamentis, ne ex hac sua veritate voluptatem capiant, neve post eam veritatis vel mentis suae verissimam professionem laetari possint eo facto &c.* (post mortem opinor) qualem sententiam ab homine, qui, quid scribat, cogitet, nedum a Luciano potuisse proficisci, ego mihi non persuadeo. Ad me quod attinet, si vera est, quam cuncti Codd. tuentur, recepta lectio, τοὺς ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ τὰς διαθήκας καλινδουμένους captatores intelligo tam graviter a Luciano praefertim exagitados, quorum sane studium omne in funerum iustis & testamentorum tabulis versabatur. De isto insidiatorum genere cum ageret Nigrinus, hoc quin adderet insuper, praeterire non potuit, unam Romanos tota vita veram vocem emitte, (tum nimirum, quando corvis hiantibus delusis pro hereditate sperata restim cum dignissimis elogiis relinquunt) quam non libere quidem & palam expromant, sed abditam ultimae voluntatis testimonio consignent: cur hoc autem? ne scilicet ex apertis animi veris sensibus, quos commodi cau-*

fa diffimulare cogeantur, magnum ad eos malum redundaret: nam heredipetae non omnes vilis quaedam hominum faex, sed potentiores quoque & in principum aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhiabant, de se iudicia scirent, pro blandissimis assentatoribus inimicos se gererent infestos: erat igitur causa satis iusta, quare patetfactionem arcani, si, dum in vivis erant, in publicum efflueret, damnosi, post mortem differendam putarent. Momentum aliquod accedit ab ipso *κυλινδεῖσθαι*, cuius usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus: exempla petere licet a Budaeo C. L. G. p. 828, Berglero ad Alciph. p. 95. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σφετέρας ἀληθείας in deteriore partem sumatur. Verumtamen nexu orationis expenso inducor pae-ne, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exigua mutatione scripturae vulgatae subveniendum putem: *ὥα μὴ ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας*, ubi, id est, quibus in testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fructum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμφὶ τὴν νεκρίαν τε καὶ διαθήκας καλινδούμενοι, quos tum interpretor Romanos, quæ sollicitam curam ac diligentiam condendis testamentis adhibebant, ea propemodum virtute, qua de Cyro Xenophon scripsit K. Π. I, p. 8, v. 38, ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὐτοῖς βέλτιον ποιεῖν. *Ισογ. περὶ τῆς Ἀντιδ.* p. 316 B. τῶν περὶ τὰ δικαστήρια καλινδουμένων. Alciph. I, p. 108, οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι. Deinde *μίαν φωνὴν ἀληθῆ προῖεσθαι* ita fere, quomodo fecit Brissionius, accipio, veros animi affectus, remotis utilitatibus, cunctisque ad severum examen adductis profiteri: cum Lucretio dicas, quamquam ille alia paululum in re III, 58, *Nam verae voces (φωναὶ ἀληθεῖς) tum demum pectore ab imo Eliciuntur, deripitur (sic legendum arbitror) persona, manet res.* Eximius inprimis Senecae locus, quem Brissionius quoque advocare non praetermisit, de Benef. IV, c. 11: *Quid cum ipso vitae in fine constitimus, cum testamentum ordinamus, non beneficia nobis nihil profutura dividimus? quantum temporis consumitur, quamdiu secreto agitur, quantum & quibus demus? Quid enim interest, quibus demus, a nullo recepturi? Atqui nunquam diligentius damus, nunquam magis iudicia nostra torquemus, (hoc est illud καλινδεῖσθαι, & modo, quantum temporis consumitur) quam ubi remotis utilitatibus solum ante oculos honestum stetit: tamdiu officiorum mali iudices, quamdiu illa depravat spes ac*

metus, ac inertissimum vitium voluptas. Ubi mors interclufit omnia, & ad ferendam sententiam incorruptum iudicem misit, quaerimus dignissimos, quibus nostra tradamus, nec quidquam cura sanctiore. (vides *μία ἐν ἀληθῇ φωνῇ*) componimus, quam quod ad nos non pertinet. Nihil ad hunc Luciani locum accommodatius proferri potest: sic autem continua serie cohaerebit oratio tota, dum testamentorum diligentiam ab hac quidem parte laudat Nigrinus, quod veritas, cuius cultus omnem vitam debuerat ornare, hic tandem excusso sinu & nudato patefiat; ab altera vero multo magis vituperat, quia stuporem mentis & rerum inanissimarum studia voluntatis ultimae chartis mandata testificentur. *ἵνα μὴ ἀπολαύουσι* vero pro *ἐν αἷς οὐκ ἀπολαύουσι* non est, ut multis apud Graecae linguae peritos probem. Recte porro veritatis in testamenta reconditae fructum capere dicuntur nullum, qui fervientes utilitati suae sub persona vivunt, & saepe, ne aliorum in offensionem incurrant, carissimos affectus procul a se habent. Haec qualiacunque lectoris eruditi arbitrio permitto, tam non ipse coniecturae meae fidens, ut suspicer etiam impositum esse gravius aliquod vulnus huic loco, cui medicina sine meliorum Codicum ope non sit parata. De testamentorum licentia praeter alios Lipsius egit ad Tacit. Ann. VI, 38, XIV, 50. Micellus vel legit, nescio quo pacto delusus, vel legendum putavit, *ἵνα μὴ ἀπελαύνωνται τῆς σφετέρης ἀληθείας*. HEMST. *ἵνα* illud *ἐκβατικῶς* positum hoc sensu: Verum dicunt in tabulis ultimarum voluntatum, sed eo eventu, ut non fruantur sua veritate. Hanc Io. Matth. Gesneri acutam explicationem dignam iudicavi, quam cum erudito lectore communicarem. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 11. Ἐσθῆτας αὐτοῖς) Cetera huius paginae copiose exsequitur *μελέτη* de Luctu: & dixere nuper viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 12. Συγκαταφλέγεσθαι) De funebribus caerimoniis & earum irrisione plura reperies in de Luctu & in Charonte. Has funebres expiationes submovit Lycurgus, nec concessit, ut quidquam una cum cadavere sepeliretur, (nam aliae nationes, si quid fuisset vivo carissimum, id mortuo addebant in sepulcrum, damnosa simul & ridicula superstitione, quasi mortui sentiant aliquid) sed in puniceo amictu & oleae foliis ex aequo positos omnes sepeliri iussit. COGN.

ibid. Οἱ δ' ἄλλοι) Haec verba, quae in reliquis deerant,

ex ed. I. & V. 2. supplevimus. Agnoscit etiam Briffon. de form. VII, teste Vorstio. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ τὴν τελευτὴν) Ut in Tyrannic. § 1, ubi perperam interpretati sunt: πρὸς τῇ τελευτῇ Chrysippus apud Athen. IV, p. 159 B. Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulero πέρα τῆς τελευτῆς, *ultra mortem*. quod si subieceris, convenient utique multo melius ἐτι καὶ & διαμένοντες & μοχ μετὰ τὸν βίον. Perf. VI, 41: *Haec cinere ulterior metuas?* ibi vide If. Casaubonum. Haec duo vocabula saepe confusa: pro παρὰ τοῦ μετρίου apud Sozomen. VI, c. 1, in Cod. Fuketiano H. Valesius invenit πέραν τοῦ μετρίου, quod solum sine controversia verum est. Strab. XIV, p. 942 B. παρρησιασάμενος πέραν τοῦ μετρίου, vel πέρα, quod ἄττικότερον in Mss. exstat. Prave legitur in Helych. Βοῦς ἐπὶ γλώσσει, τοὺς παρὰ τοῦ δέοντος παρρησιαζομένους restituendum ex Zenobio πέρα. HEMST.

ead. l. 16. ἤξιον) Vorst. ἤξιον. Ego vero ἄξιον a Luciano scriptum fuisse existimem. SOLAN. Verissime Vorstius ἤξιον quod reponere non dubitavi. Ad Nigrinum ipsum pertinet, ut supra § 25, 27. HEMST.

ibid. Τί πέπρακται τούτοις) Qui vana haec & ridicula esse omnia nunquam didicerunt. BROD.

Pag. 53. l. 2. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ πρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας) Sic Dialogo Panopes & Galenes, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. MARCIL. Haec male convenire videntur. Quid enim commune habet plausus cum aromatibus? Ergo non dubito, debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων ea enim optime coniunguntur, ut & crocus vino. Nam ea misceri solere, & in deliciis fuisse eam mixtionem, testis est Plinius lib. 21, cap. 6, ubi de croco loquitur: *Usus eius in coronis nusquam, herba enim est folio angusto paene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, praecipue dulci tritum &c.* Haec Plinii verba omnino firmant nostram coniecturam. PALM.

ead. l. 3. Μετὰ πρότων) Sic legit interpretes, quod ex fide Mss. & impressorum Codd. retinendum censuimus. Monebat tamen Cod. Flor. meus, in cuius margine docti cuiusdam manu scriptum κρόκων: quod etiam reperi in Petri Golmani Cod. Angl. his accedebat nobilissimi Senatoris Burdigalensis Godofredi Maluyni Primetii calculus: sed quoniam hoc ipsum saepe Lucianus repetit, non ausus sum to-

lerandam lectionem movere; monere sufficiat. Et, ut libere fatear, raro Graeci plurative κρόκον efferunt. Cur vino miscuerint, rationem reddit Dioscor. cap. 25, l. 1. Hac de re viri doctissimi ad Propert. & Martialis Amphitheat. BOURD. Μετὰ κρόκων P. etiam. Vide Plutarch. συμπ. Probl. III, 1, ed. St. 1150, 1. quo loco croci vires in vino sumti narrat. Adi etiam eundem VI, 7, 1253, 2. quibus confirmantur, quae de hoc more Palmerius habet. A. Gell. X, 144. Vide etiam Sueton. Ner. 25. Mox pro ἀρωμάτων, in L. est ἀκρομάτων. prave. Itali etiamnum adhibent, praesertim Romae. SOLAN. Nihil erat, cur Bourdelotius κρόκων rescribere videretur: audi Cresollium Th. Rhet. III, c. 20, § 9. *De convivii* (ibi plausus dari consuevisse) *probare Luciani forte locus videatur in Nigrino, cum luxum & divitum profusiones describit.* Hos, inquit, illos esse, qui pretiosa ac cara opsonia emere solent, καὶ τὸν οἶνον ἐν τ. σ. μ. κρότων τε κ. ἄ. ἐκ. *vertunt*, vinumque in conviviiis cum plausu & odoribus effundunt. *Mihi dubium nullum est, quin mendosus sit iste locus, & legendum μετὰ κρόκων intelligit enim Lucianus quam sparsionem vulgo vocant, sive imbrem odoratum, qui ex croco fiebat, vino vel aqua diluto, non modo in theatri, verum etiam in conviviiis: κρόκον ραινόμενον Graeci vocant, Ovidius liquidum crocum, Corycium imbrem Martialis. De huiusmodi croco & aromatibus vino mixtis est splendidus locus Plutarchi in Symposiis VI, 2, VII, qui Lucianum maxime illuminare potest: sic enim ille, τὸν οἶνον οἱ μὲν ἀλδαῖς χρωτίζοντες, καὶ κινναμώμοις καὶ κρόκοις ἐθιδύοντες, vinum aloë aut cinnamomo vel croco inficiunt &c.* Sed hoc obiter, ut plausum, qui Luciani crocum omnem ebiberat, leviter emendaremus. Viden, ut Plutarchus κρόκοις extulerit plurative. In lautioribus autem conviviiis frequens aderat crocus. Liban. Decl. XXXVII, p. 803 C. de nuptiis: λαμπτήρων δαὶ τόπων, παραπόμπης, οἶνου πολλοῦ, μύρου, κρόκου. Aristoph. Nub. v. 51. Longolius, quem nulla vitii in κρότων suspicio tetigerat, ut huic congruens vocabulum adiungeret, ἀρωμάτων mutandum censuit in ἀκρομάτων: est enim haec nuda tantum coniectura, non libri cuiusdam scripti lectio: inepte vero: explicare perquam erit difficile, quid sit οἶνον ἐκχεῖν μετὰ ἀκρομάτων. Potes autem vel seiungere οἶνον, κρόκον & ἀρώματα, vel οἶνον μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων intelligere vinum croco atque aromatibus imbutum paratumque: familiare Medicis non solum οἶνος διὰ, sed & μετὰ ῥόδων pro ῥόδιος. HEMST.

ead. l. 4. Μέρου χεμῶνος) Mamertin. Grat. Aët. c. 11: *Quin etiam prandiorum & coenarum magnitudines populus Romanus sanciebat, cum quaesitissimae dapes non gustu, sed difficultatibus aestimarentur, miracula avium, longinquae maris pisces, alieni temporis poma, aestivae nives, hibernae rosae.* Ibi I. Livineius ista Luciani non praetermisit, ab aliis etiam eandem in rem saepe producta. Consimilis Pacati Drepanii & elegans locus a Laev. Torrentio notatur ad Horat. I Od. 38, v. 3, sed gustu calami vitio scriptum pro *sumtu*. Plura dabit Des. Herald. ad Martial. V Ep. 66. HEMST.

ibid. Καὶ τὸ σπάνιον) Invehitur sapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελες ὑπερφηνοῦντας, qui communia naturae munera fastidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Iuvenal. Sat. II: *Magis illa iuvant, quae pluris emuntur.* Sic apud Petron. *Quidquid quaeritur, optimum videtur.* Coripp. lib. 4: *Quidquid latet exstat honorum.* BOURD.

ead. l. 5. Παράκαιρον) Capitolinus in Vero 5: *Alieni temporis floribus coronae intertextae.* quo forsan Lucianus respexit: nam nobile hoc fuit convivium. Menander γυν. p. 161 ed. Hemst. ea voce utitur: ἡ γὰρ παράκαιρος πῶνὴ τικτεῖ βλάβην. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰ μύρα πίνοντας) *Vinum unguento perfusum.* BROD. Οἶνον μυρίην. Vide Hesych. Aelian. V. H. XII, 31, & Comm. HEMST.

ead. l. 12. Παρὰ θύραν) *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perrumpant.* Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut unguenta potui miscere convenit? Erasim. in Prov. *Ita fugias, ne praeter casam,* hoc aliter explicuit. BROD. Lucianus Erasmo respexisse visus est ad hoc adagium Demiphonis Terentiani in Phormione, *Ita fugias, ne praeter casam:* quo quidem admonemur, ne sic aliquod vitium fugiamus, ut in aliud maius incauti devolvamur. COGN. Quid de hoc adagio sentiat Erasmus, iam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut similitudo ducta sit ab his, qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipso limine ita se ipsos premunt, ut sibi ipsis sint impedimento. Hos sic videtur describere Phaedrus Fab. 5 lib. 2: *Est ardelionum quaedam Romae natio Trepide concursans, occupata in otio, Gratis anhelans, multa agendo nihil agens, Sibi molesta, & aliis odiosissima.* BOURD. Lucan. II, (p. 44 B.) — *Non tam portas intrare patentes, Quam fre-*

gisse iuvat. V. Plutarch. συμτ. προβλ. II, 2, 1096, 1: μὴ δα-
κώμεν τῇ αὐλείῳ τὸν τύπον ἀποκλείοντες εἰσάγειν τῇ παραθύρῳ.
Ex quibus verbis emendandus hic locus, & legendum τῇ πα-
ραθύρῳ, quam vocem in lexicis frustra quaeras, quamquam
proba est, & *posticum* notat. SOLAN. Erasmus vertens, iam
& praeter casam incitati, Terentianum illud adagium, Ita fu-
gias, ne praeter casam, quo Lucianum respexisse opinatur;
minime percepit: eius enodari laudem debemus, cui tot alia,
I. Fr. Gronovio Obs. III, c. 9. nihil ergo inter istud prover-
bium & Luciani verba est commune. Quamobrem recte qui-
dem H. Steph. animadvertit: vereor, ut nimis violenta sit (Eras-
mi) interpretatio, & hic Luciani locus obtorto, quod aiunt, col-
lo ad Latini proverbii sensum trahi videatur: sed ipse, cum haud
scire se testatur, an referri possit ad id, quod saepe legitur apud
historicos, qui describentes magnam hominum turbam certatim pro-
perantium irrumpere in aliquem locum, dicunt eos ὠθίζεσθαι περὶ
τὰς θύρας vel τὰς πύλας, vehementer fallitur: nam quod ad-
dit, fateor quidem non περὶ θύραν hic legi, sed παρὰ: verum nisi
errorem librarii hic esse suspicabimur, παρὰ θύραν hic ita accipere
poterimus, ut apud Aristophanem παρὰ τὴν εἰσόδον pro κατὰ,
nequaquam respondet ad illam, quanta erat in H. Stephano,
literarum Graccarum cognitionem: hoc tamen a Bourdelotio recoctum.
Verissime Brodaeus explicuit, nec quidquam omnino est mutandum.
De Plutarchi τῇ παραθύρῳ Torren-
tium vide ad Horat. I Ep. V, 31. Nos hoc de toto loco alias
pluribus agemus. HEMST.

ead. l. 13. Σολοικισμόν) Soloecismus per translationem late
accipitur, ut quidquid perperam fit, nec recte, nec ordine
peragitur, dicatur soloecismus. De hoc affatim ad Lucian. de
Saltat. scripsimus. COGN. Soloecismus non solum in verbis,
sed etiam in factis, & sic aliquando usurpat Aristotel. unde
miror, Gellium c. 20, l. 5, scribere, se apud Graecos hanc
vocem non legisse. BOURD. Sic Plutarch. II, p. 520 B. σο-
λοικισμόν βίου dixit. KUSTER. Vide etiam Ὀρχ. cap. 80, &
quae ibi a me notata sunt. SOLAN.

ead. l. 15. Τοῦ Μόμου) Aristot. de Part. Anim. III, c. 2,
meminit Momi, qui naturam inculcarit, quod bobus cornua
in capite, ac non in armis potius addiderit; videlicet, quo
vehementius possint ferire. Ad quod allusisse videtur idem
Lucianus, cum in II Ver. Narr. libro scribit, se vidisse bo-
ves quosdam, quibus cornua inessent non in fronte, quem-
admodum reliquis, sed sub oculis, idque ita visum esse Mo-

mo. COGN. Hanc Momi accusationem saepe repetit. In quibusdam Codd. vice huius orationis liberae legitur hic Iambus: Μένετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν Δεόν. BOURD.

ead. l. 16. Τοῦ ταύρου τὸν δ. δ.) Neptunum. BROD. Fabula notissima est ex eiusdem Luciani Hermet. quam compendio recenset: is enim Momi dentes in tauro effigiando non vitavit. COGN.

Pag. 54. l. 2. Στεφάνου τὸν τόπον) Urebantur quidem veteres coronis, seu fertis, collo circumdatis; quod abunde evincunt Plutarch. & Athen. loca a Palmerio citata; sed non iis solis. Nam & caput coronare Graecis etiam usitatissimum. Ne longius abeam, Anacreon ipse, quem ab Athenaeo laudatum in Palmerii nota legas, apud ipsum Athenaeum p. 674 C. & in Odario XXI ed. Tan. Fabri, morem hunc Graecum fuisse testis est luculentus: Δότε δ' ἀνθέων ἔκειραν Στεφάνους δ' οἶους (Casaub. in suo Cod. legit ὅπως) πικάζω τὰ μέτωπά μου πικαίει. Sic apud Lucianum ipsum *δικ. c. 16* Polemo describitur τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διακοσμημένος. Vide Praefecti ad M. Aurelium apud Volcat. in Cass. 5 epistolam: *flores de CAPITIS, collo, & sinu militi excutit.* ubi hi ipsi milites Graecanici dicuntur. Plura, in re usque adeo obvia, describere piget. Consule Paschal. de Coronis. Carpit ergo non Graecus, ut hic Palmerio visum, sed *Philosophus*, morem Graecis aequae ac Romanis familiarem: cuius originem assignat Athenaeus, quod potu nimio cum incaluisset caput, primo redimiculis, deinde hedera, aliisque refrigerantibus mederi coeperint; quae omnia tandem floribus mutata sunt, odore, praeter usum primum, etiam insuper gratis. Idem autem sentiebat Nigrinus cum Diogene, qui *non caput unguento, sed pedes delibutus*, aiebat odorem inde sursum ad nares ferri, qui a capite in aërem frustra abiret. Diogen. Laërt. p. 147 B. quam in rem adducit ad eum locum Menagius Minucii Felicis & Septimii verba coronas e floribus capiti aptatas ridentium. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ τὸν τῆ ῥινὴ) Octavius apud M. Felic. huius loci erit commentarius. BOURD. Ex Apophthegmate Diogenis. MARCIL. Suggillat homo Graecus Romanorum imperitiam. Nam Graeci & praecipue Aeoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet Plutarchus *Sympos. 3, c. 1.* & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius censere videtur Athenaeus l. 15, p. 678, his verbis: ὑποθυμῖς καὶ ὑπο-

δυμιάδες στέφανοι παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἰωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιτίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id est, *hypothymis & hypothymia-*
des coronae sunt apud Aeoles & Ionas, quas circa collum circum-
ponebant, ut aperte licet discere ex Alcaei & Anacreontis versibus. Scilicet *hypothymia* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν a suffitu vel suffumigatione, quoniam infra nasum positae cerebrum suo suffitu iuvabant, ut ait Plutarchus dicto loco. PALM. Menagii locus est ad Diogen. L. VI, 39. adde Wouwer. ad Minuc. Fel. pag. 43. Ὑποθυμιάδας Graeci vocant corollas collo circumplexas: in Hesychio pro Ὑποθυμῖος propius repones Ὑποθυμίας, quam, quod alii voluerunt Ὑποθυμῖς. Vid. Athen. XV, p. 678 D. Plutarch. Symp. II, p. 641 E. ὑποθυμίδες cur dictae fuerint, exponit. HEMST.

ead. l. 5. Ἰν' ὡς πλ. ἀνέσπων) Ἀντὶ τοῦ ἀνασπῶεν, inquit Bud. C. L. G. p. 46, 953. eamque structuram in ἵνα, qua Indicativum rarius adfiscit pro Subiunctivo, exemplis probat: assentitur H. Steph. App. de D. A. p. 137. Quidni veritas? ubi *quamplurimum attraherent voluptatis*, servata vulgari forma. Utrum malis, haud sane multum interest. HEMST.

ead. l. 11. Τεσσάρων δακτύλων) Quo spatio e cibo ex ore in stomachum delabente voluptatem capiunt homines. BROD. Sermo est de voluptate gulae, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τοῦτου μὴδ' ἐπὶ δ' δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. Breve iter huius voluptatis tangit saepe alibi, ut Suet. Athen. alii. BOURD.

ead. l. 12. Πονεῖσθαι τὸν πόνον) Ut frequentibus dialogis μῶμον μομάσθαι, πομπὴν πέμπειν, & similia, quibus etiam Latini gaudent. BOURD.

ibid. Ἐφ' ὅσους &c.) Chrysoft. H. XXXIX in I ad Corinth. pag. 513: Εἰ δὲ τὴν ἡδονὴν τῆς τρυφῆς λέγοις, μέχρι τῆς φάρυγγος εὐρήσεις μόνον· ὁμοῦ γὰρ τὴν γλῶτταν παρηλθε καὶ ἀπέπτη &c. Plura, quae ab eodem Patre multisque aliis in hanc sententiam fuerunt dicta, coacervare non iuvat. Is ridicule profecto naturam ludificari voluit, qui, ut meatus longior sensum voluptatis produceret, collum sibi gruis optabat. Modo pro ὑπέφαινε praestat ἀπέφαινε, ut § 14, 16. Haec saepenumero confusa. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐκτεινομένου) Ἐκτεινομένου scriptum fuit, sed legendum ἐκτεινομένου. Confudit librarius hic sonum τοῦ I & EI. CLER.

Pag. 55. l. 1. Ἐν τῇ παρ.) In stomachum ingressu. BROD.

ead. l. 4. Φιλοσοφία) Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere possunt. BOURD.

ead. l. 5. Ἐν τοῖς βαλανείοις) Novam ingreditur narrationem eorum, quae in balneis fiunt: de quibus dixere ad Senecam, Athen. Apul. BOURD.

ead. l. 7. Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις) Sic in dial. mortuor. de Terpsione & Plutone. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικευφόμενα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. BOURD.

ibid. Μικροῦ ἐκφερομένου) Iocus ex ambiguo, qualis ille apud Plaut. Amphitruo. act. 1, sc. 1: Merc. *Faciam ego hodie te superbum, nunc hinc abis.* So. *Quoniam modo?* Merc. *Auferere, non abibis, si ego sustem sumfero.* Voluit Plautinus Mercurius *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad salivam, interpretes mutaverunt: atque ratio ibi nulla constat, nec iocus ullus, si librorum lectio retineatur. Superbi ita efferuntur, ut aliorum humeris & cervicibus insultent: mortui superbi sunt, quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriam *efferi* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi potest. BOURD.

ibid. Ἐκφερομένου) Ab elatis ad gestatos & fervis innixos, quasi suis ipsi pedibus ingredi non possent, iocum petunt: id hoc etiam Luciani loco illustrat I. Fr. Gronovius Obs. II, 15, p. 334. Posidonius apud Athen. XII, p. 550 B. de Ptolemaeo Euergete: ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν οὐδὲ πατεῖν οἶός τε ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπεριδόμενος ἐπορεύετο. Is tamen idem in symposiis ad saltandum citatissimo cursu ferebatur. HEMST.

ead. l. 9. Προϊόντας γὰρ τινάς) Hunc locum interpretatur Casaub. ad lib. 3 Suet. BOURD. Utitur hoc loco Casaubon. ad Sueton. Tiber. c. 60. Adde Clem. Paed. III, p. 253 A. Larenensis apud Athen. VI, p. 272 E. cum dixisset, multos Romanorum decem, immo viginti mille servos & ultra possidere, subiungit: ἀλλ' οἱ πλείους τῶν Ῥωμαίων συμπρόϊόντας ἔχουσι τοὺς πλείστους. Amm. Marcellin. XIV, c. 6, p. 29, & H. Valef. Mox legendum omnino ὑπερβαίνειν parum absuit, quin in Luciano reponerem. Paulo post malo: ταῦτα γοῦν αὐτὰ π. HEMST.

ead. l. 10. Ἡ παραγγέλλῃ) Castiga παραγγέλλειν. BROD. Pag. 56. l. 2. Πεπηρωμένοις) *Excaecatis.* BROD.

ead. l. 7. Τὸ τῶν Φαιακῶν πάθος) Tangit hos versus Home-

vi-Odyss. Α, v. 332: 'Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, Κληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκυδέντα. BOURD.

ead. l. 15. Βαθεῖα) De qua pag. seq. & de Merc. cond. sic apud Petron. *vulnus ingens*. utitur crebro Lucianus hac translatione. BOURD.

Pag. 57. l. 8. Τῆς ὁδοῦ) Sic omnes. Sed mendum latere suspicor, excidisseque τοῦ σκοποῦ. SOLAN. Immo τοῦ σκοποῦ, ut ex seq. patet: οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin recte dicatur ἡ ὁδὸς, ἡ πορεία τοῦ βέλους, nullum est dubium. Sic enim Antiphon Ἀπ. φόν. ἀκ. p. 121, v. 28, ἀκόντιον ἔξω τῶν ὁρῶν τῆς αὐτοῦ πορείας ἐξενεχθέν· & p. 124, v. 27, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ἀκοντίου ὑπελθών· neque aliter ipse mox Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Verum ad huius quidem loci sententiam unanime congruit haec lectio. HEMST.

ead. l. 12. Ἀπεναντίως) Sic in omnibus scribitur. Sed meo periculo emendes, & legas ὑπεναντίως. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐπιλίγδην) Ex Homer. Il. P, v. 599: Ἄχρον ἐπιλίγδην γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρης. BROD. Οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὥς ἐπιφάνσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τοῦ λείχῳ. quale vulnus Menelai lib. 4 Iliad. Sic ipse ἐπιλίγδην postea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγὴν. BOURD.

Pag. 58. l. 1. Ἐπ' ἰσχυρᾶς) Lege, ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐμβ. hoc malo, quam, quod aliis placuit ὑπ' ἰσχ. Tum ὁφεται τὸν σκοπὸν pro ὁφεται εἰ μὴ ὁ σκοπὸς σφῶδρα μαλ. consueta loquendi formula, ut notavit Livineii ad Nazar. c. 36. HEMST.

ead. l. 7. Ἰῶ) Veneno, taxo, ut tradunt nonnulli. BROD. Mirum est, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus seu Onomacritus Hymno 1 & 2 in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod sagittandi significet. Immo contra eos ὀπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρτίαι τεύχε' ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Iovem: Οὐλα δὲ Κούρητες γε περὶ πρύλιν ὀρχήσαντο Τεύχεα πεπλήγοντες. Idem ait Apollodorus lib. 1: οἱ δὲ Κούρητες ἐνόπλιοι ἐν τῷ ἀντρω τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionysius Halicarnass. lib. 7: ὅτε τὸν Δία τιθηνόμηνον δάλγειν ἐβρόλουτο κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id est, quando Iovem latentem delectare volebant armorum strepitu

& *membrorum motibus*. Strabo lib. 10, ubi de Creta: *τούτους δὲ ἀνέμαζον Κούρητας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκνησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενήσεως*. Plinius lib. 7, c. 56, *saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta*. Idem ait & Pindari Scholiastes ad Pythiorum 2; &, ne te morer, Lector, innumeris citationibus, quicumque de Curetibus scripserunt, iis tympana & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt; nullus sagittarum infectionem. Aetoli certe, qui prius Curetes, & a quibus ortos Cretenses Curetas volunt, funda, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyraechmes Degmenum Elaeum sagittarium funda prostravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro *Κουρήτων* lego *Κρήτων* minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5, ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum iniicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurimum rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: *τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι*. Nam ultra quod solius Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse Diodorus, & contra se ipsum pugnans; ait ex Cretensium traditione Apollinem in Creta natum, *εὗρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν*. At certe si Apollo primus fuit arcus & sagittarum inventor, & eius usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipso Ioane antiquiores in Creta habitabant. Iure igitur Luciani lectio hoc loco mihi suspecta est mendi, & *Κρήτων* censeo debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum sui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis opposuisse novem homines e fabuloso seculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, &, si mihi credis, leges, *καθὰ περὶ τὰ Κρήτων*. Sed & Micyllus etiam hoc loco castigandus, qui *ὁπῶ* interpretatur *resina*; nunquam enim legisse me memini, resinam utilem fuisse ad sagittarum infectionem, aut *ὁπὸν* dictam resinam *κατ' ἐξοχὴν*, cui nomen proprium est *ῥητίνην* pro Silphio certe ob plantae excellentiam sumitur *ὁπὸς*, & pro papaveris succo ob vim medicamenti; unde *ὁπιον* diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum succo*: opponit enim *ὁπὸν* succum herbarum *τῷ ἰῶ* veneno, quod ex serpentibus *ιοββλοῖς* colligitur, quorum ferox est Creta, & indiga Scythia, regio frigida. PALM. Scy-

tharum hunc morem saepius apud Ovidium in exilio memorari videas, qui sibi Romae de eo non satis credi conqueritur. SOLAN.

ibid. Ὀπῶ) *Quodam stirpium succo.* BROD. Quo succo, certo dicere non possum; neque unde hoc habeat, mihi compertum est. Malo tamen opium vertere, quam, ut ante me fiebat, refinam. SOLAN.

ead. l. 8. Κουρήτων) Mitto, quae de Curetibus contra Diodorum disputat Palmerius: de hoc certe loco bene meruit restitutis Cretensibus, qui sine dubio melius ad Scythas quadrant, quam Curetes. Illi sagittarum arte non tantum, sed ipsa inventione nobiles. a natura regionis, quam incolunt, rationem petit Plato de LL. I, p. 769 E. quem Iulianus sequitur Or. VII, p. 205 D. Vid. Sil. Ital. II, 96. alia dabit I. Meurs. in Cret. p. 178. Obstare tamen videtur, quod venenata Cretensium spicula fere nusquam memorentur: quin immo vel Iovis ibi nati, vel, ut alii tradunt, Herculis beneficio letiferis & herbis & bestiis Creta caruit. Excerpta Theodoti: καθάπερ λέγουσι τὴν Κρήτην ἀγρον εἶναι θυρίαν ἐλαφίων: plura Meursius in Cret. II, c. 8. ita sane veteres; nam quae contra Brodaeus affert Misc. III, c. 11, nihil in hac quidem causa moror: nec probandum, quod scripsit Palmerius in annotatione extrema, *quorum ferax est Creta, & indiga Scythia, regio frigida*, si modo haec vera sit eruditissimi viri manus. Attamen Virgilius, paene dixi solus, Aen. XII, 856: *Non secus ac nervo per nubem impulsæ sagittæ, Armatam saevi Parthus, quam felle venerat, Parthus, sive Cydon telum immedicabile torfit.* Schol. etiam Nicandri ad Alexiph. v. 395, fide Praxagoræ Pharicum esse appellatum tradit ἀπὸ Φαρίκου τινος Κρητὸς τοῦ ἐξευρόντος αὐτό: quod si exponamus, a Cretense quodam, qui ortus fuerit oppido Pharis, effugiet hicce Commentator reprehensionem Salmasii ad Solin. p. 170 E. sed hoc, ut ex ipso Scholiasta patet, non minus incertum, quam quale fuerit, & quomodo confectum Pharicum, fatentibus I. Gorraeo ad Nicandr. Rhodio ad Scribon. Largum p. 282. De Scythiis res nota — *linxere sagittas Errantes Scythiae populi* — Lucan. III, 266, & VIII, 304 quemadmodum autem admixto sanguinis humani liquore saniem viperinam praeepararent, exponitur ab Aristot. περὶ Θ. Ἀ. p. 118, Plin. H. N. XI, 53, & Aelian. de Anim. IX, 15, loco corruptissimo. Nec veneno solum usi serpentum, sed & succis letiferis: ἐν Αἰθιοπία γὰρ ἡ τοὺς βίους χρίουσι βίζα
Lucian. Vol. I.

τις ἐστὶ θανατηφόρος· ἐν δὲ Σκύθαις αὐτὴ τε καὶ ἑτέραι πλείους, ut testatur Theophr. H. Pl. IX, 15, ubi vide Bod. a Stapel. HEMST.

Pag. 59. l. 1. Βάλλ' οὕτως) Homericum carmen II. Θ, v. 282. BROD.

ead. l. 3. Τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται) Matris Deum sacerdotes haud obscure innuit, qui audito Phrygio tibicine statim in furorem aguntur; id quod aliis itidem hominibus usu non venit. Senec. Ep. 109: *Quidam ad magnificas voces excitantur, & transeunt in affectum dicentium, alacres vultu & animo; nec aliter concitantur, quam Phrygii solent tibiicinis sono semiviri & ex imperio furentes.* Per semiviros Gallos, matris Deum sacerdotes intelligit. COGN. Sub voce λαμβάνονται mendum latere arbitror. De re ipsa Lucretium legito II, 621, & Ovid. in Ibin: *Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.* SOLAN. Interpretes, a Rheae corripuntur: eos secutus est G. Cuperus Obs. III, p. 308, addens, *eleganter dicere veteres λαμβάνεσθαι hoc vel illo Deo Deave.* operae pretium fuerat pluribus exemplis illam elegantiam confirmari: non enim, quia θεόληπτος, θυμόληπτος usurpentur, ideo statim hac structura, λαμβάνεσθαι τιμὴ θεῶν, ponere licebit: ne Medici, si recte memini, quibus λαβὴ & λήψις prima febris ingruentis est accessio, τῇ νόσῳ vel τῷ πυρετῷ λαμβάνεσθαι solent, sed ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ: perinde ὑπὸ θεῶν λαμβάνεσθαι, quemadmodum apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 5, τοὺς ὑπὸ τῶν δαιμονίων λαμβανομένους. Cautius ad Senec. Ep. CVIII, p. 531, posita Luciani verba sic vertit Lipsius: *Sicut Phrygiae tibiae sonum qui audiunt, non omnes in furorem aguntur; sed qui Rheae sacraei additisque sunt, illi reminiscuntur eo signo affectus: quasi voluisset, qui Rheae capiuntur, & lecti Galli sacrantur: sensum perspexit vir acutus, sed qualem contumax vocabulum aspernatur: scribi debuerat, nisi forte quid interciderit non nisi vetustiorum Codicum ope reparandum, καθιέρονται, ἀνεῖνται, ἀνέκλεινται, vel aliud simili potestate verbum.* Rem ipsam illustrat Brodaeus Misc. V, c. 13. Philostrati, quem adduxit, locum, reperiēs Ep. XV. In Lucio § 37, ὃ δὲ αὐλητῆς ὄμιλος ἐφύσα ἐνθεον. οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀπορρίψαντες δισ. Mox lege οὗτοι δὲ non δέ. HEMST. Νόσῳ vel πυρετῷ λαμβάνεσθαι probum est; ut apud Harpocratonem Theopompus tradit Artemisiam Mausoli mariti eiusdemque fratris desiderio contabescentem φθινάδει νόσῳ ληθεῖσαν ἀποθανεῖν nec quidquam obstat, quo minus pari modo dicatur θεῷ, τῇ

ῥέα λαμβάνεσθαι, *haud secus atque ἔχεσθαι χαλεποτέρῳ δαίμονι Antonin. Liber. c. XXX; τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι Lucian. Διαλ. Νεκρ. XIX; κατεχόμενοι τῷ Πανί in Bacch. Liban. Decl. IX, p. 348 C. ταὐτὸ πέπονθαι ταῖς Βάκχαις, οἱ τῷ Διονύσῳ πληγείσαι οὐ δύνανται μένειν ἐφ' αὐτῶν* *aliaque istius generis non pauca. Herodot. IV, 79: 'Ἡμῖν γὰρ καταγελάτῃ, ὃ Σκύθαι, ὅτι βακχεύομεν, καὶ ἡμέας ὁ θεὸς λαμβάνει· νῦν οὗτος ὁ δαίμων καὶ τὸν ὑμέτερον βασιλεῖα λελάβηκε, καὶ βακχεύει τε, καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαίνεται.* Quare non temere vulgatam lectionem esse sollicitandam nunc existimo; praesertim quod colorem a Platone traxisse Noster videatur, cuius hic est locus in Ione p. 365 E. Οὐ γὰρ τέχνη, οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις, ἀ λέγεις, ἀλλὰ θεῖα μοῖρα καὶ κατακωχή· ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες ἐκεῖνου μόνου αἰσθάνονται τοῦ μέλους ὀξείως, ὃ ἂν ἢ τοῦ θεοῦ, ἐξ ὅτου ἂν κατέχονται, καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ σχηματῶν καὶ ῥημάτων εὐπορεῖσι, τῶν δὲ ἄλλων οὐ φροντίζουσιν. Res adeo mira Porphyrio fuit visa, ut obortam inde difficultatem a Iamblichō sibi voluerit expediri: τῶν ἐξισταμένων ἐνίοι τινες αὐτῶν ἀκούοντες ἢ κυμβάλων, ἢ τυμπάνων ἢ τινος μέλους ἐνθουσιάζουσιν, ὥς οἱ τε κορυβαντιζόμενοι, καὶ οἱ τῷ Σαβασιῳ κάτοχοι, καὶ οἱ μητρίζοντες· ille autem quid responderit, vide de Myster. p. 69. Dicuntur vero οἱ μητρίζοντες sive μητροάζοντες propria ratione τῇ ῥέα μαίνεσθαι. Phryges mortalium antiquissimi, teste Arriano apud Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 809, μαίνονται τῇ ῥέα, καὶ πρὸς Κορυβάντων κατέχονται· in Philostrati Ep. XV, οἱ τελοῦμενοι τῇ ῥέα μαίνονται πληγύντες τὰ ὅλα κτύποις ὀργάνων, dubites, utri verbo τῇ ῥέα iungi debeat, nisi potius utrique sit aptandum. Hinc perspicui potest, quam bene sit meritis de Seneca Cod. Medicæus, ex quo Io. Fr. Gronovius restituit in Agam. v. 688, *Quae turritae turba parenti Pectora rauco concita buxo Furit, ut Phrygium lugeat Attin.* Non aliter τῷ Διονύσῳ μαίνεσθαι· Heraclit. apud Clem. Alex. Protr. p. 30, Διονύσος, ὅτεν μαίνονται καὶ ληναίζουσι. Pausan. X, p. 812, ἀπὸ ταύτης (Θυίας) δὲ καὶ ὕστερον, ὅσαι τῷ Διονύσῳ μαίνονται, θυιάδας καλεῖσθαι. Eadem loquendi forma, qua solent, κείρεσθαι τῇσι παρθένοις τῇσι ἐξ Ὑπερβορέων, τῷ ποταμῷ, in honorem virginum Hyperborearum, fluvii, ritu sacro crimes ponere. Rem dixit Iulian. Ep. XLI, pag. 421, καθάπερ οἱ τῷ Διονύσῳ τὸν δῦρσον κρούσαντι πρὸς τὴν χορείαν ἀνετοὶ φέρονται. adeundus etiam Aretæus I, pag. 33. Quod si legeretur in Luciano, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ ῥεᾷ

Julian. Ep. 27.

μαίνονται, id omnium minime mutatum vellem: videtur enim tam concinne ad totam orationem respondere, ut aliter fuisse scriptum vix mihi persuadeam. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 10. Τοῦ λωτοῦ) Homer. Odyss. I, v. 93. BROD. Sic in Apol. de Merc. conduct. BOURD.

ead. l. 15. Κἄν τις ἐτέρους) Excidisse sic verbum aliquod, aut corruptum saltem locum esse, omnes, opinor, fatebuntur. Suspicio ego δακῶσι post μανία inferendum, & pro διαῶσι legendum πάσχοσι. Vide tamen γυν. cap. 6, & ἀποφρ. c. 25. Consule finem φιλοφ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸ αὐτὸ τοῦτο διαῶσι) Nihil est causae, cur sanissimae lectioni status controversia moveatur. Graeci διατιθέναι accusativo duplici comitarum usurpant potestate saepius ira singulari, ut vim Graecae phrasios interpretatione Latina vix assequi liceat: haud raro adverbium accedit, illudque inprimis frequens, οὕτως διαθεῖναι, ὥστε &c. Lyf. apud Athen. XIII, pag. 612 E. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus, quemadmodum interpretum haud uni, haec locutio sit fraudi. Lyf. in Agor. p. 130, v. 37, νομίζων, εἰ διαθεῖν ὑμᾶς ἀπὸ τῶς, ὥστε διαθήκεν, si vos ad inopiam redeget, ut fecit. Aeschin. in Tim. p. 5, v. 8, τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν, eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur: similiter Lyf. in Philocr. p. 181, v. 27, κακῶς διαθεῖς τὰ τῆς πόλεως. Demosth. in Timoth. p. 1074 F. 1106 A. I. in Stephan. p. 969 C. οὕτω διέθηκε τοὺς δικαστὰς, ὥστε φωνὴν μὴδ' ἡντιοῦν ἐθέλειν ἀκούειν ἡμῶν, cum quo convenit illud Xenophontis Hell. V, p. 319, postquam narrasset, milites abeuntem Teleutiam omnibus honorum favorisque signis fuisse profecutos, addit, quamquam nihil a se praecipuum, quod ad belli rationes & machinas pertineat, referri non ignoret, hoc tamen inprimis animadvertendum videri, τί ποτε ποίων ὁ Τελευτίας οὕτω διέθηκε τοὺς ἀρχομένους, quae tandem arte voluntatem eorum, quibus praefuerit, tantopere sibi conciliavit. Idem K. Π. V, p. 86, v. 15. Diversa paulum ratione Plato Charm. pag. 468 C. ὥστε ποιητὴς (ὀργίζεται) ὑποκριτῇ κακῶς διατιθέντι τὰ ἐαυτοῦ ποιήματα. Marf. Ficin. aut non Latine, aut male, (haud enim facile, utram in partem peccaverit, statuas) histrionem inepte sua poemata recensentem: tu cape, ut poeta succenset actori male sua poemata (in scena) recitanti: quo certe morbo quidquid unquam fuit

poëtarum laboravit: pari modò de LL. II, p. 791 A. ῥαφ-
 ῶδ' ὃν δὲ καλῶς Ἰλιάδα καὶ Ὀδυσσεύας ἢ τι τῶν Ἡσιοδίων
 διατιθέντα. Ita spectatae veterum elegantiae principes, a qui-
 bus eundem usum recentiores acceptum servarunt: inprimis
 Artemidorus: eum vide I, 58, 62. ὅπερ γὰρ ὁ παλαιστὴς
 βούλεται τὸν ἀντίπαλον διαθεῖναι, τοῦτο καὶ ἡ νόσος τὸν κά-
 μνοντα. III, 11 &c. Appian. de B. M. p. 316, αὐτὸν (Op-
 prium a Laodiceis traditum) ὁ Μιθριδάτης οὐδὲν διαθεῖς ἐπ-
 ἤγετο πανταχοῦ λελυμένον. Apollodor. I, p. 13, ἵνα ὁ νικῆ-
 σας ὁ βούλεται διαβῇ τὸν ἡττημένον. Alciphro. II, Ep. I, pag.
 200, ὁψομαι τί με διαθήσει; ubi vide Bergler. Nec Iudaeor-
 um, qui Graece scripserunt, auctoritate destituimur. Phi-
 lo de LL. Spec. p. 791 D. 793 C. ὁ παῖσας θνησκέτω, τὰ
 ἴσα οἷς διέθηκε, παθὼν de Vit. Cont. pag. 895 E. πάσχουσι
 οὐκ ἐλάττονα ὢν διατιθέασι; ubi πάσχειν illud oppositum;
 propterea solent etiam rariore compositione, οἱ κακὸν τι πα-
 δόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας, &c., τοὺς κακὸν τι
 πράξαντας ἀντιδιατιθέντες quae Suidas ex melioribus habet
 in Ἀμύνασσαι &c. Ἀμυνόμενοι Ioseph. A. I. VI, c. 9, § 3,
 ταυτὸ δὲ καὶ ἄρκον ἀμυνόμενος διατιθεμαι, similiter ac leonem,
 itque uersum repellens interfeci: nequidquam in eius loci sen-
 tentia interpretes se fatigant: verum notatur in Codice Va-
 ticano exstare, διατιθῆμι hoc genuinum est; quippe nullis
 exemplis, longe autem plura sunt ad manum, verbi mediū
 usum in hac phrasi Graecis placuisse constat, ratione satis
 manifesta. Perperam quoque versa fuit apud Nostrium haec
 locutio in Anach. uti recte monuit L. Bos Anim. c. XIV, p.
 64. Porro vinum haeret in hoc loco, quod duarum vocu-
 larium detrimento facile sanetur: ita lege, οὐκ αὐτοὶ μόνον (si
 quis μόνος, quod editum est, maluerit, non valde repugna-
 bo) λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἐτέρους ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦ-
 το διαδῶσι, καὶ αὐτοὶ (vel οὗτοι) ἔκ. γ. cur enim Lucianus
 rotundam orationem isto infiticio καὶ αὐτοὶ dedecoraret? Est
 autem imitatus Platonem in Conv. p. 1104 A. τὴν καρδίαν
 γὰρ, ἢ ψυχὴν, ἢ ὅ, τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε καὶ
 θνηθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων, οἱ ἔχοντες ἐχίδνης ἀ-
 γριώτερον &c. quam a viperae morfu similitudinem duxit
 Plato, eam Noster ad rabiosum canem transtulit: vide Mer-
 Casaubon. ad Marc. Antonin. X, 34. HEMST. Δακῶσι etiam
 Solanus Iustiniae adscripserat; sed satis tuetur vulgatam
 Hemsterh. Confer & Pseudol. c. 25. REITZ.

Pag. 60. l. 4. Ἡμῖν ἐρᾶν) Locus sine dubio corruptus, in

quo nihil aliud praestare possum, quam ut felicioribus ingeniiis eum commendem. Sententia patet: nimirum voluit, Ergo & ipse animum tuum istis philosophi Nigrini sermonibus compunctum esse & vulneratum fateris: at verba non respondent: vereor, ne versus unus & alter interciderit. Nihil agat, si quis se defunctum putet coniectando, καὶ τῶν αὐτῶν ἡμῖν &c. quae sensum quidem, sed non huius loci, habent. HEMST.

ibid. Ἐρῶν) Μαίνεσθαι. BROD.

*Welcher in Kellens
misch. Anmerk.
1852. p. 272.*

ead. l. 7. τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου) Mira traiectio, quam a Luciano esse non puto; atque adeo lege τὸ ἄρα τοῦ — Telephi historia nota, qui ab Achille vulneratus &c. Ovid. SOLAN. H. Stephan. App. de D. A. pag. 182: Apud eundem (Lucianum) aliam traiectionem habemus, quae durior videri possit, interiecta quidem unica voce, sed articulo alium praefixum habente: in fine eiusdem dialogi, τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. Ac dubitari etiam possit fortassis, an ita scripserit. Me quidem non admodum offendit haec, quam Stephanus vocat, articuli traiectio, haud sane magis, quam quod in Herodoto frequens, τῶν τις Περσέων, τῶν τι ἄλλο στομάτων τοῦ Νεῖλου, τῶν τινος οἰκετέων εἶναι, cuius generis plura notavit Iac. Gronovius ad Herodot. p. 35, 7, 357, 12. Athen. III, p. 108 D. Alciph. III Ep. 20, τῶν τινι γνωρίμων ubi monuit etiam Berglerus. Emenda Longum pag. 87, τῶν τίνε πλουσιῶν perperam τινῶν. In Homeri Schol. ad Il. E, 295, τῶν εἰς γιγάντων, vetustiores edd. quod male postea murrunt. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ τὸν πρῶσαντα) Nam Achilles altera plaga Telepho illata priorem, ut fama est, sanavit. BROD. Res pervulgata: vide, si tanti est, B. Martin. V. L. III, 24, Torrent. ad Horat. Ep. XVII, 8, Passerat. & Broukh. ad Propert. II El. 1, v. 65, P. Keuchen. ad-Seren. Samon. p. 259, quem Luciani locus non fugit, Th. Muncker. ad Hygin. F. Cl. Hoc in argumento tres Graecae Tragoediae principes sunt versati, eodemque Telephi titulo fabulas ediderunt, quarum hanc hypothesein enarratam legere licet in Access. ad Ulpian. pag. 1167. Versus est ex Euripidis Telepho, quem Plutarchus protulit Περὶ τοῦ ἀκούειν p. 47 F. locum, quia hisce Lucianis simillimus est, praetermittere non possum, quin ponam: οὐ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησὶ, τὸ Τηλέφου τραῦμα Πριστοῖσι λόγῃς δέλεται ῥινήμασι, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφρασεῖ νεοῖς δηγμὸν αὐτὸς ὁ πρῶσας λό-

γος ἰᾶται. Hinc paene sumfisse credas Schol. Theocriti ad Eid. XII, 25. quamquam ibi legendum potius videatur, τὸ τοῦ λόγου, ὃ τρώσας ἰάσεται. Huc pertinet illa a Philostrato conficta de Apollonio fabula in eius Vita VI, c. 43, & sophisticum acumen Aeliani de Anim. I, 56. Facile autem apparet, quo Publii Syri spectaverit haec sententia: *Amoris vulnus sanat idem, qui facit.* HEMST.

IN IUDICIUM VOCALIUM.

Pag. 61. l. 1. Δ. Φ.) Quo tempore scriptum hoc fuerit, incertum est. A iunioris profectum incuria indicat. Res est ludicra. SOLAN.

- ead. l. 2. Ἐπὶ ἀρχόντος) Argumentum illud deest in Mss. auctoris tamen censendum est. BORD. Hanc formulam accusationis Schol. V. etiam notis praescripsit, nihil ab editis dissidens, nisi quod habeat, βίας ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον· praestat ἀφαιρῆσθαι. Sed illud καὶ, quod omittit plane, transferri placet hoc pacto, βίας καὶ ὑπαρχόντων ἀρπαγῆς. Polyb. IV, c. 17, ἀρπαγὰς ὑπαρχόντων atque ita is idem & alii saepius: expectabimus autem, dum quis producat, βίαν ὑπαρχόντων. Ceterum de hoc accusationis libello alibi dicendum nobis erit. HEMST.

ibid. Ἀριστάρχου Φαλ.) Alexandrinum civem fuisse Aristarchum, sed in Samothracia natum, tradunt omnes. Phalereum Aristarchum nemo novit. Vide ergo, num Lucianus de Grammatico summo locutus, Aristarcho tribuerit, quod Demetrio, alii itidem Grammatico summo, debebatur. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐβδομή) Septimum mensis diem alibi etiam Noster iuri dicundo in eiusmodi ludicris causis assignat; ut in dix. c. 12. ἐκκ. c. 14. quod ideo factitatum ab eo puto, quia illo die pueris ludendi copia fiebat. V. ἀποφ. cap. 16. Erat autem Apollini sacer. SOLAN.

ead. l. 4. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς) Non capio acumen Benedicti, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, apud septem vocales iudices vi & raptui praefectas, non secus ac Athenis quoque certi iudices certis actionibus praefuissent, ut Romae praetoribus certae causae attribuebantur. Ne dicam ridiculum esse, has vocales isti iudicio praefuisse, non alias literas; quae cui iudicio praefede-

runt, oro? Nescio, an bene Bolerus, *constituendis iudiciis VII vocalibus de vi & rapina*. Certe sensus est & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi rapitorum*, ut dicebant Romani idem prorsus iudicium. Nam ὑπαρχόντων (unde causa erroris) est secundus casus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες. GRON.

ead. l. 5. Λέγον) Fl. B. 2. & P. λέγον. Reliquae cum Schol. & P. hic quidem recte λέγον, ut edi curavimus. SOLAN.

ead. l. 9. Καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ) Scribendum videtur, *καθαίρουντος ἔνθεν μὴ δεῖ*. GUIET. Interpretum errorem in hac locutione castigavit L. Bos ad A. A. XXVII, 2. Καταίρειν proprium est de navibus in portum inveſtis: *καταίρουσαι τε καὶ ἀφιεῖσαι ὁκάδες* apud Philostr. de V. S. II, p. 606. ἐκείθεν δὲ κατῴραντες εἰς λιμένα Dionys. Halic. A. R. I, p. 42. Grammatici per καταπλεῖν exponunt: Hefych. & Suid. in Καταίροντες ex quo facile est priorem emendare in κατέροντες, quamquam tantilla labes Guicetum decoperit in hoc quoque Luciani loco parum felicem. Portus autem his clausi, aliis aperti, quod saepe foederibus & pactis cautum; non enim quovis pari iure λιμέσι καὶ ὁμοῖς δέχεσθαι volebant. Iam si quis eos in portus devehatur, quos intrare non licet, is proprie καταίρει, ἔνθα μὴ δεῖ. & piratae quidem vel maxime, qui de alieno praedas agunt, cuius criminis & ἀρπαγῆς liteta T incusatur. Hinc latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquo. Hefych. Κατήραμεν, ἦλθομεν. Ad aves ratione quadam singulari pertinet aliquorſum devolantes. Aristoph. Av. v. 1288. Plutarch. T. II, p. 41 F. μέλισσαι ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον θύμον καταίρουσι: parique modo in Philop. p. 364 D. Pomp. p. 635 E. Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum ampliore potestate: non invenuste Cyrill. contra Iulian. p. 206 B. τοὺς ἀπαίροντας μὲν ἀπάτης Ἑλληνικῆς, μεθορμιζομένους δὲ πρὸς ἀλήθειαν Plutarch. de Garrul. p. 514 E. ἐπὶ τι δὲ ἡ γλῶσσα ἀπαίρει; Hic etiam Hefychius est corruptus: Ἀππύραν, ὠδουσαν lege, Ἀπῆραν, & mox: Ἀπηρεῖσατο, ἐπῆξεν. Ἀπῆρε, μετέστη confer Ἀπαίρει &c. HEMST.

ead. l. 11. Φυλάσσοντα) Non dubito, quin malam gratiam inierint ab Luciano librarii, scribentes φυλάσσοντα pro φυλάσσον, & paulo post ὡς ἀλίου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασι ἀριθμείσθαι &c. pro ἀγαγόν. Loquitur namque Σ, h. e. γράμμα, de se in neutro genere, ut cap. 8, καὶ πίμπραμαι, δέδιδος μὲ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τύκα

ἑνομάσθ. & ipsum Σ, καὶ γὰρ μὲν τοιοῦτο. Nec aliter in toto hoc opusculo de T, nisi in neutro genere, mentio fit, ut passim videre est. Rectissime itaque, ubi c. 7 legitur μέχρι μὲν γὰρ ὁλίγοις ἐπεχειρεῖ, τετταράκοντα λέγειν &c. Gronovius, eruditissimi filii pater eruditissimus, adscripsisse suo dicitur libro λέγον' sensus namque postulat participium, & neutrum genus, ut recte factum, observari debuit. Idem oportet fiat in verbis ibi subsequenter, ἐτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπόμενον, ἰδία ταυτὶ λέγειν &c. Pessime. Legge λέγον. IENS. Monet Iensius de φυλάσσειν, quod omnino magis grammaticum. Verum cum toties aliter in hoc opusculo legatur, contra fidem Codd. mutare consultum non duxi. SOLAN.

ead. l. 12. Συλλαβὰς) Syllabas hic elementa vocat, quae in unum sonum coalescere apta nata sunt; & cap. 5, quasi cives aut collegas designaret. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνοίας) Repudiare quidem non ausim: Isocr. Or. Areop. in initio, opes, inquit, & potentiam sequitur ἀνοία, καὶ μετὰ ταύτης ἀκολασία, quibus σωφροσύνην & μετρίτητα mox opponit. Attamen in hac gravissimi criminis accusatione convenientius puto ἀπνοία, non illa prorsus, quam Theophrastus describit Char. Eth. cap. VI, & Casaubonus egregie declarat, sed genus eius quoddam; ista nimirum perditā violentorum hominum audacia, per quam spretis legibus in aliena nihil pensi habentes involant. Sic ἀπνοίαν sumi satis constat, notavitque H. Vales. ad Ammian. Marcellin. XX, 4, p. 262, iis proprie tribui, qui per vim imperium occupant. Hunc in modum πλεονεξία commodissime praecedat, ex qua velut gradu factio ad ἀπνοίαν perveniatur. Eadem menda Diodorum occupavit XX, p. 736 C. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς Ἀγαθοκλέους γοντείας καὶ ἀνοίας παραλογισθέντες. Rhodomannus auferri iubet καὶ ἀνοίας, scioli alicuius infartum: ego leniore medicina repono καὶ ἀπνοίας erat sane temerarium maxime factum Agathoclis, cunctis navibus incensis omnem salutis spem militibus suis praecidere. Amentiam ita Latini ponunt: Liv. XXIII, 9, alique saepe. HEMST.

ibid. Οὐκ ἀγαπῶν) Mss. οὐκ ἀρνούμενος. BOURD. De hoc idem, quod supra ad φυλάσσοντα, dictum puta; ut & de sequenti ἀγαγόντα. SOLAN.

Pag. 62. l. 3. Με — ἐπέρχεται) Moi legendum esse, supra diximus ad Pl. εἴ ἐν Δ. § 2. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου) Angl. φόφ. mendose. patet postea verbo φόβου saepius repetito. post φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quae dictiones scriptae in margine unius Mss. sic & in sequent. BOURD. Excidit fortean aliquid, ut ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. MARCIL. Haec aliena & addititia videntur. Sed ἐπέχω. GUIET. Hunc locum facile quivis corruptum esse sentiat. Verum qua ratione emendandus sit, nondum, ut opinor, viri doctissimi videbuntur aperuisse. Afferam & ego in medium, qua ratione putem procedendum. Sigma tot & tantis lacerata iniuriis, quo tandem evasura sint ista cogitans, metuit ne aliquando e sedibus prorsus a Tau eiiciatur, & voce in totum ademta, inter literas non nisi calculi gratia numeretur, atque adeo cum Bau, Coppa, & Sampi, aeterno damnetur silentio. Hoc puto voluisse Lucianum; exstareque adhucdum huius sensus non obscura vestigia in lectione, quam Codd. Mss. & I. ed. praeferunt. Angl. enim apud Bourdelotium habet φόφ. P. autem L. Coll. & I. ed. integram vocem φόφου. quae facile a voce φόφος; festinante librario, provenerit. Si quis nunc a me requirat, ut conii- ciam saltem, quatenam Luciani verba fuerint, ignoscat, si in tam foedo & mutilo loco nihil proponam. Forfan leg. ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τοῦ φόβου. ut Thucyd. VI, 78, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἑαυτοῦ ὁμα ἐν τῇ ἐμῇ μαχαίμενος. De Bau, Coppa, & Sampi, alibi dicendi dabitur locus. Interim si cui nomina ista minus nota sint, auctor sim, ut Scaligerum adeat in Dissertatione de literis Ionicis, quam inter eius notas ad Eusebii Chronicon inveniet, p. 110 ed. post. SOLAN. Fr. Viger. de Gr. Dict. Idiot. c. III, S. V, § 5, hunc in modum vertit: Ita dum quiescerem parum absuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque adeo meus iste metus ad omnes literas aequaliter pertinet. Liquet eum probasse Bourdelotium & Marcilium supplentes, καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα: ad quale remedium excogitandum haud sane magna mentis contentione est opus. Phrasis insolentior ἐν ἴσῳ τοῦ φόβου vel τοῦ κινδύνου κείσθαι certioribus exemplis, non solo Luciani dubio loco, a Vigerio debuerat firmari. Ego Codicum & ed. I. lectionem, dummodo mutando casum parumper adiuvetur, satis opportunam censeo: ἐν ἴσῳ δὲ κείσθαι τῷ φόφῳ. Primum φόφος consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνή: literarum divisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ φόφους. φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, φό-

φους δὲ τὰ λοιπὰ πάντα· αὐτοῦ Aristoxenus apud Dionys. de Comp. Verb. p. 21. Verum naturali quadam pronuntian-
 di ratione ψόφος pertinet ad Σ. Plato Theaet. p. 147 E. καὶ
 γὰρ δὴ, ὃ Σώκρατες, τό, τε σῆμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος
 τις μόνον, ὅν σφαιροῦσιν τῆς γλώττης. Aelius Dionysius
 apud Eustath. ad Il. K, p. 813, v. 45. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ
 ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum usu, pro, ἴσον εἶναι, *pari lo-
 co esse & conditione*, non aliter ac Latini solent, *in facili, in
 aperto, in dubio, in incerto, in parato &c.* Thucyd. IV, 10,
 ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἦδην. II 960, ὃ, τε γὰρ γούς καὶ
 μὴ σαφῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ καὶ μὴ ἐνεθυμῆθη. IV, 60, 61,
 &c. saepe alibi. Euripid. Iph. in Aul. v. 1199. apud quem ἐν
 εὐμαρεῖ, ἐν εὐσεβεῖ Hel. v. 1243, 1293. &, quae frequen-
 tiore usu teruntur, ἐν ὁμοίῳ, ἐν ἐτοίμῳ. Solent autem ἐν ἴσῳ
 εἶναι τινος Scriptor Orat. in Neaer. p. 879 F. ταύτας (τὰς
 σφύφρονας) ἐν τῷ ἴσῳ φαίνεσθαι μετέχουσας τῇ πολλάκις πολ-
 λοῖς ἐκάστης ἡμέρας συγγεγεννημένη· modo dixerat, ἐξ ἴσου
 φανῆναι ἐκείνας τιμωμένας ταύτῃ τῇ πόρῃ· cuius locutionis
 haud dispar est ratio: Lyf. p. 168, v. 23, εἰ γὰρ ἐξ ἴσου τῇ
 συμφορᾷ τὴν διανοίαν ἔξω. & verbis simillimis Antiphon περὶ
 τοῦ Ἡρ. φ. Ἐβουλόμην τὴν δύναμιν τοῦ λέγειν καὶ τὴν ἐμ-
 πειρίαν τῶν πραγμάτων ἐξ ἴσου μοι καθιστάναι τῇ τε συμ-
 φορᾷ καὶ τοῖς κακοῖς &c. Liban. T. I, p. 805 A. ἐν ἴσῳ τοῖς
 γονεύσιν ἀγειν. T. II, p. 227 C. με μὴ τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσῳ
 δέσφον ἀφώνον ἐστῆσεν ἡ τύχη. Ut alios praeteream, Gram-
 maticis etiam haec loquendi formula non displicuit: Hes-
 sych. in Ἀντοξενεῖν. Schol. Aristoph. ad Av. v. 17. Quin hoc
 ipsum ἐν ἴσῳ κεῖσθαι Erotianus habet in Οὐρεῖ αἱμαλώδες·
 in quibusdam Hippocratis exemplaribus αἱμαλώδες, in plu-
 rimis, inquit, legitur αἱμαλῶδες, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται
 τῷ αἱμαλώδες. nescio, an Hesychius simili modo sit emen-
 dandus: Ἀντιγραφὴ, κεῖται ἐν ἴσῳ τῇ ἀντωμοσίᾳ. σημαίνει
 δὲ καὶ τὸ ἀντιποιεῖσθαι κλήρου. haec vulgo feruntur corru-
 ptissima. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in Lu-
 ciano voluerim τῷ ψόφῳ nisi quis praeponat, me non in-
 vito, τῷ, id est, τινὶ ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est ma-
 nifestus: ita ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra fe-
 ram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam so-
 nus aliquis, vel, sibilus. Keῖσθαι etsi rarius apud Graecos,
 at nonnunquam tamen de iis, quae contemta iacent: ψόφοι
 quoque res abiectae & vilissimae, quarum pretium, si sonum
 quendam verborum inanem excipias, est nullum. HEMST.

ead. l. 7. Οὐχ ὑμᾶς) Si sic interpungatur, necessario post ὑμᾶς inferendum erit μόνον. Quocunque demum pacto legas, illud νῦν expungendum videtur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀλλὰ καὶ) Omissum in priore membro μόνον, quod tum hoc loco, tum pluribus aliis ostendit I. Davil. ad Ciceron. de N. D. p. 239. HEMST.

ibid. Τῆς πείρας) Attici πείραν ἀντὶ τοῦ δόλος καὶ τέχνη, pro dolo malo accipiunt. VORST.

ead. l. 11. Ὡς χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται) Bolerus, *sine quibus nihil omnino scribitur.* Benedictus, *sine quibus plane nihil scribitur.* At multa possunt scribi, sed sine sensu. Verti debuit, *sine quibus perfecte & integre nihil scribitur, ὡς προσ- δίκης τις τὸ γράφεσθαι πᾶσι δέεται*, ut ait infra. GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεκτῆσθαι) Pro κεκτεῖσθαι, quod nihil est, lege κεκτῆσθαι. Ceterum si hanc Scholiastae expositionem accipies, nihil requireres supplementum istud, quod inculcant hic Marcellius & Bourdelotius, legentes, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. IENS.

ibid. col. 2. l. 2. Τῆς ψόφου) Ah voluit τῆς ψήφου & ψήφος; non puto, legendumque potius τοῦ ψόφου. HEMST.

Pag. 63. l. 2. Καθυψήσετε τὸν ἀγῶνα) Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praevaricari*, tamen si in Gloss. ad id verbum explicandum adhibeatur. Demosth. in Mid. p. 609 C. thesmotheta quidam a Polyzelo verberatus ἰδία πεισθεὶς ὑπόσφ δῆποτε ἀργυρίῳ καθυψήεις τὸν ἀγῶνα) qui hunc diligenter imitatur Dion Cassius XLVI, p. 299 C. καθυψεικέναι τοὺς ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνας. Poll. VIII, 143, eius generis cognata iungit verba, unde potestas τοῦ καθυψεῖναι facile possit intelligi. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut interciderat, & adversario causa prodatur. Nost. in Prom. § 3. Demosthenes extra forenses controversias περὶ Παραπρ. p. 295 A. πολλῶν πραγμάτων καὶ μεγάλων καιρῶν ἂν τις ἐκὼν καθυψῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ. ubi iunctum vides προδύναι. Olynth. III, p. 36 B. εἰ καθυψείμεθα τι τῶν πραγμάτων pari modo Ioseph. de B. I. II, c. 16, p. 191, οὐδὲν τῶν σωτηρίων ὑμῖν καθυψηκάμην. A. I. VI, c. 3, § 3, de Samueli filiis a paterna virtute longe desciscitentibus: δόρων καὶ λημμάτων αἰσχροῶν καθυψίεντο τὸ δίκαιον, id est, ἀντηλλάττοντο, κατε- προδίδοσαν, ut loco hoc prolato Suidas interpretatur. Quare legendum censeo de B. I. VI, c. 3, § 3, καθυψέμενος τὸν λόγον, ὡς πέπονθε (ἡ πατρίς) τὰ ἔργα, ut in Eusebio H.

E. III, p. 97, scribitur. H. quidem Valesio, quod Mazari-
nus C. praefert τῶν λόγων, magis placet; sed multo mi-
nus expedire fuit sententia, neque huius loci est vel ver-
bi secundus casus. Quid autem in his locutionibus distet
Activi Mediiue usus, non est ut pluribus ad peritiores
exponam. Hesychium emenda: Καθυφαίνειν, ἐνδύναι, ὑπο-
χωρεῖν, καθυποβάλλειν editur, Καθυφαίνειν. Alia Budaeus
C. L. G. p. 25. HEMST.

ead. l. 4. Καὶ οὐκ ἂν) Illud καὶ amotum mallem, & ordi-
ne continuo legi: ὡς εἶθε &c. παρανομεῖν, οὐκ ἂν ἐπολέμει.
Scio, ubi redundet haec particula: verum hic videtur ab his
infera, qui istam periodum a priore divellebant. HEMST.

ead. l. 6. Τῆς κίσσης) De pumice, & re ad exterendos
expoliendosque libros apta. Κεφαλαργίαν Attici vocant κε-
φαλαργίαν. COGN. Apud Atticos κίσσηλις & κεφαλαργία,
& literae invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem
neminem legisse puto. BOURD.

ibid. Κεφαλαργίας) Vide H. Stephanum de hac voce dis-
putantem in App. de D. A. p. 56. Κεφαλαργεῖ apud He-
sychium est in Ὠτοκοπεῖ. Κίσσηλιν aequè ignoro, ac Bour-
delotius, nisi quod blaesus genuinam vocem κίσσηλις vel
κίσσηλις eo pacto sit pronuntiaturus. Ex hoc linguae vitio
rifum capravit Aristoph. Eq. v. 79, Vesp. v. 45. de quibus
Eustath. ad Od. E, p. 1764. Vid. Plutarch. Quaest. Rom.
p. 277 D. HEMST.

ibid. Γάμμα) In nummis etiam has literas frequenter per-
mutari, observat rei nummariae cultor & ornator summus
Ez. Spanhem. p. 119. SOLAN.

ead. l. 8. Κναφεῖα) Atticorum sunt, & quidem veterum,
ut scribunt Harpocr. in Γναφεύς, & Scholiastes Aristoph. ad
Plut. v. 166, κνάπτειν, κναφεύς, κναφεῖον, κνάφαλος sive κνά-
φαλον vel potius κνέφαλος, ἀκναπτος &c. quae communis,
quam vocant, Graecorum dialectus per γ solet efferre.
Moer. & Thom. Mag. in Ἀκναπτον. Κνέφαλος Poll. X, 39,
41. ubi nonnulla Commentatores. In Corinthio de Dial. Att.
ordo est invertendus: τὸ γναφεῖον κναφεῖον λέγουσι nimis
laborat in hac parte H. Stephan. App. p. 56. Saepe Gale-
nus unus utrumque γναφεῖον & κναφεῖον habet. Vid. Nun-
nes. ad Phrynich. p. 34. Quod in Philoxeni Glossis, Τομε-
νιτ, κνάφαλον, κνάφαλλον scribitur, vetus Onomasticon ex-
hibet γνάφαλον hoc Alcaeus utitur, ἀμφὶ κόρσῃ μαλθακὴν
γνάφαλλον. Illud est apud Strabonem, qui tradit XV, p.

1016 B. quibusdam Indicarum arborum ἐπανθεῖν ἔριον, quod Macedones usi sint ἀντί κρυφάλων. Atticis κρυφάλων dicitur ipsa culcita: Hesych. in v. unde κλίνω ἀμφικρυφάλος, cuius meminit Poll. X, 36. HEMST.

ead. l. 9. Μαχόμενον τὸ μόγῃς ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον) Voluit sic forte Lucianus: ἐπέπαυτο δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγῃς ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latine dixertis, cessant vero etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter surreptum sibi μόγῃς, atque id ipsum etiam surripientiς μαγίδα sive magidem. &c. Intelligi vult, utrumque & lambda & gamma esse fures ac furari mutua. Gamma surripit μόγῃς, quia id μόλις rectius dicitur, sed maluerunt ὁ Ἀττικιστὴς, μόγῃς: Lambda surripuit μαγίδα, quia corruptione Attica tunc μαλίδα dixere. MARCIL. Helladius etiam Besantinous eos damnat, qui μόλις pro μόγῃς dicunt, quod Ionibus & Aeolibus frequens est. Sed de lingua communi intelligendus uterque. Vide tamen Τιμ. c. 13, & Ἑρμ. c. 71. SOLAN. Si ridendo verum dixit Lucianus, antiquum erit & genuinum μόλις, quod postea degenerarit in μόγῃς. Antiquitati τοῦ μόλις favent Aeoles, quorum vetustissima est dialectus: iis enim hoc vocabulum adscribit Helladius apud Phot. p. 866. τὸ μόγῃς, inquit, ἀναλογώτερον διὰ τοῦ γ γράφεται, ἐπὶ τῶν μετὰ πόνου γινομένων ταπτόμενον· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς παραλόγως διὰ τοῦ λ μόλις λέγοντες ἐκφέρουσι καὶ γράφουσι· deduxit a μόγος, & utrumque pro eadem habuit voce. Alii non origine tantum, sed & potestate distinguunt, hoc a μέλλω vel μολῶ repetitum exponentes βραδέως, illud a μόγος vel μογεῖν, μετὰ βίας vel μετὰ πόνου· vide Etymol. & Thom. Mag. quod significandi discrimen etsi non plane repudio, quin tamen ab eodem fonte manent, vix mihi dubium est. In nostris Homeri edd. utrumque reperias: in prisca alterutrum exstitisse tantummodo, prout huic illive scripturae Grammaticorum natio studebat, a vero non abhorret. Haec est causa, cur Apollonium Rhodium, cum posuisset μόλις I, 674, Scholiastes, iniquiore quidem censura, notare non sit veritus: κακῶς διὰ τοῦ λ. ἔδει γὰρ διὰ τοῦ γ μόγῃς παρὰ τὸν μόγον. secutus nimirum eos, qui tum in Homero, tum alibi semper istum in modum scribi volebant. Corinthus inter Attica reponit τὸ μόγῃς. Alia lege apud Ios. Wasse ad Thucydid. I, 12, I, 69, VII, 40, VII, 44. HEMST.

ead. l. 10. καὶ μάλιστα) Locus corruptus, sed cui non medeor. BOURD. Merito reiectis Bourdelotio & Marcilio I. Gronovius ad Arrian. IV, p. 166, emendat μὰ Δία quod eo probabilius est, quia omnes ibi Codd. μὰ Δία vice vulgati μάλιστα praeferunt. Proderit haec observatio ad alia Luciani loca. Quamquam coniectura minime sit spernenda, hic nondum video, cur nos poenitere debeat vulgatae lectionis: μάλιστα saepius usu concinniore vim habet asseverandi: e Nostro exempla suppeditabit Index. Harpocrat. in Ἀσυνθετάτων ὃν μάλιστα οὐκ ἔν δύναιτο τις συνιέναι, σὶ πότε φρονεῖ. Suidas: Μάλιστα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς ὁ Θουκυλίδης λαμβάνει sumtum e Schol. Thucyd. ad I, 17; qui perinde III, 92, σταδίου μάλιστα τεσσαράκοντα explicat, ἀντὶ τοῦ κατ' ἀκριβείαν sed in his propria quadam ratione ad numeros pertinet. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπερβ. εἰς ἃ μὴ χρῆ) Usurpat Feder. Morell. ad Dion. Chryf. p. 13, sed parum apposite. Demosth. in Mid. p. 613 D. οὐδ' ὅλως προσίοντα, ὅποι μὴ προσῆκεν αὐτῷ. Adversus φυγάδας ὅπου μὴ ἔξεστι κατιόντας dabatur ἐνδεξις. Suid. in ea v. Ovid. I Pont. VII, 23, nec tamen intumpro, quo non licet ire. Valer. Maxim. VI, c. 2, de libertate dictis pariter ac factis testata, quae inter virtutem vitiumque posita, si salubri modo se temperaverit, laudem; si, quo non debuit, profuderit, reprehensionem meretur; εἰ ὑπερβαῖν εἰς ἃ μὴ χρῆ. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Φασὶ γνάφαλλα δὲ τὰ ἀποξ.) Adde καὶ γναφ. vel cum excerptore G. lege φαμέν γνάφαλλα δέ. SOLAN. In ed. A. γναφείον, & omissum δέ utrumque restituit doctiss. Solanus. Γνάφαλλα notaverat in suo libro Matth. Sladus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μόγισ) Articistes hic est *Helladius Besantionus*, cuius locum in annotationibus protuli; ex quo patet, legendum esse διὰ τοῦ Γ γράφεται & Αἰολεῖς. HEMST.

Pag. 64. l. 2. Κάδμος ὁ νησιώτης) *Phoenix* fertur suae aetatis hominibus ingenii acumine praecelluisse, ut qui & sedecim literas primus omnium in Graeciam e Phoenicia attulerit: α. β. γ. δ. ε. ς. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. His *Palamedes* Nauplius Troiano bello quatuor adiecit, ς. ξ. φ. χ. & totidem *Simonides* Syracus. medicus, ζ. η. ψ. ω. COGN. Hac de re copiose Iust. Lipsius ad Tacit. Claud. qui haec omnia diligenter exsequitur. BOURD.

ibid. Ὁ νησιώτης) *Cadmus* secundum quosdam Tyrius fuit.

Insulam autem olim fuisse Tyrum, docet inter alios Ovid. Met. XV, 288. Vide Bochartum Geogr. II, l. 2, c. 27. Alexandri M. oppugnantis operibus continenti iuncta est. A Cadmo autem in vestra in Graeciam literarum elementa constans & vera traditio est. V. Lips. ad Tacit. Ann. XI, 14. De origine literarum apud Graecos lege eruditissimam Scaligeri, supra laudatam, Dissertationem. Sed XVI tantum ab eo illatas veteres volunt. V. Spanh. 83. SOLAN. Tyrius, ut Cadmum Cinnā vocat apud Sofip. Charis. p. 99: *iam inde a Belidis, natalique urbis ab anno Cecropiae* (ita legendum, non *Cecropis*: Cecropiam vel Athenas intelligit) *atque alta Tyrii ab origine Cadmi.* De insula Tyro praeclare Relandus Palaest. III, p. 2052, hoc Luciani loco non praetermissio. Tyrum Euripides appellat *νήσος* in Phoen. v. 212, *Φοινίσσας ἀπὸ νήσου*. Schol. *τινὲς δὲ Φοινίσσας νήσου τῆς Τύρου νησιάζεται γάρ.* hoc rectum atque ex veterum sententia; nam quae praecedunt a recentiore manu, nullius sunt pretii. Eiusdem fabulae versum sextum, *ἐκλήπων Φοινίσσας εἰς αἰὲν χθόνα*, ita vertunt, *relinquens Phoeniciam terram maritimam*, cum debuissent, *Phoeniciam urbem*, sive, *Tyrum mari cinctam*. *Χθόνα, χώραν, γῆν* pro urbe poni, praesertim a poetis, docet Kuster. ad Aristoph. Thesmoph. v. 115. nobis adstipulantur antiqui Commentatores, quorum ad hunc locum explicatio luculentius, quam ad v. 212, & meliore fide repraesentatur: delendum autem ἡ *Φοινίκη* hominis indocti assumentum. Meleager Anthol. III, c. 6, Ep. 17, *Νῆσος ἐμὴ Σπέρπειρα Τύρος*. Apud Ioseph. A. I. VIII, c. 2, § 7, Hiramus Tyri rex ad Salomonem scribit, ut sibi pro opera ceteris in rebus navata frumentum mittat, *ὅτι διὰ τὸ νῆσον οἰκεῖν δεόμεθα* quae repetuntur c. 5, § 3. Diaconus e Festo: *Sarra, insula Tyrus*. Consentiant eruditi post magnum Scaligerum, *Sarram & Tyrum* ab eodem manare vocabulo Phoenicio: at, si, quod Is. Vossius ad Scylac. p. 101 contendit, accipimus, non esse dubitandum, quin *Sarra* proprie sit *Palaetyrus*, erroris absolvi nequit Festus, qui *Tyrum insularem* exponat: sic tamen & Servius ad Georg. II, 506, *quae enim nunc Tyros dicitur, olim Sarra vocabatur*: idque etiam tradiderat ille nescio quis, Graecus certe scriptor apud Gell. N. A. XIV, 6. Mihi quidem satis exploratum videtur, & non levibus argumentis nixum, haud longe post *Palaetyri* initia *Tyrum* ob egregias loci opportunitates in insula proxima fuisse conditam, & iam ante Salomonis aetatem opi-

bus floruisse; nullaque adeo proferri potest ratio, quae Sar-
ram veterem esse solam Tyrum, exclusa nova, cogat. HEMST.

ibid. Παλαμήδης) Παλαμήδης εὔρε τὸ Ζ. καὶ Π. καὶ Φ.
καὶ Χ. στοιχεῖα. Hesych. περὶ σοφῶν. VORST. Quatuor a
Palamede additas alphabeto literas tradidere quidam. Vide
Tacit. A. XI, 14. SOLAN.

ead. l. 3. Σιμωνίδης) Et hic quatuor literarum additione
apud veteres nobilis, quas Plinius VII, 56, facit Z. H. Ψ.
Ω. Sed pro Z. Suidas & Salmasius Ξ. ab eo additam statuunt,
Not. ad inscript. Herod. p. 224. Consule Spanhem. p. 41 &
84, 85. SOLAN. Repertis, vel potius inventis in Graeciam
literis, literarumque formis Cadmus supra ceteros omnes
inclaruit. Graeci, quasi originem artis omnium utilissimae
peregrinam aequo animo non ferrent, Palamedem in hu-
ius partem laudis vocarunt: testes quidem in eius causa
sane quam multi, qui simpliciter literas illum invenisse
perhibent: Gorgias & Alcidamas personati Declamationi-
bus adversis, Hygin. F. 274. Dion Chrys. Or. XIII, p. 225,
Philostr. de V. A. T. IV, c. 33, Her. p. 708, 710. ubi
gruum commemorat artificem volatum, de quo praeter S.
Bochartum Hieroz. P. II, lib. I, c. 11, Raderus ad Martial.
XIII, 75, ex Philostrato notans, quod & alii priores fece-
runt, quae nusquam in eo compareant: hoc autem com-
mentum a quo sit auctore, quamque antiquum, nunc exqui-
rere nihil attinet. Themistius Cadmum & Palamedem itidem
adiungens Or. IV, p. 60 A. librariorum eleganter vocat τοὺς
τῆς Κάδμου καὶ Παλαμήδους τέχνης δημιουργοὺς. Nescio,
an Euripidem pro huius opinionis auctore fuerint secuti:
videntur certe. eius ex Palamede locum egregium servavit
Stob. p. 469; in quo minus miror, tot homines eruditissi-
mos, eorum autem, qui de literis scripserunt, nemo fere
praetermisit, nullam tetigisse vitii suspensionem, postquam
Scaligeri acerrimum illud ingenium cessaverat ad Manil. IV,
206. praeclaram posterioris partis emendationem viro ma-
ximo hora melior suggestit, ut discimus ab H. Grotio ad
Floril. Tit. LXXXI. Priores versus, cum hactenus etiam,
ut puto, nonnihil laborent, ita legendos arbitror: Τὰ τῆς
γε λήθης φάρμαχ' ἀρμόσας μόνος Ἀφωνα καὶ φωνήντα (φω-
νούντα, quasi Graecum foret, nimium patienter tulerunt)
συλλαβάς τε θεῖς ἀρμόσας dedi pro ἑρμώσας, utpote, me
quidem iudice, convenientius: tamen si, si quis illud tueri
velit pro in commodum rectumque ordinem digerere, quomodo

fere Iph. in A. v. 24, τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντα, id est, ὀρθῶς διοικηθέντα, διατεθέντα, non valde sibi repugnaturus: tum porro σάφα δέλτος διαιρεῖ restituo pro κακῷ, quod, utcumque cesserit emendatio, corruptum profecto est. Ex his quidem solis, quod veteres videntur fecisse, fecerunt certe recentiores I. Meursius alique, ut Palamedi literarum inventionem tribuerit Euripides, haud sane conficias: nihil utique aliud affirmat, quam quod literis ordinatis faciliorem utendi scribendique rationem monstraverit; quemadmodum Aeschylus Prometheus inter alia magnifica, quae Tragicorum more perquam liberaliter heroi suo donat, etiam assignavit v. 459 γραμμάτων τε συνθέσεις, vel potius σύνδεσιν Μνήμης πάντων μουσομήτορ' ἐργάτην· sic enim reponendum censeo: is tamen idem, ut scenae serviret, nihil alienum facere sibi visus est, si, quorum hic Prometheus dixisset auctorem, eorum quaedam ad Palamedem multo posteriorem alibi referret, quod observat Schol. ad v. 457. Sophocles vero, qui Palamedem quoque suum ornatissime instruxit, nullam, opinor, inter ceteras eius laudes literarum fecerat mentionem; saltem tale nihil apparet eo in loco, quem protulit vir magnus ad Manilium, sed ista, ex adversariis, ut saepenumero solet, deproperata parum caute scribens: *In Tragoedia autem Sophoclis Nauplio ita quidam de Palamede narrat: nam sic Achilles Tattius p. 122, Σοφοκλῆς δὲ Παλαμῆδεσσι ἀνατίθησι λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσαίνει* unde nec colligi potest, sumtos esse versus illos ex fabula Nauplio, & simul constat, de filio Palamede ipsum Nauplium, non alium quendam, ista commemorasse. Praeterea quatuor versus, quos Scaliger annectit, postremi optime quidem ad sensum respondent; sed, si verum est, ut sane videri non dissiteor, ex Nauplio Πυρκαεῖ priores esse depromptos, hi certe quatuor cum illis, quantumvis congruant, coniungi non debent: exstiterunt enim in Sophoclis fabula Palamede, ut diserte testatur Eustath. ad Il. B, p. 228, Od. A, p. 1397. A vero igitur non abhorret, propagatam esse ex Euripide minus bene intellecto illam de Palamede literarum inventore opinionem, quam cum refutaret, sapiebat sane Tzetzes, in illis etiam, ubi sapit, ineptissimus Chil. V, 804, XII, 39. Rectius alii curam Palamedis, nam quin eius non fuerint hac in re nullae partes, minime dubito, ad paucas literas easque compositas adstringunt. Serv. ad Aen. II, 86, satis circumspecte: *secundum*

quosdam ipse reperit literas: quae res si forte sit dubia, tamen certum est Ξ , Φ , χ ab hoc inventas cum aspiratione. Ξ addit cum aliis Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. I, p. 66. hic quam parum veteres inter se consentiant, expositum leges tum ab aliis, tum a I. Meursio ad Hesych. Illust. p. 159, & I. G. Vossio Art. Gramm. I, c. 10. Loquitur autem ne Lucianus quidem de literis inventis, sed per certas leges ad commodum ordinem atque usum dispositis: ceteroquin post Cadmum & Palamedem non nimis accurate Simonidem addidisset, qui trium tantummodo, vel quatuor ad summum compositarum habetur auctor. Operae pretium erit conferri, quae de Lino tradit Diodor. III, p. 140 B. prava Rhodomanni versio, quod Lino Diodorus adscriptum volebat, Cadmo perperam tribuit: hoc quamvis animadvertum a I. Perizonio Aelian. V. H. III, 32, n. 5, fraudi tamen fuit ampliss. Bouhier. Diss. de Pr. G. & L. L. § 14. Apud Plutarchum etiam τάξεις γραμμάτων & προσδρία Symp. IX, Qu. 2, ubi & Cadmum, Palamedem ac Simonidem similiter atque a Luciano commemoratos reperies, & plura, quae ad hoc genus omnino pertinent. Ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμάτων ἔχειν νομοθετηται, Tatian. Orat. ad Gr. § 29. Mox placet Codd. lectio, οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod posterius retineas, ἀν μόνον, etsi parum referat, hoc tamen malo propter ἀλλὰ καὶ sequens. In Nigr. tamen § 1, ἐν κεφαλαιῷ μόνῃ. § 38, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ &c. Haec saepius a librariis confusa. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ τῇ τάξει μόνον) Mss. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem: BOURD.

ead. l. 9. Ἡμιφώνοις) De his & mutis consule Dionys. Halic. de Str. Or. XIV, p. 96 ed. Uptonianae. SOLAN.

ead. l. 11. καθ' αὐτὰ) Prave hunc locum interpungi in omnibus in hunc modum, καθ' αὐτὰ μὲν οὖν τὰ φ. video. Revocavi igitur genuinam hanc, quam vides, lectionem: qua admissa, omnia iam plana sunt. Sola l. τὰ ante μὲν οὖν habet, quod adiumento fuit. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ ἔχω) Utiitur hoc loco Sam. Petitus, vir doctrina quam recto iudicio melior, Miic. III, c. 9, ut mirificam illam Virgiliani in Tullium Cimbrum epigrammatis emendationem illustret. HEMST.

ead. l. 15. Καθήκοντες ἀπαθῆναι) Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum, quod talem usum τοῦ καθήκον probet, & desistam huic scripturae litem movere. Interea corrigo

mutatione non ita magna, καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι quae usitatissima est loquendi formula. Καλὸς ἰδεῖν Euripid. Rhes. v. 380. κάλλιστος ὁφθῆναι Cornut. de N. D. c. 32, p. 225. Eupar. Prisc. p. 114, v. 15. εὐπρεπὴς ὄν ἰδεῖν Aeschin. in Tim. p. 22, v. 25. In Platonis Parmenide p. 1110 B. Parmenides ipse καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν, Zeno autem εὐμήκης καὶ χαρίεις ἰδεῖν sicut in Luciani Prom. in verb. § 3, ὁφθῆναι χαρίεντα: contra αἰσχιστος ὁφθῆναι τὴν ὄψιν de Hist. confcr. § 9. Rarius illud Aeschinini in Tim. p. 7, v. 34, εἰς φύσεις ἀνθρώπων πολὺ διαφέρουσαι ὁφθῆναι ἀλλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν quo loco si quis vulgatam Luciani lectionem defendere conetur, is, meo quidem iudicio, multum errabit. Ὁραθῆναι autem ne sede sua deturbetur, intercedo: eo magis, quod ἀκουσθῆναι coniecturae sane parum felici, non vetusto Codici debeat. Sunt enimvero A & T specie ad videndum pulchra, si ad litteram T comparentur, quae crucem referat: tum animadverte, quam illud auribus ingratum accidat, καθήκοντες ἀκουσθῆναι, οὐκ ἂν ἠκούσθῃ μόνον. HEMST. *ibid.* Ἀκουσθῆναι) Ex Cod. L. haec scriptura est. reliqui libri ὁραθῆναι. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Ἀπελᾶσαι) Melius congruere ἀπελάσαν & ἐκδιώξαν nemo, qui ad nexum orationis attenderit, diffitebitur: hoc satis liquidum; sed βιασάμενον legatur, an βιασαμένων, non multum interest. HEMST.

ead. l. 3. Συνδέσμων) Quo respexerit, mihi non liquet: neque enim in lingua vulgari quidquam est, quod huc faciat. Dialectos non moror. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐκτοπον) ΜΗ. ἔκπτωτον, ἥτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. BOURD.

ead. l. 5. Κυβέλλω) Dico ad Pausan. BOURD. Bourdelotio solemne est, eorum, quae nullus intelligit, explicationem in aliud tempus promittere. Equidem de Cybello Atheniensium colonia, & Lyfimacho Comico nihil habeo quidquam, quod in medium afferam, certi. Berkelius ad Stephan. in Κυβέλλεια illud oppidum esse censet, quod genere feminino dicatur a Stephano Κύβελλα, idemque Cuballum Livii, Gallograeciae castellum, XXXVIII, 18. hoc posterius ob rationes multas, quas promere longum foret, probabile non videtur. De Stephani loco aliter sentit L. Holstenius, existimans esse scribendum, ἔστι καὶ Κύβελα Φρυγίας scilicet ὄρος. Κύβελα sane notissimi Phrygiae montes, praecipue matris Deum religione & sacris. Hesych. Κύβελα, ὄρη Φρυγίας

καὶ ἄντρα καὶ θαλάμαι· ita lege, non θαλάμοι. Schol. Homer. ad II. Z, 135, ex vetustioribus: ἐν Κυβέλλοις τῆς Φρυγίας· vide Marqu. Gudium ad Phaedr. p. 77, Th. Reines. ad Insc. Ant. Cl. II, n. 68. Quo minus assentiar, interpellat me non Tzetzes quidem, quis enim eius hominis auctoritate moveatur? sed quod e Scholiis ad Lycophronis Alexandram veterioribus ad v. 1170 videtur exscripsisse: ὁ ἱππώναξ κύβηλιν τὴν ῥέα· λέγει παρὰ τὸ ἐν Κυβέλλᾳ πόλιν Φρυγίας τιμᾶσθαι· haec si fidem merentur, habemus urbem Phrygiae Cybellam geminata litera λ. similiter ac Κυβέλλια κόμην post Erythras inter montem Mimantem & promontorium atrum sita Strab. XIV, p. 954 C. de qua mihi non probantur, quae notat If. Vossius ad Mel. I, p. 119. Haec me inducunt, ut credam, in Stephano sic esse reponendum: Κυβέλλεια, πόλις Ἰωνίας· Ἐκαταίος Ἀσία· Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης· ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας· (πόλις nimirum ex praecedentibus) καὶ Κύβελα, ὅρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἢ ῥέα λέγεται. Neque tamen eo magis affirmavero, id ipsum oppidum esse Luciani Cybelum; quamquam Nелidas etiam in Cariam & Phrygiam pervenisse satis constet: Schol. Apollon. Rhod. ad I, 959. Non me praeterit Thraciae, quo plures fuisse missas Atticorum colonias certum est, urbs Κύβελα prope Hebrum fluvium, cuius praeter Stephan. in v. meminerunt Appian. de B. Mithr. p. 349, Polyæn. IV, c. 16. facili quidem errore Κυβέλω (utrumque numerum in multarum urbium nominibus usurpari, nemo nescit) migrare poterat in Κυβέλω· sed haec an Atheniensium fuerit ἀποικος, iuxta cum ignarissimis scio. Quidquid est ferme veteris memoriae Lyfimachorum, ob oculos mihi versatur: nullum tamen alibi reperio, in quem, quae narrat Lucianus, conveniant: nam Lyfimachus iste, cuius e Lycurgo tanquam εὐτελοῦς μελοποιοῦ meminit Harpocraton, huc pertineat, necne, quis affirmaverit? Ergo Luciano, cui alia non pauca soli, huius etiam Lyfimachi veteris Comici notitiam debemus: is quia primus, aut saltem inter primos praecipuus, σσ, quod prisca dialectus Atticorum usurpabat, in ττ commutare sustinuit, ideo βοιωτίας ἀνέκαθεν dicitur, quem iocum aut valde fallor, aut a quodam vetustae Comediae poeta Lucianus accepit: non enim Atticis erat hic usus vernaculus, sed a vicinis Boeotis ad eos existimabatur pervenisse. Egregius exstat inprimis ad hanc rem illustrandam Aelii Dionysii locus apud Eustath. ad II. K, p. 813.

quem totum describere non gravabor: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὗ πᾶν εὔρηται χαίρων ὁ ποιητὴς τῇ προφορᾷ τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ κατὰ τοὺς ὕστερον Ἀττικοὺς, οἱ Ὀμήρου σήμερον λέγοντος, τήμερον αὐτοὶ φασιν. ὡς καὶ τὴν κοινῶς σύρβην τύρβην λέγουσι, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἰστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήγησιν καὶ φόρον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἐν ἀρμόττοι διδὼ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιοῦτους προσπαίζουσι ἐν τῷ, ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου· (ex Ἑορταῖς Platonis Comici versus, ut ostendit Schol. Euripid. ad Med. v. 476, ubi melius ἡμᾶς, quod hic legem iambi violat, omittitur) λέγει δὲ καὶ ὅτι Περικλέα φασὶ πρῶτον ἐκκλίνειν τὸν διὰ τοῦ σῖγμα σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὡς ἀπρεπὴ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον αἰετὸς πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ ὅτι Θέτταλοι καὶ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πῶλις Κίτιον κληθεῖσα οὕτω φασὶν ἀπὸ Κιτίου γυναικὸς τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ Ματταλίαν καὶ τοιαῦτα, ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων, φησὶ, Βοιωτῶν, τῷ μῆτε Ὀμηρῷ, μῆτε τραγικοῖς, μῆτε Θουκυδίδει ἢ Πλάτωνα κεχρησθῆναι αὐτοῖς· ἐν δὲ τῷ τέλει τοῦ λόγου &c. Haec talia sunt, ut sequi debuisset putes, quae de Lyfimacho refert noster Lucianus. Ceterum, quod observat Aelius, θάλαττα, πίττα, istiusque generis similia rarius ab iis, qui τὴν παλαιὰν Ἀττικὰν appellavit, ut restantur Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 23, & Athen. X, p. 455 C. quae de re iam ante monuit Brodaeus Misc. III, c. 14. Hoc porro Luciani loco parum diligenter inspecto Christ. Wasius inconsiderate scripsit de Lic. Vet. Poët. c. II, p. 17: *Lucianus in Actione Σ adversus T iniuriarum & damni dati Lyfimachum Comicum poetam Boeotia oriundum inducit, unde illa omnia resciverit.* HEMST.

ead. l. 6. Πολύχινον) Sic Julian. Imp. Misop. de Lutecia: Mendose in *Mss. παλύχινον*. BOURD.

ead. l. 9. Λυσίμαχος) Huius Comici quis alius meminere, nescio. SOLAN.

ead. l. 12. Μέχρι μὲν γὰρ) Restituere plene non possum: alii, si lubet, tentent. Ed. I. σ. ὥμην τὸ σ. γρ. & post λέγειν, πρᾶγμα, haud dubie suo loco motum. ex qua lectione (collata cum ea, quam Bourd. Ms. praeferebat) videtur locus totus sic legendus: ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων καὶ συντετραφημένων γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπιστώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον συνήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα. Nam λέγειν, quod praecessit, mutandum non videtur, ob ἀποστεροῦν participium sequens. V. Eur. Tr. p. 501 A. ἀλλ' οὐδὲ πῶλος ἦτις ἂν διαζυγῇ τῆς συντραφείσης, ῥαδίως ἔλκει ζυγῷ. SOLAN. In perturbato loco, interea dum liber aliquis oriatur, qui difficultatem omnem expediat, non oberit, credo, liberior quaedam alea coniectandi. Proxime ad Mss. lectionem, quam Bourdelotius annotavit, hunc in modum constitui possunt Luciani verba: Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγον, ἀποστεροῦν τέ με τῶν συγγεγενημένων μοι καὶ συντετραφαιμένων (alterutrum, ut alterius explicatio, posset omitti) γραμμάτων, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπιστώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Forte nonneminem offendat λέγον in tam brevi spatio bis repetitum: huic etiam fastidio potest occurrī: M. μ. γ. ὁλ. ἐπ. τῶν τετταράκοντα ἀποστεροῦν με, ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμ. ἐπιστώμενον ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συγγεγενημένων καὶ συντετραφαιμένων γραμμάτων, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Ut liberales simus, tertium aliquod remedium addere placet: M. μ. ὁλ. ἐπ. τοῖς τετταράκοντα ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, ἔτι δὲ τ. καὶ τὰ ὅμ. ἐπιστώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγον, εὐήθειαν ὥμην τὸ πρᾶγμα τῶν συντετραφαιμένων γραμμάτων, καὶ οἷσδ' ἦν &c. Quomodocunque statuatur, hoc certe affirmare posse videor, συνήθειαν recte mutatum esse in εὐήθειαν, sive apertam quandam ipsius literae T simplicitatem intelligas, sine dolo corripientis, & ad se trahentis, quae propria putabat, quod sane paulo magis ferendum, quam si per vim & iniuriam eadem facere deprehenderetur; sive, ut in secunda tertiaque coniectura sumi necesse est, stultam ceterarum literarum facilitatem, quae, temere deserro Σ paene contubernali, ad violentissimum illud T sponte se applicarent. Συνήθεια profecto, in quamcunque partem veras, quem sensum habere possit, non video: nisi forte consuetudinem ac familiari-

tatem interpreteris, per quam licuisse sibi censuerit T, ut vicinae amicissimaeque literae Σ res proprias ex veteri dicto, Πάντα φίλων κοινὰ, pro suis usurparet: huic autem potestati, modo cuiusquam calculum ferat, extra primam coniecturam locus esse non potest. HEMST.

ead. l. 13. Λέγειν) Pater adscripsit λέγον. GRON.

ead. l. 14. Συνήθειαν ὅμην) Defunt in Mf. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Κατατολήσαι) Levis menda: lege κατατολήσας, Lyfimachus scilicet. IENS. Ita restituerant Solanus, & Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 66. l. 2. Ταυτὶ λέγειν) Post λέγειν in Mf. *συνήθειαν ὅμην τὸ πρᾶγμα*. BOURD.

ead. l. 6. Βασίλιτταν) Quae ante commemorantur, sic satis praesertim apud Comicos & Sophistas sunt pervulgata: *βασίλιτταν* qui dixerit ex iis, qui supersunt, scriptoribus, necdum reperi, nisi forte librariorum vitio alicubi obscuratum lateat; quare tanquam gravissimum literae T facinus exagitur, quo prorumpere non potuerit, nisi pudore omni excusso. Sic autem existimandum est, Lyfimachum, cum hoc inter alia primus in Attica scena novasset, horum indignationem, risum aliorum commovisse. Verum est porro, quod initio diximus de usu duplicis τ a Boeotis recepto: Strabo IX, pag. 619 A. cum Mycaleffi Tanagricae meminisset, monere non praetermisit, *καλοῦσι δὲ Βοιωτικῶς Μυκαληττόν*, quod repetitum ab Eustath. ad Il. B, p. 266. Tarentinorum erant, atque adeo Aeolum *ἀνάζω* pro *ἀνάσσω*, *πλάζω* pro *πλάσσω* contra quae ab aliis efferebantur per ζ, isti mutabant in σσ veluti *μύζω*, *μύσσω*, *σαλπίζω*, *σαλπίσσω*, *φράζω*, *φράσσω* in his etiam Boeoti duplex τ subiiciebant, *σαλπίττω*, *φράττω* hoc quidem eo insolentius, quod alias diversa longe potestate *φράσσω* vel *φράττω* a Graecis usurparetur: ideo Heraclides, cuius eximium locum invenies apud Eustath. ad Od. K, p. 1654, verbum illud Corinnae auctoritate munire voluit. Hoc scribendi genus antiqua dialectus Atticorum prorsus fuit aspernata, maxima saltem ex parte, sicut observatum quoque viris eruditissimis I. Wasse ad Thucyd. I, p. 16, n. 7, C. A. Dukero p. 83, n. 49. nova, quam vocant, auctoribus Comicis cupidius adscivit; neque tamen ita promiscue nulloque discrimine, ut non multum & aurium iudicio, & normae loquendi tribueretur. Quid familiarius quam *ἔπητα*, *θράττα* (*Ἀθηναῖοι δὲ θράττα λέγουσι*, Etymol. p. 454, v. 24.) & huiusmodi innumera: at raro, si

modo unquam, Κίλιτταν, Κρήτταν, Ἀνατταν leges. Λυκαβητ-
 τος, Ὑμηττὸς constantissimus usus sanxit, & ad ipsos Lati-
 nos transmissit: Contra cedo mihi vel unum, qui scripserit
 Ἀλικαρναττὸν aut Ἀλικαρνηττὸν, Παρναττὸν aut Παρνηττὸν,
 quamquam hic in Phocide, ubi Dorice loquebantur, erat
 situs. Ista monendi causa, quae latius deducere per notarum
 leges non licet. Βασίλισσα autem, unde formatum βασιλιτ-
 τα, ne Polybium, Diodorum Siculum, Graecos Hebraei
 Codicis interpretes, Iosephum atque alios usurpem, Alcæi
 ipsiusque Aristotelis auctoritate defenditur: non negat Phry-
 nichus; verum ex eorum sententia, qui strictam nimis At-
 ticæ dialecti regulam condiderunt, tantopere averfatur, ut
 hoc etiam argumento pag. 42 Demostheni Orationem in
 Neaeram abiudicet, quod in ea regis sacrorum uxor βασι-
 λισσα nominetur, non βασιλῆς vel βασιλεία: quo iure, nunc
 non disputo: at Pollucem certe non retinuit illud Gramma-
 ticorum decretum, quin scriberet, τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ
 (βασιλεῖ) βασίλισσαν καλοῦσι, VIII, 90. consentit Aelius
 Dionysius apud Eustath. ad Od. A, p. 1425: τοῦ βασιλεὺς
 τὸ Φηλυκὸν οὐ μόνον βασιλεία, ὡς ἱερεὺς ἱερεία, ἀλλὰ καὶ βα-
 σίλισσα κατὰ Αἰλίων Διονύσιον Ἀττικῶς βασιλῖννα δέ φησι
 Μένανδρος λέγει. hoc iam plane Doricum, aut, si mavis,
 Macedonicum, simili forma, qua scribuntur Ἡριννα, Κόριν-
 να, Μύριννα, Φλίννα, pluraque talia. Menandri, pro quo Nun-
 nesi ad Phrynich. pag. 45 Alexandrum male posuit, locus
 ab Aeliano servatus apud Suid. in Παισώμεν & Τριχορυσία·
 καὶ τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω, Τριχορυσία βασι-
 λῖννα· fastu elatam, ut puto, & quae cristas tolleretur, intel-
 ligi voluit: qui meminerit ἐμπίδος Τριχορυσίας in Aristopha-
 nis *Lyfistr.* v. 1031, is, unde haec appellationis Comicae
 facetia sit derivata, statim persentiet. HEMST.

ead. l. 7. Τὰ σῦκα τῦκα) Alludit ad notum proverbium,
 quo qui libere & audacter vitiis sua nomina ponunt, dicun-
 tur vocare τὰ σῦκα, σῦκα. Sic de Hist. Scrib. c. 41, inter
 alia, quibus ornatum sibi dari vult virum, qui sese ad scri-
 bendam historiam accingat, hoc numerat, παρρησίας καὶ
 ἀληθείας φίλος. ὥς ὁ κωμικός — φησι, τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν
 σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων. Peracuta itaque veretur hic
 Sigma, ne, grassante adversarii licentia, eo res tandem de-
 veniat, ut συκα non amplius σῦκα, sed τῦκα, dicantur; at-
 que adeo veritas & in dicendo libertas e genere humano
 interdicat. SOLAN. Iure metuebat pro ficibus, arbutei ge-

neris fructu suavissimo, ne Tau tam grati saporis delicias sibi surreptum veniret, adiutore Lysimacho, quippe Βοιωτίῳ τὸ γένος ἀνέκαθεν nam Thebani revera τυκῶ pro σύκοις efferebant: docet Strattis in fabula Phoenissis apud Athen. XIV, p. 621 A. Alexidis quaedam paulo ante proferuntur, unde Lacones etiam τεῦτλον & τευτλίον dixisse constat: hinc insula Τευτλίεσσα, Τευτλοῦσσα, Τεύτλουσα, quod scilicet foetu betaceo abundaret: atque ita sine dubio scribendum apud Thucyd. VIII, 42. HEMST.

ead. l. 12. Γραμμάτων) Lege χρημάτων. Certe de literis fermo esse non potest, cum mox aves, & id genus alia, nominet. Coll. habent ῥημάτων, quod proxime accedit. V. Δ. XXVI. Usurpat alibi vocem πραγμάτων, Τιμ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκ μέσων τῶν κόλπων) Hoc proverb. etiam in Achill. Tat. lib. 2. dico ad Heliod. lib. 4. BOURD.

ead. l. 14. Φάσσαν) Multitudinis numero aptius dictum foret φάσσαι. SOLAN.

ead. l. 15. Κοσσύφοις) Φάτται, νήτται, (quas miror Boeotum in Acharn. Comici v. 875 νάσσαι vocare, cum debuisset potius νάτταις) κίτται semper in Aristophanis Avibus, alibique: plurimum etiam in Aristotele περὶ Ζῴων apud eundem, ut nunc quidem editur, vix aliter, quam κοττύφους, reperias: κοσσύφους habet Athen. VII, p. 305 B. Harum avium singulare quoddam genus Cyllene mons Arcadiae nutriebat: Stephan. in Κυλλήνη ἐν τούτῳ δέ φασι τῷ ὕρει τοὺς κοττύφους λευκοὺς γίγνεσθαι in eadem historia similiter Aristot. IX, 19. verum κοσσύφους dederunt Aelian. de Anim. V, 27, & Paufan. VIII, p. 634. quem perperam intellectum cum descripsit Commentator, quisquis est ille in Anthol. p. 314, pessime lapsus est: nunquam aliter, si recte memini, Aelianus: vide XII, 28, & simillimum plane Clementis locum Paed. II, p. 188 D. Arcadas autem ipsos, quorum lingua Doricae dialecto contribuitur, κοττύφους enuntiasse, perquam fit verosimile, quia Cottryphus Arcas, quem Amphictyones imperatorem legerunt, memoratur ab Aeschine in Ctesiph. pag. 71, v. 40, & Demosthene pro Cor. p. 498, 499. Hoc quidem apud Atticos itidem usitatum; sed ii tamen proprios sibi κοττύφους vindicant, notante Moschopulo περὶ Σχολῶν p. 61. quare in Moeride Atticista malo legere: Κόττυφος Ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ κοσσύφους Ἑλληνικῶς. Sic sane plus una vice Aristophanes in Avibus, & apud Athenaeum saepe veteres Comici: vid. p. 65 D. 558

D. VI, p. 238 D. Aristophon in Pythagorista de parasito perquam facete, Ὑπαίθριος χειμῶνα διάγειν, κῶλυτος ὅπερ ἐστὶ κῶσσυφος, inquit Eustathius ista proferens ad Od. Ω, p. 1951. Philostratus Attici moris observantissimus de V. A. T. VI, c. 36. ubi quae notavit Olearius, Index H. Stephani ad Thesaurum haud paulo meliora subministrabit. In Longo scribitur κῶλυτος III, p. 96, 99, 102. nec secus Suidas: Κῶλυτος, ἐπὶ ὀρνέων. Κῶσσυφος ἐπὶ ἰχθύων quod ego discrimen Grammaticorum commentis annumerandum censeo. Hesychius, nisi & hic etiam, ut plurimis in locis, foede truncatum accepimus, quando Κομψεία reddit inter alia τὰ τῶν κοσσύφων κρέα, errorem non levem commisit: praeponendum fuerat Κομψίχεια quod fieri potest, ut corrupte scriptum invenerit Κομψίχεια, quemadmodum in Moeridis membranibus legebatur κομψυχός. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. τῶν συνέτων) Perperam in Scholiafste pro συνήθων ponitur συνέτων. Mox ubi ille interpretes τὸ ἀφαιρουμένῳ exponit, verba eius ita concinnanda: Ἀντὶ τοῦ ἀποστερουμένῳ ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελῆσαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε αὐτήν. Vulgo ἀποστερουμένον & ἀφελέεται excusum, & punctum post συντάσσεται omissum. IENS.

ibid. l. 3. Ἀφελῆσαι) Ἀφελῆ V. Homeri locus Il. A, 299. ubi nunc pro αὐτήν vulgo δόντες. SOLAN.

Pag. 67. l. 2. Ὑμηττὸν) Mons est satis notus. SOLAN.

ead. l. 3. Συλλαβῶν) Ὑμῶν, quia Hymettus ab iisdem incipit literis: tum quoque συλλαβὰς intelligo vocis Ὑμηττός· alioqui pro ipsis elementis συλλαβαὶ hic deberent poni, quod nusquam fieri credo. Γράμματα quidem exponit Hesychius συλλαβὰς, & paulo diverse Aeschylus γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς Sept. contra Theb. v. 474. sed hic usus quomodo possit inverti, nulla constat ratio. Praeterea talis eorum, quae praecedunt, est sensus: apibus etiam me fraudavit non paucis sane: quin ipsum Hymettum mihi subditum ex Attica media sublimem rapuit, idque vobis inspestantibus: Hymettus enim, ut notum est, μελιττοτρεφής, mellificio praestantissimo affluebat. Hanc elegantiam nulli videntur priorum interpretum cepisse. HEMST.

ead. l. 5. Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλα.) Mss. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. BOURD. Sic restituiimus secuti ed. l. & Mss. L. & Bourd. In reliquis legebatur ἀποκεκλεισμένον. SOLAN. Dedimus ἀποκέκλεικέ μοι, ut congrueret cum ἐξέβαλεν. Hi-

storicis frequens. Dion Cassius XLVII, p. 345 A. ἀπέκλεισε οἱ καὶ τὴν θάλασσαν & variata structura, ἀποκλείειν τοὺς πολεμίους τῆς θαλάσσης apud Suid. in Ἑρμα. Hinc patet, iure Kuhnium in Pausania VIII, p. 598, voluisse legi, Ἀρκαδες τὸ ἐντὸς οἰκοῦσιν ἀποκλειόμενοι θαλάσσης πανταχόθεν nam θαλάσση, quomodo vulgatur, valet, *maris interioris ab omnibus aliis seclusi*: quod a Pausaniae mente longe distat. HEMST.

ead. l. 9. Τῷ ζῆτα) Utraeque literae Z & Σ multis in vobus altera locum alterius obtinuit. Ζάλα, Ζαμβύκη, Ζάμολξις, Ζεῖρα, Ζιβύνη utrovis modo saepe scribuntur. At ubi literis B vel M praeciendum erat Σίγμα, vicem eius, invitante pronuntiandi suavitate, subsidere coepit Ζῆτα: tanta quidem iuris specie, ut apud Grammaticos in disceptationem venerit, ζύμνα scribendum esset an σύμνα, ζμίλιον an σμίλιον, ut patet ex Sexto Empir. adv. Gramm. I. S. 169. ubi vide eruditissimae diligentiae virum I. A. Fabricium. In Gloss. Cyrilli, Ζμύρνα, *murra. Scalpellum, Scalpulus*, ζμίλη in aliis istius generis alia. Rem pluribus exemplis illustrat Eustath. ad Il. B, pag. 217, 228, ea tradens, quae, si vera sunt, causam literae nostrae Σ non parum laedant: ἐφ' ὧν (παλαιῶν γραμματικῶν) καὶ τὸ ζμύρνα καὶ τὸ ζμικρὸς διὰ τοῦ ζ' κατήρχετο καταργηθέντος παρὰ τῶν ὕστερον τῇ ἀντιθέσει τοῦ σ'. His ergo testibus habebit, quod conqueratur de pristina possessione deiectum Ζῆτα, & Sigma nostrum eodem implicabitur crimine, cuius vicinum T insimulabat. Verum ne sic quidem, me iudice, nihil erit, cur causae suae diffidat: quibus enim argumentis persuadebimur, ut Z literae duplicis, duplicis, inquam, quidquid obnitatur I. Pier. Valerianus ad Aen. VII, 648, priores in huius usus possessione fuisse partes statuamus? Latini, sed, ut puto, recentiores pari modo: in Catullo *Zmyrnam* praeferre libros veteres monet H. Vossius p. 321; itaque nomen illud scribi iussit Mart. Capella III, pag. 57. *Zmilus* vel potius *Zmilis* Plinio H. N. XXXVI, c. 13, qui Graecis Σμίλις. *Zmaragdos* in duobus Lucretii Codd. reperisse se testatur Lambinus ad IV, 1119. in Propertio II, 13, v. 43, edere non dubitavit cultissimus Broukhusius: invito certe Prisciano & multum reclamante lib. I, p. 564: *S quoque sequente m, ut, Smyrna, Zmaragdus: nam vitium faciunt, qui ζ ante m scribunt.* Idque adeo verum est, ut vetustiores Grammatici illius apud Latinos scribendū moris omnino nullam fecerint mentionem. HEMST.

ead. l. 10. Σμύρναν) In nummis hodieque saepe ΖΜΤΡΝΑ. V. Spanhem. 116; quem, cum haec observaret, locus hic non latuit. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ ξῦ) Nos vulgo *Xi* vocamus, cum tamen recte *mu*, & *nu* efferamus. Vides, quid usus faciat. SOLAN. Atticis, & quidem solis, est proprium ξῦν scribere pro σύν, verum illa literae mutatione non aequae omnes Attici, nec in iisdem utuntur vocabulis. Qui veterem Ἀτθίδα secutus est Thucydides, singulis propemodum habet paginis ξῦν, ξυμβάλλειν, ξυντίθεσθαι, ξύμμαχος, ξυμφορὰ &c. Aristophanes etiam hoc multo frequentius, quam alterum illud. In Platone autem, Demosthene atque aliis, qui novam & emollitam Atticae dialecti formam usurparunt, tantum non semper legas συνιέναι, συντίθεσθαι, σύμμαχος &c. In Sophistis recentioribus tanta apparet in utramque partem scribendi diversitas, ut certa quaedam iniri ratio non possit. Credibile quidem est, in istis haud sane magni momenti librarios a vera scriptorum manu saepius aberrasse: sed de Thucydide dubitare nos Lucianus, cui principum Criticorum observationes legendi fuit copia, non patitur. Quandoquidem vero asperior est τοῦ ξῦ pronuntiatio, non absurde coniecit Salmasius de L. H. p. 432, a barbaris & Thracibus, qui Atticam olim incoluerunt, frequentiore litterae durioris usum remansisse. Versatur in illustrando hoc Luciani loco & quibusdam proximis H. Stephanus Anim. in Ioann. Gramm. p. 13. HEMST.

ead. l. 14. Μυρρίνας) Notant Moeris Attic. Thom. Magister & Moschopul. περὶ Σχολίων pag. 140. Vide H. Stephan. Anim. ad Ioann. Gramm. & Corinth. p. 16, 55. In Aristophane semper Μυρρίνας scribuntur: nam quod in Equit. v. 59 βυρσίην, & v. 447 Τῶν βυρσίηνς τῆς Ἰππίου, quasi ex μυρσίην, ridiculi causa fictum, ut bene Schol. exposuit, ad Cleonis opificium & βύρσαν spectat; in quo quidem vocabulo licere sibi mutationem illam Attici noluerunt. Ad posteriore vero Comici locum referenda, quae notantur ab Hesychio in βυρσίηνς. Apud Thucydidem saepius legi δάρσος & δαρσεῖν, quam δάρρος & δαρρεῖν, observat C. A. Dukerus ad V, 4. HEMST.

Pag. 68. l. 4. Μικροῦ δεῖν) Vel καὶ μ. δεῖν vel μ. δὲ δεῖν. Prius ob crebram voculae repetitionem, alterum ob similitudinem syllabae sequentis excidere facile potuit: alterum certe ad nexum orationis continuandum requiritur.

Tum in istis, αὐτά μοι κάλει, aut deesse dixero μάρτυρας, aut eum in modum debere scribi pro αὐτά· quod illis me non magno negotio persuasurum esse confido, qui perspexerint, quam recte iungantur, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, μάρτυρας, tam incomposite cohaerere, ὅτι οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γρ. αὐτά μοι κάλει. Formula vero forensis, μάρτυρας κάλει, qua nihil est in Oratorum scriptis frequentius: Synes. Φ. E. p. 77 A. αἰτία, ἐφ' ἣν ἡμεῖς τὴν πείραν ἐκαλέσαμεν μάρτυρα. HEMST.

ead. l. 6. Ἐντελέχειαν) De qua quaestione inter Grammaticos Philosophosque Budaei aetate summa contentione certabatur: vide eum de Affe. Luciano assentire videtur Cicer. Tusc. I, 10. ubi vide cl. Davisii notas. SOLAN. Locus hic eorum diligentiam fugit, qui de ἐντελεχείᾳ Aristotelica sunt commentati: is tamen evincit, tum disputationem illam esse perquam vetustam & philosophorum in scholis iactatam, tum Luciano placuisse ἐντελέχειαν· ceteroquin, etsi homo facetus in omnes se formas induere soleat, hoc nomine parum apte Δ testimonium dicere iussisset adversus T. Igitur Ciceroni, a multis propterea reprehensio, suffragatur Noster: vide T. D. I, c. 10, & Davinium p. 20. HEMST.

ead. l. 7. Ἐντελέχειαν) Corinthus de Attica dialecto agens proprium fuisse Atticorum ait ἐντελέχειαν ἐντελέχειαν vocare his verbis: τὰς μυρρίνας μυρσίνας λέγουσι (de Atticis loquitur) καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐντελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἐντελέχεια per τ pluribus probatur, de quo Budaeus de Affe lib. I, qui dici putat quasi τοῦ ἐντελούς συνοχὴν, perfecti corporis comprehensionem. Aristot. II de Gener. Anim. c. 1, Gaza I, c. 16, de Caus. Plant. COGN.

ead. l. 8. Κρούοντος) Non debuerat contra loquendi consuetudinem in ista doloris significatione verbum hoc ita nudum poni. Initio cogitabam κλαίοντος pro κρούοντος· deinde potius mihi videbatur, translata in suam sedem voce, κρούοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς τρίχας τίλλοντος· quam locutionem postremam veteres onerare non solent inutili adiectione τῆς κεφαλῆς. Τίλλειν τὰς τρίχας καὶ κόπτειν δὲαι Schol. Aristoph. ad Ran. v. 426, & Pac. v. 545, ubi lege λαβόμενον pro λαβόμενον. Lucian. in Peregr. § 6, τὰς τρίχας ἐτίλλετο· quod ipsum bene restituit in Ctesiae verbis apud Hesyech. v. Σάραπις Guyetus: τὰς τρίχας καθεμμένη ἐτίλλετό τε καὶ βοὴν ἐποίησε. Κρούειν vero τὴν κεφαλὴν similiter ac κόπτειν, τύπτειν, πλήττειν τὴν κεφαλὴν, τὸ πρόσωπον, τὸ μέτωπον.

πον Libanius πρὸς τοὺς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας § 25, τὸ τε μέτωπον ἐπληξά, καὶ τῶν τριχῶν ἔτιλα. *Pectoris, feminum, capitis percussiones*, Cicer. T. D. III, c. 26: *Qui saepius aliquo dolore perculsi & caput plangant, & pectora pugnis obutunt*, Firmicus V, c. 6. HEMST.

ead. l. 9. Κολοκύνθης) Κολοκύνθης enim quidam scribunt. GUIET. Καὶ τῆς κολοκ. ed. I. & Coll. SOLAN. Cum Graecis usurpetur κολόκυνθα, Ἀττικοὶ μόνως καλοῦσιν αὐτὴν κολοκύνθην, ut monet Athen. II, p. 59 C. Vid. Phrynichi Ecl. p. 80, & Nunnes. p. 82, Petr. Pantinum ad Mich. Apostolii C. IX, n. 73, Maittair. Alphab. Dial. ad Aretaeum in T. Notum proverbium Ὑγιέστερος κολοκύνθης Demetr. περὶ Ἑρμ. § 163. Aelian. Ep. X. Corinthus, vel potius Gregorius de D. A. Τὰς μυρσινὰς μυρρίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν, συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν, καὶ κολόκυνθαν, κολοκύντην ita legendum. Hunc unicum exstare puto, qui ἐνδελέχειαν & ἐντελέχειαν solo dialecti discrimine separavit: sequitur eam sententiam Ios. Scaliger Anim. ad Euseb. pag. 1186. HEMST.

ead. l. 10. Τὸ συρίζειν καὶ σαλπίζειν) Συρίττειν, σαλπίττειν. GUIET. In quibusdam τὸ, in aliis omnino deerat. Sola I. τοῦ. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦτον τὸν τρόπον) Sententiam non admodum iuvat. An scriptum fuit? μεταβέβληκε τοῦτον τὸν τρόπον, ad humanum genus laedendum convertit istos mores violentos ac feroces: quae contra phrasin moveri potest difficultas, eadem premit vulgatam lectionem. Tum animadvertite, μᾶλλον δὲ usque ad πλημμελεῖ medium interiūci, cursu orationis institutae interrupto ad reprehendendum, quod ante memoriae non succurrerat: est autem μᾶλλον δὲ, immo hoc etiam, οἱ iudices, priusquam pergā, cuius me mentio illatae hominibus iniuriae commonefaci: alias hunc in modum procedere debuisset incepti sermonis ordo, κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις, ἀλλὰ δεσμοῖς τισὶ στρεβλοῦν &c. HEMST.

Pag. 69. l. 4. Ὁ γλ. ἀλ. νόσημα) Ἀκόλαστον εἶχε γλώσσαν, αἰσχίστην νόσον de Tantalō Euripid. Orest. v. 10. ad notissimum versum respexit, puto, Lucianus: quod magis etiam pateret, si scriberetur, ὃ γλώσσης αἰσχίστην νόσημα Ταῦ. HEMST.

ead. l. 7. Δεσμοῖς) Permutatio illa τοῦ K in T Doribus frequens, uti a Moschopulo aliisque priscis Grammaticis observatum esse notat Spanhem. 350. SOLAN.

ead. l. 9. Παρεισπείδον) *Mf. παρείς πείδον.* Cetera huius dialogi interpretantur auctores libri de Cruce. BOURD.

ead. l. 14. Ω καὶ γῆν καὶ θάλα.) Hoc veterum aliquis scriptorum, forte Dinon in Persicis, de Cyro dictum retulerat, rege summo & ad omne genus virtutum admirabili: nam apud eorum, qui nunc quidem supersunt, ullum exstare non recorder. Cyro tribuerunt, quasi naturam ipsam in potestate haberet, quod de se Deus Cyrum designans praedicat in vaticiniis Iesaiæ XLIV, 27, XLV. De ingentis animi viris atque heroibus, quorum audacibus inceptis rerum natura cedere videtur & morigerari, locutio non solis Orientalibus propria: notissimi sunt Claudiani versus de III Conf. Honor. v. 97: — *cui militat aether, Et coniurati veniunt ad clastica veni.* istam habuerunt adulandi ansam Sophistae: vid. Liban. T. II, p. 141 C. Hinc, si quid difficillimo tempore praeter ordinem naturalem evenisset, ad omen prosperrimi successus rapiebant: velut in minore Cyro, ut pluribus superfedeam, cum praeter spem Euphrates vias nunquam ante humano vestigio initas aperuisset, *ἐδόκει θεῖον εἶναι, καὶ σαφῶς υποχωρῆσαι τὸν ποταμὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύουσιν.* Xenoph. K. A. I, p. 151, v. 29. Quid autem in eo, quod pro *καλῶ* nonnulli *ταλὼν*, alii pro *Κύρῳ* fatis ridicule *τύρον* dicerent, maxime Lucianus spectaverit, me non plane pervidere fateor: de Dorica dialecto eum cogitare potuisse vix credo, quippe quae certis legibus circumscripta mutationem litterae *κ* in *τ* in quibusdam semper, in aliis, quorum in numero has utrasque voces reponere licet, nunquam admisit. An vitium linguae significavit? quale in infantibus saepe, rarius in adultis animadvertitur, ut ob pronuntiandi difficultatem a *κάππα* deflectant ad *ταῦ*. id mihi probabile videtur. Ceterum observat Schol. Sophocl. ad Oedip. in Col. v. 1316, qui aliis fuerit Talaus, eundem alios appellasse Calaum: *ἐνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης Παρθενοπαῖον φασὶ στρατεύσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἐνιοι διὰ τοῦ κ Καλαὸν προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσιν· συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος.* HEMST.

Pag. 70. l. 1. Κύρον αὐτὸν ὄντα) Et cum ei Cyrus nomen inditum sit, in *τύρον* quendam ferum animal transformare nititur. COGN.

ead. l. 3. Αὐτῶν) Coll. pro αὐτὴν, quod in impressis est. SOLAN.

ead. l. 5. Τῷ γὰρ τούτου σώματι) Apud eos, qui de Cruce

scripserunt, nobilissimus locus. ita vertit Lips. I, c. 8: *Huius enim corporis filium tyrannos aiunt secutos, eiusque speciem imitatos, simili deinde figura ligna fabricasse & homines in iis fixisse.* Vid. Isidor. I, c. 3, & I. Grialum, Dougtaei Anal. Sac. P. II, pag. 156. Tertulliani locum, *ipsa est enim litera Graecorum Tau, nostra autem T species crucis*, tetigit Salmast. de Cr. p. 239. HEMST.

ead. l. 6. Σώματι) Hinc est, quod Maro Epigr. in Tullium Cimbrum ταῦ Gallicum pro cruce festive dixit & symbolicos. Galli enim assueti sunt cruces & patibula in similitudinem ταῦ literae formare. COGN. Ἀνσμήατι; GUIET.

ead. l. 10. Σταυρούσαν) Id est, σταυρός, σταυρώσας. GUIET. Verissima vocis σταυρός originatio: ταῦ, ταυήρος, hoc est, in modum tau efformatus: & per contradictionem ταυήρος: & praeposito sigma, ut fieri solet, σταυρός. MENAG. Volueritne, Ταῦ Graecis crucem notasse, an vocem σταυρός ex Ταῦ deductam, mihi non liquet; nec tanti res est. De Tau, figuram crucis referente, vide apud Spanhem. 73. Hieronymus eam similitudinem mysticam alicubi facit. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ) Baronius ad A. Ch. 34, § 93: *T enim litera, quod crucis figuram exprimat, notari consuevisse fures, apud Lucianum (Iud. Vocal.) testatum habetur.* Video, quid voluerit Annalium conditor: scilicet in hoc libello T literam furti rapinaeque ream τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, id est, quomodo ille intellexit, sua figura iniustam notatamque poenas luere debere. Haec sane sunt absurdissima, & a Luciano longe distant: sed obscuram eius mentem ne Casaubonus quidem cepit Exerc. XVI, c. 76. HEMST.

ead. l. 14. Ὁ δὲ σταυρός εἶναι) Τὸ εἶναι abundare videtur. GUIET. Mens Luciani satis aperta; verborum compositio nescio quomodo intricatior est. SOLAN. Nihil hic intricati, quantum video. Verum est, quod scribit Guietus, εἶναι abundare, sed Attico more. Plato in Protag. p. 221 D. ἐγὼ δὲ τοῖς ἄλλοις κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμφέρομαι apud eum saepe. Aristot. Polit. VII, p. 219, v. 29, νῦν δὲ τοσούτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν plura praebebit Index Luciani. Usus est hoc loco S. Petitus Misc. III, 9, p. 153. HEMST.

I N T I M O N E M.

Pag. 71. l. 1. TIMON) Aetas huius unde certo assignetur,
Lucian. Vol. I.

nihil est. Sed inter Luciani optima merito censeatur. Comœdiam habes elegantissimam, in qua adulatorum non unius generis mores artesque graphice admodum depicti, cum aliis multis ad divitias spectantibus, miro artificio exhibentur. Hoc opusculum qui cum Aristophanis Pluto contulerit, palmam, si mecum sentiat, huic Nostro multis de causis, quas hic enarrare nimis longum foret, deberi, facile concedet. SOLAN.

ead. l. 4. Ζεῦ φίλῃς) Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συνοικοῦντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, οἱ ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅροις συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ δέομενοι Ἰκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὀμόγνιον. Interp. Sophocl. ad Aiac. Mastig. nomina collecta ex variis Iovis officiis, de quibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 5. Ὅρκις) Poëticarum harumce vocum exempla adducere supervacaneum, cum pleraeque tales sint, ut nulli, qui poëtas Graecos vel a limine salutarit, ignotae esse posse videantur. Sola haec mihi negotium aliquamdiu faceffivit de Iove dicta, adeo ut de emendatione cogitarem, crederemque ἔρκειν vel ἔρκις legendum; (V. Suid. & Euripid. Τρω. v. 17.) at nunc ex Euripidis Med. 169 video nihil mutandum. Adde Schol. ad Hecub. eiusdem v. 345. SOLAN. Ut omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic & iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator & praefes Iuppiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina non tantum Φιλίου, Ξένιου, Ἑταιρεῖου, Ἐφεστίου, Ὀμόγνιου, Γαμηλίου, sed & Ὅρκιου est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. Ita cultus Iuppiter ὅρκιος & dedicatus in Eleorum curia, teste Pausania V, p. 441, ea specie, quae ἐς ἔκκληξιν ἀδίκων ἀνδρῶν erat comparata; nam fulmen utraque manu tenebat: quare existimandum est, Lucianum infra § 4, ubi δεκάπηχυν κεραιὸν memorat, non de Phidiaci Iovis signo, (hoc enim plenissima propitiae maiestatis facie altera manu praeferebat sceptrum, victoriam altera) sed de hoc ipso Διὸς ὀρκίου cogitasse: idque tanto argutius, quod Timon Iovem irrideat tanquam vetulum, & viribus effoetis iam non amplius commissorum impune scelerum vindicem, nihilque minus adeo, quam qualem simulacrum illud ostentabat. Plura protulit I. H. Meibomius ad Iusiur. Hippocr. c. II, § 4, ubi Ζεὺς ὀρκιος reperiatur. Apud Phurnutū, quem Cornutum dicere malim, c. 9, p. 150, pro ἔρκιον e Mss. notavit, si re-

ἄτε capio, Th. Galeus ὄρκιον & ἐρκεῖον ut, quin illae voces inter se commutentur, dubitari non possit: in Luciano tamen ὄρκιε plane retinendum, utpote quod ceteris Iovis cognominibus, quae Timon coacervat, multo magis sit consentaneum, quam Ἐρκεῖος ea Cornutus pleraque, quo dixi loco, explanavit, & inprimis ex philosophi persona Dion Chrysost. Or. XII, p. 216. Haec Luciani attigit Ez. Spanhemius ad Callim. H. in Dian. v. 7, ubi de Deorum πολυνυμίας: vere Xenophon in Symp. p. 522, Ζεὺς ὁ αὐτὸς δοκῶν εἶναι πολλὰς ἐπωνυμίας ἔχει. Hymnus in Iovem, quem sub Cleanthis nomine vulgavit H. Steph. in Poët. Philof. Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυνύμμε, πάγκρατες αἰεὶ Χαῖρε Ζεῦ. — Vide B. Martini V. L. III, 13, Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 210. HEMST. *ead. l. 6.* Ἐμβρόντητοι) Ἐνθεοί, Δεόληπτοι, μουσόληπτοι, ὑπὸ Μουσῶν κάτοχοι, & voce Comica, μουσοπάτακτοι sunt poëtae: eos facete Noster in Iovialium tonitruum mentione vocavit ἐμβρόντητους, quasi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Iovi donant, ipsi tangerentur. In re diversa similem elegantiam adhibuit Dion Chryf. p. 286 C. ἄτε διθύραμβος ὢν ὁ Διόνυσος καὶ ὑπὸ κεραυνου καὶ βροντῆς γενόμενος, ὥς φασὶν οἱ ποιηταί, τοὺς ἀμαθέστερον χρωμένους ἀτεχνῶς πυρὸς πιμπλῆσι, καὶ τῷ ὄντι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβρόντητους ἐποίησεν. Hefychius quidem, Κεραύνιος, ἐμβρόντητος (male legitur ἐμβρόντιστος) sed proprie tamen distinguuntur, ut patet e Xenoph. E. IV, pag. 312, v. 42, πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μὲν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβρόντηθέντες ἀπέθανον interpretis vicem agat Pausan. III, pag. 217, καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες, τοὺς δὲ καὶ ἔκφρονας ἐποίησαν αἱ βρονταί. Hinc pro stupido, infano, & cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, cum Timonem ita facit poëta appellare. HEMST.

ead. l. 8. Ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου) In Virgilii vita, quem Tan. Faber indicavit, hic est locus: *quippe qui, dum scriberet, ne quid impetum moraretur, quaedam imperfecta reliquit; alia levissimis versibus veluti fulsit, quos per iocum pro tigillis & tibicinibus interponi a se dicebat ad sustinendum opus, donec solidae columnae advenirent.* Haec Suetonio non sunt indigna: apparet autem, non plane commode tibicines istos ad eum sensum, quem volebat Faber, quadrare. Aristoph. in Ran. v. 1209 eleganter στοιβὴν vocat ἔξω τοῦ λόγου, qualem stipatores, qui merces in navibus componunt, insulcire solent: re-

ſte Schol. περιττὸν καὶ παρέλκον ἐν τῷ λόγῳ, ἀπὸ τῆς στοι-
βῆς τῶν φορτίων) ibi haec Lucianea Kuſterus non praetermi-
ſit. Par eſt ratio, quando παραπληρώματα dicunt. Schol. ad
Med. v. 665 notat, Euripidem eſſe valde proclivem ad uſur-
pandam vocem σοφός, etiam cum nihil ad ſenſum ornandum
prodeſt: ὡς περ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει utriuſque
propriam vim diſcere licebit ab H. Valeſio ad Harpocrat. p.
150. Apollon. Alex. de Synt. III, pag. 264, ubi de coniun-
ctionibus agit, quibus nomen eſt παραπληρωματικοῖς, veram
eſſe negat eorum ſententiam, qui cenſuerunt μόνους αὐτοὺς
ἀναπληροῦν τὸ κέχρητος τῆς ἐρμηνείας· ipſam vides Luciani
phraſin. HEMST.

ead. l. 10. Ἐπισημαρχος) Epith. Iovis ipſius apud Hef. Θεογ.
Annotatum margini Timonis a Tan. Fabro editi penes Ioh.
de la Faye: manus annotantis ignoratur, ideoque Anony-
mum deinceps in hoc opuſculo vocabo. SOLAN.

ead. l. 11. Βαρύβρομος βροντὴ) Reſpicit hic inter alia locum
Euripidis, quem margo indicat: Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς βαρύ-
βρομοι βρονταὶ κεραυνίον τε πῦρ αἰθαλόεν. Αἰθαλόεντα κεραυνὸν
habet Hef. Θ. 504. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγους
τῶν ὀνομάτων) Recte cl. Faber, ac ſumum plane poëticum, no-
minum ſtrepitum ſi demas. ultra quod tentare quidquam error
eſt. GRON.

ibid. Ἐξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομ.) Nugae canorae, Horat.
SOLAN. Imperfectam orationem ſupplendam putavit Bar-
laeus. Nihil hic imperfectum: vertendum enim, ut Faber
rectiſſime convertit. Is uſus particulae ἔξω familiaris apud
optimos ſcriptores: Tim. περὶ Ψ. K. οὐ πῶκα φθαρησόμενον
ὑπ' ἄλλω αἰτίῳ ἔξω τῷ αὐτὸν συντεταγμένῳ θεῷ. Demosth.
περὶ Παραπρ. p. 309 A. τίνα ἀνθρώπων ἐλύπησεν ἂν ἡ εἰρήνη
ἔξω τοῦ ἀδόξως γεγενῆσθαι; Longinus, ſtructuræ non mi-
nus, quam verborum locutionumque diligentiffimus, S. 24, §
2, Ὅτι περὶ δὲ πρὸς τῷ πάντα, ἔξω γε τῆς συνθέσεως, μιμῆσθαι
τὰ Δημοσθένεια κατορθώματα: vid. Thom. Mag. in v. Con-
cinne poſitum ὁ πάταγος τῶν ὀνομάτων, quia πάταγος, ut
aliarum rerum, ſic praecipue tonitruum fragorem interruptum
exprimit: § 3, ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο & ſæpius in Ari-
ſtophanis Nub. Iam quod fulminis eſt proprium, ipſis poë-
tarum epithetis tribuit, tanquam ſi ſenſu prorfus vacua ina-
nem tantummodo ſtrepitum ederent. Lucrifecit eorum ex
veteribus opinionem Lucianus, qui cavillabantur apud Ho-

merum pluribus in locis epitheta velut iniecta temere manu correpta sic inferciri, ut nullum inde sententiae lumen accederet novum; quin saepius etiam epitheto praepostere collocato proximorum obscurari nitorem & corrumpi: quod crimen obiectum ut diluerent poetarum principis admiratores, ea nonnunquam fuerunt comminiscenda, quae tacuisse fuisset melius. Haec sane perquam sunt venusta, & ingenium Luciani in hoc elaboratissimo scripto elucens summo opere commendant: quae singula tironum in gratiam explananda si sumerem, grandi commentariorum mole foret opus. HEMST.

Pag. 72. l. 2. Ὀπλον) Fulmen. BROD.

ead. l. 3. Σπινθήρα ὄρης) Proprie Dionys. Halic. A. R. II, p. 103, v. 41, ἐκ τῆς κατεφυγμένης πρὸ πολλοῦ, καὶ οὐδένα φυλαττούσης σπινθῆρα τέφρας. Facete Aristoph. de bello Peloponnesiaco, a Pericle parvis ab initiis fuscitato: ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἐμβάλων σπινθῆρα μικρὴν Μεγαρικοῦ Πηφίσματος. Quasdam vitae reliquias exiguas σπινθῆρα τῆς ψυχῆς vocat Philostr. de V. A. T. IV, cap. 45. Cornuto de N. D. c. 20, p. 189, opem feramus: primum, inquit, genus humanum e terra natum probabile est fuisse violentum, & mutuis in se invicem odiis faevivisse, διὰ τὸ μηδέτω δύνασθαι διακρίνσθαι, μηδὲ ριζῶσθαι τὸν ἐόντα αὐτοῖς σπινθῆρα τῆς κοινωνίας debuerat quidem ἐρριζῶσθαι vel ριζοῦσθαι sed concoquat, qui stomacho fit tam terreo, durissimam ἀκυρολογίαν, σπινθῆρα ριζοῦσθαι, dum legam μηδ' ἐρριπίσθαι nota sunt ριπίζειν, ἀναρριπίζειν, ἐκριπίζειν alterum illud verbum si scripisset, addidisset utique τὸ ἐνὸν αὐτοῖς σπέρμα τῆς κοινωνίας. HEMST.

ead. l. 4. Θάπτον γοῦν &c.) Profert Adr. Turnebus Adv. XXV, c. 9, itaque vertit: Itaque eorum, qui peierare aggrediuntur, citius quispiam exstinctum ellychnion formidaverit, quam fulminis istius omnium domitoris flammam. Docet ibi, a Virgilio sancire foedera fulmine dici Iovem, qui fulmine vindicat id, quod contra formulam & religionem iurisiurandi commissum est. Similem in modum Diotogenes Pythag. apud Stob. p. 332 Iovem esse ostendit eundem & χραστόν & δεινὸν διὰ τὸ καλᾶζειν τὼς ἀδικούντας καὶ κρατὲν καὶ κυριεύειν πάντων ἔχει δὲ καὶ τὸν κεραυνὸν μετὰ χειρᾶ σύμβολον τῆς δεινότητος. HEMST.

ead. l. 5. Θρυαλλίδα) Copiose de hac voce doctissimus Christian. ad vesp. Aristoph. Pollux. BOURD. Vid. Aristophan. VORST.

ead. l. 7. Δαλόν τινα) Manifeste declarat *titionem* in *Timonis Luciani principio*, Ier. Hoelzlin. ad Apollon. III, 291. videtur sane: sed propria vis est, quam origo vocabuli postulat, *titionis* ardentis & accensi. Grammatici veteres ad Od. E. 488, *διάπυρον ξύλον*, & pluribus Hesychius: *δαλός ἀπὸ τοῦ βωμοῦ* Antonin. Liber. c. XVIII. *ambustum torrem Chori-neus ab ara Corripit*, Virgil. Aen. XII, 298. *Δαλόν* Glossae *titionem* & *torrem* exponunt. *Titionem* vulgus appellat *extractum focò torrem semustum, exstinctum*: Lactant. IV, pag. 394. Vid. Pric. ad Apul. Met. p. 392. Ludit Arnob. VI, p. 209, *riciniatus Iuppiter, atque barbatus, dextera fomitem suslinens per-dolatum in fulminis morem*. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος) Sunt, qui haec verba, *μόνον καὶ τοῦτο εἶσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος*, intelligunt de iis, in quos Iuppiter ignes suos intenter; eos nimirum dici existimare, se in eo tantum affici ab immisso igne, quod oculi fuligine impleantur. At non ego certe detrecto accedere optimo meo quondam doctori, Iac. Gronovio, (cui pro digno & iusto *διδάκτρω* nihil maius reponere habeo, quam aeternas gratias, pectusque eius nomini devotissimum) haec verba ad ipsum Iovem referenti. Liceat tamen nobis varios *τοῦ ἀπολαύειν* usus in medium proferre. *Τὸ ἀπολαύειν* pro *frui re grata & accepta*, atque adeo pro *delectari fructu alicuius rei*, passim sumi, res est notissima. Est tamen non semel, ubi *ἀπολαύειν* de malo usurpatur. Apud Nostrum in Deorum dial. X Sol querens multa incommoda ex trinoctio Iovis cum Alcumena concubitu oritura; viam tam diu non tritam, equis Phoebeis fore difficiliorem, hominesque in tenebris confessuros; tandem ait, *Τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Δίδος ἐρώτων*. Responder paulo post Mercurius, *Σιώπα, ὃ ἦλπε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων*. Clarissime quoque D. D. XXI, *Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγει τὰ τοιαῦτα, μή καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας*. In Necyomantia § 17 de Mausolo, qui dicitur *τοσούτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἀχθος ἐπικείμενος*. Hic sicuti non plane in malam, ita nec omnino in bonam partem sumitur *ἀπολαύω*; at ironice potius. Tantum, ait facetus Noster, Mausolus ab superbo sibi posito monumento afficitur, quantum gravatus est, tanto ponderi succumbens. In Phalaride de Perilao, aenei bovīs fabricatore, inque illum primo incluso, *ὃ μὲν δίκαια ἐπάσχευ, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ εὐμηχανίας*. Acerbissima profecto haec & letifera *ἀπόλαυσις*. In Pseudologista: *Οἷς ἰκα-*

τὰ ἥν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν. In malum quoque clare habet Aelianus Π Ποικιλ. c. 34: Ὡρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγεσθαι, πρὸ τοῦ τινος καὶ ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτιδίου. — Est ergo τὸ ἀπολαύειν plane ἀδιόφορον, & in bonum & in malum, simpliciter notans *affici ab te aliqua*, seu id, quod ex re quapiam proveniat, five gratum, five minus, percipere. Idcirco videntur accuratius loquentes, maluisse saepe aliquid addere, unde bonum vel malum, quod quis ἀπολαύη, intelligeretur. Sic κακὸν ἀπρλαύειν τῆς φλυαρίας, Lucianus: κακοῦ πρεσβυτιδίου ἀπολαῦσαι, Aelianus. Aristophanes in Pluto v. 236 adiicit ἀγαθόν. Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πρόποτε. Ellipsin amant Graeci in usu τοῦ ἀπολαύειν, ut in plerisque locutionibus. Ubi enim ἀπολαύειν τινος dicunt, subauditur τί, vel ἀγαθόν, vel κακόν. quae, ut vidimus, aliquando adfunt. Sed nec vel tunc, ubi dicunt ἀπολαύειν ἀγαθόν τινος, plena est oratio; intelligitur autem ἀπὸ, unde pendet genitivus; sine quo genitivo vix utuntur τῷ ἀπολαύειν. Ἀπὸ, inquam, supprimitur: quam praepositionem reperio additam apud Nostri in Mortuor. Dialogis p. 224 C. ὥς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ubi iterum τί relinquitur intelligendum. IENS. Vulgatam retinui, quia in Dial. Xanthi & Maris, τραύματα iterum vocat, quae igne inusta fuerant: ἀπολαύειν etiam satius visum est ad homines referri, quam ad Iovem, quia ad eos reliqua pertinebant, & vox eo sensu apud Nostri non infrequens, uti supra observatum a me est ad Nigr. c. 30. Vide & Arrian. Epict. pag. 286 A. ἀμήχανον, τὸν συνανατριβόμενον τῷ ἡσβολημένῳ μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἡσβολῆς. Virgil. VI, 593: — non ille faces nec fumea taedis Lumina &c. de vero Iove. SOLAN. Haec quidquid est interpretum ad contemtores Iovis pertinere censuerunt: diversus abit solus fere I. Gronovius ad Nigr. § 30, rogatque satis confidenter, cur accipiant in malum, non in propriam notionem voluptariamque, atque ipsi Iovi attribuant? respondendo pro aliis, quia ipsa Luciani mens explanatissime proposita, & structura verborum huic explicationi palam refragatur: quare per me non stabit, quo minus semper solus hanc causam defendat Gronovius. Ἀπολαύειν verbum apud Graecos in utramque partem ambiguum eleganter usurpari solet & per se simpliciter & constructe. Aristoph. Av. v. 1358, Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδὶ: quod ludendo perinde est positum, atque ὠνάμην vel ὀναίμην ἂν praeclare enimvero mecum agatur. Addunt nonnunquam ἀπολαύειν κακὸν τι, τι φλαῦ-

ρον, Isocr. Συμμ. p. 175 B. saepius omittunt. At frequentissime genitivus accedit eius vel personae, vel rei, unde bonum malumve aliquid vel incommodum nobis proficiscitur, plerumque ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expresso. Dionys. Halic. A. R. I, p. 74, v. 16, τοῦτο μόνον ἀπολαύσαντες ἐκ τῶν πολλῶν ἐπιμιξέων· ubi mediae significationis est. Plato Phaedr. p. 1227 F. ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελυκώς, qui ab alio oculis laborante vitium contraxit: eleganter Synes. p. 18 C. ταρίχη ἀπολελυκῶτα τοῦ χρόνου, quae a vetustate vitium contraxerunt: Euripid. Iph. in T. v. 526, Ἀπέλαυσα δὴ τι καὶ γὰρ τῶν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque mali ex Helenae nuptiis pervenit. Sic ἀπολαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse paricipem, Plutarch. T. II, pag. 837 A. Apud Platon. de LL. p. 961 D. καὶ πᾶσα οὕτως ἡ πόλις ἀπολαύη τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως, Serranus vim phrasios Ficino longe melius expressit: atque ita impiorum hominum supplicia in universam civitatem quodammodo iuste redundant. Platoni sine dubio Hesiodeum illud in mente fuit E. καὶ H. v. 240, Πόλλακι καὶ ζύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπήνυρ· ubi ut rem ipsam & sensum recte, sic naturam locutionis secus intellexit eruditiss. Graevius. Aristot. Polit. V, p. 135, v. 5, αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιοῦσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν, nobilium seditiones contagione quadam totam civitatem corripunt: parum distat, quod legimus in Mich. Apostolii C. XV, n. 78, ἐμελλε συναπολαύσειν τῷ Παμφίλῳ τῶν κακῶν· quod, nisi fallor, ex vetustis Scholiis excerptum ad Aristoph. Plut. v. 174. Maxim. Tyr. D. II, pag. 24, si quis, inquit, cum homine μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ colluctetur, eum maculari necesse est, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ συγκυλινδεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀνάγκη τούτον συναπολαύειν καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ συναναπίμπλασθαι τῆς μαρίλης· ibi iunctum a Luciano verbum itidem apparet, similiter atque in Amat. Plutarchi p. 765 B. ἐνιοὶ φίλων καὶ οἰκείων σβεन्नύναι πειρωμένων βίᾳ καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρηστον, ἀλλ' ἢ καπνοῦ καὶ ταραχῆς ἐπέπλησαν ἑαυτούς. Vide Suid. in Ἀπολαύειν· Isocratis, quem profert, locus, quamquam verba parumper varient, is idem est, qui supra fuit a me indicatus. Quemadmodum autem hac in parte frustra fuit Gronovius, ita iure optimo G. Cuperi (hunc enim designar) coniecturam repellit, qui Obf. III, c. 2, cum elegantiam opportunissimae vocis τραῦμα nullus assequeretur, legebat καύματος· huius loco, verba sunt Cuperi, τὸ τραῦμα

minus videtur convenire, cum ἀσβόλου seu fuliginis fiat mentio: quare lego καύματος, id est, adustione; quomodo fulmen & fulgur adurere, ustulare dicuntur: ita ante dixit φλόγα κεραυνού. Haec pluma leviora: melius est, ut Lucianum audiamus in Iove Conf. § 15, οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίνει ἂν αὐτίον μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος. Perquam apposite Euripides: Πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμα' ἀναιμον ὤλεσε· istum versum Theon Smyrnaeus περὶ Μουσικῆς c. 2, p. 75, cum poneret, nihil aliud praemittit, quam ὥς τις ἔφη pro beneficio patefacti auctoris veram lectionem in solum accipiat Plutarch. Symp. IV, p. 666 C. apud quem perversè scribitur, πνεῦμα ἀναιμον· quamquam Latinis usitatum afflari fulmine, at Graecis, ut puto, plane est insolens πνεῦμα βροντῆς· deinde, quod rem extra controversiam ponit, optime cohaeret ἀναιμον cum τραῦμα, prorsus ineleganter cum πνεῦμα. Observationem eximiam mecum vir & amicus, dum fuit, summus L. Kusterus communicavit. Denique Lucretius VI, 419, ubi, dum Iovi fulminis missionem ereptum it, multa reperies, quae cum Luciano comparari possunt: *Cur suis Demit imaginibus violento vulnere honorem?* Quid porro congruentius, quam ut fulmina vulnus faciant, quandoquidem *tela* dicuntur & βέλη· saepe Lucretius eo, quem dixi, loco: — *patris cur telum perpetuantur Obtundi* — *teli determinet ictum.* Herodot. IV, 79, εἰς ταύτην θεὸς ἐνέσκηψε βέλος· VII, c. 10, § 5, εἰς οἰκήματα τὰ μέγιστα &c. τὰ τοιαῦτα ἀποσκηπτὲι τὰ βέλεα· cuius apud multos praeter Lucretium imitationem loci invenire licet. Sophocl. Trach. v. 1103, Ἐνσεῖσον, ὃ ἴναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνού· notavit ad eum locum H. Stephanus. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπίθανος ὢν) Olim arridebat, οὐ πᾶν τοι ἀπίθανος, ὥς πρὸς οὗτω ψ. nunc nihil muto. Plutarch. T. II, p. 595 A. ἐξεννοχέει πιθανὸν ὄντα τὴν πράξιν ὑπὸ δέους. Arrian. A. A. II, c. 12, εἴτε πιθανὸς δοκεῖ τοῖς συγγράμματα· Ἀλέξανδρος, ὥς καὶ ταῦτα ἂν πράξας &c. Porphy. de A. N. pag. 250, ὅτι δὲ πλάσσωσιν ἄντρον ἀπίθανος ἢν Homerus. Plutarch. T. I, p. 91 E. T. II, p. 291 A. ὥστε μὴ παντελῶς ἀπίθανους εἶναι τοὺς λέγοντας. Aeschines sub initium orationis περὶ Παρατρ. κατηγόρηκε δωροδοκίας, ἀπίθανος ὢν πρὸς τὴν ὑπόψιν ταύτην. Haec ostendunt, quomodo cum personis vox ista coniungatur. Salmonei nescio quam bene Noster meminerit in hac scena: in eo certe sui contemptus Iuppiter exemplum statuerat satis grave; qualia si adversus

alios sceleribus ac flagitiis insignes edidisset plura, non erat profecto, cur tantopere Timon inertiam vetuli Iovis incusaret. De Salmoneo versus sunt Manilii V, 91, post multiplicem hominum eruditissimorum curam nondum, ut mihi quidem videtur, persanati: quid molitus sit vir primarius I. Fr. Gronovius Obs. III, 15, non me fugit; hunc tamen in modum si constituantur, propius ad priscam poëtae manum accedi posse censeo: *Hinc mihi Salmoneus (qui coelum imitatus in orbe, Pontibus impositis (nisi malis, Pontibus ac positis) missisque per aera quadrigis Expressisse sonum mundi sibi visus, & ipsum Admovisse Iovem terris de fulmine finxit: Sensit at immensos ignes; super ipse secutus Morte Iovem didicit) generatus possit haberi. Sensum, quo erat admirando ingenii acumine, pervidit I. Scalliger: de fulmine capiendum est ea fere potestate, quam Salmasius explicuit ad Tertullian. Pall. p. 139, etiam ipsum se Iovem terris admovisse finxit, quod ad fulmen attinet, iactato fulmine: Euripid. apud Dicaearch. B. E. p. 22, — ὅστ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς Θεοῦ μανείς ἐρρίψε Σαλμωνεύς φλόγα: plura, quae ad firmandam coniecturam valent, persequi non vacat. Ceterum Salmoneum & Tantalum pro hominibus impiis & Deos oppugnantibus posuit Heraclit. Alleg. Hom. p. 408. Vid. Maxim. Tyr. D. XXXVI, & Hadr. Iunii Adagia in *Salmoneus alter*, ubi quod ex Eunapio profert, legitur apud Suidam in *Εὐτρόπιος* & *Χρήμα*. HEMST.*

ead. l. 13. Πῶς γὰρ) Omnino legendum *πῶς γὰρ οὐ*; quod Graecis frequens. V. Eurip. Rhel. p. 472 C. SOLAN. Interpretes ita verterunt, ac si legissent, quod volebat doctiss. Solanus, *πῶς γὰρ οὐ*; eum in modum sane legendum foret, si tali ratione sententiam expleres: *πῶς γὰρ οὐκ ἀντιβροντήσσειέ σοι ὁ Σαλμωνεύς*; quidni enim *Salmoneus adversum te fulmina iacularetur?* vel, *quid enim obstat, quo minus tuum fulmen Salmoneus aemuletur*, (nam utramque explicationem recipit *ἀντιβροντήαν*, ut alio loco dicam) *ubi tu, velut perduſta mandragorae potione altum stertis?* Verum nihil moveri debet, intelligendumque, si ad superiora velis connectere, *πῶς γὰρ φοβθεῖν ἂν τῶν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειρούντων τὴν τοῦ κεραυνοῦ φλόγα*: sin ad proxima, *πῶς γὰρ ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ Σαλμωνεύς*: utrumvis ad sententiam Luciani aequae commodum. *Πῶς γὰρ οὐ*, addita negatione, ut Grammatici loquuntur, *καταφατικόν ἐστίν*, aut, *κατάφασιν δηλοῖ*: contra *πῶς γὰρ*, *ἀποφατικόν*. Lucian. Ἀλεκτρ. § 14, οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὕβωλον ἔδοκε τῷ Σίμωνι: *πῶς γὰρ*; ὅς οὐδὲ αὐτὸς ἤπτετο τῶν

χρημάτων hic, dum vivebat, ne obolum quidem dedit Simoni: neutiquam sane, ut qui ne ipse quidem divitias suas attingeret. Lyf. p. 94, v. 17, πῶς γὰρ ἂν, ὅστις &c. p. 178, v. 31, πῶς γὰρ, οἷς οὐδὲ ταῦτα &c. Isaeus p. 72, v. 11, πῶς γὰρ; οἱ μὲν γὰρ ὀνομάζονται συγγενεῖς. Gorg. pro Palam. p. 189, v. 35, nam sub initium eius orationis p. 187, v. 32, H. Stephano assentior, pro πῶς γὰρ, ὅσῃ σῶζει πατρίδα &c. repomendi πῶς γὰρ οὐ; ὅσῃ σῶζει. Alciph. I, p. 92, πῶς γὰρ ἢ πότεν; ibi vide Steph. Berglerum. Athen. VI, p. 265 E. πῶς γὰρ; ὅποτε &c. In his, minimis quidem, sed ad nativam Graeci sermonis indolem permagni sane momenti, mirum est, quam saepe fuerit offensum. HEMST.

ibid. (Ἰπὸ μανδρ. καθ.) Sub mandragora dormis: qua etiam epota somniculosi sunt homines. Demosth. Phil. Δ. ἀλλ' οὐδὲ ἀνεγερθῆναι δύναμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκόσι, ἢ τι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον, εἰκάμεν ἀνθρώποις. BROD. De hoc Proverb. paroemiogr. de Mandragora, Dioscorid. Hesyfch. BOURD. Ubi tu perinde ac sub mandragora steris. Ita vertit Erasmus, bene secundum vulgatam lectionem; male secundum rationem. Henr. Stephanus in v. μανδραγόρας videtur legisse ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta satitis est sententia versionis Erasmi, qui mandragoram herbam lactucae non abfimilem, ut ex Theophrasto & Plinio patet, in arborem, umbram dormientibus facientem, transformat. Certe non ita scripsit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo ἀπὸ μανδραγόρου, id est, post mandragoram sumtam, vel, post mandragorae potionem. Sic & ad eundem sensum infra in Demosth. Encom. οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id est, a mandragorae potu vel esu. Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id est, statim post repletionem, statim post pharmaci potionem. Mandragoram vero esse ναρκωτικὸν φάρμακον, & somnum inducere, notum est vulgo. PALM. Viderit Palmerius in Erasmo lapsus; sed an non maiore ignorantia ipse corrigit ἀπό; An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat causam efficientem: utque idem sit prorsus vocolae ἀπὸ; Vertit sane Erasmus sub mandragora: an ideo ille adspiciendus erat transformator herbae in arborem, quae dormientibus umbram faceret? Sed opinor scribebat nobilis ille Gallus haec, cum comes Luciani venit ad Ἀλεκτρυόνης ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστεικυῖαν, ἥς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλὰ καὶ μανδραγόρας in libro 1 Verae histor. & tam vere nunc in Erasmo sic divinando coniicit, ac illi, qui vaticinari sole-

bant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragorae, in qua similitudinem somniabant corporis humani. Sic igitur & cum sub corona vendi aliquem dicit, crederetur interprete Palmerio ex coetu militum circumstante vel ferto facere arborem; & speciosius cum veles dicitur sub vitem sumicere hastas, stare censebitur in vinea. Iocosa hominum ingenia! an Erasmo unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius fodes. GRON. Iam diu hoc in loco intricata quaedam, ut putabant, difficultas eruditos advertit: quidquid in Luciano, ubi mandragorae fiat mentio, studiose collectum ab H. Stephano Sched. VI, cap. 6. operae pretium est eius verba proferri. Postquam hunc ipsum posuisset locum, & alterum ex Demosth. Encom. § 36, ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἀκοντας οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας τοὺς αὐτοῦ πολίτας, ita pergit: Quid? an aliud uno quam altero in loco significare voluisse Lucianum dicemus? Haud crediderim: sed quem admodum dicuntur hic καθεύδειν ἐκ μανδραγόρου illi, quos Demosthenes μανδραγόραν πεπωκότας dicit, idem & de illis, quorum illic fit mentio, esse intelligendum. Sed quomodo ὑπὸ μανδραγόρα in dandi casu legendo intelligi illud poterit? Ego vel retinens μανδραγόρα non subscribam i litterae α, ut talis sit genitivus, qualis Πυθαγόρα: vel in μανδραγόρου mutabo, ut in posteriore loco ἐκ μανδραγόρου habemus. Sive autem hoc sive illo modo genitivus scribatur, dixerim ὑπὸ μανδραγόρου sonare prae mandragora, pro eo quod est, prae nimio mandragorae potu: sicut dicitur ὑπὸ οἴνου & ὑπὸ μέθης. Denique nullo modo interpretationem illam admisserim, sub mandragora dormis. Mirum est autem, apud Erasmus eo ipso in loco, ubi male hunc locum interpretatur, (eius enim illa est interpretatio) & tanquam lectionem illam vulgarem sequens ὑπὸ μανδραγόρα, tamen recte (meo quidem iudicio) legi ὑπὸ μανδραγόρου. Haec enim lectio cum in aliis editionibus exstat, tum vero in duabus Frobenianis anni 1533 & 1540. Illas easdem editiones secutus etiam Leo Allat. ad Eustath. Hexaëm. pag. 57. Stephani observata Palmerium fugerunt, quando Erasmi versionem tam false irridet, ipse propterea vicissim a I. Gronovio irrisus: cuius equidem rationes Erasmus defendentis me non capere, lubens profiteor: hoc saltem recte, quod ὑπὸ mutari vetet in ἀπό: quamquam enim nihil alienum dixerit Palmerius, (est sane is usus, quem vult, voculae ἀπὸ non apud Graecos tantum, sed & apud Latinorum Medicos in α vel ab perquam receptus, ut I. Rhodii Lexicon Scribonianum ostendit) minime tamen isto auxilio indigemus: plane

autem ipsi non concedendum, quod in Demosth. Encom. similiter ἐκ μανδραγόρου accipiat. Miror Fabrum, qui dederit, *veluti sub mandragoris recubans*, quasi non arborem quidem mandragoram cogitasset, sed Iovem mandragorae foliis, ut rosarum delicatuli solebant, contactum, quorum vim somnificam intimis penitus medullis hauferit. Neque admodum probo Stephani *prae mandragora*, vel, *prae nimio mandragorae potu*: rectius vim locutionis perspexit I. Tollius in Notulis Rondelii Expositioni Vet. Signi subiectis p. 294, a cuius sententia non discrepat I. Gronovius. Sane καθεύδων ὑπὸ μανδραγόρου non aliter dicitur, ac frequentissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. Eam ob causam fieri omnino non potest, quin secundum casum praeponamus. Stephani ὑπὸ μανδραγόρα, demto ι, Florentina liquido praefert: id sequentes editores videntur immutasse pro suo quisque captu, hic in μανδραγόρα, quod iam in utraque Veneta & Aldina prima reperitur, alius in μανδραγόρου: neque diffiteor, eam esse formam longe usitatissimam, sic ut alterius exemplum adhuc mihi in promptu sit nullum: non tamen idcirco spernenda videbatur principis editionis auctoritas, praesertim cum & Stephanus, haud parvum in hoc literarum genere momentum, accederet, & analogia formandi par in multis aliis nequaquam refrigaretur. De mandragorae virtute soporifera complures: Seren. Samon. *Nec non mandragorae gustu sopor additur altus*: ibi vide Rob. Keuchen. p. 282, & Seberum ad Pohl. V, 132, n. 73. Xenoph. Symp. pag. 512, v. 28, ὁ οἶνος ἀρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει: ἀνθρώπους servant Athenaeus & Stobensis: Artemidorus I, c. 68, ἀνδρὺς, vel, ut Tollius etiam posuit, ἀνδράς: pro quo Cornarium animadvertimus in versione longe aliud expressisse, nimirum *ánias* vel *ódynas*. HEMST.

ead. l. 15. Δημῶς) Haec illustrat Erasim. Adag. in *Saturniae Ietae*. Proxime sequitur, τὰ ὅτα ἐκκεκώφωσαι de Iove, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diversa potestate, quando quis frequenti & molesta paene rei commemoratione alium obtundit atque exsurdar: in Lys. p. 497 E. ἡμῶν γοῦν ἐκκεκώφωκε τὰ ὅτα, καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος: quae cum imitaretur Aristaeon. I Ep. 24, p. 110, scripsit ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὅτα. Nihil interest, utram formam usurpes, ἐκκωφᾶν an ἐκκωφοῦν: prior in Aristophan. Equ. v. 312, ubi prorsus displicet Suidae lectio ἀνακεκώφηκεν, quippe, nisi fallor, linguae Graecae genio contraria:

posteriorem Athenaeus habet V, p. 188 C. πρὸς τὸ περιβόητον (τῆς Ἑλένης) ἐκκεκωφόμενοι κάλλος αὐτοῖσι & stupore capti, dum celebratissimam illam Helenae formam spectabant. Ingeniosissime Salmasius apud Achill. Tat. III, p. 195, restituit, τοσοῦτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκώφωσε, vel, ἐξεκώφησε, quod vulgo legitur ἐξεκούφισε. Clem. Alex. Str. V, p. 551 C. ἐκκεκωφόμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Adde Stephani Ind. Thef. in Ἐκκεκώφω. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Παρακεκινημένος) Blandiebatur παρακεκινδυνευμένος sed non valde opus est hac mutatione. Notiter περὶ τοῦ μὴ P. Π. Δ. § 5, ὑπόθερμον καὶ παρακεκινημένον. Vid. Suid. in Θερμὸς & Παράθερμος. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ὑπὸ) Lege ἐπὶ. HEMST.

Pag. 73. l. 4. Οὐδέποτε ἦγες &c.) Ad ea sine dubio respexit, quae fabulantur de Lycaone, filiisque eius improbiis, quos fulmine Iuppiter percussit, καὶ τὴν Ἀρκάδιαν συνεχὲς ὥς ἐκεραύνωσεν, ἕως ἡ γῆ παρακαλεῖσα τὸν Δία τὴν χεῖρα ἐξέτεινε διὸ φασὶ πρώτως ἐν Ἀρκάσιν ἐκεχειρίαν γενέσθαι Tzetz. ad Lycophr. v. 481. ibi plura, quae ex Apollodori Bibl. III, pag. 201, 203, descripsit. Eorundem etiam scelera impulsisse dicuntur Iovem, ut diluvio Deucalioneo, cuius mox meminit Lucianus, genus humanum obrueret. HEMST.

ead. l. 6. Ἡ ἀγῆς) Sic in Dial. Iovis & Cupid. & θεῶν κρις. & Bis accus. passim denique. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς &c.) Interp. Iaculorum in morem densissime ex edito loco devolantium. Barlaeus dicit, alios reddere, in morem levis & velitaris pugnae; additque, vocem utrumque significare; non tamen affirmat, utro hic fumen- dum sit modo. At posteriore omnino hic intelligendum videtur: vult enim Lucianus, fulgur ita praemitti, ante tonitru, quemadmodum velitatio praecedat pugnam: atque ita similiter infra in Abdicato § 3, ταῦτ' εἶναι νομίζοντες ἀκροβολισμὸν οὐκ εἰς μακρὰν ἐπιπεσομένου τοῦ κακοῦ. VITRING.

ead. l. 8. Κοσκινῶν) Cribri instar frequentes. BROD. Hoc apud Suidam exstat & πετρῶν, σωρῶν apud Hefychium. Praeceptum autem & abruptus vocum illarum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Intra paucos versus similia Philo Iud. iungit in Flacc. p. 978, παντευχίαι σωρῶν ποεχομίζοντο — συνδεδεμένων δοράτων φορμῶν — ἄρμαμάξαι στοιχῶν ὑπὸ μίαν ὄψιν. Pari modo Apul. Met. IV, p. 146, Estur ac potatur incondite: pulmentiis acervatim, panibus aggregatim, po-

culis agminatim ingestis. Acutum illud Fabri de Luciano ὅς-
 τος ῥαγδαῖος in oratione prosa φορτικῶς dici iudicante non
 laudo: quid probabilius, quam, quod suspicatus est len-
 sius, haec esse e veteri poëta Tragico desumpta? sunt sane
 verba Tragica, & grande quiddam sonant: sed praeterea
 horridum aliquid ac paene insulsum in istis, ποταμὸς
 ἐκάστη σταγὼν, qualia Longinus, ut puto, in castigato
 scriptore nunquam ferret: neque abhorret utique, si haec
 de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse
 posita credamus. Poterant eadem ridicule quidem & per io-
 cum a Comico quopiam videri dicta: eamque in partem
 potissimum inclinarem, nisi me retineret illud Luciani φορ-
 τικῶς, quod quin παρ' ὑπόνοιαν pro ποιητικῶς vel τραγι-
 κῶς sit positum, vix dubitandum viderur. Iam mihi cum il-
 lis compara dictum Basilii Seleuc. Or. I de Noë, & dilu-
 vio sacro: ἀνῶθεν οὐρανοῦ χειμάρρους ἠκόντιζε &c. hoc sci-
 licet vel Lucianus vel Longinus probare potuissent. non lu-
 bet alia proferre plura, ubi in hac ipsa re boni Patres, ni-
 mis saepe in tumorem orationis indecorum proni, para-
 tragoediant. Iure merito Photius in Eunapio reprehendit
 ποταμῶδες δάκρυον, quod in dithyrambo vix, ac ne vix qui-
 dem, condones, p. 100, ubi rectissimam, qua erat optima
 iudicandi facultate, de scriptoris huius stilo fert senten-
 tiam. HEMST.

ead. l. 10. Ὅτεοί τε ῥαγδαῖοι) In his verbis Faber delet τε:
 nec certe ad sensum requiritur, cum praecedat καί; debuif-
 set etiam post ῥαγδαῖοι esse collocatum. Sed suspicor, haec
 verba ex antiquo aliquo Tragico esse desumpta, & quam-
 vis superfluum, maluisse Nostrum retinere illud τε. & certe
 si adfit, verba grandius sonant; ac propter eandem causam
 existimo, idem illud τε ita initio orationis positum, ac legi-
 mus statim cum principio opusculi de Astrologia, Ἀμφὶ τε
 οὐρανοῦ, ἀμφὶ τε ἀστέρων ἡ γραφή. Ceterum ῥαγδαῖοι ὕετο
 iterum leguntur apud Nostrum Philop. § 24. IENS. Cuius
 haec verba sint, nescio. Certe Tragici esse, non obscure in-
 nuit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ) Temporis momento. BROD. Ita
 Noster saepe § 23. ad Atticorum elegantiam magis conve-
 nit ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, quod Aristophanes habet in Plut. v. 244.
 ibi vide Ez. Spanhemium. Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ Aristid. Quin-
 til. de Mus. III, p. 162. HEMST.

ibid. Ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος) Vid. Sup. c. 12, ubi fuse

describit inundationem sub Deucalione factam. VORST. Mirifice haec illustrant Marmor Arondelianum, & vicissim inde lucem caput Lucianus, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ. . . ΟΥΤΑΦΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΥΟ... ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ.. ΟΝΙΔ..... Ο.. ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Ubi sic supplet Palmerius: πρότερον καὶ τοῦ διὸς πανομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἴδον Ἀπόλλωνι δομήσατο καὶ τὰ σωτ. Ubi miror, illum Δία πανόμενον in chronico & sermone pedestri poni pro ὄμβρων πανομένων. Primo ipsa rei ratio non patitur. Quid enim? cum ipse esset Athenis, cur Δία πανόμενον expectare debuit? & eo cessante demum aedificavit templum? Deinde non Graecus sermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, sed κατακλυσμός· adeo licet dicatur Iuppiter pro imbre, non poterit hic bono sensu dici pro cataclysmo: nec cataclysmus cessavit cessante pluvia. Sed nec per pluviam contigisse cataclysmum, auctor ante supposuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ potest ea suppletio ferri, licet ipse videns, Seldenum, cum id ponit charactere communi, facere sex puncta, coniecimus ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. dein suppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΤΟ ΙΠΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Iovis Olympii erecto ab Deucalione testatur clare Pausanias in Atticis p. 32. GRON.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Deucalionis naviculam. BROD.

ead. l. 14. Τῷ Λυκωρσί) Lycori oppido prope Delphos, quod etiam Lycoria dicitur. BROD. Ad Parnassum appulisse alii tradunt. V. Apollod. I, p. 10 B. C. SOLAN.

ibid. Ζώπυρον) Recte observat Thomas Magister, dictum hoc a Platone esse desumptum; quem vide de Legg. III ab initio fere, ed. Lugd. p. 585 C. D. ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διασσεσμένα. Sic passim Origenes c. Cels. locutus. Vide p. 194, 216. SOLAN. Platonem imitatus etiam Dionys. Halic. A. R. p. 36, v. 39, μικρὰ ἅττα διασώζουσai ζώπυρα τοῦ Πελασγικοῦ γένους. p. 35, v. 34, ζώπυρα ἅττα περιλειπόμενα τοῦ παλαιῦ γένους· plures alii; ne de Patribus ecclesiae dicam, qui saepius in Noacho, ad cuius familiam arctis oppido limitibus inclusam tota spes generis humani redierat, hanc locutionem ponunt. Tu vide I. Fr. Gronovium Obs. IV, p. 42. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Εἰ ποτ' αλλοτε) Per haec Scholiastes, quisquis ille est, nequissimam aetatis suae conditionem per-

Ringit, cuius gravia delicta nunc non minus atque olim iratum Iovem & fulmina vibrantem deposcant. Mox ἐκαστὴ πληγὴ sunt ὁ κεραυνὸς, ἡ αἰγίς, ἡ βροντὴ, ἡ ἀστραπή &c. quibus statim ἡ ἐκβασίς ἐπιφέρεται, ἐνεργὸς ἔν, ἐπεσεῖτο, ἐπαταγεῖτο, προηκοντιζέτο &c. Quam hic πληγὴν, idem orationis dixit Quinſtilianus. HEMST.

Pag. 74. l. 1. Κακίας μείζονος) Deteriores enim postea abierunt homines, quam prius fuissent. BROD.

ead. l. 2. Τάπίχειρα) Solent haud raro, quemadmodum μισθόν, per illusionem ponere: vid. Suid. in Ταπίχειρα quod in Aeschilo legitur P. V. v. 28, Τοιαυτ' ἀπὸ πύργου τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, vetustior Scholiastes non ineleganter exponit, τὰ τῆς φιλεθρώπιότητος ἐπίχειρα τοιαυτὰ σοι ἐγένετο ex ipso Tragico v. 319. Philo Iud. de Somn. p. 1119 D. ταυτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παρρησίας τὰ ἐπίχειρα prave legitur ἐπὶ Diodor. XIII, p. 387 B. οἱ μὲν γὰρ ἐξαπατηθέντες ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας (non ἀγνοίας) ἔλαβον. Praeclarum est illud Euripidis apud Clem. Str. IV, p. 496 B. Solu rerum humanarum virtus οὐκ ἐκ θυραίων τὰπίχειρα λαμβάνει, Αὐτὴ δ' ἐαυτὴν ἄλλα τῶν πόνων ἔχει. Poll. III, 143, & Iungerm. HEMST.

ead. l. 3. Εἰ μή τις ἄρα παρέργον &c.) Quasi defungendi causa, νόμου, ὁσίας, ἀφοσιώσεως χάριν, ut monuit Del. Herald. Anim. in Salmaf. Obs. ad l. A. & R. V. c. 3, § 3, Eadem Nostri verba de Sacrif. § 11. Simulatam illam in obeundis sacris & histrionicam religionem acriter insectatur Plato de Rep. II, & pluribus in locis. Pythagorei vetabant τὰ θεῖα ἐν παρέργῳ τιθεσθαι. HEMST.

ead. l. 6. Κρόνον) Prov. i. e. ἀνέστη καὶ μαρὸν, λῆρον, ἀναίσθητον. VORST.

ead. l. 7. Ἐὼ λέγειν, ὁποσάκις &c.) Ex sententia Gisb. Cuperi Obs. III, p. 298, his verbis sine dubio Lucianus ad Dionysii sive patris sive filii historiam respicit, teneturque adeo eodem errore, si is error est, cuius Ciceronem accusavit P. Victorius V. L. XXI, c. 10. Ego de Dionysio utrovis ne cogitasse quidem Lucianum, cum ista scriberet, credo. Haec a Nostro paululum, ut scenae serviret, in maius aucta: quis tamen dubitet, quin Eleorum templa sacrilegas manus aliquando fuerint experta? quamquam, si facinoris auctor fuisset deprehensus, gravissimis tormentis excarnificaretur: vide Plutarchi Quaest. Graec. p. 302 B. ubi proverbii originem explicat Σαμβίκου δεινότερα πάσχειν. De fanis Deorum sacrilegis violationibus appetitis, ipsisque Diis vadentibus

in antra praedonum, similia non pauca facete pernumerat Aristob. VI, p. 207, 208 &c. HEMST.

ead. l. 8. Τὸν νεῶν) V. Iustin. XXI, 3, & XXXIX, 2. Plut. V. 839 C. ed. St. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀλυμπιάσιν) Eo accentu plerumque scribitur. Κεχρημένος πρότερον Ὀλυμπιάσιν Aristot. Rhet. II, p. 106. δρόμον ἀγωνίσασθαι Ὀλυμπιάσιν Demetr. περὶ Ἑρμ. § 191. τοῦ γενομένου ἀγῶνος Ὀλυμπιάσι Apollon. de Synt. III, p. 249. Apud Demosthenem autem adversus Theocr. p. 659 D. Ὀλυμπιάσι νικήσας παῖδας στάδιον consideranda est optimi Codicis Augustani lectio, Ὀλύμπια νικήσας. Quamquam vulgarem lectionem tueatur Isocrat. de Big. p. 351 C. Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησε, & 357 B. pro vetustissimis tamen membranis facit Antipater Anth. I, c. 1, Ep. 5: — ἀνδρας ἠνίκα Πυγμῆν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια & Simonides Ep. 8, & Lucianus infra § 53. Verum in Aristophanis Lyf. v. 1133, Ὀλυμπιάσιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ ubi sane versus ratio produci syllabam istam postulat: contra in Vesp. v. 1375, Ὀλυμπιάσι γὰρ ἦνικ' ἔθεώρου ἐγὼ, ad metrum perinde est, pro brevi habeas, an longa: sed Scholiastes plane praecipit Ὀλυμπιάσι, secus atque hoc in loco plurimisque aliis editur: sic enim ille, νῦν προπαροξύνεται· λέγεται γὰρ περὶ τόπον· rationem affert, tum προπερισπᾶσθαι, quando Olympiades significantur: γίνεται γὰρ τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπίας (voluit, credo, Ὀλυμπία, nisi secundum casum ostendendae formationis ergo ponat) τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι. Sequitur aliud ex Grammatico nescio quo excerptum, quod, ut in istis Scholiis saepenumero fit, huc addiderunt: καὶ ὅτι τὰ εἰς ἰ λήγοντα τῶν ἐπιρρήμάτων ζητεῖ τὸν πρῶτον τοῦ ὀνόματος τόνον· οἶον, Ὀλυμπιάς, Ὀλυμπιάσι (hoc omnino cum instituto Grammatici pugnat: legendum, Ὀλυμπία, Ὀλυμπιάσι· nisi malis Ὀλυμπιάθι, quam formam annotavit Etymol. p. 25, v. 16, ut proxima sane videntur suadere) πλὴν τῶν διὰ τοῦ οθεν ἐκεῖνα γὰρ ἐνῆλλαξεν· οἶον, ἵππος, ἵπποθεν· σεσημείωται τὸ οἰκοθεν. Illud ἵπποθεν, ne quem alium, quo modo me diu, habeat exercitum, est Homeri Od. Θ, § 15. Veteres itaque tonum retraxerunt in antepenultimam. Vide porro accuratissimum Dukerum ad Thucyd. VIII, 92. HEMST.

ead. l. 10. Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας) Nullus hic Barlaei canibus οἰκουροῖς locus est: vigilatissimum animal ad templorum custodiam veteres adhibebant. Aetnae in Vulcani tem-

plo canes excubasse mirifica quadam bonorum improborumque dignoscendorum sagacitate praeditos, refert Aelian. de Anim. XI, c. 3. Idem alium illum commemorat sane diligentem, quem, quia, ceteris dormitantibus, Aesculapii donariorum expilatorem detexisset, publico demenso grati Athenienses remunerarunt, VII, c. 13. Aliquanto plenius etiam Plutarch. T. II, p. 969 E. inter alia: ὁ δὲ φρουρὸς κύων ὄνομα Κάππαρος nam operae quidem erat pretium, ad firmandam historiae veritatem, rarissimae bestiae nomen memoriae mandari. Philostratus quoque de V. A. T. VIII, c. 30, canes ad valvas templi Dictynnae in Creta custodes egisse narrat. Nolim porro nimis virtutem aestimari Scipionis ex eo, quod Capitolium ingredienti, velut hospiti Deorum ipsiusque Iovis & familiari canes nunquam allatrarent: vide Gell. N. A. VII, 1, de Vir. Illustr. c. 49. Aliud sunt φύλακες Ἡφαίστου κύνες Eubuli apud Athen. III, p. 108 B. & alio loco explicandi. Sed quo plura in refatis protrita? HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Τὰ ἐπιχειρήματα) Interpretatio sane mala, si vulgari significatione capias: an apud recentiores unquam ea potestate, quae conveniat τοῖς ἐπιχείροις, haec vox fuerit usurpata, mihi non constat. HEMST.

ibid. l. 5. Τοῦ Εὐ. M.) Locus exstat Matth. XXVIII, 17, Et videntes eum adoraverunt, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ, neque, tum propter alias rationes, tum quod, ut ait, ratum sit omnino illud οἱ δὲ isto significatu, hoc est, pro quidam. Verum & sic sumitur οἱ c. XXIV, 3, ut ex collato Marco apparet, nec adeo rarum est apud bonos scriptores: & quae mutationis aliae ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, si vertamus, quidam vero dubitaverant, uti observavit H. Grotius. CLER. Usus est hoc Scholiastae loco L. Bos Exerc. Phil. ad Matth. HEMST.

Pag. 75. l. 1. Τοὺς πλοκάμους περιχειρόμενος) Aurei plerumque Deorum crines, quique adeo furum cupiditatem irritare poterant. Sed vis est in isto περιχειρόμενος hoc enim ignominiosum, & cum magna contumelia coniunctum, ut dicemus ad Dial. Mer. VIII. meminit Erasmus in Circumtondere comam. Paulum distat, sic tamen ut cum Luciano comparari possit, illud Persii Sat. II, 28: Idcirco stolidam praebet tibi vellere barbam Iuppiter? HEMST.

ead. l. 2. Δεκάπηχυν κεραυνόν) Atqui Pausanias auctor

est, Iovem Olympicum dextra non *fulmen* sed *victoriam* gestasse, sinistra sceptrum. Mensuram autem statuæ idem auctor nobis, quia minorem iusta tradi censebat, invidit El. I, pag. m. 565. Hyginus pedes LX sedenti tribuit. Fab. CCXXIII. SOLAN.

i. ead. l. 5. Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες) *Orbis terrarum incendia aut eluviones.* BROD.

i. ead. l. 6. Ὑπέραντλον) Operæ nonnihil huic est vocis impendendum, tum ut explorati quid de ea constet, tum ut Lucianeæ locutionis elegantia, quæ sane fugit interpretes, illustretur. Ἄντλος, ἄντλον, ἄντλια, quemadmodum Latinis *sentina*, & aqua fordida, sive ex mari in naves ingesta, sive per tenues rimas & iuncturas hiantes sese insinuans, & ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit hæc aquæ illuvies, foetoremque gravem & molestum contrahit. Eustath. ad Od. M, p. 1728, v. 56, ἄντλον, ὁ τόπος ἐνθα ὕδωρ συρραίνει τότε ἀνῶθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἀρμονιῶν &c. Etymologum emenda: is ἄντλῳ dici monet παρὰ τὸ ἄντλον, hoc autem ἐκ τοῦ ἄντλῶν (immo potius ἀνατλῶν) καὶ καρτερεῖν ἐκῶσε σὺ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐσχισμένων ὀπῶν εἰσερχόμενον vulgo legitur ἐσφιγμένων τόπων prius certum; de altero non contendam, si quis τόπων retineat: sed origo Grammatici hominis ingenio plane digna. Aeschyl. VII ad. Theb. v. 802, Πόλις δ' ἐν εὐδία τε, καὶ κλυδωνίου Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον αὐκ' ἐδέξατο. aquam utique marinam, quam fluctus procellis agitati in navim involvunt: significat reiectos oppugnatōres & depulsos, quantocunque impetu irruerent, intra moenia penetrare non potuisse: sic recte Scholiastes primus, qui, tametsi haud magni pretii, secundo tamen longe melior. Ambiguum est, utro modo capi conveniat in Euripid. Troad. v. 686, Ὁ δ' ἄντλον εἰργων ναὺς. ἢν δ' ὑπερβάλλῃ Πολὺς ταραχθεὶς πόντος — vertunt: *Alius vero sentinam hauriens*: cur spernas, præsertim accuratius servata τοῦ εἰργεῖν proprietate? *undam insultantem a navi arcens*: caute nimirum deflectendo, & subterfugiendo molem fluctuum imminuentem. Praetermitto disensionem veterum in explicandis Homeri locis Od. M, 411, O, 478. quem posteriorem protulit Pindari Schol. ad O. Θ. 79. Apud Zenob. C. I. n. 23, ἐμπόρου γὰρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος, καὶ καθευδόντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας, Schottus non optime, ut solet fere vir literas iuvandi studio praeclarus, sed in vertendis Graecis haud sane pari

Sentina in Vocab. Phil. Lat. Götting. II. 2. v. 1. v. 5. v. 6. v. 7. v. 8. v. 9. v. 10. v. 11. v. 12. v. 13. v. 14. v. 15. v. 16. v. 17. v. 18. v. 19. v. 20. v. 21. v. 22. v. 23. v. 24. v. 25. v. 26. v. 27. v. 28. v. 29. v. 30. v. 31. v. 32. v. 33. v. 34. v. 35. v. 36. v. 37. v. 38. v. 39. v. 40. v. 41. v. 42. v. 43. v. 44. v. 45. v. 46. v. 47. v. 48. v. 49. v. 50. v. 51. v. 52. v. 53. v. 54. v. 55. v. 56. v. 57. v. 58. v. 59. v. 60. v. 61. v. 62. v. 63. v. 64. v. 65. v. 66. v. 67. v. 68. v. 69. v. 70. v. 71. v. 72. v. 73. v. 74. v. 75. v. 76. v. 77. v. 78. v. 79. v. 80. v. 81. v. 82. v. 83. v. 84. v. 85. v. 86. v. 87. v. 88. v. 89. v. 90. v. 91. v. 92. v. 93. v. 94. v. 95. v. 96. v. 97. v. 98. v. 99. v. 100.

solertia, aquam sentina hauriente: at voluit Zenobius, sentinam, quae per inertiam dormitantis naucleri evacuata non fuerit, tantum increvisse, ut irrumpens in ipsam navis alvum sales liquefaceret. In Diogeniano C. II, n. 34, perperam, ut arbitror, exstat ἐπαναστάσης, quod ostendit Mich. Apostol. C. II, n. 39, 40. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλον σκάφος, ναὺς ὑπέραντλος nempe cuius sentina, vel aqua per fatiscentes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exhauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne merita navis intereat; quod postremum vel maxime venit animadvertendum in explananda translatae potestatis ratione. Pauca dumtaxat, & velut ad aditum aperiendum, delibabo. Primum integrum aliquem Philonis locum, quia corruptus vulgo fertur, apponam, de Somn. p. 1119 E. χειμῶνα τῆς ὕδρως ἀκμάζοντα καὶ βαρὺ πνεῦμα ἐναντίον καὶ λαίλαπα καταγί-
 ζουσιν καὶ κυματούμενον πέλαγος, ἐγκομίζεσθαι δέον, ἐξορ-
 μίζεται καὶ ἐξανάγεται· τίς ἢ κυβερνήτης ἢ ναύκληρος οὕτω
 ποτε ἐμεθύσῃ καὶ παρόνησεν, ἵνα, ὅσων εἶπον κατασκευά-
 ταν, ἐθελήσας πλεῖν, ὑπέραντλος ἀναθεν ἐπιχυθείσης τῆς θα-
 λάσσης ἢ ναὺς γενομένη πλωτῆρσιν αὐτοῖς συγκαταποθῇ· par-
 tem vidit D. Hoeschelius, male quidem mutans ἐγκομίζε-
 σθαι. ἐθελήσας absolute positum rariore structura, quam-
 quam Philo saepius utatur, turbavit librariorum. Idem p. 884
 D. Hercules μόνος πλήρωμα καὶ ἔρμα ὧν ἐναυβύρει, δέος πα-
 ρασχῶν τοῖς συμπλέουσι, μὴ τὸ σκάφος ὑπέραντλον γένηται·
 ne tanti viri pondere depressa navis aquas hauriat & sub-
 mergatur: & sane Antimachus in Lyda ideo Herculem ab
 Argonautis expositum tradiderat διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν
 Ἀργὴν ὑπὸ τοῦ ἥρωος, teste Schol. Apoll. Rhod. ad I, 1289.
 Similem in modum usurpavit Plutarch. Lucull. p. 499 E.
 ἐλκᾶδας πρὸς τὴν θάλασσαν ἥδη βαρείας καὶ ὑπέραντλου γενο-
 μένης· & Dion. Cass. LII, p. 473 A. elegantissimo loco, ubi
 Maecenas rem Romanam cum navi procellis iamdudum
 agitata componens Augustum, quam potest accerrime, ad-
 hortatur, ut eius gubernacula capeffat: μήτ' οὖν χειμαζο-
 μένην ἔτ' αὐτὴν περιίδης· ὁρᾷς γὰρ ὡς ὑπέραντλός ἐστι· μήτε
 περὶ ἔρμα περιρραγῆναι ἐάσης· qua quidem in comparatione
 mirum est, nisi versus Alcaei nobilissimos in mente habuit,
 qui post D. Heinsii conatus ad Sil. Italic. X, 325, necdum
 sunt persanati. Diphilus usu paululum insolentiore navicu-

larium ipsum, cuius ratis in hoc periculum sit adducta, ὑπέραντλον dixit γενέσθαι: afferam locum ex Athen. VII, 292 A. aliquanto minus, quam editur, depravatum: Ναύκληρος ἀποθύει τις εὐθὺς ἀποβαλὼν τὸν ἰστὸν, ἢ πηδάλιον συντριψας νεὼς, ἢ φορτί' ἐκρίψας ὑπέραντλος γενόμενος: fallatur autem, meo saltem iudicio, si quis emollire tenet refingendo ὑπέραντλου γενομένης. Non invenuste Heraclitus, vel potius, qui nomen eius mentitur, Ep. V, εἰαν δὲ φθάσαν ὑπέραντλον γένηται τὸ σῶμα, δύσεται εἰς τὸ εἰμαρμένον: jin, antequam possim mederi, aquae intercutis copia quasi sentina corpus fuerit obrutum, mergetur in destinatam fati sortem; cum quibus omnino conferendus est Seneca Ep: XXX. Suidas exponit, Ὑπέραντλον, πλήρη, additque incerti scriptoris verba: οἱ δὲ ὑπέραντλον ποιησάμενοι τὸν πλοῦν, ἀσφαλῶς παρεκκομίσθησαν εἰς τὴν νῆσον en mirificam versionem, illi autem vento pleno navigantes; vulgatum ego non expedit, nisi corrigas τὸ πλοῖον, tali sentu: illi autem, cum navim ultra modum onerassent, tuto tamen ad insulam appulerunt: rectene coniectarim necne, inventus olim locus ostendet. Verum ea ipsa potestate, quam notavit Suidas, & alia quidem longe in re vocem adhibuit Themistius Or. XVIII, p. 221 B. οὐκ οὖν αἱ σιτοθῆκαι μεστὰι εὐρώτος καὶ ἀραχνίων, ἀλλ' ὑπερχειλῆς καὶ ὑπέραντλοι: quid audio? σιτοθῆκας ὑπέραντλους; equidem valde vereor, ut Themistius, si veteres illos auctores purae & elimatae dictionis capiamus arbitros, durissimam iis figuram approbet: me si appellet advocatum, vadimonium deferere sum paratus: satis erat audacem fuisse in ὑπερχειλῆς. Quanto verecundius tralationem instituit Euripid. Hippol. v. 767, Χαλεπῶ δ' ὑπέραντλος οὖσα Συμφορᾷ: gravi pressa ac tantum nonmersa calamitate, sic ut nullae resistendi vires ultra suppetant. Et si nihil singulare doceat, causa tamen est, cur Scholiastae verba sint producenda: ἐκ μεταφορᾶς, inquit, τῶν ἐν τῇ νηὶ μικέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένων· ἀδυνατοῦσα, φησὶ, πρὸς τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπερβαρὴ νοσήσασα τὴν ἀγχόνην ἐβουλεύσατο: apparet, eos dici μικέτι τῆς ἀντλίας ὑπερέχειν δυναμένους, qui, quando laxis, ut cum Virgilio dicam, laterum compagibus navis accipit inimicum imbrem rimisque fatiscit, exuberantem sentinam superare & vacuefacere nequeunt. Iam mihi confer Aristophanem in Pac. v. 17, Οὐ γὰρ ἐθ' οἷος τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας: hoc scilicet indicat, ego enim tantum offurum subigendo parare non valeo, quantum ad istum scara-

baeum explendum sit satis: rectius, nisi fallor, quam Scholiaſtes, cui aliquid alienum eſt aſſutum e Suida, eumque ſecutus Flor. Chriſtianus: ſi tu, quod iſti volunt, admit-
tas, id certe ſecundum illam, quam dedi, explicationem
conſiſtere neceſſe eſt. Apud Comicum Suidas exhibet in
Ἀντλία undecunque depromptum, οἷος τ' εἰμι περιανέχειν,
ipſe tamen ſervans vulgarem ſcripturam in Ὑπέρχει, quam
ego vel propter Euripidae Scholiaſtem repudiare nolim.
Non ſecus autem ac Phaedram χαλεπῶ ὑπέραντλον συμ-
φορᾷ, dicere quoque licet συμφορὰν ὑπέραντλον, tam vehem-
enter ingruentem, ut hominem obruat. Igitur Luciani
ὑπέραντλος ὕβρις τοῦ βίου tanta eſt humanae vitae tamque
gravis protervia atque iniuſtitia, quae cogat eam ſubſidere,
velut occupatam a ſentina ratem, ſecundumque aliquod di-
luvium ſagitet, nec, niſi ſubmerſis hominibus, expiari
queat: hoc perquam venuſte ſequitur poſt, πόσοι Δευκα-
λίωνες ἱκανοί; § 18, quamvis viariata figura: μὴ ὑπέραντλος
εἰς πεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. Faber iteravit priorum *inexhaus-*
ſum: id tamen in Pollucis interprete merito reprehendebat
Kuhnus ad I, 92, quem, qua erat Graeci ſermonis peri-
tia, vim vocabuli habuiſſe perſpectam non diſſiteo. Heſy-
chius: Ὑπέραντλα, πολλά· immo ſane: ſic expone, ſi lu-
bet, ὑπέραντλον ὕβριν, πολλήν· ſed idem agnoſce, nihil hoc
ad ſignificandi valere proprietatem. Et huic iam voci ſatis
eſt ſuperque factum. Ceterum multa ſunt apud alios hiſce
Luciani prorſus aſſimilia: tu vide de malitia generis huma-
ni, quod nullis ſe vel exuſti orbis vel aquis obruti poenis
coërceri emendarique patiatur, Iovem ipſum conqueren-
tem apud Stat. Theb. I, 215. addendus eſt Lutatius. Iure
quidem metuebat Ovidius, ne Iovem brevi inermem habe-
remus, ſi quandocunque peccant homines, fulmina mit-
teret. Verum haec talia colligere non lubet. HEMST.

ead. l. 8. τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας) Eadem locutio in
Kron. § 36. τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν Nigr. § 26. Hoc multo fre-
quentiſſimum: Iſocrat. Arch. p. 130 A. Demoſth. pro Cor.
p. 517 B. Eufebius apud Stob. p. 20, v. 51, τοῖς δεομένοις τὰ
δέοντα ἐπαρκέομαι. Hierax p. 106, v. 38. Philoſtr. V. A. T. V,
p. 220, v. 19, de V. S. II, p. 547, 605, v. 13. Eodem mo-
do Paulus I ad Timoth. V, 10, 16. Paraphr. Enchirid. § 37,
& Mer. Caſaubon. Uſurpari a ſcriptoribus Eccleſiaſticis pro
ſumtus, *viaticum ſubminiſtrare*, vel *ſtipem conferre*, monuit
Henr. Valeſ. ad Eufeb. H. E. VII, 5. Ariſtoph. Plut. v. 831, —

ἐπὶ ἡκούον τοῖς δεομένοις τῶν φίλων quem locum nisi cum Luciano contuleris, minus habebis elegantiam eius perspetam. HEMST.

ead. l. 12. Ὑποπτήσσοντες) Advocat Def. Heraldus ad ista Arnobii VII, p. 221, *Tum deinde salutet acclinis, ancillatum servuli pavibunda trepidatione imitatus*, ut ego quidem legendum existimo: quin opportunius etiam advocasset, quae Nigrinus commemorat § 21. HEMST.

ead. l. 14. Ὅδῳ —) Euripid. Med. 561: Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. Menander: Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. γν. p. 168. SOLAN.

ibid. Στήλην παλαιοῦ νεκροῦ) Proverb. Idem de Merced. Cond. § 28, & alibi. BOURD. De columnis sepulcralibus intelligendum, & cippis. ANONYM. Ut probet, in sepulcris etiam columnas erigi, haec attulit Fr. Luifin. Par. III, c. 8. Rufinus Anth. VII, Ep. 146, — ὥς δὲ τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα: te nimirum vetulam & iam capularem, quae cum rugis & deflorescente forma pristinos amatores amissit. HEMST.

Pag. 76. l. 3. Ἐτέραν) ὁδόν. BROD.

ibid. Δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον) Valde Luciano familiaris locutio, ut notatum I. Brodae Mis. IV, c. 1. Theophyl. Ep. 23, ἵνα σε πάντες ὡσπερ τι κακὸν δυσάντητον ἀποφευδῶντο. *Infaustos malique omnis Latini dicunt: Ammian. XIV, 6, p. 28, Eruditos & sobrios, ut infaustos & inutiles vitant*: ubi paene mihi persuasi legendum esse, *infaustos & minus*: eorum enim, qui non integri corporis erant, ut ait Seneca, malum omen faciebat occursum: facile tamen diffidentem feram. Charisius apud Rutil. Lup. de Fig. Sent. II, p. 11: *Hunc omnes conquirebant: illum vitabant, ne ab ea viderentur*. HEMST.

ead. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Voces quae iungi solitae, de quibus ad Heliod. lib. 2. BOURD.

ead. l. 6. Ὑπὸ τῶν κακῶν) malis oppressum. BROD.

ibid. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατίαν τρ.) Hoc loco notanda est insignis maximi viri hallucinatio, Erasmi dico, qui τὴν ἐσχατίαν pro ultima desperatione sumsit, & hoc modo vertit: *ad extrema redactus consilia*. At nihil aliud est ἐσχατία, quam praedium rusticum longe ab urbe situm, forte in finibus Atticae. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus*. Deus bone, quis ab erroribus homo se vindicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis suae

indicia. PALM. Ἑσχατιὰ, παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, τὸ ἀπλῶς ἑσχατον, κατὰ τόπον μέρος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ἐρημίαν τινὰ ἢ λέξις δηλοῖ. Eustath. ad Il. I. VORST.

ead. l. 7. Ἐναψάμενος διφθέραν) Aristoph. Nub. v. 72. Ecclēf. v. 80, διφθέραν ἐνημμένος. περιβεβλημένος, inquit Suidas. Myron Priensis apud Athen. XIV, p. 657 D. constituisse Lacedaemonios refert Hilotas κυνὴν τε ἕκαστον φορεῖν καὶ διφθέραν περιβεβλησθαι. Alciph. III, Ep. 70, p. 446, στεῖλας ἑμαυτὸν ἀγρικῶς, νάκος ἑναψάμενος καὶ σμινύην λαβὼν· νάκος & διφθέρα hoc quidem usu non differunt. Philostr. Her. p. 664, v. 27, διφθέραν τε προσαρμοσάμενος (nescio, an praeponi debeat binorum Codicum ἑναρμοσάμενος) καὶ σμινύην φέρων· uterque iungit σμινύην ad opus rusticum faciendum, quomodo Lucianus δῖκελλαν. ideo Timon § 7, ὑποδιφθερος· σκάπτει δέ, οἶμαι &c. §. 8, δῖκελλίτης καὶ διφθερίας· & § 42, δῖκελλαν καὶ φιλάτην διφθέραν iam novis opibus auctus Pani consecrat. Est autem διφθέρα, ἰμάτιον γεωργικόν, στερρόν, πρὸς ὄμβρων μάλιστα ἀποφυγὴν ἱκανόν, ut recte Scholion illud insertum Dioni Or. IV, p. 70 C. quod, post Casaubonum tamen, animadvertit etiam Kuhn. ad Poll. IV, 119, n. 31. Porro de rusticorum διφθέραις apud Atticos I. Casaubon. ad Theophr. Char. c. IV, p. 41. HEMST.

ead. l. 9. Προσφιλοσοφῶν) Seberus ad Poll. X, 129, n. 100, observat pro Luciani phrasi magis proprie Phocylidem dixisse v. 149 σκάπτειν δῖκέλλη· multum abest a nostri scriptoris elegantia. Ego iam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio, cum solitudine atque isto ligone philosophor, & rationes meas deduco. Qui remotis arbitris, quando aperte proloqui non audent, calamitates vel suas vel aliorum deplorant, eos poëtae dicunt quasi proverbio αὔραις καὶ ἀνέμοις διαλέγεσθαι· γῇ καὶ οὐρανῷ λαλεῖν, ut illa nutrix in Euripid. Med. v. 57. quem locum facete alio deflexit Philemon in fabula Milite. Noster, ut Timonis sui personam tueretur, ligonem & solitudinem substituit. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπνον) Vide Celsum apud Origenem VI, 329: ὁ θεὸς ὥσπερ ὁ παρὰ τῷ κωμῳδῷ Ζεὺς ἐκ τοῦ μακροῦ ὕπνου διυπνίσας &c. SOLAN.

ead. l. 13. Νήδυμον) Ex Homeri Il. B, 2: Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. BROD. Totus Homericus hic dialogus: in eo tamen Aristophanis multum inest. BOURD.

ibid. Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην) Erasmi, in Proverb. Epimeni-

dis somnus. BROD. Varie traditur annorum, quibus dormiit Epimenides, numerus. Alii LVII, alii L, aut XL faciunt. Plin. VII, 52, & Diog. Laërt. 29 A. LVII. Varro de L. L. VII, quinquaginta. Plut. an feni gerenda sit Resp. Ter-tull. & Pausan. in Att. quadraginta. Vide Menag. ad Diog. Laërt. p. 39. SOLAN. Cui non dictus Epimenidis somnus? Argute is, & personae suae convenienter, quippe homo rusticus, apud Alciphro. III, Ep. 38: ὑπνοὶ δὲ, ὅσον ἤκουσα τετυφωμένου σοφιστοῦ λέγοντος Ἐπιμενίδην τινὰ Κρήτα κεκοιμησθαι. Vid. P. Victor. V. L. XXIV, c. 1. A. Schott. ad Prov. App. Vat. C. III, n. 97. Menag. ad Diogen. L. I, 109. Faber in Epimenidis aetate scrupulos movet, hunc nullius, alterum alicuius momenti. Niciam Nicerati filium, qui ad Epimenidem arcessendum fuit missus, quis illum docuit eum esse, quem Sicula clades nobilitavit? non Diogenes certe: nam is quidem tempus, sextam five septimam & quadagesimam Olympiadem, accurate perscribit. Athenienses Nicias & Niceratos plures, etiam in hac ipsa familia, possem, si hoc ageretur, ostendere: quid ergo prohibet, quo minus unum aliquem ex istius Niciae, qui expeditioni Siculae praefuit, maioribus intelligamus? Verum difficilior est nodus in Platone, qui disertis sane verbis Epimenidem Athenas advenisse refert πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον de LL. I, p. 780 F. hoc est, ut opinor, inquit Aldobrandinus ad Diogen. L. nam operae pretium erit eum audire, antequam Persae in Lydiam venirent: τῇδε γὰρ ἴσως &c. in quo cum Laërtio consentit Plato: nam Cyrus rex Persarum Sardis ingressus est victor annis decem postquam Epimenides urbem Athenas purgaverat. Callidum utique commentum, sed quod, si propius inspicias, in irritum cadit: primum calculos male posuit vir eruditus; pro decem annis dixisset Olympiadas decem, remitteremus annorum aliquot dispendium; quamquam eo pacto totum illud Platonis cum Diogene conciliandi remedium evanescat. Deinde, communi nunc etiam, sed pessimo tamen nimis inconsiderate scribentium vitio, in eo peccat gravius, quod post posita quaedam philosophi verba sententiam dicat, ne lectis quidem, nedum perpensis, quae proxime consequuntur: καὶ δὴ καὶ φοβουμένων τὸν Περσικὸν Ἀθηναίων στόλον, εἶπεν ὅτι δέκα μὲν ἐτῶν οὐχ ἤχουσιν ὅταν δὲ ἔλθωσιν, ἀπαλλαγίσονται πράξαντες οὐδὲν ὃν ἠλπιζον, παθόντες δὲ ἢ δράσαντες πλείω κακὰ. Haec quin ad Mardonii in Ioniam, Thraciam ac Macedoniam,

aut potius Datis & Artaphernis in Atticam expeditionem pertineant, nullus est dubitandi locus: igitur Plato intercedit ipse, ne *πρὸ τῶν Περσικῶν* explicemus, *antequam Persae in Lydiam venirent*, statuitque plane, Epimenidem Athenis affuisse secundo tertiove anno Ol. LXVIII, hoc est, sex & triginta plus minus annis post occupatas a Cyro Sardes, aut, si mavis, sub initium Olymp. LXX. tum praeterea III LL. p. 804 D. hospitem illum Athenientem ita loquentem facit: Ἄρ' οἴσῃ, ὦ Κλεινία, τὸν ΦΙΛΟΝ ὅτι παρέλιπες τὸν ΑΤΕΧΝΩΣ ΧΘΕΣ γεγόμενον is Epimenides est, ut mox patet. Haec pro notarum modulo sufficiunt: nam de Epimenide, deque tempore, cui Plato confabulationes istas de legibus illigavit, longior est disputatio, quam ut hīc terminis circumscribi possit. Porro quod Plutarch. narrat de If. & Osir. p. 378 E. Φρύγες δὲ τὸν θεὸν οἰόμενοι χειμῶνος καθεύδειν, δέρουσ' ἐγρηγορέναι, τότε μὲν κατευνασμούς, τότε δὲ ἀνεγέρσεις βαλκχεύοντες αὐτῷ τελοῦσιν, id quidem vere Phrygium, & istorum, quos ipsa natura paene brutos finxerat & servos, ingenio dignum; quod Demochares apud Athen. VI, p. 253 C. de abiecto Atheniensium erga Demetrium studio, ὀρχούμενοι καὶ ἐπάδοντες, ὡς εἰν μόνος θεὸς ἀληθινός, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν ἢ οὐκ εἰσὶ, luculentum pristinae virtutis in foedissimam adulationem versae specimen. Probabilius & figurate dormire Deos conquerruntur, & alto velut sopore obrutos rerum humanarum curam intermittere, quando malis non interrupto felicitatis cursu bene est, dum boni non communes tantum aerumnas, sed istorum etiam iniurias perpeti coguntur & exhaurire. Sic in Epigrammate, quod Bachetus edidit ad Diophant. Arithm. V, Qu. 33, n. 21, a fratre frater iniqua hereditatis partitione fraudatus exclamat: Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Comici, quibus scenica protervia Deos irridere licuit, tam facetum Iovis, haud nimium diligentis rerum humanarum arbitri, somnum ad partes vocarunt: eorum aliquem quin, ut solet in plurimis, secutus fuerit Lucianus, Celsi locus apud Originem dubitare nos non patitur: Themistius eodem respexit Or. VII, p. 91 A. Ridet etiam, sed acerbiori ioco, Baalem dormitantem, ut vix sacerdotum clamoribus excitari possit, Elias III Reg. XVIII, 27. Illa iam veritati sinceræ sacrisque literis propiora, cum apud Stobaeum Tragicus poeta dicit, Οὐχ εὐδεις Διὸς ὀφθαλμός· Aelianus apud Suidam in Βραγχιδαί, οὐ μὴν ἐκάθευδεν ἢ τοῦ θεοῦ πρό-

νοια. Hinc πρόνοια ἀνύστακτος, quod in Simplicio alicubi corrupte legitur ἀσύστατος. Rex vates Psalm. XLIII, 23, Ἐξεγέρθητι, τί ὑπνοῖς, κύριε, significans, Deo neutiquam convenire somnum illum, quem numinibus suis gentiles adscribant. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Εἴ ἐτη) Prave apud Suid. in Ἐπιμενίδης, & Apostolium C. VIII, n. 84, τὰ δὲ ἐξ ἐκάθευδε. Vide Kusterum. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Ἀναρρίπτισας) Non putem cum Barlaeo verbum hoc in vibrandi significato accipiendum: nihil enim aliud demonstrat proprie, quam ignem prope extinctum flatu excutire, quod Aelian. Hist. Anim. IX, 20, dixit ῥίπιδι ὑπερεξάλει, alias ἀναζωπυρεῖν. Translate Plutarch. in Amatorio p. 785. τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀναρρίπισεν & Lucian. in Gymnaf. § 21. quare in versione huius loci pro denovo vibrato fulmine ponendum erat, fulmine flatu rursus excitato. In principio huius Dialogi dixerat, extinctum esse fulmen Iovis: τὸ δὲ ἀοιδιμὸν σου, καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβην &c. L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 48.

ibid. Ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος) Ex Oeta monte: ex Herculis scilicet busto. BROD. Offendit Graecus interpres ad Oetam montem, unde, quia nullas flammās vomat, fulmen accendi non possit: molliendae tamen difficultati remedium, quale res ferebat, petit ab Hercule, qui in summo vertice (τῆς Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πᾶγον appellat Sophocl. Trach. v. 1203.) fuerit crematus. Hoc sane verum; nam & casus iste loco nomen dedit non unum. Rogum, quo conflagravit Hercules, πυρὰν Graeci plurimum vocant: frequenter Sophocl. in Trach. Theocrit. Eid. XXIV, 81. Clem. Protr. pag. 19 C. κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τῆς ἐν Οἴτῃ πυρᾶς κεκηδευμένου Hygin. F. XXXVI. Serv. ad Aen. VIII, 300: Hoc nomen in eo loco resedit: Theophr. H. Pl. IX, 11, τῆς Οἴτης περὶ τὴν Πυρὰν. vide Liv. XXXVI, 30. Itidem Φρυγία ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφύχθαι τὸν Ἡρακλέα Stephan. in v. alia notant Muncker. ad Hygin. p. 83, Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Dian. v. 159. Tertium vix reperias extra Lutat. ad Stat. Theb. IV, 158, Oeta, in qua esset concrematus Hercules eo loco, cui Prestion nomen est: melius, ut puto, Πρηστῶν. nam ne de vitio suspicemur, prohibet originis ratio percommoda, ἀπὸ τοῦ πρησσεῖ, quod de rogo Herculis succendendo posuit Sophocl. Trach. v. 1211. Probarem equidem istum solvendi nodi viam, si per-

petuum aliquod ignis egesti monumentum Herculis pyra reliquisset: speciose poterat ex eius herois, qui severissime vivus in malos animadvertisset, rogo flamma fulminis exstincti reintegrari: verum apud veteres nullum exstat ardentis Oetae vestigium. Non me praeterit, stare pro vulgata lectione If. Vossium ad Catull. p. 287, 288, & credere insuper, *nonnunquam flammam & incendia, etiam cum accolarum damno, eructare hunc montem*: sed, ex quibus hoc conficiat, Catulli, Statii Manilique loca perperam exposuit; quod cum lectorem paulo peritorem fallere videatur non posse, nihil est causae, cur in pravis eius interpretationibus refellendis operam infusam. Placet ergo Tan. Faber, pro *Οιτης* reponens *Αιτνης*: nihil verius vel arbitro Luciano § 19, ubi Cyclopes *ἐκ τῆς Αἴτνης* Iuppiter arcessi iubet ad acuendum fulmen: § 40 Mercurius *ὑπὲρ τὴν Αἴτνην*, inquit, *ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτίσομαι*: tum quid apud poetas est vulgatius, quam haec fulminum Iovialium officina? Idem Faber pro *ἐναυσάμενος* libenter legerit *ἀναυσάμενος*: non assentior: *ἐναύειν* hac significatione notum; alterius auctoritatem desidero: quamvis *ἀνάπτειν* & *ἐνάπτειν* pro succendere, ignem immittere, illud frequentissime, rarius hoc usurpari non ignorem. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπὸ Κρητῶν) Qui te iuxta Gnosum oppidum sepultum praedicant. BROD. Callimach. *εἰς Δία*, & tangit illud alibi Lucian. BOURD.

ibid. τῆς ἐκεῖ σῆς τ.) Restituimus ex ed. I. vocem *ἐκεῖ* in aliis omissam. Vid. 3. *Θυσ. c. 10*, *Z. πρ. c. 45*, & *φιλοφ. c. 3*. Lactantius ipsum sepulcri titulum exhibet I, 11, ZAN KPO-
NOT. Vide & Chrysost. Hom. III in Ep. ad Tit. Not. ad Porphy. n. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑποδίφθερος) Caprina pelle amictus. BROD.

ead. l. 9. Φιλόσοφος) Ex eorum philosophorum familia, qui de Diis male sentiunt. BROD.

ead. l. 10. Οὐ γὰρ ἂν) Excidisse videtur ἄλλως, vel simile quid. SOLAN. Nihil excidit: *οὐ γὰρ ἂν, οὐ γὰρ ἂν πότε, οὐ γὰρ ἂν πού, ceteroquin, alioquin non*, ut Budaeus aliique docuerunt. HEMST.

ead. l. 11. Καθ' ἡμῶν) Τῶν θεῶν. BROD.

ead. l. 12. Τὸν Ἐχεκρατίδου) Echecratidae filium, e Colyto vico Atticae. BROD.

ead. l. 13. Κολυττία) Quid monuerit Sponius de hoc nomine, scio. Sed scripturam omnium, quos vidi, librorum sequi malui. Monendi tamen quibus Mss. Codicum copia est,

ut videant, num in iis etiam, uti in marmoribus, quae ille infpexit, ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ legatur. Certe ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ scribitur in vita Platonis apud Diog. Laërt. p. 70 D. Vid. A. G. IV, 733, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. καθ' ἱερῶν τελείων) Quae Homer. Od. Δ. & P. τελέσσας ἐκατόμβας vocat. BROD. Sic Thucydid. V, 47. SOLAN. Formula loquendi haud sanequam frequens: hunc solum Budaëus locum protulit C. L. G. p. 625, ubi ἐστιῶν ita constructum appareat: usitatus, quod ibidem ostendit, καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι paulo diversum κατὰ βοῶν, καθ' ἐκατόμβης εὐχασθαι, de quo Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 657. In Philop. § 21 dedimus ex sententia Graevii, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, cum prius esset in plerisque ἀφ' ἱερῶν τ. Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων, sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ τομίῶν ὁμόσαι utramque structurae formam ad ἐστιῶν traduxit Lucianus, haud satis scio, an praeter usum veterum. De ἱεροῖς τελείοις adeundus est Dukerus eruditissimus ad eum Thucydidis locum, quem indicavit Solanus. HEMST.

ibid. Ὁ νεόπλουτος) Atqui mox paterna bona fuisse indicabit cap. 8. Tamen sic iterum usurpat Τοξ. c. 12. Mortuo ergo subito patre. SOLAN.

ibid. Ὁ τὰς ὕλας ἐκ.) Θύων subauditur. BROD.

Pag. 78. l. 1. Ἑορτάζειν τὰ Διάσια) Ἀθῆνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μὴνός Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνέως διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ὠνομάσθαι λέγων. Vide hac de re Scholiast. Aristoph. ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud Long. ποιμεν. lib. 2, & Lucian. alibi, quod aliis notatum. BOURD. Vid. Scholium, & T. Fabri notam. Adde etiam Thucydid. I, 126, & Scholia. Meminit Noster Ἰκαρ. c. 24, ubi neglectum ab Atheniensibus hoc festum innuit; &, si foetus est genuinus, Charid. c. 1. SOLAN. Meminit huius loci I. Meursius Graec. Fer. in Διάσια, sic vertens: Ille est, qui crebro nos per integras vicissimas reficiens, recens locuples, qui integras hecatombas, apud quem solemus splendide epulari festum Iovis: fatis quidem incondite. Fallitur autem, quando Diasia Munychionis die nono & decimo acta putat: diserte Schol. Aristoph. ad Nub. v. 407, μὴνός Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος, ut Castellano iam observatum. longe alia est ἱππέων illa πομπή, quam memorat Plutarchus in Phocione. Ceterum ita loquitur de Diasiis Lucianus, quasi victimas eo festo Iovi immolassent: hoc negare

videtur Thucydides I, 126. si paulo diligentius attendas, non plane negat: ἔστι γὰρ καὶ Ἀθηναίοις Διάσια, ἃ καλεῖται Διὸς ἑορτὴ Μειλιχίου μεγίστη, ἔξω τῆς πόλεως, ἐν ἣ πανδημεὶ θύουσι πολλοί, οὐχ ἱερεῖα, ἀλλὰ θύματα ἐπιχώρια· si πολλοί, non omnes utique, sed illi nimirum, quibus instituti veteris, cum folis frugibus faciebant, maior erat religio. Iam olim nonnihil in isto loco fuisse turbatum, non Scholiastes solum, sed vel maxime Pollux I, 26, suspicionem movet: utrosque in consilium si adhibeas, hunc in modum videri potest scripsisse Thucydides: ἐν ἣ πανδημεὶ ἑορτάζουσι, θύουσι δὲ πολλοὶ οὐχ ἱερεῖα, ἀγνὰ δὲ θύματα ἐπιχώρια. Postquam illud ἀγνὰ semel corruptum fuit in ἀλλὰ, minime mirum est interiisse δὲ confer Porphy. περὶ Ἀπ. II, § 16. possem multis firmare, quibus nunc superfedeo. Hoc probabilius sit, an memoriolam Polluci vacillasse, quod Camerarius Kuhniiſque contendunt, arbitrentur eruditi. HEMST.

ead. l. 7. Οὕτωςί μὲν εἰπεῖν) *Ut ita dicam: ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ, ut vere dicam, at revera.* BROD. Eodem redit cum his in Ἀρμ. ὥστε λόγῳ μὲν, ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθές, ὥσπερ ἂν εἰ τοῖς ἀπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπέδεικνύμην τοὺς λόγους. V. etiam Dial. Iun. & Iov. οἶνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. Vide Tan. Fabri notam. SOLAN. Vid. L. Bos ad Harmonid. § 3. Formula quaedam loquendi solemnis: similes notant Bergler. ad Alciph. p. 36, Ios. Waff. ad Sallust. B. I. c. XIV, pag. 261, Duker. ad Thucyd. VIII, 92. Τῷ μὲν γὰρ ὀνόματι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Theon Progymn. pag. 97. λόγῳ μὲν καὶ τῷ δοκεῖν, ἔργῳ δὲ p. 132. λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές p. 138. Illam χρηστότητα & φιλάνθρωπίαν, quae saepe mera sit stoliditas, tetigit Herald. de R. I. A. I, c. 5, § 6. HEMST.

ead. l. 10. Κόραξι καὶ λύκοις) Idem passim Dial. Mort. Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex Demosth. ad Nigrin. § 22. BOURD..

in Schol. col. 1. l. 1. Ἑορτῆς Ἀ. οὐ. καλουμένης) L. ἑορτὴ — καλουμένη· & sic V. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Διασημαίνειν) Verbum nihili, quod ex Grammaticis veteribus male intellectis vel mendose scriptis arripuit: interpretatio in Exc. G. non melior. Διάσια volunt dici ἀπὸ τοῦ διασημαίνειν αὐτοὺς εὐχαῖς (quibus Iovem Μειλίχιον adibant) τὰς ἄσας· ita Suid. ex Aristoph. Schol. ad Nub. 407, apud quem perverse legi ατας monuit Kusterus. idem vitium ex Sapphus Oda deterſit H. Stephan. ad Erosian.

p. 158. Brevius Etymolog. παρὰ τὰς ἄσας τὰς ἀνίας. Non quaero, quam recte: sed hinc saltem patet, quam vocis originem probaverint. Debuerat ergo scripsisse noster Commentator, ἀπὸ τοῦ διαθεῖσθαι vel ἀποτρέπειν τὰς ἄσας, ἢ γοῦν τὰς ἀνίας. Quod si ab ἀσαίνω compositum exstiteret unquam διασαίνω, longe diversa foret eius potestas. In Etymologo quoque vestigium aliquod huius Grammaticorum inscitiae reperiri suspicor, Διασία οὖν, ἡ ἀποτρέπουσα τὰς ἄσας, eo accentu, quasi singulare femininum esset: tametsi fateor, eam difficultatem posse tolli, modo scribas, Διάσια, intelligasque, ἑορτὴ ἡ ἀποτρέπουσα &c. sed citius inepti hominis assumentum esse dixerim. De voce ἄσαι multa Foef. in Oecom. Hippocr. Istius στυνγνότητος (minus recte ed. Α. στυνγνότητος) Hesychius meminit, sed plane mutilus in Διάσαι: tum scribe in C. G. ἀποτρ. τὰς ἀνίας. Nostri locus in Icarom. § 24. Vide quae notavimus ad Schol. ad Dial. mort. X, c. 9. HEMST.

Pag. 79. l. 1. Ἐκμυζήσαντες) Hanc perelegantem nudati spoliatiue Timonis picturam exquisita phrasium luce ornavit Lucianus. Ἐκμυζᾶν, fugendo exinanire: ἐκμυζᾶν τὸν ἀέρα, Hero Spirit. p. 147 plus una vice, ubi iunctum itidem ἀνασπᾶσθαι, sicut apud Sotionem Geop. VII, 15, διεκμυζῶντες ἀνασπῶσι μέρος τῆς τρυγός. Feris sanguinem medullasque exsugentibus tribuitur: Aelian. de Anim. I, 32, alibique saepe: Testam. Patriarch. p. 204, ὡς πᾶρδαλις ἐκμυζεῖ ἐριφον: haec enim vetusta verbi forma (μυζειν Hippocr. habet de Carn. p. 250, v. 41. ἀμυζειν Xenoph. K. A. IV, p. 196, v. 18. vid. Hesych.) in recentiorum usum rediit. Ex his metaphorae ratio facilis ad intelligendum. Propriam vim & translata iunxit Themist. Or. XXII, pag. 282 C. μετάνοια βραδεῖα καὶ οὐ σφόδρα εὐκαιρος δαίμων ὅμως (ita lege, ne sensus nutet, non ὅπως) δέ τινες οὐκ εἰς πάντα ὑπὸ τῶν ἐρπετῶν ἀπομυζηθῆναι: ista ἐρπετὰ sunt eiusdem generis, cuius & illae ferae, quae Timonem exhauserunt. Aristid. T. II, p. 312 C. δεινὸν γὰρ ἡ στάσις πανταχῇ καὶ δορυβῶδες, καὶ τῇ φθῇ παραπλήσιον ἔλκει γὰρ (dilacerat enim: nisi forte malis ob mentionem τῆς φθῆς, ἐλκοὶ γὰρ, nam exulcerat) ἀπάσας τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζᾷ καὶ κενοῖ. Notum illud Iuvenalis Sat. VIII, 90: *Ossa vides regum vacuis exsucta medullis*: cuiusmodi plura dabit magnus Bentl. ad Horat. Ep. V, 37. eam vocem puto restituendam Prudentio Psychom. v. 600: *Mox spolia exsucto de corpore deripit* — id est, extenuato

& prorsus arefacto, quale Avaritiam decebat: a me stat Egmondani Codicis auctoritas. *Ἄρον* saepius a Luciano dici *exhaustum bonis & evolutum*, monuit Kuster. ad Aristoph. Theophr. v. 853. venuste subditur *τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον* nam *τὰ φυτὰ τῆς γῆς ῥίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σήπεται*, ut est in Demophili Sentent. p. 624. Non procul ab hac mente Theocrit. Eid. XVI, 12, *Ἐνθ' αὖν σφίσιν ἔδρη* — ibi Gratiis nostris aridum est minimeque locupletatum domicilium, cum nudis pedibus nullisque muneribus auctae domum redeunt, inque cistae fundum tristes se recondunt. Similis etiam in alia voce, quem Hesychius notavit, Comitorum usus: *Κρίνον, τὸ ξηρόν· τάσσεται καὶ ἐπὶ πτωχῶν*. HEMST.

ead. l. 2. Ἄρον) Metaphora ab arbore vulsa. BROD.

ead. l. 4. Πόθεν γὰρ) Phrasis Demostheni familiaris, sed alio sensu. Vide etiam Euripid. p. 260 B. Arrian. ad Epiict. p. 103 B. SOLAN. Priores interpretes, quasi cum sequentibus una serie cohaereret, *πόθεν γὰρ ἢ ἐπικουροῦντες*. Rectius distinxit Faber, sed parum accurate vertens. Distinguendum, ut bene in ed. *P. πόθεν γὰρ; ἢ ἐπικουροῦντες*, intelligendumque haud aliter, atque apud Demosthenem creberrime, *non amplius agnoscetes illum, aut adspicientes (nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sane) aut opem ferentes*. Ita solet interponi, praesertim apud Atticos, *πόθεν; πόθεν γὰρ*; quando non simpliciter, sed oratione morata negant. Saepe fefellit interpretes; ut apud Liban. Declam. XIV, p. 418 C. *τί οὖν; ἤρκεσέ με ῥύσασθαι; πόθεν;* quid ergo? *valuitne ad me liberandum ara? neutiquam*; ubi peius insuper tentatur: Dion. Chrysost. p. 395 D. 421 C. ad quem optime monuit Casaubon. Diatr. p. 49. Grammatici exponunt *οὐδαμῶς*. Schol. ad Euripid. Phoen. v. 1614, ad Aristoph. Ran. v. 1503, quem Suidas descripsit: Euripid. apud Plutarch. T. II, p. 107 B. Corruptus Hesychius: *Πόθεν, ἀπὸ τίνος μέρους, ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτω* lege, *Πόθεν, ἀπὸ τίνος μέρους· ἢ μεθ' ὑποκρίσεως ἀντὶ τοῦ οὕτοι*, vel *οὕτοι* hoc posterius ad *πόθεν* pertinet; nam accentus significandi facit discrimen: illud autem *μεθ' ὑποκρίσεως* est, quod diximus, in oratione morata. Vide Etymol. in *Πώ*, qui perinde Atticis notat usurpari *πώμαλα*. Haec satis est tetigisse; nam ubivis obvia sunt exempla. Adde, si lubet, Perizon. ad Alian. V. H. XIII, 2, Kuster. ad Ecclez. Aristoph. v. 968. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μέρει) Vicissim. BROD.

ead. l. 6. Τὸ ἄστυ) Urbem, Athenas. BROD.

Lucian. Vol. I.

Z

ead. l. 7. Μεταγχολῶν τοῖς κακοῖς) Micyllus, Benedictus: *adversus ingratos atra bile stomachatur.* hoc si verum foret, scribi debuerat, omisso οἱ, ὅτι πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ &c. Sed multum sudabunt, dum probent Graecos usurpare μεταγχολῶν τινι, pro *atra bile percitum stomachari alicui.* Recte Faber: τοῖς κακοῖς est ὑπὸ τῶν κακῶν neque aliter H. Stephan. Thef. T. IV, p. 555 A. quem dum describit Barlaeus, invictum onerat affumento deterioris versionis, ob mala vel malos. HEMST.

ead. l. 11. Ἠγανάκτει) Duo hic mutat Tanaq. Faber, ἀγανακτοῖ pro Ἠγανάκτει, & ποιήσοιμεν pro ποιήσομεν. quae utraque mutatio ex non satis perspecto Graecae linguae, hoc in casu, genio orta est. Verba autem, sicut recte vulgo leguntur, ita interpretanda: *At vero homo hic neutiquam fastidiendus & negligendus; iure enim indignaretur suam infelicitatem, cum & nos similes foremus exsecrandis illis adulatoribus, oblitum, qui nobis &c.* Ἠγανάκτει tritissimo Hellenismo positum est pro Fabri ἀγανακτοῖ, indignaretur. ποιήσομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιήσωμεν; plane ut in Revivisc. § 10, ubi Socrates reliquos Reviviscentes Philosophos percellere studens, ut Lucianum, ad quem lapidibus obruendum, paulisper νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας λιπόντες, venissent, causam suam dicere sinerent, ait, Παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἀνδρα μηδὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ αὐτοῦ. Rotundior namque hic sensus est, si παρέξομεν intelligatur pro παρέξοιμεν, praebuerimus. Manifestissime iterum apud Nostrum de Saltatione § 3: Ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἐγκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μὴ σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεά τοῦ λωτοῦ ἀποσπᾶσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβὰς ἐπανάξομεν &c. ubi recte interpretes, *Quae non modo tua, sed etiam nostra foret culpa, si non Ulyssis in morem te a loto abstractum, ad consuetudine litterarum studia reduxerimus.* — Sed nec solus Faber in hanc usitatissimam, si quaequam, loquendi impingit formulam. Interpres Luciani Latinus, ubi tamen alibi bene se in eo gerat, labitur in Hermotimo § 3, dum ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἀνεσπᾶσμεν ἄγω, καὶ συνῆν αὐτοῖς, vertit, *Et enim quantum ad illius operam attinet, iam dudum trahor sursum, & cum ipsis verfor; cum debuerit, Dudum attractus fuisset sursum, cumque iis (Virtute & Magistro, quique praeterea ἐν τῷ ἄκρῳ fuerint. Vide superiora.) versarer.* Idem errat in Scytha § 3, ubi in verbis, Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πίδεν ἂν ἐκείνον ἐγνώμοεσθ' ὄντα, vertit ἐγνώ agnovit pro novisset, ut iam animad-

vertit Graevius. Insulsa quoque est interpretatio, qua haec verba ibidem § 8, [καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύδας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε] vertuntur, *Sed neque, ut puto, nisi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharsis.* Tu verte: *Quin ne revertisset quidem, puto, in Scythas, si non mortuus fuisset Solon.* Nec minus insulse vertitur & hoc in Phalaride I, § 5, Ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατ' ἂν, hoc sat scio, consilium mihi dedistis. Lucianus voluit, *Id, sat scio, consilium mihi dedissetis.* At quid diutius his interpretis inficetiis immoror, quae passim & in aliis locutionibus vertendis, inquinatissimam terfissimi scriptoris versionem exhibent. Vel hinc etiam discimus, quam tuto stetur saepe versionibus. Non perspexit hunc Helenissimum etiam Corn. Tollius, qui, ubi in Palaephati Incredibilem c. VI, post memoratam sationem dentium Draconis a Cadmo factam, unde homines armati exstiterunt, legitur, Εἰ δὲ αὐτὸ ἦν ἀληθές, οὐδεὶς ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔσπειρεν ἄλλο τι ἢ ὀδόντας δρακόντων, vertit, *Illud autem si verum esset, nullus quidem hominum aliud consevit, quam draconum dentes.* Sed debuit, nullus hominum quidquam aliud, quam dentes draconum, ferebat, vel severit. Non debuit in hac sola huius loci mente fluctuari eruditus ad Palaephatum commentator; cum ea sit simplex, nec alia huic loco affingi queat. Video hunc interpretis errorem correctum in Mythologorum Graecorum fasciculo, quem typis Wetstenianis edidit Th. Gale. IENS.

ibid. Ὅμοια ποιήσομεν) Eorum ingratitudinem imitaturi sumus. BROD.

ead. l. 13. Τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πύδατα) Barbarum hic pronuntiat Faber τοσαῦτα πύδατα, legitque ex Cod. Reg. Τοσαῦτα μῆρια ταύρων τε &c. Nec certe aliter videtur scripsisse Noster, qui & eadem haec habet in de Sacrificiis § 3, Τοσαῦτά σοι μῆρια ταύρων τε καὶ αἰγῶν ἔκλυσα ἐπὶ τῶν βοῶν. & in Philopatriide § 8, Ἀλλὰ τοῖς σωζόμενοις μῆρια καίμεν ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν. Nimium tamen immite videtur Fabri dictum, τὸ, τοσαῦτα πύδατα, esse barbarum; cum ferme simili modo legatur in Demonacte: Πρὸς τὰ ἀρχαία μὲν τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν. IENS. Vocis μῆρια ex Regio C. restituae gratiam habemus Tan. Fabro: sine hoc enim adiumento oratio vitiosa male claudicat. Priores interpretes secutus est inconsiderate Barlaeus, in istis αἰγῶν πύδατα pro αἰγᾶς πύδατας etiam constructionem Atticam nobis impuans. Quin rectissime dicantur αἰγῶν πύδαται, nemo dubitabit: αἰγῶν πύδατα, hoc qui-

dem sensu, multum vereor, ut pro Barlaeo quisquam idoneis exemplis confirmet; nam si proferat τῶν κολάκων τὰ πρῶτα, τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων & similia, de quibus alibi exponam, operam omnino ludat. Errorem plane geminum, qui fuerat commissus ad Sallust. B. C. c. 52, ubi *effoeta parentum* pro *parentibus effoetis* nonnulli capiebant, castigavit acutissimus Latinae proprietatis iudex I. Fr. Gronovius Obs. I, c. 2, p. 21, 22. Nihil huc faciunt *strata viarum*, & quae plura praeter alios collegit de la Cerda ad Virgil. Aen. I, 426. Verum est, hunc structurae morem, ut adiectivis secundos adiungant substantivorum casus, libenter usurpare Graecos, idque tum potissimum, cum res aliqua potest in varias separari species, ut οἱ σπουδαῖοι τῶν γονέων, οἱ μεγαλοφυεῖς, οἱ πολυπείροι, οἱ ἀρχαῖοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ τῶν λόγων, τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται τῶν ἀκροάσεων apud Nostrum in Περ. εἰ ἐν λ. § 2. cuius generis, si quaeras, plura contulit I. Iensf. ad Tragop. v. 9, illamque formam, quam nulla non lingua facile ferat, Latinos etiam fuisse imitatos, qua de re notant Salmas. ad Tertullian. Pall. p. 311, Drakenborch. ad Sil. Italic. I, 564. sed offende vel unum, qui genere mutato scripserit τὰ σπουδαῖα τῶν γονέων, τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀνθρώπων. Aliquantulum discrepat, quando singulari numero frequentant: τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεύθεν ἐποιούντο, Thucyd. I, 5; τὸν πολλὸν τοῦ χρόνου διατρίβοντα, Herodot. I, 24; τὸν ἥμισυν τοῦ χρόνου, Demosth. in Leptin. p. 542 B. πολλὴν τῆς Ἀσίας, Plutarch. T. II, p. 211 A. quomodo saepe πολλὴν τῆς γῆς, τῆς ἱερᾶς χώρας apud Thucydidem & Diodorum Siculum, πολλὴν τῆς στρατιᾶς ἀπολέσας Ioseph. A. I. XI, c. 8, § 3. Ex his autem necdum mihi fatis est apertum, an vulgata Zosimi lectio I, pag. 7, Τιβέριος — εἰς ἐσχάτην ὁμότητος ἐκτραπείς, adversus Stephanum defendi possit scribentem ἐσχατον ὁμότητος vel ἐσχάτην ὁμότητα. Porro, si dicere licet, quod sentio, non nimis videtur immitte Fabri dictum ad solos relegantis barbaros τοσαῦτα πύττατα huc minime quadrat, quod Fabro doctiss. Iensius operposuit, τὰ ἀρχαῖα μόνον τῶν παραδειγμάτων. HEMST.

ibid. Μηρία) Hanc vocem, quae in omnibus editis deerat, cum in Mss. inveniri testetur Tan. Faber, in textum lubens recepi. SOLAN.

ibid. Ταύρων τε καὶ αἰγῶν) Ex Homer. I Iliad. quae repetit multoties. BOURD.

Pag. 80. l. 6. Καὶ λόγων ἔριδες) Sic in omnibus dialo-

gis: haec enim Luciano subiecta materies. BOURDELOTIUS.

ibid. Ἐπεπόλυσαν) Nullum verbum aequè Luciano frequens. Sic Catapl. § 1, de Merc. Cond. § 23, & passim. ἐμπόλησάν τὸ ἀπὸ τῶν πιπρασκομένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολοῦν, κερδαίνειν. Interp. Sophocl. ad Aiac. Flag. Hesych. Suid. Poll. BOURD. Absurdissima annotatio, quam consuetum Bourdelotio festinanter & inconsiderate scribendi dicam, an vix tenui cogitatione informata profundendi cacoëthes peperit. Eum in modum commentatur, ac si exstaret in Luciano ἡμπόλησαν, ἐπημπόλησαν, vel ἀπημπόλησαν: haec verba occurrunt illis in locis, quae adduxit. Multa sunt in observationibus eius haud sane magni pretii peccata; quae quidem singula mihi notare non lubet, neque operae est pretium.

HEMST.

ibid. Μαχομένων) Τῶν φιλοσόφων. BROD.

ead. l. 8. Ἐπιβυσάμενον) Procopio verbum hoc reddidit D. Hoefchel. de Aedif. Iustin. pag. 17, v. 18, atrulitque hanc ipsam Luciani nostri locutionem. HEMST.

ead. l. 9. Ἀρετὴν τινα) Hic Stoicos pungit Lucianus. BROD.

ead. l. 10. Μεγάλη τῇ φωνῇ) Sic passim inducit Pseudophilosophos suos μεγάλη τῇ φωνῇ κεκραγότες, magna & tragica voce sibi invicem obstrepentes. BOURD.

ead. l. 11. Πρὸς ἡμᾶς) Potuit Tan. Faber opportuniorem locum reperire invehendi in lectores incuriosos & editores. Licet enim pro certissimo sit, hanc lectionem sic stare non posse, non tamen ideo discedendum ei fuit ad mutationem eius omnino non necessariam, immo prorsus vanam. Benedictus est, qui ad hanc lectionem concinnavit ista Latina, *hinc factum est, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, quamvis non sit despicabilis*. Sed & Benedictis his & Fabris longe perspicacior Erasmus noster, *haec in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, cum haud mediocriter de nobis sit meritis*. Unde patet, divinum virum ita censuisse distinguendum, διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ἔντα, quae ipsa manus & mens Luciani est, r̄ngentibus licet illis: ut taceam enervari omnem sententiae huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *contemnendum*, quod huc non pertinet, voce adstricta & alludente ad pium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum. GRON. Monet Tan. Faber, locum hunc aliter in Mss. legi, nempe πρὸς ἡμῶν, οὐ φ. ο. Et fane in L. ita legi, Excerpta penes Perizonium docent; ut Προμ. c. 8. & aut ira legendum fuit, aut aliter erat

interpungendum, ut ad ὅντα referretur, ut mox ὡς πρὸς ἑμέ. & ὁ. εἰκ. c. 8. Aliter tamen in Δικ. c. 17, ὃν τρόπον διακείται πρὸς ἐμοῦ. SOLAN. Si retineas, omnino probanda est I. Gromovii sententia: sin minus, iungi convenit ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν, ut § 5, οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν. § 25. Hoc, prae-ter auctoritatem Regii Codicis, quia magis congruit ad men-tem Luciani, & iam olim secutus sum, & adhuc sequendum puto. HEMST.

Pag. 81. l. 6. Ἡκόντισα) Historiam, quam tangit, varie a veteribus narrari tradit Diog. Laërtius p. 36 A. Sed quod de fulmine habet noster, frustra apud alios quaeras. Nempe ficta sunt, inquires; neque ego repugno. Ita tamen ficta esse statuendum est, ut, quod de incensa aede Dioscurorum fulmine dicitur, verum esse deceat. De eo tamen nihil Meur-sius. Pericles autem, cuius tum auctoritas in civitate summa, vix eripere Anaxagoram valuit, cum se palam eius discipulum esset confessus. Quod ait autem ὑπερέχειν χ. peti-tum videtur ex II. Δ, 249, & E, 433, I, 420, Od. Ξ, 184. Euseb. Praepar. Ev. XIV, 5, & Plutarch. 583, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμᾶς τοὺς θεοὺς) Ead. in Iove Confut. & Tra-goed. BOURD.

ead. l. 9. Ὑπερέσχε αὐτοῦ τὴν χεῖρα) Etsi minime fit au-diendus, Cuperum tamen audiamus Obs. III, c. 2: Iovem in-troducūt dicentem, se fulmen vibrasse in Anaxagoram philosophum, eumque tutatum esse a Pericle: ὑπερέσχε, inquit, γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, protenta namque manu tutatus eum est Pe-ricles. Quod interpretandum de iudicio; nam in eo impietatis accu-satus Anaxagoras a Pericle defensus est discipulo suo: ὑπερέσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra mo-vebatur, & accommodabatur eius motus ad verba pronuntiantis. Ta-statur id locus elegans Aristophanis ἐν Ἐκκλησιάζ. v. 263, ubi sa-lax mulier: Ἐκείνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ τὰς χεῖρας αἶρειν μνημονεύσομεν τότε. Εἰθισμέναι γὰρ ἐσμέν αἶρειν τὰ σκέ-λη, illud autem non praevidimus, quonam modo manus tol-lere tunc meminerimus: quippe non manus, sed pedes tolle-re assuetae sumus. Isque apud Graecos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exfererent. Praxagora ibid. Χαλεπὸν τὸ πρῶγμ', ὅμως δὲ χειροτονητέον Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βρα-χίονα, res illa difficilis est, tamen extendendae manus Ab humero nudantibus brachium. Quare unius tantum manus men-tionem facit Lucianus. Haec Cuperus: quae talia sunt, ut a ti-rone parum adhuc exercitato, qui prima studiorum rudi-

menta publico commendabat, profecta esse facile existimes: eo certe capite, quidquid in Luciano conatur, excusatione, quam laude dignius est. Ut cetera praetermittam, quam alienum est, quod I. Gronovius etiam attigit, locutionem illam *ὑπερέχειν τὴν χεῖρα*, vetante Graeci sermonis genio, ad motum gestumque oratorum referre; praesertim in Pericle, cuius aetate, quemadmodum Aeschines testatur in Timarch. tam composita rhetorum erat modestia, ab omni orationis externo cultu abhorrens, ut audax videretur & importunum *τὴν χεῖρα ἔξω ἔχοντα λέγειν* nihil dicam de Comici locis perperam huc allatis. Est autem in ea loquendi formula, *ὑπερέχειν τὴν χεῖρα*, praecipua quaedam virtus, quae ad Deos commodorum humanorum custodes proprie pertinet, inprimis si velut obiecta manu imminetia mala propulsent avertantque. Ita quidem Homerus semper, Il. Ω, 374, in Camino: *Δεὺρ' ἄγ' Ἀθηναίη καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου*. Nec poëtae solum poëtarum principi, sed & orationis prosae scriptores hanc elegantiam debere voluerunt. Philostr. de V. A. T. VII, p. 302, *ἡμῶν ἐς ἀμήχανά τε καὶ φοβερὰ ἐμβεβηκότων, θεῶν τις οἶμαι ὑπερέχει χεῖρα, ὥς μὴ ἐκπέσοιμεν σωτηρίας πάσης*. Aristid. T. I, p. 302 D. *κατελέλειπτο τὰ πράγματα ἐν τούτῳ Λακεδαιμονίοις, ὥστε δεῖν ἢ θεῶν τινὰ χεῖρα ὑπερέχειν*. Philo Iud. Leg. ad Cai. p. 1024 B. *θεοῦ μοι προνοία δοκῶ τὴν χεῖρα τῶν ἀδικουμένων ἀφανῶς ὑπερέχοντος*. Maxim. Tyr. Δ. XXVI, p. 267, *τούτοις καὶ τὸ θεῖον ἐθέλει ξυνίστασθαι τε καὶ ξυνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου ὑπερέχον χεῖρα καὶ κηδόμενον*. In Euripidis Iph. in Aul. v. 915 Clytaemnestra difficillimo tempore Achillem implorat, quasi praesentissimum aliquod ac tutelare numen: — *ἦν δὲ τολμήσης σὺ μου Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσώσμεθ'*. — Nicol. Damasc. in Exc. p. 433, *εἰ μὴ βασιλεὺς ὁ δεσπότης αὐτοῦ ὑπερσχοι τὴν δεξιάν*. Hinc festivissime iocum duxit Aristoph. Equ. v. 1170, *ὦ δῆμ', ἐναργῶς ἢ θεὸς σ' ἐπισκοπεῖ, καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν* obscure Scholiastes unus: *ἀντὶ τοῦ ὑπερασπίζει σοῦ*. (ista descripsit Suidas in *ὑπερέχει*) *ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν περικεφάλαιαν, εἶπε χύτραν, ὥς μάγειρος* alter optime, *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν χεῖρα*. Horum tamen leporem frustra fis, si capere te putes, nisi, quo respexerit Comicus, ante habeas exploratum: sunt Solonis versus apud Demosth. *περὶ Παρατρ.* pag. 333 A. *τοῖν γὰρ μεγάλθυμος ἐπίακοπος Ὀβριμοπάτρῃ Πάλλας Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεν ἔχει* proxime, quod omnem dubitandi locum intercludit, sequitur in Aristophane *Ὀμβριμο-*

πάτρα. Simul ex his patet, perquam facete Lucianum Olympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae Iovem ceterisque Deos eximie decebat. HEMST.

ead. l. 10. Εἰς τὸ ἀνάκειον) Vide Suid. & Hesych. verbo ἀνακας. BOURD. Templum Castoris & Pollucis: ἀνακοὶ enim δῖσκούροι παρὰ Ἀττικοῖς. VORST. Addendus & hic locus illis est, quae ab Maussiaco perdocte notantur ad hanc vocem in Harpocrate. Quod propterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere in *Castoris & Pollucis templum*, aut cum Fabro in *Castorum aedem*, quo nil nasutius. Vera enim esse, quae observat Maussiacus, censeo, & plane illos Ἀνακτες ex Cicerone intelligendos, ut nil commune habeant cum aliorum Graecorum aut Latinorum Castore & Polluce vel Castoribus; quos sane cum innuere vult auctor, novit ille Διοσκούρους, ut apparet ex dialogo de saltatione. Itaque idem observari debet in Reviviscentibus c. 42, ubi rursus dicuntur οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προβέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quae observari video ad praecedentia ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, quasi id respiceret ad orationis pronuntiandique gestum, & non unice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentissime id notavit familia Aemilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolemaei exhibente. GRON. Cum I. Gronovius Maussiacum laudabat ad Harpocr. in Ἀνάκειον, nondum viderat, quae adversus sententiam eius confidenter, ut solet, venditam erudite disputata sunt ab Henr. Valesio p. 225. Eundem errorem notavit etiam Iac. Oizel. ad Minuc. Felic. pag. 126. De Διοσκούροις ἀναξὶ studiosè Davis. ad Ciceron. de N. D. III, 21. de Ἀνακείῳ Meurf. Athen. Att. I, 7. quem, ibi non una vice labentem, Luciani loca fugerunt: hunc ipsum attulit Menag. ad Diogen. L. II, 12. Fuit autem Ἀνακείον vetustum, quod hoc proprio nomine sic dicebatur, in aegy, ut liquido patet ex Thucyd. VIII, 93. Andocid. περὶ τῶν Μυστ. p. 7, v. 9. Lucian. Ἀναβ. § 42. nam aliud erat multo recentius Διοσκούρων ἱερὸν in Piraeo. Equidem non dubito, quin Anacei fulmine icti conflagrationem ab historia sumserit Lucianus, cuius memoriam ex tot Comicorum, qui nunc perierunt, numero potuit unus aliquis facile conservasse. Eiusmodi sunt apud artis Rhetoricae magistros non pauca, de quibus, etsi prima specie ficta videri queant, idem statuere licet. Veluti quod legimus in Hermogene de Inv. I, p. 86, de hoc nostro Pericle: ἤνέχθη σκηπτὸς ἐπὶ τὸν Περικλέους εἰκόνα, καὶ

συμβουλευεῖ τις μηκέτι αὐτὸν Ὀλύμπιον καλεῖν· fulminatum vere Periclis simulacrum ingenia rhetorum excitavit. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσοῦτῳ) *Interim dum fulmen instaurō & exa-
cui.* BROD. Interpres: *Quamquam vel id supplicii satis magnum
in istis fuerit. Ego malim: verumtamen satis magna interim &
haec ipsis erat poena.* Omisit interpres illa ἐν τοσοῦτῳ, quae
significant *interea*. Auctor noster in Dial. Panopes & Galen.
Ὁ γὰρ Ποσειδὼν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσ-
οῦτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος· nam me Neptunus iusserat, Pano-
pe, tranquillum *interea* servare pelagus: & paulo post, ἢ Ἐπὶ
δὲ ἐν τοσοῦτῳ &c. In Contempl. § 14, ἐν τοσοῦτῳ δ' ἐπαίρε-
σθων· ubi perperam interpres: *verum adeo in sublime attollan-
tur.* Debebat: *interim autem in sublime evehantur*, i. e. dum ad-
huc vivunt, ante mortem: habet iterum in Symposio, ubi
Schol. exponit, μεταξὺ. L. Bos Anim. c. XIII, p. 58. Eun-
dem vide de Ellip. p. 200.

ead. l. 14. Κεκραγέναι) Sic enim vociferatus est Timon: ὦ
Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε, & reliqua. BROD.

ead. l. 15. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον) Pater
adscriptit τοῦτοις legere Pricaeum ad Matth. 6, 7. quod fane
nec necessarium, & convenientior vulgata scriptura. GRON.

Pag. 82. l. 5. Ἀμελούμενος) A Iove neglectus ac pro ni-
hilo habitus. BROD.

ead. l. 12. Δικράνοισ) Absurdum est, quod hic vides, Scho-
lium. *δικράνα* sunt *furcae*; & proverbium est apud Graecos
tritum, quod & Horatius Latine dixit *naturam expellas furca,
tamen usque recurret* &c. Sed haec iam Barlaeus occupavit.
SOLAN. Tanti paene non est, fateor, ut subsistam: sed ta-
men iure voluit Faber καὶ interiungi ante καθάπερ. Timonis
sollicitam illam & male sedulam festinationem domo extur-
bandi Plutum duplici figura Lucianus exponit, *tantum non
furcillis*, &c., *velut illi solent, qui quam possunt celeriter ignem de
manibus excutiant*: haec fane, ut oratio recte procedat, se-
parari debent. Est autem *δικράνοισ* ἐξωθεῖν, *vi maxima eicere
atque exturbare*, quod docuit Turneb. Adv. XIII, 3. Tu vi-
de Scaligerum ad Fest. in *Furcilles*, ubi vir maximus Cedre-
ni locum adduxit peropportunitum. HEMST.

ead. l. 13. Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χ. ἀπ.) Ut verum fa-
tear, non assequor hic acumen T. Fabri, ἀνακλόουθον in his
verbis videntis, ideoque καὶ ante καθάπερ inculcantis. Quae-
so & ego, quae ἀνακλόουθον species in his? *Et tantum non fur-
cillis me eiecit domo, velut qui ignem e manibus abiciunt.* Tam

propere, & ne minimo quidem morae interiecto, ait Plutus, me Timon profudit, ac ii, qui ignem in manibus tenentes, eum prae dolore acerrime pungenti, illico deiiciunt. Certe illud Fabri καὶ videretur mihi, si adforet, δικράνεις ἐξωθητέον. IENS.

ead. l. 14. ἑταίροις) Scribe, ἑταίραις, scortis. BROD. ἑταίραις primae edd. ceteraeque, ni fallor, omnes. Mutandum censuit Cuperus Obs. III, 2: *Emendo ἑταίροις neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas sine dubio huc introduxisset emunctae navis homo, non secus ac parasitos, adulatores, aliosque socios & amicos Timonis.* Et hoc sane notatum quoque reperio ad marginem ed. A. 1 W. At vide, quantum iudicia discrepent: invenerat Brodaeus in nescio qua sive editione sive membrana scripta ἑταίροις is reponi iubet ἑταίραις. Nos etiam meretricibus suum esse locum inter damnosissimas fundi quantumvis opulenti calamitates facile patimur: argumento Cuperi ficulneo nihil est, cur quisquam moveatur; tanto minus, quia in Alciphronis III, Ep. 34, de hoc Timone nostro scribit Gnatho, σπαθήσας τὴν οὐσίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους καὶ τὰς ἑταίρας ibi commodè Berglerus verba Luciani protulit: vid. Plutum Aristoph. v. 243. Ioh. Chrysof. Οἱ μὲν πορναῖς διδάσκει, οἱ δὲ παρασίτοις, οἱ δὲ κόλαξιν, οἱ δὲ τέρασι. Diogenes apud Stob. p. 506 elegantissima divitiarum cum vitibus arbutisque, quae praeruptis & inaccessis rupibus innascuntur, comparatione. Rarius quidem occurrunt in tam sordido comitatu ἑταῖροι, amici sodalesque; & tamen nonnusquam. Heraclid. apud Athen. XII, p. 537 C. ποῖος γὰρ οὐ κόλακες, ἢ τί πλῆθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν (Calliam Hipponici filium) ἦσαν vertit Dalecampius, quasi legisset ἑταίρων quod quidem necesse non est. Philostr. de V. S. II, c. 25, § 3, Hermocrates paternas opes dissipavit ἐς ἄκρατον καὶ ἑταίρους οἶους παρασχεῖν καὶ κομψδίᾳ λόγον, οἷον παρ᾽ ἑσχον οἱ Καλλιᾶν πότε τὸν Ἰππωνίκου κολακεύσαντες. Ad eum locum Olearius & diversos Callias confudit, & prorsus ignoravit, in mente fuisse Philostrato notissimam Eupolidis fabulam Κόλακας, qua Calliam cum sodalibus suis impuris acerbissimum in modum traduxit, ut constat ex Athen. p. 506 F. & Schol. Aristoph. ad Av. v. 284. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡ κατὰ δύο) Transpone: διηρημένα ἢ κ. δ. ἢ κ. τρ. οἷς ἐφάπτονται. HEMST.

Pag. 83. l. 3. Οἱ λάρροι) Stolidi & obsonatores: adagium a Lari, id est, gaviae ingenio sumtum. BROD. Quid voluerit

Scholiaſtes, cum exponit per ἡδεῖς, ego neſcire me lubens fateor: Coll. Gal. melius, ἀδδηφάγοι. Vorſtius ἀνόντοι reddit, & ad Adagia Eraſmi nos amandat. Certiſſimum eſt, quod Barlaeus monet, avem eſſe non voracem tantum, ſed quae etiam celeriter, quidquid in ventrem demifit, egerit; quod & in anatibus obſervatur. SOLAN. Stolidos talique ingenio praeditos, ut infidiis aliorum ac fraudibus ſint expoſiti, ſignificat: iidem Atticis κέφροι. Proverbium a gaviae natura ductum, quae oſtentata maris ſpuma inſcari ſe patitur & capi. Schol. Ariſtoph. ad Plut. v. 913 exponens, ὃ κέφρε· εἰληπται οὖν εἰς παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίſτων ἀνδρῶν καὶ ἀνόντων καλεῖται δὲ κοινῶς λάρος. Euaſth. ad Od. E, p. 1522, v. 52, λάρους τοὺς εὐθεις φαμέν· οὕτω δὲ καὶ κέφρους· ibi lege plura. Hoc in Timonem ſimiliſque ingenii homines quam apte conveniat, facile intelligitur. Longe aliud eſt, & ab origine manat diverſa de voracibus & paraſitis uſurpatum, *Larus hians*, de quo Eraſmus in Adag. deſcriptus ab H. Stephano Ind. Theſ. v. Λάρος, Suidas in Λάρος κεχρηνός, quod ab Ariſtophane fluxit in Equ. v. 952. Heſychius: Λάρων, ἡδύ, προσηνές, γλυκύ, ἀπολαυſτικόν, καλόν, ſπάνιον, ἀπληſτον, λαβρόν. Λάρων & λάρων confuſa: poſterius interire ante ἀπληſτον. Aliud etiam in Aeliani Ep. XVIII, λάρου βίον ζῆν, *omnem in fluxibus & navigando vitam degere*: par eſt ac paene idem — ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν Κύμασιν κιβύινε μᾶλλον ἐσωκίσατο· Callimach. Fragm. Bentr. n. CXI, & Epigr. LXII. HEMST.

in Schol. l. 1. Οἱ ἡδεῖς) Error ridiculus. Λάρος eſt *dulcis, ſuavis, expetendus*. Frequens apud Homerum inprimis & poëtas: inde vulgatum illud μέθυ λάρων Apollon. I, 456, 473, 659. ubi vide Schol. v. 968. Orph. Arg. v. 1235. Haec noſter ille putavit ad Luciani λάρους pertinere. Praeter alia vel accentus refragatur. Cyrillus, vel quiſquis eſt, de Voc. acc. diſtinctis: Λάρος, οὐ, ὃ, *Dulcis, acuitur*. Λάρος, λάρου, ὃ, *larus avis, penacuitur*. Paulo melius E. G. nam Suidas de laro vel gavia, ὄρνέον ἐſτίν ἀρπακτικόν καὶ ἀδδηφάγον. HEMST. *ibid.* l. 2. Ἀμελητέ.) Scribi iubebat Solanus ἀμελητέ, hac addita nota: *Haec vox in textu praecedat προῖεμένοι*. Ego, quiſ ſibi voluerit Scholiaſtes, haud ſane video: forte omiſſa interpretatio in cauſa fuit, ut, quae coniungi debebant, ſepararentur. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἐπιβολαῖς) Antiquiores edd. omnes ἐπιβολαῖς, quod obſervatione haud indignum viſum eſt. Nihil tamen haecenus reperi. SOLAN.

ead. l. 2. Ἀποπνίγεσθαι) *Strangulari*: illud enim optime potest cum hoc verbo comparari, cuius apud Latinos elegantiam cum explanaret I. Fr. Gronov. Diatr. Stat. c. XXVII, mirum est, eum, qui proxima Luciani loca in medium afferebat, praetervidisse τὸ ἀποπνίγεσθαι. Herodes, homo liberalis & splendidus, ἐκάλει τοὺς θησαύρους, εἰς οὓς ἀποτίθενται τὰ χρήματα ἔνιοι, πλοῦτον δεσποτήρια, narrante Philostrato in eius Vita c. I. Dion Chrysost. Or. IV, p. 75 C. ἀνέξοδον καὶ ἀχρεῖον φυλάττοντα τὸν πλοῦτον τῷ ὄντι, κατὰ κλειστον ἐν τισὶ κρυπτοῖς καὶ ἀφεγγέσι βαράθοις. Sed omitto plura, quorum ex utriusque linguae scriptoribus larga seges est ad manum, constipare, Lucianeis hūc sensu verbis-que quam simillima. HEMST.

ead. l. 4. συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους) Primum probo I. Fr. Gronovii συλλογιστῶν neque improbabit quisquam, qui, quid orationis legitimae series postulet, attenderit. Tum συνεσπακὼς τ. δ. ita plerique interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisset, curvatosque vitium contraxisset, quemadmodum fere in Gall. § 31, ὅρας ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα perperam, me iudice. Paulo rectius, ut quidem videtur, Benedictus: *contractis contortisque digitis, ut fieri solet in rationum collectionibus*: nam solebant mobili digitorum gestu flexibusque variis numeros & rationes ducere: hae sunt τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις Alciphronis p. 108. ubi vide Bergler. & inprimis Ioh. Wouwer. de Polym. c. VII. Firmic. Astron. I, p. 6, *Vides ut primos discentes computos digitos tarda agitatione desleant*: dixit etiam in eadem re digitos agitare Plin. 2, Ep. 20. Est ergo συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους, qui digitis sedet constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes suas atque explicet. Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, per gymnasia pingi refert Chrysippum digitis propter numerorum indicia constrictis, Euclidem propter mensurarum spatia laxatis: vide Savaronem. Martian. Capell. VII, p. 236: *Quae (Arithmetica) mox ingressa septingentos decem & septem numeros, complicatis in eos digitis, Iovem salutabunda subrexit*: habes ibi συνεσπασμένους δακτύλους neque omitendum est, quod proxime praecedit: *Digiti vero virginis recursantes, & quadam incomprehensae mobilitatis scaturigine vermiculati*: id est, si modo tumidam Afri scriptoris locutionem recte capio, in modum operis vermiculati mulifariam

implexi. Addam Zenonis Veronenſis locum Serm. I de Avaritia: *Hinc* (Hic) unus pecuniam ſuam tanquam hamum proponit, ut facultates ad ſe attrahat alienas: quam peregrinantem ſeriali ſupputatione nutrire (mox Lucian. ἀνατρεφόμενον) non deſinit, ut ſummam quaerat, non quam commodatio dedit, ſed quam ei pepererint armati numero dies, menſes & digiti. Haec admodum eſſe corrupta, qualia in iſtiſ five Zenonis, five cuiuslibet ſermonibus, aut dicam potius laceris reliquiis ſunt fane permulta, nemo diſſitebitur: etiamſi quis poſteriora ſic reſingat, armati numero, vel, arctati in numeros dierum menſumque digiti, ab auctoris ipſa manu abeſſe tamen procul credo: certius a vetuſtis Codicibus exſpectandum eſt auxilium. HEMST.

ead. l. 5. Τῶν ſυλλογιſμῶν) Adſcripſit pater, forte ſυλλογιſτῶν. Quod quidem maniſeſtius, ſed poteſt retineri quoque alterum. GRON.

ead. l. 6. Ἀποδράſεσθαι) Sic recte Scholia. In omnibus impr. ἀποδράſαſθαι, minus apte. SOLAN.

ead. l. 8. Δανάην παρθενέυεſθαι) Sic poſtea Δανάης παρθένυς. Dial. Deor. & de Salt. ubi in quibuſdam edition. Δαν. διαπαρθένυς imminutio, inſloratio. BOURD.

ead. l. 12. Ἐξὸν δέ) Cum autem liceret. BROD.

ead. l. 14. Ἐς τὸ ſημεῖον) Quo obſignata erant domi omnia. BROD.

ead. l. 15. Ἀſκαρδαμυκτὶ βλέποντας) Ἀſκαρδάμυκτος, μὴ μύſας τοὺς ὀφθαλμοὺς. ſκαρδαμυκτεῖν τὸ ſκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωπίζειν. Schol. Ariſt. ἰππ. Heſych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua poſtea. BOURD.

ead. l. 16. Ἀπολαύειν ἔχειν) Mira dictio. ſine Miſſ. auctoritate mutare nolui. SOLAN. Senſus minus attento paulum intricatior, ſic tamen, ut haud difficulter expediri poſſit. Avari ἐξὸν ἀπολαύειν οὐ τολμῶσι, ut modo Lucianus: magnos acervos oculis obire ipſis votorum finis eſt, congeſtoique nummos in arca contemplari, dum experiri non audent, quo valeat nummus, quem praebeat uſum: itaque, quod ad eos attinet, videri poterat ἱκανὴ ἀπόλαυſις, copiam bonorum poſſidere ſatis largam, quibus, modo animum inducerent, poſſent frui: hoc eſt, τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, reconditis theſauris deſoſiſque non quidem frui, id enim ſapientis eſſet, ſed dumtaxat poſſe frui. Interea cur non hoc ἀπολαύſεως genere, quam avaritiae credas ſufficere, con-

tenti, fructum divitiarum aliquem, quod ipsi reformidant, alios capere patiuntur? Verum hoc ut faciant tantum abest, ut contra illam demum *ικανὴν ἀπόλαυσιν* existiment, si ceteros omnes pariter ab usu rerum suarum omni prohibeant, in eos non minus atque in semetipsos iniqui, haud secus ac canis ad praesepe &c. In his nihil est, ut arbitror, quod quis iure mutatur velit, nisi ipsos avarorum mores. HEMST.

Pag. 85. l. 1. *τὴν ἐν τῇ φάτῃ κῆρυ*) Erasmus in Paroem. *Canis in praesepe*. BROD. Sic alibi Proverb. *κύων ἐν φάτῃ*, sic saepe vocat Philosophos & praecipue Cynicos, obvios insequentes. Repetit illud, adversus Indoctum. BOURD. Alaudit manifeste ad Aesopi fabulam, quae in Aesopo hodierno non exstat: eandem iterum tangit extremo *ἀπαίδ*. SOLAN.

ead. l. 3. *καὶ προσέτι γὰρ καὶ κατ.* &c.) Haec verba ita vulgo vertuntur: *Quin etiam ridebas istos, qui parcerent, aservarentque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypia prosequerentur: nec intelligerent fore, ut aut sceleratissimus famulus, vel oeconomus, aut puerorum praeceptor furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosam & oris angustae lucernulam, ac siticulosum scirpulum usuris invigilare.* Praeterquam quod illud *quem postea* de suo addidit, nihil minus hic fecit bonus interpres, quam cepit mentem Luciani, sive Iovis. Agitur nempe, ut diximus, de sordidissimo avarorum genere, quorum animi tanta macerentur enecenturque avaritia, ut non modo ipsi non fruantur honeste bonis suis, sed ne aliis quidem quidquam impertiant, eoque vefaniae abripiantur, ut dum tenacissima cura opibus suis parcant, easque conditas servent, sibi ipsi quasi invideant, ac serme diffidant; at qui ignorent, quemadmodum perditus aliquis servus, vel dispensator, vel pueris erudiendis praefectus, clam subrepens (in cellam videlicet, vel penum, ubi cibus potusque accumulata serventur: tale quid enim hic intelligi debere, ex fine paginae praecedentis liquidum est) intemperanter se ingurgitet, ac basilice agat, infelicem & morosum herum ad fuliginosam & oris angustae lucernulam usuris suis invigilare sinens. Hoc, & nihil aliud, vult Lucianus, Servos furtim quibusdam hero suo sublectis, hilariter ac temulente vivere, dum miserimus herus, ut ad iustam sedeat lucernam, ab avarissimo animo impetrare nequeat. *Ἐμπαροινήσει* (pro quo multo potius legerem *ἐμπαροινήση*, ut significetur, furacem servum id iam perpetrasse, & in secreta aedium parte etiamnum

temulentum lascivire) non coniungendum cum κακοδαίμονα, & iis quae sequuntur, sed commate dividendum. Neque vero quarti casus illi, qui subiiciuntur, ab ἐμπαροινήσει pendent, sed ab ultima voce ἐάσας quod interpreti fraudi fuit, eumque, ut supra monui, coëgit de suo duas voces allinere. Sed nec ἐμπαροινεῖν cum quarto, verum cum tertio casu construi, doceat nos ipse Lucianus infra in Deor. Dialog. V, ubi Iuno ad Iovem, Μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἶνο-
χόον τούτον (Γανυμήδην) ἐμπαροινεῖς. & in Cataplo § 26, Πάντα τῷ τῶν τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν. Scio, aliter ibi ἐμπαροινεῖν sumi, nempe pro ὑβρίζειν, ut vulgo ab omnibus glossographis exponitur; at hic loci τὸ ἐμπαροινεῖν simpliciter esse intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire; ut & hunc locum non aliter, ac nos fecimus, ad mentem auctoris exponendum esse, non putem, alicui attenta mente totam hanc Luciani periodon lustranti, visum iri dubium. — Ceterum quod avarus ille herus dicitur federe πρὸς ἄμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, eodem ferme modo itidem de avaro sermo fit in Nostri Gallo § 29: Ὁρῶ νῦν Δία πρὸς ἄμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. Quae de Strepsiade habet Aristophanes, notarunt alii. IENS.

ead. l. 6. Παιδοτρίψ) Suid. Παιδοτρίβας, ἀλείπτας, γυμναστὰς καὶ παιδοτρίβης ἢ εὐθεῖα καὶ παιδοτρίψ παρὰ Λουκιανῷ ἐν Τίμωνι ἢ Μισανθρώπῳ. Miscet παιδοτρίβην & παιδοτρίβα, a quo errore nec Stephanus sibi cavit in Thes. T. III, p. 9. παιδοτρίβης est magister exercitor: παιδοτρίψ in familia servulus, qui curam habet puerorum, in eoque munere operam conterit. H. Stephanus, quando e Platonis, vel potius Aeschinis Axiocho profert, καὶ γυμνασταὶ, καὶ παιδοτρίβες, lectorem frustratur: extat ibi c. 7 παιδοτρίβαι, etiam in Codice Mediceo. Pari forma οἰκότεριψ. HEMST.

ead. l. 8. Πρὸς ἄμαυρόν τι) Lege ἄμαυρόν τι. BROD. Hunc locum imitatus est Apul. lib. 2 Miles. ubi de Milone hospite suo. Lucian. in Gall. § 29. BOURD.

ead. l. 9. Διψαλέον θρυαλλίδιον) Cui prae avaritia oleum parce infunditur. BROD. Vid. I. Gronovium ad Harpocrat. in Ἀδδηγόγους p. 11. HEMST.

ead. l. 10. Ἄδικοι &c.) Sic optime ed. I. In omnibus impressis pessime ἄδικον, π. μ. σου ταῦτα αἰ. Unde doctorum coniecturae, quae plerumque corruptum quidem locum esse demonstrant, raro absque codicum ope veram restituunt

scripturam. Coll. & P. ἄδικα ταῦτα; πάλαι μὲν ἐκεῖνα. L. σοι. SOLAN. Nihil admodum iuvat ed. Iuntinae lectio, quae ut ipsa possit consistere, mutatione habet opus: πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα, σε πάλαι μὲν ἐκείνων αἰτιάσθαι &c. Sed in eo, quod a Fl. ed. proditum plurimae retinent, dummodo pro σου rescribas, ut in re facili plerique iam viderunt, σέ, nihil est, quod quemquam morari possit aut offendere. Quae I. Gronovius hic argutatur, nullius sunt pretii. Mox autem ὡς πρὸς ἐμέ eam ob causam interferitur, quia liberalitas illa Timonis erga alios effusissima praeclarum erat εὐνοίας, quantum ad eos quidem attinebat, specimen: saltem istam in partem τοῦ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦτο ἀνειμένον, quod Pluto tantopere displicet, interpretaturi erant adulatores, ad quos fructus inde non contemnendus redundabat: ideo restringi debuit illud οὐκ εὐνοϊκὸν, apposito ὡς πρὸς ἐμέ. Paulo post ἐν Σύραις, quod certatim impugnant, rectissimum est: vim praepositionis ἐν in istiusmodi multis loquendi formulis alibi satis munitam praestabo. HEMST.

ibid. Πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Scribo σε. BROD. Non utique significabit, *te in his accusare vel harum rerum*, ut rebatur cl. Faber, & ideo scribit σε. Potest enim intelligi *haec tui vel hanc tuam rationem olim accusasse*. ut in Hermotimo, ὁ γοῦν Μῶμος, ἀχθήκας οἶμαι ἅτινα ἠτιάσατο τοῦ Ἡρακλείτου. Ita hoc loco vides eosdem rei & personae casus, in quo reticetur quartus casus agens, quia ipse is erat. Codici Academiae adscriptum πάλαι μὲν σου. Sed non necessarium. In duabus sequentibus notulis apparet, eundem Fabrum sibi fecisse fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem nescio unde voces, quae in ipso contextu sunt integerrimae & plenissimae. GRON.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος &c.) Pulchre vidit & monuit Iac. Gronovius, Fabrum in duabus ad haec verba (τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν ἀνειμένον ἀμελές, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμέ ἂν δοκοῖν) notulis, fraudem sibi fecisse, qui decurtata & imminuta spectarit verba. Priora certe nemini, vel leviter his literis tincto, possunt non censerī elegantia. Quod ad ὡς πρὸς ἐμέ (Faber has duas voculas citans, omittens πρὸς, corrigit eis ἐμέ) attinet, non male id vulgaris interpres *quod ad me attinet* reddidit: estque locutio alibi ab Nostro amata. Ipse Timon posthac § 42, ὦ Μίδα, ὦ Κροῖσε, καὶ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἀρα ἦτε ὡς πρὸς τὸν Τίμονα καὶ τὸν Τίμωνος πλούτον. *Nihil gratis ad Timonem* (sic namque

Latini etiam loquuntur) five, cum Timone eiusque opibus non fuisset comparandi. In Contemplant. § 7, Τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκείνους ὡς πρὸς ἐμέ. *Prae me, five, ut interpres, si tecum comparatur, caecus est ille Lynceus.* In Hermotimo § 4, Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἀσκησιν. *Et hoc, si ad virtutis exercitationem referas, exiguum.* Ibid. § 13, Παιδας εὖ ἰσθι οἴσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς σε. *Persuasum habeas, te putaturum omnes, si tecum comparentur, esse infantes.* § 81, Ἀγροίκος ἄνθρωπος καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμετέρα. *Agrestis homo ē rudis, cum vestris rebus collatus.* paulo post, Τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομιζεσθαι ὡς πρὸς ἐμέ. *Alios vero mancipia ē riacula prae me censere.* Apud eundem Nostrium in Imaginibus § 13, Ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. *Prae illa enim omnia a Musis abhorrentia.* In Philopseude § 16, Ἀμαυρόν τε δέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυνώττοντας. *Res spectatu tenuissima, quantum ad nos obtusa acie laborantes.* In Hippiā § 5, Εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λευτρόν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχὴν. *Deinde continua illis domus, longe quidem praestantior, quam ut balneo conveniat; sed necessaria ad excipiendos opulentiores.* De non temere cred. Calumn. § 27, Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης. *Etenim iustus quidem erat, si cum aliis compararetur, Aristides.* Xenophon quoque I Κυροπαίδ. Ἰωμεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, οὓς ἐγὼ σαφῶς ἐπίσταμαι αὐτοὺς ἰδὼν ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ὑμᾶς ἀγωνίσεσθαι. *Non satis accurate Leunclavius, eamus in hostem, quem ego visum a me antehac, certo scio pugnandi adversum nos rudem esse, vertit. Praeterquam quod ὑμᾶς, non ἡμᾶς, legitur, atque adeo vos, non nos, in versione dicendum fuerat, debuit quoque ita, pugnandi rudem esse, si vobiscum comparetur.* — Saepe omittitur ὡς, eadem significationis vi manente. Noster in Halcyone § 3, Νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. In Hermotimo § 7, Οὐδὲν γὰρ ἐστὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. In Zeuxide, Τί ἂν ἡμεῖς ἡμεν πρὸς αὐτούς; In Pseudomanti, Παις ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἐδοξε. De Parasito, τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. In Rhetorum praeceptis, τί γὰρ ὁ Παιανεύς πρὸς ἐμέ; De Electro, ὡς τοὺς κόρακας, ἢ τοὺς κολοιοὺς σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς. In Pseudologista, ὡς τὴν τοῦ Σινωπέως πύθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. In Navigio seu Votis, οἱ δὲ νῦν πλούσιοι, πρὸς ἐμέ Ἱπποῖ. Ex tot itaque in uno Luciano exemplis patet mira doctissimi ceteroquin Fa-

A a

bri oscitatio; neque enim eum nunquam ad hanc locutionem, ita frequentem, advertisse, credibile est. Haec autem, qua de agimus, loquendi ratio est elliptica; ut, cum dicitur, οὐδ' ἐν ἀρᾷ ἢ τε ὡς πρὸς Τίμωνα, subaudiendum sit ἐξετάζεσθαι. Ita enim plene hanc phrasin effert Noster in Saturnalibus § 4: Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασι εὐκαταφρόντητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς. Non omnino exigua, neque prorsus facile abiicienda, si ad vim universi imperii exigantur. Intelligi potest & παραβάλλεσθαι, id quod addit Iosephus contra Apionem p. 1070 D. ed. Genev. Λυκούργοι καὶ Σόλωνες ὡς ἐχθροὶ δὲ καὶ πρῶτον, ὡς πρὸς Μωσέα παραβαλλόμενοι, φαίνονται γεγονότες. IENS.

ead. l. 14. (Ὡς πρὸς ἐμέ) Aut non vidit Tan. Faber illud πρὸς, aut non satis attendit, cum videret. ὡς ἐμέ aliud longe est, quam ὡς πρὸς ἐμέ. Vide notam nostram ad c. 6, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Adde Ὑπ. εἰκ. c. 8, τὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς. Ego nihil muto. SOLAN.

ead. l. 15. (Ἐν δίβαις) Restituo ἐν δῆκαις nec δῆραις (δύραις) placet. BROD. Patet, iam olim fuisse variam hic lectionem. Brodaeus enim IX Miscell. c. 7 videtur legisse δίβαις & δύραις at reiiciens utrumque, reponit δῆκαις. Cl. quoque Faber ita emendat; qui non raro cum Brodaeo convenit. Sic in verbis apud Nostrum praecedentibus (πάλαι μὲν σου ταῦτα αἰτιάσθαι) Brodaeus pariter ac Faber legunt σε pro σου. (sed istum locum aliter exponit Gronovius.) Ita infra § 28 in verbis (οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς) Brodaeus pro δεῖ legit δὴ, item Faber. IENS. Brodaeus δῆκαις. alii δίβαις, quod probō. V. Athen. 129 E. & Casaub. SOLAN.

Pag. 86. l. 1. Παχύτερος) Unde Horatius festive dixit nummos alienos pascere. ANONYM.

ead. l. 3. Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας) Hoc omne Pluti mutuatum ab Aristophanis Pluto. tu consule. Tangit idem in Catapl. in Somnio & alibi. BOURD.

ead. l. 6. (Ἀπίασιν) E vita migraturi sunt. BROD.

ead. l. 11. Τὸ ὅλον) Prorsus, penitus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Συνεχῶς) Nimirum vult, rhetoras a Luciano irrideri, quibus nihil inter declamandum in ore sit crebrius, quam ὃ Ζεῦ καὶ θεοὶ & πρὸς τοῦ Διὸς. Sed illa demum ratio, quae sequitur, vera est, & commode mentem Luciani exponit. HEMST.

Pag. 87. l. 2. (Ἀπάγοι) Tanaq. Faber concoquere ait se

non posse illud ἀπάγοι, cum in sequentibus non legatur educta foras ab marito uxor, sed domi cuiuslibet libidini vulgata: quare legit προάγοι. Mitis scilicet haec & plausu digna crisis. Sed & parum differentiae, hoc quidem in loco, ἀπάγειν inter & προάγειν, mihi liquet. At nihil profecto mutandum. Quamquam non revera foras educta hic intelligenda est femina, satis tamen commode Lucianus utitur verbo in perductionibus ad stuprum usitato. Ita enim ipse illud iterum de hac re usurpat in De Gymnasiis: τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὧν οὐδένος μεγάλου ἐνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνεύουσας, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων, ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀταγομένων. *Virtutes, corporum bonas habitudines, pulchritudines, & audaciam, nullius magnae rei gratia vobis perire video, cum neque periclitetur patria, neque devastetur regio, aut amici, vel domestici ad stuprum rapiantur.* Ita quoque in Cataplo: οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. Illi vero liberos ad stuprum raptos indignati. In Fugitivis § 18, Ἔνιοι δὲ, καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναικας ἀπάγουσι μοιχεύοντες. Alii vero hospitum suorum uxores rapiunt, eas stupraturi. & § 30, Οὐ τὴν γυναικὰ ὥχετο ἀπάγων. Cuius uxorem rapiebat. Antoninus Liberalis c. 13 de Melitaeo quodam Tyranno, cui nomen Tartaro: Οὗτος εἴ τις διαβοῦθειν παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. Hic si qua virgo inter populares formae praestantia ferretur, abducebat eam, & ante nuptias violabat. Iterum ibid. τότε δ' οὖν εἰρητο (ὁ Τάρταρος) πρὸς τοὺς Δέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλῖδα &c. Tunc vero dicebatur ad ministros Aspalidem perducere. & iterum, ἡ δὲ παῖς, ὡς ἐκπυστος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάγοντας, ἀνῆρτησεν ἑαυτήν. Puella vero, simul tumor differebatur, antequam abducturi ipsam venirent, suspendit se. Aelianus in elegantissima illa Aspasiae historia lib. XII Ποικιλ. cap. 1: Ἡ δὲ Φωκαῖς τῷ προστάγματι οὐδὲ προσεῖχεν, ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων Σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. Phocais vero non iussui paruit, donec eam Satrapa, qui perducebat eam, confidere cogeret. Et hic certe ὁ ἀπάγων Σατράπης Aspasiam non toras eduxit, quippe quae iam erat in aula Cyri; quare eo magis frustra Lucianum hic refingere tentat Faber. Ita & γυναικῶν ἀπαγωγὰι leguntur in Nostri Phalaride. In eodem hoc sensu, quo ἀπάγειν, invenio & ἀνάγειν sumtum ab Nostro in Tyrannicida c. 5: Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο. *Ad eum, qui ephebos ad se*

trahebat, qui nuptis vim inferebat, virgines perducebantur. Per me tamen licuerit, si quis & hic maluerit ἀπήγοντο. Dixerunt id Latini *perducere*. Suetonius in Tiberio cap. 45: *Feminarum quoque, & quidem illustrium, capitibus quantopere solitus sit illudere, evidentissime apparuit Malloniae cuiusdam exitu, quam perductam, nec quidquam amplius pati constantissime recusantem, delatoribus obiecit*. Sic Lolliia Paullina *perducta* Caligulae memoratur ab eodem in Calig. c. 25. Sic *perductus*, haud dubie ad stuprum, dicitur Pausanias, interfector Philippi Macedonis, ab Iustino IX, c. 6, ubi vide Berneccerum. Apud Ciceron. lib. I in Verr. 12, *lenonum, aleatorum, perductorum nulla mentio fiat*: & V in Verr. 12 dicitur Tertia quaedam per dolum ad Verrem perducta. IENS.

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότρῳ) *Ad liberos procreandos*. BROD. Εἰς τὸ σπερμαίνειν γενεάν, ut ait Hesiod. εἰς σπέρρον τῆς γυνῆς. BOURD. Consule Not. ad Iamblich. n. 210. SOLAN. Legitima quaedam apud Athenienses haec erat formula. Isidor. Pelus. III, 243, παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάρθρα ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότρῳ παίδων ἐλέγτο γίνεσθαι quamquam in Artemidoro II, c. 24, ἀροτρον dicatur esse ἀγαθὸν πρὸς γάμον καὶ παίδων γένην, si hoc visum somnianti obveniat, hic tamen satis est certum debere legi ἐπ' ἀρότρῳ. Vitium frequens fefellit Sam. Petitem ad LL. Att. p. 436, & Lindenbrog. ad Donat. p. 643. animadverterunt Gataker. de N. T. Styl. c. XI, ubi verendas honestioresque de re venerea locutiones pluribus illustrat, & L. Kuster. ad Iamblich. de V. P. § 210, cui γένησεις memorantur αἱ ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σώφρονι τε καὶ νομίμῳ γενομέναι. Aristaen. I Ep. 19, καὶ ἐπ' ἀρότρῳ παίδων γνησίων ἐρωμένην ἢ γάγστο γαμετήν mireris sane, elegantissimi Ioshae Merceri perspicaciam non minus hic cessasse, quam Lambecii in Prodr. Gell. ad IV, 3. Quin Desid. Heraldus, tamen ad Arnob. VII, p. 263, hunc ipsum protulisset Luciani locum, p. 119 scripsit, *contrahitur matrimonium ἐπ' ἀρότρῳ παίδων*. Multo gravius corruptum in Alciphro. I Ep. 6 peritissimo linguae Graecae Berglero non obstitit, quo minus certam emendationem pervideret: parentes, inquit, οἱ με ἐγγυντήν ἐπὶ κληρον ἐπὶ παίδων ἀραρότων γνησίων συνήσαν σοι γάμῳ non aliter exstabat in duobus Bibliothecae Heidelbergensis Codicibus, quorum a Neveleto instituta collatio penes me est. Audi Platonem in Crat. p. 279 C. ubi inter alias τῆς Ἀρτέμιδος origines hanc etiam, nescio an nimis ridiculam, adiungit: τάχα δ' ἂν καὶ ὥς τὸν ἀροτρον μισησά-

σης τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Ad Amorem sic Oppian. Halieut. IV, 26, Πρῶτος δ' εὐναίοις ἀρότοις ἐπέθηκαο τέκμωρ. (paulo ante simili ratione Lucian. μέτρον ἐπιθήσοντας) ubi Rittershufius, ut solet, plena manu. Immo liberos ipsos Euripid. Med. v. 1281 vocat τέκνων, ὧν ἔτεκες, ἀροτον. Hesych. ἤρυσεν, ἐγέννησεν inde ἀροτήρ, pater legimus. Ceterum utriusque vocis ἀροτος & ἀροτρον invicem commutatae, si quis quaerat, exempla reperire licet in Theophr. H. Pl. VI, 5, & Dionys. Halic. A. R. I, p. 9, v. 44, Plutarch. T. II, p. 495 E. Suid. in Προηροσίαι. HEMST.

ead. l. 9. Κατακλείσας παρθενοῖς) Vid. Budaei C. L. G. p. 691, ubi ex hoc loco docet, παρθενεύειν esse virginem custodire. Eodem pertinet κατακλείσας: nam castae virgines, & honestiores matronae, quae publicum virorumque conspectum fugientes thalamum fervabant, κατάκλειστοι & θαλαμειόμεναι Salmaf. ad Tertullian. Pall. p. 177. utrumque iunxit Philo in Flacc. p. 977 E. γυναῖα κατακλείστα μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα καὶ θαλαμειόμενα παρθένοι. Plutarch. περὶ Πολυτρ. p. 519 E. τὸ γὰρ τοσαύτας παρελθόντα κοινὰς καὶ δεδημοσιωμένας γυναῖκας ἐπὶ τὴν κατάκλειστον ὀθεῖσθαι καὶ πολυτελῆ &c. hoc fane vel Horatio iudice vincet Plutarchus. Clem. Paedag. III, p. 232 C. ἔξεστι δὲ τοῖς βουλομένοις τῶν ἄλλων οἶκοι τὰς κατακλείστους γυμνὰς ἐν τοῖς βαλανείοις θεάσασθαι. Vid. Hieronym. ad Ies. c. 7. HEMST.

ead. l. 11. Ὁφθαλμῶν ὑποδεδυκότων) Ὁφθαλμῶν κοιλῶν, quae omnia amoris ac tristitiae signa sunt. BROD.

ead. l. 12. Παραπαίειν) Non desipere videretur. Recte vim verbi explicuit Barlaeus. Addam rantummodo, Lucianum hoc verbum ab Aristophane desumpsisse, qui coniungit ληρεῖν & παραπαίειν in Plut. v. 508: Δύο πρεσβύτα ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Vos duo vetuli, nugarium & vesaniae focii. VITRING.

Pag. 88. l. 1. Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ) Cereri. BROD. Aeschines, Demosthen. Aeschyl. quales Vestales. BOURD. De continentia matronarum in hoc festo an hic locus sit intelligendus nescio; de virginibus enim loqui videtur Lucianus, quae quasi Cereris Vestales essent. Bourdelotius nos, pro more suo, ad auctores, non citatis locis, amandat. Lucianus alibi etiam meminit; Dial. matris & Musarii: καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου Ἱερεῖα τις οὐσα. At nullibi, inquires, legimus apud auctores de eiusmodi Sacerdotibus. Fateor. Sed Scholiastes Theocriti ad Id. IV, p. m. 328 C. virginum

meminit, quae eadem videntur cum ea, quam hic Lucianus *ἱέρειαν* vocat. Adi etiam Hesych. (ν. *πρυτανείον*) ubi tales publice ali solitas docet. V. Pott. 369. Ceres *legifera*, Virgil. IX, 58. Ovid. Met. V, 343. V. Plutarch. V. 1576, 2. SOLAN. I. Meurf. Graec. Fer. in *Θεσμοφρίαι*. HEMST.

ead. l. 4. Στιγματίας δραπέτης) Frontem literatus hoc charactere ΦΦ. ἀπλῶς pro servo, ut Catapl. BOURD. His usus est Des. Heraldus ad Martial. III, Ep. 21. Clem. Alex. Paed. III, p. 220 A. ὡς γὰρ τὸν δραπέτην τὰ στίγματα, οὕτω τὴν μοιχαλίδα δείκνυσσι τὰ ἀνθίσματα. HEMST.

ead. l. 6. Ἀμφῶ) Sic Il. B. 124, pro ἀμφοτέρω. SOLAN.

ibid. Τάνταλος) Horatius: *Tantalus a labris sitiens fugientia capiat Flumina* — *Quid rides? mutato nomine, de te Fabula narratur. Congestis undique saccis Indormis inhians, & tanquam parcere sacris Cogeris, aut pitlis tanquam gaudere tabellis.* SOLAN.

ead. l. 15. Ἐς τὸν τῶν Δαναϊδῶν πῖθον ὕδρ.) Plato scribit, Danaidas apud inferos has poenas dare, ut urnis perstillantibus aquas assidue hauriant, atque in perforata dolia inferant, gravi nimirum & inutili labore. Ovid. IV Metam. *Molirique suis letum patruelibus ausae Assidue repetunt, quas perdunt, Belides undas.* Idem in Ibin: *Quaeque gerunt humeris perituras Belides undas.* Huius fabulae mentionem facit rursus Lucian. in Hermot. item de Dipfad. & in Dial. Crat. ac Diog. Alciphron in Ep. Galeni ad Cyrtonem ad hanc allusit: καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς Δαναϊδῶν τοὺς ἀμφορέας ἐκχέομεν πῖθους. Plautus in Pseud. *In pertusum ingerimus dicta dolium: operam ludimus.* Catullus: *Dolia virgineis idem ille repleverit urnis.* COGN. Accentuum etiam ad nos cura pertinet, si quid inde redundet ad Lucianum detrimenti. Δαναϊδῶν edd. quotquot inspexi, omnes: scribi tamen debebat sine controversia Δαναϊδῶν, ut recte monuit Berglerus ad Alciphr. p. 10. Quod paulo ante praecessit, ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραπτημένον, quem usum in hac oratione praestet, aut quomodo cum ceteris apte cohaereat, vix ac ne vix quidem intelligo: si ab ipso Luciano, quod infitias ire non ausim, fuerit profectum, ego quidem veteres illos, accuratissimos stili exactores, sic scripsisse existimo, ut quaedam tamen emendatius, si diligentiore adhibuissent limam, potuerint scribi: lubens in Horatii, iudicis acerrimi, sententiam concedo, *Ubi plura nitent, non ego paucis offendar maculis, quas aut incuria fudit, aut humana parum cavit natura.* HEMST.

Pag. 89. l. 2. Τοῦ κύτους μὴ στ.) *Fundo vasis liquorem non continente.* BROD.

ead. l. 3. Σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐρύτερον) Sic distingue has voces, ut recte Latina praeiverunt, & nuper fecit quoque Faber. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *sagum*, & ineptius nunc impressum *sa-gum*. Faber *rhenonem* transtulit. GRON.

ead. l. 6. Εἰ μὴ ἐμπαρξεται &c.) Verto, *nisi hiatus istum, & perpetuo apertam fissuram obturaverit*: quod hic est τὸ ἀναπεπταμένον, id in Dial. Mort. IV τὸ ἀνεωγὸς dicitur. Passim apud Lucianum τὸ ἀναπεπταμένον sumitur pro *apertura*, sive pro eo, quod *apertum est*. Ita de Domo § 3, 6, Merc. Cond. § 3, Abdic. § 27. VITRING.

ead. l. 7. Εἰς τὸ ἅπαξ ἄν.) Tan. Faber aliter haec coniicit transponenda. Sed profecto *εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον* sensu commodissimo, & huic loco satis conveniente, dicitur; quem non absurde expressit interpres, *perpetuam persillationem*. Adde, quod Th. Magister, voce ΚΑΘΑΠΙΑΞ, haec verba eo, quo hodie in Luciano legimus, ordine disposita, in distonibus Atticis allegat. IENS. DEM. (77 C.) Tan. Faber εἰ μὴ — ἐμπαρξ. — &c. Th. Mag. cum Codd. nostris facit in Καθάπαξ. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκ τῆς Αἴτνης) Illic enim fabrilī arti dare operam feruntur. BROD.

ead. l. 14. Τί τοῦτο ὑποσκάξεις) Distingue: τί τοῦτο; ὑποσκάξεις; Τί οὖν; τί τοῦτο; sic solent usurpari. HEMST.

ead. l. 15. Οὐ τυφλὸς μ.) Caecus a Graecis divitiarum Deus fingitur: Posidonius in subterraneis Hispaniae locis huius domicilium constituit, eo quod regio ea metallorum foecunditate reliquis antecellat. Battus apud Theocrit. in Messor. non solum caecum esse Plutum, sed & Cupidinem dicit. COGN.

ibid. Καὶ χῶλδς ὄν) Lege ὄν. BROD.

Pag. 90. l. 3. Χῶλδς ἀμφοτέροις) Lucianus hic imitatus est Aristophanem in Pluto, qui consimilia quaedam de Pluto divitiarum Deo narrat, qui caecus quidem semper est, at tum demum claudicans, quoties ad bonos viros mittitur, alias pedibus perniciosissimis. COGN. Ἀμφιγυήεις. Ut Vulcan. Homericus. Aristoph. in Plut. BOURD.

ibid. Ἀμφοτέροις) Ποσὶν addi non solet. BROD.

ibid. Ἐλθεῖν) P. L. & ed. I. pro τελεῖν. SOLAN. Τελεῖν retinendum omnino videbatur cum Fabro: talia sunt τελεῖν ἐπὶ vel εἰς τὸν σλόπον, τὸ προκείμενον, τὴν ἐλπίδα. HEMST.

ead. l. 4. Τὸ τέρμα) Metaphora a cursoribus. BROD.

ead. l. 6. Ὀνειρων) Alii Codices ὀνείων. BROD. P. & ed. I. Ὀνειρων, quod etiam in Mf. R. G. reperiri testatur Faber, quodque ego verum puto. Vid. Odyss. A, 221. SOLAN. Euripides quidem in Meleagro πλούτου ὠκείαν esse πτέρυγα dixit apud Stob. p. 448, sed valde tamen languet vulgata lectio, si comparetur ad Ὀνειρων, quod perquam venusta figura significat divitias, quando negligentissima profusione diffuxerunt, quasi somnium aliquod opulentae felicitatis praetervolasse. Ὀνειρους quoque veteres alii instruxerunt: ταυσιπτερε οὐλε ὄνειρε Orpheus H. 85. πᾶνος ὄνειρος. Basil. Seleuc. in V. Th. p. 78, ὄνειρου φύσις &c. ἀποπτῆναι πάλιν ἀφανώς. Ad ὄνειρους conferri solent, quae ita dispereunt, ut nullum pristinae possessionis ne vestigium quidem relinquant. Apollon. Rhod. IV, 385: — δέρος δέ τοι ἴσον ὄνειροις οἶχουσιν εἰς ἔρεβος μεταμώνιον —. HEMST.

ibid. Ὑσπληγξ) Allegorice haec dicta a celeritate equorum in stadio Olympico, aut aliis stadiis, vel eorum, qui pedum pernecitate certabant. ANONYM.

ead. l. 10. Πρίασθαι βρόχον) Sic sine huius dialogi. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Sic de Merced. cond. dixi ad Heliod. sine operis. BOURD. Horat. *Sisernus, Barros ut equis praecurreret albis.* ANONYM. Hoc inter praecipuas pretiosasque splendorum hominum delicias annumerat inprimis Lucianus, non mediocriter, ut videtur, ista descriptione delectatus: nihil in eo frequentius, quam οἱ ἐξελαύνοντες ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, οἱ ἐξυπτιάζοντες ἐπὶ λ. ζ. Chrysostom. περὶ Τελεείας ἀγάπης. ζεύγος λευκῶν ἡμιόνων χρυσῷ καλλωπιζόμενον ex eo longum foret similia congerere. Vid. Bocharti Hieroz. II, c. 7, § 2. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὸν συνέχοντα) C. ὅτι κατὰ τ. σ. τοῦ κυκλίδος. L. τῆς. SOLAN. Scribi debet, ὅτι καὶ τὸν συνέχοντα τῆς κ. &c. Editum fuit in Schol. καὶ τὸν συνέχ. τ. κ. μοχλὸν, καὶ delevit Solanus, auctoritatem, ut puto, scripti libri secutus: alioquin nihil est, cur eiiciendum videatur. HEMST.

ibid. l. 3. Λάμναν) Id est, *laminam*: sic σίτλαν situlam apud Trallianum. Ita recte M. Sladus. Retinui ὕσπληξ & ὕσπληγα formam scribendi consuetam in vetustis Codd. & edd. Non aliter apud Phrynich. p. 12, & Th. Magistrum in v. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χρυσόχειρες) Annulos aureos manibus gestantes. BROD. Quibus manus auro sunt annulifque oneratae: ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν λαμπρᾷ ἐσθῆτι Epist. Iacob. II, 2,

ubi notavit Luciani locum L. Bos. Πορφυροί, purpureis induti: similiter αλουργοί res in plerisque facilis & nota; in paucis tamen, quae paulo reconditiorem habent rationem, quosdam fefellit. Simmias in Securi: Δαρδανιδᾶν χρυσοβαφεῖς τ' ἐστυφέλιζ' ἐκ θεμέθλων ἀνακτας hoc video tentari in nuperrimis ad Philen Animadv. p. 181. scilicet vix dubitatur, quin legendum sit, χρυσοβαφεῖς, opulentos & longe ditissimos. Non bene, si quid video: neque tamen opus erit propterea, ut reges ipsos in cortinam tinctoriam demittamus: χρυσοβαφεῖς, quia vestibus χρυσοβαφεῖσι auro variegatis induuntur. Vox autem ipsa ne scrupulum iniiciat, ἐμβάδας χρυσοβαφεῖς dabit Callixen. apud Athen. p. 200 D. Quam Casaubonus ex Epitoma protulit non contemnendam, ut ait, lectionem χρυσογράμμους, illud interpretamentum est lectionis priscae. Hesych. Χρυσοῤῥαγές, χρυσοβαφεῖς prius vocabulum unde sit ductum, discere licet ex ipso Hesychio in Ῥήγεια, Etymol. in Ῥήγος, Schol. Homer. ad Il. I, 657. HEMST.

ead. l. 2. Ὀναρ) Per somnium. BROD.

ead. l. 5. Πλουτοδότης) Constantinus πλουτοδότῃ exhibet ex Hesiodo, apud quem non reperio. Hinc DIS, & DIS PATER, Romanis. SOLAN. Exstat illa vox in Hesiodi E. καὶ H. δαίμονες Πλουτοδόται, in quos post mortem abierunt aurei generis homines. Orpheus δαίμονα five Genium Πλουτοδότην vocat H. 72. Cererem Eleusiniam Πλουτοδοτειραν θεᾶν H. 39. De Plutone H. 17, Πλουτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν, quod a vetusta τοῦ πλοῦτος, quam bene D. Heinsius ad Hesiodum exposuit, potestate pendet. Tradit Schol. Aristoph. ad Ran. v. 482, cum Daduchus in Lenaeorum festo praelata face diceret, Καλεῖτε θεόν, respondisse magno clamore, qui sacris intererant, Σεμελίη Ἰάκχε Πλουτοδότα. Iacchus Diis χθονίοις accensetur: Artemid. II, 44. Serapis etiam πλουτοδότης in quibus omnibus appellationis ratio non est obscura. Lucian. D. Meretr. VII, δέήσει στεφανῶσαι καὶ τὴν Πλουτοδοτειραν. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς δέλτον ἐμβαλόντες) Tabulae testamenti five lignae cerataeque, five cuiuscunque generis apud veteres quidem Atticos, nisi fallit memoria, nunquam; apud recentiores aliquando δέλτος vel δέλτοι. In Hieroclis Ἀστέιοις § 22, πινακίδες Scholasticus in naufragii periculo πινακίδας ἔτει, ἵνα διαθήκας γράφῃ. Merito autem Lucianus κατασημνήμαμενοι ἐπιμελῶς quanta enim in obsignando cura debuerit adhiberi, ex iure notum. Hac tota de re testamentaria

cum multi diligentissime tractaverint, huius loci, digni profecto, cuius haberetur ratio, mentionem a quoquam esse factam, non succurrit. HEMST.

ead. l. 10. Πρόκειται) Ad mortui πρόθεσιν vel collocationem proprie pertinet: Noster de Lucr. § 12, 13. Proclus ad Platonis X de Rep. ὁρᾷσθαι πᾶσι νεκρὰν ἐν τῇ πατρίᾳ προκαμμένην οἰκίαν alibi, si quid diligentiam hominum eruditissimorum effugit, sedulo colligemus. Quandoquidem vero collocatio in celeberrimis aedium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut cadaver ab omnibus inspicere posset, quid est rei, cur Lucianus addiderit, ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem illum mox post animam efflatam corporis in humum deponendi morem, quod Graecis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κείσθαι malo tamen existimare, haec ad veram πρόθεσιν esse referenda, sed invidiosius a Luciano describi, ut amicorum familiariumque contemptum & in curando divitis iam emortui corpore gravem incuriam perstringat: eodem spectant παλαιὰ τῇ ὁδῷ & περιμάχης ταῖς γαλαῖς. HEMST.

ead. l. 12. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες) Cum alibi active fere hanc vocem usurpari apud alios, & hunc nostrum constet, videtur requiri ἐπελπισθέντες sed praeterquam quod Basilium sic etiam usurpasse video (in Constantini lexico), contra fidem Codd. non placet temere coniecturas pro Lucianeis obtrudere. SOLAN. Ἐμὲ coniungi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum περιμένουσι tantilla res implicuit eruditos: ceterum vide, quae dicemus ad D. M. V. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 5. Διασπείροντες) Sic legendum, non, ut editum, διασπείροντας. Χρυσόχειρες, sive aureis annulis undique splendentes, vel ob affluentissimam copiam, plena manu aurum profundentes. IENS.

ibid. col. 2. l. 1. Ταύτη) L: ταυτῇ pro ταύτῃ, φησὶν pro φασὶν, κρείττωνα pro κρείττωνα. SOLAN.

ibid. l. 5. Τὸν ἐν εἰλήσει β.) Τὸ ἐνεληθὲν βιβλίον. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Τετράγους οἱ νεοττοὶ) Ex Iliad. B. In vaticinatione Calchantis. BOURD.

ead. l. 2. Ἀφαιρεθῇ) Anglic. ἄφαιρεθῇ & ἀνωχθῇ. Tangit autem veterem testamentorum formam & literarum, de qua alibi. BOURD.

ibid. Τὸ λῖνον) Quo tabulae testamenti ligantur. BROD. Tabulae, quae publici vel privati contractus scripturam continent, adhibitis testibus ita signantur, ut in summa marginis ad mediam partem

perforatae triplici lino constringantur, atque impostae supra linum ceræ signa imprimantur: haec Paulus V. Sent. Rec. T. XXV, § 6. proinde recte Lucianus, primo loco posuit τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆναι; quae locutio apud Demosth. est in Phaen. p. 1023 E. altero τὸ λῖνον ἐντμηθῆναι, tertio τὴν δέλτον ἀνορθῆναι. Vid. Kirchmann. de Ann. c. VII, qui Nostri verba produxit. Haec autem scena quamquam in agro Attico agatur, eaque aetate, a qua procul abest Lucianus, multa nihilominus intermiscet, quae in pravos sui temporis mores praecipue convenient. HEMST.

ead. l. 3. Ὁ κοινός) Placet κοινός. BROD.

ead. l. 4. Ἐκ παιδικῶν τίμιος) Id. Dial. Mort. interpretes Martial. & Petronii. BOURD.

ead. l. 5. Ὑπεξυφθιμένος) An ut pubertatem vixdum ingressus videatur? An vero noratur hoc ut barbarum? Vide Δ. N. IX, & Σκυ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξωρος) Vide Dial. Simyli & Pol. ubi aetas diserte additur, & si clarius velis, finem Galli; & Ἰστ. β, c. 28. Eadem vox occurrit & Θυσ. c. 7, & Ἀλεξ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 9. Πυρρῶν ἢ Δρομ. ἢ Τιβίου) Dixerunt ad Persium viri clarissimi: de his nominibus copiose Aristophan. BOURD. Nomina servorum, quorum ultimum a regione ductum est; est enim in Phrygia mons *Tibius*. Emenda obiter apud Theophrast. Eth. Char. π. ἀναίσχ. — p. 30 B. Τιβίε. Vid. Stephan. Byz. & Salm. Plin. Ex. 34 G. & Μισθ. c. 25. Ἀλ. c. 29. A primo fit *Byrrhia* — Terentii; cuius ut & *Dromonis* etymologia in propatulo est. V. Graev. ad περὶ Ὀρχ. § 29. SOLAN. Servorum apud veteres nomina variis ex causis ducta, ut exponunt Donatus ad Terent. Andr. A. I, Sc. 3; ubi vide Lindembrog. p. 635. Hellad. apud Phot. p. 870, v. 20. Strabo VII, p. 467 A. a qualitate corporis & specie formae, ut *Pyrhrias*, *Thylacus*: a moribus, ingenio, itidemque, quod omnis ergo fieri solebat, serviendi diligentia, *Dromo*, *Synetus*, *Onesimus*, *Molo*, *Parmeno*: creberrime tamen aut ex iis gentibus, unde mangones advehebant, ut, *Thrax*, *Syrus*, *Davus*, *Carrion*, *Geta*, *Phryx*, *Lydus*: Ἀνδρὸς ὁ Φερεκλέους, *Lydus* Phreclis servus apud Andocid. de Myster. p. 3, v. 23. aut talia certe indebantur, quae penes eas gentes pro nominibus propriis plurimum essent usitata, *Mimes*, *Midas*. Ad horum alterutrum *Tibius* quoque referri debet, nonnihil enim hac in parte discedunt. Aliis tantundem est, ac *Phryx*: nam tota Phrygia, si Suidae fides constat, dicta quondam *Tibia*: sumsit a

proverbiorum auctore in App. Vatic. C. II, n. 71. locus paululum intricatior, quem sic lego: Μάνης (hoc recte viderat Canterus) καὶ Τίβης· ταῦτα ὀνόματά ἐστι Φρυγιά· διδ καὶ ἐπιφανεῖται, εἰς Μάνης ἐν Φρυγία· (quasi nullum fere hominis aliud ibi nomen reperiatur) τὸν δὲ Τίβην ὁ Μένανδρος συνελχῶς (an συνήδως; quamquam non valde necessarium. Th. Reinseus V. L. III, c. 6, p. 467, Glaferi praeceptoris sui interpretationem merito repudiavit) Τίβιον ὀνομάζει (ego in Menandri reliquis saltem exstare vocabulum illud non recorder) καὶ ἄλλῃ ἡ Φρυγία Τίβια καλεῖται neque tamen in his nihil adhuc superesse, quod me moretur, lubens fateor. *Tibium* ex Stephano multi notarunt, Phrygiae montem, a *Tibio* quodam, ut ait, appellatione deducta: ἐκ τούτου καὶ Τίβιους τοὺς δούλους καλοῦσι. At Strabo disertis verbis significat, in Paphlagonia tritissimum Tibii fuisse nomen, atque ideo servis iidem apportatis tributum. Haec Casaubono ratio constitit, cur XII, p. 830 B. ubi nomina Strabo non pauca recenset Paphlagonica, quorum usus iidem frequens fuerit per Cappadociam finitimasque regiones, pro *Τίβρος* reponi voluerit *Τίβιος* neque multum refragor; nisi parum interesse putes, utrum legatur, quia videri possunt eadem origine profecta *Τίβος*, *Τίβης*, *Τίβιος*, *Τίβηρος*. Minimum tamen abest, quin lib. IV, p. 298 A. ἐνθένδε οἱ Ὀσίσημοι εἰσιν, οὓς Τιμίους ὀνομάζει Πυθέας corrigendum censeam *Τίβιους* postquam commemoraverat Belgarum παρωκεανιτῶν, qui Oceanum attingunt, partem Venetos, monet, eos sibi videri οἰκιστὰς εἶναι τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν, quorum alii aborigines esse Paphlagonas opinentur: διὰ δὲ τὴν ὁμωνυμίαν Παφλάγονας φασὶν αὐτοὺς· inde sequuntur in productiore promontorio Ofismii, quos si Timios appellavit Pytheas, id nullam non tantum auctoritatem habet, sed nec rationem: si Tibios, fateor equidem neminem a me posse proferri alium, qui nomen hoc usurparit: verum tam propinqua Paphlagonum mentio coniecturam suggerit haud absurdam, Pytheam existimasse, derivatos simul & dictos ut Venetos a Paphlagonibus Venetis, sic Ofismios seu Tibios a Tibiis. Hoc utcunque sit, nam aliorum industriam provocare potius volui, non certi quidquam constituere, peraeque vitata fuit haec vox in Theophrasti Char. Eth. c. IX, p. 44, εὐωχοῦ Τιμία, iudice Salmasio P. E. pag. 34, cui praeter Menagium accessit Needhamus: tamen si hoc quidem in loco patrocinium Casaubono parari, & satis commode vindicari posse lectionem vulgaram arbitror. Hic

autem qualiscunque de Tibio diffensus ad concordiam redigi potest, si sumas plura fuisse, quod sane verum est, nomina virorum propria, quae & gentium sint, olimve fuerint: sic Σάλλος, Ἕλλην, Λάκων, Ἀττικός, Ἀθηναῖος, eiusque generis non pauca. Pari modo Τίβιος & antiquum populi nomen, quod pedetentim exolevit, & multorum in ea gente proprium: quocirca servis, qui ex Phrygia, Paphlagonia proximisque terris petebantur, imponi consuevit. Hoc & plura reperies Epigr. XVII eorum, quae Bacherus edidit ad Diophant. V. Quaeest. 33. Synes. Ep. III: τοῦτου (Harmonii) τὴν θυγατρίδην ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τίβιους ἀπέδοτο, id est, ut ego quidem intelligo, *vilissimo mancipio desponsam velut vendidit, atque in manus tradidit: mixto*, quae alii iamdudum observatae: saepe Noster, ut Index ostendet: huius autem loci plerique, quos supra memoravi, meminerunt. Quae vero in usu quotidiano frequentissima fuerunt servorum nomina, ad scenam eadem sunt traducta: hinc Davi, Syri, Phryges, Getae, Sacae. Schol. Aristoph. ad Acharn. v. 242: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται, Σαρδίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Porro nominibus olim liberi servique distinguebantur: postea discrimen illud sic confusum est, ut ista nota non amplius possent dignosci. Insignis est Olympiodori locus ad Alcib. I Platonis a Casaubono productus ad Pers. V, 116: πάσαι γὰρ καὶ τοῖς ὀνόμασι διεκέκρυπτο οἱ ἐλεύθεροι τὸν δούλων καὶ ταῖς θριξί. Γέται γὰρ καὶ Δάοι καὶ Φρύγες ὀνομάζοντο· νῦν δὲ καὶ ταῦτα συνεχύθησαν. Hinc iam patet, ob quam causam Lucianus mancipium infame, postquam obsequio flagitioso luculentam hereditatem crevit, repente mutato nomine scribat in publicum prodire, & pro Pyrrhia, Dromone vel Tibio salutari Megaclem, Megabyzum aut Protarchum, haud secus ac Simon ille coriarius in Gallo divitiis auctus Simonidem se dici postulavit. Diversas mutandi nominis rationes ex vitae conditione mutata politissimus exponit idemque doctissimus Ios. Mercerus ad Aristaen. I, Ep. 14. Ad Lucianum optime conveniunt, quae ponit Theophrastus in Maledici descriptione p. 110. *Illius*, sic iste nequam, in cuiuscunque mentionem inciderit, *patri nomen primitus erat Sosias: deinde in castris militavit Sosistratus: ἡ μὲντοι μήτηρ εὐγενὴς Θρακτῆά ἐστι· τὰς δὲ τοιαύτας ἐν τῇ πατρίδι εὐγενεῖς εἶναι φασίν* haec ego sanissima iudico, neque digna, quae, cum eruditiss. Needhamo, ullam in partem sollicitentur: perquam maligne & ἡδυνῶς loquitur maledicentissimus

veterator: id servuli servaeque conditionis humilitatem solantes dicebantur, inter suos nobili se loco natos esse; fortunae scilicet invidia factum, ut malam servitutem ferviant: Thraces imprimis: unde notum illud Menandri apud Zenob. C. II, n. 12, *Θράξ εὐγενὴς εἰ πρὸς ἄλλας ἡγορασμένος*, vel, ut Apostol. habet C. II, n. 59, *ἑωνημένος*: sed ex eodem Comico quae leguntur apud Strabon. p. 455 C. omnem dubitandi ansam amoveant: *Πάντες μὲν Θράκες, μάλιστα δ' οἱ Γέται* *Ἡμεῖς ἀπάντων* (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι Ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος) &c. quae tu Getam aliquem de Comoedia vernilis ingenii crede pronuntiasse. Hoc illud est, quod Aeschini Demosthenes obiecit pro Cor. p. 494 F. cum turpissimis ortus parentibus in civium adscriptus numerum fortuna paulo meliore uteretur, patrem, qui Tromes dictus fuerit, Atromeam vocasse; matrem Empusam, eo saltem cognomine notissimam, fatis magnifice Glaucotheam. Inter Christianos idem quoque nec unam ob causam factitatum: de haereticis, quando scholae suae praeficiebantur, colligere licet e Photio I contra Manich. § 3, 4. De iis, qui martyrium subituri nomen vel prophetae, vel sanctissimi cuiusdam viri adficebant, Euseb. de. Martyr. Palaest. p. 429. quae totidem paene verbis ab eo repetuntur ad Ies. c. XLIV, p. 527 B. HEMST.

ead. l. 10. Μεγακλῆς) Studio Lucianus ea delegit nomina, quae grande quiddam & superbum sonarent. Megacles non unus in Alcmaeonidarum gente Athenis nobilissima: Comici hominem primum, qui multum splendori generis arrogaret, aliosque prae se fastidiat, ita vocat, quemadmodum *Κοισύραν* feminam potentem: Aristoph. Nub. v. 46, ubi *ἐγχεκοισυρωμένην* intelligo longa Coesyrarum serie superbam: Hesychius e vetustis Grammaticis opportune, sed hoc pacto constituendus: *Ἐγχεκοισυρωμένη, διὰ Κοισύραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου· ἐστὶ δὲ, σεμνυνομένη τῷ γένει. Ἐγχεκορδύλημένη, ἐνειλημένη καὶ ἐγχεκαλυμμένη* plura sine dubio plenius annotarat, quae nefaria manus, ut alia in eo infinita, truncavit. Protarchus, praeter alios, ex Platonis Philebo notus. De Megabyzo vir magnus ad Diogen. L. II, § 1: *Sic vocabantur Ephesiae Dianae sacerdotes, ut observavit doctiss. Turnebus. Sed & alios ita solitos appellari, conicio ex hoc Luciani loco in Timone, Ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε* (loquitur de servo, quem herus instituit heredem) *ἀρπασάμενός με* &c. Graecorumne ullus isto nomine unquam fuerit appellatus, haud equidem scio: sed tum Persarum multos, eosque

nobilissimos & historiae Graecae cognitissimos, tum antistites Ephesiae Dianae ita fuisse dictos, satis est exploratum. Inter Persas qui orti memorantur ex illustri familia & regibus coniuncta, nunc Megabazi, alias Megabyzi parvula variatione solent scribi: utramque formam habet Herodotus; secundam semper Ctesias, in Photii saltem Excerptis: nam Megabazum ex eo producit Stephan. in *Κυρταῖα*, quod ne nimis calide mutaret in Megabyzum, retinere debuerat Berkelium non ignota scripturae discordia: vide exactissimae virum doctrinae C. A. Dukerum ad Thucyd. I, 109. Corruptum arbitror literis traiectis in Xenoph. K. Π. VIII, p. 136, v. 25, ubi Cyrus in Arabiam misit *Μεγάζυβον*. Liban. T. II, p. 490 C. οἱ τοὺς περὶ Μεγάβαζον ἀποκτείναντες ἐν Μακεδονίᾳ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκφερομένους εἰς ἀφροδίτην ἀδίκον ὑπὸ τῆς μέθης· interpres, qui *Megabazum interfecerant*: nec cetera nimis recte: si sic reliquit, vix Libanius effugere potest, quin historiae violatae sit reus; non enim ipse Megabazus eo venerat, tantum abest, ut fuerit interfectus, sed legatos miserat ad Amyntam Macedonem, teste Herodoto V, 17. cum quo ut illi conveniat, malim sane lenissima manu mederi, οἱ παρὰ Μεγάβαζου, *missi a Megabazo*. Idem homo Ctesiae Megabyzus, sed Dinoni, quod aliquanto longius distat, Bagazus apud Athen. XIII, p. 609 A. ἡ Βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξη ἀδελφῇ ὄνομα Ἄνουτις καλλίστη ἦν τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη· scio, Casaubonum haec eum in modum reformare, ut cum Ctesia consentiant: verum cur viro maximo non plane subscribam, rationes habeo, quas nunc quidem explicare commodum non est: ex eo autem mihi probabile fit, Persicae vocis asperitatem, ut solebant saepius, emollivisse Graecos, ad suaeque linguae similitudinem ac mitiorem sonum accommodasse: quare eos, qui nominis istius, tanquam si de genuina pronuntiatione liquido constaret, originem ex hodierno Persarum sermone repetere fatagunt, si quis in tenebris micare existimet, ab opinione mea non multum dissidebit. Porro ad Persarum Megabyzos quam prope accedant, quidve habuerint commune Dianae Ephesiae sacerdotes, non facile dixero: eos certe, seu ἱερεῖς sive νεωκόρους, appellatos fuisse Μεγαβύζους tam luculentis veterum testimoniis est firmatum, ut nullus dubitationi relictus sit locus: diserte Strabo XIV, pag. 950 A. ἱερέας δ' εὐνούχους εἶχον, οὓς ἐκάλουον Μεγαλοβύζους, καὶ ἀλλαχέθεν μετιόντας αἰεὶ τινὰς ἀξίους τῆς τοιαύτης προστασίας, καὶ ἡγόν

ἐν τιμῇ μεγάλῃ συνιεῖσθαι δὲ τοῖς ἐχρῆν παρθένους. Strabonem in hac causa testem quis prudens aspernetur? qui & ipse, quando Ephesi versabatur, curiosissimus rerum antiquarum indagator potuit sciscitari, & Appianum habet suffragatorem de B. C. V, p. 676 B. καὶ τὸν ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερέα, δὴ Μεγάβυζον ἡγοῦνται, ὑποδεξάμενον ποτε τὴν Ἀρσινόην ὡς βασιλίδα, ἀχθῆναι μὲν ἐκέλευσεν, Ἐφεσίων δὲ αὐτὴν Κλεοπάτραν ἱκετεύσαντων μεθῆκεν Antonius: ex quibus simul liquet, tum qua vixerit aetate, quantaque dignatione fuerit Megabyzus iste, tum quam carum habuerint Dianae suae sacerdotem Ephesii. Verum in Strabone, nisi fallor, vitium haeret unius literae: refinge μετρίοντες, etiam aliunde arcessentes: nam fieri potuisse saepius existimo, ut civium nemo dignitatem quantumvis amplissimam amissae virilitatis damno cuperet consequi: quare eunuchus aliquis, sed tamen ἀξίος τῆς προστασίας, aut talis certe, qui corporis integritatem splendidissimo muneri postponeret, alicunde fuit conquirendus. Heraclit. Ep. ad Hermodor. *Sed neque canem canis exsecat, ut vos Deae sacerdotem exsecuistis Megabyzum, metu ne virgini vir consecratur: & quo pacto impij adversus naturam, pii sitis adversus simulacrum. Principio enim id agitis, ut Dīs primus imprecetur sacerdos amissa virilitate.* Haec & plura Latine dedit Politianus Obs. & Em. cap. LI. cuius fidem ut in dubium non voco, sic unde literas illas Heracliti habuerit erutas, nescire me profiteor. tale quidem nihil iis in Epistolis invenias, quae nunc vulgatae Heracliti nomen mentiuntur. Eodem refero Menandri locum apud Suid. in Ζάκωρος — οὐ Μεγάβυζος ἦν, ὅς τις (forte melius ὧς τις) γένοιτο Ζάκωρος — ubi plane videtur positum pro Eunuchō: nam de Quintiliano I. O. V, 12, p. 456, quin ita voluerit intelligi, nihil est cur dubitemus, praesertim cum lateri iunctus haereat Bagoas. At Plauto quid facies in Bacch. A. II, Sc. III, 72: *Nos apud Theotimum omne aurum deposuimus, Qui illic sacerdos est Dianae Ephesiae.* Nic. *Qui istic Theotimus est?* Chr. *Megalobuli filius, Qui nunc in Epheso est, Ephesius carissimus.* I. Meursius primum legit *Megalobuzi*, vel *Megabyzi*, quod iam praeceperant Turneb. Adv. XVIII, 31, & Lambinus; deinde nodum hunc nescit: *Sed hoc quid est, quod Plautus dicit, Theotimum filium Megabyzi, si ille Megabyzus Eunuchus?* quem ut solvat, operae pretium est audire. Explico: Megabyzi filius idem valet, ac si dixisset Megabyzus: nam appellativum illud nomen fuit: quomodo ἱατροῦ παῖς pro eo, quod est ἱατρός. Vide, quo

cf. Boissonad. ad
Eun. ap. p. 222.

possit prolabi, qui nativam Graeci sermonis indolem non penitus perspexerit; quod Meursio defuisse scientissimo ceteroquin universae Graecorum antiquitatis, affirmare non vereor: falli se passus est vir egregius isto vulgari, γραμματικῶν, φιλοσόφων, ἱατρῶν παῖδες, putavitque nihil obstare, quo minus eadem loquendi ratio e numero plurali migraret in singularem: hoc si vel Graecis licuisse ponas, probandum utique fuerat, Latinis idem placuisse. Ut autem motae difficultati occurratur, quid si *Megabuli* (hoc ad metri leges aptius respondet) *filius* retineas; non sacerdotis, sed viri clari, cuius filius sacerdotio fuerit functus? Sin malis, in quam sententiam eruditi viri propendent, *Megabyxi filius*, statuendum est, Megabyzum istum, antequam imminuta virilitate dignitatem fusciperet antistitis, liberos, Theotimum saltem, procreasse, qui Theotimus sacerdos quidem Ephesiae Dianae, non princeps sive Megabyzus, (hoc patris erat munus) sed inferioris gradus. Susplicari tamen potius lubet, vitii quiddam in hoc Plautino loco residere, quod vide, an sic curari possit: *Megalogyzus fidius*, pro, *medius fidius*: quo pacto optime sane sententiae consultum erit. Ipsum vero nomen fueritne dignitatis, & splendidum hominem apud Ephesios ac magnificum proprie significarit, an ab antiquiore quodam Megabyzo, qui summa cum laude in hoc munere sit versatus, ad successores propagatum venerit, ego quidem, ubi veteres silent, definire non sustineo: hoc tamen docet memoriae vetustae fides, saepius usu venisse, ut primi sacri ordinis auctoris nomen ad posteros demanaret. In Olba Iovis templum Αἴαντος ἱδρυμα τοῦ Τεύκρου unde οἱ πλείστοι γε τῶν ἱερευσαμένων ὀνομάζοντο Τεύκροι ἢ Αἴαντες. Strab. XIV, pag. 989. Lucianus autem quin, ut Megaclem & Protarchum, vulgata quidem inter Graecos nomina, non ab usu tamen communi, sed a Comoedia, sic & Megabyzum petiverit, minime dubito. Fuit apud Comicos in ista voce non potestas solum, ut arbitrator, viri divitis & splendidi, verum praeterea divitiarum ostentatoris inepti. Sic fere Crates apud Athen. VI, p. 248 A. eximie restitutus a Casaubono: ῥιγῶν δ' ἐν Μεγαβύζου δόξαται ἐπὶ μισθῷ σῖτον Apollon. Tyan. Ep. II: ἢ προῖκα γε χρηστέρων αὐτῇ (σοφιστεία) πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐπέιπερ ἦδη σοὶ καὶ τὰ Μεγαβύζου quoniam tibi iam partae sunt opes ingentes, quae supercilium tollant. Vim comicam ipsa nominis forma Graeca multum adiuvat, quippe quae complectatur & τὸ μέγα, ex quo factum, ut μεγαλοβύζους etiam dixerint,

& βύζον, id est, ut Hesychius exponit, πυκνόν, συνετόν· γαῦρον δὲ καὶ μέγα. Erymol. in Βύκτης· τὸ γὰρ βῦ ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἐλέγετο· καὶ Σώφραν βύβα (an βύζα; quamvis apud Hesych. Βυβὰ (ita legendum) ταῦτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου τὰττεται) ἀντὶ τοῦ μεστὰ καὶ πλήρη καὶ μεγάλα· βύζειν εἰς τὸ νῆμα· hunc in modum iste locus distingui debet: posteriorum sensus, *de verbo βύζειν quaerenda est vox νῆμα*, quam vide p. 603, v. 38. Ex scena delati quoque Μεγαβύζιοι λόγοι, quos Hesychius interpretatur, sed ita, ut facile sit intellectu, diversos abiisse veteres Grammaticos, unde ratio significationis sit derivanda, a Perficis Megabyzis, an ab Ephesiae Dianae sacerdotibus: hoc mihi verosimilius videtur. Multa reperies de Megabyzis ad Quintilianum notata, sed parum accurate cogitateque, ut virum doctissimum satis appareat festinantem & rerum copia, quae ad manus erat, obrutum meditandi tempus digerendique sibi non indulsisse. HEMST.

ibid. Μετονομασθεῖς) Ut ille etiam in Somnio Luciani, qui ex Simone fit Simonides. ANONYM.

ead. l. 12. Ἀληθές — πένθος) Iuvenal. *Ploratur lacrimis amissa pecunia veris.* ANONYM.

ead. l. 13. Θύννος) Proverbium: piscis est marinus, in portu Lusitano magno numero capitur ad Lysibonam & iuxta mare Herculeum. De eo Plin. IX, c. 15, Athen. VII, Eustath. ad Il. E, & Od. M. X. COGN. Aelian. Hist. animal. Proverb. sic id. Piscat. inde σαγηνεύεσθαι. BOURD.

ead. l. 14. Τὸ δέλεαρ) *Magna ad eum inescandum munera.* BROD.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) *Rerum imperitus, crassoque ingenio praeditus.* BROD. H. Stephan. Th. T. III, p. 11: Παχύδερμος, qui est cute crassa. Affertur autem ex Timone Luciani pro fatuo seu stupido &c. sed Budaeus exponit, rusticus & illotus squalidusque. Crassa cutis & rigens ad indicium trahebatur stuporis ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι Schol. Aristoph. ad Nub. v. 1239, ὡς παχύδερμον δὲ αὐτὸν χλευάζει. Vid. Aelian. V. H. XIII, 15, ibique Kuhnium. Philoponi locus ad Aristot. περὶ Ψυχ. II productus etiam a Suida in Μαλακός inter alia: διὸ καὶ τοὺς ἀνοήτους παχύδερμους καλοῦμεν in Plautinis quoque salibus *corium bubulum & elephantinum*. Hoc sine dubio voluit Lucianus; sed praeterea significat mancipium nequam, cuius corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicatri-

ces duxit creberrimas & obduruit: hoc suadet mentio πένης, μαστίγων, μυλώνος. Recte Faber, εἰ παρὶν ἄλλως pro ἄλλος. Conferendus autem cum Luciano locus egregius Philonis Iud. p. 888 C. D. Quomodo Noster τὸν μυλῶνα προσκυνῶν, sic & Demosth. περὶ Παραπρ. p. 343 C. ὁ τέως ἐπὶ προσκυνῶν τὴν Θέλον, ubi publicis diariis per biennium fuerat nutritus Aeschines. Poena servorum μυλῶν vel pistrinum: Demosth. in Stephan. I, ὥστε ἐν τῷ μυλῶνι προσῆκεν αὐτὸν εἶναι μᾶλλον, ἢ τῶν λοιπῶν κύριον γενέσθαι & saepius. Lyf. Or. I, p. 93, v. 24, μαστιγωθείσαν εἰς μύλωνα ἐμπέσειν, ex quo loco Luciani elegans usus eorum, ἐμπέσων εἰς ἐμέ, patet: venuste Liban. T. II, p. 632 C. ἀπὸ μυλώνων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀγρυπνιῶν ἀγεσθαι ἐπὶ δυνάμεις τε καὶ ἀρχῶν λαμπρότητας, a sordidissima servilique conditione ad honores tolli. Ἀνάκτορον quorumvis Deorum templum, vel interior templi recessus, & propterea Castorum etiam: proprie vero Cereris Eleusinae: τὸ σεμνὸν ἀνάκτορον ταῖν θεοῖν. Notat H. Steph. Th. T. I, p. 424, hic pro ἀνάκειον quosdam poni velle: male. HEMST.

ead. l. 3. Τὸν μυλῶνα) In pistrinis enim trusatilem molam egrotat. BROD.

ibid. Ἀνάκτορον) Idem est cum Ἀνάκειον (Harpocr.) ubi mancipia venundari solita. Demosth. Or. I in Steph. f. fin. p. 106, 2. Vid. Meurf. AG. IV, 842, & Suid. in Ἀνάκαιον, & not. ad Συμπ. c. 9 & 32, unde satis liquere arbitror, de Castore & Polluce intelligendum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἰπποτροφίας) Vide L. Bos Obs. Crit. p. 62. Heraclides tradidit, Empedoclem fuisse λαμπρὰς οἰκίας ἱπποτροφικῶτος τοῦ πάππου apud Diogen. L. VIII, § 1. HEMST.

ead. l. 9. Ἡ μὲν εὐμορφότερον) Id. Dial. Mort. & copiose in Somnio, ubi de Simonide. BOURD.

ead. l. 10. Κέκροπος) Cecrops & Codrus Atheniensium reges fuerunt. BROD.

ead. l. 14. Συνειλεγμένα) T. Fab. sibi pepererit. Male, cum de quaesitis ab eo, cuius heres est, intelligi debeat. SOLAN. Expressit fere eadem, quae Horatius Sat. de Ulyssē & Tiresia, Qui quamvis periurus erit, sine gente, cruentus Sanguine fraterno &c. ANONYM.

Pag. 94. l. 1. Αὐτόπους) Quia antea dixerat οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. SOLAN.

ead. l. 5. Οὐ γὰρ Ἀριστ.) Aristidem, Iustum cognominatum. Plutarch. in eius Vita. BROD. Hac de re oratores Grae-

ci. Idem Iove confutat. BOURD. Cui sumtus funeris defuit. Corn. Nepos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἱππονίκῳ καὶ Καλ.) *Hipponicus* pater fuit *Calliae* prodigi nepotis, de quo alias complura. BROD. Atheniensis uterque. *Calliam* *Laccoplutum* dictum, Suidas ait. Fuit utique Atheniensium ditissimus, Plut. π. Φιλοπλ. *Hipponici*, ut videtur, filius. Adeo autem ille scelestus, ut, cum Solon consilium ei suum de nominibus novis faciendis aperuisset, ingentes pecunias mutuatus, agros emerit; quo facto creditores, mox lege de novis tabulis lata, frustratus est. V. Plutarch. Sol. 158 & 935 f. Pericl. & in Arist. 612. *Callias* munera a rege Persarum accepisse creditus. *Calliae* huius divitis matrem viduam duxerat primo Pericles, qua repudiata Aspasiam deinde duxit. Vide Plutarchum in v. Pericl. 301 A. ed. St. Vid. Aristoph. Av. pag. 554, & Ran. pag. 233, & Ἑκκλ. SOLAN. Ista gens tanta floruit per omnem Graeciam divitiarum opinione, ut, quia Graecorum nemo cum illis comparari posse videbatur, proverbio locum dedit: Καλλίου τοῦ Ἱππονίκου πλουσιώτερος Aeschin. D. II, § 9. Vid. Maximī Tyr. Diff. XXIII, p. 238, 239. *Lyfias* pro Aristoph. p. 156: Καλλίας ὁ Ἱππονίκου, ὅτε νεώστ' ἐτεθνήκει ὁ πατήρ, ὃς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἐδόκει κεκτῆσθαι &c. Andocid. περὶ Μυστ. p. 17, v. 8. A pari virtutis morumque laude longe abfuerunt: quare a Comicis acerbius exagitati saepe in exemplum ponuntur talium hominum, quibus indignis amplissimae opes contigerunt: Maxim. Tyr. Diff. XXX, p. 309: μηδὲν τῶν παρὰ τὴν ἀξίαν φοβηθῆς, καὶ πλουτήσεις ἢ Ἱππονίκος ἦς, νικήσεις ἢ Κλέων ἦς, (vid. Nostrum § 30.) αἰρήσεις ἢ Μέλιτος ἦς. Recte vero Lucianus atque ex historiae veritate Aristidem, ut vita diffimillimum, opposuit: nam *Calliae* daducho capitis postulato hoc inimici gravissimum obiecerunt crimen, quod cum bonis afflueret, Aristidem ἀνεξιδὺν in summa paupertate vivere pateretur: cuius invidiam, quae iudicum animos vehementissime commoverat, quemadmodum ipsius Aristidis interventu depulerit, legere licet in Plutarch. T. I, p. 334. Eam historiam respexit Teles apud Stob. pag. 516. Ordinem illustri familiae contexuit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XIV, 16, in haud paucis lapsus: liberalius & apparatiore doctrinae copia I. Fr. Gronovius Obs. IV, c. 7, p. 103. Nos alias hanc operam non paucis adhuc difficultatibus impeditam navabimus, & multos aliorum errores conabimur expurgare. HEMST.

ead. l. 9. Ἄνω καὶ κάτω) Terigit hunc locum Fr. Luifinus Par. III, 18. HEMST.

ead. l. 11. ἔχει σε &c.) Vid. supra Ἐνυπν. c. 7, ἔρμαιον ὄν. & hoc ipso Τιμ. c. 24. I. haec aliter habet, nempe πρὸς αὐτὸν (L. αὐτὸν) ἔρχεται, deestque σέ. Minus commode. SOLAN.

ibid. Τὸν Ἑρμῆν) Scribe σε τὸν Ἑρμῆν. BROD. Sic post hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῶος. § 41. BOURD.

Pag. 95. l. 1. Δυσεύρετον οὕτω χρήμα) Τοὺς τοῦ πλούτου ἀξίους. BROD.

ead. l. 3. Οὐδ' ὁ Λυγκεὺς) Aristoph. in Plut. v. 210, βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον Λυγκέως. Ὁξύπτερος Λυγκέως Philo περὶ Προν. apud Euseb. Προπ. Εὐαγ. VIII, pag. 387 A. Plotin. Ennead. p. 545 D. saepe Noster, ut Erasmus observat in Lynceo perspicacior : G. Cognatus in Lynceus. HEMST.

ead. l. 7. Σαγηννεύμενος) L. σαγηννεύομαι circumdor. BROD.

ead. l. 13. Εἰρήσεται γὰρ) Dicendum est enim. BROD.

Pag. 96. l. 2. Σοῦ δυσέρωτας) Δυσέρως, qui modum amoris statuere non potest, sed eius violentia se totum abripi patitur. exposuit illam vim D. Heinf. L. Th. c. IV, non quidem ignoram H. Stephano, cuius in Thesauro hic ipse locus adducitur. Luciano frequens, ut notavit Iungerman. ad Poll. VI, 189. Epigramma editum a Kustero ad Suid. in Ἀκοστήσας· Τὸς τρητὼς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάνδε κορύναν Ἄνθεσο (ita legendum pro Ἄνθετο) Πάνι φίλῳ Δάφνι γυναικοφίλῳ. Ὡ Πᾶν δέχυνσο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἴσα γὰρ αὐτῷ Καὶ μοὶ Πᾶν φιλέεις καὶ δυσέρως τελέβεις. Sumfit a Theocrito Eid. I, 85. Similiter δυσάνιος vcl δυσήνιος apud Hippocratem, de quo Foef. in Oecon. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς βαθυκήτεα πόντ.) Ex Theognide: Ἦν (paupertatem) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγαλήτεα πόντον ῥίπτειν, καὶ πέτρων, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. BROD. Alludit ad Theognidis poëtae carmen illud de paupertate, quod in Progymn. Aphthonii in sententiae exhortatoriae exemplo exstat: Χρὴ πενίην φ. &c. Ad hoc item allusit Lucian. de Merc. Cond. Theodoretus quoque de Curat. Graec. Affect. lib. II adducit. COGN. Ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem est. BOURD. Vana est haesitatio Fabri inter hanc lectionem, & eam, quae in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit se inde expedire, cum id posset, non auxilio Stobaei & Plutarchi; qui potuerunt aliter citare, quam Lucianus; sed Lucianus se ipse defendit, ostenditque in libello de Mercede conductis cap. 5, &

apologia eius libelli sequente c. 10, & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκῆτα dicens, & ipsum nomen Theognidis adiiciens. Unde inprimis apparet, ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut postea πετρῶν κατ' ἡλιβάτων, quod ex eodem sit. Nihil falsius. Etiam paulo post negare nequit Faber, verius vertisse Erasmus, & ex eius imitatione Benedictum, illa verba ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτοὺς, quod illos nullo pacto respexisses, quam ipsum, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Sed vice versa queri debeo, cum sic loquatur etiam Lucianus in Saltatione, ἀμεινὸν ἔστιν οἶμαι ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομηκέναι, vertisse Opsopaeum, neque sub initium fatearis, aliquid tale te flagitiose deliquisse; Benedictum, nec initio, te tale quid deliquisse, fatearis. GRON. Apud Theognidem hodie aliter legitur in hunc modum:

Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίῃ πάντων δάμνησι μάλιστα

καὶ γῆρας πολιῶ, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου.

Ἦν δ' ἡ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακῆτα πόντον

ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων.

Ed. I. cum Ms. T. Fabri βαθυκῆτα. Sed eadem sibi non satis constans alibi vulgarem sequitur scripturam, quae in Coll. etiam invenitur. Vide Mss. c. 5, & A. Mss. c. 10. SOLAN. Editus Theognis meusque scriptus, μεγακῆτα, quam vocem servant Aphthon. Progymn. p. 14, Schol. Thucyd. ad II, c. 43, Eustath. ad II. E, p. 998, v. 25. Apud Stob. p. 518 ad marginem additur βαθυκῆτα, quasi varia vetusti codicis lectio: utrumque reperias in Plutarcho, hoc T. II, p. 1039 F. illud p. 1069 D. Cum Luciano consentit Clemens Str. IV, p. 483 C. ut difficile sit diiudicatu, utrum ab ipso Theognide fuerit profectum. Μεγακῆτης post Homerum Odyss. Γ, 158, ponto vel mari frequenter adiungunt, Apollon. Rhod. IV, 318, Dionys. Perieg. v. 1087, alii: longe rarius est βαθυκῆτης. Ut plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακῆτης, opinionum diffidio Grammatici dubium relinquunt. Qui μεγάλα κῆτη ἔχοντα, quod in maris epitheto percommodum esse non diffiteor, interpretantur, videant illi, quo pacto haec virtus adhiberi possit ad μεγακῆτῃ νῆϊ μελαίνῃ II. Θ, 222, A, 5, 599. Hoc alios compulit, ut exponerent μεγάλος κοίλην, vel εὐρύχωρον καὶ πλατείαν, vel, quod habet Dionysii Schol. μεγάλοπλάτων: immo in Ety-

cf. Welsk. Tri-
logie Pro-
metheus, 200.

mologo legas, μέγα κύτος ἔχουσαν, ὃ ἐστὶ πλατεῖαν p. 574. unde, quae sit origo diversae lectionis βαθυκύττα, manifesto colligi potest. Nolo commemorare, quid moliantur in explicanda Lacedaemone κητώσση Il. B, 581. Equidem existimo, κύτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse: quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus. Nunc H. Stephanum audiamus in Thes. Ind. Βαθυκύττα πύκτον Lucianus dixit, vel quod in profundis suis recessibus cetos habeat, vel quod habeat cete ingentia: est enim & piscosum mare & profundum. Mallem haec indicta, quae prorsus ab ingenio linguae Graecae abhorrent: ad compositorum enim rationem se minus attendisse satis declarat: ego vertam, profundissimum vel immensae profunditatis mare. Amm. Marcell. XXIX, 1, p. 600: angustius formidandae paupertatis attriti, cuius metu vel in mare nos ire praecipites, suadet Theognis poeta vetus & prudens. HEMST.

ead. l. 4. Πετρῶν) Ac se e scopulis praecipites dederunt. BROD.

ead. l. 5. Ὅτι περ) Videtur Lucianus scripsisse aut ὅσπερ, aut ὅτε περ: quamvis libri omnes habeant ὅτι περ. De ὅτε vide ἐν. Δ. VII extremo. Ερμ. c. 23. De ὅς Σχ. c. 2. SOLAN. In Timone, quem Tan. Faber iis notis illustravit, quibus si in reliquos similes exstarent, aut ab eodem viro, aut ab aliis conscriptae, Lucianus certe longe melius haberet, unicum indicabo intactum ei locum, qui levicula mutatione nitore suo reddi posse videretur. Novi, inquit Mercurius, adeo perdit te (Plutum) amantes, ut mortem sibi consciverint, ὑπεροπᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, Ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτούς: hoc est, Benedicto interpreti, rati fastidiri sese abs te, PROPTEREA quod illos nullo pacto respexisses. Sed iocus, quem in voce ὑπεροπᾶσθαι captat, nisi aliter & legas & vertas, perit. Scribo itaque ὕ. ν. ὑπὸ σοῦ, Ὅς περ οὐδὲ τ. ἀ. ἐ. ἀ. & verto, despici se a te rati, quos ne aspexisti quidem. Sic enim aliquo modo fervatur iocus ille. Quomodo enim eos caecus Plutus aspiceret? Ridet itaque querentes se superciliose aspectos a caeco; quae vis est vocis ὑπεροπᾶσθαι. SOLAN. in Specimine. ibid. Οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) Nunquam, prorsus. BROD.

ead. l. 7. Κορυβαντιῶν) Corybantiare, ut ex Plinio docet μακαρίτης Scalig. ad Catull. BOURD.

Pag. 97. l. 1.) Εἰόμενοι) Placet οἰόμενοι. BROD.

ead. l. 4. Αὐτῶν) Lege αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐρῶντες ἀνέραστων &c.) Profert Thom. Mag. in Ἀνέραστος. HEMST.

ead. l. 6. Ὅτι καὶ &c.) Sic edi curavimus; cum in vulgatis edd. legatur tantum καὶ &c. auctoritatem secuti Mf. a Fabricio memorati, & ed. I. quae ὅτι habet sine καὶ. SOLAN.

ead. l. 7. Αὐτὸ) Legendum αὐτοί. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Emenda δὴ. BROD. P. L. & Coll. δὴ. Emendaverat & Vorstius in suo codice, cuius pars prima penes me est. In omnibus impressis legitur δεῖ, nullo prorsus sensu. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπίχριστος) *Fucata.* BROD.

Pag. 98. l. 2. Συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ) Paucis rem totam complectitur Plutus Aristophaneus v. 107. Cum istis plane concordant, quae Longinus περὶ Ὑψ. c. 43, p. 236, 238; neque hoc TOLLIIUM praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Φευκτῶν) Legendum est φευκτέων, quia φευκτὸς mere Tragicum est, & inevitabilis significat, non vitandus. SOLAN. Apud philosophos αἰρετὰ & φευκτὰ inter se pugnant. Cebes p. 77, οὐτὰ γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἰρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἀσὶ; saepissime Plato: quare nihil hic mutandum. HEMST.

ead. l. 8. Τέθηπε) *Miratur.* BROD.

in Schol. col. 1. l. 7. Τύφῳ γὰρ) Ὁ prioris ed. mutaverat in τὸ Solanus, induxeratque φασί. Si absit a scripto C. legendum est τ. γὰρ ὁ φ. καὶ κ. HEMST.

ibid. l. 10. Τῷ μὴ δεῖ δένη ἔχειν οἱ χρήσονται) Verba profecto inquinatissima in posteriori parte. Τῷ μὴ δεῖ δένη ἔχειν quid aliud, quam turpe verborum monstrum? Doctissimus Clericus, primus horum Scholiorum editor, *Videtur*, inquit, *legendum* ἂ μὴ δεῖ ἔχειν. ut sensus sit: Qui volunt habere, quae non oportet, eos importuna invadit superbia. Quid ergo τοῖς, οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς fiet? Sed & ἐπισέρχεται statim legendum fuit. Non piget nostram hic conferre symbolam. Ita nempe haec ultima legenda putem, Σύνδρομος γὰρ τούτῳ (τύφῳ) καὶ ἡ ἀνοία. ἀνσταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τυφῷ σεσαγνηνευμένοι τῷ μὴ δεῖ εἰδέναι ἔχειν, ὃ, τι χρήσονται ἑαυτοῖς. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἀκαίριος ἐπισέρχεται μεγαλοψυχία &c. Vides, quam ferme nihil mutem, vestigiis modo corruptae scripturae inhaerens. Expono autem: *Huic fastui adiuncta est desipientia.* Namque quos fastus constrictos tenet (qui fastu fascinati sunt) desipiunt eo, quod nesciunt, (sive, quod scientiam non habent, vel, quod scire nequeunt) quemadmodum sese gesturi sint. In hos intempestiva insuper se insinuat magnanimitas, nata ex divitiarum abundantia. Ἐξ εἰν εἰδέναι eodem modo Scholiastes hic dicit, quo infra in Her-

motimo § 7 ipse Lucianus, ὡς πάντα χρῆν ὑπομείναι δι' αὐτὰ, πῶθεν ἔχεις εἰδέναι; unde scis, propterea esse omnia subeunda? Ibid. § 27, Οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. Neque tamen scio (vel scire possum) num vera dicat. § 38, Καὶ εὐρόντες, ἔχετε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός; Et ubi invenissetis, sciretisne, illud esse ipsum, quod amissum fuerat? Porro pro οἱ χρῆσονται ἑαυτοῖς, unius literae beneficio emendatius repositi ὅ, τι χρῆσονται ἑαυτοῖς. Sic Noster in Scythia § 3, οὐκ ἔχων ὅ, τι χρῆσαιτο ἑαυτῷ. In Imaginibus § 5, Ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρῆσεται αὐταῖς. Isocrates in Panathenaico p. 281 D. Ἀπορεῖν ἐφασκεν ὅτι χρῆσται τοῖς παρούσι. Emendatius scribes, ὅ, τι χρῆσται τ. π. Quae post haec apud eundem Scholiasten sequuntur, non minus spurca, & lectori crucem figentia, alius Oedipus expediat. IENS. Malim μὴδ' εἰδέναι ὅ, τι. C. G. τῷ μὴ εἰδέναι ἔχει ἢ. SOLAN. Pro οἱ Solanus ἢ prae-tuli I. Iensii ὅ, τι. M. Sladus διὰ τὸ μὴδ' εἶναι ἔχειν minus recte. HEMST.

ibid. l. 13. Μεγαλυχία) Prave antea legebatur μεγαλο-
ψυχία. Vide textum Lucianum. SOLAN. Obtemperavi do-
ctissi. Solano. Attamen prope mihi persuadeo, invenisse Scho-
liasten in corrupto Luciani Codice μεγαλοψυχία, quam li-
beralitatem intellexit: ea cum per se sit valde laudabilis, cave-
re voluit adiecto ἢ ἀκαιρος, ne quis in meliorem partem acci-
peret. Idem ex eo patet, quod τὸ φιλάνθρωπον ὑποδύεσθαι
dicatur: hoc ad μεγαλοψυχίαν illo, quem indicavi, sensu
sumtam optime, ad μεγαλυχίαν minime convenit. Sequen-
tia vero, quae viris eruditissimis tam spurce foedata, & Oe-
dipo quodam indigere sunt visa, solius fere distinctionis ope
sanari possunt atque in integrum restitui: τῇ ἀπὸ τοῦ πλού-
του περιττότητι τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον. ἀλλὰ γε
δὴ καὶ μαλακία συνέστιον αὐτοῖς (ἑαυτοῖς scripserat Solanus)
ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν δρυφίν τε καὶ δηλύτητα διὰ
τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. Mox sensus erit dilucidior, si in-
terferas, τῆς μὲν τὸ τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον ὑπερφρονεῖν
ἐχούσης. Facile autem apparet, ab aliquo lectore semidocto,
qualium in his Scholiis non rara sunt vestigia, declamatorie
nec castigatissime esse scripta. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Ἐγγέλεις) De multiplici forma numeri plu-
ralis in hac voce, ἐγγέλους, ἐγγέλους, ἐγγέλεις agit H. Ste-
phan. Th. L. G. T. I., p. 1931, huius etiam loci non imme-
mor. HEMST.

ead. l. 3. Ἐξώδης) Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum,

ἰξώδης tamen legit interpres. BOURD. Mendose plerique libri ἰξώδης. Vera scriptura ἰξώδης, quam expressimus, ex *I. B. 1.* & *S.* est: agnoscunt etiam *P. & L.* In uno tamen *L.* ἰξώλη τε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπολυθῆναι) Post vocabulum hoc expuncto Πλοῦτος scribe ἀλλὰ μεταξύ &c. διέλαθε. Post vocem hanc loquitur Πλοῦτος, τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν Ἥσσαν & reliqua. BROD. Male hic notata Pluti persona: loquitur enim haec idem, qui superiora, Mercurius. MARCIL. Nomina personarum antea perturbata restituit iam ante nos Benedictus. SOLAN. Locum in cunctis edd. excepta *Salm.* prava personarum distinctione laborantem adiuvit, praeter Brodaeum, Franc. etiam Luifinus Par. III, c. 2. HEMST.

ead. l. 8. Ἑρμ. τὸ ποῖον; ὅτι τὸν Θησ.) Male notata etiam hic persona Mercurii, & omissa Pluti. esse debet: Πλοῦτ. τὸ ποῖον; Ἑρμ. ὅτι τὸν Ἥσσαν. MARCIL.

Pag. 100. l. 1. Ἐχόμενος τῆς χλαμύδος) *Laciniam ducens.* Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. τὴν ἐσχατίαν) Aeschin. in Tim. p. 13, v. 43, τούτῳ γὰρ κατέλειπεν ὁ πατήρ &c. ἐσχατίαν δὲ Σφηττοί, Ἀλωπεκῆσι δὲ ἕτερον χωρίον ad ea, quales fuerint Atticorum ἐσχατιαί, optime docuit antiquus Scholiastes & nondum editus, cuius verba ex Harpocrate & Suida paululum emendata describere non gravabor. Ἐσχατιαὶ εἰσι τόποι ἐσχατοὶ τῆς χώρας περατούμενοι ἢ εἰς ὅρη ἢ εἰς θάλατταν τὰ ἐπὶ τοῖς τέρμασι τῶν δήμων ἐσχατιαὶ ἐκαλοῦντο. Ἄλλως ἐν τοῖς χωρίοις ἐναπελαμβάνοντο ὅρη ἢ ἄκρα κατὰ τὴν Ἀττικὴν παρ' αὐτὰ δὲ ὑψηλοὶ τόποι εἰσὶν, οἱ ἐσχατιαὶ καλοῦνται. Saepe ἐσχατιαὶ singulorum agri suis finibus distincti & separati, ut monuit Casaub. Leß. Theocr. c. XIV, eorum errorem castigans, qui de nescio quibus agrorum extremitatibus interpretantur; sed tamen remotiores, & ad cuiusque demi fines positi, vel mari montibusve proximi: meminit Demosth. in Phaenipp. p. 1023 B. ἐπορευόμενῃ Κηθήραδε (lege Κυθήραδε) εἰς τὴν ἐσχατίαν αὐτοῦ καὶ πρῶτον μὲν περιγαγὼν τὴν ἐσχατίαν αὐτοῦ πλέον ἢ σταδίων οὖσαν τετταράκοντα & compluries in sequentibus, ad quae pertinet Harpocratonis observatio in Ἐσχατία. Nonnunquam vero quin ultimos agri Attici sive demi fines ἐσχατιαὶ significant, dubitari non potest: vide Xenophont. E. II, p. 276, v. 20. Hesych. in Ἀλμυρίδες. eum in modum historici non raro: ut Diodor. Sic. XVII, pag. 576, τῆς Λυκίας περὶ τὰς ἐσχατίας illudque proverbii vice positum a Constantio

Ep. ad Antioch. in Athanasii Apol. καὶ τοὶ τὶς ἀγνοεῖ καὶ τῶν τὰς ἐσχατίας οἰκούντων. Quantobrem merito Lucianus Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occurſu ingrato abesset, ἐσχατίαν colendam commisit, ὁρεῖνδον καὶ ὑπόληθον γήδιον non aliter, quam Libanius Δυσκόλῳ suo, quem pinxit Declam. XXXVI, p. 793 B. 795 B. 799 C. HEMST.

ead. l. 4. Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι) Hoc est, *Pessimo cuiusdam Atheniensis*. Cleonem & Hyperbolum Aristophanis Comediae infamant. BROD. Aristophan. in Pace. BOURD. Adde gravissimum de Ὑπερβόλῳ Thucydidis testimonium, qui μοχθηρὸν ἄνθρωπον vocat, VIII, 73. SOLAN. Nobile par hominum improbiſſimorum, quos vitiiſ vitaeque turpitudine infames, neque tamen eo minus Athenis magna praeditos auctoritate, quia solent plerumque Comici, iunxit etiam Lucianus: caute quidem neminem alium addens inferiorem; nam hos utroſque in administranda rep. versatos proveſtor aetate videre potuit Timon. Cleon Cleaeneti filius iam vivo Pericle, cum is odio civium atque invidia laborare coepisset, viam ad remp. affectavit. Plutarch. Per. p. 170 D. ἐπεφύετο δὲ καὶ Κλέων ἥδη διὰ τῆς πρὸς ἐκείνον (Periclem) ὀργῆς πορευόμενος ἐπὶ τὴν δημαγωγίαν eo defuncto sine controversia primas tenuit, ὧν καὶ ἐς τὰ ἄλλα βιαιότατος τῶν πολιτῶν, τῷ τε δήμῳ παραπολὺ ἐν τῷ τότε πιθανώτατος, teste Thucyd. III, 36, IV, 21. Postquam ad Amphipolin pulsus a fortissimo duce Brasida, & in fuga caesus interiisset Cleon, deterior Hyperbolus aliquo tempore inter demagogos praecipuum in rep. locum occupavit: ad Aristoph. Pac. v. 680 Scholiastes: μετὰ τὸν Κλέωνα Ὑπερβόλος ἐπολιτεύσατο μοχ, οὗτος μετὰ τὴν τοῦ Κλέωνος δυναστείαν (ita solent aliquando potentiam civis eminentem, qui factionis sit caput, vocare: οὐοῖν οὐσῶν ἐν τῇ πόλει δυναστειῶν, τῆς Θουκυδίδου καὶ Περικλέους. Plutarch. T. I, p. 155 A.) διεδέξατο τὴν δημαγωγίαν donec Alcibiadis consilio fociatis factionibus, quam aliis paraverat, ipse nihil minus metuens poenam subiret, testularumque suffragiis ex urbe eiiceretur. In hos utroſque Comici certatim impetum fecerunt, ut ostendit testis inprimis fide dignus Aristoph. Nub. v. 549, 558. ubi vide Ez. Spanhemium: neque mirum est, qui praeclarissimis viris nequaquam parcebant, in eos filii acerbiter exercuisse, qui tot veris criminibus oppugnari possent. Plutarch. T. II, p. 826 D. τὴν Περικλέους πολιτείαν ἐπαμνούμεν καὶ τὴν Βιάντος· λέγομεν δὲ τὴν Ὑπερ-

βόλου καὶ Κλέωνος. Egregie Dion Chrys. p. 282 A. Atheniensis populi quasi δαίμονας & genios, a quorum arbitrio nutuque pendeant toti, numerat Pisistratum ac Themistoclem: tum Alcibiadem, Niciam, Cleonem & Hyperbolum, τοὺς μὲν τινὰς ἐπιεικεῖς τυγχόν, τοὺς δὲ πάνυ πονηροὺς καὶ χαλεπούς· p. 541 D. οὐδεὶς πώποτε οὕτως ἐγένετο δραστὺς δημαγωγὸς οὐδὲ Ὑπέρβολος ἐκεῖνος ἢ Κλέων. Cleonem & Cleophontem in hoc genere sociavit Demetr. περὶ Ἑρμ. § 315. Hyperbolum & Cleophontem Isocr. de Pac. pag. 174 B. plures Himerius Prop. ad Flavianum apud Phot. p. 615: Ἐστυχοφάντει Περι- κλέα Κλέων· ἔφυγε Νικίας Ὑπέρβολον· Δημάδης δ' ἔκρινε Δη- μωσθένην· Κλεοφῶν Ἀλκιβιάδην ἐγράφετο. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὅς ὠστρακίσθαι) Legendum ὠστράκισ- ται. Quid sit ὠστρακίζεσθαι, dudum ostenderunt eruditi. IENS. V. ὃν ὠστράκισθαι. EXC. G. ὃν ὠστρακίσθαι. C. Περιθῦδ. ὃν καὶ ὠστρακίσθαι. SOLAN. Dedi lectionem C. V. restituerat Solanus ὃς ὠστρακίσθαι. Haec autem optimae sunt inprimis notae, atque ex vetusto quodam vel Aristophanis vel alterius Comici Scholiaste deprompta. Commentatorem nostrum de Hyperbolo testem citat I. Wasse ad Thucyd. VIII, 73. Quod e C. affert Solanus Περιθῦδ. integrandum est Περι- θοίδης· hoc demo ortus Hyperbolus, ut docuit I. Meursius de Pop. Att. in Περιθοῖδαι· quare Scholion sic potest suppleri: Ἀντιφάνους ἦν Περιθοῖδης, ὃν ὠστρ. &c. HEMST.

ibid. l. 5. Καὶ — Ἀνδροκίδης) Lacunam prioris editionis ex C. supplevimus, in quibus mox Ἀνδροκίδης legebatur: sed nihil mutavimus. Vid. Schol. Aristoph. ad Vesp. p. 1001, ad Pac. v. 680. SOLAN.

ibid. l. 9. Ὡς Θεόφραστος) Haec omnia in impr. manca ex C. & supplevimus & refinximus. SOLAN.

ibid. l. 11. Φρύγα) Prior editio, κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρύγα (in V. exstat φασί, sed scribendi compendio, quod qui descripserat, affecutus non fuit, nonnihil obscuratum) εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. HEMST.

ibid. l. 14. Παρελθόντος) Προσελθόντος· hoc enim postulat τῷ βήματι παρελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα pariter usitatum. HEMST.

ibid. l. 17. Ὑπέρβω) Fabulae nomen ab hoc ipso Hyper- bolo: quod non animadversum in Scriptorum Indice, quos nominat Athenaeus, alios itidem in errorem traxit: recte I. Meurs. in Att. Biblioth. recenset etiam Suid. in Πλάτων Ἀθη- ναῖος, κωμικός. Eiusdem generis inter eius comoedias Pisan- der & Cleophon. Cum autem Lydum dixit Hyperbolum,

nihil aliud significare voluit, quam mancipium vile servis parentibus natum; quemadmodum Polyzelus Φρύγα vocaverat: tales enim Lydi & Phryges, notissima servorum nomina. HEMST.

ibid. l. 20. Χρέμιτος) Χρέμιδος Schol. Aristoph. ad Pac. v. 680. Rectius puto, quod noster Scholiastes habet. Atqui modo ex Andronione notatur, Antiphanis eum fuisse filium: suspicari licet, Antiphanem iocosa Comoediae libertate transformatum abiisse in Chremetem; quod Theopompum fallere potuit: nam Androtioni maior est in rebus patriis habenda fides. Mox lege ἐν δ. Φιλιππικῶν. HEMST.

ibid. l. 26. Πιθηναι) Exc. G. ριθηναι & C. SOLAN. Neque aliter in V. scriptum est: idcirco reposui. HEMST.

ibid. col. 2. l. 19. Θουκυδίδης) Lib. III, c. 36 & seq. cuius verba nonnulla Scholiastes expressit. HEMST.

ibid. l. 23. Ἀριστοτέλης δὲ) Sic Exc. G. & V. In impr. Ἀριστοφάνης καὶ περιζωσάμενον. SOLAN. Exstat in V. tale scripturae compendium Ἀριστοτλ'. quomodo philosophi nomen plerumque solet in membranis exhiberi, & mox vitiose δημηγορίας. In his plura sunt corrupta & alieno loco posita: illud ἀποσκώπτων Aristophani melius quam Aristoteli conveniat: veluti modo προσδεῖς ἄρχοντα Εὐθυον aptius post Φιλόχορος interferantur: Philochorum enim notum est historiam Atticam per Archontes digestam literis mandasse; quamquam ne sic quidem haec verba difficultate vacent: nam eius anni, quo Cleon obstitit, ne pax cum Lacedaemoniis iniretur, archon fuit Stratocles, non Euthynus, nisi forte ἐπιλαχὼν, & subfortitione Stratocli defuncto suffectus: eam rationem credi potest habuisse Scholiastes, cur de Philochoro moneret, illum huic anno, secus atque alii, non Stratoclem, sed Euthynum inscripsisse summum magistratum. Quare melius erit, si mutatis quarundam vocum sedibus ita legamus, ὡς Φιλόχορος προσδεῖς ἄ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης (in Ἀθηναίων πολιτεία nimirum) Ἀριστοφάνης δὲ καὶ περιζ. Hoc postremum annotavit etiam Scholiastes ad Aeschin. Orat. in Tim. Mss. λέγεται δὲ Κλέων ὁ δημαγωγὸς παραβὰς τὸ ἐξ ἡθους σχῆμα (scilicet τὸ ἐντὸς ἔχειν τὴν χεῖρα λέγοντα) περιζωσάμενος δημηγορεῖν. Verum haec a nobis alio loco, ubi magis erit commodum, ad examen accuratius revocabuntur. HEMST.

ibid. l. 28. Βυρσοδέψιν) Βυρσοδέψιν corrigendum: neque enim Cleon fuit femina, nec σκωπτικῶς eum hoc femineo nomine fuisse appellatum, quoquam modo liquet. Aristot.

phanes certe in Equit. hunc *βυρσοδέψην* nominat. IENSIUS.

ibid. l. 32. *Μανίας*) Lege *μανία*. Plutarch. T. II, p. 855 B. historici malignum animum hoc indicio deprehendi statuit, *ἢ δυσχερεστάτοις ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιεικεστέρων παρόντων* utatur; veluti quando *Θρασυτήτα καὶ μανίαν Κλέωνος μᾶλλον ἢ κουφολογίαν* dicit. Cleonis *κουφολογίαν* perstringit Thucydide IV, 27. sed idem quoque c. 39, καὶ τοῦ Κλέωνος καὶ περ *μανιώδης οὐσα ἢ ὑπόσχεσις ἀπέβη*. HEMST.

ibid. l. 35. *Ἀμεινίου*) Consentit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 552. Androtion tamen, eodem teste, scriptum reliquerat, interiisse Cleonem Archonte Alcaeo, qui Aminiam excepit. hoc Diodorus firmat, multum in istius pugnae narratione discrepans a Thucydide V, c. 10. HEMST.

Pag. 101. l. 3. *Ὀρεινόν*) Male Basil. edit. ult. *ὄνειρόν*, ut & quaedam aliae edit. BOURD.

ead. l. 5. *Ἐκεῖνος*) Non ignoro, quam vim saepe pronomen illud habeat, velut, quod paulo ante protulimus e Dione, *Ἵπέρβολος ἐκεῖνος* neque tamen non hic malim *ἐκεῖνῳ*, scilicet *Τίμωνι*. HEMST.

ead. l. 10. *Περὶ ἐσχημένον*) Adducit Thom. Magist. in *Κατέσχημαι*. HEMST.

ead. l. 12. *Ἀργεῖφόντα*) Homeric. Patet Dial. Iovis & Merc. postea. BOURD.

Pag. 102. l. 3. *Ἄρα*) Anne ἄρα; ut volunt distingui Grammatici, quando est interrogantis. REITZ.

ead. l. 4. *Εὐαδίκητος*) Quem alias Graeci *ἐπιτίθδειον*, Latini *opportunitum* & *obnoxium* vocant. Eleganter Hipparch. apud Stob. pag. 573, v. 39, *Ἐνατοὶ καὶ σάρκινος, εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα*. Cum his compone, quae Paupertas de se praedicat in Aristoph. Pl. v. 558. HEMST.

ead. l. 7. *Ἐγχειρίσας*) Secuti sumus emendationem Tan. Fabri, cum tamen in omnibus legatur *ἐγχειρήσας*. SOLAN.

ibid. *Τῷ πάλαι*) Qui dudum fuit *Timon*. BROD.

ead. l. 9. *Ῥάκος ἤδη γεγενημένον*) *Iam laboribus exercitatum atque attritum*. BROD. Male Brodaeus: melius Erasmi. Ad in *Pannus lacer, hominem fastidium & reiectum* exponit. Hic divitiis & voluptatibus corruptum, atque ad nullos amplius usus idoneum intellige. Receptam vulgo fuisse proverbii formulam Lucianus indicat Pseudol. § 18: *ἀχρι δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου, ῤάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος ἐξέωσε*. iisdem verbis περὶ τῶν ἐπὶ μ. σ. § 39. Hinc sumfit Scaliger in Strom. Proverb. v. 1337. Antiphilus I Anth. LVI, Ep. 3: *Μυριετής, ἀλίοιο βίου*.

ράκος — qui piscatione corpus ad ultimam senectutem contriverat. Proximum est Euripidis in Autolyco primo de athletis apud Athen. X, pag. 413 E. cum aetate florent, incedunt πόντος ἀγέλιματα — ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν Τρίβωνες ἐκβαλόντες οἷχονται κρόκας. Cadaver Crinagorae ράκος dicitur in Epigr. quod edidit R. Bentleyus ad Callimach. p. 470. Similes alias usurpare veteres solent figuras: quale mihi visum fuit Aristophanis illud apud Polluc. X, 33, Τί μ' ὃ πόνηρ' ἐξώρισας ὡς κληντήριον ita si legas, iambus erit tolerabilis; ceteroquin eius loci integritatem non praefto. Aristophanes etiam in Equ. v. 529 Cratinum effoetum & prae senio paene delirantem lectulo comparat Ἐκπιπτουσῶν τῶν ἡλέκτρων, καὶ τοῦ τόνου οὐκ ἔτ' ἐνόντος &c. Paulo aliter Seneca, teste Gell. N. A. XII, 2, Qui huiuscemodi versus amant, liqueat tibi, eosdem admirari & Soterici lectos: vilissimos puta, nulla-que artis admiratione dignos. Ion apud Hesych. in Σάρων, ὡς παλαιὸν ἄγεις Σάρων sic enim emendandum videtur: Ζέλει δὲ λέγειν, inquit Hesych. ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, διὰ τὸ γῆρας ac si diceret, tanquam scopas ducis vetustate absumptas. Petron. cap. 114, p. 525: Si quid ingenui sanguinis habes, non pluri illam facies, quam sportam. HEMST.

ead. l. 12. Οὐτως) Legendum οὗτος. BROD.

ead. l. 13. Ἀπολείπει, ἀγαθὴν σύνεργον) Legendum ἀπολείπει, ut iam Faber recte monuit. Hic vero continuo intelliget, qualem me reliquerit, bonam auxiliatricem & rerum praestantissimam magistratam. Ceterum Scholiastes ex Mf. in fol. legit hic ἀγαθὴν σύνεργον, idque observari iubet, cum Πενία, quae loquitur, sit femina. Sed mirum, ni in malum codicem inciderit interpres ille, ubi vitio librarium, ignorantium σύνεργος & διδάσκαλος etiam in genere femineo dici, ἀγαθὴν pro ἀγαθὴν scriptum fuerit. IENS. Si ἀπολείπει, auctore Tan. Fabro, in ἀπολείπει mutes, innumera tibi cum Luciani tum aliorum, qui ita scripsere, loca erunt mutanda. Sic noster in Prometh. c. 5, ὡς μαιρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται. quem locum itidem Ienius, ut & sequentem sollicitavit. Sic in Dial. Terps. & Plut. seu N. Δ. VI, μὴ δὲ πρότερον γε σὺ ἀποθάνεις ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. In Dial. Min. & Socr. ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθῆσομαι. Sic Philostratus in vita Apoll. IV, p. 146. Vide etiam in Asino cap. 4, εἰ μὴ τις ὑπακούσει αὐτῇ &c. 11, εἰ δέ μοι καιρὸς ἐπιτρέψῃ in Δικ. c. 30, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ. SOLAN.

ibid. Ἀγαθὴν σύνεργον) Synes. Ep. 100, p. 239 C. φιλοσοφούμεν, ὃ γὰρ τὴν ἐρημίαν ἀγαθὴν ἔχοντες σύνεργον. HEMST. Pag. 103. l. 2. Αὐτὸν) Leg. αὐτόν. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῖς βώλοις) Qualis gleba Aegyptia: de qua copiose Achill. Tat. in Clitoph. BOURD. Alciph. III, Ep. 34, p. 348, de Timone nostro: ταῖς βώλοις τοὺς παριόντας βάλλει· ibi recte Berglerus monuit, hic itidem ταῖς β. potius legendum esse, quam τοῖς, quod in omnibus exstat Luciani edd. Peritissimi Bergleri iudicium sum secutus, etsi non ignorem in Apollonio legi III, 1392, — οἱ μὲν ὁδᾶς τετρήχοντα βῶλον ὁδοῦσι λαζόμενοι πρηνεῖς —. Τοῖς βώλοις Gesnerus ediderat in Aelian. Ep. XIII. bene Ald. & Gen. ταῖς. HEMST.

ead. l. 12. Τῶν εὐχῶν) Praefero σῶν εὐχῶν. Hae voculae faepius commutatae. HEMST.

ead. l. 13. Δέχου τὸν ὄλβον) Respicit solemnem litationis ad populum renuntiationem, de qua Casaub. ad Theophr. Char. 59. Adde Ἀλεξ. c. 14. SOLAN.

Pag. 104. l. 1. Ἀνθρώπους μισῶ) Inde cognomen μισάνθρωπος· c. 44. Interp. Aristoph. ad Aves & Lysistr. BOURD.

ead. l. 7. Μηδὲν σκαῖν) Ποιήσεις subauditur. BROD.

ead. l. 8. Τὸ ἄγριον) Τὴν ἀγριότητα. BROD.

ead. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα) Princeps, primae classis homo. BROD. Atticis perinde atque Ionibus locutio familiaris: plura notat Faber ad Lucret. I, 87. Lucian. Baln. § 3, ὃ δὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ πρῶτα· Euripid. Hec. v. 794, — πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων· Aristoph. Ran. v. 424, Κἄστὶ τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας· Liban. T. II, p. 211 C. Τούτῳ Μένανδρος μὲν ἦν πατὴρ, τὰ πρῶτα Κορινθίων· Herodot. IX, 77, Ἐν δὲ Πλαταιῆσι ἐν τῷ στρατοπέδῳ τῶν Αἰγινιτέων ἦν Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινιτέων τὰ πρῶτα· nam supervacuum illud φέρων, quod edd. trahunt, optime iudicavit Jac. Gronovius, auctore Med. Codice, refecandum esse, observans φερόμενον in hoc genere loquendi locum habere, non φέροντα· sic & Xiphilinus e Dion. p. 796 A. Cornelius Fronto ὃ τὰ πρῶτα τῶν τότε Ῥωμαίων ἐν δίκαις φερόμενος. Pari modo Philostr. de V. S. II, c. XXVII, § 5, Megistias οὐ τὰ δεύτερα φυσιογνωμονούντων νομισαῖς. Olearium probō itidem § 1, praeferentem ex Cod. S. μηδὲ δεύτερα (nisi forte praestet μὴ τὰ δεύτερα) τῶν προειρημένων σοφιστῶν μηδὲ ἱπποδρομῶν τις ἡγείσθω. In multis eandem loquendi formam sectantur. Sophocl. Philoct. v. 435, Πάτροκλος, ὅς σοι (repono, ὅς σου) πατὴρς ἦν τὰ φίλτατα· ibi Camerarius ex Euripide profert Herc. Fur. v. 1428, Τὰ μέγισ-

στα φίλων ἠλέσαντες, id est, Herculem. Phrynich. Ecl. D. A. p. 78, οὕτως ἀρα μέγιστόν ἐστιν ὀνομάτων γνώσις, ὅπου γε δὴ καὶ τὰ ἄκρα τῶν Ἑλλήνων πταίοντα ὁράται· quin scripserit πταίων ὁράται, vix aut omnino non dubito: Polemonem intelligit, de quo Sophistarum principe modo fuerat locutus: structurae rationem exempla, quae posui, satis confirmant; ὦν τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα νομισθεῖς· exquisitius loquendi genus librarii pro more contaminarunt regulis Grammatices vulgatissimis obsecuti: tale erat in Somn. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκμοῖς. Verum observari meretur, istam dictionis elegantiam multo frequentissime de uno homine, aut certis saltem & designatis usurpari: τὰ πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium praecipui. Excusamus Basilium in V. Thecl. p. 54, Thamyras γένει λαμπρύνεται, καὶ πλούτῳ κομᾷ, καὶ τῆς πόλεως ἐστὶ τὸ κράτιστον· debuerat potius, καὶ πόλεως ἐστὶ τὰ κράτιστα· idem accuratius pag. 86, αἱ μὲν γὰρ (γυναῖκες) ἐφῆδοντο τοῖς πραττομένοις κατὰ τῆς Θέκλης, ἔσων ἀσελγές καὶ ἀκόλαστον ἦν ὅσον μέντοι γε σωφρονούν καὶ κόσμιον &c. Diversum est, quando Sophocl. in Phil. v. 449, τὰ πανουργὰ καὶ παλιντριβῆ & τὰ δίκαια καὶ τὰ χρῆστα pro hominibus ponit πανουργοῖς καὶ παλιντριβεῖσι, & δίκαιοις καὶ χρήστοις. Ex Latinis similia notat P. Burm. ad Quinct. Decl. I, p. 13, hunc ipsum quoque Luciani locum proferens. HEMST. caed. l. 16. Τὸν δὲ φέρω &c.) Homer. Il. O, 202. BROD. Tenuit, ut plurimi principis poetarum versus, quasi proverbii locum. Sosstratus eo quam opportune fuerit usus ad Antigonom regem, narrat Sext. Empir. adv. Gram. p. 276, § 276. HEMST.

Pag. 105. l. 3. Πλείστη χάρις) Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: § 37. Contra, οὐδεμία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrast. Char. Eth. p. 46, qui, cum lavisset, mercedis vice balneatorem hoc dicto remunerabatur: eo in loco καὶ κεί si veritas, & ibi, & tum porro, potestate illa, quam nec Latini refugiunt, nihil est, cur quidquam aliud desideres. Atticae venustatis est, quod Aristoph. habet in Lyssistr. v. 865, 869, οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν τοῖς δὲ σιτίοις Χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων· vitam cibosque nihil amplius moror: nihil in his est, quod me possit oblectare. Lys. in Andocid. p. 105, v. 34, καίτοι τίς χάρις τῷ βίῳ &c. HEMST.

Lucian. Vol. I.

C c

ead. l. 11. Οὗτος) Exunt forte, qui hac sint lectione contenti. Mihi multo magis placet, ἀφ' ὧν καταλιπὼν οὗτος ἀπίστος ubi magna cum invidia repeti vides illud οὗτος. Alia res est § 38 οὗτος ἀτίμως. HEMST.

Pag. 106. l. 1. "Οὐ οὔτε κόλαξ θωπεύων) Similes sententiae a multis congestae ad Marth. Evang. VI, 20. Ceterum egregius est Teletis locus apud Stob. pag. 69, ubi causam suam Paupertas agit adversus ingratos, docens quantorum eos bonorum compotes faciat. HEMST.

ibid. Θωπεύων) Κολακεύων, ἀπατῶν, Interp. Aristophan. Acharn. Hefych. BOURD.

ead. l. 9. Ἦβηδὸν οἰμῶζειν π.) *Ne puberibus quidem exceptis.* BROD. Omnes interpretes ad Iovem haec pertinere sibi persuaserunt; ac si diceret Timon: Plutum suum sibi Iuppiter habeat: hac re sola mihi poterat gratificari, si homines universos infortunio mactaret: ac tum sane liquidior oratio procederet ita constituta, ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν, ἢν π. ἀ. ἢ. οἰμ. ποιῆσαι, vel, ποιήσεις, vel ποιήσῃ. Id quidem non plane repudiandum videtur; nescio tamen, an satius fuerit ad ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego hac in solitudine aversus a conspectu malorum, quae nostra fert aetas, paupertate mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vivam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum mihi nihil esse commune volo, hinc te quamprimum aufer ad Iovem: mihi ad animum explendum hoc unicum fuerit satis, si cunctos mortales plorare non quidem iussero, sed re vera fecero. Formula solennis & nota, μακρὰ κλαίειν, οἰμῶζειν σοὶ λέγω, σὲ κελεύω id parum erat Timoni pro odio, quo ferebatur in humanum genus, acerbissimo, nisi pessimos ad lacrimas eiulatusque compelleret, ac pessimis modis mulcaret: ideo ποιῆσαι, non κελεύσαι vel λέξαι. Convenit ad hanc mentem responsio Mercurii, quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bone: neque enim omnes ad gemitum sunt facti: quin tu mitte potius iracundum istud & juveniliter ridiculum, ac Plutum recipe. Heracliti dictum sine dubio respexit, qui Ephesios, cum Hermodorum, civem omnium excellentissimum, urbe expulissent, ἐκέλευσεν ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι. B. Pr. § 14, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν ibi vide plura. Vel sic tamen in Luciano praetulero: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανόν, ἢν πάντας ἀνθρώπους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιήσω. Vera sunt, quae de voce ἡβηδὸν notat Tan. Faber: Barlaeus ad hunc locum paene dixeram prorsus nugatur. Vid. L. Bos Anim. c. VI. HEMST.

ead. l. 12. Οὗτοι ἀπόβλητά εἰσι) Ex hoc Homeri Π. 3 versu: Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Helioid. lib. 5. Apul. Apol. 1. Casaub. ad Athen. c. 25, lib. 1. BOURD.

ead. l. 14. Δικαιολογήσομαι) Unde apud Graecos τὰ δίκαια. Demosth. initio περὶ στεφάνου. Vertit Terentius in Eun. *iusa*, quod interpp. neque Donatus notarunt. ANONYM. Scribe δικαιολογήσομαι nam ἵνα intelligitur. HEMST.

Pag. 107. l. 1. Μακρὰν) Ῥῆσιν subaudio, ut & in μακρὰ, ῥήματα. BROD. Ex more & lege iudiciorum, in quibus reo plus aquae quam aetori concedebatur, quem hic tangit. ANONYM. Restitui μακρὰ, quod in ed. Fl. sola, a qua reliquae omnes male discesserunt: ita mox § 38, μακρὰ εἰπεῖν. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπιβουλεύουσί μοι) Fabrum, qui σοι legendum arbitrat, iuvat Timon § 36, conquestus Plutum, infinitorum sibi malorum causam καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγεῖν, cur tamen hic quidquam mutandum sit, ratio ista non est satis gravis: hic Plutus iniurias sibi factas exposulat, se scilicet obiectum esse, quasi nullius pretii, pestibus illis, qui, dum Timonem adulatoriis laudibus inebriabant, sibi omni modo infidiarentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἐπενέγκας) Ita scripsi pro ἀπενέγκας. Inepti hominis observatio, cui tanquam usinatus obversabatur ἀνέχεσθαι genitivo iunctum: quid enim aliud sibi velit ἐνῆλλαξε τὴν σύνταξιν, exputare nequeo. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Εἰσδεξομαι) Solanus reposuit προσδέξομαι, & pro παραχωρήσαι prioris editionis παραχωρήσω posterius etiam vidit M. Sladus: prius an Codici debeatur, ignoro. HEMST.

Pag. 108. l. 3. Μαλακῆς χλαμύδος) Parum abest, quin melius legi putem χλαμίδος. Χλαῖς delicatulorum indumentum opportunius tum iunctum habet μαλακῇ, tum τὴν διφθέραν oppositam: ita χλαῖς & τριβων Teleti apud Stob. p. 523. Nihil est in scriptis Codicibus frequentius, quam ut harum vocum altera locum alterius invadat; qua de re plura dicemus ad Amores. HEMST.

ead. l. 5. Μικρόν) Ed. I. & Mss. R. G. & L. Reliquae edd. μικρόν, quod ut minus venustum exfulare iussimus. SOLAN.

Pag. 109. l. 1. Ὑπόστυθι) Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένου, λογογράφος Λουκιανὸς ἐν Τίμωνι ὑπόστυθι, ὦ Τίμων, δὲ ἐμέ. Ceterum in hac sententia L. Bos Ell. Gr. p. 247 statuit vulgarem illam omissionem τοῦ ὅρα vel σκέπαι ante particulam ὅπως, castigatoque interprete sic vertit: *Sustine*

& fac, ut adulescentes illi dirumpantur prae invidia. Mihi secus videtur. sensus est, nisi valde fallor, talis: Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus imponi tibi patere, Timon, tum mei causa, tum, quamquam durum sit, atque impetibile, hominem ab optima Paupertate iam ad unguem factum denuo divitiis obrui, ut adulescentes isti invidia rumpantur. Si forte auctoritatis suae minus tribueret Timon, telum secundae rationis adhibet certissimum Mercurius ad eum, qui tam male volebat hominibus, permovendum: quod enim spectaculum Timoni gratius, quam si adulescentes pessime de se meritis rebus suis optimis non macrescere videat, sed dirumpi? Nihil ergo in hac oratione, quod supplementi alicuius indigeat, modo ὑπὸς τῆς repetitum iungas cum ὅπως οἱ κόλακες &c. Verum interferi debet καὶ καὶ, εἰ καὶ χαλεπὸν τοῦτο &c. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ οἶστ' ὅτι) Ferendum non est. BROD.

ead. l. 3. Διαρρήγῳσι) Eunap. Aedes. p. 37, οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ. Luciani verba protulit Def. Herald. ad Martial. IX, Ep. 99. Saepe etiam indignationem & dolorem, quem quis ex rebus ingratas apud animum concipit, significat. Aristoph. Equ. v. 339, & Kuster. Aristides de Momo T. III, p. 679 B. qui nihil in Venere culpandum inveniebat: ὁ δὲ Μῶμος διερρήγνυτο οὐκ ἔχων ὅτι αἰτιάσεται. Hoc quoque Latinis usitatum. Cicero ad Quint. Fratr. III, Ep. 9: ut his malis reip. licentiaque audacium, qua ante rumpebar, nunc ne movear quidem. HEMST.

ead. l. 6. Τῇ εἰρεσίᾳ) Virgil. Aen. VI, 19, alarum remigium etiam vocat. BOURD. E veteribus huiusmodi multa collegerunt I. Meurs. ad Lycophr. v. 25, quaedam tamen inconsulte scribens, Nic. Heinf. ad Ovid. A. A. II, 45, Arn. Draakenborch. ad Sil. Italic. XII, 98. HEMST.

ead. l. 9. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθ. κ. ἐγὼ δὲ ὑμ. ὑποστ.) Verba ultima nec interpres, nec quisquam, qui ad ea quid commentatus est, immo ne Thomas Magister quidem intellexit. Sciendum est, Plutum assumere hic personam thesauri sui, atque adeo dicere, Fode, mi Timon, alte penetrans, vel impingens; ego vero vobis suppositus ero, hoc est, ego a vobis effodiar. Non aliter haec intelligenda esse, patet ex praecedentibus § 39, ubi Mercurius ad Timonem, Καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὥς ἔχεις ad Plutum autem, σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. hoc est, ubi te, Thesaure, tetigerit Timon suo ligone, tuque tactus inclamaris, parceret tibi. Quae notanda inprimis sunt; quippe ubi clarissime pa-

tet, Plutum cum thesauro suo ab Mercurio confundi, quod idem in loco, quo de agimus, fieri, certissimum est. Et quis, quaeſo, alius Plutus, quam theſaurus? Ecce, fodit Timon, & continuo theſaurum ipſum, ſive Plutum ligone pertingens, exclamat, ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῆ κερδαῖε, πόθεν χρυσίον τοσούτου; Patet ergo ſatis evidenter, ſuperiora Pluti verba, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσθήσομαι, non ſignificare ego vero a vobis diſcedam, quemadmodum vertunt & intelligunt omnes; ſed, ego vero vobis ſuppoſitus ero, ſive, ut ita dicam, ſubſtabo. Neque vero uſquam in toto hoc dialogo Plutus, ubi Timoni reconciliatus eſt, memoratur vel abiſſe, vel abitum adornafſe; cum non ut abiret, ſed ut de integro copiam ſui Timoni faceret, fingatur veniſſe. Fruſtra ergo Faber (praeter ieunam admodum, quam movet τῷ ὑμῖν, controverſiam) tentat ἀποσθήσομαι, ubi, licet abitum Pluti ſignificaret hic locus, tamen ex Th. Magiſtro potuiſſet diſcere, ipſum ita, uti hodie, & quidem recte, habemus, Lucianum in hoc loco legiſſe; quamquam ipſe Thomas Noſtrum non ſatis percepit, ac Barlaeum in errorem induxit. Ait autem Thomas, Ὑφίσταμαι καὶ ἀντὶ τοῦ, κρυφίως ἵſταμαι. Λουκιανὸς ἐν Φιλοſευδεῖ· Ἐν ſκοτεινῷ ὑποſτάς. καὶ ἀντὶ τοῦ, ὑποχωρῶ. ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι· Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσθήσομαι. Male, ut probavimus, haec Thomas in ultimis: immo iam ipſe aliquo modo veram, quae hic poſcitur, τοῦ ὑφίσταμαι dedit ſignificationem; nempe κρυφίως ἵſταμαι. Sed longe planius in ſequentibus, Ὑφίσταμαι καὶ τὸ, ὑποκάτω τινός ἵſταμαι. καὶ Ὑφίſτημι, τὸ, Ὑποβάλλω τι. quae omnia noſtrae expoſitioni huius Lucianeſi loci ſunt convenientiſſima. IENS.

ead. l. 10. Βαθείας) Πληγὰς. BROD. Intelligendum πληγὰς, infer iſtus profundos, ligone alte in terram demiſſo. Sic § 53, κατοίſω καὶ τρίτην, impingam tertium iſtum. CLER. Intelligunt πληγὰς ego γῆς· mox ἐκ τοῦ βάθους· utrum maluerit, non patefecit Budaeus C. L. G. p. 412, tria Timonis loca proferens, ubi καταφέρειν valeat allidere, incutere, adigere. In Somn. § 3, ſκληρότερον κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, ſcilicet τὸν ἐγκοπέα· in Prometh. § 2. Aelian. de Anim. XI, 32, εἴτα τὴν ſμινύην καταφέρων δῖεκοſε &c. Achill. Tat. I, p. 15, καὶ ἀνατίγουσα τὴν ἄρπην καταφέρει τῆς ἰξύος· prorfus eodem modo atque hic τὴν δίκελλαν καταφέρειν βαθείας τῆς γῆς, ligonem adigere in profundam terram. HEMST.

ibid. Ὑμῖν ὑποσθήσομαι) Alii Codices ἀποσθήσομαι. BROD. Lectio genuina haec, quam ſola tamen habet ed. I. in reliquis

enim impressis, & ipsis Coll. legitur ὑμῖν ὑποστήσομαι, (nisi quod P. & L. agnoscunt ἀποστήσομαι) duplici mendo, uti acute viderat Tan. Faber, quamvis ὑμῖν quidem ferri aliquo modo posset: Hellenismus enim est frequens apud Graecos & Latinos. Terent. Phorm. *Qui mihi ubi ad uxores ventum est, tum fiunt senes*; quod & annoratum est. In P. vero & L. ὑ—ἀ— Iensii commenta ad hunc locum adeant, quibus subtiliora placent. Chrysostom. ad Pop. Ant. 348, 2, εἰ δὲ καὶ διηνεκῶς ἀπολαύσωμεν, ἀλλὰ τῷ θανάτῳ πάντως ἀποστήσόμεθα, ut recte Eton. ed. quamquam in aliis quibusdam mendose scribatur ὑπ—. De ἡμῖν, unum hunc Livii locum adducam, l. XXII, c. 60, *Haec VOBIS ipsorum militia fuit*. V. Νεγρ. c. 5, & Θυσ. c. 6. SOLAN. Omnium edd. excepta Iunt. lectionem tuerur Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι, ἀντὶ τοῦ ὑποχωρῶ, ὁ αὐτὸς ἐν Τίμωνι, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. De verbi potestate consentiunt Suidas, Ὑποστήτω ἀντὶ τοῦ ὑποχωρησάτω, &, paulo tamen aliter, Hesychius, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc convenient, exempla: multo tritius ὑπεκστήσομαι ut in Achill. Tat. VI, p. 375, *Nῦν μὲν αὐτὴν δεράττεισιν ὅρας γὰρ ὡς ἔχει λύπης ὥστε ὑπεκστήσομαι, καὶ μάλα ἀκόν, ὡς μὴ ἐχληρὸς εἶναι*, quod ipsum si legeretur hoc in loco, (utriusque vocis minimum est discrimen) nemo mutatum cuperet. Verum quoniam & Codd. quidam ἀποστήσομαι praeferunt, & cum ea lectione acutissimi Fabri coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. Euripid. Hec. v. 1054, Ἄλλ' ἐκποδὸν ἀπείμι, καὶ ἀποστήσομαι θυμῷ ῥέοντι Θρηκὶ δυσμαχῶτάτῳ, quod plane congruit. Plato Euthyd. ἀφίσταμαι ἀμάχῳ τῷ ἀνδρῇ. Quod ὑμῖν tentaverit Faber, non probō: ὑμῖν, tibi Timoni & Thesauro, qui personam in hac scena gerit. Quod I. Iensius arbitratur, sic exponenda esse haec verba, *Ego vero vobis suppositus ero*, aut, *substabo*, ignoscat, si dixero, id mihi quidem videri parum conveniens: is enim ipse locus, unde sibi praesidium petit vir doctissimus, aliter est capiendus. Ibi Plutus nequitiam cum Thesauro suo confunditur, aut eius personam assumit, sed contra a Mercurio admonetur, ut ad ligonem Timonis fodientis ex intimis terrae visceribus thesaurum protractum submittat & adducat, quippe inclamanti Pluto obtemperaturum. Haec, uti decebat, ad amussim quadrant cum iis, quae Lucianus explicuit § 29, 30. ibi sollicitudinem Mercurii, quod Thesaurum sibi comitem non adscivissent, ita sedat Plutus, ut nihil in ea re periculi esse confirmet, siquidem ipsum in ter-

ra relictum intus iusserit manere, nec cuiquam aperire, nisi se audiverit evocantem. Olim in mentem mihi venerat, Ἐγὼ δὲ τοῦτον ὑποστήσομαι, ego vero hunc *Theaurum* tibi sub ligone constituam, vel, *sponsorem pro me dabo*: quod nunc damno: nam & scribendum foret ὑποστήσω, & locus Hefychii longe diversum habet sensum: ὑποστήσαι enim is dicitur, qui pro se alium, ut emat, sive quod ipse velit interea latere; sive quamcunque ob causam, vicarium substituit. HEMST.

ead. l. 13. Ὁ Ζεῦ τέραστίε) Prodigious Iuppiter invocabatur, ut prodigia bene verteret iis, quibus obveniebant: erat autem prodigium, ictu ligonis thesaurum effodere. CLER.

ibid. Φίλοι Κορύβαντες) Estote mihi faventes, o Corybantes. Videbatur Timon sibi κορυβαντίαν, hoc est, *furere*, cum sibi visus esset cum duobus viris colloqui, qui se Deos dicebant, deinde thesaurum invenire. Vix nimirum in re tam inusitata credebatur oculis suis, & sanus ne esset ipse addubitabatur. Ideo invocatur Corybantes furoris praefides, ut sibi faventes sint. *Corybantes* & *Curetes* erant satellites Iovis, qui instar infanorum circa eum saltasse armati dicuntur clypeos hastis rudentes: qua de re vide Callim. H. in Iov. v. 52, eiusque interp. Τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων, καὶ τοὺς ματικῶς κινουμένους κορυβαντίαν φαμέν. verba sunt Strabonis X, p. 326. CLER. Quia Corybantes metallarii. ANONYM. Illos furoris terrorumque repentinorum auctores propitiabant, si quod portentum aut prodigium subito fuisset oblatum, stuporemque excitaret. Similiter exclamat iuvenis ille Aristophaneus inter vetularum, quas supra portenta quaevis averlabatur, manus prope directus — ὦ Ἡράκλεις, ὦ Πάρες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρων, Ecclez. v. 1061. Notat ibi Faber: *Ex Luciani Timone apparet (sed & aliunde constat) Corybantas bonis & secundis rebus praefuisse*. Nimis, credo, festinabat, cum ista scriberet: nisi testes adsint certiores, nihil ipsum Lucianus iuvabit; apud quem ut Ζεὺς τέραςτιος invocatur, sic & φίλοι Κορύβαντες in prodigio tam inusitato. Cur tertium addiderit Ἑρμῆν Κερδῶον, palam est: vid. Alciph. III, Ep. 47, & Berglerum. Liban. T. I, p. 367 D. ἥλθον εἰς Διὸς Κτησίου καὶ Ἑρμοῦ Κερδῶον. ab his thesauri inventionem avarus homo precibus volebat impetrare. De versu Euripidis ad Luciani Gallum dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Κερδῶν) Mercurio, ut supra visum est ad c. 15, acceptum referebant, quicumque thesaurum inveniebant. inde Ἑρμῆας toties Nostro memoratum, κοινὸς Ἑρμῆς, & si quae ta-

lia. *Κερδαῖος* apud Lycophronem v. 208 etiam legitur. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 2. τῷ συγκρούματι) V. συγκυρήματι. C. τῶν συγκυρημένων. SOLAN. Helych. Συγκυρήμα, συντύχημα. Suspectum *μανιώδει* an *σπανίῳ* τινι *δηθεν* τῷ σ. quamquam respicere potuit ad Corybantas, qui furorem immittere credebantur. HEMST.

Pag. 110. l. 1. Μὴ ἀνθρακας) Erasmi. in Prov. *Theaurus carbones erant.* BROD.

ead. l. 2. Ἀνεγρόμενος) Quasi hoc somnium esset. BROD.

ead. l. 4. Ὡ χρυσέ) Iambus: cetera ex Pindaro i Olympionicarum. BOURD. Euripidis versus, qui apud Stobaeum legitur. VORST. Exstat etiam inter Eurip. fragmenta ex Bellerophonte v. 64, p. 461 ed. novissimae in hunc modum:

Ἐὰ μὲ κερδαίνοντα κεκληῖσθαι κακόν.

Deinde desiderantur sex versus. & mox:

Ὡ χρυσέ δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς οὐδὲ μήτηρ ἠδονὰς τοίας δ' ἔχει,
Οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,
Οἷας σὺ, χ' οἱ σε δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὄρῃ,
Οὐ δαῦμ' ἔρωτας μυρίουσιν αὐτὴν τρέφειν.

Sine me vocari pessimum, ut dives vocer.

An dives, omnes quaerimus; nemo, an bonus.

Non quare & unde: quid habeat tantum rogant.

Ubique tanti quisque, quantum habuit, fuit.

Quid habere nobis turpe sit, quaeris? Nihil.

Aut dives opto vivere, aut pauper mori.

Bene moritur, qui, dum moritur, lucrum facit.

Pecunia, ingens generis humani bonum,

Cui non voluptas matris aut blandae potest

Par esse prolis, non facer meritis parens.

Tu, compotesque tale gaudebunt tui.

Tam dulce si quid Veneris in vultu micat,

Merito illa amores Coelitus atque hominum movet.

Exstat etiam huius fragmenti pars apud Stobaeum. (Grot. Flor. 367.) Senec Ep. 115: Cum hi novissimi versus in Tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad eiciendum & actorem & carmen consurrexit uno impetu: donec Euripides in medium ipse profiliuit, petens, ut expectarent, viderentque, quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa fabula poenas Bellerophontes, quas in sua quisque dat. Henr. Stephanus cohaerere hos versus inter se, licet alioquin argumento convenient, non putat. Sed

& hosce duos illi subiunctos alicubi legere se ait meminisse:

Κρείσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους

Πένητα ναίειν δόξαν ἡμποληκότα.

p. 27 tract. de habendo delectu sententiarum, quem Comic. Sententiis praemisit. V. Athen. IV, p. 159 B. SOLAN.

ibid. Δεξιῶμα κάλλιστον) Haec Euripidis. BROD.

ead. l. 5. Αἰδόμενον) Pindarus Hymno Ol. primo. BROD.

ead. l. 7. Γενέσθαι χρυσόν) In aureum imbrem mutatus Danaë vitium obrulit. BROD.

ead. l. 10. Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) De quibus in Charronte, dissertatione Solonis & Croesi. BOURD. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, 9. HEMST.

ead. l. 13. Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι) Longus lib. 1 & 2. proprie dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι, ut notavit Isaac. Casaub. ad Athen. BOURD. Mutato vitae genere prioris insignia Diis praesidibus suspendebant; quam consuetudinem Epigrammata veterum inprimis celebrarunt. Long. Pastor. IV, p. 175. Daphnis iam dominus ex pastore & seruo τῷ Διονύσῳ μὲν ἀνέθηκε τὴν πῆραν, καὶ τὸ δέσμα· τῷ Πανὶ τὴν σύριγγα καὶ τὸν πλάγιον αὐλὸν &c. Vid. Iungermann. p. 213. Conferendus Aristoph. in Plut. v. 843. HEMST.

ead. l. 15. Πυργίον) Pausan. in Attic. φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρόπον εὐδαίμονα εἶναι γενέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἀνθρώπους. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἰδρύεσθαι) Solanus ἰδρύεσθαι ego vulgatum retinui. HEMST.

Pag. 111. l. 2. Δεδόχθω) Ex formula ψηφισμάτων, quam passim imitatur. BOURD.

ead. l. 5. Ἐλέου βωμός) Pausan. in Attic. Ἀθηναίοις δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ἄλλὰ ἐστὶν οὐκ εἰς ἅπαντας ἐπίσημα, καὶ ἐλέου βωμός. BROD. Ara Clementiae Athenis, quam Stat. L. XII Theb. divine describit. ANONYM. V. Δημον. c. 58, & A. G. IV, 995. De ara illa ex instituto Meursius Ceramico gemino c. XVI. SOLAN.

ead. l. 7. Κατάλυσις) Sic B. πρ. c. 10, & Plut. in Catone 641, 1. Apud Clem. Alex. p. 32 C. ἀλλ' ἐκ πατέρων, πατέρ, παραδεδομένον ἡμῖν ἔθος ἀνατρέπτειν οὐκ εὐλογον. SOLAN.

ibid. Μονήρης ἡ διαίτα) Sic postea in Saturnal. μοιτοὶ λύκοι, quorum victus, ut suum, μονήρης. BOURD. Conf. Κρον. Epist. ad Div. c. 4, & notam Bourdelotii. Atqui & res nota est, & ab Aeliano prodita, συννόμους esse lupos, quamvis ille binos tantum tradat, sive lupum cum lupa, (de anim. IV, 3.) ad

pastum prodire. Ego proverbialem esse phrasin puto, quæ non semper severe pensitanda ratio est. Aliter Bourdelotius, cuius notam, si lubet, vide ad Epist. ad Div. inter Κρον. c. 4, ubi diserte noster *leones & lupos solitarios vesci* vulgo tradi ait. SOLAN. Liban. T. I, p. 320 C. ἀλλ' ἦδει καὶ μονήρη καὶ μόλις ἀρκούντα. Sæpe aliis in locis utitur. Hippocr. Ep. ad Philopoem. Melancholici σιγηροὶ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ μονήρεις, καὶ φιλέρημοι τυγχάνουσι. Ex Scriptoribus Ecclesiasticis sumtum illud Hesychii, Μονήρη βίον, μοναχικὸν βίον iis enim οἱ τὸν μονήρη βίον ἐπανηρημένοι sunt *monachi*. Lupi, cum quorum moribus hæc vita comparatur, sunt *μόνιοι, μονοπεῖραι*. Vid. Bochart. Hieroz. III, c. 10, p. 823, Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Dian. v. 84, Menag. Etymol. L. G. in Lougarou. HEMST.

ead. l. 9. Αὐτὸν) Castiga αὐτῶν. BROD.

ead. l. 10. Ἰδὼ μόνον) Dumtaxat aspexero. BROD.

ibid. Ἀποφῶς ἡ ἡμέρα) Nefastus & inauspicatus dies. Vide Ψευδολογ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 5. Ἔστι — λόγος) Hæc interponi iussit Solanus, procul dubio ex G. Exc. vel C. deprompta. HEMST.

ibid. l. 11. Ἐπεμύγνυτο) Prius edebatur ἐπιμύγνυτο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φεβρουάριον) Matth. Sladus Φεβρουάριον sed nota recentiorum scribendi forma, quam corrupta pronuntiatio innoxit. Mox auctis Solanus, τοῖς καταχθονίοις θεοῖς. De Februarii mensis lustrationibus Plutarch. Rom. p. 31 A. Quæst. Rom. p. 280 B. HEMST.

ibid. l. 6. Ἔτερον) Corruptam hanc vocem censeo. SOLAN. Quid si ἐνέρων τρόπον; inferorum more: inferos imitati: sic ἐνερῶτερες, pallidi. Confer de Diasis Hesych. in v. HEMST.

ibid. l. 10. Ὁ δὲ φράσαι) Exc. G. & V. ὃν μὴ δὲ φρ. SOLAN. Idem Matth. Slado venerat in mentem. HEMST.

Pag. 112. l. 3. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες) Sic in Catapl. Demosthen. Thucyd. Heliod. BOURD.

ead. l. 4. Ψυχρὰ) Frigida & inania. BROD.

ead. l. 6. Τρυφατὼ μόνος) Appositissimus est Quintilianus locus de C. C. Eloqu. c. IX, § 9: *Pulchrum id quidem, indulgentiam Principis ingenio mereri: quanto tamen pulchrius, si ita res familiaris exigat, se ipsum colere, suum genium propitiare, suam experiri liberalitatem.* HEMST.

ead. l. 8. Εὐωχεῖτο (recte Faber εὐωχεῖσθω) μόνος αὐτῷ γείτων καὶ ὁμορος ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ αὐτὸν δεξιῶσασθαι δεδόχθαι, ἣν δὲ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπένευ-

κεῖν) Diu in postrema horum verborum parte, quo eam recte intelligerem, haesi, nec dum perspicuum eius sensum percipio. An vult Timon, Decretum esto, semel semet ipsum excipere laute & splendide; semel genio suo indulgere & frontem exporrigere, siquidem moriendum sit; & ut apud Catullum,

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

Soles occidere & redire possunt:

Nobis, cum semel occidit brevis lux,

Nox est perpetua una dormienda.

At turbat illud sequens, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν; quod cum debeat connecti proxime praecedenti membro, non satis concinne cum eo cohaeret: multo minus cohaerere potest cum superioribus. Faber τὸν στέφανον exponit de corona, qua mortui apud Graecos solerent coronari. Dicitio quoque ἢν δὲ ἀποθανεῖν, videtur quidem παροιμιᾷκῶς sumpta; sed tum dici solet καὶ δὲ ἀποθανεῖν ubi quis, quamvis homo & mortalis sit, tamen se aliquid quodcunque praestitutum iactat. Sic in Aristophanis Pluto, versu 216: Ἐγὼ γὰρ εὖ τοῦτ' ἴσθι, καὶ δεῖ μ' ἀποθανεῖν, αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. & in Lyfistrata v. 123: Ποιήσομεν, καὶ ἀποθανεῖν ἡμᾶς δὲν. IENS. Εὐωχεῖτω) Nihil mutandum; in eo enim est ἔμφασις & elegantia, ut neminem praeter se ad epulas vocet. Sicut ille apud Horatium: *Populus me sibilat, at mihi plaudo ipse domi.* Sequentia eiusdem sunt venustatis, ἐαυτὸν δεξιῶσασθαι ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. ANONYM. Rescripsimus εὐωχεῖσθω, ut emendavit T. Faber: quamquam in libris nullum hic subsidium, qui omnes habent εὐωχεῖτω. V. Athen. 663 D. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐκσείων τῶν ἄλλων) Prius si serves, reponendum foret τοὺς ἄλλους. Verbum probum, etsi apud Stephanum nulla munitum auctoritate, notat eiicere, excutere. Plutarch. T. I, p. 922 A. Τούτων μέντοι τάχυ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἢ παρὰ τῶν ὀχλῶν δόξα. Arrian. Epiet. IV, c. 9, p. 413, ἡγωνίας μήτις ἐκσεῖση σε τοῦτων τῶν λόγων καὶ ἔργων ἰδοὺ ἐκσεῖσαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενός, ὑπὸ σαυτοῦ δέ· similis usus in ἐκτινάσσειν & ἐκπλήττειν. Apud Chrysoft. Hom. XXVIII prius legebatur: καθάπερ οἱ ἄνθρωποι κλάδους ἐλαίων ἐκκλῦαντες ἐκσείουσι τοῖς βασιλεῦσι διὰ τοῦ φυτοῦ ἐλέου αὐτοὺς καὶ φιλανθρωπίας ἀναμιμνήσκοντες· sed Montfauconius dedidit ἐπισείουσι· utrum anteponas, parum refert. Hoc pacto non incommode procederet ἐκσείων τοὺς ἄλλους, expellens &

proturbans a me alios omnes. Ut tamen verum fatear, vix dubito, quin emendatione praeclara ipsam Luciani manum afsecutus sit ingeniosissimus Faber. HEMST.

ibid. Ἀπαξ ἑαυτὸν δ. &c.) Ad haec verba intelligenda duo sunt notanda: primum sc. ad eos, qui fatalem horam sibi adesse sentiebant, arcessitos fuisse amicos, propinquos & vicinos, quorum manus prenfabant, hac ratione ultimum ipsis valedicentes, & si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Vid. Terent. Andr. A. II, Sc. 5. Apud Euripid. in Alcest. v. 191 moritura Alcestis δεξιὰν προὔτειν ἑκάστῳ. Insigne praeterea hac de re exemplum est apud Xenoph. K. Π. VIII, c. 43, ubi Cyrus moriens ad liberos, Εἰ τις, inquit, οὐκ ὑμῶν ἢ δεξιᾶς τῆς ἐμῆς ἄψασθαι, ἢ ὄμμα τοῦ μὲν ζῶντος ἐτι προσιδεῖν θέλει, προσίτω *ibidem* postquam mandata dedisset filiis, καὶ χαίρετε, inquit, ὦ φίλοι παῖδες &c. Ταῦτα εἰπὼν, καὶ πάντας δεξιωσάμενος (nota idem hic verbum, quod apud Lucianum) συνεκαλύφατο, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas: vid. Lucian. de Lust. § 16, Clem. Alex. Paedag. II, Aristoph. Ecclez. & Lysistr. Si iam ad utrumque illud attendamus, commode explicari possunt haec verba. Scilicet Timon hic, quia erat μισάνθρωπος, ab hominum consortio remotum se tenere decreverat, non tantum, dum bene valebat, verum etiam, cum morti foret proximus, hominem nullum neque ex propinquis, neque ex vicinis affore sibi volebat, cui dextram porrigeret, aut valediceret ultimum; aut qui de more coronam ipsi, cum animam efflasset, imponeret: eo innuens, se solum velle omnia facere, solum esse usque ad extremum vitae halitum: non saepius modo huic modo illi porrigere dextram, sed semel tantum sese suam ipsius prenfare velle manum; se ipsum etiam sibimet coronam imponere, ne hoc facerent alii, cum esset mortuus. L. Bos.

ead. l. 10. Ἦν δὲ ἀποθανεῖν) Mortuis stadio vitae decurso tanquam victoribus corona solebat imponi. Porphy. de Antr. Nymph. p. 270: ἀφ' ἧς (ἐλαίας) καὶ τὰ νικητήρια τοῖς ἀθληταῖς τοῦ βίου δίδονται καὶ τῶν πολλῶν πόνων τὸ ἄκος. Quae Suidas habet in Μελιττοῦτα, στέφανος (ἐδίδото τοῖς νεκροῖς) ὡς τὸν βίον διηγωνισμένοις, sumta sunt ex Aristophanis Schol. ad Lysistr. v. 601. Plura dabit Kirchm. de Funer. I, c. 11. Ceterum, quantumcunque diffimulent interpretes, occultum aliquod vitium prodit oratio languens & dissolu-

ta. Me nondum poenitet pristinae coniecturae: ἢν δὲ δέη ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ vel ἑαυτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Primum formula quaedam usitata & elegans ἢν δέη, si res & usus ita prorsus ferant; si eo descendere sit necesse. Xenoph. K. Π. I, p. 19, v. 34, ἢν δὲ δέη μοχθεῖν, τῶν πόνων (τὸν ἀρχοντα δεῖ πλεονεκτοῦντα φανερόν εἶναι.) Thucyd. VIff, 81, μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, οὐδ' ἢν δέη τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρίσαι. Sopater apud Stob. p. 312, v. 10, τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν τίνα, ἢν τι καὶ δέη, παθεῖν, αἰρετώτερον τῆς λεγομένης εὐπραξίας πολλῶν. Antonin. de Reb. suis XI, § 3, Οἷα ἐστὶν ἡ ψυχὴ ἢ ἕτοιμος, εἰν ἥδη ἀπολυθῆναι δέη τοῦ σώματος. quam facile vero potuerit intercidere δὲ obsequentem syllabam similem, opus non est, ut moneam. Deinde Timon sensum fortunae praesentis cum odio generis humani miscens ira ratiocinatur, quasi post mortem ipse sibi solus advocato nemine iusta funeris curare atque exsequias ire cuperet: quod si in hoc tam felici rerum mearum statu moriendum sit, debitumque fatali naturae necessitati omnino solvendum, mihi met ipse quoque coronam ut imponam, decretum esto: animus infestus Timonem abripit in facetiam sane venustam & falis comici plenam. Neque multum distat § 46, φόνου τάχα προκαλήσῃ με: scilicet magno vulnere Gnathonides ad orcum demissus dicam erat Timoni scripturus. Forma loquendi non-nihil diversa Seneca Ep. XXX, p. 113: Bassus noster videtur mihi prosequi se & componere & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre desiderium sui. HEMST.

ibid. Στέφανον) Coronam, qua olim mortui coronari soliti erant. BROD.

Pag. 113. l. 1. Ἐπὶ κεφαλὴν πίπτοντα) Aliud exemplar, βαπτίζοντα. BROD. Πίπτοντα ed. I. Coll. & Mf. R. G. In reliquis edd. βαπτίζοντα. Lege πτίσσοντα, & vide Έρμ. c. 79, & quae ibi a me annotata sunt. SOLAN. Tan. Fabro, qua erat recte iudicandi facultate, merito displicuit πίπτοντα: quod si reperiretur in contextu Luciano, sedes mutare iussissem. Nihil est certius, quam βαπτίζοντα: non satis erat Timoni in caput istum dare praecipitem, nisi protinus etiam submergeret, nulla relicta fugiendi periculi spe. Plane postulat illam lectionem, quod sequitur, ὥς μὴδὲ ἀνακύψας δυννθεῖν. Porro usitatissima phrasis in Luciano ὠθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, quae, quo sustentetur, illo πίπτοντα nequaquam indiget. HEMST.

ead. l. 3. Τὴν ἴσθιν) δίκην, τιμωρίαν. BROD.

ead. l. 4. Ἐχεκρατίδης) Scribe Ἐχεκρατίδου. BROD. Liquidam Tan. Fabri emendationem, invitis omnibus libris, admisimus. SOLAN. Verum est, Ἐχεκρατίδης praeter hunc locum nusquam in hoc libello scribi: quia tamen defendi potest, a Luciano refingendo manum abstinui. Primum Ἐχεκρατίδης & Ἐχεκρατίδης inter se convertuntur; neque insolens est, ut primitivum & patronymicum nomen in eadem persona locum obtineant: ita Λευκόλοφος & Λευκολοφίδης. Ἀδείμαντος ὁ Λευκολοφίδου, quemadmodum legi debet in Xenophontis E. I, p. 258, v. 15, atque Aristoph. Scholiasta ad Ran. v. 1561, ut patet ex eo Platonis, quem profert, loco Protag. p. 220 F. hic tamen ab Aristophane dictus & Eupolide Λευκόλοφος. Hippocr. Ἐπισθμ. I, p. 951 E. Ἐπαμίνωνα vocat, qui p. 957 B. est Ἐπαμίνωνδας. Apud Harpocr. in Ἐπιβολή: ὅς καὶ παρὰ Λυσία ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου atqui haec ipsa est oratio, quae exstat, κατὰ Νικομαχίδου γραμματέως εὐθυνῶν κατηγορία in ea Νικομαχίδην uno loco p. 184, v. 10, nominat Lysias, quem alibi semper Nicomachum. Hercules etiam Ἡρακλείδης, ut monet Eustath. ad Il. Ξ, p. 989, v. 47. Euripides filius Μυησάρχου ἢ Μυησαρχίδου Suidae. Hinc apparet, non esse de nihilo, quod pro *ab Agnonide* quidam Codices in Corn. Nep. Phoc. c. 3 praeferant, teste Hier. Magio, *ab Agnone*: quomodo in Argum. Pythion. Pindari idem archon Athenis Simon & Simonides: multa de hoc genere in medium proferre possem, quorum ignoratio errandi ansam saepe praebuit. Deinde filio nomen patris raro quidem, sed tamen aliquando apratur; ut Diogenem Laërtium dici censuit Valesius, Laërtii filium: quod nunc pluribus persequi non vacat; interea vide Burn. ad Grat. Cyneg. v. 103. Utroque modo Timon Ἐχεκρατίδης Echecratis vel Echecratidae filius dici potuit: nihilominus, si vel unus Codex accessisset, reddere non fuisset veritus Ἐχεκρατίδου. HEMST.

ibid. Ἐπελήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ) Interpretum errores persequi non iuvat. Egregie de hac loquendi formula meritis est L. Kusterus de Verb. Med. p. 133 & seq. longoque intervallo industriam superavit Budaei C. L. G. p. 167, 168, & H. Stephani in Thes. T. IV, p. 730, tamen nonnulla sint, quae mallet mutata. Aemilium Portum nihil hic vidisse in Lex. Ion. pro hominis ingenio non valde mirum est. Otium aliis fecisse potuerat H. Valesius, si, quae collegit ad Harpocr. p. 74, 284, disponere licuisset ipsi atque in ordinem redige-

te. Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανης sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν, ut Thucyd. I, 87. Emendandus Diogen. L. VII, 10, ἐκκλησίᾳ κυρία τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν Ἰππων Κρατιστοτέλους Εὐπεταίων concionem legitimam in suffragia misit ex Προέδρῳ Ἰππων F. Cratistotelis, demo Χypetaeon: istorum mirifica circumfertur versio: neque boni interpretis munere funguntur apud Tucyd. VIII, 15. melius Hudsonus in Psephismate, quod Iosephus habet A. I. XIV, 8. sed prava loci distinctio virum doctissimum fefellit: scribendum est, ἐκκλησίας γενομένης ἐν τῷ θεάτρῳ, τῶν προέδρων ἐπεψήφισε Δαρίδεος ἀρχιερεὺς καὶ οἱ συμπρόεδροι τῷ δήμῳ, perinde atque apud Diogenem L. In Aeliani editione curatissima H. V. III, 17, p. 234, exhibuit e Mss. Abr. Gronovius, καὶ διὰ ταῦτα οὔτε ἐψήφισεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον quae simulac vidi, non amplius dubitandum putabam, quin vere dudum coniecissem, οὐτ' ἐπεψήφισεν Ἀθηναίους τὸν τῶν δ. &c. sententia non minus liquida, quam expedita. In ipso hoc Socratis facto referendo eiusdem verbi usus est apud Xenoph. Ἀπομν. I, p. 414, v. 16. structura variata Themist. Or. XX, p. 239 B. οὔτε ἐπιψηφίσαι κατεβιάσθη κατὰ τῶν ἀμφὶ Περικλέα &c. στρατηγῶν non intellexit Petavius. Male nonnquam mutari solent ψηφίζειν & ἐπιψηφίζειν hoc pro altero restitui debet Hesychio in Αἰξ οὐρανία e Suida: is in Κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ nescio cuius antiqui scriptoris locum attulit, qui ad eandem sine controversia pertinet historiam Socratis: ὁ δὲ οὔτε ἐψήφίζετο, οὔτε κατεχειροτόνει, καίπερ Ἐπιστάτης ὢν in quo ne credideris quidquam esse praesidii ad tuendam Aeliani vulgatam lectionem: multum differunt ψηφίζεσθαι, quod hic sumtum e Platonis Apol. p. 25 B. & ἐπιψηφίζειν. Eius vice Socrates in Aeschinis Axiocho § 12, ποῦ δ' οἱ πρόων δέκα στρατηγοί; ὅτ' ἐγὼ μὲν οὐκ ἐπιρόμην τὴν γνώμην omnino perperam haec acceperunt Ficinus, ab eoque praeunte deceptus Clericus: quod recte quidem animadversum a doctiss. Horreo; sed idem gravius commisit, quando locutionem sanissimam & Attici fori propriam sollicitat, & talem substituit, quae Graeci sermonis ingenio prorsus repugnat. Demosth. adv. Androt. p. 699 F. ταῦτ' ἐπῆρατο ὁ Ἐπιστάτης, διεχειροτόνησεν ὁ δῆμος p. 700 C. οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων Ἐπιστάτης

πρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδουσαν nam & ἐρωτᾶν similiter usurpari solet, Schol. Aristoph. ad Pac. v. 664 ex Philochoro, προτιθέναι διαψήφισιν Xenoph. E. I, p. 263, v. 39, προτιθέναι, ἀναδιδόναι ψήφον, χειροτονίαν quorum diversam rationem explanandi tempus non est; haec enim extremo digito tetigisse nunc contenti sumus. Illud autem Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus & legem suadeat, & sententias perroget, & se quasi totam populi concionem aspiciat. HEMST.

ead. l. 8. Ἀγχόνη) *Ingens dolor*, propter quem laqueo vitam finiant. BROD. *Inde laqueus illis paratur*: laqueus pro quolibet mortis genere, ut alibi observamus. BOURD. Aristoph. Ach. v. 125: — ταῦτα δὴτ' οὐκ ἀγχόνη; ibi Schol. accentu distingui docet ἀγχόνην & ἀγχονήν ὀξύτονως μὲν γὰρ τὸ εἶδος τοῦ πάθους βαρυτόνως δὲ τὸ σχοινίον καὶ ὁ βρόχος. quod praeceptum non huius tantum, sed aliorum etiam, si verum est, saepissime violatur. Aeschin. περὶ Παραπρ. p. 33, v. 18, τοῦτο δὲ ἀρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τοῦτο. Ita βρόχος apud Nostrium Pseudol. § 19. Heliodor. VII, p. 339, πνιγμὸς τοίνυν εἶχε τὴν γραῦν. Expressit Fulgent. Mythol. p. 7, moerorum improbius angina. HEMST.

ead. l. 10. Κεκονιμένοι) *Pulvere confersi, festinantes*. BROD. Saepe Lucianus, cuius loca Kusterus indicavit ad Aristoph. Ecclez. v. 291. Polyæn. IV, c. 2, p. 313, Φίλιππος ἰδρῶτι ρεόμενος, κεκονιμένος ex palaestra: prave legitur p. 387 στρατιωτὴν ἐκδραμεῖν πνευστιῶντα (idem vocabulum Lucianus adiunxit) κεκονιαμένον. Correxerunt in Hesychio: Κεκονιαμένος, κекониорτωμένος perinde est, utrum probes κекониμένος an κеконισμένος κονωτοῦν frequens in Theophrasto περὶ Φ. I, pro pulverem plantarum radicibus adspargere. Addenda, quae perdocte notat Wesselingius noster Obl. II, 23. HEMST.

ibid. Ὀσφραϊνόμενοι τοῦ χρ.) Pariter in Ἀναβ. § 48, ὀσφραίνεται τοῦ χρυσοῦ. Aristid. T. III, p. 512 C. de philosophorum istius aetatis impudentissima natione: καὶ προσιδόντων (τῶν πλουσίων) εὐθύς ὀσφραντο καὶ παραλαβόντες ἄγουσι, καὶ τὴν ἀρετὴν παραδῶσειν ὑπισχνοῦνται. quae belle conveniunt cum perpetua fere Luciani querela. Cicer. Or. I contra Rull. § 11: Nunc quisnam tam abstrusus usquam nummus videtur, quem non architecti huiusce legis olfecerint? Amm. Marcellin. XXII, c. 4: luera ex omni odorantes occasione: meminerat credo, dicti Iuvenalis — lucri bonus est odor ex re Qualibet. His propemodum inducor, ut venustius scribi credam in Aristoph.

Pl. v. 783, βάλλ' ἐς κόρακας ὡς χαλεπὸν εἰσιν οἱ φίλοι Ὀσφρανόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττη τις εὖ, quam, quod vulgatur, Οἱ φαινόμενοι. Paulo aliter Arrian. Epiet. I, c. 10, p. 112: ἀλλ' ὀσφρανθεῖς μόνον τῆς Ῥώμης, ἀπάντων τούτων ἐπιλησθ. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκροβολιζόμενος) E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens: Xenoph. E. IV, p. 301, v. 27: τὸ μὲν πρῶτον ἐκ τῶν ὑπερδεξίων βάλλοντες μάλα κακῶς ἐποιοῦν. Ἀκροβολισμός est lapidum coniectus apud Philostr. de V. A. T. IV, p. 147, in quo haeret Olearius: diversa loquendi figura VIII, c. 3, p. 324: τοιαῦτα ἡκροβολίσαντο πρὸ τῆς δίκης. HEMST.

ibid. Παρανομήσωμεν) Scholia παρανομήσωμεν, quod placet: πότερον ἀπελαύνω, ἢ τύγε τοσοῦτον παρανομήσωμεν. Παρανομεῖν vero, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum & vitae institutum faciunt. Liban. T. I, p. 806 D. ὁ ἐλπίζόμενος πλοῦτος ἀνέπειθε καὶ παρανομεῖν. HEMST.

in Schol. l. 2. Ἡ ἀντὶ — παρανομήσωμεν) Haec addidit Solanus. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Γραθωνίδης ὁ κόλαξ) Hoc nomen parasiticum. Terent. Liban. Long. BOURD.

ibid. Ἐρανον) Copiose Casaub. ad Theophrasti Char. p. 281. BOURD.

ead. l. 3. Ὀρέξας) Emendo ex coniectura, ὠρέξατο. BROD. Cur ex coniectura, vel qualicunque causa alia, suspicetur Brodaeus IX Miscell. c. 7 legendum hic ὠρέξατο, pro vulgato ὀρέξας, ne coniectura quidem assequor. Quin si ὠρέξατο esset scriptum, locus haud dubie foret vitii postulandus. Quid enim, quaeso, ὁ πρῶτον ὠρέξατο foret? Deberet δὲ ὠρέξατο. At vulgata sunt plana & rotunda; quod qui non prorsus infans in his literis est, abunde perspicit. Ceterum lepiddissime in fine dicit Lucianus ἐμνημεῶς. pro quo lector expectaret ἐκπεπωκώς, qui epotavit saepe domi meae integra doxia. At id, quod consequitur, ponens loco eius, quod necessario praecedit, miram quandam captat isthoc ἀπροσδοκίῳ elegantiam; simul lurconis illius & bibonis spurcissimam intemperiem tanto magis declarans, ut qui non modo ingentem vini vim in unius domo exhausserit, sed & ibidem evomuerit. IENS.

ead. l. 4. Ἐμνημεῶς) Diog. Laërt. 139 F. ἐμμεμέκει. SOLAN;
Lucian. Vol. I. D d

ead. l. 9. Νῆ καὶ σύγε, ὦ Γυνθ. γυνῶν ἀπάντων βορώτατε) Nisi hic excidit Δία, ut legendum sit Νῆ Δία, notandus est usus τοῦ νῆ simpliciter pro *revera*, sine Dei alicuius adiuncto nomine. IENS.

ead. l. 10. Βορώτατε) Vide diligentissimi Maittairii Ind. Aretaei in Βορός. HEMST.

ibid. Ἐπιτριπτότατε) Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philosophis passim accommodat. BOURD.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διθυράμβων) Assentior in huius vocis explicatione Tan. Fabro. Ceterum nova cantica prurientes aures inprimis delectabant. De Homeri loco, quem protulit Barlaeus, vide Plat. de Rep. IV, p. 634. Xenoph. K. Π. I, p. 21, v. 21, σφόδρα μὲν καὶ ἐν τοῖς μουσικοῖς τὰ νέα καὶ ἀνθηρὰ εὐδοκίμει. Clem. Alex. Strom. VI, p. 685 C. Ἐπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους· ποιητὴς, inquit, οὐκ ἀσημος γράφει eum esse Terpan drum, ostendit Strabo XIII, p. 919 B. & Euclid. Introd. Harm. p. 19, ex quo Terpan dri locus apud Strabonem est emendandus. HEMST.

ibid. διθυράμβων) De quibus fuse Mar cil. ad Horat. Alii ad artem poëticam. Gl. Mss. διθύραμβος, ὕμνος εἰς Διόνυσον. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλεγεία) *Lugubre carmen.* BROD. Unde *Elegi miserabiles*, quorum usus maxime in threnis. ANONYM.

Pag. 115. l. 1. Προκαλοῦμαι σε) Vulneris consulto dati cognitio pertinebat ad Areopagitas: itidem φόβου, πυρκαϊᾶς, φαρμάκων, in Amor. § 29; qui locus fugit I. Meurs. in Areop. c. IX, ceteroquin studiosissimum eorum collectorem, quae de Areopago Noster hinc inde commemorat. His Luciani verbis utuntur praeter Meursium Heraldus Anim. in Salmas. Obs. ad I. A. & R. V, c. 3, § 8, Perizon. ad Aelian. V. H. V, 15. HEMST.

ead. l. 6. Ἰσχαίμον) *Sanguinem sistens.* BROD. *Sanguinem sedans.* Vox medica. Hippocr. Galen. ut θυμὸς, θύαιμος, Tzetz. ad Lycoph. BOURD.

ead. l. 11. Ὁ ἀναφαλαντίας) Meminit huius loci I. C. Scalliger ad Aristor. H. An. p. 344. Exstat praeterea vox haec in Philopatr. §. 12. saepius apud Poll. II, 26. ubi vide Comment. IV, 144, 149. Istum, quem describit, e scena οὔλον θεράποντα, οὔλον μὲν τὰς τρίχας, εἰσι δὲ πυρραὶ, ὥσπερ καὶ τὸ χρώμα, καὶ ἀναφαλαντίαν, Latini proprie vocant *rebutrum*. Gloss. veteres: *Rebuttus*, ἀναφάλαντος· in iisdem *Calvasfer*, *Recalvasfer*, ἀναφαλαντίας. Rariore forma, quam vix in antiquio-

ribus invenias, ἀναφάλας. Ioh. Malala Chron. P. I, p. 133, P. II, p. 151. φαλαντίας in Philop. § 18. Alciphroni restituo I Ep. 28 τρίκουρον καὶ φάλαντον, vel, φάλανθον (utroque enim modo scribitur) γερώντιον, pro τάλαντον prioris vocabuli potestatem pete ab Hesychio in Τρίκουρος. HEMST.

ead. l. 12. Βδελυράτατος) Impurissimus. Legend. Casaub. ad Char. Theophr. BROD.

ead. l. 15. Ἐπομοσάμενος) Saepius peccatum in hac voce: in omnibus enim legitur ἔπωμ. Iensius de mendo primus monuit. Alicubi tamen recte scribitur in edd. ut in Hermot. & in Apol. pro Merc. cond. c. 6. SOLAN.

Pag. 116. l. 1. Ὀδικοτέρων τῶν κύκνων) Eodem proverbio passim utitur. Sic in Cynis. BOURD.

ead. l. 8. Ἐπιπεδᾶν) Lego ἐπιπεδᾶν. BROD.

ibid. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudi. BROD. Vide Προμ. c. 5, & Θ. κρ. c. 1. Sic Eurip. Κυ. ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσθ. Sic Xenoph. Cyrop. V, p. ed. St. 72 C. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ τῆς τραπέζης μ.) Theogn. 115: Πολλοὶ τοὶ πρῶτος καὶ βρώσιος εἰσὶν ἑταῖροι. SOLAN.

ead. l. 11. Πιστευτέα) Pro πιστευτέον. BROD. Ad eandem fere formam, qua Homerus Od. A. 455, ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναικῖν. SOLAN.

Pag. 117. l. 2. Τὸ δέον) Si opus sit. BROD. Idem est pro-
pmodum τὸ δέον vel τὰ δέοντα παραινεῖν τινι, quod mox
τὰ συμφέροντα νοθεύειν τινα. Errat Brodaeus: recte Faber.
HEMST.

ead. l. 5. Κατέυγα τοῦ κρανίου) Comminuta est mihi calvaria.
BROD. Adducit Thom. Mag. in Καταγῆναι & Κεφαλὴ. Vid.
H. Stephan. Anim. ad Lib. de Dial. p. 44. Κατέυγα τὸ κρα-
νίου structura minus Attica, ut quidem fanciunt Gramma-
tici, Alciph. III, Ep. 54. HEMST.

ead. l. 8. Ψήφισμα) Plebiscitum, decretum, de quo mox. BROD.

ibid. Συγγενὴς &c.) Perquam apposite Niceratus apud
Xenoph. in Symp. p. 518, v. 19: ἐμὲ γὰρ αὖ τῶν φίλων οἱ
μὲν εὖ πράττοντες ἐκποδὼν ἀπέρχονται, οἱ δ' ἂν κακὸν τι λά-
βωσι, γενεαλογεῖσι τὴν συγγένειαν, καὶ οὐδέποτε μοῦ ἀπο-
λείπονται. HEMST.

ead. l. 9. Παρ' ἐμοῦ) Sicuti Latinis ab aliquo solvere, nume-
rare, dare, sic & Graecis παρὰ. Theophrasti Testamentum
apud Diogen. L. V, 54: εἴ τι αὐτοὶ ἐκτῆσαντο, καὶ ἂ νῦν παρ'
Ἰσπαρχοῦ αὐτοῖς συντέταχα δισχιλίας δραχμῆς. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ἐδέδετο) Et in vinculis erat. BROD.

ead. l. 12. Ἐπειδὴ πρῶν ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν, καὶ γὰρ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον) Haec ultima verba in mendo delitescunt. Lege, αἰτῶν τὸ γε νόμιμον, & videtur bene legisse Erasmus, qui vertit, *id quod ad me redibat*. Sed non tam bene ei successit, quando θεωρικὸν interpretatus est *aerarium*. Debebat potius interpretari *donativum*. Erat enim τὸ θεωρικόν pecunia, quae ex publico populo tribuebatur ad spectaculorum impensas Panathenaeorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon supra non semel Κολυττεύς dictus est. At Κόλυττος demus seu pagus Atticae, vel potius pars Athenarum Harpocratiōi & Suidae Aegeidi tribui tribuitur: quomodo igitur hic Timon dicit se accessisse ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum theoricum distribuebat, ut suam legitimam partem acciperet, qui cum esset Colyttenfis domo, non erat Erechtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falsus est Harpocratiō, & qui eum sequitur Suidas, & male Colyttum pagum accensuerunt Aegeidi, (quod magis puto) vel male Lucianus Timonem Colyttensem facit; quod non est verisimile, cum id non semel dixerit. PALM.

ibid. Ἐλαχε — διανέμειν) V. Plaut. *Asin.* I, 2, v. 29. Turnebus *τριττυάρχη* dictum ait, qui hoc munereungebatur. SOLAN.

ibid. Τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ) Ἐρεχθεΐα δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῆς Αἰγνίδος φυλῆς. Steph. Byz. *Adi A. G.* IV. 1083; nec quidquam muta. SOLAN. Quam difficultatem eruditissimi viri Palmerius & Faber moverunt, qui tolli possit, non video. Legi quidem iubet Faber Αἰγνίδι, tempore Suidae nondum locum hunc Luciani corruptum fuisse putans: sed ex Suida quibus machinis hoc extundi possit, mihi plane obscurum est. Ego iniuriam Luciano fieri nullam arbitror, si culpam tribus perperam positaē in eius incogitantiam conferamus: qualia praestantissimis etiam scriptoribus excidisse nonnunquam imprudentibus, palam est. In Stephano Byzant. viriose scribitur Ἐρεχθεΐα, ut iam Meursius animadvertit in *Rel. Att.* nullo tamen iure Stephanum ipsum accusans, & corruptissimum, in quod incidit, exemplar: obiecti criminis eum absolvit ordo literarum, qui satis clare testatur legi debere Ἐρχία vel Ἐρχεΐα. Tum porro totus locus hunc in modum est constituendus: Ἐρχεΐα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγνίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρχέως τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν τετρα-

συλλάβως δὲ τοὺς Ἑρχίᾱς φασίν· ὁ δημότης Ἑρχειεύς· καὶ Ἰσοκράτης Ἑρχειεύς ἦν τὰ τοπικὰ, Ἑρχειᾶθεν, Ἑρχειᾶζε, Ἑρχειᾶσιν. Diphthongum in istis vocabulis adsciscas, an simplex ι, parum refert. HEMST.

ibid. Διανέμειν τὸ θεωρικόν) Pecunia primum bellica; dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. Hefych. hæc autem pecunia dividebatur in solos cives, ut pararent sibi πεπλώματα, & alia vel ad sacrificia vel ad spectacula necessaria, ut patet lin. seq. distributio videtur μνάς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἑκάστων μνάς, εἰς θυσίης. Demosth. ex quibus verbis non omnibus civibus distributum videtur τὸ θεωρικόν, sed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικούς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐστεφανωμένους. Hefych. five θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi, quos extra fines ad sacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. Sept. Flor. Christian. ad Pac. Aristoph. Locus alius hac de re fusius dicendi. BOURD. Luculenti commentarii vicem huic loco præstabit Demosth. adv. Leochar. p. 1047 B. C. καὶ μετὰ ταῦτα ἦκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει (interponendum videretur ἐν τῇ διαδόσει) πρὸς τὸ θεωρικόν· καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἡξίου καὶ αὐτῷ δίδασθαι &c. Primus harum largitionum auctor Pericles ad captandam popularem auram, qui propterea in gravem bonorum civium reprehensionem incurrit: Plutarch. T. I, p. 156 E. ἄλλοι δὲ πολλοὶ πρῶτον ὑπ' ἐκείνου φασὶ τὸν δῆμον ἐπὶ κληρουχίας καὶ θεωρικὰ καὶ μισθῶν διανομὰς προαχθῆναι. Plura dabit de διανομαῖς, etiam τοῦ θεωρικοῦ, Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad I. A. & R. VI, c. 3. Attulit hunc Nostri locum D. Heinf. Lest. Theocr. p. 321. τὸ γιγνόμενον Budaëus interpretatur, virilem portionem ex eo, quod distribuebatur, poscens. C. L. G. p. 84. vid. Kuhn. ad Pausan. p. 466. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. θεωρητικόν) Pro θεωρητικὸν legitur in Luciano θεωρικόν, & quidem melius, ut apparet ex Suida, & notis Bourdelotii & Barlaei. CLER.

ibid. l. 7. Ἐσπουδάζετο ἀρχαῖον) Divisi voces male coniunctas, ne Graecae linguae genio vis fieret. HEMST.

ibid. l. 11. Προβάσαν) Ante legebatur προβάσασαν· quod Graecia non agnoscit. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Μήπω δὲ τοῦ θεάτρου καταλ.) Hi at oratio: versus unus librarii culpa videtur intercidisse, quod vulnus

hunc in modum refarcio: μήπω δὲ τοῦ θεάτρον οἰκοδομηθέν-
τος, πολλὰ τῶν τὰς δίας, vel τοὺς τόπους καταλαμβάνον-
των ἔχλ.&c. Aliter etiam haec expleri possunt, si quis Ery-
mologum & Suidam adhibeat: sed, quod dedi, accommoda-
tissimum puto. HEMST.

ibid. l. 3. Ἐδοξεν) Ita scripsi pro ἔδοξαν. HEMST.

Pag. 118. l. 1. Τὸ θεωρικόν) Duos aut tres obolos, qui ad
spectandos ludos singulis Atheniensibus dabantur. BROD.

ibid. Αἰτῶν τὸ γιγνόμενον) Ratam partem. BROD. Bene Bar-
laeus praemunivit has postremas voces, ut contra Palmerii
mutationem essent stabiles. Sed debuit ipse Lucianus sua vin-
dicare, qui utique in principio somnii sic locutus fuit, εὐκ-
εῖς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφῶν ἀεὶ τὸ γι-
γνόμενον, ubi advertit Bourdelotium. Sed sic elegantissime
Graecis dictum, nemo melius docebit Theophrasto, in ca-
pite περὶ ἀναισθησίας· οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κε-
φάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷ τὸν παρακληθῆμενον, τί γίνεταί; De-
nique Noster in Pseudomanti c. 54: Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτή-
σας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεινὸς χρησμοδ-
οκτῶν, ψευδόμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ἐκτῶν δραγμᾶς καὶ τὸ
γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id est in
pecuniariis rationibus. GRON.

ead. l. 2. Πολίτην) Civem esse. hi autem oboli peregrinis
hominibus non elargiebantur. BROD.

ead. l. 3. Μέγα ὄφελος) Decus tui generis & praesidium cum
Horatio dicas. Aeschin. περὶ τῆς Παραπρ. p. 31, v. 22, riden-
do Demosthenem vocat τὸ μέγα ὄφελος τῆς πόλεως. Theodo-
tus ἀγωνιστῆς τῶν πολιτικῶν λόγων καὶ ῥητορικῆς ὄφελος Phi-
lostr. de V. S. II, p. 567. Vid. Kuster. ad Aristoph. Eccl. v.
53, & quae dicemus ad § 55. HEMST.

ead. l. 4. Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων) Ex Pindaro, στήρισμα.
BOURD. V. Plut. 414, 1; 623, 2; & Aristid. Panath. & no-
strum ex Pindaro Δημοσδ. c. 10. SOLAN. Pindari celebratissi-
mum encomium Athenarum, αἱ λιπαραὶ καὶ αἰσιδίμοι Ἑλλά-
δος ἔρεισμα Ἀθῶναι, cuius praeter alios meminerunt Aeschin.
Ep. IV, Liban. Socr. Apol. 657 D. Schol. Aristoph. ad Nub.
v. 298, ridendi materiam Comicis suppeditavit. Idem est
principum virorum, qui civitatis sunt columina, titulus. Li-
ban. Decl. XXXVI, p. 813: προσκυνεῖν σωτήρη καὶ εὐεργέ-
την, καὶ ἔρεισμα, καὶ ὀφθαλμὸν καὶ κρηπίδα καὶ τὰ κάλλιστα
ὀνομάζοντα. Plura, hoc etiam Luciani loco non praetermis-
so, collegit Rittershus. ad Oppian. Cyn. I, v. 1. HEMST.

ead. l. 6. Αἱ βουλαι ἀμφ.) Consule Libanium in hypothesi Orat. κατὰ Ἀνδρωτίωνος. BROD. Areopagum intelligit, & Senatum, qui singulis annis legebatur, Atheniensium: τὴν ἀνω βουλὴν, & τὴν βουλὴν τοὺς πεντακοσίους, vel postea, τοὺς ἑξακοσίους. Plerumque distingui solent: τὸν Ἀρειον πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους Dion Chrysost. p. 541 D. Quid praeter istius aetatis, qua Timon vixit, morem Lucianus in hoc libello Atheniensium reip. tribuerit, alibi disputabimus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ Τίμων &c.) Menag. ad Diogen. L. III, 4, p. 136. HEMST.

ead. l. 8. Κολυττεύς) Suidas: Κολυττεύς παρὰ Λουκιανῷ εἰς τὸ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος. Κολυττεύς, ὁ δῆμος τῆς Αἰγυπιοῦδος. GUIET.

ead. l. 10. Διατελεῖ τὰ ἀρίστα πράττων) Consueta quaedam in populi decretis formula, quibus viri optime de rep. meriti cohonestantur. Exempla, si lubet, quaeri possunt in Demosthen. pro Cor. p. 481 D. 486 C. 487 D. 492 E. F. Aeschin. in Ctesiph. p. 435 D. Diogen. L. VII, 10, Grutero p. 1159 Inscr. 11. App. ad Marm. Oxon. p. 288 & seq. HEMST.

ibid. Νερικκῆ) Ead. narrat. de Merc. cond. § 13. BOURD.

ead. l. 11. Ἐν Ὀλυμπίᾳ) Eis Ὀλυμπίαν, ἐν Ὀλυμπίᾳ, cum de ludis Olympicis sermo est, vulgo dici hinc monet Cuper. Obs. III, 14. HEMST.

ead. l. 12. Τελείῳ ἄρμ.) Quadriga ab equis perfectae adultaeque aetatis traxta. BROD. Euseb. Chr. Can. p. 24, 205, de Ne-fone: ἄρματι πωλικῷ καὶ τῷ τελείῳ καὶ δεκαπώλῳ. HEMST.

ibid. Συνώριδι πωλικῇ) Biga pullorum. BROD. Πωλικῇ cur addiderit, ex more ludorum patet, in quibus varie certabatur. Vide Pausan. El. II. 178, 7 & 35. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθεώρησα εἰς Ὀλυμπίαν) Hunc loquendi morem illustrat Duker. ad Thucyd. III, 104. Lyfias p. 103, v. 35, Ζυεῖν εἰς ταύτην τὴν πανηγυριν βουλόμενοι ἢ θεωρεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Τόινυν) Ante legebatur τῇ νῦν. HEMST.

ibid. l. 4. Τότε) Reponi malo πότε. HEMST.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρνέας) I. Gronovius ad Harpocr. p. 22: Non dubito, quin etiam Ἀχαρνέας dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse Ἀχαρνέας pro Ἀχαρνα- & sic fecit fortasse Lucianus Timon. ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρσει πρὸς Ἀχαρνέας. Haec parum ad eximendum huius loci scrupulum profunt: πρὸς si retineas, eorum omnino adiungi accusativum necesse est, adversus quos res forti-

ter atque egregie sint gestae: ita postulat usus huius praepositionis apud historicos frequentissimus. Iam vero Acharnenses hic omnium minime conveniunt, inter Atticae regionis demos pars praecipua & validissima, quorum inprimis intererat, ut Peloponnesii, Archidamo duce Athenienses adorti, agris suis, quos positis ibi castris evastabant, expellerentur. Quam ob rem non dubito, quin ingeniosa Fabri coniectura plerosque sit habitura suffragatores, *περὶ Ἀχάρνας*, ut respiciat Lucianus illam historiam, quam Thucydides memoriae mandavit II, 19, 20 & seq. Ego tamen nondum a me possum impetrare, ut dimittam illud *πρὸς* atque adeo perlibenter restituam *Ἀκαρνανάς*: ita duplici victoria Timonis virtutem, caesis & Acarnanibus & Peloponnesiis, fuisse potitam mentitur impurus adulator. Acarnanes autem strenui & belli laude ac mercenaria militia clari saepe cum Lacedaemoniis adversus Athenienses steterunt: quin etiam Pericles in Acarnaniam, prius Peloponnesum depopulatus, expeditionem suscepit: Plutarch. T. I, p. 163 D. quo pertinent haec Aristidis T. I, p. 302 C. *τῶν ἐν Ἀκαρνανίᾳ (ὑπὲρ τῆς ἐκεῖ πραχθέντων Ἑλλάδος)* & T. II, p. 48 B. *οἶδα δὲ εἰς Οἰνιάδας Ἀκαρνανῶν διαβάοντας* vide Diodor. Sic. XI, p. 286 B. iam nihil impedit, quo minus Demeas ponere credatur, in hac ipsa expeditione virtutem Timonis enituisse: nam ut eo referas, quo voluit Faber, haud omnino necessarium videtur: *ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πόλεως* recte dicitur, ubicunque locorum quis pro patria fortiter rem gerit. Porro non insolens est, has utraque voces sedem inter se mutare: Senecae in Hippol. v. 21 pro *Acarnan* vel *Acharnan* reddiderunt *Acharneus* I. Fr. Gron. & I. Meursius in Rel. Att. Vide, quae dicemus ad Δ. ΕΤ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Δύο μοῖρας) Complures *μοῖρας* scribunt. BROD. T. Faber vocem Graecam in versionē retinet; idem (M. viros) inferit. Alius vir doctus *cohortes* mavult, ego *agmina*. SOLAN. Facinus illustre, si spectes, ad Iphicratem quanta redundarit laus ex eo, quod unam modo Lacedaemoniorum moram conciderit: in illa historia narranda formulam quasi solemnem veteres usurpant Iphicratem *κατακόψαι τὴν μοῖραν* vel *μόραν*. Demosth. in Aristocr. p. 757 D. Plutarch. Agel. pag. 607 F. Harpocr. in *Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ* ex Androtione & Philochoro: mihi dubium non est, quin hoc ipsum Luciano fuerit in mente. Nullum est discrimen inter *μοῖρα* & *μόρα*, nisi quod haec forma sit propria Laconicae dialecti: quare nihil erat causae, cur pro *τὴν μοῖραν* in Pausania III, p. 228, *μόραν* reponeret

Kuhnii: vid. Poll. I, 129. De mora bene iamdudum notaverat ad Iphicr. Corn. Nepotis Lambinus n. 17. obiter etiam Langhaen. ad Longin. p. 112. A Cragio reprehendendo, qui *μόρας & λόχους* recte distinxerat, melius abstinuisset I. Meursius, ut ostensum ab Henr. Valesio in Not. Mauflaci ad Harpocr. p. 309. HEMST.

ead. l. 5. Δια τὸ μὴ ἔχειν ὕπλᾱ) Quod nulla arma possideam. BROD.

ibid. Προσεγράφην) Προσεγράφην. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐν τῷ καταλόγῳ) Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex civibus eorum, qui militaris erant aeratis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est *προγραφῆναι ἐν καταλόγῳ*. Marcilio redonamus, quam male addidit, literam: vid. Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1361. Illam tabulam affigi moris erat publice ad statuas τῶν Ἐπωνύμων, heroum, a quibus tribuum Atticarum nomina sunt ducta, in foro, ut idem docet ad Pac. v. 1183. Qui a Stratego vel Taxiarchis in catalogum fuisset relatus, eum subterfugere militiam non licebat, nisi causas attulisset gravissimas: is litium in populo litigandi iuxta & bellandi studiosissimo fons perpetuus. Tolmides apud Diodor. Sic. XI, p. 285 D. *κρεῖττον ἔφησεν ἐβελοντὴν στρατεύειν μᾶλλον, ἢ διὰ τὸν κατάλογον ἀναγκασθῆναι δοκεῖν*. Vide porro Kuhn. ad Aelian. V. H. XIII, 12, S. Petit. ad LL. Att. p. 546, 549. HEMST.

ead. l. 11. Τῇ Ἠλιαίᾳ) Ἠλιαία δέ ἐστι τὸ μέγα δικαστήριον Ἀθηναίων, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο. ἡ βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. Etymol. VORST.

ead. l. 12. Χρυσοῦν ἀναστῆσαι) Alciph. I, p. 126, *τότε ἀνὸς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ ἐταῖραι σε στήσαιμεν* ibi vide Berglerum. Στῆσαι χρυσοῦν, χαλκοῦν vulgatus apud Atticos est receptum; sed ἀναστῆσαι τινὲ χρυσῆν, χαλκῆν εἰκόνα Aelian. H. V. VIII, 16. Plura dicemus ad Lexiph. § 11. HEMST.

ead. l. 13. Ἐν τῇ ἀκροπόλει) Dixi ad illud Petron. *rident Tritonids arces*. BOURD.

ead. l. 14. Ἀκτίνας) Radii capiti circumdati Deum notant. Sed numismatum enarratores adi, & vide Ἀλεξ. c. 27. SOLAN. Μνίσκοι, lunulae, nimbi radiati, statuarum capitibus apponi solebant, ut monuit ex hoc loco L. Kuster. ad Aristoph. Av. v. 1114, & diu ante, productis Aristophanis versibus Scaliger ad Catal. p. 211, Hug. Grotius ad Imag. p. 39. Neque eo tantum addi solebant nimbi, ne desuper avibus conspurcarentur, quae Scaligeri fuisse videtur opinio, verum etiam ho-

noris divinitatisque significandae causa: quam ob rem eorum dignitati concessa fuit corona radiata, qui vulgarium hominum sortem excedere videbantur, quod recte docuit Th. Bartholin. de Luc. Hom. I, c. 12, p. 72, afferens haec ipsa Luciani verba & quae leguntur in libello de Dea Syria. Alia quaedam dedit Schegk. ad Vell. Paterc. II, c. 59, § 6. Hic autem turpissimus adulator eum in modum concinnat Timonis imaginem, ut mixtam Iovis Solisque formam complectatur. Solaribus signis accessisse radios nihil est mirum: Pausan. VI, p. 514, τοῦ δὲ (ἀγάλματος Ἡλίου) αἱ ἀκτῖνες ἀνέχουσι saepe duodeni: notum illud Martiani Capellae II, p. 43, — *radiisque sacratum Bis senis perhibent caput aurea lumina ferre*. Artemidor. IV, 51, visus sibi fuit quidam per forum incedere specie solis ἔχων ἀκτῖνας ἑνδεκά στρατηγὸς ἀπέδείχθη τῆς αὐτοῦ πόλεως· καὶ μῆνας ἑνδεκά ἐπιζήσας τῇ ἀρχῇ ἀπέθανε· apparet somniatorem istum duodecim habiturum fuisse radios, si integrum explendi mensium numerum potestas facta fuerat concessa. Plerumque septeni; unde Sol ἐπτάκις, quae vox Proclo restituenda in Tim. Plat. p. 11, pro ἐπτάκις cuius rei non naturalem tantum causam veteres Theologi, sed & mysticam tradiderunt. Hinc ἐπτάτονοι ἀκτῖνες Nonno Dionys. XXXVIII, v. 303. eodemque relata fuit ἐπτάτονος vel ἐπτάχορδος λύρα. Inter amuleta quoque draco, is enim, ut notum, soli sacer, septem radiis circumdatus. Galen. περὶ τῆς τῶν Ἀπλ. Φαρμ. δυν. IX: ἐντιθέασί τε καὶ δακτυλίῳ αὐτὸν (χλωρὸν ἰάσπιν) ἔνιοι, καὶ γλύφουσιν ἐν αὐτῷ τὸν τὰς ἀκτῖνας ἔχοντα δράκοντα, καθάπερ καὶ ὁ βασιλεὺς Νεχεψὸς ἐγγραφέν ἐν τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ βίβλῳ· ut legendum credam τὸν ἐπτά ἀκτ. ἔχ. δρ. persuadet mihi Marcell. Empir. p. 147: *In lapide iaspide exsculpe draconem radiatum, ut habeat septem radios, & claude auro, & utere in collo*. Tales haecenus reperiuntur in gemmis antiquis. His expensis, prono cursu delabi me fateor ad illam opinionem, scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἐπτά ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at ratio numeri in nostra lectione est manifesta. HEMST.

Pag. 120. l. 2. Τραγωδοῖς καινοῖς) Καινοῖς addi consuevit, quod novae quotannis tragoediae & comoediae agerentur. BROD. Apud Demosth. pro Cor. ea formula passim occurrit. SOLAN. Formula non ignota: maioris operae videretur rationem eius certam reddere. P. Victorius V. L. IX, 20, novas fabulas a Terentio dici observat, ut a Graecis καινὰ δράματα· Graecos autem non fabulas solum novas appellasse, sed

histriones etiam novos; unde *καινοῖς τραγωδοῖς* apud Plurarchum. Per ista non multum profici satis patet. Kuhnii in Aelian. Ind. v. *Καινός*, apertius exponit, *tempore, quo novi Tragœdi spectantur; novis Tragœdis certantibus*: quamquam ea veterum, quae profert, loca minus accurate cum hac locutione compareret. I. Perizonius ad Aelian. V. H. II, 13, ita versatur in hac re, ut incertus fluctuet, nec satis expeditum habeat, quid constitui velit, aut qua in parte a Kuhnio sibi discedendum putet. Scripserat Eusebius in Chron. p. 205, *Νέρων καθαρωδίας, τραγωδίας κατὰ Ῥώμην &c. ἐστεφανοῦτο κήρυξιν* (adendum foret ex usitato Graecorum loquendi more ὑπὸ κήρυξιν, si recte Scaliger interpretatur, *sub praeconibus vel praeconio*: sed *κήρυκες* est *praeconum certamen*, ut in Philostrati V. A. T. IV, c. 24, de Nerone: *αἱ δὲ νίκαι ἦσαν καθαρωδίας καὶ κήρυκες*. ipse Euseb. p. 44: *Νέρων δὲ κηρύκων ἀγῶνα ἐστεφανοῦτο, τραγωδούς, καθαρωδούς, ἄρμα πωλικόν, καὶ τὸ τέλειον καὶ τὸ δεκάπωλον*.) Istorum pravam Hieronymi versionem postquam castigavit vir maximus Anim. in Euseb. pag. 196, haec mox subiungit: *Malim vero, ludis tragicis & citharœdiciis coronabatur sub praeconio. Nam hoc frequentissimum fuit, ut coronae bene meritis darentur celeberrima die, puta, τραγωδοῖς, Διονυσίοις, hoc est, spectaculis tragicis aut Liberalibus, ut est apud Demosthenem in oratione pro Corona, in Ἰνδοῖσιν, quae ibi producuntur, & in Decreto Atheniensium in gratiam Hyrcani Iudaeorum Ethnarchae apud Iosephum. In quibus nihil est, quod reprehendam, nisi quod disiungere videatur Scaliger, spectaculis tragicis aut Liberalibus, quae fuerant copulanda: quoniam vero ad certum aliquod tempus designandum aequae ac Διονυσίοις, cui pari structurae forma coniungitur, hic loquendi modus adhibetur, facile concedendum est Scaligero, per τραγωδούς ipsam significari temporis conditionem, atque adeo ludos scenicos, quibus fabulas agebant novi actores; cuius generis similia multa paulo peritiores praeterire non possunt: quamvis alioquin propria loquendi ratio alia non est, ac si Latine dicas, fabulam esse commissam, aut rem quamlibet evenisse ludis Megalensibus, histrionibus vel actoribus novis, recteque propterea dederit Faber, *tragoedis novis*: nam quod priores interpretes expresserant, *per tragoedos novos*, abhorret ab antiqui moris veritate: non enim tragoedi, sed praecones in theatro solebant ἀνειπεῖν, ἀνακηρύττειν, ἀνελγοῦσθαι στεφάνους, nisi quis forte tragicus actor idem esset & praeco. Nunc videndum est, ut cuncta simul sub lectoris conspectum addu-*

cantur, in hac formula quomodo veteres variant. Aeschin. in Ctesiph. p. 433 C. commemorat νόμον τὸν δεδοκῶτα ἐξουσίαν ποιεῖσθαι τὴν ἀνάφῃσιν τοῦ στεφάνου τραγωδοῖς ἐν τῷ θεάτρῳ. & pag. 434 E. μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγωδοῖς. Diverſa ſunt apud Demosth. περὶ Στεφ. populi decreta, ubi plenius occur- rat, ἀναγορεύσαι τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγω- δοῖς καινοῖς. p. 486 C. p. 492: στεφανῶσαι Χαρίδημον καὶ Διό- τιμον χρυσοῦ στεφάνῳ, καὶ ἀναγορεύσαι Παναθηναίοις τοῖς με- γάλοις ἐν τῷ γυμνικῷ ἀγῶνι, καὶ Διονυσίοις, τραγωδοῖς καινοῖς. & 493 A. in eo pſephiſmate, quod Ctesiphon in gratiam De- mosthenis ſuaſerat: mox in lege poſterius omittitur ἐν τῷ θεά- τρῳ Διονυσίοις ἀναγορεύεσθαι, prius ab Aeliano V. H. II, c. 13. ſed in ipſo accuſationis libello, quem Aefchines adverſus Ctesiphontem detulit p. 481 D. auſtius, ἀναγορεύσαι ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τοῖς μεγάλοις, τραγωδοῖς καινοῖς. Aliquan- tulum hinc divertit Plutarch. T. II, p. 603 C. Academia domi- cilium erat perpetuum Platonis, Xenocratis & Polemonis, πλὴν μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ Ξενοκράτης καθ' ἑκάſτον ἔτος εἰς ἄſτυ κατ'ἔει Διονυσίων καινοῖς τραγωδοῖς, ἐπικοσμῶν, ὥς ἔφαſαν, τὴν ἐορτήν: ita diſtingui debent, ne quis errore interpretis im- plicetur. Contra Scriptor Arg. ad Aefchinis Orat. conditum a Ctesiphonte decretum iuſſiſſe refert ἀναγορεύσαι τὸν στέφα- νον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις τραγωδῶν καινῶν: mutat iterum hanc formam, modo ſcriptura vitio careat, Anonym. in Hy- poth. Orat. pro Cor. ἐν τῷ θεάτρῳ τραγωδιῶν ἀγομένων και- νῶν, ἵſως ὅτι πλὴθι ſυντρέχει ἐπιθυμοῦντα καινὰ δράματα βλέ- πειν: optimum Viſtorium memoria ſefellit, quando notat, In plebiſcito etiam quodam, incluſo nunc in oratione Demosthenis pro Ctesiphonte, ſcriptum eſt, τραγωδιῶν ἀγομένων καινῶν: extra Hypotheſin illam, cuius auctor ſe non doctiſſimum ſatis pro- dit, nuſquam invenias. Cum his iam tempus eſt ut compona- mus, quae in Aefchinis παρανέμων γραφῇ reperiuntur apud Demosth. p. 481 D. ἐτι δὲ μὴ ἀναγορεύειν τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις δεῖ τραγωδῶν τῇ καινῇ: offendiſt lectio tam inuſitata: Wolfius adſciſcit εἰſόδῳ, haud inepte: Perizonius, ſi verum dicere licet, abſurde ἡμέρα: quis enim auribus exer- citatis inauditum loquendi genus ferat, τραγωδῶν τὴν καινὴν ἡμέραν; Ego, cum praefantiſſimus Cod. Aug. ſuppeditet και- νῶν vel τῶν καινῶν, non video, quid obſtare poſſit, quo mi- nus auctoritati eius obtemperemus tot exemplis firmatae. Porro ſolent integra locutione καινῶν ἀγωνιζομένων τραγωδῶν Plutarch. Symp. p. 710 F. Aefchin. in Ctesiph. p. 433 B. οὐδ'

ἐκκλησιαζόντων Ἀθηναίων, ἀλλὰ τραγωδῶν ἀγωνιζομένων και-
νῶν, οὐδ' ἐναντίον τοῦ δήμου, ἀλλ' ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Idem
p. 434 B. rariore forma scripsit, quam alibi exstare non sane
memini: γινομένων γὰρ τῶν ἐν ἀστεί τραγωδῶν ἀνεκλήρυττον τι-
νὲς &c. quod si sanum, qui potest aliter explicari, quam, *fa-*
elis enim, qui celebrari solent in aasty, ludis tragicis? Ἐν ἀστεί ve-
ro, quia Liberalibus urbanis, Διονυσίοις ἀστικοῖς, τοῖς κατ'
ἄστν, sive μεγάλαις ista fieri solebat fabularum commissio:
sic & p. 435 A. τὸν χρυσὸν στέφανον, ὃς ἂν τῷ θεάτρῳ ἐν ἀστεί
ἀναρρήθῃ. Tandem in illo populi decreto, cuius Scaliger me-
minit, ad Hyrcanum misso apud Ioseph. A. I. XIV, 8, pag.
699: ἀνειπεῖν δὲ τὸν στέφανον ἐν τῷ θεάτρῳ Διονυσίοις, τραγω-
δῶν τῶν καινῶν ἀγομένων, καὶ Παναθηναίοις, καὶ Ἐλευσινίοις ἐν
τοῖς γυμνικοῖς ἄγῳσι eum in modum postrema constituo.
Verum ex hoc loco facile cuivis in mentem veniat, pro τρα-
γωδιῶν in Anonymo Hypotheseos auctore revocandum esse
τραγωδῶν eo magis, quod insolens quiddam & vix usitatum
sonet, τραγωδιῶν ἀγομένων. Immo non diffiteor, multo mihi
phrasin expeditiorem videri, si corrigere concedatur utrobi-
que τραγωδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν, & τραγωδῶν τῶν και-
νῶν ἀγωνιζομένων: nam licet τραγωδοῦς in hac formula capias
pro ludis ipsis scenicis, quibus actores novas tragoedias age-
bant, quod secundum Scaligeri mentem prolata a nobis exem-
pla satis adstruunt, tamen vix crediderim, quemadmodum
usurpantur ἀγομένης τῆς ἑορτῆς, ἀγομένων τῶν Διονυσίων, Παν-
αθηναίων, Ὀλυμπίων, sic perinde dici posse τραγωδῶν ἀγομέ-
νων est enim in his rebus perceptu quidem difficilis, attamen
aliquis modus, & certi fines, ultra quos usus, quantacunque
libertate gaudeat, non procedit: neque a meo iudicio mul-
tum discrepabit, si quis in ipso Aeschine τῷ γινομένων ante-
ponat ἀγωνιζομένων. Ceterum cur τραγωδοῖς καινοῖς dici con-
sueverit, ratio est, quod Liberalibus urbanis non tantum poë-
tae recentes fabulas in scenam darent, ut disertis verbis docet
Schol. Aristoph. ad Nub. v. 311, praesertim Tragici tetralo-
gias suas, quam in rem egregius est, at parum haecenus, ni
fallor, intellectus Diogenis L. locus III, 56, sed etiam acto-
res scenici forte ducti suis quisque poëtis attribuerentur. At-
que haec est illa νέμησις ὑποκριτῶν, de qua Hefychii verba
nonnihil, quam vulgantur, emendatiora proponere iuvat:
Νέμησις ὑποκριτῶν οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλή-
ρω νεμηθέντας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα. ὧν ὁ νικήσας εἰς
τοῦ πιδὸν ἀκρίτως παραλαμβάνεν· ἔστιν οὖν ὡς ἂν (vel οἶον) διαί-

ποιῆσι: eadem fere in Suida: quod initio dicitur, neminem morari potest: deinceps sequentia sic interpretor: *quorum poetarum qui superior discessit, in posterum sine sortis discrimine suos sibi actores legebat*: nam in notas Maussiaci ad Harpocr. p. 294 summi Valesii subitanea quaedam est, & non meditata coniectura refingentis *εἰς τὸ ποιῆν ἄκρατον παρ.* quam attentiore cura repetitam ipse sine dubio primus abieciisset: ἀκρίτως χωρὶς κλήρου pari modo fumitur a Schol. Aristoph. ad Plut. v. 277. Ex his, ut mihi quidem est persuasum, expediri debet proverbium aliquod ab Harpocrate & Suida commemoratum, quod postquam Erasmus perperam accepit, haud scio, an quisquam alius feliciore cura fuerit aggressus. Primum Harpocratem ita restitue: *Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιῖται. Λυκούργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶ* (ita Mediceus Codex: hoc autem probes, an Suidae, ὡς Δίδυμος φησὶ; nihil interest) *ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων πρὸς τὰ ἐπὶόντα, καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς.* Talem, si cui forte difficilior videatur, habent sensum: *Aliis* (pone, in sequentem annum) *tragoedis vel ludis tragicis decertabit.* *Lycurgus Orat. contra Demadem.* Proverbium ad eos spectat, qui sese comparant ad res venturas suscipiendas, & largis promissis magnificos se faciunt. Sic nimirum existima, Demadem, ut iudicium effugeret, operam suam in posterum luculentissimam Atheniensibus venditasse; perfecturum se multis & egregiis meritis, ne eos sui accusatorum e manibus erepti unquam poeniteat: immo vero, Lycurgum respondere, hunc hominem tot criminum convictum, quem nunc teneris, dimittite, & vanis pollicitationibus ductari vos finite; scilicet *τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιῖται.* Coniecturae fidem facit usus τοῦ ἀρμόζεσθαι πρὸς τι certissimus hac structura: Sext. Emp. adv. Gramm. p. 265, πρὸς τὰ παρόντα ἀρμόζοντες πρόσωπα. contra σεμνοποιεῖν ἑαυτὸν πρὸς τὰ ἐναντία, aut simili modo qui dixerit, nemo, ut opinor, dabitur. Iam Erasmus lege in *Alios tragoedos provocat*: nam de Schotto, homine literarum studiosissimo, ad Suidae Prov. C. XIII, n. 86, non magnopere miror, si nihil extricet. Nunc teneri non possum, quin Mich. Apostolii locum proferam ex C. XIX, n. 41. *Τορῶν) Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία. Ἰσοκράτης δὲ φησὶν πόλιν εἶναι ἐν Θράκῃ.* Ex iis, quae dixi, dubium esse nemini potest, quin ista Δίδυμος — τὰ ἐναντία ad paroemiam illam commemoratam eiusque declarationem pertineant: tum animadvertendum, in Harpocrate praec-

cedere, *Τορόνην Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, πόλις ἐν Θράκῃ* &c. His perpensis quid planius est, quam ut colligas, duos articulos disparatos vel ipsius Apostolii culpa, vel Codicis, unde sua descripsit, perversè in unum coaluisse? Porro si suspiceris, de Torone quae dicuntur, ad proverbium aliquod explicandum debuissè scribi, quandoquidem tale est Michaelis institutum, id quoque non est, ut longe quaeras: sponte enim offert se, literarumque ordini commodè respondet *Τορωναίου λιμένος κωφότερος*, cuius meminit Zenob. C. IV, n. 68, hunc in modum restituendus: *Κωφότερος τοῦ Τορωναίου (vel Τορωναίων) λιμένος*] *Διμὴν ἐστὶν ἐπὶ Τορόνῃ τῆς Θράκης· ταινίας δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταίρουσας* (vel *καθ-ήκουσας*, vel potius *κατατείνουσας*) *ὥς μὴ ἀκούεσθαι τοῖς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἤχον·* cui emendationi tanto minus diffido, quod Petri nostri Wesselingii calculum tulerit: haec in Prov. Alexandr. truncata n. 91. pariter autem cum in Hefychio v. *Λημνίσκου*s prave legeretur *στενὰς*, eruditus homo ad marginem refinxit *ταινίας*. Vide iam, quomodo mirifica molietur in Apostolio vir primarius Th. Reinesius V. L. I, c. 24, & proverbium excudat *Τορωναῖοι*, vel, *Τορόνης σπύργοι*, quale nulla Graecorum memoria putem existitisse: subscripsit tamen eius sententiae Reinesio non inferior L. Holstenius ad Stephan. in *Τορόνῃ* praeterea, ut error saepe errorem trahit, pro *Isocrate* Socratem, quippe *Θρακικῶν* auctorem, substituendum arbitratus est; de quo, si ad manum habuisset Harpocratonis locum, nunquam cogitasset. Ceterum ut *τραγωδοὺς ἀγωνίζεσθαι*, sic & *τραγωδοῖς νικᾶν* *Ανδρὸν* in Alcibiad. p. 34. *Isaeus* p. 54, *οὗτος τῇ μὲν φυλῇ εἰς Διονύσια χορηγήσας τέταρτος ἐγένετο, τραγωδοῖς δὲ καὶ πυρρίχισταῖς* (ineptum est *πυρρίεταῖς*, quod vulgatur) *ὑστάτος*. HEMST. Ad proverbii, quam dedimus, explicationem confirmandam pertinet illud Alciphronis III, Ep. 71: *Διονυσίοις τοῖς ἐπιούσι, proximis Liberalibus*. Ceterum emendatio Zenobii quamquam valde sit probabilis, haud tamen adsperner, si quis, duce Suida, refingi malit: *στενὰς δὲ ἔχει δύο καὶ μακρὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους κατάρσεις* sunt enim *κατάρσεις* οἱ ἐπιτήδαιοι εἰς καταγωγὴν τόποι, καὶ εἰς τὸ προσερμιζεσθαι, ut monet Scholiast. Thucydidis ad IV, 26. *παραπλέων δὲ τὴν χώραν, ἥ κατάρσεις ἀναγκαῖας καὶ καταφυγὰς ἑώρα τοῖς πλεμίοις*. Vide notata de verbo *καταίρειν* supr. p. 296. IDEM in *Addendis*.

each l. 6. *Τοῦτὶ μὲν οὖν σοι τὸ ψήφισμα*) Cl. Faber in his ver-

bis manifestum errorem agnoscit, quia σοι, non τοι vulgatum sit. Sed ne parum Faber & hic audiendus sit, vereor. Etenim neutiquam debuit, ut saepe alias solet, separatim spectare Faber haec σοι παρά σε at σοι eo, quo locatum est, ordine spectatum, elegantiam & consuetudinem loquendi Nostro frequentissimam exhibet. Παρέλκει nimirum σοι, ut in Nigrino § 5, Οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθους καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι. Ita tibi & ipse, plenus numine atque ebrius sermonibus circumteo. In Deor. Marinor. Dial. II, § 2, Τυφλὸς εἰμὶ σοι, ὦ Πόσειδον; & III, Ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥέει; In Necyom. § 21 similiter post ψήφισμα apud Inferos κυριωθὲν legimus, Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν ἐκκλησίᾳ. In Contempl. § 1, Οὕτω δὴ καὶ γὰρ σοι πάλιν ἀμβλυώττω. & § 5, Σὺ δέ μοι ἥδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. & passim alibi, etiam apud alios. Miror profecto doctissimum Fabrum, quod usus huius voculae σοι, ita receptus, eum fugit: nec tantum id hic ad Timonem ostendit, sed & ad Mortem Peregrini § 31, ubi cum rectissime legatur, Ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἑλιδι, Faber continuo leg. ait, Ταῦτα μὲν τοι. — Sicut σοι, ita & μοι saepe παρέλκει. Timon Noster § 41, Ἄγε δὴ, ὦ Δίκελλα, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτὴν. Similem in modum ἡμῖν eleganter abundat in Necyomant. Καὶ πῶθεν ἡμῖν ἀφίξει. In Contempl. ἅτα οἰμώζεται ἡμῖν δηλαδὴ. In de Sacrific. Ἐτεβήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἡραίστος. In Hermot. Ἐξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί. Non satis ad hunc pleonasmum etiam τοῦ ἡμῖν videtur attendisse, omnis elegantiae & politae eruditionis quondam decus, Aeg. Menagius, dum in verbis Luciani adv. Indoctum § 3, οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐπισιοῦ, non locum habere τὸ ἡμῖν sibi videri ait, legendumque censet ἢ μὴν. Plane autem nihil ibi mutandum: nam vel ex hoc, quem ostendimus satis esse frequentem, pleonasmum usu potest & illic locutus esse Lucianus; vel intellexisse ἡμῖν tanquam σὺν ἡμῖν, nobiscum. Dialogum enim istum videtur Lucianus scripsisse contra popularem quendam & aequalem suum. Paulo quoque ante dixerat, Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; ubi ἡμῖν itidem, ut videtur considerasse interpretes, potest esse παρέλκων. — Invenio quoque τὸ αὐτῷ apud Lucianum redundare in Contempl. Εἰ μάθοι, ὅτι ἢ μὲν, ἔχει τέλος αὐτῷ. Apud eundem in De luctu: Λοιπὸν οὖν ἐστὶν αὐτῶν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι (sic enim divisim, non iunctim ὅτι, ut vulgo, legendum) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότες. Reliquum igitur est, eum talia nugari ob eos, qui adsunt, plane ignarum quid filio

suo acciderit. Apud Latinos quoque *mihi, tibi, vobis*, aliquando παρέλκειν, quis ignorat? LENS.

ead. l. 9. Ὅσαυτε) Ἀντὶ τοῦ, ὅσαυτε. BROD.

ead. l. 11. Ἀλλὰ γὰρ ὦ) Ego, quamquam ceteroquin singularis huius libelli venustas & comicus lepor mirifice me capiat, offendi me tamen profiteor hac nimis affectata deterimi assentatoris atque incredibili blanditia, quae cum nihil habeat ingeniosè ridiculum, nullam probabilem ingenii adulatorii notam, tuto potuerat a Luciano ac sine ullo elegantiae dispendio praetermitti. HEMST.

ead. l. 15. Πληγὴν λαμβάνων) Vid. Def. Herald. Anim. in Salmas. Obs. ad I. A. & R. II, c. 9, § 11. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀγχιστεῖς) Exc. G. ἀγχιστεία. SOLAN. Ita correxerat etiam M. Sladus. Ceterum haec omnia verbis iisdem sunt translata e Suida in Ἀγχιστεὺς, nisi quod ἐγγυτάτω τελευτήσαντες, ubi τοῦ hinc est restituendum, & συγγενεῖς μόνον, & τοῖς οἰκοῖς, quae utraque hic peius leguntur. Mutari autem non debet ἐγγυτάτω sic οἱ ἀνωτάτω, κατώτάτω &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐγγυτάτω) L. ἐγγύτατοι. SOLAN.

Pag. 121. l. 1. Τυραννίδι) Cives tuos ultro pulsans. BROD. Invidiosè & odiosè supra modum Athenis praefertim. Terent. in Phorm. & passim alibi. ANONYM.

ead. l. 2. Τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους) Def. Herald. Obs. & Emend. c. 48. Tyrannidem Athenis vulgo potentioribus & ad inferendas iniurias promptis obiciebant, nullumque erat in civitate liberrima crimen invidiosius: Comicis frequens. Aristoph. Vesp. v. 415, Ταῦτα δὴ τ' οὐ δεῖναι, καὶ τυραννὶς ἐστὶν ἐμφανής. v. 462. HEMST.

ead. l. 4. Τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας) Commode notavit Stephan. Bergler. ad Alciph. I Ep. 32: αἰτησόν τι παρ' αὐτοῦ (τοῦ σου ἐραστοῦ) καὶ ὅψι σεαυτὴν ἢ τὰ νεώρια ἐμπρησκύϊαν ἢ τοὺς νόμους καταλύουσιν. Poll. IX, 156 ex Hyperidis oratione pro Lycophrone: ἢ νεωρίων προδοσίαν, ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμὸν, (ἐμπρησμὸν in quibusdam libris olim fuisse lectum, e Polluce colligi potest) ἢ κατάληψιν ἀκρας. Haec erant talia, ut crimen apud Athenienses nulli gravius potuerit impingi. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν ὀπισθόδομον διαρύξας) Opisthodomus, locus est Athenis in arce, ubi aerarium. BROD. Ἀπλῶς interpretes effosso aerario. Sed aliud voluit hic Demeas. cum enim dixisset τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, subiungit τὸν ὀπισθόδομον διαρύξας.

Lucian. Vol. I.

E e

Nam ἐπιστάδομος locus erat ὑπὶ τῷ νεῷ τῆς καλουμένης Πολιάδος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpres Aristoph. ad Plut. Lucian. Herod. BOURD. Haud dubie διωρύξας pro participio ponitur: scribe ergo διορύξας. Immo vero dives es, effosso aerario, sive, ut qui aerarium effoderis. Scholiastes legit ὀρύξας, minus recte. IENS. Secuti sumus Iensii emendationem omnino necessariam. In omnibus διωρύξας prave legitur praeter I. quae habet διαρρήξας. Vide initium 'ιστ. β'. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ὀρύξας) L. ut in textu est διορύξας. SOLAN.

Pag. 122. l. 1. Μικρὸν) Ex ed. I. arripui: reliquae μιάρων, quod minus arridet, quamvis alibi a nostro usurpatum videam, καταπλ. c. 12; quia hic robur, non iustitia, Timonis requiritur. SOLAN. Μιάρος & μικρὸς saepe confunduntur: illud huius vice restituit egregie summus Bentleius in Callim. Ep. VII. Hic omnino repudiandam censeo scripturam editionis Iuninae. Convicium gravius, quale merebatur Demeas, atque Articis perquam familiare. HEMST.

ead. l. 4. Ἐκπετάσας τὸν πῶγονα) Character philosophi, quem passim proponit, ut βίων πρ. in Pisc. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Τιτανῶδες βλέπων) Erasmi. in Adagio, Titanicus aspectus. BROD.

ead. l. 8. Αὐτοβορέας) Ipsemet Boreas, aut Triton: Deus marinus ac buccinator. BROD. Sic Αὐτοθαΐδα in Πητ. cap. 12. SOLAN. Praeterquam ex hoc loco aliunde notae non sunt hae Zeuxidis tabulae, neque Iunius in Catal. Artif. quemquam alium extra Lucianum adduxit testem. Αὐτοβορέας autem verus & ipsissimus Boreas: αὐτοανθρώπων ὅμοιος quale sit, videbimus ad Philop. § 18. Alciph. III, p. 446, στείλας ἑμάντων ἀγρικῶς &c. αὐτοσκαπαρεὺς ἐδόκουν. Ο, τε βασιλεὺς τὸν τρόπον ἦν αὐτοαπλότης apud Suid. in v. Vid. Simpl. Verin. five Salmas. de Transubst. p. 534. Eius generis apud philosophos frequentantur, αὐταρχία, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. HEMST.

ibid. Ζευξίς) Zeuxidis hanc tabulam, quaenam fuerit, haud facile est ex hoc loco coniicere. In Poecile positam fuisse suspicor. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅ τὸ σχῆμα εὐσταλὲς) Tangit hunc locum Oct. Ferrar. de Re Vest. P. II, lib. IV, c. 6. HEMST.

ibid. Κόσμιος τὸ βᾶδισμα) Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ρυθμῷ. Dixi ad illud Petron. Incessus tute compositus. Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita, & antea. BOURD.

ead. l. 10. Σωφρονικός) Scholiastes hic aliter legit; nempe Σωφρονίσκος in quo nullam prae vulgata lectione perspicio elegantiam. IENS.

ead. l. 12. Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαίνων) Φιλοχρήματοι isti philosophi καὶ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν, nihil aliud in his dialogis laudant, quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. seq. & passim, quibus tamen nihil usquam satis. BOURD.

ead. l. 13. Μεγάλην τὴν κύλικα) Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ *amariore*: amabant calices amariore: *μεγάλην* autem videtur esse κύλικος ὄνομα, ut apud Virgil. 1 Aen. Achil. Tat. lib. 2. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διὰ θυμὸν μεταωρίζεσθαι) Haec Suidae debentur in βρενθύεσθαι. Ante ὀργίζεσθαι comma fuit in ed. A. secus atque oportebat: est enim, *iram, speciem irati prae se ferre*. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Οἷον τοῦτο π.) Prava lectio Scholio huic an-
fam dedit. Socratem autem intelligit Sophronisci filium. SOLAN. Distingue Οἷον τοῦτο πέταιχεν. Intelligi voluit Scholiastes οἷον Σωφρονίσκος, tanquam Sophroniscus aliquis. HEMST.

Pag. 123. l. 2. Ὡς περ ἰκτινός) Vid. P. Burm. ad Petron. p. 193. Plato de Rep. 1, p. 589 E. ἀλλ' ὥς περ οἱ λίχνοι τοῦ αἵματος παραφερομένου ἀπογευονταὶ ἀρπάζοντες &c. Testimonium est coqui non nimis honorificum de philosophis apud Athen. IX, p. 404 D. Τῷ φιλοσόφῳ παρέθηκα καλέαν, πόδας Ἀδδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν ἔστιν —. HEMST.

ead. l. 3. Τὸ γένειον ἀνάπλεως) Ut in Lapith. & Merc. cond. quod in Nigr. § 25 dixit ἐμφορούνται. BOURD.

ead. l. 6. Τὰ τρύβλια) Generaliter pro catinis apud Aristoph. ubi tamen interpretantur τὸ τρύβλιον εἶδος ὀξυβάφου, ad Pac. ad Concion. aliter etiam Hesych. BOURD.

ibid. Τῷ λιχανῷ) De indice digito, sive λιχανῷ, Casaub. ad Athen. c. 13, lib. 1. BOURD.

ead. l. 7. Μεμψιμοίρος &c. ὄφελος) Ita vertenda haec verba: Semper querulus, ut totam placentiam, vel suam totum inter alios accipiat, quod edacitatis & insatiabilitatis culmen est. Testatur H. Steph. vocem ὄφελος verti *culmen, fastigium* in vulgatis Lexicis, sed sine exemplo. Hoc accipiat, neque enim aliter hic locus verti potest. Quo sensu sumtum ὄφελος deducendum ab ὀφέλω, quatenus significat, *augeo, accumulo*. Hinc ὄφελος inter alia ab Hesychio dicitur significare αὐξήσιν, *augmentum*. CLER.

ibid. Πλακοῦντα —) Ea enim domum auferre apud veteres moris erat. Vid. Nigr. c. 25. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ, *τι περ λιχνείας καὶ ἀ. ὄφελος*) Ad sequentia referunt Erasmus, Benedictus, & quod miror, Tan. Faber, contra primas edd. in quibus maior est distinctio post ὄφελος posita. Clerico si locutionis indoles, quam & priores ignorarunt, fuisset perspecta, res melius successisset. De eo, quod in quoque genere praestantissimum est atque excellit, istam loquendi formulam usurpant Graeci. Xenoph. Hell. V, pag. 328, v. 32: *παμπληθεὶς ἀπέκτειναν ἀνθρώπους, καὶ ὁ, τι περ ὄφελος ἦν τοῦ τοιούτου (male τούτου τοῦ) στρατεύματος.* Arrian. A. A. V, c. 15, p. 214: *τῶν πεζῶν ὁ, τι περ ὄφελος ἐς τρισμυρίους, peditum strenuissimos ad triginta millia.* Aristid. T. I, p. 5 A. Musas alloquitur, invitans, ut sibi Iovis hymnum peracturo propitiae subveniant: *εἴτε ἐν Ἑλικῶνι τῷ Βοιωτῷ χορεύετε, τῶν Διὸς ἔργων τε καὶ δωρεῶν ὁ, τι περ ὄφελος, Vos, o Musae, operum Iovis & donorum decus atque ornamentum: Cante-terus in his vertendis prorsus aberravit.* Arrian. de Venat. c. XX, καὶ τοῦ θράματος ὁ, τι περ ὄφελος ἀπολλύοιτο, & *spectaculi quod iucundissimum est, vel, & iucundissima spectaculi pars intereat: Holstenius non accuratissime, & spectaculum, maximam operae pretium perit.* Similis usus in ὁ, τι περ ἄνθος ἦν. Thucyd. IV, c. 133, ὁ, τι ἦν αὐτῶν ἄνθος ἀπολώλει imitatur Dion Cass. XLVI, p. 313 B. πᾶν ὁ, τι περιῖν (non muto: quamquam videri possit, ὁ, τι περ ἦν) ἄνθος αὐτῶν ἔξω τῶν δρόντων (*lego. τῶν διαδρόντων*) σφᾶς, ἐφθειραν L, p. 428 C. καὶ γὰρ πλῆθος πολὺ ὑμῶν ἐστὶ πᾶν ὁ, τι περ ἄνθος καὶ παρὰ τῶν ὑπηκόων καὶ παρὰ τῶν συμμάχων ἐξελεγχμένον. Igitur in Luciano, si lectionem receptam probas, tota placenta, vel porcus earum rerum, quae gulae heluationique inserviunt, delicatissimum, vel caput coenae intelligetur: sed vereor equidem, ne ante ὁ, τι περ exciderit ἦ, quod reprehendi malim, tali sententia: *Querulus semper, & portione sua non contentus, ut placentiam totam, aut porcum solus prae aliis accipiat, aut quodcunque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum.* HEMST.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Solent ἐπὶ τῆς κύλικος. Diogen. L. II, 82, *ἕως ἂν τις ἡρᾶς ἐπὶ τῆς κύλικος φλυαρῶν διαλλάξῃ* sed multo frequentius ἐπὶ τῇ κύλικι Arrian. A. A. VII, cap. 27, *ὁδὺν τε αὐτῷ ἐπὶ τῇ κύλικι γενέσθαι ὀφείλαν.* Aristaeen. I Ep. 3, p. 18, οὓς (*Διόνυσον τε καὶ Ἀφροδίτην*) ἐπὶ τῇ κύλικι συνάγοντες ἐβελγόμεθα: minus opportune Mercerus, quos in pateram coactos delibavimus: debuerat, quos inter pocula conso- ciantes delectabamur. Aliter Appian. de B. M. p. 363, *Χρυσίον ἐπὶ τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ &c. προτιθέναι, aurum illi, qui*

*calicibus eductis & cibi ingerendi multitudīne superior est, prae-
ponere.* Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι, sermones ad vinum, ut Cice-
ro dixit *ad vinum disertos* pro Coel. § 67; vel, *qui ad mensam so-
lent suboriri*, ut Atta in Megal. apud Serv. ad Virgil. Ecl. VII,
33. Idem λόγοι ἐπικυλίκειοι Athenaeo initio libri I, ubi vide
Casaub. ἐπικυλίκειοι ἐξηγήσεις Diogen. L. IV, 42. Vox cor-
rupta in Plutarcho de Mus. pag. 1148 D. Ἐχῆς τοὺς ἐπικυ-
κλίους περὶ μουσικῆς λόγους. Interpr. *circularem de musica dispu-
tationem*; Luifin. Par. III, c. 11, melius ad sensum, *sermones
de musica ad mensam habitos*: sed quod Aldus impresserat ἐπι-
κυκλίους adiecta litera iuvandum fuit. Hinc κυλικηγορεῖν A-
then. XI, p. 461 E. p. 480 C. καὶ τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ
κύλικι τις ἀγορεύῃ. Poll. VI, 29, λάλος, λιπρός, φλύαρος, κυ-
λικηγορῶν, φορτικός. Commoda distinctione sententiam Lu-
ciani dilucidiorē dedi. Τότε δὲ saepe apud Nostm: Duker.
ad Thucyd. V, 16. HEMST.

*ead. l. 14. Ὑποτραυλίζων) Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἐναρβρον λα-
λῶν.* Interpr. Aristoph. ad Nub. BOURD.

ibid. Γελοῖος) In omnibus Luciani operum editionibus γε-
λοῖος; mendose, haud dubie. Hemsterhusius recte in sua
emendavit. SOLAN.

ibid. Εἴτα ἔμετος) Idem Lapith. de his vomitibus copiose
alibi. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βρῶμα Λύδιον) Ex Suida in Καρύκη, &
Hesychio, in quibus tamen multo plura. HEMST.

ibid. l. 5. Καί τι) Interposuit Solanus, & mox νῦν. Aristophanis locus in Pac. v. 272. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Τριβλίω) Emenda τρυβλίω. IENS. Si tanti est
monere, idem visum fuit M. Slado & Solano, qui praeterea
pro περικάθηται ex V. & C. notavit παρακάθηται. HEMST.

Pag. 124. l. 1. Τῆς ἀλλοτρίδος &c.) Utraque manu ibicinae
adhaerentem. BROD.

ead. l. 2. Τῶν πρωτείων) Nulli primas concesserit. BROD.

ead. l. 4. Τὰ πρῶτα) Primum locum tenens. BROD.

ead. l. 5. Γοντεία) Hanc passim nugonibus istis exprobrat,
ut in Piscat. in Catapl. BOURD.

ead. l. 6. Πάνσοφον τὸ χρῆμα) Faber legendum monet πάν-
σοφόν τι χρῆμα. Verum quidem est, in hac loquendi formu-
la, saepe τι poni, ut alibi apud Nostm, παρθένος πάγκα-
λόν τι χρῆμα, & similiter saepe apud Aelianum, Aristopha-
nem & alios. Sed mihi hoc in loco vulgata scriptura praepo-
tur; intelligendum enim est, quasi diceret, *Denique ut sum-*

matim dicam, τούτο τὸ χρῆμά (Thrasycles nempe) ἐστὶ πάνσοφον, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές &c. Id enim hic Articulum τὸ valere, ex toto contextu perspicuum est. Et sic quoque in *Βίων πράσει. Ἄγε δὴ πρόσχε πᾶς πολυτελές τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίον δέσμενον. Ἄγε νῦν, advertat quilibet animum: id, quod videtis, est lautum aliquid, & divites (emtores) postulans.* Sane non ita temere immittenda falx critica, ubi quid primo aspectu viderur recedere a vulgari loquendi consuetudine; cum omnes voces non omni loco adhiberi queant eodem modo. IENS. Aristoph. Pac. v. 38: *Μισρὸν τὸ χρῆμα, καὶ κάκοσμον, καὶ βόρον.* HEMST.

ead. l. 8. Οὐκ εἰς μακρὰν) Brevi. BOURD.

ibid. Χρηστὸς ὢν) Ironia. BROD. Ironiam Brodaeus interpretatur, quae hoc quidem in loco omni aculeo destituta est: utcunque tamen exprimere conatus est Faber. Mihi, quamquam remedium nullum succurrat, displicet illud *χρηστὸς ὢν* debebat sequi *ἄξιός ὢν*, aut aliud quiddam argutius. Non me fugiunt *ταυτησὶ τῆς χρηστῆς Δ.* 'Ετ. XII, & huius generis alia non pauca; neque tamen propterea sententiam de hoc loco muto. HEMST.

ead. l. 11. Ὡς περ οἱ &c.) Faber deleri hic vult ὥς περ. Utique si quid mutationis hic opus, legerim pro ὥς περ οἱ, οἱ περ οὖν, sensu convenientissimo, qui nimirum *divitiarum suarum admiratione capiti &c.* At maximam quidquam hic sollicitandi necessitatem non video. IENS. Si interponas, οὐδ' ὥς περ οἱ &c. omnis orationis intricatioris difficultas fuerit sublata: sed cum lenisio, non maximam esse quidquam hic sollicitandi necessitatem sentio. HEMST.

ead. l. 14. Ἀπλοῖκον) Recte simplicitas cum liberalitate coniungitur, quod simpliciores soleant esse liberaliores. Hinc ἀπλότης sumitur pro liberalitate in N. T. Vide, quae notavi in Addit. ad Hammond. ad Rom. XII, 8. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἡ καὶ) Notaverat Solanus οὐδὲ, neque tamen addiderat, unde sumtum sit. Mihi satis facit ἡ καὶ. HEMST.

ibid. l. 3. Δ. φ. φιλόσοφον γοντείας καὶ τερατείας) Id vult Graeculus commentator, philosophorum veneficia & praestigias exemplo Thrasycles bellius effingi, quam coloribus fieri posset a Zeuxide vel Parrhasio: sed lege & tria tolle menda, δ. φ. φιλοσόφων γοντείας καὶ τερατείας γρ. IENS. L. φιλοσόφων γοντείας καὶ τερατείας. C. φιλοσόφων γοντείαν καὶ τερατείαν. SOLAN. Hoc sequendum duxi. HEMST.

ibid. l. 5. Οὗτος) Ita pro οὗτος emendavit Solanus. Ἀπαρ-
αλλάκτως intellige, *quam simillime*, vel, quemadmodum apud
recentiores nonnumquam usurpari solet, *eum in modum, ut su-*
perari non possit. HEMST.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Pro quovis genere panis. tenuiorum
cibus, unde mirum, Carionem μάζαν accepisse pro delicatio-
ri cibo. Fuere quidem μάζαι in deliciis, sed compositae. Ari-
stoph. Hesiod. Athen. Hesych. Suidas. BOURD. Idem plane
Thrasycelis temperantiam simulantis victus, qui Persarum,
de quo vide Briffon. de R. P. II, p. 213, 214. Salem paupe-
rioris fortunae hominibus obsonium fuisse, res nota: *salem*
delingere, ἅλα λείχειν Athenis malebat Diogenes Cynicus,
quam παρὰ Κρατερῶ τῆς πολυτελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν
Diogen. L. VI, 57. Egregia quaedam est Apollonii Tyanen-
sis figura, & ad exemplar Pythagoreorum praeceptorum ex-
pressa Ep. VII, Πάντα φασὶ δεῖν τὸν ἐμπόρον κάλων σείειν ἑμὸν
δὲ εἶν τὴν ἑλλίαν τρυπᾶν ἐν Θέμιδος οἴκῳ Mercatorem (Euphra-
tem fugillat ex sapientiae studio lucrum turpissime captan-
tem, quales philosophos Socrates καπῆλους appellabat) *opor-*
et omnem, ut aiunt, rudentem commovere: mihi contra sit in hone-
sti: pauperie nullas opes venantem iuste temperanterque vivere. Haec
recte iam pridem intellexit Casaubonus ad illud Persii Sat. V, —
regustatum digito terebrare salinum; itidemque Gatakerus A. M.
P. c. 43, p. 879, ne de me dicam ad Poll. X, 169. quo magis
mirificus est in his explicandis Olearii error, qui indicari tan-
tum debet, non refutari. Το θυμόν apud Lucian. & ἡ ἐννεάκρου-
νος ad Articorum tenuiorem vivendi rationem pertinet. Ari-
stoph. Pl. v. 253, Ὡ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταῦτὸν θυμόν φα-
γόντες optime Schol. τῆς αὐτῆς πενίας μετασχόντες. HEMST.
ead. l. 2. Θύμον) Male θυμόν antea, qua loquendi formula
passim utitur. BOURD.

ibid. Ἡ κάρδαμον) Dixi ad illud Petronii *Nasturcū succum.*
BOURD.

ead. l. 3. Ἐννεάκρουνος) Fons Athenis, qui ab aliis dicitur
Καλλιρόν: de quo interpr. Aristoph. male apud Hesych. εἰνεά-
κρυνος dicitur. hac de re legendus Thucydides, qui rem totam
indicat, & Portus interp. BOURD. Κρήνη Ἀθήνησιν, novem ve-
nis saliens; unde & hoc nomen isti impositum. Vid. Hesych.
& Etymol. M. VORST. Appositus est Alciphronis locus III,
p. 386. *Si nemo me beatorum vocet, inquit parasitus, ἀνάγκη με*
σχάνδικας ἐσθῆιν καὶ τῆθα, ἢ πᾶς ἀναλέγειν, καὶ τῆς Ἐν-
νεακρούνας πίνοντα πίμπλασθαι τὴν γαστέρα ibi Berglerum

haec Lucianea non praeterierunt: p. 392, ἐρῶν τῆς Καλλιρ-
ρῆς. Aristippus ad Antisthenem in Epp. Socraticorum p. 25:
καὶ ἀπὸ τῆς Ἐννεακρούγῳ λούου τε καὶ πίνε, καὶ τὸν αὐτὸν τρί-
βωνα θέρους τε καὶ χειμῶνος ἔχε βυπόωντα, ὡς πρέπει ἐλευθε-
ρον καὶ ζῶντα ἐν Ἀθῆναις δημοκρατικῶς. De Enneacrino vel
Callirrhoë Athenarum fonte multa commentatores eruditif-
simi ad Thucyd. II, 15. HEMST.

ead. l. 9. Εἰς τὴν θάλα. ἐμβαλεῖς) Hoc Diogenis est mōnitum
in Bίων Πρ. § 9, cuius suasu Crates id ipsum fecisse dicitur.
Diogen. L. VI, 87, & Menagius: eam historiam ob oculos
habuit Hieronym. Consol. ad Iulianum: *Contemnis aurum:
contemserunt & multi philosophi; e quibus unus, ut ceteros fileam,
multarum possessionum pretium proiecit in pelagus, Abite, dicens,
in profundum, malae cupiditates: ego vos mergam, ne ipse mergar
a vocis: philosophus gloriae animal, & popularis aurae vile manci-
pium totam simul sarcinam deposuit.* Improbatur, & merito qui-
dem, Plut. de Nobil. p. 218, § 11: οὐχ ἥττον δ' ὡς ἄχρηστα
τὰ χρήματα εἰς θάλατταν καταποντισθήσεσθαι τις κελεύει.
Paulo aliter Isocr. in Archid. p. 130 A. οἱ μὲν κεκτημένοι τὰς
οὐσίας ἡδίων ἂν εἰς τὴν θάλατταν τὰ σφέτερά αὐτῶν βάλοιεν, ἢ
τοῖς θεομένοισι ἐπαρκέσειαν. Phoenicidis apud Stob. p. 80, &
Gellii N. A. IX, 2, loca non dissimilia inter se comparavit
Bern. Martin. V. L. I, c. 8, recte explanans illud Musonii,
ἄξιον οὖν ἐστὶν ἀργυρίου, quod interpretum nemo fuit affec-
tus. Talia vero Lucianus adscripsit Thrasycli, quae recentio-
ribus philosophis prius conveniant, quam iis, qui Timonis
aetate vixerunt. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεμβάς) I. ed. hic corrupte ἐπιβάς. Vulgatam
firmant haec verba Dial. Enip. & Nept. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας
ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς κυματώδους γῆς) Audio Mss. & Tan. Fa-
brum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam possu-
mus ex fine Hermotimi, ut sic scribit: Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ
ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματῶδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα.
GRON. Κυματώγης) Vide etiam nostram & Graevii notam ad
Hermot. c. 84, ubi eadem vox occurrit, quae & illic in im-
pressis in κυματῶδη mutata est. SOLAN. Codice Regio spon-
sore κυματώγης restitui: frustra Gronovius obducit locum
ex Hermotimo: addidisse poterat Long. Past. III, p. 95, καὶ
ἐπὶ τῆς Ἰάμμον πλησίον τῆς κυματώδους γῆς ἐβάδιζε ζῆτων
τὰς τριῶν χιλιάς. Quamquam e Codicibus nihil a Iungerman-
no sit notatum, Mollius tamen hic etiam κυματώγης debe-

re legi suspicatus est. Rem pluribus alias exponemus. HEMST.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῷ) Καὶ μὴδ' ὄβολον αὐτοῦ ἀνῆς αὐτοῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, sive οἴκοι. MARCIL. Perspicue legendum σεαυτῷ, vel σαυτῷ, vel εαυτῷ, cum hoc de omnibus personis dicatur. Id enim vult Thrasycles, ut Timon ne obolum quidem sibi retineat. Idque iam consideravit interpres, vertens: Tu eas alio potiore modo, confestim ex aedibus eicito, (potius, confestim eum foras effir) ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuscunque opus est. Marcilius legit αὐτοῦ, illic. IENS.

ibid. Ἀνῆς) Proba scriptura, vide Ἀναβ. c. 1. Ed. I. ἀνείς. SOLAN.

ead. l. 2. Ω δὲ μνᾶν, ᾧ δ' ἡμιτ.) Variant hic libri. τάλαντον vulgatarum non agnoscit l. ed. nec reperitur apud Thomam Mag. qui hunc locum adducit v. Ἄ μὲν, ἂ δέ. neque in Scholio, quod vide in Πητ. Διδ. Sed pro eo hi omnes habent ἡμιτάλαντον, quod adeo admisimus; quia ea ratione talentum sibi integrum, ut philosopho, quem duplo donari auctor est, conficit. Reliquarum ergo edd. talentum reieciimus. Sed in eo secuti auctoritatem ed. l. potissimum, in alio respuimus, quod μνᾶν non agnoscit, quod probum & in omnibus legitur. Sic enim gradatim melius ad summam, quam captat, ascenditur. SOLAN.

ead. l. 7. Δύο μεδ. χωρ. Αίγ.) Medimnus Atticus circiter octoginta libras tritici continebat, Aegineticus plures. Auri vero plus quam, ut opinor, quinquagesies tritico gravioris tantum pondus complexa esset eiusmodi pera, ut viginti camelis opus fuisset ad eam baiulandam. Infaniam pseudophilosophi gravice describit Lucianus. CLER. V. Leon Porcius AG. IX, 1483. Drachma etiam Aeginetica dupla fere Atticae drachmae fuisse traditur. Attica VII solidorum sive denariorum Anglicorum, Aeginetica XII seu unius Schilling. SOLAN. Modios etiam Faber: medimnos transferre debuerat: vid. Perizon. ad Aelian. V. H. VI, cap. 12. Eodem nomine Strabonis interpretem reprehendit Hostus de Mens. Gr. c. VI. Multis error communis: neque tamen non verum est, Graecos receptiores μόδιον & μεδίμνον nonnunquam confundere. Medimni, aliufve aridorum mensurae Aegineticae nusquam reperi mentionem factam: propterea negare nolim, ut ponderibus & pecuniae pretio Atticos Aeginetae praecesserunt, sic & mensurarum magnitudine. Sed fieri potest, ut, quod de ponderibus & nummis erat certum, ridicule Lucianus ad

mensuram traduxerit. Mox φιλοσοφοῦντα contra ed. I. aucto-
ritatem servavi. Noster in Peregr. § 30, Χρυσὸν σαζάμενος πή-
ρην —. HEMST.

ead. l. 8. Φιλόσοφον } Ex edit. I. Reliquae φιλοσοφοῦντα.
SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ) Recte quidem interpre-
tes: sed malim ἐπιμ. τὴν δικέλλην, caput tuum pugnīs implebo,
atque insuper ligonem admetiar. Olim in mentem venerat: τῆς
κεφ. ἐμπ. κονθυλῶν vel κονδυλῶν, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ, ca-
put tuum implebo tumoribus ligone admensus: sunt certe κονδυλαί
vel κονδυλαί, ἀνοιδήσεις in Hesychio, tubercula, tumores, etiam
tales, qui ex ictibus impactis oriuntur: Schol. Aristoph. ad
Acharn. v. 1180, ἀπὸ τῆς πληγῆς κονδυλὴν ἐποίησεν αὐτὸς ὁ
Λάμαχος. Verum insolentius videtur vocabulum, quam ut
Lucianum deceat. HEMST.

ead. l. 13. Ὡς δημοκρατία) Vid. Herald. Obs. & Emend. c.
48. HEMST.

Pag. 127. l. 7. Ἐπιχалаζῶ) Noster in Gall. § 22, κατε-
χάλαζηςας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους. Saxa grandine plura:
Ovid. Ib. v. 470. De telorum, lapidum &c. nimbis, imbribus,
quae valde sunt Latinis usitata, Franc. Iuret. ad Paulin. de
Vit. Martin. III, v. 453. HEMST.

ead. l. 8. ΑΝΔΡΕΣ) Sic ex coniectura scribere lubuit. In
quibusdam enim nihil erat; in Fr. vero P. S. & A. Βλ. quasi
unus hoc clamaret Blepsias; cum una omnes exclamare ter-
ritos & trepidantes, magis comicum sit, & simul verbis ἀπι-
μεν consonum. SOLAN.

in Schol. Ἠπαίτων) Quid sit Ἠπαίτων, ignoro. Lege Ἠπά-
των, decipiebam. IENS. Lege Ἠπάτων sed reliqua huius scholii
absurda sunt: agitur enim de pugnīs. SOLAN.

IN HALCYONEM.

Pag. 128. l. 1. ΑΛΚΥΩΝ) Halcyonem hunc Luciano ad-
scriptum Leonis philosophi Academici esse, testantur Athen.
II, & Laërt. in Plat. Nec Platoni hic dialogus elapsus est, sicut
nonnulli putant, quos Socratis persona in errorem pellexit.
Occasio Dialogi a cantu Alcedinis. Pulcherrimum est com-
mentum, in quo splendide de immensa summi atque aeterni
principis potestate disseritur, deque divinis rebus. COGN.
Non est Luciani, sed Leonis Academici, si Antonio Mureto

diag. dant.
3. 62.

sua stat fides Or. IV. Luciani quidem prorsus non esse, tum dictio lenta & oscitans, tum sententiarum levitas, & argumentorum frigus, & delirationes arguunt satis. MARCIL. Halcyon quidem non est Luciani ex animi sententia loquentis, quippe Epicurei, & forte ex deterrimo Epicureorum genere, qui malos mores cum prava doctrina coniungebant: sed posset esse Luciani animi causa Platonicum agentis. Profecto haec elegans est Platonis imitatio, sed in qua hoc unum merito arguas futilitatis, quod serio narretur putidissima fabula, eique aptetur, quidquid in re gravi & comperta de divina potentia dici potuisset. Sed si dictorum ineptam occasionem demseris, & sententias de divina potentia spectaveris seorsim, fatebere, vix quidquam de ea melius posse dici. Ceterum de Halcyonis fabula vide Steph. Clerici Acad. Quaest. V. CLER. Halcyonem dialogum fuerunt olim qui Platoni tribuerent; sed inter aperte nothos numerat Diogenes Laërtius Platone p. 84 C. Hunc autem ipsum Dialogum ex Galaei Collectaneis aliisque satis constat, eum esse, qui Platoni tribuebatur; cum ibi inter eius opera, quamvis notatus, reperitur. Leoni cuidam a Phavorino philosopho, teste eodem Diogene, tribuebatur; unde satis liquet, non posse Lucianum habere auctorem, qui Laërtio coevus, Phavorino iunior fuit. Eum Leonem Academicum vocat Nicias Nicaensis apud Athenaeum XI. Muretus etiam Or. IV, & Tan. Faber in Notis ad Phaedri fab. p. 173 C. Et sane etiamsi haec testimonia non suppeterent, vix credibile sit, Lucianum de Deorum vi & potentia tam recte sensisse & tam magnifice locutum. Vide Biblioth. Caesar. VII, p. 3. Platoni autem minime tribuerim, tum quia veteres reiecerunt, tum ob ea praecipue, quae de duabus Socratis uxoribus in fine leguntur. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄφωνα) Causam affert Aristoteles, quod his neque pulmo sit, neque arteria, neque guttur. Horat. in Odis: *O muvis quoque piscibus Donatura cygni, si libeat, sonum.* Lucian. in Gallo: *πολύ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων* adv. Indoct. *μᾶλλον τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ.* COGN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ποικίλην) Lege *ποικίλην*. Haec ex variis auctoribus collata: vide Aristotel. *περὶ Ζ. l. IX, c. 14.* HEMST.

ibid. l. 10. Πηγύσσα) *Πηγύσσι*. Modo pro *ἐκ βέλους* legendum est *ἐκ βελόνης*, quemadmodum ex Aristotele liquet. HEMST.

ibid. l. 19. Ἐν χιμῶνι &c.) Vid. Aristot. *Hist. Anim. V, c. 8.* SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Τῶν πετρῶν) Ταῖς πέτραις nisi maius vitium lateat. HEMST.

ibid. l. 17. Ὡν μόνων &c.) Scribe: ὦν μόνων εἴτις ἀκ. τ. φ. σ. ἔχει παν. quamquam μόνων retineri potest. HEMST.

Pag. 129. l. 3. Παλαῖος ἀ. μεμύθευται λόγος) Occasio disputationis fuit fabula de Ceyce & Halcyone. In hunc ferme modum habetur apud Ovid. *Metam. lib. XI, 420.* Ceyx Luciferi filius Trachiniae rex Halcyonem habuit uxorem; a qua cum prohibitus isset ad consulendum Apollinem Clarium de statu regni, naufragio periit: cuius corpus cum ad uxorem delatum fuisset in Trachinem, doloris impatiens illa in mare se praecipitavit. Postea miseratione Thetidis & Luciferi conversi sunt ambo in aves marinas, quae Graecis ἀλκυόνες dicuntur, Latinis Alcedones, ut ait Varro de L. L. lib. III. Hae, referente Plinio X, c. 32, ex Aristotele, paulo ampliores sunt passere, colore cyaneo, collo gracili ac procerro. Foetificant bruma, qui dies Graecis ἀλκυονίδες, Latinis *Halcyonia* vocantur. Neque apparent, nisi mari tranquillo, maxime Siculo. Faciunt autem septem ante brumam diebus nidos, & totidem sequentibus pariunt: unde Mantuanus, *Produce Ceycis aves ubi frigida bruma.* Hi dies & nautis sunt noti: nam in his tempestatem non metuunt. Nidificant autem medio in mari. Nidi pilae figura paulum eminenti ore perquam angusto, grandium spongiarum similitudine, ex spinis aculeatis compacti, tanta duritie, ut ferro incidi nequeant. Franguntur ictu valido, ut spuma arida maris. De tranquillitate Halcyonidum dierum Lucianus hic: τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος ἄγει. Hinc ductum est adagium istud Aristophanicum in *Avib. v. 1593, Ἀλκυονίδας τ' ἂν ἦγ' ἡμέρας ἀεὶ.* id est, *Atque halcyonicos egeritis assidue dies: hoc est, tranquillam atque otiosam vitam.* Plautus in *Poenulo Act. I, Sc. II, 142: nisi mihi illam tam tranquillam facis, Quam mare est olim, cum ibi halcedo pullos educat suos.* Idem in *Casini. Prol. v. 26, Halcedonia sunt circa forum;* id est, tranquillitas & silentium. Virgilius inter prognostica futurae tempestatis hoc quoque refert *Georg. I, 398: Non tepidum ad solem pennas in litore pandunt Dilectae Thetidi halcyones.* — Meminit harum & Theocritus *Eid. VII.* Homer. *Il. K.* Servius ad *Virgil. Georg. I.* Ceryli maris halcyonum Theocritus in *Bionis* morte: qui, ubi consenuit, a coniuge alis impositus gestari dicitur: & talis coniugii amor est in his aviculis, ut, cum altera ex eis interiit, quae superstes est, longo tempo-

re amissam sociam lugubri voce deploret. Alii *cerylum* ab *halcedone* discernunt, sed tamen de eodem genere esse statuunt. Aristot. de Histor. Anim. VIII, c. 3, etiam videtur discernere ab halcedonibus; attamen eundem locum & victum utrique tribuit. Gaza *carulum* vertit. COGN. De Halcyone & Alcedoniis copiosissime Ulyss. Aldrovand. Ornith. XX, c. 60. Is p. 511, ubi de hoc scripto mentionem facit, cum ista chartae mandabat, (*Varinus eiusdem* (Halcyonis) *Pausaniam auctorem facere videtur: nam in voce Κήρυλος Pausaniam scribit condidisse Halcyones*) in errorem incidit non mediocrem: qui facile potest deprehendi, si quis meminerit, ex Eustathio ad Il. I, p. 776, esse deprompta, quae Phavorinus Camers in Lexicon retulit in 'Αλκυονίδες ἡμέραι' nam ad vocem Κήρυλος nihil horum simile. Ansam autem labendi haec dederunt verba: 'Ιστέον δὲ ὅτι κήρυλοι κατὰ Πausανίαν ἐν ἀλκυόσιν ἀρρένευε &c. Pausanias ille vocabularium dictionum Atticarum confecit, cuius etsi permulta, vellem tamen pro suis multo plura descripsisset verbosus Homeri Commentator. HEMST. ead. l. 4. Αἰόλου τοῦ Ἑλληνος θυγατέρα) Augustinus Datus cum Benedicto, *Aeoli Graeci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel Luciani sententiam, qui volebat *aiunt mulierem quondam, Aeoli filiam, Hellenis neptem*, vel ex Ovidii libro XI Metam. ubi Halcyone vocatur *Aeolis*, vel ex Dicaearcho, cuius verba sunt: ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὐσά ποτε πόλις ἂν Ἑλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη quae locutio non minus notat, patrem Aeoli fuisse Hellenam, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo § 39 verba Graeca Εὐανδρίδου τοῦ Ἡλείου interpretantes *Evandrida, Elei filio*, cum patria, non pater describatur. GRON. Aeolum hunc, ut vides, filium Hellenis facit: uti & Apollodorus p. 11, l. 16. Vide etiam Iambl. n. 242. Hygin. F. CXXV. Alius vulgo Hippotae filius traditur, Hippotae ex filia nepos. SOLAN. Aeolum Hellenis filium omnes faciunt Scholiastae veteres Theocr. ad Eid. III, 45, Pindar. ad Pythion. Δ. 190, Apoll. Rhod. ad I, 143; Procl. in Hesiod. p. 46. Plin. H. N. VII, 56, p. 480. Aeolus Hippotae filius ab hoc est diversus, ut liquet ex Diodoro Sic. IV, p. 188; ad quem Rhodomanitus contexit Aeolidarum seriem. Dicaearchi, quem Gronovius attulit, locus est corruptus: Salmas. de L. Hell. p. 355, Ἑλληνος τοῦ Δευκαλίωνος reponendum sancit: Palmer. Gr. A. p. 8, Gronovio praeivit, intelligendumque statuit Ἑλληνος πατρὸς τοῦ Αἰόλου verum,

ut Dicaearcho secum conveniat, legendum est ἀφ' Ἑλλήνων τοῦ Διὸς· μοχ ἴπσε: Ἑλλὰς μὲν οὖν ἔστιν, ὥσπερ μικρὴ πρότερον εἰρήκαμεν, ἣν ὁ Διὸς Ἑλληνα ἔκτισεν· si literis grandioribus ΑΙΟΛΟΥ scribatur, origo vitii statim patet. Vid. Clem. Strom. VI, p. 679 A. HEMST.

ibid. Καυρίδιον ἀνδρα) Vid. Reines. ad Inscr. Cl. XIV, n. 3. Ceyx Hesperii sive Luciferi & Philonidis filius: Hygin. F. LXV; ubi vide Munckerum. Clem. Protr. p. 35 D. Κῆυξ μὲν Αἰόλου Ζεὺς ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς, Ἀλκυὼν δὲ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἦρα προσαγορευομένη· cum ceteris in gratiam redibit Clemens, si modo unam vocem sedem mutare iusseris: Κῆυξ μὲν Ζεὺς ὑπὸ τῆς Αἰόλου Ἀλκυόνης &c. Schol. Homer. ad Il. I, 558, Schol. Aristoph. ad Av. v. 251. Huic in transcurso foedissimam labem eximemus: ἡ δὲ (Halcyon) ἄγαν περιπαθῶς ὠδύρετο τὸν τοῦ ἀνδρὸς θάνατον παρὰ τῷ Σίλλῳ· immo vero παρὰ τῷ αἰγιαλῷ. Noster etiam in initio, ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν, & plerique alii halcyonem ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς quiritari tradunt. HEMST.

ead. l. 5. Κῆρυκα) Rex erat Trachine. Cum nostro sentit Hyginus f. 125. Clemens Alex. Ceycem Aeoli filium facit, non Halcyonem, p. 22 A. de regibus verba faciens, qui sibi Deorum nomina assumerunt. Κῆυξ μὲν, inquit, Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυὼν δὲ αὐτῆς ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἮΡΑ προσαγορευομένη. Sed & Theocriti Scholiastes cum Luciano facit p. 287 B. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ ἀστέρους) Sic legendum, ut edidimus, litera minuscula. V. Hesiod. Θ. 381, & Schol. Homer. ad Il. I, 558. Neque enim nomen proprium est, ut somniarunt illi. V. Ovid. Met. XI, 271. Aurorae is filius. Apud Apollodorum tamen Ἑωσφόρος dicitur Ἀστραίου, eiusque filius Ceyx dicitur p. 11, l. 20. SOLAN.

ead. l. 16. Περὶ θεῶν) Forte legendum παρὰ. Ad haec fabulam alludit Euripid. Iph. in Taur. v. 1089. COGN. Turpissime hic mendo omnes ferme libri foedantur, cum περὶ pro παρὰ obtrudunt; cum tamen proclive sit ex similibus Luciani locis hunc etiam emendare. Vide finem huius ipsius dialogi: τιμῆς οἷας ἔτυχες παρὰ θεῶν, in omnibus recte. Sic l. II ver. hist. c. 3, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμὴν, recte iterum in omnibus. At in eodem libro c. 33 errarunt iterum plerique: in Fl. tamen, uti & hic, & in P. recte est ταύτης — ΠΑΡΑ τοῦ Ὑπνου λαχὼν τῆς τιμῆς. Notandum autem, in Aldina saepius reperiri π (quod proprie

est περί) positum pro παρά, ut in hoc postremo loco, & in Dial. Diog. & Herc. ubi γεγάμικε τὴν ἠβην πρὸς τοῖς θεοῖς, ab aliis, excepta Fr. lectum aut emendatum est in παρά τ. 3. ut in fine eiusdem παρά τοῖς νεκροῖς. Cum haec scriberem, nondum Florentinam videram, quae recte hoc in loco legit παρά. SOLAN. Παρά pro περί certissimum est: in multis explorata linguae ratio contra quidquid est Codicum Mss. valet. Simillime Plato de cicadis in Phaedr. p. 1230 B. ὁ γέρας ἔχουσι παρά θεῶν & μοχ, γέρας τοῦτο παρά Μουσῶν λαβόν, quae plus una vice Aelianus de Anim. est imitatus. Euripid. Hel. v. 15, Προγόνου λαβούσα Νηρέως τιμὰς πάρα. Cum his egregius locus est Plutarchi comparandus de Sol. Anim. p. 982 F. τίνος δὲ γενέσεις καὶ τόκους καὶ ὠδῖνας ὁ θεὸς οὕτως ἐτίμησεν; μοχ, τῇ δὲ ἀλκύνει τικτούσῃ περί τροπὰς πᾶσαν Ἰσθμῇ δάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον, tum φίλανδρος μὲν οὕτως ἐστὶν &c. De Halcyoniis quid aliis indicium supersit, sunt sane non pauca, nunc operosius investigare non lubet; vide Suid. in Ἀλκυονίδες ἡμέραι & Kuster. Varro apud Nonium p. 145, Dies deinde illos, quibus Halcyones hieme in aqua nidulantur, eos quoque septem esse dixit. HEMST.

ibid. Ἐπὶ γὰρ τῇ τ. νεοττεῖα) H. Stephan. Thes. L. G. T. II, p. 1040 B. profert, ἐπὶ γὰρ δὴ τούτου νεοττεῖα, quod alicubi repererit, an ita scribendum iudicarit, haud equidem scio. Particulae certe γὰρ δὴ mox § 3, alibique a Luciano coniunctae, & ad hunc locum apte satis conveniunt. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἀλκυονίδας) Ἀλκυονίδες, ἡμέραι τινὲς τῶν ἀριθμοῦ id. γαληναί, ἐναῖς νοσσεύει ἡ ἀλκυὼν. Helych. VORST.

ead. l. 2. Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς εὐδαίαις) Certe non debuerunt haec intelligi & verti aut cum Dato tranquillitatis differentis, aut cum Benedicto media hieme ab aliis serenitate differentes, sed eminentes, eximias, quod putidum fere est monere, cum ut passim, tum in Luciano millies occurrit. GRON.

ead. l. 3. Παντὸς μᾶλλον) Plato p. 53 A. Variant autem hic libri. P. L. & I. πάντων habent. Reliqui impressi παντός. Neutrum probo. SOLAN.

ead. l. 4. Γαλήνιον) Adducit haec verba Andr. Rivin. de Ven. Sal. & Mal. § 35. Modo παντὸς μᾶλλον an πάντων scribas, nihil interest: utrumque aequè commodum; formula quaedam solemnis absolute sic ponitur, ut genus nominis, ad quod videtur referri, non curet: ita diceret, hic scribi debuisse πάσης vel πασῶν, scilicet ἡμέρας aut ἡμερῶν. In Pla-

tone & Xenophonte nihil est frequentius: *mox, πάντες γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται*. HEMST.

ead. l. 8. Τῷ ποτε) Ante *τί ποτε*. GUIET.

ibid. Τοῖς ἐξ ἀρχῆς) Benedictus: *quomodo priscis hominibus habenda est fides?* a quibus scilicet haec fabula fuit propagata: neque diffiteor dici posse τοῖς ἐξ ἀρχῆς pro τοῖς ἀρχαίοις: sed melius ad sententiam congruit, quod dedi: atque ita fere Solanus, qui verterat, *quid est, quod iis fidem faciat, quae a te dicta sunt, o Socrates?* Idem vir doctissimus, quae paulo post sequuntur, *δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην* &c. hunc in modum fuit interpretatus: *Ex humana enim potentia ignotam, incredibilem & invisibilem aestimamus*. Multum dissentio; quippe cui placuerit is verborum sensus, quem iam ante priores interpretes Datus & Benedictus probarant. *Δοκιμάζειν κατὰ δ.* vereor, ut illa potestate satis sit Graecum: τῶν scribendum fuerat, *τὴν ἀγνωστον οὔσαν* &c. scilicet *θεῶν δύναμιν*, de qua tamen nullam adhuc mentionem fecit. *Ἀγνωστος, ἄπιστος, ἀόρατος* huiusque generis vocabula quamplurima utraque agendi & patiendi virtute gaudent. Vide Thom. M. in *Ἀθεάτος. Ἀμεμπτος. Ἀνέραστος. Ἀπρονόητος. Ἀσύνητος. Ἀφρονος. Ὑποπτος*. quaedam notavit Ier. Hoelzlin. ad Apollon. Rh. II, 956; plura Aem. Portus Lex. Ion. in *Ἀκριτος* fit tamen nonnunquam, ut interpretes fallant: sic in Phalarid. Ep. 98, *τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος*, *vulgus*, quod nihil expendit, aut ex vero aestimat. In utriusque autem loci versione non erat, cur vel minimum amplius haesitarem, postquam magnum in hanc partem momentum accedebat limatissimum Petr. Wesselingii iudicium. HEMST.

ead. l. 12. Ἐοίκαμεν) Hic *εἰοίκαμεν εἶναι* perinde est, ac *εἶσμεν, sumus*: nam interdum *εἰοικε* non est dubitantis, sed affirmantis. Vid. Aegid. Menag. ad Diog. Laërtii lib. IX, S. 73. CLER. Ad similem Isidori Pelusiotae sententiam II Ep. 117 haec notavit Rittershusius: eius generis alia Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 8. HEMST.

Pag. 131. l. 2. Τῷ ὄντι γὰρ ῥήπιος εἰοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρον) Ineptissime Benedictus, *revera enim omnis homo infans est, maxime vero senex*; cum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur esse, vel ultima senectute proventus*, quae verissima Luciani mentis expressio. GRON. Expressit illud Aegyptiorum Soloni dictum apud Platonem, *Graecos semper pueros*. Suam autem sententiam validioribus longe quam illi argumentis firmat. Sic &

Seneca apud Lactantium II, 4, *Non*, inquit, *bis pueri sumus, ut vulgo dicitur, sed semper. Verum hoc interest, quod maiora nos ludimus.* SOLAN.

ead. l. 4. Νεογιλῶς) Vox Polluci improbata, qui hunc in modum est refingendus II, 8: τὸ δὲ νεογιλῶς ἢ νεογιλῶν, εἰ καὶ Ἰσαῖος εἰρηκέν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστάρχου, οὐ δόκιμον. Νεογυλαῖος per me licet exfulatum abeat ē Graeca lingua: ibi protulit hunc locum Iungermannus. Sententia persimilis Hipparchi Pythag. apud Stob. p. 573: Ὡς πρὸς τὸν ξύμπαντα αἰῶνα ἐξετάζοντι βραχύτατον ἔχοντες οἱ ἄνθρωποι τὸν τᾶς ζωᾶς χρόνον. HEMST.

ead. l. 11. Ἥδη) Ex P. & L. hoc, in impressis enim καὶ δὴ legebatur. SOLAN. Καὶ δὴ minime mutandum. Aristoph. Pl. v. 227, Καὶ δὴ βαδίζω. Themoph. v. 221. Apud Platonem saepissime. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνυπόστατος χειμάρρου Julian. Or. I, p. 34 C. Agit de hac voce If. Casaub. ad Athen. III, c. 20. Mox in illis εἰς ὄρνιθος τινος abesse potest εἰς. HEMST. in Schol. col. 2. l. 2. Νεογέννητος, νεογ.) Has utraque voces adiecit Solanus, monens praeterea reponi debere νεογυλαῖος. HEMST.

Pag. 132. l. 3. Τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῶν) Vid. Gataker. ad M. Antonin. VII, § 23. HEMST.

ead. l. 5. Πολλὰς ἰδεῶν φύσεις) *Multas specierum naturas:* immo πολλὰν ἰδεῶν φύσεις, *multarum specierum naturas:* quamquam impropria hic est ea locutio. CLER.

Pag. 133. l. 6. Τεχνῶν) Recte viderat Benedictus, uti & Marcellius & Vorstius, sic legendum, non τευχῶν, quod in plerisque legitur. Emendationem eorum firmanē ed. I. & Codd. Mss. P. & L. SOLAN. Recepi, quod in I. V. 2. S. A. fuit expressum, itidemque in margine A. 1 W. reliquae τευχῶν. In Exc. P. haec notantur: διὰ τῶν τευχῶν] γρ. τυχῶν ἢ τεχνῶν. Aliud reperio in Exc. ex Christoph. Longolii Luciano cum Mss. collato: διὰ τῶν χειρῶν (festinantis, ut auguror, descriptoris errore pro τευχῶν, ut legitur in A. 1. anni MDIII, ad cuius oram adlita fuit haec vetusti Codicis collatio) τούτων] χειρῶν. τεχνῶν τῶν. Praeterea χειρῶν habebant C. teste Solano: eoque pacto iampridem, antequam haec vidissem, legendum esse statueram: neque me poenitet sententiae pristinae: licet enim τεχνῶν aspectu primo satis videatur accommodatum, si tamen attentius explores, nihil habet, quod ad praestantiam alterius lectionis comparari

possit: nam primum αἱ κατὰ τὸν βίον πράξεις artes, quas homines exercent, iam simul complectebantur: deinde τούτων appositum prorsus languet, ac vigorem orationis interturbat: denique ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχανῶν ἐργάζονται, ut ad reliquum dictionis nitorem, qui hoc in scripto perlucet, admodum respondeat, valde vereor. Contra χειρῶν adoptaveris, mox istae difficultates non solum evanescent, sed omnia ita erunt opportuna, ut nihil magis. Τῶν χειρῶν τούτων, extollere manus & monstrare Socratem crede, tanquam testes rei, quam proferebat, luculentissimas: sunt autem revera manus, & vocantur πολυμήχανοι tum ab aliis, tum a Galeno de Usu partium corp. hum. lib. I & II. quia, ut ait Aristot. περὶ Ζ. Μ. IV, p. 106, ἡ χεὶρ εἶναι οὐχ ἓν ὄργανον, ἀλλὰ πολλά· ἐστὶ γὰρ ὥσπερ εἰς ὄργανον πρὸς ὄργανον propterea quod manus habeat, idcirco hominem esse sapientissimum censebat Anaxagoras; quamquam melius, Galeno suffragante, rationem illam Aristoteles invertat, quia inter universum genus animalium sapientissimus est, ideo datum esse homini a natura, ut manibus sit praeditus. Hinc eadem opera patet, frustra fore, si quis obiiiciat, praeteriri potuisse facile manuum mentionem, cum mox sequatur διὰ τοῦ σώματος ratio enim non est in obscuro, cur manus eximias habuerit, & dignas, quae prae ceteris corporis humani membris solae commemorarentur. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμέτρητον ὄσσην) H. Steph. App. de D. A. p. 82, ubi de pleonasmō nominum ὄσος & ἡλίος disputat. HEMST.

ibid. Ἐχει) B. 2. Reliquae ἔχειν. SOLAN.

Pag. 134. l. 3. Τηλικαῦτην — αὐτὸς) Ex ed. I. est. In reliquis enim aliter legebatur, nempe τηλικαῦτον — αὐτοῦ. SOLAN. Multum vereor, ne quod Iunta suppeditat, prava sit Ant. Francini, qui huic editioni praefuit, correctio membranarum fide destituta: eo magis quia structura verborum, quam planissimam habet lectio vulgata, in hac prorsus laborat. Quid autem expeditius, quam, πιθανὸν οὖν δόξει, ὅσσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς &c. τηλικαῦτον καὶ τὴν δυνάμιν αὐτοῦ ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς διαθέσεως. HEMST.

ead. l. 4. Αὐτοῦ) Nempe mundi, quem Deum esse statuit Plato in Timaeo. CLER.

ibid. Φρόνησιν) Platonici mundum animatum, sapientia & intelligentia praeditum credunt. VORST.

ead. l. 8. Ἀναγνώσαι) Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis usus *ἀναγνώσαι*. Contra peccatur in Hesychio: Ἀναγνώσαι, ἀναπέσαι. Ionum est, & Herodoti, apud quem saepius hac potestate *ἀναγνώσαι*, nunquam *ἀναγνώσαι*. Γραμματικὸν τρόπον, nisi potius mox post γράψαι sit adiungendum, eo tamen referri debet. HEMST.

ead. l. 12. Παραβάλλουσα) Ἀν καταβάλλουσα, id est, *instituens*. GUIET. Sine librorum auctoritate mutavi *παραβάουσα*; habent enim omnes *παραβάλλουσα*. Manifestior mutationis ratio est, quam ut promendo tempus teram. SOLAN. Eadem, quae doctiss. Solano, mihi quoque se iamdudum obtulit coniectura: neque tamen in contextum recipere consultum duxi, propterea quod non defore putem, quibus aridebit Guieti *καταβάλλουσα*. Immo defendi forte poterit *παραβάλλουσα*, in favo ex congesta temere materia velut proiciens animal informe. HEMST.

ead. l. 15. Μελίτταν σοφὴν) Eodem epitheto gaudet etiam apud Philostr. p. 889. SOLAN.

ibid. Θείου μέλιτος) Hinc Virg. IV Georg. *Protinus aërii mellis coelestia dona*. Varro de R. R. II, c. 5, *Denique ex hoc (bove) putrefacto nasci dulcissimas apes mellis matres*. COGN.

ead. l. 16. Ἐκτε ὠῶν) De ovorum natura mirabili, & eorum variis generibus loquitur Cael. Rhodigin. Ant. Lect. XXVII, c. 17. Aristotel. de Gener. Anim. lib. V. COGN.

Pag. 135. l. 2. Τινῶν) Ἀν τισίν; GUIET. Legendum *τισὶν* cum interprete. Videtur hic esse allusio ad locum veteris philosophi, forte Empedoclis, qui Physica versibus scripserat. CLER. *Τινῶν, τέχναις*) Vortii strictura suadende, harum vocum ordinem in libris perturbatum sic restitui. SOLAN. Et si transponas, incommode cadit. Deinde ὅς λόγος pertinet ad sequentem sententiam *προσχωμένη τέχναις ἱεραῖς*, quem nexum subiecto *τινῶν* non convenit interrumpi: valet autem, quemadmodum apud Platonem saepe, *ut veteris sapientiae doctrina tradit*: ita λέγειν Democritus: *τάδε λεγὼ περὶ τῶν ζυμμάτων*. Vix me retinui, quin redderem in Luciano *τισίν*, orationis structura liquida: tum etiam recte *τισίν*, quoniam artes quidem aetheris magni sacras, sed ignotas tamen, & humanae menti non pervias commemorat. HEMST.

ibid. Αἰθέρος μεγάλου) Summi Dei. Lucret. lib. I: *Postremo pereunt imbres, ubi eos pater aether In gremium matris terrae praecipitavit*. & Virgil. II Georg. *Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether*. COGN.

ibid. Τὰς οὖν ἀθ. δ. μεγάλας οὔσας) Si locus est integer, nec quidquam desideratur, quae suspicio non immerito posset fuboriri, nihil est reliquum, quam ut accusativos absolute positos agnoscamus: quae structurae ratio satis alioquin apud Graecos obvia fefellit interpretes tum hoc in loco, tum saepius alibi: exempla dedit ex Pausania Sylburgius in Praef. p. 930. Vide praeterea Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 13, ubi quae pleraque notat Perizonius sunt aliena, & diversi generis. Strab. I, p. 7, πολλοὺς δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμους ὄντας pro πολλῶν δ' ἔτι νῦν ἀνωνύμων ὄντων. Menodotus apud Athen. XV, p. 672 B. πεπεισμένους τοὺς Ἀργεῖους. In Diogen. L. IX, 42, ita nunc legitur: φησὶ δὲ Ἀθηνόδωρος ἐν ἡ Περιπάτων, ἐλθόντος Ἰπποκράτους πρὸς αὐτὸν, κλεῦσαι κομισθῆναι γάλα. Suidas in Δημόκριτος δ' Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἰπποκράτην πρὸς Δημόκριτον. quod quo minus in Diogene conspiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito: II, 48, τοῦτον ἐν στενωπῷ φασιν ἀπαντήσαντα Σωκράτει, διατεῖναι τὴν βακτηρίαν; ibi recte Kuhniius. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνδόνων) Lusciniarum propter Philomelam meminit. SOLAN.

ead. l. 8. Κλέος δὲ μύθων) Vertit interpretes: *praeclaram hanc fabulam*, quasi vertendum ad verbum: esset, *gloriam fabularum*: sed κλέος hic est, ut saepe apud Homerum, pro *fama* auditu accepta: II. B, 486. Alia loca indicabit Index Eustathianus ed. Rom. ut & quae de hac voce habet Eustathius. Itaque Socrates hic inducitur dicens, traditurum se liberis, quae a parentibus de priscis fabulis acceperat. Dogma fuit Platonium, non quasvis fabulas, sed eas, quae ad virtutem faciunt, pueris esse proponendas: qualis fabula Halcyonis, quae ad commendationem fidei conjugalis pertinet. Consulendus Plato lib. II de Rep. ubi multis probat περὶ παντὸς ποιητέον, ἃ πρῶτα ἀκούουσιν ὅτι κάλλιστα μεμυθολογημένα πρὸς ἀρετὴν ἀκούειν. dandam omnino esse operam, ut hae fabellae, quas primas audient, elegantissimae fidei ad virtutem sint. CLER.

ead. l. 9. Θρήνων μελωδῆ) Ὡς ὅρμι θρηνομέλωδε legendum est. BROD.

ead. l. 11. Γυναιξί τ' ἐμαῖς) Duas fuisse Socrati simul uxores, non solus Lucianus, aut quisquis huius opusculi auctor est, tradidit: sed ante & post eum multi; quos errare Panaetius firmissimis, Plutarcho iudice, argumentis evicerat. De hac doctorum controversia plura qui volet, adeat Bentleii de Phalaridis Epistolis dissertationem. Nos de his feminis hoc mo-

do lectorem monitum hic volumus: Xanthippen morositate notam, talemque, ut a Socrate ideo tantum ductam tradant, quo patientiam sibi summam tali monstro consuefcens compararet. Myrto autem, quam ei superinducunt, Aristidis ex filia neptis. De qua, & ea quam supra dixi controversia, consule Plutarch. in Vita Aristidis sub finem. SOLAN.

ibid. Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ) Socrati Hieronym. in Iovinian. uxores fuisse duas scribit Xanthippen & Myrtonem, Aristidis neptem, quam alii dicunt filiam Laërtii etiam testimonio & Plutarchi in Arist. COGN. Iunguntur etiam in Epist. Socratic. 27, p. 57. Observanda, quae Cyrillus ex Porphyrio scribit contra Julian. VI, p. 186 D. δύο δὲ σκεῖν γυναῖκας ἅμα, Ξανθίππην μὲν πολῖτιν, καὶ κοινωτέραν πῶς, Μυρτὸν δὲ Ἀριστείδου θυγατρίδην τοῦ Λυσιμάχου· καὶ τὴν μὲν Ξανθίππην περιπλακείσαν λαβεῖν, ἐξ ἧς ἐαυτῷ Λαμπρόκλης ἐγένετο· τὴν δὲ Μυρτὸν γάμῳ, ἐξ ἧς Σωφρονίσκος καὶ Μενέξενος. Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminerunt Plato & Xenophon. Vid. Diogen. L. II, 26, ibique Casaub. & Menagium. HEMST. Plato in Phaedonis initio p. 45 E. Xanthippen nominat ἔχουσαν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην· non procul a fine pag. 86 A. cum iam tempus appeteret educendi poculi cicuta mixti, ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδιά, δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας, καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο· & μοχ, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά ἀπιέναι ἐκέλευσεν· tum p. 87 A. ἐγὼ μέντοι, inquit Socrates, οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ex his clarum, utramque marito vixisse superstitem. Ille natu maior filius & μέγας Xanthippes est Lamprocles, quem bene restituit in Epp. Socrat. pag. 57 Leo Allatius: sed monere simul debuerat, id nominis abuisse violatum librarii culpa in ἅμα Τυροκλῆς· nam illud ἅμα ex priore syllaba ΛΑΜ conflatum nullius usus est, & orationi nocet. Idem peius ex Myrto prima uxore sublatum esse scribit: etenim apud Xenophontem Lamprocles Socratis πρεσβύτατος υἱὸς a patre commodo monitore castigatus, quod matri vehementius succenferet, cum responderet Ἀπομν. II, p. 432, v. 20, οὐδείς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα, nonne Xanthippen, eiusque notos mores designat? De duabus Socratis uxoribus quibus argumentis Panaetius pugnaverit ad convellendam Platonis auctoritatem, equidem ignoro. IDEM in Addendis.

• Pag. 136. l. 1. Διπλασίαν τὴν παράκλησιν) Duplam exhortationem, & quod Halcyon pia in virum sit, & quod is in uxo-

rem. Haec notantur ad marginem *A. 1. W.* HEMSTERHUSIUS.
ead. l. 4. Φαλ.) Φάληρος λειμὼν ἀοίδιμος Ἀθήνησιν. VORST.
 Scripsit Vorstius, scribere saltem debuit, λημὴν. SOLAN.

IN PROMETHEUM.

Pag. 137. l. 1. ΠΟΜ.) In hoc & seqq. Deorum tam coelestium quam marinorum dialogis duplex Luciani institutum esse videtur: primum ut fabulas elegantiores enarret; secundum, ut quae in his poetarum figmentis a decoro aliena erant, viris cordatioribus deridenda propinaret: quod ab eo ea elegantia & ingenii laude praestitum est, quae ipsis propemodum Christianis vix quidquam reliqui fecit. Inest certe tantus lepos, urbanitasque cum vi critica coniuncta, ut ab homine non Christiano desiderari, nedum sperari amplius quid non possit. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν Καύκασος) Quid legerit Ottomarius Luscinus, huius dialogi interpres, non video: omnino aliud legisse statuendum est: fat monuisse. BOURB. Huius montis descriptionem apud Arrian. in V. A. lib. III reperies. Prometheus vero affixum fuisse ad Caucasum tam multi affirmant, ut vix negari possit. Hoc in primis testatur Cicero lib. II Tusculanae. Quae est. Hoc etiam Apollon. Arg. II in fine afferit, quod eius interpres affirmat: illud ipsum Pausanias, Servius & alii multi. COGN.

ead. l. 10. Ἐπαμύνειν) In edd. vulgatis ἐπαμύνειν. Sola *Fl.* δύνονται addidit. *Fl.* tamen non eget, quippe quae ἐπαμύνειν exhibeat, quod verum & Lucianum puto. SOLAN. Verissima *Fl.* ed. lectio: Iuntinam interpolatam esse clamat illud ἐπαμύνειν δύνονται. Putaveram olim insititum esse οἱ ἄνθρωποι, & cum primum ad explicanda τὰ πλάσματα αὐτοῦ fuisset adscriptum, post in contextum venisse: nam commodum procedunt, ὥς μὴ ἐπαμύνειν αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Nunc receptae lectioni lubens acquiesco. Aeschilo, cuius fabulam, antequam haec scriberet, a Luciano lectitatam fuisse, facile deprehendi potest, Prometheus λεωργός, ἄνθρωποπαῖς Tatiano Or. ad Graec. pag. 42. auctor vulgi fidei Phaedro IV, 14. Ideo homines ab ipso ficti πλάσματα πηλοῦ Aristoph. Av. v. 687. πηλόπλαστον σπέρμα Aeschyl. apud Procl. ad Hesiod. p. 46. Retinuerunt Graecam vocem Christiani scriptores Latini: Dracont. Hex. v. 311, Projicere nec plasma suum vult conditor aevi. HEMST.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τῆς φάραγγος) Philostratus in Apoll. Tyanico (II, c. 3.) refert duo esse Caucasii cacumina stadio inter se disiuncta, quibus accolae Promethei manus affixas fuisse referunt. COGN. Aeschyl. Pr. Relig. v. 15; Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχεμέρω. ubi Stanleus ista Luciani non praeterit. — *adspecte religatum asperis vinctumque saxis* — apud Ciceron. T. D. II, c. 9. HEMST.

ibid. Ἀνεσταυρώσθω) *Crucifigatur*: inde Caucasus dictus *crux*; monuit Lips. tract. de Cruce: σταυρὸς postea. BOURD. Infra saepe repetitur hoc verbum: quibus locis usus est L. Bos in Ep. ad Hebr. VI, 4, ut ostendat ἀνασταυροῦν perinde atque ἀνασκοιοπίζειν Graecis esse *in crucem agere, cruci suffigere*, secus quam scriptoris sacri interpretes existimarunt, verentes *rursum crucifigere*. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Αὐτοῦς) L. ἀνθρώπους & sic C. abb. & V. ἀνοῦς. SOLAN. Idem notaverat pro πλαστὰ corrigendum esse πλάσματα: mihi varia videtur, sed peior lectio. HEMST.

Par. 138. l. 1. Ἀπὸ τουτουῖ) Ab hac in contrariam partem. BROD.

ead. l. 3. Ἀπότομοι) Ἀπόξυροι Angl. ut *exesi scopuli* apud Senec. Hercule fur. BOURD. Ἀπόξυροι praeter Angl. etiam P. & L. uti Ὑπὲρ. cap. 7. In impressis autem omnibus ἀπότομοι. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς ἀκροποδῖ που) Scribe, ὥς ἀκροποδιτί που μόλις ἐστάναι. BROD. (Ὡς ἀκροποδῆτι μόλις ἐστάναι) Ἄττοντες inde *attae*, qui inter ambulandum stare nesciunt. Casaub. ad Suet. Tiber. c. 1. tales sunt Medi, qui, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. Lucian. Dial. Mort. XXVII, § 3. In Ms. legitur μόγις, quod idem est. BOURD. Ed. *Iunt.* ἀκρω ποδί. Reliquae ἀκροποδιτί, quod non tam apte huic loco visum est convenire; ne dicam, iam alibi solere ἀκροποδῆτι legi, non ἀκροποδιτί. SOLAN. Nul- tam video rationem, cur mutandum sit ἀκροποδιτί; nisi, quod alibi Noster solet, ἀκροποδῆτι malis: alia Luciani loca, ubi hoc ipsum vocabulum invenitur, annotavit H. Steph. Th. III, p. 515. tum porro sic scribit: *Quibus in locis quidam exponunt, suspenso gradu: cum id potius significet, quod vernacula lingua dicimus, en pas de larron. Suidas ἀκροποδιτί exponit ἀκροῖς ποσὶ, summis pedibus: alii, summis seu extremis pedum digitis, quod Luciani locis non convenit. Quam ob causam non convenire putet Stephanus, plane non perspicio: hic certe nihil aequae sententiae respondet: sic ut summis pedum digitis insistere vix li-*

ceat. Praeterea malo στερὴν ταύτην ὁ κρ. ἔχει τὴν ἐπίβασιν, propter illud που, ἀκροποδῆτί που. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦτ' ἔφης) Sunt vitrea fracta, & conati sunt evitare interpretes. Sed annotavit pater, τὸ κατελεήσαντας ἀντὶ σοῦ ἀνασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in Contempl. τοῦτ' τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἰτίον καταστήσεται μοι. GRON.

ibid. Τὸ κατελεήσατε) Ingeniose I. Fr. Gronovius. Melius tamen, ut arbitror, locus habebit relectis, tanquam inutili affumento, τὸ κατελεήσατε. Unde natum sit, proclive est animadvertere: adscripserat aliquis ad τοῦτ', ἔφης, τὸ κατελεήσατε, commonefaciens, hoc nimirum ex superioribus verbis esse intelligendum: deleveris, iam nihil amplius ad integram orationem requires, dummodo vice τοῦ scribatur σοῦ. Dial. Deor. I: τοῦτο φῆς, ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς. HEMST.

ead. l. 15. Καὶ ἄλλους δύο) Nos ambos. BROD.

in Schol. Ἀποτέμνεται) L. ἀποτέμνεται. C. abb. ἀποτεμνόμεναι & V. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τὴν ἑτέραν) Χεῖρα subaudio. BROD.

ibid. Κατελήφθω) Vide eruditiss. Dukerum ad Thucyd. VIII, 63. HEMST. Pag. ed. Bip. 261 sq. Vol. V.

ead. l. 4. Πάντα) Legerim ταῦτα, ut haec habeas: nam πάντα nihil hic significat. CLER.

ead. l. 5. Πλαστικῆς) Quod homines e luto finxeris. BROD.

ead. l. 11. Ὅσα καλύψας ἀργέτι δημῶ) Idem de Merc. cond. habet autem accusationem omnem hanc ab Hesiod. 1 ἐργ. BOURD. Theog. 540: Τῷ δ' αὐτ' ὅστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῶ. Monendus autem lector, Pausaniam IX putasse hoc opus Hesiodum non esse. V. Kennet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀργέτι δημῶ) Alba pinguedine. Vide Higinum in Sagitta. BROD.

ibid. Ἡσιόδου) Hesiod. in Theog. 541: — κατέθηκε καλύψας ἀργέτι δημῶ. BROD.

ead. l. 15. Ἐκλεψας) Omnes libri habent κλέψας, quod cum ferri non posset, nisi καὶ sequens deleatur, sic mutavimus; neque litem credo nobis ea de re quemquam moturum, qui non sit harum elegantiarum prorsus expertus. Vide Θ. Δ. I. SOLAN. Religio mihi fuit sine Codicibus in lectione proba quidquam tentare. Benedictus etiam vertit, quasi voluisset ἐκλεψας furatus es, & hominibus dedisti: debuerat, ignem furatus, illum etiam hominibus dedisti. § 6. Artemidor. III, 17: καὶ γὰρ

τὸν Προμηθεῖα λέγουσι ἐπὶ τῷ πλάττειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὸ πῦρ κλέψαι κακῶς ἀπολέσθαι. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Καὶ θεῶν) Θεῶν, καὶ V. uti conieceram. SOLAN.

Pag. 140. l. 2. Δεδέσθαι) Vinculis constringi. BROD.

ead. l. 4. Ἀναίτιον αἶτ.) Homerus Iliad. N, 775. BROD. Ut Dial. Mort. ex Homero. BOURD.

ead. l. 5. τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτ.) Athenis in Prytaneo publice alebantur bene meriti de republica. BROD. A Platone in Apol. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτίσεως. Tangit alibi. legend. Dionys. Halic. l. 5. BOURD. Statua donari aurea, & in Prytaneo publice ali, Athenis honores, qui in viros conferebantur virtute aut meritis in patriam praestantissimos. Vide Demosth. 327, & Etym. M. Imitatur autem hic Socratem, qui damnatus iam, cum de poena ageretur, ἐνεκα μὲν, εἶπε, τῶν ἐμοὶ διαπεπραγμένων τιμῶμαι τὴν δίκην τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτίσεως. Diog. Laërt. 43 D. V. Plat. Apol. Socrat. SOLAN. A Socratis aestimatione suae liris sumtum esse monet Menag. ad Diog. L. II, 42. Suid. in Σωκράτης ἐν τῷ τιμήματι δὲ αὐτὸν τῆς ἐν τῷ Πρυτανείῳ σιτίσεως ἐτιμήσατο. Hac de re plura congeffit Leo Allat. ad Epp. Socrat. p. 192. HEMST.

ead. l. 6. Ἐτιμ. ἂν ἐμ.) Hac me poena dignum censuisssem. BROD. Vorstius & Constantinus (in v.) τιμησαίμην. SOLAN.

ead. l. 11. Πλησίον τῶν Κασπίων πυλῶν) Profert hunc locum, & de Caucaſo, cui Prometheus affixum fuisse veteres fingunt, pluribus agit Stanl. ad Argum. Aeschyleae tragoediae. Ab eodem Tragico profectum, quod Prometheus Lucianus dicat οἰκτιστὸν θέαμα πᾶσι Σκύθαις vid. v. 417. Varro apud Nonium in Vastitas p. 417: Mortalis nemo exaudīt, sed late incolens Sattharum inhospitalis campis vastitas. Scytharum Iunius probante Mercero: dubito, an propius ad priscam scripturam Sacarum. Fabulae vetustae fama tantum valuit, ut rem vere gestam crediderint accolae, & vestigia miserandi casus ostentarint: Diodor. Sic. XVII, p. 606 A. Strab. XV, p. 1009 A. Arrian. A. A. V, p. 199. P. P. E. p. 7. Refert Philostr. de V. A. T. II, c. 3, τοὺς τῷ Καυκάσῳ προσοικούντας odisse vehementer aquilas, earumque nidos telis ignitis succendere: θήρατρά τε ἐπ' αὐτοὺς ἴστανται τιμωρεῖν τῷ Προμηθεῖ φάσκοντες· ὧδε γὰρ τοῦ μύθου ἠττηνται tantopere sunt fabulae dediti veram credentes: haec posteriorum mens, quam interpretes non

percepit. Adde Scholiast. Apoll. Rh. ad II, 1252. HEMST.

ibid. Κασπίων) Caspiis populis Scythici generis vicinae sunt Tauri montis angustiae, ad 8000 passuum in longitudinem extensae, latitudine tam exigua, ut vix plaustro sint perviae, quas idcirco Caspias portas scriptores appellant, quod per eas ex Babylonia & Perside ad mare Caspium pateat transitus. COGN. Ὅρη δὲ εἰσιν αἱ Κάσπαι πύλαι, μᾶλλον δὲ πέτρας ἀπερὲρ γυῖαι καὶ κοῖλαι, ὡς ἐν τάξει πυλῶν, ἀπὸ τῶν Κασπίων ἀνδρῶν, ἢ τῆς Κασπίας θαλάσσης οὕτω καλούμεναι, ἃς καὶ κλειδὰς Ἀσίας γῆς καλεῖ ὁ Διονύσιος. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1039. VORST.

ead. l. 13. Ἀγωνικῇ) Lego ἀγωνίῃ. BROD.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰς σιτήσεις) L. τῆς σιτήσεως ἀπέλαυνον, & mox καλῶς pro καλῶν. Post ταύτη Solan. addebat τῇ. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ψυχρὸν) Lege ψυχρὰν καὶ ἀνορελὴν SOLAN. Pag. 141. l. 1. Ἐς οὐδ' ἐν δέον) Frustra ac temere. BROD.

ead. l. 2. Ἐπιμελησόμενος) Malim ἐπιμασῃσόμενος, quae pandet: ab ἐπιμασάομαι, mando. CLER. Videtur Lucianus scripsisse ἐπιμελισόμενος. Vide notas ad Dialog. Ai. & Ag. qui XXIX, & ultima dialogi huius verba. SOLAN. Cave, quidquam mutandum putes: obscuraveris omnem loci venustatem. Aquilam mox esse devolaturam, quae iecoris eius curam sit susceputura, facete Mercurius ait: interea dum Iovis ales ad curam istam aggrediatur, nihil obesse, quo minus tantulum temporis intervallum abutantur ad acroasin sophisticam. Bellum enimvero curatorem iecinoris Promethei, & per sane quam iucundum! HEMST.

ead. l. 5. Σοφιστικὴν, οἶος &c.) Non recte dictum putabunt, qui grammaticorum regulis religiose insistentes, ab iis ne tantillum quidem discendi fas putant. SOLAN. Ideo σοφιστὴν vocat Prometheus § 20; ut & Aeschyl. P. V. v. 62, ubi haec utraque Luciani loca Stanleum non fugerunt. HEMST.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Ὅρα subaudio. BROD.

ead. l. 8. Καθυφῆς) Interpr. Nec ius tui patris prodas. Malim propriam significationem sequi: nec quidquam praetermittas eorum, quae ad iura patris tui pertineant. Brevius Gallice: n'omettez aucun des droits de votre pere. CLER. Vide, quae notavi ad Δικ. Φων. §. 30. Illa ὅπως μὲν ὡς δεῖν. κατηγορήσης attulit L. Bos in Ellippi verbi σκοπεῖν. HEMST.

ead. l. 9. Τοῦ πατρὸς) Mercurius Iovis est filius. BROD.

in Schol. col. 2. l. 2. Ἐξαιτῆται) Leg. ἐξαιτεῖται. Soni τῶν H & EI confusi fuerunt. CLER.

Pag. 142. l. 5. Τῶν τοιούτων μεμέληται) Haec scriptura ex ed. I. est, quam firmat P. Codex ab ea tantum diversius, quod μεμέλεται habet. L. autem μεμελετηκ. τῶν τ. SOLAN. Μεμελετήται) Eo minus haec movenda, quod rhetorum sit proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditantur, quae in auditorio sint pronuntiaturi. I. lectionem nunquam admifero, nisi prius Graece dici, τούτων μοι μεμέληται, fuerit probatum. HEMST.

ead. l. 9. Τοιούτον) *Αν τοιούτος*; nimirum ὁμότεχνος ὑφίστασθαι saepe casu destitutum per se significat *rem aggredi & sustinere, provinciam subire*: vel certe τὸ τοιούτον, ut in fine § seq. Ex Prometheo Liberato Varronis profert Nonius in *Quaesti* p. 492: *Aemulum illius artis, atque obstrigillatorem, qui per aliquot annos quaesti nihil fecerit*: videtur horum alteruter Prometheus aut Mercurius indicari. HEMST.

ead. l. 14. Οὐχὶ δὲ ἀπὸ χρεὶ μόνῃ &c.) H. Steph. in App. de D. A. p. 105, ubi de pleonasmō adverbii μόνον agit, post ἀρκεῖ & ἀπέχρησε quamquam nimis subtilem illam Stephani disputationem non probo. Ceterum Mercurius pro sua solertia non nimis exacte hunc aditum accusationis instituit, videturque partium inter se connexio paulo inconcinnior minus ad lentitiam respondere: levi mutatione huic difficultati existimo subveniri posse: πάνυ γοῦν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν ἔδει λόγων &c. νυνὶ δὲ ἀπὸ χρεὶ μόνῃ τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τ. ἀδ. ut in Tim. § 38, ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν. sane οὐχὶ δὲ quid faciat, nullus video. HEMST. Clariss. Gesnerus non opus esse arbitratur emendatione, modo meminerimus, ironicum esse totum exordium, cuius haec sit vis: *Quasi vero opus esset longa oratione — nec satis foret sola capita exponere &c.* IDEM in *Addendis*.

ead. l. 16. Τὸν βασιλέα) Τὸν Δία. BROD.

Pag. 143. l. 1. Οὐδὲν δέον) Hanc formulam explanat, & simul haec Luciani verba, H. Stephan. App. de D. A. p. 160. HEMST.

ead. l. 5. Ρῆσιν τινα μακρὰν ἀποτείνειν) Sumtum a Platone de Rep. X, p. 755 E. καὶ μακρὰν ῥῆσιν ἀποτεινάντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς in Protag. p. 250 C. περὶ οὗ ἐγὼ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἐκάτερος ἀποτεινάμεν. HEMST.

Pag. 144. l. 5. Τὸ τῆς ὀργῆς κεφάλαιον ἡλίκον ἔστιν) Ita Mff. Codd. P. & L. pro, αὐτὸ τῆς ὀ. τὸ κ. ὅ ἔστιν, quod in impressis est. SOLAN.

ibid. Ὡς μετράκιον) Sic in Tim. & Toxare. BOURD.

ead. l. 7. Τὸ μείζον) *Maiorem partem.* BROD.

ibid. λήφεται) In Graecis verbis naevus quidam est. Ait; μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίσεσθαι καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήφεται. Sine ullo dubio λήφεται legendum; nec aliter videtur accepisse interpretes. IENS. Dictum supra ad Τιμ. c. 19 de huiusmodi exemplis sat est. Frustra hanc lectionem sollicitat vir doctus. SOLAN. H. Steph. App. de D. A. p. 145 observat, futurum nonnullis etiam locis adhibitum inveniri, ubi in praesens itidem, aut praeteritum perfectum resolvi posse videtur; cuius usus exemplum hoc profert: tum, videtur enim εἰ μὴ λήφεται esse pro εἰ μὴ λαμβάνει, vel λαμβάνοι in praes. opt. aut etiam pro εἰ μὴ εἴληφε non enim loquitur de eo, quod eventurum erat, sed de eo, quod iam evenerat: & alia plura perquam subtiliter, ut parum absit, quin nodum in scirpo quaerere videatur. Modo reliqui vulgatam lectionem, quamvis aliquanto magis placeat ἡλικὸν ἐστὶ nam αὐτὸ nolim mutatum in αὐτὸ sed videtur adhuc locus ille meliorum Codicum auxilio indigere. HEMST.

ead. l. 8. Συμποτικῶς) Hinc veteres illud usurpabant, μισῶ μνάμονα συμπόταν. de quo vide συμπ. c. 3. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπομνημονεύειν) Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in Laph. BOURD.

ead. l. 12. Ἐωλὸν τινα μν.) H. Steph. Thes. T. III, p. 1239, in Ταμειύω hunc locum proferens scribit ἐγχαλὸν τινα μνημν, vitio memoriae, an quod ita reponendum putarit. Sed nihil est, cur receptam lectionem loco moveamus: ἐγχαλος, quamquam forma non discrepet ab ἐγχοτος, auctoritate, quantum memini, caret. Saepius autem H. Stephano contigit in eo Lexico, quod collata plurium opera congestum fuit, ut veterum scriptorum loca longe aliter afferat, quam in edd. legantur, nulla tamen variae lectionis vel mentione facta, vel reddita ratione. HEMST.

ead. l. 16. Διασιλλαίνειν) Sic P. & ed. I. In reliquis σιλλαίνειν. Reperitur iterum haec vox in Λεξ. c. 24, & ibi quidem in omnibus libris composita, ut hic in I. & P. legitur. Enarrat autem Aelianus Var. H. III, 40, dum Σιληνους vult dictos ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. SOLAN. Σιλλαίνειν verbum ποιητικώτερον est Polluci IX, 148. ubi vide, quae diximus: σιλλοῦν & διασιλλοῦν adiungit Pollux: posterius in Dione Cass. p. 875 B. ὅτι καὶ ἄκων διασιλλῶσαι τι αὐτὸν σκωπτὸλης ὢν προήχθη habet Hefych. in v. & διασιλλαίνειν in Διολουφεῖν. Κατασιλλαίνειν Hippocr. in Παραγγ. p. 27, v. 41. Apparet autem nihil recte, utrum σιλλαίνειν legas, an διασιλλαίνειν. HEMST.

in Schol. Τόπον) Τροπὴν emendavit Solanus: itaque restituendum esse satis patet ex Etymol. in Σίλλος huic enim priora istius scholii debentur, unde simul liquebit, quam inepte τιλλαίνειν τινές hic ponatur, posteriora Suidae in Σιλλαίνειν apud eum pro ἡ ἀκολασία, quod nihil ad explicationem vocis σίλλος pertinet, recte legitur ἡ κακολογία: tum praeterea, ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφος, quomodo Matth. etiam Sladus reposuerat. HEMST.

Pag. 145. l. 2. Ὡστε ἐγὼ οὐδ' ἐμν.) Interp. Ideoque Iovem facti postridie non recordaturum putabam, nec tantum ob rem tantillam stomachaturum. Non expressit vim locutionis οὐχ ὅπως, atque adeo totius periodi sensum infirmavit. debuisset enim hoc modo: Itaque putabam, ne recordaturum quidem Iovem eius facti postridie, nedum adeo graviter ob id indignaturum. οὐχ ὅπως est nedum. VITRING.

ead. l. 3. Οὐδὲ μνημονεύω) Castiga οὐδὲ μνημονεύειν. BROD.

ead. l. 4. Οὐχ ὅπως &c.) Verte, nedum ut propterea usque adeo irasceretur: quod non expressit interpres. CLER.

ibid. Τηλικαῦτα) Id est, τηλικούτως. GUIET.

ead. l. 7. Τὸ χάλειπ.) Quod longe quidem gravius esset. BROD.

ead. l. 9. Τὸ τοῦ λόγου) Quod proverbio iactatur. BROD.

ead. l. 10. Τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμ.) Hic locus Erasimum non fugit in Mare coelo miscere. HEMST.

ead. l. 13. Εὐτέλειαν καὶ ἀγέννειαν) Εὐτέλ. ex L. & ed. I. est. In reliquis impressis pro eo μικροψυχίαν legitur. De ἀγέννειαν leve est quod moniturus sum, in omnibus mendose scribi ἀγέννειαν, nisi quod sola Fl. ἀγέννοιαν mendose habet. Sed ista tenuia, nisi editores cautius animadvertant, tot foedas Graecorum librorum editiones in aeternum propagabunt. SOLAN. Μικροψυχίαν) Quoniam haec vox multo melius ex Graecorum usu huc convenit, quam εὐτέλεια, non committendum videbatur, ut eam deteriore mutarem. Ἀγενής & ἀγενής, quaeque inde ducuntur, ἀγένεια & ἀγέννεια promiscue fere solent usurpari, sic ut, si Codices hodiernos & rationem in nostris edd. scribendi consulamus, dignosci non possit, an pro diversis olim fuerint habita, necne: quamquam, si originem atque analogiae leges spectes, prius ad genus eiusque sordes, alterum ad animum proprie pertineant. HEMST.

Pag. 146. l. 2. Τοιαῦτα ἐργάζεται) Angl. τηλικαῦτα ὀργίζεται. BOURD. Omnino ex Codice cum Angl. tum alio, cuius excerpta penes me sunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται, si parvae carnis causa tantopere indignatur.

μηδὲ καὶ
τηλικαῦτα

Et statim cur non, ut iusserat Bourdelotius, & ipsi canones τῶν γραμματικῶν παιδῶν iubent, rescripserunt sequentes editores, praesertim Mss. volentibus, περιελιχμήσατο; est enim α περιελιχμάζω. GRAEV. Genuina lectio est τηλικαῦτα ὀργίζ. quam exhibent L. Angl. & Ms. Gr. quam iterum habet Noster Ἀποκ. cap. 8. quamquam ferri etiam aliquo modo posset vulgata τοιαῦτα ἐργάζεται. Supra iam dixerat τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν, c. 5. SOLAN. Videri potest vulgata lectio commendationem aliquam habere supra eam, quam Codd. suggerunt, quippe quae simul complectitur & iram Iovis, & quae postea, Prometheo perquam sane gravia, sunt consecuta: praesertim si attendas ad ea, quae mox ab hominum comparatione ducta succedunt. Attamen, quoniam orationem non minus ornat τηλικαῦτα ὀργίζεται, illud dedi iudicio I. G. Graevii & Solani, ut in Lucianum redire sim passus: innumera sunt exempla, ubi ἐργάζεσθαι & ὀργίζεσθαι fuerint confusa. HEMST.

ead. l. 5. Μαγείρῳ) Hōr. Serm. I, 3: Si quis eum servum, patinam qui tollere iussus Semefos pisces, tepidumque ligurierit ius, In cruce suffigat; Labeone insanior inter Sanos dicatur. SOLAN.

ead. l. 7. Περιελιχμήσατο) Scribe περιελιχμήσατο, ut in Anglic. Cod. & ita rescripseram. tangit coquos catillones, quorum supplicium flagella, crux, candens lamina, dixerunt interp. Marrial. & Hōr. BOURD. F. Περιελιχμήσαιτο. GUIET. Recte eruditi correxerunt περιελιχμήσατο. Ipse quoque Noster infra in Deor. Dialog. XII περιελιχμησάμενοι. Mox scribendum omnino ὀπτωμένων ab ὀπτάω. Nemo coquum cruce multarit, quod carnes elixans, immissum iusculo digitum visus sit circumlambere, aut nonnihil rostarum carniū avulsū deglutierit. Idem mendum irrepsit in Nostri opusculum, Fugitivi inscriptum, ubi ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμάτων, non ὀπταμένων, legendum. Melius scriptura haec observata in Epist. Saturnal. καὶ τὸν ἑλαφόν, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτωμένων &c. In Necyomantia: Οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων. Similis spurcities foedavit Antoninum Liberalem c. 35, Λύκοι δὲ συναντώμενοι καὶ σήπαντες, ὑψηλίσαντο τῆς ὁδοῦ. Corrige συναντώμενοι: est enim ab συναντῶμαι. Lupi autem obviam facti, & adulantes, ductores se viae prae buerunt. Mirum, id fugisse diligentiam duorum, qui novissime scriptorem illum ediderunt, quorum alter etiam secundas huic scriptori impendit curas. IENS. Recte in ed. I. erat. Aliae omnes mendosae. Recte etiam in Cod. L. SOLAN.

ead. l. 9. Κονδύλους ἐνέτριψαν) Hoc admodum ignominiosum & servis etiam vix ferendum, qua de re egregia notat I. Tollius ad Longin. p. 232. Quomodo differant κονδύλους ἐντρίβειν (κόνδυλον ἐντρίβειν μάλα στερὸν apud Aelianum est V. H. XIII, 38) & κατὰ κόρρης πατάττειν, nemo ignorat paulo peritior. Haec Atticorum usu teruntur: ad quem censum vix referri licet κονδυλίζειν & ραπίζειν. Ἐπὶ κόρρης πατάξας, itidemque ἀλλήλους ἐπιρραπίζοντες Alciphron habet III, p. 368. καὶ ἐπὶ κόρρης σε πατάξῃ τις Liban. T. I, p. 238 D. Vide Harpocrat. in Ἐπὶ κόρρης. HEMST.

ead. l. 15. Τοῦτο — ἔχον) Iudicent alii. ego τοῦτου — ἔχοντος scriptum fuisse arbitror. SOLAN. Τοῦτο — ἔχον omnino retinendum: haec absolutae structurae forma, qua nominativus genitivi locum tenet, oppido familiaris est Graecis: saepe tamen factum, ut in illum usum, tanquam scopulum, eruditi viri impeerint. Apud Suidam in Εὐρύβατος male sollicitat Kusterus, itidemque in Ῥαστώνευσις, tamen si ceteroquin eum haec loquendi consuetudo non fugeret, ut satis constat ex iis, quae monuit ad v. Σολοικισμός, & ad Aristoph. Plut. v. 277. Revocandam censeo lectionem Mss. in Strabone VI, p. 397 D. εὐνομηθέντες pro εὐνομηθέντας. Hac de re iamdudum praecepit I. Scaliger Castig. in Hippocr. de Vulner. p. 32. Vide Davis. ad Clem. Ep. I, c. 11, & quae notavi ad Halcyon. § 8. καθ' ὁπότερον manifeste firmatur ex sequentibus, HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κόνδυλος) Haec, quae totidem paene verbis leguntur in Etymologo, inde corrigenda sunt: παρὰ σ. κ. τ. δ. οἰνεὶ κόνδυλοι· tum, ἢ κόνδυλός τις ὢν εἰς τὰ κενὰ δυόμενος &c. quae itidem in Exc. G. rectius ponebantur. Restituere facile erat, si quis modo ad futilissimas Grammaticulorum originationes attenderet. HEMST.

Pag. 147. l. 1. Ὅπότερον) Pro hac voce, quae in P. & ed. I. legitur, reliquae habent ὁ πρότερον, quod minus probum visum. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀν.) Commode interpretes. Adscriptit tamen pater, αὐτοῖς γῆν ἄλλως οὔσαν ἀνέργαστον. GRON. Condonandum est aliis, si forte minus acute videant, ubi vir perspicacissimus I. Fr. Gronovius haesitavit. Equidem nullum hic a libris subsidium desidero: si homines non finxisset Prometheus, utique mansisset illa materia, ex qua sunt formati, γῆ ἄλλως ἀνέργαστος, ipsique adeo homines sine motu temere iacerent, nihil aliud quam lutum rude omnique for-

mae decore nudatum: § 13, ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον εἰς κίνησιν ἤγαγον hoc est illud ἀτρεμεῖν, πηλὸν εἶναι ἀκίνητον. Quam ob rem Luciani verba talem habent sensum: *usum plane nullos homines oportuisse creari, sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant, conquiescerent, terra nimirum prorsus informis atque arte nulla elaborata*. Error interpretum in eo verisatus fuit, quod γῆν non materiam creandorum hominum, sed vel terrarum orbem, vel terram quamcunque rudem intellexerint. Propert. III, 3, v. 29, *o prima infelix singeni terra Prometheo*. Quod si haec referenda forent ad ipsum terrarum orbem, ut sane voluisse videtur Gronovius, scribendum omnino fuerat, ἀτρεμεῖν ἂν τὴν γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. HEMST.

ibid. ὄντας) Mallem εὐόντας. ut simile sit ei, quod in Ἑρμ. adhibet, c. 35. sed in libris nihil hic subsidii. SOLAN.

ead. l. 7. Καὶ τῶν ἀνθρ.) Καὶ abundat. BROD.

ead. l. 10. Ἀπάνθρωπον) Ab Aeschilo sumfit in P. V. v. 20, ut recte Stanleo est observatum. HEMST.

ibid. Ἦν τοίνυν πάλας) Ὡς ἦν τοίνυν πάλας patet ex § 9. MARCIL. Hac interpungendi ratione, quam & ed. I. praefert, omnia sana, neque Marcilii medela opus est. Nos tantum parenthesin, quae antea non notabatur, post πάλας addidimus. SOLAN.

Pag. 148. l. 2. Ἀεὶ γὰρ τι) Parenthesis in voce καὶ κάλλος terminatur. BROD.

ibid. Προβουλεύω) Alludit Prometheus ad nomen suum: nam προμνηεῖν & προβουλεύειν sunt idem. CLER.

ead. l. 7. Ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα) Ea fuit Epicuri sententia, Θεοὺς ἀνθρωπομόρφους εἶναι sentientis, quod in eam tantum formam ratio caderet. BROD. Epicurus statuerat Deos ἀνθρωπομόρφους. Prometheus fingit homines Θεομόρφους. Est autem in his verbis oratio non legitime connexa, quod ἀνακλόουθον Grammatici vocant: istum ordinem conceperat Lucianus, τὰς μορφαὶς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα, ζητὰ δὲ μέντοι αὐτὰ εἶναι, καὶ εὐμηχανώτατα ἄλλως &c. verum interveniens sententia seriem hanc abrumpit, mutandaeque verborum structurae occasionem praeberet. HEMST.

ead. l. 10. Αὐτὸ εἶναι) Ἔστι scribendum videtur pro εἶναι. GUIET.

ead. l. 12. Κατὰ τὸν ποιητικὸν λ.) Γαῖαν ὕδει φύρειν. Hesiod. ἐν E. καὶ Hμ. v. 61. BROD. Hesiodus Oper. & Dieb. v. 61; quamquam ibi de Pandora sermo est. SOLAN.

edd. l. 13. Ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρ.) Homines se e luto finxisse non negat Prometheus; quem sermonem ex Aeschyli Prometheo decerpit Lucianus. COGN.

edd. l. 14. συνεπιβελέσθαι) Castigo συνεπιλαβέσθαι. BROD. Ex P. & L. haec scriptura est; uti etiam B. i editor & Vossius coniecerant. In reliquis συνεπιβελέσθαι. SOLAN. In vindicanda lectione restituta cum P. & L. ratio linguae Graecae conspirat: neque aliter H. Stephanus Th. T. II, p. 570: συνεπιλαμβάνομαι ponitur pro Adiuvno, opitulor. Lucianus, τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου, q. d. esse mihi adiutricem operis, pro, Adiuvare me in opere. Cum nullam vitii faciat mentionem, verisimile est, eum ad manum habuisse ed. B. i. quo magis mirum, quod idem scribit T. I, p. 687, Ἀτ συνεπιβάλλομαι, una aggredior cum gen. rei, & dat. personae. Luc. συνεπιβάλλεσθαι μοι τοῦ ἔργου, una mecum opus aggredi: cuius quidem potestatis aliud praeter hoc nullum affert exemplum. Ego vix dubito, quin συνεπιβελέσθαι τινὶ τοῦ ἔργου e numero locutionum Graecarum sit expungendum: contra frequentissimum optimis est scriptoribus συνεπιλαβέσθαι. Suam locutionem tuetur Lucian. Eik. § 8, συνεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής. Maxim. Tyr. Δ. I, p. 3, φέρε παρακαλῶμεν τὴν τέχνην ταύτην συνεπιλαβέσθαι ἡμῖν τοῦ παρόντος λόγου. frustra fuit D. Heinsius, cum scribi volebat ἐπὶ τοῦ παρόντος λόγου. Δ. XXVI. p. 267, τοῖς καὶ τὸ θεῖον θέλει ξυνίστασθαι τε καὶ συνεπιλαμβάνειν τοῦ βίου p. 278, τοῖς χρηστοῖς συνεπιλαμβάνειν. Nihil opportunius, quam quod apud Pausaniam est II, p. 159, Ἀθηνᾶν δὲ οἱ (Perseo Medusam interemturo) συνεπιλαβέσθαι δοκεῖν τοῦ ἔργου. Parco plura describere, ne taedio sit exemplorum copia. Ex his porro facile licet arbitrari, quemadmodum emendandus sit Aelian. Ep. XIX, εἰ μὴ τι καὶ αὐτὴ τῶν ἔργων τῇ Φρυγίᾳ τε καὶ τῇ Θράττῃ συναπολαμβάνη. Idem est συλλαμβάνεσθαι: quod in Theophylacti Ep. 59 nunc legitur καὶ τῶν πόνων συναντιλαμβάνου, Codex Pal. exhibebat συλλαμβάνου hoc certe restituendum est Aristtaeneto I Ep. 10, p. 46, παραδόνος οὐσα θεός, Ἀκότιε, συνελάβετο σοὶ τοῦ γάμου. Mercero nulla fuit vitii in vulgato συνεβάλετο suspicio. Herodor. V, c. 44, Κροτωνιῆται δὲ οὐδένα σφίσι φασὶ ξεῖνον προσεπιλαβέσθαι τοῦ πρὸς Συβαρίτας πολέμου. Mox a Luciano sic fuisse credo: ταὐτ' ἐστὶ τὰ μεγάλα, ἃ ἐγὼ τοὺς θεοῦ.

in Schol. l. 1. Τοῦ θεοῦ) L. τὸ θεῖον. C. abb. τοῦ θεοῦ. SOLAN. Culpa descriptoris εὐδαιμονέστερον hic praeponi su-
Lucian. Vol. I. G g

spicor, vocesque istas esse iungendas cum praecedenti annotatione: ἀντὶ τοῦ, ἢ παράθεσις τοῦ ζείνου δηλονότι. HEMST.

ibid. l. 2. Βαρύτητος) L. Βαρύτατος ὁ λ. Vid. Schol. p. 150, n. 8. HEMST.

Pag. 149. l. 4. Οὕτω γὰρ καὶ) Me iudice melius erit, si legas, τοῦτο γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ &c. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπ' αὐτῶν) Ἀπ' αὐτοῦ. MARCIL. Ἐπ' αὐτῶν) Cur veterem hanc & probam lectionem Bourdelotio, paucissima mutanti, libuerit reicere, ac pro ea ἐπ' αὐτῶν reponere, non satis assequor: nisi forte ἀπ' αὐτῶν voluerit. certe ἀπ' αὐτοῦ magis placuit Marcilio & Vorstio. Sed nihil mutandum: aut certe si quid emendandum esse visum fuit, monitum lectorem oportuit. Mendum itaque typographicum putarem, nisi etiam in *H.* & *A.* cernerem. SOLAN.

ead. l. 14. Γεωργίαις) Intellige non agriculturas cum interpretibus, sed agros cultos: nisi potius sit, quod malo, litteram mutare, γεωργίαις. Theagen. apud Schol. Pindar. ad Νέμεον. Γ, 21, τὴν ἐκ τούτων ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεωργία ἀναφέρειν. Vox Philoni Iudaeo familiaris. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐχμηρὰν) Praefigendum est ἀκαλλῆ. HEMST.

Pag. 150. l. 3. Μεσται δὲ Δ. π.) Ex Arati prooemio. BROD. Lucianus ex Arato sumsit, quae Virgilius hoc versu reddidit Ecl. III: *Ab Iove principium, Musae: Iovis omnia plena.* COGN.

ead. l. 8. Προμηθεὺς δὲ οὐδ' αὖ.) Reperta tamen a Meursio, idque Athenis & in Academia ipsa, *Promethei ara.* V. A. G. IV, 1011; & quidem auctore Pausania in Att. p. 30, 1: ἐν Ἀκαδημίᾳ δέ ἐστι Προμηθεὺς βωμός. καὶ θύουσιν αὖτ' αὐτοῦ — πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καισμένους λαμπάδας. Quod a scholiaste Sophoclis confirmatur in Oed. Col. notante eodem Meursio. Vide etiam fragmentum Menandri huc faciens, Ἐρωτ. c. 43. Sed nulla ei sacrificia fiebant. Sola Lampadedromia colebatur. Vide ibi datas Anonymi notas sub ficto nomine latentis. SOLAN. I: Brodaeus Misc. I, c. 18, Prometheus a poetis Deum haberi docet, ostenditque aram Athenis ei sacratam ex Pausania & Schol. Sophocl. ad Oedip. Col. *Falso igitur, inquit, conqueritur apud Lucianum in cognomine dialogo, nullam sibi aram dicatam esse, nullum exstructum templum: & postea, nugatur vero Prometheus, aut, si parvis, Lucianus.* Haec ille satis acriter, ac propemodum iracunde. Negari quidem non potest, aliquos a veteribus honores fuisse habitos Prometheo; nam & ludos Athenienses celebrarunt Προμηθεῖα, de quibus

Meurf. Gr. Fer. in V. & *Λαμπάς*, quos sine sacrificiis omnino peragi potuisse, non videtur credibile, & *ἱερὸν* eius iuxta ac Neptuni Equestris in Colono Hippeo commemorat scriptor argumenti tragoediae Sophocleae; nam Schol. ad v. 56 aliquidulm dissentiens *συντιμᾶσθαι* dicit ἐν Ἀκαδημίᾳ τῇ Ἀθηνῶν cum Vulcano, ipsique esse *παλαίων ἱδρυμα καὶ ναὸν ἐν τῷ τεμένει τῆς θεοῦ* & Commentator antiquus ad Theogon. Hesiod. v. 614, modo ne fides eius, usquedum alius adsit auctor magis idoneus, vacillet, scribit: Ἀλακῆσιον ὄρος Ἀρκადίας, ἐνθα ἐτιμᾶτο ὁ Προμηθεύς· ne de Pausania dicam, qui X, p. 806, Panopensibus esse testatur *πλίνθου ὁμῆς οἶκημα οὐ μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ λίθου τοῦ Πεντέληςιν ἀγαλμα, ὃν Ἀσκληπίον, οἱ δὲ Προμηθεά εἶναι φασιν*, eique rei testimonia proferri quosdam lapides, reliquias istius luti, unde genus humanum finxerit Prometheus. Sed hi honores, qualescunque fuerunt, tamen admodum rari, ac verustate fere obsoleti; praesertim si ad Iovem, Apollinem & Mercurium comparentur, quorum aedibus & sacris non urbes solum, verum etiam pagi vicique paene omnes abundabant: neque facile erit ex antiquitate tota quidquam amplius de Promethei cultu in medium asferre praeter ea, quae a me sunt indicata. Quocirca causam non video, cur tam acerbe reprehendi meruerit Lucianus, quando Prometheum oratoria libertate, eoque magis excusanda, pro nihilo ducere facit, quod tantillum est, ut aliorum comparatione penitus evanescat. HEMST.

ead. l. 10. Τίθει δὲ) In P. *ἐπὶ ἐτι δὲ*. In L. *ἔτι δὲ*, rectius, sed tum aliter interpungendum. SOLAN. *Τίθει δὲ* ut commodè ponebatur § 9, sic minus ad hunc locum respondet: quare anteferendum sine dubio, *ἔτι δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε ἐννόησον, εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, οἷον κτήμα ἢ ποίημα &c. οἷον* enim aequè, si non magis, placet, quam ἦ. Quod autem in P. *ἐπὶ ἐτι δὲ* exstiterit, librarii culpa factum fuisse coniecto, qui, cum pravam voculam *ἐπὶ* scripsisset, inducta macula paginam foedare noluit: quod quam frequenter usu veniat, ignorare non possunt illi, qui veteres membranas tractarunt. De *ἔτι δὲ*, quando a priore argumento ad aliud oratio traducitur, diximus ad Pr. *εἰ ἐν Λ. § 5*. Non repugnem, si quis pag. seq. lin. 13 malit, *ἔτι καὶ ταῦτο ἵσως φαίης αν.* quod sane notatum quoque video in margine A. 1 W. HEMST.

ead. l. 11. Ἀμάρτυρον ἢ κτ.) Pro his P. & L. *οἷον*. SOLAN.

ead. l. 13. Τῷ ἔχοντι) Hic aliquid desiderari videtur, quod interpres supplevit. GUIET.

ibid. πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔσθην ὅτι, μὴ γίγν.) Anima haec verba interrogatione: πρὸς δὴ τι τοῦτ' ἔσθην; ὅτι μὴ γίγν. &c. *Quorsum haec dixi? Quia nisi essent homines, universi pulchritudo testibus careret.* GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁρᾶς ὅπως) In ed. Amst. haec Luciani fuerunt praenotata, Μᾶλλον δὲ Δίδς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος) κατ' εἰρόνευσαν &c. mutavit doctiff. Solanus: quam ob causam, mihi non plane liquet. Quae autem subiecit idem ex G. ita sunt constituenda: Θεοὺς ὑδίκηκα) βαρύτατος ὁ λόγος, referrique debent ad ea Luciani verba § 13. HEMST.

Pag. 151. l. 5. τῶν ἡμετέρων) Ἀγαθῶν. BROD.

ead. l. 6. Τιμᾶν) Multis me honoribus prosequi. BROD.

ead. l. 7. Πολιτεύματι) Proprie quidem πολιτεύμα sapiens aliquod viri prudentis consilium ad remp. constituendam, aut commoda civitatis augenda: sed tum quoque callidum quodvis inventum, atque ingeniose excogitatum, quod cuiusvis singularem aliquam utilitatem pariat. Hinc σοφόν τι πολιτεύμα, καλῶ πολιτεύματι περιγενέσθαι τῶν κινδύνων, συμφεράντως ὑπὲρ τινος πολιτεύεσθαι apud veteres usitata. HEMST.

ead. l. 9. Κακοῦργοι) Ἄνθρωποι. BROD. Prometheus ubi satis acute per varia argumenta Mercurio demonstrasset, se, quod homines fabricatus esset, rem fecisse non modo culpa aliqua non dignam, sed omnibus Deis utilissimam, maximeque necessariam, per πρόληψιν sibi ultro obicit id, quod a Mercurio sibi obiectum iri probe intelligebat; idque continuo diluit. Ἀλλὰ κακοῦργοί τινες, inquit, φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς (ἀνθρώποις). Nimirum in eo, quod adulteria, bella, incestas nuptias, parricidia, committant, non magis culpandos esse ait homines, quam ipsos Deos, apud quos haec quoque flagitia sint frequentia. Hanc de veterum Deis, eorumque plusquam humanis culpis, opinionem poetis deberi, Hesiodo potissimum & Homero, sicut verosimillimum est, ita quoque ab ipsis antiquis saepe testatum. Passim Lucianus noster, ubi ridiculum quid, vel flagitiosum de praeursorum Deis memorat, id ex iis tam praeclarae religionis μυσταγωγοῖς identidem solet repetere. Unus locus sit instar innumerorum. In Necyomantia c. 3 ait Menippus: Ἐγὼ γὰρ ἀχρὶ μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, αὐτὸν μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἥδη τῶν θεῶν, ἐτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγοῦμην εἶται καλὰ &c. Etenim ego adhuc puer cum essem, & audirem Ho-

merum atque Hesiodum narrantes bella & seditiones, non semideorum modo, sed ipsorum etiam Deorum; praeterea eorundem adulteria, violentias, rapinas, supplicia, patrum expulsiões, fratrum & sororum nuptias; haec omnia praeclara ducebam &c. Xenophanes apud Sextum Empiricum, istiusmodi crimina, quorum reos non minus Deos, quam homines facit Lucianus Prometheus, Deis & ipse ab Homero & Hesiodo ait esse afflita: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκεν Ὅμηρος ὃ' Ἡσίοδος τε, ὅσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδέει καὶ φόβος ἐστὶ, κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἐπατέυειν. Omnia Deis assignavit Homerus & Hesiodus, Quae apud homines turpia sunt & infamia, Furari, moechari, aliosque ab aliis decipi. Ceterum in hoc Luciani loco foedissima labe, quae omnes editiones infidet, emaculanda est. Quae enim, quaelo, haec oratio? Ἀλλὰ κακοῦργοὶ τινες φησὶ εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι &c. Sed scripsit Lucianus εἰσὶν, non εἶναι: quod cuius Graecae linguae gnaro facile me probaturum confido. Primo enim si per Hellenismi rationem liceret ita loqui, κακοῦργοὶ τινες φησὶ εἶναι, ostendant satis superque sequentia, in praecedentibus requiri εἰσὶ. Ita namque haec Graeca Latine sunt vertenda: *At enim flagitiosi sunt inter illos, inquit, quidam; & moechantur, & bella gerunt, & sorores suas ducunt, & patribus insidiantur.* Sic, inquam, ipsa verborum textura suadet εἰσὶ legendum. Sed & manifeste in aliis codicibus legi εἰσὶ, testatur Brodaeus IX Miscell. c. 8, in quem, postquam haec nostra absolveram, opportune incidi. Est autem loquendi ratio, interposito verbo φημι, qualis passim obvia est, & statim: Ἀλλ' ἐχρὴν ἴσως φησεὶς ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους. plane ut Latini *inquit* interponunt. Quin etiam non Graece, mea sententia, dicitur κακοῦργοὶ τινες φησὶ εἶναι. IENS. Recte hic nominativum a Iensio improbari, Hemsterh. etiam bene monet. Licet aliter senserit cl. Gesner. in differt. ad Philopatr. c. 4, anno 1715 edita; iam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de nominativo illo pro accusativo vide. REITZ.

ibid. φησὶ εἶναι) Alii Codices εἰσὶν. BROD. Quos Codices, in quibus εἰσὶν reperiatur, Brodaeus memoret, ignoro: hoc certum est, consistere non posse illud εἶναι, ut bene docuit I. Iensius. Mihi placet, φησὶ vel φησεὶς ἴσως, quod occupandae obiectioni infervit; idque probabilius erit, si cogites compendium illud scribendi, quo in vetustis libris ἴσως exprimitur: *max ἐτι καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἂν, & § 17, ἴσως φησεὶς.* HEMST.

ibid. Μοιχεύουσι) Hoc quoque vitio immunes non sunt Iuppiter, Mars; Neptunus. BROD.

ead. l. 10. Πολεμοῦσι) At insigne est Dedrum apud Homer.

II. Υ. proelium. BROD.

ibid. Ἀδελφὰς γαμοῦσι) An non Iuppiter Iunonem in uxorem duxit? BROD.

ibid. Πατρ. ἐπιβ.) Nonne & ipse Saturno Iuppiter? BROD.

ead. l. 11. Παρ' ἡμῖν) *Apud nos Deos.* BROD.

in Schol. col. 1. l. 1. Αὐτὸ) Scribe αὐτὸν, ut in textu. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Καὶ εἰ τοῦτω γε) Καίτοι τοῦτω γε. MARCIL.

ead. l. 3. Οὐκ ἀτερπῆς) Leve mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos sefellit, & ut locum male verterent, effecit. Dixit Prometheus, curam hominum Diis non magis gravem esse posse, quam pastori curam gregis, καὶ εἰ τοῦτω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντίς οὐκ ἀτερπῆς ἔχουσα τίνα διατριβὴν. Ottomarus Lucinius vertit: quando operosum istud sibi videbitur; cum alioqui cura illa propter coniunctam exercitationem non admodum appareat esse iniucunda. Salmuriensis autem interpolator: Cui si sit hoc operosum, est etiam iucundum, & haec non insuavis sollicitudo quandam habet exercitationem. sed legendum, οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσα τίνα διατριβὴν. Verte: & si ei hoc sit laboriosum, iucundum tamen etiam est, & ista sollicitudo suavem habet exercitationem, sive, coniuncta est cum suavi labore. GRAEV. A Graevio non dissentio: atque ita plane legendum fuit, ne a se Noster ipse dissentiret: in Somn. § 3, ἀλλὰ μοι καὶ παιδίαν τίνα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν (τὸ πρᾶγμα). Ἀλ. Ἰστ. I, § 3, Iambulus γνώριμον μὲν ἅπασιν τὸ λεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ τ' ὅμως συνθεῖς τὴν ὑπόθεσιν. Anach. § 6, ἀλλ' ἔχει τίνα χρεῖαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα. Διατριβὴ non tam exercitationem vel exercitium hoc in loco notat, quam commodam & minime laboriosam occupationem, quae delectet, ac tempori fallendo sit: sic ποιῆσαι τι διατριβὴν Philostr. de V. S. I, p. 490. Cererum si verba Luciani sunt integra, tali distinctione iuvandus est sensus: καὶ εἰ τοῦτω γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως καὶ ἡ φροντίς, οὐκ ἀτ. &c. iam licet isti pastori operosum illud sit, tamen suavis. alioqui etiam haec ipsa cura, quippe coniuncta cum occupatione quadam iucundissima. Verumtamen valde vereor, ne quid deficiat: etenim argumenti, quod Prometheus urget, si complexionem totam consideres, tali fere modo procedere debuisset, vix est, quin tibi persuadeas: iam licet concedamus pastori laboriosum esse, si pro grege continuo excubet; at nobis certe tan-

to excellentiore natura praeditis, illa rerum humanarum cura non molesta nec gravis, sed potius facilis ac iticunda ludicram quandam & voluptatis non expertem habet delectationem: quid enim fecissemus nullos habentes, quorum cura nobis erat gerenda? Haec igitur, *τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν*, postulare videntur eiusmodi sententiam, qualem dedimus. Quod si coniectura nostra non est inanis, auxilium erit expectandum fideliorum membranarum, quae lacunam istam expleant. Facile autem deprehendi potest, ea disputari a Prometheo, quae partim ab Epicuro, partim contra eum dicebantur: tu confer Cicér. de Nat. Deor. c. 20, 37. HEMST.

ead. l. 5. Ἡργούμεν) Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua huius Dialogi apud Homerum & dial. seq. cuius tamen finis alius videtur a fine huius dialogi. BOURN.

ead. l. 9. Ἀρτι μὲν ταῦροι) Iuppiter in taurum mutatus Europam rapuit; in Satyrum transformatus Antiopen vitiavit; in olorem, Ledam vel Nemefim. BROD.

ead. l. 11. Ἐξ αὐτῶν) Ex ipsis mulieribus procreatos. BROD. A sensu horum percipiendo longe abfuerunt interpretes. Ut *παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς* creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione *θεοὺς ποιεῖσθαι* dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam graviter obformatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumvis indecoram induentes perlibenter cum iis consuecant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac suscipere haud dedignentur. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ διατριβή) Pessime enarrat hanc vocem. SOLAN. Mihi fecus videtur, ut notavi ad ipsum Lucianum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ἀύδαν) Sonus τοῦ γ cum sono τοῦ η confusus: scriptum enim est *Ἀύδαν* pro *Ἀήδαν*. CLER. Correxerat etiam M. Sladus. HEMST.

Pag. 153. l. 5. Μετ' ἂμ. Αἰθιοπῆας) Alludit ad locum Homeri Il. A, 423. Eustathius ad eum locum recte animadvertit, respici superioris Aegypti incolas, qui Thebis seu Diospoli duodecim dies festos Iovi celebrabant. Similiter Lucianus ita Prometheus de nidore sacrificii loquentem inducit § 19, *ὄρω δὲ ὑμᾶς &c.* Ille nidor erat cibus Deorum; fumus vero *θυμιαμάτων* thure aliisque aromatibus constantium potus, qui dicebatur *Νέκταρ*. Vid. ad Hesiodi Theog. v. 640. CLER.

ead. l. 8. Κλόπειν) Lege *κλοπήν*. BROD.

ead. l. 9. Ἐσθ' ὅτι) Rescribendum est, *ἔσθ' ὅτε ἡμεῖς τῶ*

πυρὸς ἀπολωλέκαμεν ἐξ ὅτου καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; *unquamne accidit, quod ignis iacturam fecerimus, ex quo ille apud homines est?* Sic Atticos loqui ἐσθ' ὅτε, non ἐσθ' ὅτι, norunt, qui vel primis labris Atticos scriptores degustarunt. In Somnio § 17 itidem ὅτε pro ὅτι scribendum: *χειμαρινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες* hibernum somnium, cum noctes sunt longissimae: inepte interpres, *quoniam noctes sunt longissimae, quia legebatur ὅτι*. GRAEV. I. G. Graevius pro ἐσθ' ὅτι legit ἐσθ' ὅτε, *unquamne?* Sed mihi non dubium est, quin ὅτι perperam, ut plus decies in hoc scriptore, coniunctum, dividendum sit ἐσθ' ὅ, *τι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν &c.* *Quidquamne est, quod ex igne amisimus, ex quo ille etiam apud homines est?* IENS. Recte monuit doctiss. Ienius: neque aliter interpretes, quibus difficile fuisset errare in sententia tam perspicua. Accedit Petr. Horreus ad Aeschin. Dial. p. 84. neque enim ἐσθ' ὅτι, vel potius *τι ἐσθ' ὅτι*, cuius idem meminit, locum hic ullo modo habet. HEMST.

Pag. 154. l. 1. Δωτ. ἐάων) Homer. Od. Θ, 325. BROD.

ibid. Ἐξω φθόνου) Huc spectat proverb. φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἴσταται. Plutarch. II, p. 679 D. KUSTER. Sic usurpat vocem ἔξω Xenoph. Cyrop. VIII in extrema Cyri ad filios amicosque oratione p. ed. St. 140, α (ἔργα) ἦν μὲν καθαρὰ καὶ ἔξω τῶν ἀδικῶν φαίνονται, δυνατοὺς ἡμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἀναδείξει. & Celsus apud Orig. VIII, p. 392, ὁ θεὸς ἀγαθὸς τε καὶ ἀπροσδεὴς καὶ ἔξω φθόνου. SOLAN. Fluxit a Platone, cuius est in Phaedr. pag. 1222 B. φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θείου ἴσταται. Philo Iud. p. 867 A. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν λιγυρότατον Πλάτωνα, φθόνος ἔξω θείου χοροῦ ἴσταται idem saepius usurpat, nec minus Plutarchus. Similiter autem solet poni, ac si proverbii vulgaris formam induisset, quod tot veterum poetarum, Platonis etiam & Xenophontis, sententiis accidit: vide Clem. Alex. Strom. V, p. 560 D. Maxim. Tyr. Δ. XXV, p. 253, ibique D. Heinsum. Iam itidem apparet, quid spectaverit Eunap. in Aedef. p. 54: *ἴσῃδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θείου χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἴσταται*. HEMST.

ead. l. 8. Κνισσᾶν ἀγυῖας) Euripid. fine Alceft. — βωμούς. Formula haec non poetis tantum nota & familiaris, sed & pedestri sermoni. Vide Demosth. SOLAN. Scribendumne sit ἀγυῖας, an ἀγυῖας, ipsi veteres in diversum abierunt: utriusque sententiae meminit ad Demosth. Midian. p. 611 C. Ulpian. p. 653 A. pro posteriore stant Harpocr. in Ἀγυῖας, & Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1317; ubi vide Kuster. Priorem

ego amplector, ad quam constabiliendam pluribus opus foret, quam quae capiat lex notarum praescripta: Lucianum in eadem fuisse opinione, ex multis eius locis plane colligi potest. Vid. Demosth. in Macart. p. 1038 C. D. Poll. I, 28. HEMST.

ead. l. 12. Ἑλ. περί κληνῶ) Homer. Il. A, 317. BROD.

ead. l. 13. Ἡμετέρα) An ὑμετέρα; placet magis, ut ad Deos accusantes Prometheus referatur. GUIET. Ὑμετέρα) In omnibus libris legitur ὑμετέρα. absurde: probabunt, credo, belli homines nostram emendationem. Postquam haec scripsissem, in B. 2. ita recte emendatum esse vidi. SOLAN.

ead. l. 16. Ἡμῶν) Ὑμῶν scribendum videtur. GUIET.

Pag. 155. l. 5. Ὀνησο) Gaudens. BROD. Adducit Th. Mag. in Ὀνήσομαι, monens Atticum esse ὠνάμην & concinnius, quam ὠνάμην. Idem praeceperat Phrynich. p. 8. Ὀνησο ubi reperit Brodaeus, ignoro, nisi quod similiter videtur legisse Scholiafles. HEMST.

ead. l. 6. Ἐξ καὶ δέκα) Sic Dial. seq. XVI vultures. SOLAN.

ead. l. 9. Μάντις ὄν) Non vates tantum, qualem se probat Dial. seq. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator; quod ipse de se praedicat in Aeschyli Prom. V. v. 483. Exta dicitur inspexisse Caucafi pastoris dissecti apud Plutarch. de Flum. in Phaside, sed loco tam corrupto, ut operam in eo abutantur & Maussacus, & Maussaco longe maior Thom. Reinesius V. L. I, c. 1, p. 4. Ego, si licet reparare, quae mihi videntur intercidisse, sanum praestabo: καὶ εἰς Κροκόδειλον (ὁ Κρόνος) μεταμορφωθείς ἔλαθεν ὁ δὲ Προμηθεὺς ἓνα τῶν ἐργαζομένων ποιμένα Καύκασον ἀναταμών, καὶ κατανοήσας αὐτοῦ τὴν διάθεσιν τῶν σπλάγχχνων, εἶπεν (an potius εἶδεν) οὐ μακρὰν εἶναι τοὺς πολεμίους. Haec si quis improbet, is nobis expediat rationem eorum, quae paulo post consequuntur. Simul hinc alia quaedam constat causa, cur Prometheus ad Caucasum fuerit affixus: quae si forte vera, iam oleum & opera plane perierit in hoc libello veteratori callidissimo. Sed in fabula Promethei, quemadmodum in plerisque aliis, ea veterum est dissensio, quae in concordiam omnino redigi non possit; quam rem latius pertractare nostrarum non est partium. HEMST.

ead. l. 12. Τῆς) Hercules, a quo etiam solutum eum quidam tradidere. Vide Hef. Θ. 526. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρίζεται) Hercules: hoc proxime sequens dialogus aperiet. BROD.

ibid. Κατατόξευσαν) Diodor. Sic. IV, p. 155 D. τὸν μὲν ἀετὸν κατετόξευσε, τὸν δὲ Δία πείσας ληῆσαι τῆς ὀργῆς ἔσωσε

474. ANNOTAT. IN PROMETHEUM.

τὸν κοινὸν εὐεργέτην. Vid. Pherecyd. apud Schol. Apoll. Rhod. ad IV, 1396. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. ὁμοίωσο) Corrupte. SOLAN. Credo legendum ὁφέλησο hoc verbo Grammatici plurimum uti solent ad alterum explicandum. Legit autem, legere saltem se putavit, ὄνησο. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. τοῖς) Τῆς recte reposuit Solanus. HEMST.

Pag. 156. l. 6. τὴν Θέτιν) Cum Iuppiter Thetidis amore captus uxorem eam ducere vellet, Prometheus futurorum praescius a nuptiis eiusmodi magnopere eum deterruit, quod in fatis esse diceret, quicumque ex Thetide nasceretur, patre suo maiorem fore. Memor itaque Iuppiter eius exempli, quod ipse in patrem suum ediderat, veritusque, ne similiter a filio de coeli possessione depelleretur, a Thetidis nuptiis abstinuit; memorque beneficii, quod in se Prometheus contulerat, Herculem ad Caucasum mittit, qui, interfecta aquila, Prometheus vinculis liberavit. Vide plura apud Servium ad illud Virgilii Ecl. VI, *Caucaesasque refert volucres, furtumque Promethei*: & in seq. Dial. ubi liberationem Promethei ad Vulcanum refert. Fabula exstat apud Pindar. Isthm. Hymn. VIII, Apollon. Rhod. carminis Argonautici libro IV, & Ovid. Metam. IX. COGN. Quod prudenter hic reticet Prometheus, id sequens aperiet Dialogus. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀναρεῖ) Ἀναρεῖ. V. SOLAN. Potius ἀναρήσει σε. Modo εἰς τὸν Δ. pro πρὸς scribigo est recentiorum. HEMST.

TANAQUILLI FABRI

NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN

TIMONEM LUCIANI.

CAPUT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno haec acciderint, quae a Luciano finguntur. Κολυττός. Ἄλκι duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus. νυθρίς. de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons quis. Liacura in Graecia barbara quid, & unde. σωτήρ, & de illa voce iudicium Ciceronis. ἰσχυρία. de Epimenidis aëvo. Lucianus emendatus. Οὐρανός pro Αἴτνης. de Iovis sepulcro ex historia sacra Evemerii. Scholiastes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de ἄστυ contra ea, quae apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.

Pag. 71. ΤΙΜΩΝ) Quandoquidem libelli huius πρωταγωνιστής erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca visum est dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponnesiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora sic loquentem inducit: καὶ ἡρώτευσεν δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πύρρως πρὸς τοὺς Ἀχαρνίαις, (quem locum infra examinabimus) & strenue se fortiterque gessit pro republica anno superiore, cum Peloponnesii Acharnenses obsiderent. Acharnae autem ἡμῶς Ἀττικῶς anno primo belli Peloponnesiaci obsessae sunt, ut ex Thucydide locupletissimo teste constat. Quamobrem ea, quae hic a Luciano narrantur, in annum cccxxii urbis Romanae conici debent, qui est ante Christum natum cccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticae populo seu oppido, cui Κολυττός nomen. Indidem oriundus Plato philosophus. Κολυττός autem ad radices montis Hymetti iacebat. Quare non temere est, quod a Luciano scribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὃ Ἑρμῆ, ὁ χειραγωγὸς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν, ἐν τῇ ὑπαρξίᾳ; Patrem habuit Echecratidem nulla alia re insignem, quam quod Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cum eam rem Plutarchus διὰ παρεκβάσεως in vita M. Antonii ab solverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factis ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερον, nihil benignius exstiterit. Nam quod illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas Deos esse olim negabant, non recte ἄθεοι vocarentur, (neque enim Sylvanus Mercuriusque Dii sunt) sic Timon non recte μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquires. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus aetas illa scatebat. Certe qui Aristophanis fabulas, veram

Attici ingenii imaginem, ut aiunt veteres magistri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit in epistola xxiv, inter illas, quae non ita pridem a Leone Allatio vulgatae sunt. Quo enim loco ait se in fundum Hephestiadeum migrasse, (Ἡφαιστιάδων debuit scribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἐν ἰθνηοῖς, non autem Ἐφεστιάδων) ut ubi ἀποβῆναι τοῦ ἁγίου vivat, addit: συνίγνων ὅτι Τιμων οὐκ ἦν ἀρα μισάνθρωπος, μὴ εὗρίσκων μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θύρια φιλεῖν. Cognovi ego, Timonem non fuisse μισάνθρωπον sed cum homines nancisci in urbe non posset, belluas amare haud poterat. Exstat eius Epitaphium olim a Callimacho scriptum; & item alterum, quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἐνθάδ' ἀποβίξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κῆματ'

Τούνομα δ' οὐ πύσσεισθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπέλοισθε.

Ait Plutarchus, sepultum eum fuisse Ἀλῶν sed cum duae sint Ἀλαί, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Aeonidibus: nam priores Ἀλαί ad tribum Aegeida pertinebant, alterae non item. Ceterum hunc libellum ita venustum, ita elegantem iudico, eum ut inter politissimos Luciani non dubitem referre. Ita ingeniose & facile compositus est, ut ei nulla comœdia possit comparari. Tum porro, si usquam alibi, pura in eo oratio est, atque ita castigata, ut nihil supra. Habet quidem initium vehementius paulo & tragicum spirans, sed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἡδικότερον fingi queat. Ceterum, ita habeto, Lector, nunquam post renatas meliores literas puriorem editum fuisse libellum hunc. Idque ita verum est, ut fatis mirari non possim hominis illius impudentiam, qui ausus est posteris imponere, professusque est, editionem illam Parisiensem in forma maxima ex Mss. Codd. regiae bibliothecae expressam esse.

Νᾶφι καὶ μίμνασσο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

Nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

ead. l. 4. Ὡς Ζεὺς φίλι καὶ ξένισ) Haec Iovis cognomina, & plura item alia, diligentissime sunt & ingeniosissime a Dione Chrysostomo explicata Oratione I de regno, pag. 8 editionis Morellianae. Ceterum, quod in interpretatione illa omnia Graece, uti se habebant, reliqui, id non temere factum est: & qui κριτικοὶ sunt, facile causam videbunt.

ead. l. 8. Ὑπερείδεις) [Ἐπερείδεις erat in ed. Graev. harum nott.] Huiusmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim, usus est Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco iudicium aperiam; mihi enim vehemens suspicio fit, corruptum eum esse. Is ita ubique legitur: Μὴρῶ δὲ τῶ δεξιῶ τὸν ἀγκύονα πατέρα χειρὸς ἐφειράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρεὴν ἐπιτρέψασα &c. Est ibi elegantissima moerentis Charicliae descriptio. lego τὴν παρεὴν ἐπιτρέψασα, doctis fortasse non dissentientibus. sed quia non uno vitio hunc locum laborare iudico, iterum mihi tentandus est. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρὸς? Scio quidem, & monent veteres magistri, ἀγκὼν quandoque esse ἐπικαμπὲς τῆς χειρὸς; sed hic ex descriptionis serie non potest. Itaque sic mihi persuadeo legen-

dum esse, ἀγχῶνα θάτρευ βραχύνος. Totam illam descriptionem legito, si te, si me, amas. Ad illud autem ἐπερείασα ut revertar, non omittendum illud, quod in Milite glorioso Plauti est, os colu-
lumnatum; sed καμικώτερον.

ead. l. 10. (Ρυθμός) Ρυθμός & μέτρον non sunt eadem: itaque recte distinxit Lucianus; proprie enim ρυθμός ad incessum pertinet, ut mihi ex Platone demonstrare facile sit lib. III de Republica, & lib. II de Legibus; ex Scholiaste quoque Aeschyli in ἐπὶ τὰ ἐπὶ Θηβ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ρυθμοί, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνονται. pag. 74 edit. Steph. Ex Luciano praeterea ipso in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cum ait de iis, qui inepte & perperam saltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμός λέγει. Atque utinam veteres illos poetas datum nobis esset semel recitantes audire, eorumque choros spectare. Quam multa hodie teneremus, quae nos aeternum latebunt circa μέτρον & ρυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholia-
 sten Aristophanis legas, ἀρχαῖα ἢ τῶν μέτρων καὶ ρυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 72. l. 13. (Υπὸ μανδραγόρᾳ) Illius enim vis ὑποποδῖς est, seu somnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Symposio. τῷ γὰρ ὅττι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, καμίζει. Est & tale aliquid in sexto Platonis περὶ τῆς πο-
 αιδτίας, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ συμποδισθεῖς.

Pag. 73. l. 8. Κοσκιννὸν) Παιζει χαρίεστατος scriptor περὶ τὸ ὁμοιο-
 κατάληκτον, in adverbis scilicet similiter exeuntibus, πτερνὸν, σω-
 ρνὸν, κοσκιννὸν. Ceterum cum ait σεισμὸς fieri κοσκιννὸν, intellige
 ita frequentes, ita crebros, ita sibi invicem instantes, ut eam cribrī
 agitationem referre videantur, quae sit, cum grana incernuntur.

ead. l. 10. (Ραγδαῖος) Notandum hoc Luciani iudicium, qui ὑπερὶ
 ραγδαῖος dici φορτικῶς in prosa scilicet oratione existimat. At Sul-
 das proprie dici credidit. Nam hominem ραγδαῖον, quomodo Alex-
 andrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων.
 Haec & alia huiusmodi sedulo observanda iudico, ut ad propria-
 tem Graeci sermonis perveniri possit. Ceterum non ὑποί τε le-
 gendum est, sed ὑποί tantum. Quod autem vocem hanc ραγδαῖος
 in versione Latina reliqui, id fieri debuit.

ead. l. 13. Κιβώτιον) Locus apprime notandus; convenit enim
 cum historia sacra, nisi quod, ut ait Comicus, male divisa sunt haec
 temporibus. Quae enim de Noacho scripta a principe historicorum
 Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Graeci. Cete-
 rum quod κιβώτιον Luciano in hac historia dicitur, aliis λάρναξ est,
 vox eiusdem significationis. Usus ea quondam fuerat Nicolaus Da-
 mascenus, cum de primo diluvio ageret. locus est apud Iosephum.
 Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditissimo libro de
 sollertia animalium, quo loco, mirum, & columbae meminit; sed
 eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ
 Δευκαλίονι φασὶ περιστέρην ἐκ τῆς λάρνακος ἀφικμένην δῆλαρα γενέσθαι
 χυμῶνος μὲν εἶσα πάλιν εἰσδυμένην, εὐδίας δὲ ἀπικτῆσαι. id est, Fa-
 bulatores quidem produnt, columbam ex arca omissam indicium tempesta-
 tis Deucalioni fuisse, cum se rursus in eam conferret, serenitatis vero,
 cum profus avolasset. pag. 968 edit. Paris.

ead. l. 14. Λυκωρεῖ) Parnassus est, aut certe illius pars, (nam
 ad Parnassum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lyco-

rea, ut ex veteribus Geographis constat. hinc itaque quod hodieque a Graecis incolis Parnassus Liacura dicitur.

Pag. 75. l. 3. Ὡς θαυμάσις) Honestā appellatio: nihil apud Graecos scriptores frequentius. ita ὦ γενιάδα, ὦ γενναῖε, ὦ δαμνέει, & alia sexcenta.

ead. l. 5. Δευκαλίωνες) Etsi constet, plures fuisse Deucaliones, eo tamen confugere nihil necesse est; sed locus tantum explicandus. Intellige igitur poenas & calamitates θεηλάτους, quibus humanum genus sub Deucalione paene periit, leviores esse, quam ut &c.

Pag. 76. l. 2. Μὴδὲ ἀναγνόντες) Verti, ne legentes quidem; nam metaphora est ducta ἀπὸ τῶν στηλῶν ἀνατετραμμένων.

ead. l. 5. Σωτήρα καὶ εὐεργέτην) Fere plerumque has duas voces coniungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ καὶ θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterum miror, quod dixit Cicero, σωτὴρ Latino uno verbo exprimi non potest: nam servator idem facit Latine, quod Graece σωτήρ. Terentius: servatrix mea. In Graeco haud dubie erat σάτιρα, quid enim aliud?

ead. l. 6. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἰσχυρίαν) Cave sis idem cum illo sentias, qui vertit, ad extrema redactus consilia. nihil nequius dici aut fingi potest, Dii boni! Saltem meminisset Homerici illius:

Ἄγροῦ ἐπ' ἰσχυρίην. ὅθι δώματα, &c. Odyss. 4. item:

Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδὶν ἐνέκρουσε μελαίνην

Ἄγροῦ ἐπ' ἰσχυρίης, ὃ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyss. 5.

ἰσχυρία hoc quidem loco nihil aliud quidquam est, quam solitudo, secessus, pars ruris remotior. Hesych. & Harpocraton. Lucianus infra vocabit simpliciter ἄγρον.

ead. l. 13. Νήδυμον) Reliqui vocem Graecam in versione; est enim respectus ad Hom. locum.

ibid. Ἐπιμενίδην) Somnus Epimenidis notissimus est ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis observandum est, quod iam dicam. Auctor est Diogenes, eum Olympiade XLVII Athenas venisse, urbem lustrasse, ac pestilentiam sedasse. Sed id qui fieri potuit, cum dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Sicula nobilem, in Cretam ad eum missum fuisse? Quod evenire non potuit, nisi annis post plus minus CLXX. Plato autem lib. 1 de Legibus ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δόξα ἐτίσσι: id erit circa Olympiadem septuagesimam. Id vero qui pote, cum omnes uno ore asserant, fuisse ipsum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἀμφὶν δάτερον nam aut necesse est, in unum Epimenidem collatum fuisse, quod de pluribus dictum fuerat; (id quod saepe usu venisse constat in multis) aut verum illud erit, quod de illo quondam dixeret Cretes, annos videlicet CCXC vixisse. Effet hic latissimus campus scripturienti. Ceterum miror, diligentissimum Casaubonum haec ad Diogenem praeteriisse.

Pag. 77. l. 1. Οἷτνης) Error manifestus. legendum enim Αἷτνης: fulmina Iovis ex Aetna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquires, Hercules crematus est: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arsit? Ne dixeris.

ead. l. 2. Ἐναυσάμενος) Libentius legerim ἀναυσάμενος, maxime

tum Erasmus verterit, *redacceso* &c. quamobrem in suo codice legit non *ἰναυσάμενος*, sed *ἀναυσαμένος*.

ead. l. 4. Σῆς ταφῆς) Locum Callimachi respicit, hymno in Iovem, quem profert quoque Origenes adversus Celsum Epicureum. is ita se habet: Κρήτες αἱ ψεύσται· καὶ γὰρ τάφον, ὃ ἀνα, σῆς Κρήτες ἐτεκύναντο· οὐ δ' οὐ θάνεις· ἰσσοὶ γὰρ αἱ. *Semper mendaces sunt Cretes. etenim sepulcrum tuum, o rex Iuppiter, construxerunt; tu vero non es mortuus; semper enim es.* Ad quem locum doctissimus Scholiastes haec habet, si minus vera, at certe ingeniosa: 'Εν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνως ἐπεγέγραπτο, ΜΙΝΩΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. τὸ χροῖον δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΣ ἀπλησίον, ὥστε περιλειφῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρήτες τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minois inscriptum fuerat, MINOIS IOVIS [F.] SEPULCRUM.* lapsu autem temporis illud, MINOIS, deletum est, ita ut relictum sit tantum, IOVIS SEPULCRUM. hinc est, quod ferunt Cretes, esse apud se Iovis sepulcrum. Ceterum in loco Scholiastae legendum est non τὸ τοῦ Μίνως, sed τὸ, Μίνως, ut sit positum ὕληας, ut vulgo loquuntur. Quod vero dixi supra, ea mihi videri si non vera, at certe ingeniosa, non temere dixi. Nam ex Evemeri sacra Historia, quam olim Latinam fecerat Ennius, suspicio est, totum illud negotium sese aliter habuisse. Locus est apud Lactantium: *Iuppiter aetate pessum acta in Creta vitam commutavit, & ad Deos abiit; eumque Curetas filii sui curaverunt, (intellige τὸν περὶ τὸν νεκρὸν θεράπειαν) decoraveruntque: & sepulcrum eius est in Creta, in oppido Gnofo; & dicitur Vesta hanc urbem creavisse, (ita loqui amat Ennius; isthuc autem creare Graecum est κτίειν, quod & condere significat) inque sepulcro eius est inscriptum antiquis literis Graecis, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.* Ceterum in cod. Reg. legitur καὶ τῆς ἐκτῆς ταφῆς. unde fortasse legendum τῆς σῆς ἐκτῆς ταφῆς. verum non est tanti.

ead. l. 7. Παρὰ τὸν Ὑμντὸν) Ibi enim erat Κολυττῆς ὄμιος, ex quo oriundus Timon. quod supra monui.

ead. l. 14. Καθ' ἱερῶν τελείων ἐπιτάσας) Nota. alii enim dicerent *τελείων ἱερῶν*, non *καθ' ἱερῶν*.

Pag. 78. l. 1. Ἐκατόμβας) De quibusvis pecudibus dicitur, contra quam plerisque videtur: nam apud Diodorum memini me legere *ἑκατόμβην καμήλων*; apud Hom. autem *ἑκατόμβας αἰγῶν*. Quin etiam citatum video in Schol. Graecis ὄνεν *ἑκατόμβας*, quod & apud veterem scriptorem legisse me scio. Ceterum duplex hecatomba: altera centum pecudibus constabat; altera quinque & viginti, ex Schol. Hom. in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quasi *ἑκατὸν βάσις* vocabant: per pedes enim, seu *βάσις* numerabant.

ead. l. 2. Διάστια) Iovis sacra. *Dialia*, opinor, recte vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Iovi proprius erat. Emenda Schol. Aristophanis ad *νεφέλας*; ubi enim scriptum est *διάστια* dicta fuisse ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἀστας, legendum est *ἀσας*, id est *λύπας*. unde apud Hefychium hodieque legitur *ἀσάζειν* pro *λυπῆσθαι*, & *ἀσθηῖς* pro *λυπηθείς*, & apud Herodotum in Thalia, *ἰδίητο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσθεῖν ἀπολαμύνω τῶν κειμηλίων*.

ead. l. 7. Οὐτώσῃ μὲν εἰπῶν &c. ὡς δὲ ἀλλοεῖ λόγῳ) Locus apprimè faciens ad proprietatem Graeci sermonis. Vix millesimus quifque haec observat: dicam tamen, quod sentio, οὐτώσῃ μὲν εἰπῶν hoc

loco est, si quis minus exacte loqui velit &c. quod in versione mea expressi. Itaque οὐ τὰς ἐπιπίν & ἀληθεί λόγῳ, quodam modo opponuntur. ead. l. 10. Ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους) In Mss. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων. non placet; neque adeo iniuria.

Pag. 79. l. 6. Ἄστῳ Admonet me haec vocula loci cuiusdam, qui apud Diodorum legitur, lib. I, pag. 24 edit. Rhod. Ibi enim sunt, qui probare conantur, Athenienses Saitarum (in Aegypto sunt Saitae) colonos esse; hancque afferunt rationem, quod παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστῳ καλεῖται, idque ducta, ut aiunt, appellatione ab urbe seu pago Aegypti, cui nomen Asty (meminit Hermolaus ἐν Ἑθνικοῖς.) Rem ipsam in medio relinquam; sed argumentum illud dico telum esse plane plumbeum, qui sciam, passim apud Homerum, Herodotum, & antiquissimos quosque scriptores, reperiri ἄστῳ pro πόλις: quaecunque illa sit urbs. Quin recentiores quoque Graeci ita usurpant. nam apud Plutarchum est Φωκίων ἄστῳ, in vita Themistoclis. Terentii autem locus, *An in astu venit*, nihilo magis probat. scena enim Athenis esse fingitur. hic quoque Luciani nostri, qui nobis in manibus est, tantundem efficit. nam scena huius δράματος in Attica est. Sique Alexandriae res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in astu venit*, pro, *an in urbem venit*, seu illa Epidaurus foret, seu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum est, non est quod tantopere moveamur.

ead. l. 11. Ὑγανέστε) Lego ἀγανέστε, & ποιήσοιμεν.

CAPUT II.

Lucianus sex septem locis emendatus, in Xenoph. coniectura, Proserpina & Ceres θεμοφόροι. Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis. τελεῖν ἐπὶ τέμνα, recte dici. Lucianus emend. ut & Hesychius in Ἐρμῆς. Lucianus emend. δὴ pro δεῖ. Dionis Chrysostomi locus in Ὀλυμπικῇ emendatur διὰ παρεμβάσεως. de hac voce ἡβηδόν, contra Bud. & Vallam. ἡβηδόν, & alia quaedam.

Pag. 79. l. 13. Τσαῦτα πιότατα ταύρων) Aiunt esse Atticismum, πιότατα αἰγῶν; at ego aio; solos barbaros Graece dicere τσαῦτα πιότατα. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Graecae consuetudinis non est. Haec ad oram libri annotaveram, cum ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum esse: nam in iis planissime legitur, τσαῦτα μὲν ταύρων &c. tot femora tauro-rum &c. notum enim, femora in sacris praecipue absumta. Testes qui petat, non Homerum, non Aristophanem, nec poetam denique ullum legerit. Itaque superfedebo afferendis testimoniis.

Pag. 80. l. 10. Λήρους μεγάλη) Puto scripsisse Lucianum λήρους μεγάλους μεγάλη τῇ &c. Terent. magno conatu magnas nugae. alioqui istud λήρους nullo adiecto nomine non satis efficax videtur.

ead. l. 11. Συνέβη πρὸς ἡμᾶς) Etiam si nullum in Mss. Codd. subsidium esset, nemini tamen, ut opinor, difficile foret persuadere, legendum πρὸς ἡμᾶς. Video sane, plerisque omnes in hac esse opinione, Luciani textum, uti vocant, esse perquam emendatissimum; sed qui ita censent, nae illi haud satis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς soloecismus est; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit, o hominum expromptam diligentiam!

Pag. 81. l. 6. Πρώην — Ἀναξαγόραν) Hinc facile cognoscas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

ead. l. 11. Συνετρίβη παρὰ τὴν πέτραν) Locus corruptus, etsi primo secus videatur: cum enim scripsisset Lucianus, συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ, nescio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδίωξαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν: sed longe alius est sensus, si παρὰ τὴν πέτραν legas, alius, si περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim iuxta petram significat, hoc autem ad petram. Illud ridiculum, *fulmen iuxta petram*, aut *prope petram*; hoc non item, *ad petram*. Hanc emendationem Mf. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 82. l. 12. Καὶ μόνον οὐχὶ διχράνους ἐξέωθει με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀποδριπτοῦντες) Locus corruptus. Qui pote, inquires. Quaesio nonne ἀναχλούθον sit, si quis dicat, *ferre me furca extrudebat*, velut qui ignem ex manibus excutunt? Videlicet tota labe ex unius voculae defectu, quae propter similitudinem literarum facile excidit, καὶ scilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quae una efficeret, ut omnia constent, sic, *me veluti fuscina extrudebat*, & ut ii facere solent, qui excussa manu carbones ardentes amoliuntur. Dices, non erat tanti; sane quidem, si sententiae tam exigua res non obfuisset; sed, ut opinor, non est quod me, atque adeo quemquam literaturae politioris studiosum, huius diligentiae pudeat.

Pag. 83. l. 14. Ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἡγανάχτης) Respicit locum, qui in Pluto Aristophanis est: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. nam ex Aristophanis Pluto haec magnam bonamque partem educta sunt.

Pag. 85. l. 10. Πάσαι μὲν σου αἰτιάσθαι) Non potest stare hic locus, nisi legas σε pro σου. Sensus est: numquid ab omni ratione alienum est, te olim haec queri, nunc autem plane contraria Pluto obicere? alioqui αἰτιάσθαι σου ταῦτα significabit, te in his accusare, vel, te rerum harum accusare, quod nihil ad rem, nunc quidem facit.

ead. l. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀντιμένον) Melius scribi iudico, τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀντιμένον.

ead. l. 14. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμὲ) Legerim εὐνοϊκὸν εἰς ἐμὲ, etsi aliter verterim. Si quis autem existimat, εἰς ἐμὲ in lingua communi, & ὡς ἐμὲ in lingua Attica, idem esse, fallitur: nam ὡς ἐμὲ Atticum, semper ad me, vel in domum meam significat, non erga me.

ead. l. 15. Κατάκλειστον ἐν θύραις) Suspicio legendum θύκας, in arca. forte etiam pro θύραις scriptum fuerit θύλαξι, quae vox aliquando cistulam significat, aliquando facculum. Deinde si hac voce θύραις uti voluisset, haud dubie dixisset ὑπὸ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum scripsit supra, κατακλεισθῆναι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισί.

Pag. 86. l. 5. Ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασπέντας) Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἐπειδὴ τῶν ἀρχόντων περιττὰ κτήνουνται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασπένουσιν. mox sequitur locus mihi suspectus: τὰ δὲ ἀριθμῶντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἰστώντες, καὶ διαλύχοντες. libenter legerim διαψέχοντες, eos ut designet, qui pecuniam suam fricat, ut aeruginem avertant. Locus est lib. 8 Κύρου παιδείας, pag. 211 ed. postremae Leunclavianae.

ead. l. 9. Μέτρον) Respicit proverbium notissimum, μέτρον ἀριστον.

ead. l. 11. Ὁ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς) Huiusmodi facetia apud Aristophanem est.

Pag. 87. l. 2. Ἀπάγοι μοι χυθισμένον) Cum sequatur mox ἀνείχων τὰς θυράς, non possum concoquere istud ἀπάγοι; qua voce significatur, puellam a marito foras permolendam duci, quod contra Lucianus, qui μεγάλη μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, sed προάγοι, unde προαγωγὴς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice Erasmi ita legebatur; quod ex ipsius versione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

ead. l. 6. Ἐπ' ἀρότερ παίδων γυνσίων) Tragicum est. Ita in illo maxime inclito oraculo, quod olim Laio datum fuit:

Μὴ σπείρε τέκνων ἄλοχα δαιμόνων εἴα.

Heus, liberorum ne fulcum feras Dīs

Invitis.

Pag. 88. l. 1. Τῇ Θεομοφώρῃ) Virg. *Legiferae Cereri.* Causam explicat Diodor. lib. 5. nec ipsa tantum Ceres dicta fuit Θεομοφώρας, sed & Proserpina. Unde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεομοφώραν τίμηνος, *Cerere & Proserpinae &c.*

ead. l. 2. Ταῦτα) Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non haec, sed eadem.

ead. l. 4. Στιγματίας) *Notis compunctus*, Cic. A Luciano autem alibi huiusmodi servus καταγράφος dicitur. a Plauto autem *literatus*. Inde amarus ille Aristoph. in Samios iocus, Σαμίον ὁ δῆμὸς ἐστὶν ὡς πολυγράμματος. Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

ead. l. 6. Καλὴν τὴν δίκην) Ut Galli dicunt in sermone, *une bonne amende*. Ubi bona nihil aliud est, quam magna; ut apud Horat. *At bona pars hominum &c.* quae tamen hominum pars minime bona est: nam avaros describit, homines nec sibi nec aliis bonos. Ita Lucian. in Pseudomanti dixit, χρηστὸν δῶγμα, morsum bonum, pro vehementi & acri.

Pag. 89. l. 1. Δαναΐδαν) Diog. Laërt. mihi in vita Bionis emendandus est; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vasis pertusis ferebant, loquitur, sic scribit: ἔλεγε τοὺς ἐν ᾧδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι ἐν ὀλοκλήροις καὶ μὴ τετριμμένοις ἀγγείοις ὑδροφόρουν. At pro τετριμμένοις legendum est τετρημένοις, vel, quod eodem recidit, τετρυμένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei est.

ead. l. 2. Πρὶν εἰσρῆναι σχεδὸν ἐκχυθισμένου) Facile sane; prius paene effundetur, quam infusum fuerit: Tale aliquid apud Aristophanem est, ἐν νεφέλ. de servo oblivioso,

Ὅστις σκαλάβυρμά τι ἅττα μικρὰ μαγνάνων,

Ταῦτ' ἐπιλείπεται πρὶν μαθεῖν.

ead. l. 7. Καὶ εἰς ἅπαξ) Forte aliter disponenda verba sunt, ad hunc modum: οὐχ οὐδὲν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφηρῆναι τὸ κεχρῆς &c.

Pag. 90. l. 3. Ἀμφοτέροις) Σκέλεισι videlicet.

ibid. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα) Istud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud scriptores mere Graecos. hinc itaque est, quod in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν ἐν εὐθείῃ: sed eam lectionem cave admittas, quae ab ignorance exscriptoris profecta sit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πᾶς δέῃ ιστορίαν συγγράφειν, legitur: Ὡς ἂν καὶ εὐμερέστερον τελείωσιν ἅκρι

καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν, *facilius ad usque scopum pervenerit*. Idque Thucydl. imitatione, qui pag. 305 edit. 2 Stephanianae, de Brasida loquens, dixit: ἐν Φάροισιν ἐτίλειπεν. Quamobrem hoc quidem loco Mf. Cod. sectionem reiciemus, quamvis se facilitate commendet:

ead. l. 6. Ὀρρίων ἀκρότερον) Horat. de Fortuna — *si celeres quavis Pennas*. sed quod in Mf. Cod. legitur, impensius placet, *ὄνείρων* scilicet, quae & alata finguntur.

ibid. Ἐπίσει δὲ ὕσπληγξ) Bene ἐπίσει. nam cum parati omnes essent, qui ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus obiectum erat, deiiciebatur. Lucian. in libello περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ sic habet: καὶ καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς ὁρμεύς τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπιστεύσας &c.

ead. l. 9. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς) Mf. Cod. ἐγὼ δὲ τοί.

ead. l. 10. Οὐδ' ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον) *Aes laquei pretium*, ait ille.

Pag. 91. l. 5. Πλούτων) Nunc de pecunia legataria seu testamentaria acturus est, quae cum nemini nisi morte alterius obvenire possit, illam a Plutone Manium Deo dari fingit Lucianus.

ead. l. 9. Φορβὸν) Verti, *per baiulos domo efferunt*; etiam icio, vocem hanc Latine reddi, servata proprietate, satis commode non posse.

ead. l. 10. Πρόκειται) Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere *προκαίμενος* pro θανών.

ead. l. 12. Ἐπιελπίσαντες) Non temere in hoc significato vocem hanc reperias. Sane nusquam alibi, quod meminerim, legi. Nam *ἐπιελπίζειν* in *spem* inducere est: hic autem de iis dicitur, qui ea sperant, quibus alii praeter spem fruuntur.

Pag. 92. l. 2. Δίον) Quo utebantur veteres, ut nos hodie ferico, ad vincendas epistolas, testamenta &c.

ead. l. 9. Πυρρίου, Δρόμονος) Servorum nomina. Πυρρίας Latinorum Comitorum Byrria est, eadem mutatione, qua olim apud veteres Latii poetas scribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium scilicet. Tibius servile quoque nomen est; unde in libello περὶ τῆς ὀρχήσεως iunxit Davos & Tibios. *εἰς Δάων καὶ Τιβίων* &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: sed Megabyzus Asianum est.

ead. l. 13. Ὁ Σύννος) Horat. in hacce materia: *Plures annabunt thynni, & cetaria crescent*.

Pag. 93. l. 1. Παχύδερμος) Tardus, hebes, stolidus; ex physiognomonia petiit. qui enim cute sunt crassiore, eos fere plerumque tardiores esse videmus. Neque vero obscura causa est. Potest & aliorum ferri hoc loco; si cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

ead. l. 2. Καὶ εἰ περιὼν ἄλλος μαστιγίζει τις) Error: legendum enim ἄλλως, id est *forte, temere, aliud agendo*.

ead. l. 8. Ἰσπιτροφίας) Ἠπερ νόσος, ut ait Comicus, *δενὴ φαγεῖν* (id est *ἀπατηρὰ*) ἐστίν.

ead. l. 10. Εὐγενέστερον Κόδρου) Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρου. Huius proverbii meminit & Themistius ἐν βασιανιστικῷ.

Pag. 94. l. 6. Ἰπποκῆ καὶ Καλλία) Eorum meminit saepe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Atheniensium distissimi fuere.

ead. l. 11. Ἑρμῆν προσκυνῶν) Lucrum enim insperatum a Mercurio obici credebant. Ceterum etsi quod dicturus sum, a Luciano nostro alienum est, dicam tamen, hac voce admonente, ut locum Hesychii, qui haec corruptus legitur, emendem. Ubi enim est, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδίας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτήρος, ibi emendandum est, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδίας &c. nihil certius. Ultimum enim poculum Mercurii erat. Causam apud Homer. habes: Ὡς πυμῶντι σπινόμενον, ὅτε μιν σάιοιο χεῖτου. His addas licet Iul. Pollucis testimonium. Ἑρμῆς, inquit, γελιυτοῖα πόσις. Apud Athenaeum legas quoque Ἑρμῆς εἶδος πόσεως παρὰ Στράτιδι. Itaque certa emendatio est.

Pag. 95. l. 1. Δυσέρετον — ἐκλεισπὶς) Huius διανοίας veluti σπέρμα in Pluto Aristophanis. Terentius autem mirabiliter in his versibus sane quam moratis: *Nae illius modi iam magna nobis civium Penuria est* &c. — item: *Quam gaudeo, ubi etiam huius generis reliquias Restare video! Vah, vivere etiamnum lubet.* His addi & illud potest, quod apud Diogenem Laërtium est, λείψανα τοῦ χρυσοῦ γίνους.

Pag. 96. l. 3. Βαθυκῆτα πόντος) In Ms. Cod. βαθυκῆτα. Videlicet βαθυκῆτες nihil aliud erit, quam qui βαθὺ χῆτος habet, id est, *altas cavitates*. Quod etsi verum esse potest, mihi tamen nulla potest ratione probari, qui sciam, prioris syllabae modum in χῆτος brevem esse; sciam praeterea, alluisse Luciano ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore est: Ἦν (πενιαν scilicet) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακῆτα πόντον ῥίπτειν καὶ πετρῶν, Κύρσι, κατ' ὀλιβάτων. Videmus, secundum versum paene integrum a Luciano sumtum esse. Legendumne igitur censet, inquis, μεγακῆτα pro βαθυκῆτα? Non ausim sane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobaeum & alios varietatem lectionis reperi: memini praeterea, ita a Plutarcho scriptum esse, ut a Luciano lectum est, βαθυκῆτα scilicet. locus est in libello περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 97. l. 6. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἦν) Ms. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν &c. Quod si non melius est, at certe venustius aliquanto.

ead. l. 9. Οὐ γὰρ δεῖ) Mendum est. Nam pro δεῖ legendum δὴ, idque ante videram, quam Ms. Cod. lectiones consuluissem. Alioqui quo tandem pacto stare possit haec oratio, οὐ γὰρ δεῖ εἰχός; &c. ridiculum, si quidquam aliud.

Pag. 98. l. 12. Δυσκάθεκτος) Ms. Cod. δυσκάτοχος. sed eodem recidit.

Pag. 99. l. 1. Ὡσπερ ἐγγίλει) Ms. Cod. ὥσπερ οἱ ἐγγίλεις.

ead. l. 4. Ἐκπεφυκῶτα) Ms. ἐμπεφυκῶτα hoc loco male.

ead. l. 6. Ἀλλὰ μεταξὺ ἡδὴ φλυαροῦν τὰς ἡμέρας) Disponenda verba sunt, ut & ratio & libri scripti monent: ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμῶς πρᾶγμα ἡδὴ &c.

ead. l. 12. Κατολείπων) Ms. καταλείπων δεῖ, ut sibi morem esse hunc perpetuum significet.

Pag. 100. l. 4. Ὑπερβῶλα καὶ Κλίονι) Homines sunt sua μετρηρία nobiles. Plutarch. Aristoph. & scripta in eum Scholia.

Pag. 101. l. 5. Καὶ ἡ ἀνδρία) Dabunt, uti spero, hanc mihi veniam elegantiores homines, si a Luciano tantisper abeam, dum Dionis Chrysostomi locum in Ὀλυμπικῶν emendem. pretium operae erit. sic habet p. 197: οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητὰς, εἶδος ὅτι οὐδένα ἔχομαι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιστάμενος, ὥστε ψευδοῦσθαι καὶ

ἔξαπατᾶν ὑπισχνούμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo praesidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναιδείαν. Videlicet homo modestissimus Dion fatetur ingenue, non esse in se sitam illam vim, alios ut erudire possit, quippe qui indoctus ipse sit; vanis autem promissis homines lactare, id esse a moribus suis alienissimum; se enim eo impudentiae non processisse. locum ipsum legito, & a me haud diversus abibis. Idque clarissimum & diligentissimum virum Isaac. Casaubon. non vidisse miror.

Pag. 102. l. 7. Ἐγχειρήσας) Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est.

ead. l. 9. Ῥάκος) Notanda metaphora; quasi qui vestem recentem & integram alteri commodarit, post certum tempus detritam recipiat.

ead. l. 13. Ἀπολείπει) Leg. vel ἀπολείπει, vel ἀπολείφει.

Pag. 103. l. 4. Ἡμεῖς δὲ προσίωμεν) Mf. ἡμεῖς δὲ καὶ προσίωμεν.

Pag. 104. l. 10. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα.) Ita Lucret. *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν κολάκων.

ead. l. 16. Τόνδε Δίῃ) Versus Hom.

Pag. 105. l. 14. Τῶν πολλῶν ἐκείνων) Duobus locis *vulgaria* vertit Erasmus. fallitur, οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum est, *vulgus* significat; at τὰ πολλὰ ἐκείνα non significat *vulgaria* illa. neque id patitur Graeci sermonis consuetudo.

Pag. 106. l. 9. Πάντας ἀνθρώπους ἤβηδον) Certe hic unus locus per se satis probat, non semper sumi ἤβηδον, ut sumi debere contendunt viri doctissimi. Quamvis enim ab Eustathio vertatur καθ' ἡβῶντας, constat tamen, eam significationem perquamplurimis locis non posse convenire. Ita apud Herodot. lib. 6, ubi scribit, Milesios, cum Sybaris a Crotoniatis esset capta, dolorem suum publico luctu esse testatos: Συβάριος γὰρ ἀλούσης ὑπὸ Κροτωνιτικῶν, Μιλήσιος πάντες ἤβηδον ἀπικεῖραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πίνθος μίγα προσέθηκαντο. Quid? puberes tantum caput raserint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἤβηδον, nihil aliud est, quam Μιλήσιοι ἀπαξάπαντες, omnes omnino Milesii. Scio Budaeum, scio Vallam, viros undique doctos, aliter censuisse; id tamen scio, neque in hoc Luciani loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἤβηδον per καθ' ἡβῶντας, aut κατὰ νεότητα, sed ἀβρόν, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut Suidas ex veteribus glossis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mf. Goldasti evulgatum est, ἤβηδον conversum per ὄρχηδον, at illud ὄρχηδον legitur apud Herodotum in 7, ubi nil aliud significare potest, quam quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propius ad vocis originem accedit, *una serie*, uno & perpetuo ordine. Historia sic se habet. Cum grandis pecunia e reditu metallorum, quae ad Laurium Atticae erant, in aerario esset, cives autem Athenienses viritim ex ea decem drachmas essent accepturi, auctor iis fuit Themistocles, ut ducentarum navium classem ex ea pecunia construerent. Graece sic: τῶν ἀπὸ Λαυρείου μεταλλῶν ἐμείλλον λαξέσθαι ὄρχηδον ἕκαστος δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla ad puberes suos rediit; quia fortasse apud Hesychium legerat vocem illam ὄρχηδον per ἤβηδον conversam fuisse. Ceterum in hac voce corruptus Suidas; at illum, monitus, facile emendes.

ead. l. 12. Οὗτοι ἀπόβλητα) Ex Homeri versu: Οὗτοι ἀπόβληται

ἐπὶ δεινῇ ἐρικυδία δῶρα.

Pag. 107. L. 7. Προερίας) De hoc honore lege, quae ab Isaac. Cafaub. annotata sunt ad Theophrasti Character. pag. 161.

ead. L. 12. Ὑπίβαλλες) Ut qui libidini alienae subiciunt puelli aut puellae teneritudinem.

ead. L. 13. Ἐπιβουλεύουσι μοι) Legendum arbitror σοι.

Pag. 108. L. 2. Ἐπὶ κεφαλὴν ἔξασθής) Latine, capite protrusus foras. Phaedr.

ead. L. 5. Μηθ' ἤκειν) Mf. μηκίθ' ἤκειν.

CAPUT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata.

Ἐλίου βομός. Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in ἐχσίων τῶν ἄλλων. Pollux & Philostratus emendati; ut & Lucianus.

Ἐρανος. νεοδίδακτοι διθύραμβοι quomodo intelligendum. διδάσκαλον, διδάσκαλος, discipuli apud Terentium. ἀπὸ τῆς δικίλλης quomodo intel-

ligendum. Ἐπιπιδαν. Lucianus emendatur. Iosephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus. ὄμμα quid.

Lucianus duobus locis correctus. παρύκη. Plutarchi locus contra Amionem explicatur in Alex. Glossema ex Luciano eiectum. Plauti locus adversus Palmerium confirmatus.

Pag. 109. L. 6. Εἰρεσία τῶν πτερῶν) Ita Virgil. remigio alarum. Ita γονιμώτατος poeta Lucret. de avibus dixit: Remigii oblita penarum vela remittunt.

ead. L. 8. Σέ φημι) Ita dicere solebant, cum urgebant, vocabant, aut revocabant, cessatores inclamitabant. Aristoph. saepe. Latini dicunt, Heus, heus, tibi dico. Terent. & ante ipsum Plaut. Qui aliter intelligunt, ad has res sapiunt minus.

ead. L. 10. Ὑμῖν ὑποστήσομαι) Legendum ἰγὼ δὲ νῦν ἀποστήσομαι. Nunc vero abibo. nam iam antea abituriebat. deinde istud Ὑμῖν non potest stare. nemo enim ibi praeter unum Timonem erat.

Pag. 110. L. 1. Ἀνθρακας εὔρω) Notum proverbium, ἀνθρακας ὁ χρυσαυτός.

ead. L. 4. Ὡ χρυσὸς) Versus Euripidaeus: quae autem sequuntur, αἰθέμενον γὰρ &c. ea ex Pindaro sunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates, χρυσὸν διαπρίπτειν ὡς τὸ πῦρ νυκτὶ, facetus scriptor sensum invertit, quasi dixerit Pindarus aurum noctu lucere; (quod aliter est, scripsit enim, aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.) Itaque addit Lucianus, aurum non νύκτωρ tantum, sed etiam μεθ' ἡμέρας διαπρίπτειν, facetia & ingenii elegantia Syro nostro dignissima.

ead. L. 10. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα) Singillatim Pausanias. Quaedam etiam Herodotus.

ead. L. 13. Πανὶ τούτῳ) Recte τούτῳ; quippe cuius imago ibi, in ἰσχατιᾷ scilicet. Nam ἰσχατιᾷ est χοίριον νομάς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeo mirum, pecoris enim Deus Pan. adde, quod διφθέρια pingebatur. Iustinus lib. 43: In huius radicibus templum Lycaeο, quem Graeci Pana, Romani Luperum appellant, constituit: ipsum Dei simulacrum nudum caprina pelle (διφθέρα est) amictum est, quo habitu nunc Romae Lupercalibus decurritur. itaque non abs re est, quod διφθέραν suam Pani dedicat. Haec

igitur nostra est de hoc loco sententia. Clariss. autem Menagius, praeclararum artium πανήγυρις, & elegantiorum, quantum est, hominum amor, aliter censet, legique, ut audio, postulat, Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum existimat Πένια ταύτη, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuisse dicere ταύτη, quid ita? quia iam abierat Penia. Sed cum vir ille, qui ita scripsit, uti audio, is sit, qui personas, διανοίας, iudicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἀνω κάτω vertat, si rogites, cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quam quod apud Comicum est, *Mihi sic verum esse lubet. ἰὼ, παπαὶ βέρμβας.*

Pag. 111. l. 4. Ὑπεροψία) Editi quidam habent ὑποψία, sed eodem errore, quo apud Philostrat. in vita Apollon. lib. 3, cap. 9, primulo statim initio, τῆς τε ὑποψίας ἐπιλάβετο. lege fidenter ὑπεροψίας.

ead. l. 5. Ἐλίῳ βωμῶς) Huius arae meminit quoque alibi Lucian. in Demonaste, ἐν δικάστηρίοις; Philostrat. in vita Pollucis Sophistae, & Pausan. in Atticis. Ceterum huic Deo Ἐλίῳ primi omnium aram sacrarunt Athenienses, ut ex illa luculentissima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

ead. l. 6. Ἐπικουρήσαι) In Cod. Erasmi legēbatur ἐπαρκῆσαι, vertit enim suppeditare.

ead. l. 7. Ἐθῶν) Mf. ἠθῶν.

ibid. Μονήρης διαίτα) Hanc vitam qui vivebant, ii μονήρεις & ἰδιασταὶ dicebantur. Laërt. in Thalete.

Pag. 112. l. 8. Εὐωχίῳ) Legendum εὐωχίσθω. nam εὐωχία significat aliquem convivio accipere, εὐωχίσθαι autem epulari. error turpissimus.

ead. l. 9. Ἐκείῳ τῶν ἄλλων) Hic vero locus est, qui me, si quisquam alius, torsit; neque, ut opinor, iniuria. Non enim Graece dici potest ἐκείῳ τινός, sed τινά; itaque pro ἐκείῳ τῶν ἄλλων, mihi vehemens suspicio est legendum ἐκῆς ἢ τῶν ἄλλων, longe ab aliis, vel ab aliis remotus. Non poëtae tantum, sed & Thucydides, & Herodotus, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce, & favebo.

ead. l. 10. Στίφανον) Mortui enim in Graecia olim coronati. testimonio passim. Neque tantum mortuos, sed & sepulcra & cippos coronare mos fuit.

ead. l. 12. Δυσκόλῳ) Emenda Pollucem lib. I, cap. 2, περὶ τυράννου. Ubi enim legitur, τύραννος ἀνόσιος, εὐκόλος, palam est legi debere δύσκολος. Et miror, postremum editorem non vidisse. Emendes quoque licet Philostrat. lib. 3 Apollon. cap. 8. Nam ubi legitur φειδόμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ εὐκόλων, haud dubie legendum ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων.

ead. l. 15. Πίττη καὶ ἑλαίῳ) Quo maius incendium fiat scilicet.

Pag. 113. l. 2. Βοππίζοντα) Male in libris scriptis πίπτοντα.

ead. l. 3. Τίμων Ἐχεκρατίδης) Mendum est. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, Timon Echekratidae filius. quod & supra visum est, & infra occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 114. l. 2. Γναθωνίδης) Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

ibid. Ἐραρον αἰτήσαντι) Qui coenam vertunt, ii mihi dormire vi-

dentur. Longe enim aliud ἵκανος, aliud εἰπὼν; neque hic quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentissime fuerit a viro undique doctissimo explicata in eruditis illis in Theophrast. commentariis p. 272, addam tantum ita esse exponendum Philostrat. p. 95 & 527 postremac editionis; ita etiam intelligendum esse locum Dionis Chrysostomi p. 116. Locos ipsos afferre piget. Ceterum vocem Graecam in interpretatione retinui, idque Plinii iunioris iudicium secutus, & inopia linguae Latinae coactus.

ead. l. 12. Νεοδιδάκτων διδύραμβων) Qui nuper evulgati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet: inde illa frequenter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδοδιδάσκαλος, διδυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo, qui drama aliquod edit; ut apud Aristoph. in Pluto: Οὐ γὰρ πρεπῶδες ἐστὶ τῷ διδασκάλῳ. Inde apud Terentium discipuli pro actoribus. Num immemores discipuli? id est, num actores tui animo sunt ita omisso, ut &c. Quo loco qui legunt, Num immemor es discipuli, ποῦ τὰς φρένας ἔχουσιν; inde est etiam, quod in comoedia Italica Doctor saepe prodit. Inde etiam διδάσκειν per se solum pro comoediam vel tragoediam docere, (Latini enim usurpant quoque.) apud Diodor. lib. 14, Ἀστυδάμας ὁ τραγωδὸς τότε πρῶτον ἐδίδασκεν. Ita igitur hoc loco διδυραμβοὶ νεοδιδάκτοι. Qui aliter explicant, quasi diceret Gnathonides, se modo illa carmina didicisse, male explicant.

ead. l. 14. Ἐλεγεία ἄσκη) Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde est, quod & apud Hefych. ἐλεγεία dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

ibid. Ἄσκη ὑπὸ τῇ δικάλλῃ) Ridicule qui vertunt, ab hoc doctus ligone; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latine dicitur canere, vel saltare ad tibiam, ad citharam, id Graece est ἀδῆν vel ὀρχήσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci huius venustas pendet. Lucian. lib. περὶ ὀρχήσεως sic loquitur: διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Aliter quoque dixisse puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem, παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quam exigua res venustissimum sensum perdat.

Pag. 116. l. 2. Καὶ προσήλθον) Erasmi codex habebat, καὶ γὰρ &c. scilicet διὰ παρενθέσεως.

ead. l. 7. Συνεφεβῶν) Vocem Graecam retinui, veteres secutus. Ceterum priusquam hinc abis, emenda Pollucem lib. 1, cap. 7, ἐπιδιετὸς δὲ; ἡβασκῶν ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certissime legendum est unica voce, ἐξεφεβῶν δύο ἔτη, id est, qui ex ephebis excessit a duobus annis.

ead. l. 8. Ἐπιπιδᾶν) Non significat insultare, sed avidius, cupidius, immodestiusque aliquid appetere. Ita Themistius oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπιδᾶν ὑπολήφονται καὶ ἐπιβατεύουσιν, καὶ φαρτᾶζειν μὴ ἐβελντων διδόναι.

Pag. 117. l. 3. Ἐσται ταῦτα) Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως τυγχάνει. Latini, sic erit, pro, haud dubie, at alias aliud.

ead. l. 12. Ἐρεθισθῆναι) Mendum est. legendum enim Αἰγυῖδι; quippe Κολυττῆς erat tribus Aegeidis, teste Harpocrat. δῆλός ἐστι τῆς Αἰγυῖδος φύλης Κολυττῆς. Ceterum tempore Suidae nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait, Colyttum tribus Aegeidis

fuisse, Timonem Luciani laudat. Miror, elapsum hoc fuisse diligentiae clarissimi viri Ioannis Meursii in libello de populis Atticae, in quem infinitas correctiones coniecit, quae ad horum locorum appellationes pertinent.

Pag. 118. l. 1. Θεωρικόν) De aere theorico diligentissime Harpocraton, ex quo verbum de verbo transfudit Suidas, quae de hac voce habet. Legendi quoque Demosthenis interpretes.

ead. l. 3. Ὁφέλος) Iosephum bis emendo huius verbi occasione, ἐν τῇ τῆς ἀρχαιολογ. γ'. κεφ. β'. Ubi enim in Basiliensi editione, & postrema etiam, omnium, quotquot fuerunt, inquinatissima, legitur, καὶ τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότευ μὴ παρόντες, οὐδέν. Locus est ita corruptus, ut nisi addatur haec vox ὀφέλος, a nemine sanae mentis verti possit. Initio quoque pro καὶ, legendum ὥς, & totus locus ita concipiendus: ὥς τῆς ἐπὶ τροφῇ χάριτος, πότευ μὴ παρόντες, ὀφέλος οὐδέν ὄν. diligens lector Iosephum adibit. Istud autem ὀφέλος οὐδὲν ὄν, verti ea ratione debet, qua δέον εἰπεῖν, & ὅξεν τῇ βουλῇ, id est, κατὰ τὸ ὅξεν τῇ βουλῇ. Atque utinam praestantibus ingenius luberet aliquando tanti scriptoris emendationem suscipere; symbolum certe daremus; quadringentos amplius locos ex ingenio emendatos conferre possemus. Plura facere esset sane perfacile, sed doctioribus, & qui Lutetiae vitam agerent, & codicibus Regiae bibliothecae frui possent; *Nobis non licet esse tam beatis.*

ead. l. 4. Ἐρεῖσμα τῶν Ἀθηναίων) Magnifice sane. Ita Pindarus olim Athenas vocaverat Ἐρεῖσμα τῆς Ἑλλάδος, cuius loci meminit Plutarchus, & Schol. Aristoph. Ceterum non possum hic praeterire Iosephi locum, in quo gravissimum mendum est, quia verbum ἐρεῖδω, unde natum Ἐρεῖσμα est, corruptum fuit. ita habet: ὅτι μὲν νέος ὢν ἡμαρτε καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐνηρησμένος, nullo aut ridiculo sensu. Nam istud ἐνηρησμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius certo est legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρηρησμένος, id est, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel κατὰ φρόνησιν, *Qui prudentia satis firmus nondum est.*

ead. l. 6. Βουλὴ ἀμφοτέραι) Scilicet ἡ ἀνω καὶ ἡ κάτω. Locus est apud Heliodorum, ubi Cnemon casus suos commemorat. est aliquid etiam apud Liban. argumento Orat. κατ' Ἀνδρῆτιονος. eum adito, si vacat.

ead. l. 12. Τελείω ἄρματι) Cum duodecies circa metam currus flecebatur: παλιχῶ vero, cum ostes tantum. Scholiaestes Pindari edit. Rom. in Pyth. φασὶ δέ τινες ὅτι δάδεχα δρόμους ἀνέει τὸ τέλειον ἄρμα· τὸ δὲ παλιχὸν, ὀκτά. Tum vero affert Callimachi locum, cui ἡπια φάρμαχα πάσσειν decretum est. sic habet: Δωδεκάχαις περὶ δίφρον ἐσθγάγεν ὄθματα δίφρου. Sed quid hoc, quaeso, εἰσθγάγεν ὄθματα δίφρου περὶ δίφρον; Davus profecto sum, inquires, non Oedipus. Igitur sic existimato, illud δίφρον nulli rei esse; scripserat enim Callimachus νύσσα, (ita metam vocabant:) in illis autem verbis ὄθματα δίφρου nil corruptum, sed vox tantum explicanda, quae nullibi, quod sciam, reperitur, ὄθμα scilicet. est quidem apud Hesychium ὄθματα, ὄμματα νεολέες, (emenda & scribe, ὥς Αἰολεῖς; nam ὄθματα Aeolice ὄμματα sunt;) sed in hoc Callimachi loco ὄθμα nihil est aliud, quam *motus*, vel *agilitas*, *celeritas*, *rapiditas*. Nata autem haec vox est, (quam nos primi eruimus) ex ὀδισσάι, quod κινεῖσθαι aliquando significat, ut ex Eustathio discere est. Quemadmodum autem Horatius alicubi dixit, *flaminum celeres lapsus*, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter

labentia, ita Callimachus dixit ὄθμα δίφρου (δίφρου est ἄρματος) ἀντὶ τοῦ, εὐκίνητον ἄρμα. Itaque Callimachi verſum Latine ſic veritas licet: *Duodecies circa metam egit celerem currum*. In eodem verſu lego, ἐσῆλασιν pro ἐσῆγαγον quod improbatum ſcio neminem, qui quidem ad has regulas ſapiat.

Pag. 119. l. 3. Πρὸς Ἀχαρτίας) Ἀχαρταί, ut auctor Thucydides ἐν πρώτῃ, erat, χωρίον μείζιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων. diſtabat ab urbe 60 ſtad. ſed non eſt, quod quis exiſtimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuiſſe. Nam equites tantum certavere ἐν Φρυγίοις, (locus eſt Atticae) & quidem ἵππομαχία βραχεία. itaque hinc facile cuivis apparet, quam rhetorice loquatur Demea, mendaciolo rem, ex praefcripto artis, pingens, cum ibi ingentem ſtragem editam fuiſſe ſignificat. Ceterum ἀριſτεύειν πρὸς Ἀχαρτίας ὑπὲρ τῆς πίλειος, non eſt, ut puto, quod vulgo volunt; debet enim iſtuc ſignificare, *fortiter pro patria*, ſeu urbe, pugnare *adverſus Acharnenſes*, ut πολέμειν πρὸς τινὰς. Idque ſi verum eſt, error hic erit, iſque maniſteſtiſſimus. Acharnenſes enim Attici erant, Timon autem Athenienſis; qui tamen laudatur, quod adverſus Acharnenſes ſtrenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur, περὶ Ἀχαρνὰς, quomodo in hac ipſa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνὰς, inquam, cum Peloponneſios, qui circa Acharnas erant, convellere conati ſunt Attici, ut oppidum obſidione ſolverent.

ead. l. 4. Δύο μοίρας) Mille ἄρματος. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μόρας, perinde eſt, & Mſſ. Codd. variant.

ead. l. 11. Ἡλιαία) Nullum olim Athenis forum maius fuit. Harpocration, Pauſanias. Nota autem diſferre βουλὴν, ἐκκλησίαν, (quod per δῆμος intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Heſychius.

Pag. 120. l. 4. Συγγενὲς ἀγχιστεύς) Reſte. differentiam enim agnoſcunt grammatici inter has voces; Heſychius minime.

ead. l. 7. Ἐγὼ δὲ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σὲ) Error maniſteſtus. Quid enim hoc ſit, σοι παρὰ σὲ; legendum ἐγὼ δὲ τοι καὶ τὸν υἱόν. &c.

Pag. 121. l. 7. Ὀπιſθόδομον) Ubi aerarium. Ariſtophanes in extremo Plutii.

Pag. 122. l. 8. Αὐτοβορίας) Facete, fiſta vox, iſſiſſimus Boreas, qualis a Zeuxide piſtus eſt.

Pag. 123. l. 3. Καρύκης) Erat Λύδιον ἱδεſμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἰδοſμάτων ſυγκείμενον, Heſychius. ſed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἰδὸς ἐſτίν ὑποτρίμματος ἐκ πλείονων ἀρτυμάτων ſυντιθιζέμενον· καρυχεύειν δὲ, τὸ ταραττεῖν, ἣν καρύκην φασὶν αἱματῶν τὴν χροὴν ἔχουσαν. ἵνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματίαν, καρύκην ἀνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματος ἐſτίν εἰδὸς ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματίαν non reſte vocari καρύκην, bene ſane: nam αἱματία, vel, ut apud Pollucem eſt, αἱματία, eſt quod vulgo dicimus, *soupe broullée*, ex ſanguine anferino, aut leporino, aromatis praeterea, & inieſto aceto, quod ius eſt nigrum aut certe fuſcum.

ead. l. 11. Ἐπὶ τῇ κύλικι) Unde διαλίξεις & λόγοι ἐπικυκλιεῖσσι· unde etiam λέγειν & ἀδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332 edit. Laemarianae. Admonet me hic locus, ut Amioti errorem in vita

Alexandri aperiam. Neque vero id facerem, nisi Plutarcho interpretis sui error obesset: etsi enim Amiotto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere aequum est. Locus praeterea, quo de agitur, illustrius est, & non indiligenter legendus. Rem ipsam, uti se habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas se recepit. Populus hominem ex urbe quaterere volebat: pro illo stetit Demosthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20 scilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuisse populus olfecerat, sese purgare cum studeret, nemo audire, immo obstrepere omnes, praeter, nescio quem, hominem sane elegantis ingenii, qui e confessu cum surrexisset, Quid autem, ait, viri Athenienses, eum, qui calicem habeat, non audietis? (est autem mira quaedam in eo dicto gratia atque faceria) Graece sic pag. 857: οὐκ ἀκούσεις, ὦ ἄνθρωπε Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σχόλια sua caneant, is venustatem huius dicti facile agnoscat. Talis autem ille mos: sumto in manum calice, caneant illa cantica, de quibus passim scriptores: quae plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellabatur a quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorundam codicum notatus fuerat his verbis: ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ἄδον τὰ λεγόμενα σχόλια. Haec etsi vera sunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctissimus, ibi se turpiter dedit; sic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refusez vous à ouïr un personnage qui a le langage si bien doré?* Quae autem ud oram libri addita sunt, (ab eo, necne, haud sane scio,) nihilo certe meliora sunt: *Il y a une allusion à ce mot κύλικις, qui signifie sejourner par un doux chant, & comme enchanter;* nihilo, inquam, meliora isthaec sunt: nam inter κύλικις & κύλιξ nihil quidquam commune est, non certe magis, quam inter λόγος & φιλία, aut voces quantumvis significatione distitas; sed tota loci illius venustas ex iis, quae sunt a me superius commemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoi, Messieurs, ne voulez vous pas écouter celui qui tient la coupe en main?* Tum vero Graecorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorsum isthaec? inquires. Non temere, ut opinor, id a me animadversum fuit, & elucidatum. Atque utinam hinc prudentiores fierent nostri homines. Nam cum omnium, qui unquam Graecorum scriptores interpretandos Gallice sunt aggressi, doctissimus, in re adeo nota erraverit, quid ab iis, qui hodie vivunt, expectes? quorum plerique (nam quosdam novi quam doctissimos) nec Graece sciunt, nec Latine quidem. Ex iis certe aliquis scriptorem quandam Gallice, ut audio, convertit, cuius scriptoris si vel pagellam tantum intelligat, *μυρία ὀφλισκάνια ἀρμενίστατα*. idque ita verum est, ut, si mentiar, nil mihi vel humani quidquam, vel divini credi velim. Abhinc autem sex septem annis memini me rogatum amici cuiusdam doctissimi viri, conferte versionem nescio cuius ex Ciceronis orationibus; Dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, nuper, doctissimum poetam (& quos non? nam nihil istis ardelionibus sacrum est) adeo deformatum, adeo perditum vidi, eum ut agnoscere, quantumvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre vero hominis iudicium! mulierculis

& salgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem scriptorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil est; quod nunc discent propolae tali interprete. Quidni Virgilium denique post tot alios, quidni Aristophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipsum, fat scio, non attingent. Nuper enim νέος quidam *φασγέτης* exortus est, qui pronuntiavit, paedagogici ingenii esse, versus Homericos, cum aliquando a veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, nisi, *ὄς, ὦ παῖ, ὄς ἐμοὶ λεκάνη, ἐμεσίω γάρ?*

Pag. 124. l. 6. Πάνσοφον τὸ χεῖμα) Legendum πάνσοφόν τι χοῖμα.

ead. l. 11. Ὡςπερ οἱ τὸν πλοῦτον) Delendum ὥςπερ, & scribendum *οἱ*, iungendumque cum *συνδεδεμένηκασι*.

Pag. 125. l. 1. Μάζα) Nihil aliud, quam ἀλφίτα *ἄλαιο* πεφυρμένα. Ceterum dignitate pani cedebat: nam ex Solonis instituto μάζα pro festis diebus in Prytaneo dabatur. panis autem, festis. docet Athenaeus. Σύλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ αἰτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς παρατίθεται.

ead. l. 3. Ἐννεάκροντος) Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιρόη vocatus est, ut scribit Harpocratio, & ex eo Suidas. Hefychius autem in hac voce mutilus est. legendum enim apud eum est, Καλλιρόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

ead. l. 13. Κυματάδους γῆς) Glossema; vera autem lectio in Ms. Cod. Reg. reperitur, κυματόγης scilicet; quae vox ab Eustathio in Odyss. exponitur ἀκτὴ ἴσθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνται. monetque, eam vocem apud Herodotum reperiri; & vere monet, nam sexies septies apud nobilissimum illum scriptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidae mirari subit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem scriberet, praeter Agathiae locum. Sed antiquum obtinet Suid. solet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurrere.

Pag. 126. l. 1. Αὐτῶ) Lege σεαυτῶ.

ead. l. 2. Τάλαντον) Ms. ημιτάλαντον.

ead. l. 7. Αἰγινετικῆς) Ad ridiculum. nam mensura Aeginetica ceteris mensuris erat amplior, certe Attica.

ead. l. 11. Κεφαλὴν ἐμπλήσσω χονδύλων) Locus est apud Plautum in Aulularia, — Postquam implevisti fustibus istorum caput, quem frustra sollicitavit ingeniosissimus Palmerius legens, *impluisti in caput*. frustra, inquam; id enim Graecorum imitatione dicebat Plautus; qui non in Aulularia tantum, sed in Casina quoque ea loquendi ratione usus est. — Ego te implebo flagris. Et certe tale aliquid videor apud Aristophanem legisse.

ead. l. 15. Μῶν) In Ms. est Τίμων. sed dividuum facito, τί; μῶν &c. quid? num te &c.

ERRATUM.

Pag. 94. lin. 16. γὰρ δὲ leg. γὰρ

